

Đến Tương Lai Tôi Là Học Bá

Contents

Đến Tương Lai Tôi Là Học Bá	2
1. Chương 1: Chào Mừng Đến Trần Barry. Bảy Giờ Là Lịch Newlin, Lúc 17 Giờ 10 Phút, Ngày Mùng 2 Tháng 2 Năm 3516	3
2. Chương 2: Mèo Tương Lai	6
3. Chương 3: Vừa Nhảy Một Cái Là Hai Mét Rưỡi!	9
4. Chương 4: Cậu Cần Phải Bình Tĩnh!	13
5. Chương 5: Cường Chế Học Đại Học	16
6. Chương 6: Thầy Biết Hồ Nhảy Nhảy Không?	20
7. Chương 7: Chờ Một Chút, Chuyện Gì Vừa Xảy Ra Vậy!	23
8. Chương 8: Phong Cách Không Giống Nhau	27
9. Chương 9: Chúng Ta Cùng Bàn Luận Nhân Sinh Đi!	30
10. Chương 10: Phụ Trợ Sư Mạnh Nhất	34
11. Chương 11: Bạn Cùng Phòng	38
12. Chương 12: Tìm Tới Cậu	42
13. Chương 13: Lớp Trưởng, Cậu Cứ Đến Làm Đi	45
14. Chương 14: Nhà Trợ	49
15. Chương 15: Được Cứu	53
16. Chương 16: Sửa Chữa	56
17. Chương 17: Đây Không Phải Rất Phổ Biến Sao	60
18. Chương 18: Học Bá	64
19. Chương 19: Mời	71
20. Chương 20: Yên Hội	77
21. Chương 21: Quan Niệm Lỗi Thời	82
22. Chương 22: Vấn Đề Đến Rồi	88
23. Chương 23: Giáo Sư	92
24. Chương 24: Ngồi Xe	98
25. Chương 25	104
26. Chương 26	110
27. Chương 27	115
28. Chương 28	119
29. Chương 29	127
30. Chương 30	135
31. Chương 31	142
32. Chương 32	149
33. Chương 33	159
34. Chương 34	167
35. Chương 35	175
36. Chương 36	183
37. Chương 37	190
38. Chương 38	198
39. Chương 39	204
40. Chương 40	212

41. Chương 41	219
42. Chương 42	224
43. Chương 43	232
44. Chương 44	241
45. Chương 45	248
46. Chương 46	254
47. Chương 47	262
48. Chương 48	269
49. Chương 49	277
50. Chương 50	284
51. Chương 51	292
52. Chương 52	298
53. Chương 53	305
54. Chương 54	313
55. Chương 55	321
56. Chương 56	328
57. Chương 57	335
58. Chương 58	347
59. Chương 59	350
60. Chương 60	355
61. Chương 61	360
62. Chương 62	364
63. Chương 63	370
64. Chương 64	375
65. Chương 65	380
66. Chương 66	385
67. Chương 67	389
68. Chương 68: Phiên Ngoại 1	394
69. Chương 69: Phiên Ngoại 2	399
70. Chương 70: Phiên Ngoại 3	403

Đến Tương Lai Tôi Là Học Bá

Giới thiệu

Edit: Thủy Lưu Ly Thể loại: xuyên đến tương lai, đồng nhân Kiếm Tam, môn phái Trường Ca môn, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-tuong-lai-toi-la-hoc-ba>

1. Chương 1: Chào Mừng Đến Trấn Barry. Bây Giờ Là Lịch Newlin, Lúc 17 Giờ 10 Phút, Ngày Mừng 2 Tháng 2 Năm 3516

Edit: Thủy Lưu Ly

Mạc Vần đứng trong một bụi cỏ, nghe tiếng chim hót từ rừng cây đằng xa truyền đến, trong lòng cậu thật sự cảm thấy muốn hồng mắt. Nếu ông trời cho cậu có thêm một cơ hội để lựa chọn, cậu nhất định sẽ mang theo một con chó dẫn đường.

Thật ra trước đây Mạc Vần không quan tâm võng du hay yêu thích chơi game giống em gái cậu gì lắm, mà thường thường cố gắng nai lưng mà quản lý công ty, nuôi sống gia đình. Hơn nữa trong nhà chỉ có mình cậu làm việc cho nên nếu cậu mê game, thì cả nhà nhất định phải đi uống gió Tây Bắc mà sống rồi.

Mẹ của hai anh em Mạc Tri, Mạc Vần là một người tùy tiện, không đáng tin cậy, lúc bà ấy mang thai hai anh em họ, khi rảnh rỗi không có chuyện gì làm sẽ xem ít tiểu phẩm để giải buồn, mà lúc đó vừa hay lại có một chương trình hỏi đáp hài, diễn viên lúc mở đầu có một đoạn thể này:

“Bạn tên gì?”

“Không biết.”

“Hắc! Đến tên tuổi mình mà bạn cũng không biết sao? Bạn đúng là rất ngốc!”

“Tôi nói tên của tôi là Bạc Chi Đạo!!!”*

(* tên đó có cách phát âm tương tự như không biết nên người dẫn chương trình mới nghe nhầm)

Lúc đó mẹ Mạc Vần lập tức cười thở không ra hơi, lại nhớ ra chồng mình họ Mạc, ý tưởng chợt lóe, tên hai anh em Mạc Vần cứ như vậy bị định ra.

Nếu nói đến cơ duyên Mạc Vần chơi game thì đúng là rất đúng dịp. Game Kiếm Tam mới cho ra một nhân vật mới tên là Trường Ca, tổng cộng có hai bộ tâm pháp, một cái là Mạc Vần, một cái là Tương Tri.

Em gái của Mạc Vần nói nhân vật này có duyên với anh em bọn họ, cho nên Mạc Tri bỏ qua tài khoản Thất Tú đã cày từ trước mà tạo hai tài khoản Trường Ca khác, nhân vật nữ là của Mạc Tri còn nhân vật nam là tạo cho Mạc Vần.

Có thể nói, Mạc Vần là bị em gái uy hiếp, lợi dụ kéo chơi game. Bởi vì là em gái ruột, còn bị cô mè nheo, làm nũng các loại, cho nên những lúc không làm việc, Mạc Vần đều vào game cùng cô thi đấu hay làm mấy nhiệm vụ gì đó.

Mà trong một lần làm nhiệm vụ, khi Mạc Vần còn chưa kịp sử dụng kỹ năng giảm lực sát thương cho bọn họ, đã bất ngờ bị trúng tên mà ôm hận chết.

“Gi vậy! Anh hai, anh chết quá nhanh rồi! Em chỉ vừa rời mắt một chút là anh đã bị treo (chết) rồi sao?”

Liếc mắt nhìn cô em gái đang chột dạ bên cạnh, Mạc Vần bình tĩnh chỉ huy: “Bây giờ em kéo anh thì vẫn kịp.”

Cơ Di Phong * sử dụng kỹ năng chữa trị tại chỗ với bạn, yes or no?

(*tên tài khoản của em gái Mạc Vần)

Mạc Vần cũng không thèm nhìn tới, lập tức lựa chọn yes, lúc này không trở lại điểm hồi sinh thì tốt hơn, nhưng mà...

Đây là cái quỷ gì!!!!

Bầu trời xanh thẳm, không khí trong lành, chỉ là cây cối đặc biệt cao, cách đó không xa còn có một con thỏ phiên bản khổng lồ đang vừa nhìn cậu vừa ăn cỏ.

Mạc Vần sửng sốt, lòng vòng tại chỗ một lúc, rốt cục chấp nhận hiện thực. Nhân vật của cậu bị đưa đến đây, mà càng tệ hơn là chân thân của cậu ngoài hiện thực cũng bị kéo vào.

Nhấc ống tay áo lên, tay áo thật dài đón gió bay phất phơ, lại nhìn đàn cổ mình ôm trong ngực, Mạc Vãn không khỏi trầm mặc.

Bỗng nhiên, Mạc Vãn cau mày, nhẹ nhàng gảy gảy dây đàn một chút, dựa theo suy nghĩ trong lòng, một khúc Bình Sa Lạc Nhạn* hoàn chỉnh bắn ra ngoài.

(*là Tâm Pháp Mạc Vãn có thể khiến các kĩ năng tăng mạnh, phạm vi gây sát thương 20 thước. 1 thước = 0,23 m)

Vừa mới bắt đầu giai điệu hơi đứt quãng, giống như người mới học đánh đàn, vẫn còn chưa quen, nhưng sau một lát, tiếng đàn càng lúc càng rõ ràng, trôi chảy, càng nghe càng êm tai.

Đệ tử Trường Ca rất ít khi dùng đàn giải trí, so với việc dùng đàn biểu diễn làm người khác vui vẻ, thì bọn họ càng muốn dùng nó làm vật môi giới trong lúc công kích, lấy nội lực biểu diễn âm luật, làm sóng âm rung động tâm mạch kẻ địch, để bọn họ rơi vào sự khống chế của Trường Ca mà không thể phản kháng được.

Con thỏ mập mập bên cạnh cũng không để Mạc Vãn vào trong mắt, lúc này nó nhìn cậu chẳng qua là muốn biết vì sao nhân loại này lại đột nhiên xuất hiện trước mắt nó. Có điều, nhìn thân thể nhân loại này không quá cao to, nghĩ không thể điều khiển được cơ giáp gì đó, hơn nữa, đừng nói nhân loại này là người bình thường, cho dù hẳn là phụ trợ sư cho cơ giáp, thì trong tình huống không có cơ giáp ở bên, phụ trợ sư cũng trở nên vô dụng mà thôi!

Nhưng mà, tình trạng thanh thoi suy nghĩ của thỏ mập chỉ duy trì trong vòng mười phút khi Mạc Vãn còn chưa hiểu được tình hình, giây phút tiếng đàn vang lên, thỏ mập như chìm vào mộng cảnh...

Nó phát hiện nó dừng ăn cỏ, trong miệng rõ ràng còn ngậm lấy xác cỏ còn chưa nhai nát nhưng miệng lại cứ mím chặt, làm cách nào cũng không thể há mồm ra được.

Càng làm nó thấy hốt hoảng chính là thân thể nó như bị khống chế mà chạy lại gần nhân loại kia!!! Không! Được! Chạy! Qua! Đó!!!

Dừng lại! Mau dừng lại! Điên rồi sao!

Lý trí thỏ mập không ngừng gào lớn trong đầu nó, nhưng mà thân thể nó lại hoàn toàn không nghe theo chỉ huy.

Vì vậy trong lúc nó tuyệt vọng, khi Mạc Vãn giữ chặt hai lỗ tai nó, nó chỉ có thể im lặng... Không động đậy.

Con thỏ này quá lớn, quá béo tốt, kích thước cỡ một con dê nhỏ. Sau khi chứng thực suy nghĩ của mình, Mạc Vãn lại thấy đói bụng, vì vậy lượm chút cành cây, lá cây khô, linh hoạt nhóm lửa, nướng con thỏ bắt cần này ăn lót bụng. Số thịt còn lại, Mạc Vãn sờ soạng toàn thân cũng không phát hiện có túi tiện lợi nào, ngay cả ba lô trong game cũng không có, cho nên không thể làm gì khác là đặt số thịt còn lại tại chỗ, đứng dậy rời đi.

Muốn ra khỏi nơi này cũng được, dù sao cứ đi theo hướng mặt trời, thì sớm muộn cũng có thể đi đến điểm cuối, có điều, chỗ khó ở đây là phải đi đến khi nào mới thoát được đây.

Đi tầm nửa tiếng, mặt trời đã có xu hướng muốn lặn xuống, Mạc Vãn vẫn như con ruồi không đầu, chưa tìm được đường ra.

Không thể ở lại đây vào ban đêm! Mạc Vãn nhìn cây cối chằng chịt, rậm rạp xung quanh, cảm giác giống như vô tận, không có giới hạn, ngay cả tiếng chim hót cũng dừng lại, không gian yên tĩnh vô cùng.

Lúc này mới hoàng hôn, khu rừng lập tức lộ ra một mặt hắc ám, dữ tợn.

Vì muốn nhanh chóng ra khỏi nơi quỷ quái này, Mạc Vãn không thể không cố gắng sử dụng hình thức khinh công trong game.

Mạc Vãn là người cẩn thận, sau khi cậu thí nghiệm chiêu thức Trường Ca môn đều có thể sử dụng, cũng không trực tiếp dùng khinh công vội vàng lên đường, bởi vì cậu muốn biết nơi này là thế giới nào, nếu như có con thỏ to bằng dê nhỏ vậy còn những cái khác thì sao?

Dọc theo đường đi, cậu gặp được không ít con báo lớn bằng con beo*, táo lớn bằng quả bóng, thậm chí có vô số loại động vật cậu không biết tên nữa. Mạc Vần chỉ vừa liếc mắt nhìn, thì đã bị đôi mắt lớn bằng tách trà núp sau thân cây dọa hết hồn.

(* con beo lớn hơn con báo nhiều nhé, mọi chi tiết xin liên hệ gu gỗ ca ca)

“Sơ Ảnh Hoàn Tà*!”

(*Kỹ năng phân thân trong 15s, hồi phục tối đa 15% nội lực bản thân.)

Sáu người giống Mạc Vần như đúc xuất hiện, nhìn qua không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Sinh vật không rõ sợ ngây người, nghi ngờ nghiêng đầu, sau đó thân thể từ từ lùi vào trong đêm tối.

Chuyện này làm Mạc Vần nghĩ đến một topic mà Mạc Tri đã cho cậu nhìn lúc trước, là về một Trường Ca làm nhiệm vụ, bởi vì là người mới nên không có bao nhiêu trang bị, để ngừa có người ẩn thân PK, nên lúc tới giao nhiệm vụ cũng thả một cái bóng rồi chạy mất.

Dọc theo đường đi tuy không biết có ai theo dõi không nhưng vị Trường Ca kia chứ một lúc lại thả một cái bóng. Lúc này, một vị Minh Giáo không thể nhận được nữa mới hiện thân, nhưng anh ta cũng không đi qua PK*, bởi vì không nhận rõ thật giả, sợ PK không thành công lại bị phản đòn, vì vậy Minh Giáo tức giận, mắng vị Trường ca kia một trận: “CMN, mày mau đi đi, đừng ở chỗ này phá chuyện làm ăn của ông nữa.”

(*PK là tên viết tắt của cụm từ Personal Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game online)

Nội dung topic này thu hút sự chú ý của không ít người, có một lần còn được dính lên đầu trang, mà bây giờ Mạc Vần cũng coi như đã bắt chước thủ đoạn của chủ topic Trường Ca kia, thành công dọa lui kẻ địch.

So với đi bộ thì khinh công thật sự nhanh hơn nhiều, mà điều làm Mạc Vần tương đối hài lòng chính là khi sử dụng khinh công không có hiệu ứng phát sáng dễ bị phát hiện như trong game. Dừng lại trên một thân cây cao, Mạc Vần rất dễ dàng quan sát toàn cảnh khu rừng này, cũng nhìn thấy phương hướng thoát ra.

Nếu như nói ở trong rừng rậm có thể nhìn ra nơi này không phải thế kỷ hai mươi mốt thì sau khi ra ngoài, lại càng chứng thực linh cảm của Mạc Vần là không sai.

Vừa nhìn thấy kiến trúc nơi này, Mạc Vần lập tức tự giác ngừng lại, đứng im tại chỗ sửa sang tóc dài bị gió làm rối, ôm đàn bước vào trấn nhỏ trước mặt.

Nói là trấn nhỏ, thật ra thì kiến trúc nơi này cũng không cũ nát, chỉ là số người ở đây ít hơn nhiều so với các thành phố lớn mà thôi, điều này chỉ cần vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra.

Tóc của bọn họ có màu cà phê, có màu vàng, cũng có màu đen, tướng mạo có châu Âu cũng có châu Á. Bề ngoài nhìn qua vô cùng, vô cùng bình thường, quần áo cũng không có thay đổi gì đặc biệt.

Nếu Mạc Vần không dùng thân phận Trường Ca mà tới đây thì có lẽ sẽ không ai nhận ra cậu là người từ bên ngoài tới, nhưng cố tình bản thân cậu bây giờ lại có một đầu tóc dài, còn mặc đồ viên cổ nữa.

Vì vậy lúc đi giữa đám người, Mạc Vần có thể mơ hồ nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của bọn họ: “Vì cosplay mà cậu ta dám liêu như vậy, tóc dài rất bất tiện, hơn nữa lúc làm sẽ dễ dàng bị kéo đau.”

Quái! Nói tóc dài không dễ gội sạch có thể nhận, nhưng sao mấy người có thể từ tóc dài liên tưởng đến chuyện trên giường hả! Hơn nữa cũng không phải nằm dưới thì kéo cái gì mà kéo! (=)))

Mạc Vần quay đầu, yên lặng nhìn đối phương liếc mắt một cái, thành công làm đối phương ngậm miệng lại, mới quay người quẹo vào một tòa nhà nhìn qua đặc biệt nhộn nhịp.

Thật ra Mạc Vần cũng không biết chỗ này làm cái gì, nhưng nhìn những cửa hàng khác đều tiêu điều, vắng tanh, chỉ có tòa nhà này là đông người tấp nập, nói liền không dứt, cho nên muốn vào xem thử một chút thôi.

Vừa vào cửa, Mạc Vần đã bị một trận ác ý đến từ Trái Đất dán đầy mặt.

“Chào mừng đến trần Barry, trung tâm giao tiếp nhiệm vụ, bây giờ là lịch Newlin, lúc 17 giờ 10 phút, ngày mừng 2 tháng 2 năm 3516.”

2. Chương 2: Mèo Tương Lai

edit: Thủy Lưu Ly

Newlin là nơi nào?

Nghi vấn này lướt qua trong đầu Mạc Vấn khoảng nửa giây, đã bị cậu cưỡng ép dời sự chú ý đến nơi khác.

Cái này cũng không quan trọng, quan trọng là... Bây giờ là năm 3516!!!

Nếu như là lúc Mạc Vấn mười tám tuổi mới vừa tới đây, thì khi nghe thấy bản thân xuyên đến hơn một ngàn năm sau đó, vậy chắc chắn biểu hiện trên mặt đã không thể che giấu được, gào khóc ầm ỹ thì không hẳn nhưng hoảng hốt lo sợ thì tuyệt đối có.

Nhưng bây giờ cậu đã hai mươi sáu.

Là lão đại trong nhà, Mạc Vấn là chỗ dựa cho một cô em gái nghịch ngợm, hơn nữa cha cậu còn đặt rất nhiều kỳ vọng lên người cậu, cho nên tuy không đến nỗi tu luyện thành mặt than, nhưng cố gắng duy trì sắc mặt không khó coi là vẫn có thể làm được.

“Chào ngài, ngài muốn muốn nhận nhiệm vụ mấy sao?”

Mạc Vấn mặc bộ quần áo khác thường này nên đã định sẵn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người khi bước vào đây, chuyện này cũng không khác gì việc đóng giả thành Pikachu đi điều hành trên phố trước kia cả.

Có thể tới đại sảnh nhận nhiệm vụ, không phải phụ trợ sư thì cũng là cơ giáp sư, bởi phụ trợ sư thì ít hơn nhiều so với cơ giáp sư, cho nên trong một đoàn đội thì người được cẩn thận bảo vệ nhất chính là vị phụ trợ sư này. Có điều tính tình, thói quen của những phụ trợ sư tương đối kỳ quái, vì thế, chỉ cần không gây ra phiền phức cho người khác thì đều có thể được chấp nhận vào đội ngũ, huống chi giá trị nhan sắc của vị này rất cao, rất đặc biệt. Trên mặt nhân viên công tác lộ ra ý cười, chủ động tiến lên một bước dò hỏi cái người có vẻ như đang suy nghĩ phải nhận nhiệm vụ gì là Mạc Vấn.

Nhiệm vụ? Cái từ này lượn lờ trong đầu Mạc Vấn một vòng, sắc mặt cậu không thay đổi, quan sát những người giao nhận nhiệm vụ xung quanh, lập tức hiểu từ này có ý nghĩa gì.

Nơi này giống như nơi môi giới, thu mua bảo vật, người mua ra giá kénh xù cầu mua thứ mình cần, còn người tiếp nhận nhiệm vụ thì tìm kiếm đồ vật đó rồi đến nơi này một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Mắt thấy một thiếu niên bên cạnh hoàn thành nhiệm vụ, lĩnh được tiền giao dịch, cái người ba không như Mạc Vấn lúc nhìn vị nhân viên công tác trước mặt, trên mặt cũng lộ ra ý cười, làm bộ quen thuộc, đáp lời: “Lấy nhiệm vụ ba sao đến để tôi nhìn thử một chút đi.”

Cậu rất cẩn thận suy xét, nhiệm vụ một sao nhất định là đơn giản nhất, hiện tại trên người Mạc Vấn có trang bị thêm võ học Trường Ca, cho nên cũng không vừa mất mấy loại nhiệm vụ cấp thấp này. Tuy rằng không biết nhiệm vụ có đẳng cấp cao nhất là mấy sao, nhưng nhiệm vụ ba sao thì chắc hẳn đúng quy đúng củ rồi chứ.

Nhưng mà khi nhân viên công tác nghe thấy lời nói của Mạc Vấn, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

“Được rồi, vậy mời ngài đưa ra giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư của ngài một chút, bởi vì nhiệm vụ ba sao cần ít nhất là phụ trợ sư trung cấp dẫn dắt đoàn đội mới có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Phụ trợ sư trung cấp là cái nghề nghiệp gì vậy? Ở thế kỷ hai mươi mốt phải thi lấy giấy chứng nhận tư cách cũng thôi đi, nhưng không ngờ đến hơn một ngàn năm trăm năm sau, cái truyền thống khiến người ta phát điên này vẫn tiếp tục được duy trì...

Chẳng qua, nói đi nói lại thì, rốt cuộc phụ trợ sư là làm cái gì vậy!

Trong nháy mắt sắc mặt Mạc Vãn đen lại, cậu cứng ngắc dần co trong giây lát, nhưng vẫn bị vị nhân viên công tác có chỉ số EQ cao phát hiện được: Xem ra lại là một vị phụ trợ sư ‘cao quý’ rồi.

Tuy rằng trong lòng vị nhân viên trẻ này có suy nghĩ như thế nhưng sao có thể biểu hiện ra được? Anh ta thường gặp nhiều vị phụ trợ sư hoặc cơ giáp sư ngang ngược không biết lý lẽ rồi, thường thì những vị này đều không mang theo giấy chứng nhận tư cách đã muốn đến nhận nhiệm vụ, vị này chỉ là một trong số đó mà thôi.

“Giấy chứng nhận tư cách có thể để quên ở nhà cũng không sao, cứ để đồng bạn của ngài biểu diễn một ít kỹ thuật điều khiển cơ giáp là được.” Dưới sự suy xét tình hình của nhân viên công tác, anh ta đang cho vị phụ trợ sư trước mặt một bậc thang, dù sao phụ trợ sư không thể một mình tiếp nhận nhiệm vụ, cho nên đồng bạn của họ hoặc là ở bên cạnh, hoặc là đang ở trước cửa.

Mạc Vãn lại không thể hiểu được lòng tốt của vị nhân viên công tác này, cậu chỉ thấy tâm tình mình bây giờ đặc biệt mệt, thiệt mệt.

Cơ giáp là cái gì? Là thứ mô hình trong tiểu thuyết! Còn người điều khiển cơ giáp thì sao? Đó là nhân vật chính trong câu chuyện! Nhưng bọn họ thì có liên quan gì đến Mạc Vãn cậu? Có quan hệ cái cọng lông* ấy! Cậu mới tới tới đây mới vài tiếng, còn chưa quen thuộc mọi chuyện thì biết đi đâu để tìm một tên đồng bạn là cơ giáp sư để cùng làm nhiệm vụ đây.

(*chửi bậy ấy mà)

Trong lúc Mạc Vãn chuẩn bị quay người đi khỏi đây để suy nghĩ cách kiếm tiền khác thì tình hình đột nhiên có chuyển biến. Một cậu thanh niên mắt đen tóc xoăn đến trước mặt nhân viên công tác bày ra một ít động tác, sau đó đã đem một tay khoát lên vai Mạc Vãn, vẻ mặt nhìn như có vẻ rất thân thiết, trong miệng còn mang theo trách cứ nói: “Không phải nói cậu chờ tôi sao? Tôi chỉ qua bên kia nhìn những nhiệm vụ khác một chút thôi mà.”

Hả? Có ý tứ! Lông mày Mạc Vãn nhẹ nhàng nhướng lên một cái: Xem ra cậu gặp được bạn đường rồi, hơn nữa nếu đã có khả năng tiếp nhận nhiệm vụ, vậy khẳng định thực lực cũng không thấp nhỉ.

Hơi đẩy cánh tay trên bả vai xuống, khoe miệng Mạc Vãn kéo kéo, giọng nói mang theo một chút lạnh nhạt, nghiêm trang: “Đã bàn bạc sẽ nhận nhiệm vụ ba sao mà cậu còn chạy đi xem nhiệm vụ hai sao. Nếu đã không tin tưởng tôi thì cậu còn tới đây làm gì? Tìm người khác không phải tốt hơn sao?”

Cảm tình này chỉ vì nhận nhiệm vụ mới có thôi!

Còn có chuyện như vậy à! Mi là một cơ giáp sư lại giận dữ với phụ trợ sư, không sợ đối phương xả giận lên đoàn đội khác hả!!! Nội tâm nhân viên công tác không ngừng co giật, vì vậy tốc độ mở danh sách nhiệm vụ ba sao cho hai người cũng tăng nhanh không ít.

Đôi mắt Mạc Vãn quét từ trên xuống dưới, phát hiện phần lớn nhiệm vụ ba sao không phải săn giết thú hoang hung ác thì cũng là bắt lấy động vật nhỏ có tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn.

Có lẽ muốn bắt để làm thú cưng chẳng?

Nhìn chú mèo da lông bóng loáng đang liếm liếm móng vuốt trên bức ảnh tư liệu, Mạc Vãn không khỏi suy tư: Tương lai loài mèo vì bất mãn trình độ phục vụ vùng về của con người mà trở về tự nhiên à!

Lại liếc mắt nhìn thù lao khi hoàn thành nhiệm vụ, là mười ngàn tinh tệ. Khoe mắt Mạc Vãn nhìn lướt qua tên lông xù* bên cạnh, phát hiện cậu ta cũng đang nhìn nhiệm vụ này, nhìn thấy tiền thù lao phía sau, trên mặt cũng không hề để lộ ý vui mừng gì cả. Mạc Vãn âm thầm thở dài, không biết mười ngàn này là bao nhiêu so với tiền tệ thế kỷ hai mươi mốt? Có điều nhiệm vụ lùng bắt lại không có nguy hiểm này tương đối thích hợp tình trạng hiện tại của cậu, thời gian cậu khổng chế đối phương tuy có hạn chế, nhưng kỹ năng giảm tốc độ của Trường Ca môn là ai ai cũng biết, ai ai cũng hiểu.

(*nguyên văn sẽ là lông xoăn nhưng ta để lông xù cho dễ thương và thuận miệng)

Chẳng qua... Mạc Vấn nghiêng đầu nhìn tên lông xù bên cạnh lần nữa, trong lòng suy nghĩ: Tuy rằng nghe người ta nói dường như địa vị phụ trợ sư rất cao, nhưng cậu vừa mới đến đây, còn lạ nước lạ cái, cho nên không thể tùy tiện bại lộ thực lực bản thân được.

“Tôi muốn nhận nhiệm vụ bắt mèo này” Giọng nói rất xác định, không hề có ý muốn thương lượng với lông xù: Nếu không phải không có giấy chứng nhận tư cách và đồng bạn thì Mạc Vấn đã sớm tự nhận nhiệm vụ rồi đi hoàn thành một mình rồi.

Đôi mắt lông xù cong cong, nhìn qua cũng không giống như mắt hứng, trái lại cậu ta còn gật đầu đồng ý: “Vậy thì cái này đi, em trai tôi cũng rất thích con này, đến lúc đó lại bắt thêm một con về cho nó.”

Cứ như vậy, lông xù bước lên báo tên đoàn đội, sau đó hai người cùng tiếp nhận nhiệm vụ, vui vẻ đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, tình trạng anh em tốt của hai người lập tức được giải trừ, vẻ mặt Mạc Vấn lập tức phai nhạt đi không ít: Hết cách rồi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì không biết tiền thù lao sẽ thuộc về ai đây. Tiền ít hay tiền nhiều thì cũng là tiền mà, chân con muỗi dù nhỏ vẫn là thịt đấy.

Cho dù Trường Ca là môn phái bá đạo vừa xuất hiện trong Kiếm Tam thì môn hạ đệ tử như cậu cũng có lúc thiếu tiền.

Chớ có trách tôi lòng dạ ác độc, vì tiền ăn ở, cái gì tôi cũng có thể làm!

Nếu được, Mạc Vấn thật sự rất muốn bỏ rơi tên lông xù bên cạnh để tự mình có thể yên tâm nuốt sạch tiền thù lao. Nhưng lúc giao nhiệm vụ vẫn còn cần làm một ít thủ tục nữa! Vì không để sơ hở nào xảy ra, Mạc Vấn vẫn phải nhẫn nhịn để một tên xa lạ lắt lư bên người mình, hơn nữa còn phải đảm bảo tên này không được có suy nghĩ mỗi người đi mỗi ngã.

Nhờ như tên này cũng là một kẻ thiếu tiền, muốn bỏ rơi cậu thì sao đây? Dù sao nhiệm vụ đoàn đội là cậu ta nhận, rất có thể có suy nghĩ muốn âm thầm nuốt riêng tiền thù lao.

Lông xù bên cạnh cũng không biết Mạc Vấn đang tưởng tượng cậu ta là quỷ nghèo giống cậu, nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Mạc Vấn, còn tưởng đối phương bắt nạt cậu ta cưỡng ép tổ đội, không khỏi kêu oan cho chính mình: “Này, nếu không phải thấy cậu cũng không có đồng đội đi cùng thì tôi mới không giúp cậu đâu!”

Ồ! Không ngờ lại đụng phải một người ‘thấy việc nghĩa chẳng tha’ như vậy! Lời giải thích này, dù là một dấu chấm câu Mạc Vấn cũng không tin, nếu không phải cậu ta sớm nhìn chằm chằm chính mình, thì trong đại sảnh ồn ào, rộn ràng này sẽ có ai chú ý có người có đồng đội hay không.

Thấy vẻ mặt Mạc Vấn không thay đổi, còn là bộ dạng không nóng không lạnh, lông xù bắt đầu ủ rũ, kể hết những lời nói tự đáy lòng ra: “Được rồi, cả nhà chúng tôi đều có thể điều khiển cơ giáp, ngoại trừ em trai tôi. Tuy rằng bề ngoài nó tỏ ra không sao cả, nhưng tôi biết thật ra nó cũng không cảm thấy vui vẻ gì.”

Nói tới chỗ này, tâm tình lông xù bắt đầu tuột dốc không phanh, nhưng dường như nghĩ tới chuyện gì vui vẻ, giọng nói cậu ta lại trở nên phấn chấn như cũ: “Có điều em trai tôi rất cố gắng, muốn đến học viện Horst tham gia khảo thí. Nếu nó thi đậu, vậy anh em chúng tôi có thể học cùng một trường, tôi cũng dễ dàng chăm sóc nó hơn. Tuy thành tích của nó luôn rất tốt, nhưng tôi vẫn muốn bắt một con mèo xinh đẹp để cổ vũ cho nó.”

Nói tới chỗ này, lông xù mắt tự nhiên liếc mắt nhìn Mạc Vấn, hơi chột dạ sờ sờ lỗ tai, tiếng nói cũng thấp một bậc: “Tuy sức chiến đấu của cơ giáp rất cao, tốc độ bùng nổ cũng rất nhanh, nhưng mà bề ngoài cơ giáp quá lớn, không thể duy trì tốc độ cao trong thời gian dài, cho nên thường để đám mèo gian xảo này trốn mất. Tôi đã đến đây ba ngày, lại không tìm được phụ trợ sư thích hợp đi cùng, hơn nữa khảo thí sắp bắt đầu rồi, tôi còn phải trở về cổ vũ cho em trai nữa.”

“Lúc này thấy cậu đứng đó một mình, không dẫn theo đồng đội, tôi lập tức ôm tâm tư muốn thử xem đi qua, nếu bị cậu từ chối thì cùng lắm tôi lại nói nhận làm người, cũng không có tổn thất gì lớn cả.”

Lông xù vừa nói chuyện vừa len lén quan sát vẻ mặt của Mạc Vấn, đột nhiên suy nghĩ trong đầu cậu ta lóe lên, mở miệng nói thêm: “Tôi chỉ muốn bắt một con mèo thôi, sau khi bắt được, tôi cũng giúp cậu bắt thêm

một con về giao nhiệm vụ, còn thù lao gì đó, tôi không cần, tất cả đều cho cậu!”

Cậu nói cuối cùng này mới nói trúng điểm quan trọng, tâm tình Mạc Vấn lập tức trở nên tốt đẹp: Không cần tiền? Vậy những chuyện còn lại đều dễ bàn bạc rồi!

Nghĩ tới đây, Mạc Vấn cuối cùng cũng hơi lộ ra một nụ cười chân thật, đồng ý lời lông xù nói: “Vậy thì đúng dịp, chúng ta cùng đi thì chuyện bắt được đám mèo kia chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.” Cậu mở miệng biểu đạt cậu có cách bắt được đám mèo này, nhưng cũng không lộ ra mình dùng kỹ năng gì để bắt. Cậu đang đợi, nếu tâm tư đối phương không thâm trầm như lời nói của cậu ta, thì cậu có thể nhanh chóng moi được một chút tin tức từ cậu ta mà không sợ bị bại lộ thực lực.

Đúng như dự đoán, mặt mày lông xù trở nên vui vẻ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm để trước ngực: “Vậy thì tốt quá, không ngờ tôi lại có thể gặp được một vị phụ trợ sư phù hợp.” Tiếp theo, đột nhiên cậu ta ghé mặt lại gần Mạc Vấn, nháy mắt thần bí, dò hỏi: “Này, rốt cuộc năng lực của cậu là gì vậy? Tăng tốc độ? Tăng cường mức độ bộc phát? Hay là tăng sự linh hoạt?”

Mà Mạc Vấn vẫn luôn giữ yên lặng cũng không nói lời nào, bộ dạng cao thâm khó dò, híp mắt nhìn lông xù.

Lông xù ngẩn người, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt đau “trứng”: “Không phải kỹ năng của cậu là tăng cường thuộc tính sức mạnh chứ... Tôi muốn bắt chúng nó về làm thú cưng chứ không muốn thủ tiêu chúng nó tại chỗ đâu, sức mạnh thì dùng cộng lông ấy!”

Nghe thấy kỹ năng của phụ trợ sư rất đa dạng, nỗi lo trong lòng Mạc Vấn buông xuống một nửa, nhìn tên lông xù sắp tuyệt vọng trước mắt, hiếm khi có lương tâm giải thích một câu: “Cũng không phải, kỹ năng của tôi liên quan tới tốc độ.”

Nghe thấy cậu cuối cùng cũng mở miệng, lông xù lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, lầm bầm: “Nói sớm một chút không phải được rồi sao, dọa tôi một hồi thì vui lắm à. Đám người phụ trợ như mấy người đứng là thích làm màu, cứ thần thần bí bí làm người ta khó chịu muốn chết. Nếu đang ở trong sân thi đấu, sợ đối thủ biết rõ tuyệt chiêu nên không nói cũng không ai nói gì, nhưng chúng ta đều là người xa lạ, gặp một lần rồi chưa chắc gặp lại, có cần cẩn thận như vậy sao, đúng là quỷ hẹp hòi!”

3. Chương 3: Vừa Nhảy Một Cái Là Hai Mét Rưỡi!

Edit: Thủy Lưu Ly

Bị người khác mắng hẹp hòi, Mạc Vấn chỉ khẽ mỉm cười. Đối với năng lực lúc này của bản thân, trong lòng cậu rất rõ ràng, nhưng cậu vẫn phải từ từ đi tới, mới có thể khiến mọi người chậm rãi tiếp nhận. Ha, không ngờ còn có loại nghề nghiệp phụ trợ sư này nữa.

Cần nhắc đến thân thể gây yếu điển hình của phụ trợ sư như Mạc Vấn, lông xù quyết định thời gian và hành động của hai người phải càng nhanh càng tốt, vì vậy cậu ta lập tức đi đến chỗ gửi nhờ cơ giáp, điều khiển cơ giáp bảo bối của mình, một tay ôm lấy Mạc Vấn đặt trên vai cơ giáp rồi vận lực lao nhanh vào rừng rậm.

Cuối cùng cũng được nhìn thấy được cơ giáp trong truyền thuyết, Mạc Vấn bị tạo hình bạo ngược của lông xù thoảng chấn động, kinh ngạc một chút, lại vì trạng thái điên cuồng lao đi của cậu ta mà trong thời gian ngắn hơi mất khả năng tự suy nghĩ.

Thân thể cơ giáp không khổng lồ như trong tưởng tượng nhưng cũng không nhỏ, nhìn qua cũng hơn ba thước. Mạc Vấn vốn tưởng rằng sau khi vật này hạ xuống sẽ phát ra tiếng nổ vang ầm ầm nhưng mà cậu đã đánh giá thấp trình độ phát triển khoa học kỹ thuật của nhân loại ngàn năm sau.

Lúc nhìn thấy lông xù lên cơ giáp, trong tay cậu ta sáng lên một cái, đoán chừng có lẽ có tác dụng như thể mở cửa phòng, mỗi phòng chỉ ứng với một thẻ quét nhất định.

Cơ giáp lớn như vậy nhưng khi rơi xuống đất lại có cảm giác vô cùng nhịp nhàng, khê khằng, chỉ có tiếng vang ‘cạch cạch’ như tiếng gót giày giẫm trên sàn nhà, chả trách người này dám một mình đến đây săn bắt động vật nhỏ có tiếng linh hoạt, nhanh nhẹn.

Tốc độ lông xù lái cơ giáp cực kỳ nhanh, đương nhiên đây là do Mạc Vần dùng mắt thường án chừng, tuy rằng tốc độ không nhanh bằng khinh công bản thân cậu nhưng so với tốc độ lái xe trong thành thị vẫn nhanh hơn không ít.

Một lúc sau khi tiến vào một đoạn tương đối sâu trong khu rừng quỷ quái này, hai người mới dần dừng lại. Đầu tiên lông xù thả Mạc Vần xuống, sau đó mới thoát khỏi cơ giáp, từ trên người móc ra một cái hộp, lấy đồ vật bên trong ra đặt xuống mặt đất cách đây không xa.

Mạc Vần nhìn kỹ, thì ra là một con cá, còn có một ít gan. Bởi vì hình thể phần lớn động vật ở thế giới tương lai này đều bị biến đổi, cho nên cậu cũng không biết đây là bộ phận của loại động vật nào.

Đợi đến khi chuẩn bị tốt thứ để hấp dẫn bọn mèo kia, lúc này, cậu ta mới dùng tay ra hiệu cho Mạc Vần, còn bản thân mình thì leo vào lại cơ giáp, rón rén, lui về sau.

Nhìn xung quanh một chút, bởi vì thi triển kỹ năng cũng có hạn chế khoảng cách cho nên Mạc Vần không thể cách mỗi nhử quá xa, vì vậy cậu núp phía sau một cây đại thụ, đặt dàn trên đầu gối, chuẩn bị khi đám mèo kia vừa xuất hiện có thể lập tức thi triển kỹ năng làm giảm tốc độ của nó.

Không thể không nói lúc này xuất hiện một chuyện hiểu lầm, đó là lông xù cho rằng Mạc Vần sẽ làm tăng tốc độ của cậu ta lên, còn sợ đánh rần động cỏ nên mới yên tâm lui về sau một đoạn ngắn, nhưng vẫn chú ý không để lộ bóng dáng mình.

Đến khi một con mèo có sọc vằn như hổ xuất hiện, Mạc Vần quyết định thật nhanh, thi triển kỹ năng “Phong Nhập Tùng”.

Phong Nhập Tùng, đánh cắp tốc độ di chuyển của đối phương, làm giảm 30% tốc độ di chuyển của đối phương, cũng tăng tốc độ di chuyển bản thân 30%, thời gian kéo dài 8 giây, thời gian điều động 8 giây.

Không biết có phải ảo giác của Mạc Vần hay không, cậu cảm thấy mấy động vật nhỏ ở tương lai này đều có trí khôn nhất định. Đương nhiên thú cưng ở thế kỷ 21 cũng có trí khôn tương đương với trẻ con ba tuổi, có thể nghe hiểu những câu lệnh của chủ nhưng ít có con có tâm tình mãnh liệt của bản thân nhưng những động vật nhỏ này.

Ví dụ như các chú chó, biểu hiện lúc vui vẻ là vẫy đuôi hay ngậm bóng các loại đồ chơi đùa với mình, còn mèo thì chỉ cần nó cho mi sờ mó thì chứng tỏ tâm tình boss hôm nay không tệ, còn lại thì rất khó quan sát được tâm tình của chúng qua nét mặt.

Thế nhưng, chú mèo trước mặt đột nhiên trợn to mắt, tuy rằng khôi phục bình thường rất nhanh, nhưng trong nháy mắt đó vẫn biểu đạt nó sợ hãi người.

Có thể không kinh ngạc đến ngây người sao! Thật ra phản ứng của động vật cũng nhanh như trong tưởng tượng vậy, đặc biệt là khi xuất hiện tình huống ngoài ý muốn. Lúc nhìn thấy cơ giáp của lông xù chạy như bay tới, trong đầu con mèo trước mặt lập tức phán đoán xem phải đi theo đường nào mới né tránh được đối phương, thậm chí nó còn có thời gian ngậm lấy một mảnh gan nhỏ trên đất, nhưng ngay lúc nó tràn đầy tự tin, linh hoạt lấy đà, định nhảy lên cây thì...

Cái quỷ gì vậy!

Không phải nhảy một cái là được hai mét rưỡi sao!?

Hiện thực và lý tưởng bỗng dưng xảy ra xung đột, chú mèo tương lai này quả thật bị tốc độ chạy trốn ngu xuẩn của mình chấn kinh rồi. Kiểu chạy lấy đà này còn không nhảy được lên cây như bình thường nữa, cho nên nó không thể không sợ đến mức móng vuốt không bầu chặt được vào vỏ cây, cứ vừa bầu được một chút đã trượt dài xuống đất.

Đến khi cái mông tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo, nó ngay lập tức muốn giẫm chân chạy trốn nhưng mà đã quá muộn rồi, vì không biết từ khi nào Mạc Vần đã xuất hiện dưới tàng cây, một tay ôm đàn, một tay đưa về phía nó... (tội em =))

“Meo!!!!!!!!!!!!”

Biết rằng bản thân chấp cách cũng khó thoát, nó chỉ có thể phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Lúc này chỗ tốt của động vật có trí tuệ liền hiện ra, mỗi một con mèo đều có tính cách khác nhau, cũng có không ít con tính tình thà làm ngọc vỡ vào những lúc đối mặt tuyệt cảnh, nhưng đa số nếu đối phương không có ác ý rõ ràng thì bọn chúng sẽ không phản kháng mạnh mẽ như vậy, bởi lẽ chọc tới bọn họ, làm bọn họ tức giận làm thịt bọn nó thì sao?

Vì vậy Mạc Vấn đã nhìn thấy động vật nhỏ lông xù trong tay chỉ vùng vẫy tượng trưng mấy cái rồi lập tức trở thành bé ngoan, nằm im không động đậy, khiến cậu cảm thấy vật nhỏ này đột nhiên đáng yêu đến kỳ lạ. Giống như nó đang bày tỏ: Tui không phải không phản kháng, nhưng vì năng lực tui quá nhỏ yếu nên cứ như vậy đi.

Cơ giáp dừng một bên quan sát cảm thấy hết chỗ nói rồi, cậu ta không nghĩ tới con mèo này lại dễ bắt như vậy. Từ trên cây trượt xuống dưới? Chuyện này cũng quá ngu ngốc rồi! Đưa nó cho em trai thật sự sẽ không bị em ấy ghét bỏ chứ?

Bởi vì khoảng cách không gần cho nên cậu ta không nhìn rõ lắm rốt cuộc trên người mèo mèo đã xảy ra chuyện gì bí hiểm mới làm nó phạm phải sai lầm tày trời như vậy.

Có thể không phải là sai lầm tày trời sao? Đầu đã bị con người bắt được rồi, nếu cái này cũng không tính là sai lầm thì phải là cái gì mới được tính chứ?

Giơ cao con mèo trong tay cho người ngồi trong cơ giáp nhìn thử, Mạc Vấn hơi liếc mắt nhìn cậu ta, hỏi: “Làm sao nhốt?”

Lông xù lấy một chiếc lồng đã sớm chuẩn bị trong cơ giáp, nhảy xuống cơ giáp, một bên cười hắc hắc một bên lại gần Mạc Vấn: “Chỗ này, chỗ này, đã sớm chuẩn bị xong rồi!”

Nói xong, cậu ta bắt lấy mèo mèo trong tay Mạc Vấn, cũng không thèm nhìn ánh mắt đáng thương của nó mà ‘cạch’ một tiếng nhốt vào lồng, khóa luôn cửa lồng lại.

“Lần này dựa cả vào vận may, đừng phải nhóc con không có đầu óc, nếu không căn bản không thể đuổi kịp, nói chung tôi vẫn phải đến gần hơn chút nữa mới được.”

Lông xù vừa nói vừa nhốt lồng leo vào cơ giáp, khởi động cơ giáp, ngoài miệng còn nhỏ giọng lầm bầm: Kỳ quái, mới vừa rồi mình cũng không thấy tốc độ mình tăng nhanh chút nào...

Mà Mạc Vấn, đương nhiên cũng về lại chỗ cũ, bắt đầu ngồi xổm, tiếp tục chờ đợi chú mèo sa lưới tiếp theo.

Mèo mèo không có đầu óc? Mạc Vấn nhẹ nhàng nở nụ cười, về mặt ý vị sâu xa, đến cùng nó có thật không có đầu óc hay không thì chỉ có mình cậu biết.

Đã sớm nghe thấy cá và gan là thứ mèo yêu nhất. Trước đây Mạc Vấn còn chưa hiểu thế nào là yêu nhất, bây giờ cuối cùng cũng có thể biết được cái gì gọi là yêu nhất, cái gì gọi là muốn ăn không muốn sống.

Quá thông minh, quá ỷ lại ưu điểm của bản thân cũng được xem là nhược điểm trí mạng. Động vật đã có trí khôn thì đại biểu nó sẽ có tư duy đơn giản, sẽ dành thời gian phán đoán xem lúc bị bắt nên chọn thời điểm nào để chạy thoát là thích hợp nhất. Cho nên chúng nó thường ngắt một ít thời gian sau cùng để cố gắng ăn rồi mới quay đầu lao nhanh.

Mà nếu lúc đó chúng nó phán đoán sai khả năng của bản thân thì sao? Vậy thì kết quả chỉ có một, đó chính là vì tham ăn mà bị người khác bắt được...

Nhóc con thứ hai cũng bị lừa như thế, nó cũng quá tin tưởng vào tốc độ chính mình, kết quả đã làm bản thân rơi vào tình huống bất lợi.

Cơ giáp lông xù chặn đầu tới gần, Mạc Vấn bọc hậu, còn không ngừng triển khai kỹ năng làm giảm tốc độ. Tuy rằng trước sau đều bị chặn lại, nhưng vẫn còn hai bên trái phải, cho nên nó mới cố gắng đột phá phòng tuyến mà không phải đứng tại chỗ nhếch miệng phát ra tiếng la ư hiếp.

Có lẽ tính tình nhóc con này tương đối táo bạo, nó không hiểu việc lui một bước trời cao biển rộng. Nó không ngừng cố gắng dùng thân thể bé nhỏ dọa lui Mạc Vấn và lông xù, còn nhảy dựng lên muốn đánh bọn họ, nhưng đáng tiếc vì thân thể quá nhỏ yếu nên bị hai người bỏ qua, không thèm để ý.

Cuối cùng, lông xù không chế cơ giáp, chọn thời cơ thích hợp đột kích, dùng tay cơ giáp nhẹ nhàng cuốn lấy thân thể nhóc con. Chẳng qua, đúng lúc này, cơ giáp lại truyền ra một tiếng ‘roẹt roẹt’ khiến người ta phải sợ hãi.

Lông xù nhìn bề mặt cơ giáp bị nhóc con tạo thành một ‘vết thương’ kinh khủng, hai mắt không khỏi bắt đầu ươn ướt: “Màu sắc này là tôi phải dùng hết tiền tiêu vặt ba tháng, mua loại thuốc màu quý nhất, còn mất hai lần thời gian cuối tuần mới chuẩn bị xong, hơn nữa thời gian tôi điều khiển nó còn chưa tới một tháng đâu!!!”

Vì vậy, lúc trở lại trung tâm giao tiếp nhiệm vụ, lông xù bắt nhóc con bị bắt đầu tiên ôm vào trong lòng, lại nhét nhóc con gương nanh múa vuốt bị bắt sau đó vào lồng, đau thương nhìn Mạc Vấn, cầu xin nói: “Làm ơn, nhất định phải giao con mèo này để hoàn thành nhiệm vụ, cứ để nó đi gieo vạ cho kẻ khác đi! Tôi sợ nếu đem nó về nhà thì cơ giáp cả nhà sẽ không chịu nổi!”

Nghe cái lý do không biết nên khóc hay cười này, Mạc Vấn suýt chút nữa cười ra tiếng, thế nhưng cậu vẫn nhìn được đúng lúc, vươn tay, nhận lấy chiếc lồng, cùng lông xù đi giao nhiệm vụ.

Mười ngàn tinh tệ nha!

Xoay xoay tấm thẻ tương tự thẻ ngân hàng trong tay, không ngừng xem xét.

Nhìn thấy bộ dạng như chưa từng va chạm xã hội của Mạc Vấn, chỉ một tấm thẻ bảo tồn bình thường cũng có thể khiến cậu ta hứng thú như vậy. Nhìn nhìn một đường, lông xù bắt đầu không kiên nhẫn nổi, lập tức mở miệng thúc giục: “Có thể cất tấm thẻ đó đi không? Cũng không phải chưa từng thấy, chỉ cần hơn một vạn tinh tệ đều sẽ được cấp một tấm thẻ bảo tồn. Cậu đã xem xét một đường rồi, có nhìn nữa cũng không làm nó nở hoa được đâu!”

Chưa từng thấy qua!

Ngón tay hơi ma sát tấm thẻ một chút, dù bản thân có tò mò thế nào đi chăng nữa thì Mạc Vấn vẫn phải cất nó vào trong túi áo.

Hơn một vạn tinh tệ sẽ cấp một tấm thẻ bảo tồn? Ánh mắt cậu lóe lên một cái: Xem ra lúc trước bản thân nghĩ mười ngàn bằng một ngàn nhân dân tệ là không đúng.

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện người bày quán trên vỉa hè vẽ vôi, thiết kế, Mạc Vấn lập tức trưng ra bộ dạng tò mò muốn trở thành quần chúng vây xem, lại bị lông xù kéo ra ngoài

“Tôi biết thành phố lớn không cho bày quán vỉa hè nên khi bỗng nhiên nhìn thấy sẽ thật tò mò. Thế nhưng trước khi xem, chúng ta có thể đi ăn cơm được không, chờ đến khi cơm nước xong, tôi khởi động cơ giáp về nhà, chúng ta tự mình trở về tìm mẹ mình cầu an ủi được không?”

Tìm mẹ cầu an ủi? Mạc Vấn nhíu mày, hỏi ngược lại: “Thật sự là mẹ?”

Được, mi thắng! Lông xù thật sự bị cậu đánh bại, đành giơ hai tay đầu hàng: “Là ba ba, là ba ba được chưa! Em gái thời đại này thừa thốt như vậy, có mấy người có mẹ? Chẳng lẽ cậu có sao?”

Đúng là tôi thật sự có. Mạc Vấn âm thầm bổ sung trong lòng. Cậu đã sớm phát hiện chuyện kỳ quái này, bất kể ở trung tâm giao tiếp nhiệm vụ, hay trên đường, làm việc, làm phục vụ, đều là nam!

Nếu không phải lúc này có một vị phụ nhân vừa dẫn một cô bé đi tới thì Mạc Vấn đã cho rằng tương lai không có phụ nữ rồi.

4. Chương 4: Cậu Cần Phải Bình Tĩnh!

Edit: Thủy Lưu Ly

Có điều đúng là rất đau khổ, như lông xù nói, tỷ lệ phụ nữ và đàn ông ở đây đã đến một loại trình độ khiến người ta muốn phát điên. Từ sau thế kỷ 26, càng nhiều đàn ông bởi vì không tìm được bầu bạn mà âu sầu đến chết, cho nên sau đó người ta dần dần chấp nhận chung sống với đồng bạn cùng giới tính bên cạnh.

Lông xù là một tên miệng rộng, chỉ cần không liên quan đến chuyện nhà cậu ta thì chuyện gì cậu ta cũng có thể tám một hồi. Đây cũng không tính là chuyện tai hại gì, ít nhất nhờ vậy Mạc Vãn mới có được bước đầu thường thức thế giới tương lai này.

Hơn nữa giá cả nơi này vẫn còn rất thấp, đặc biệt là ở những trấn nhỏ. Có người nói bây giờ người máy quá nhiều, có rất nhiều chuyện người máy đều có thể làm, nhưng nếu không phải sợ nhiều người bình thường mất đi công tác để duy trì cuộc sống thì e rằng đến những nghề như phục vụ kia đã sớm bị người máy chiếm đầy.

Tiền lương của người bình thường khoảng hai ngàn tinh tệ trong một tháng, nhìn trái nhìn phải chỉ có hàng quán vỉa hè kiểu vẽ vờ thiết kế nghệ thuật là kiếm lời nhiều nhất. Bởi vì người cuồng nhiệt cơ giáp máy móc càng nhiều, mọi người đều thích dính dáng đến những công việc liên quan đến cơ giáp, máy móc, vì lẽ đó số người đồng ý học tập nghệ thuật như chủ quán kia rất ít, cũng dẫn đến công việc của anh ta trở nên hiếm lạ, hấp dẫn người khác.

Xem ra mười ngàn tinh tệ cũng xem như là chút tích trữ nho nhỏ. Càng nói chuyện với lông xù, Mạc Vãn càng không khỏi suy nghĩ có nên làm thêm một nhiệm vụ bất thú cưng để kiếm thêm tiền trang trải hay không.

Đương nhiên, cái ý niệm này chỉ quanh quẩn trong đầu Mạc Vãn một giây đã bị cậu mạnh mẽ đè nén xuống, dù sao nếu phải lựa chọn hộ khẩu và tiền tài, bên nào nặng bên nào nhẹ, cậu chỉ cần vừa xem đã hiểu ngay.

Có giấy chứng minh thân phận mới có tư cách thi lấy các loại giấy chứng nhận khác, không có chứng minh thân phận, vậy cái gì cũng không làm được. Giống như ở thế kỷ 21, muốn thuê phòng cũng phải có thẻ chứng minh, Mạc Vãn cũng không tin trong tương lai có thể bớt được những bước này.

Vừa vặn bên cạnh đã có sẵn một người có thể giải đáp nghi vấn của cậu, thừa dịp hai người ăn cơm, Mạc Vãn nắm chặt cơ hội, nhấp một ngụm nước nhỏ, lại nhìn nhìn xung quanh một chút, giọng nói lặng lẽ đề thấp, tỏ ra hóng chuyện, mở miệng: “Cậu nói xem, nhưng cơ giáp sư và phụ trợ sư như chúng ta nếu không mang giấy chứng nhận thì chỉ cần đồng đội báo tên sẽ không có vấn đề gì nữa, vậy những người bình thường nếu không mang theo thẻ chứng minh gì đó thì những nhiệm vụ đơn giản kia làm sao tiếp nhận.”

Lông xù đối bụng đến hung tàn, lúc ăn cơm chỉ chú tâm lấp đầy bụng mà không mở miệng, nhưng khi nghe xong câu nói này của Mạc Vãn, lập tức ho khan vài tiếng, sắc mặt đỏ bừng lên.

“Cậu là Đại thiếu gia nhà ai ra ngoài đi du lịch vậy, người bình thường không có những thẻ từ chứng nhận phức tạp như chúng ta nhưng cũng có thể thân phận. Mà nếu lúc tiếp nhận nhiệm vụ không mang theo cái gì thì cứ đến làm nghiệm chứng vớ vẩn là được rồi.”

Thẻ từ thân phận? Trong mắt Mạc Vãn chợt lóe, khoe miệng hơi cong, có chút hững hờ ha ha một tiếng: “Đúng ha, đến lúc đó chỉ cần quét vông mạc một chút là xong, đúng là rất thuận tiện. Vậy mọi người không cần lo lắng mỗi khi để quên thẻ nữa rồi.”

Nghe được câu phía trước, lông xù còn gật gật đầu chứng tỏ cậu ta cũng cho rằng rất thuận tiện, nhưng đến nghe câu nói phía sau, lông xù cảm giác như mình đã tìm được tri âm.

Tính cách bản thân cậu ta thuộc kiểu lăm lăm liệt liệt, vì vậy nên thẻ từ thân phận cũng để cho em trai bảo quản giúp. Chẳng qua có một số cuộc, yêu cầu phải giao thẻ từ thân phận ra, không cho phép quét vông mạc, mà trong cuộc thi mấy ngày trước, bởi vì gặp chút chuyện, cộng với tính tình hậu đậu của mình, cậu ta đã nhớ làm mất thẻ từ thân phận, cũng vì vậy mà gặp không ít phiền phức...

Nghĩ tới đây, lông xù bắt đầu xoắn ra những cay đắng mà cậu ta đã phải chịu trong lần đó, đúng là nói ba ngày ba đêm cũng không hết: “Khỏi nói, mấy ngày trước là lần thứ hai thẻ từ thân phận của tôi xảy ra

chuyện. Lần đầu còn may, quên hay vứt cái nào thì cứ trực tiếp đi làm lại cái đó, nhưng lần thứ hai thì không thuận lợi như vậy. Lần đó tôi có làm gì đâu mà đã bị thông báo là thẻ từ mất hiệu lực, chỗ nào cũng không thể đi, còn nói tôi dùng thẻ từ người chết nữa.”

Lông xù tức giận đến mặt đỏ rần lên, hơi dừng một chút để sắp xếp suy nghĩ rồi lại bắt đầu nói một tràng: “Lúc đó tôi buồn bực vô cùng, rõ ràng rất khỏe mạnh, có thể ăn, có thể uống, có thể hít thở không khí, nhưng người phục vụ lại nói thẻ từ của tôi mất hiệu lực! Vì vậy tôi lập tức tìm người tra xét giúp mới biết khi đó người máy quản lý thẻ từ có chút vấn đề, bởi tôi bất cẩn ném thẻ thân phận ở gần chỗ mấy xác chết nên người máy nhầm lẫn xử lý luôn thẻ của tôi. Cậu nói có buồn cười không, loại chuyện có xác xuất một phần vạn này mà cũng để tôi đụng phải.”

Đúng là hơi xui xẻo, khỏe môi Mạc Vấn nhẹ nhàng cong lên một cái rồi lại lập tức khôi phục vẻ mặt không thay đổi như cũ, nhưng vẫn bị lông xù phát hiện. Cậu ta ai oán:

“Tôi đã đem chuyện xui xẻo của mình nói cho cậu nghe rồi, cậu không đồng tình thì thôi, sao lại có thể giống hệt cái đám đồng đội của tôi, nhả tâm cười trên nỗi đau của tôi như vậy hả.” Lông xù cảm giận không ngớt.

Nghe vậy Mạc Vấn đã có thể hiểu sơ về đám bạn của lông xù.

Cậu bé, bọn tôi buồn cười không phải bởi vì thẻ thân phận của cậu bị gạch bỏ... Cậu không biết sao, cái buồn cười là cách nói chuyện của cậu nha.

Có điều, đã biết chuyện mấy ngày trước người máy quản lý thẻ từ gặp trục trặc cũng xem như tin vui ngoài ý muốn. Chỗ đột phá, có khả năng chính là chỗ này!

Suy nghĩ một hồi, cảm thấy giả mạo người bị nhầm lẫn gạch bỏ thân phận có vẻ khả thi. Mạc Vấn mở mắt ra, mở miệng hỏi: “Vậy cũng xem như sai lầm nghiêm trọng, chắc hẳn tin tức đã bị nhiều người biết rồi.”

“Đúng đấy, chắc chắn.” Lông xù gật gật đầu nói tiếp kết cục: “Không lâu sau thì có không ít truyền thông canh giữ trước cửa quan chức, truy hỏi tại sao công việc vẫn sự cẩn thận, nghiêm túc như vậy lại để một người máy lỗi lầm, có phải trong đó có chuyện gì không muốn người khác biết không.”

Nói tới chỗ này, cậu ta cười nhạo một tiếng: “Đám quan chức kia đúng là nên chịu một chút dạy dỗ, vấn đề thẻ này một khi xuất hiện, tuyệt đối là sai lầm trí mạng. Người máy sẽ không vô duyên vô cớ xảy ra trục trặc, hằng năm đều có phí bảo trì, chỉ vì mấy năm trước không gặp sự cố nên hôm nay bọn họ mới ôm tâm lý may mắn mà bỏ túi thứ không thuộc về mình.”

Xem ra bất kể là tương lai hay quá khứ, chuyện đục nước béo cò không hề thiếu... Mạc Vấn cảm thán.

“Có điều coi như bọn họ sửa chữa sai lầm xong thì chức vụ này cũng khó có thể làm tiếp.” Nói tới chỗ này, lông xù nháy mắt với Mạc Vấn một cái: “Đây chính điều tôi thích nhất ở nơi này, quyết không bao che bất cứ người nào phạm sai lầm.”

Thực sự là một thanh niên yêu nước! Mạc Vấn cười cợt trong lòng, mở miệng vạch ra lỗ hổng của công việc quản lý thẻ từ thân phận lần nữa: “Nếu như những phần tử tội phạm không có thẻ từ thân phận cũng trà trộn vào giả mạo người bị hại bị gạch bỏ nhầm thì sao, vậy không phải mọi chuyện sẽ rối tung lên à?”

Sao có thể! Lông xù bị vẻ mặt không tin tưởng của Mạc Vấn đâm trái tim cậu ta đau nhói, vẻ mặt cô cùng đau đớn nói: “Không thể dựa vào người máy cho nên sau đó tất cả đều đổi thành nhân công. Kẻ phạm tội sẽ có ghi chép với ảnh chân dung mà, chỉ cần quét mặt kẻ đó, đối chiếu hồ sơ phạm tội thì kẻ đó không thể thoát được, huống chi cha tôi nghiêm...”

Nói tới chỗ này, lông xù biết mình lại nhanh miệng cho nên không tiếp tục nói nữa, cậu ta lập tức chớp chớp mắt, khô khốc nói: “Nói chung, cậu không cần lo lắng phần tử khủng bố có thể trà trộn vào là được.”

Mạc Vấn: “...” Thiếu niên, cậu có biết cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi không?

Biết mình suýt chút nữa lỡ lời, lông xù không tiếp tục nhiều chuyện như trước nữa mà vui đầu vào ăn cơm. Nhìn thân thể cậu ta không đặc biệt cao to nhưng vẫn có thể ăn hết năm bát cơm, còn không bao gồm thức ăn.

Mà Mạc Vần đã moi được tin tức cậu muốn cho nên cũng không mở miệng nói thêm gì nữa, vì thế trên bàn cơm chỉ còn lại tiếng va chạm của bát đĩa mà thôi.

Sau khi ăn xong, lông xù lập tức đi lấy cơ giáp của cậu ta. Trước khi đi, cậu ta nói với Mạc Vần trường học cậu ta ở thủ đô Newlin, nếu kỹ năng của Mạc Vần trâu bò như vậy thì chắc chắn họ còn có thể gặp lại nhau.

Lông xù đi rồi, Mạc Vần nhai lại những gì đối phương đã nói một lần nữa, cậu khẽ mỉm cười: Cậu nhóc này rất kiêu ngạo, có lẽ thành tích học tập ở trường học cũng số một số hai.

Có điều, thủ đô ngàn năm sau sao, đúng là cậu muốn đi đến đó thử, xem nó có hình dáng thế nào thật.

Nhưng mà, trời cũng không còn sớm nữa, với lại không có thẻ từ thân phận thì không thể ở trong khách sạn hợp lệ được, cho nên Mạc Vần tốn không ít thời gian mới có thể tìm được một cái khách sạn nho nhỏ chấp nhận cho cậu ở một đêm.

Đây là buổi tối đầu tiên khi cậu tới nơi này, Mạc Vần cứ nghĩ chắc cậu sẽ rất khó ngủ nhưng có lẽ do cả ngày mệt mỏi rã rời cho nên không mất bao lâu, cậu đã ôm suy nghĩ sáng mai đi làm thẻ từ thân phận rồi ngủ thẳng đến hừng đông...

Thật sự muốn biết những người ở thời nhà Đường, sáng sớm lúc chải đầu bọn họ có thấy mệt hay không.

Tối qua Mạc Vần thông minh không xõa tóc ra, cho nên công việc chải chuốt sau đó cũng không mất quá nhiều thời gian, chỉ mất một lúc, cậu đã có thể gọn gàng, nghiêm chỉnh ra ngoài gặp người được rồi.

Từ hôm qua khi vừa tới nơi này, Mạc Vần đã bị xem là người ngoài. Nơi nho nhỏ kiểu vậy, chỉ cần xuất hiện một chuyện kỳ lạ đã có thể truyền đi khắp nơi. Có phụ trợ sư lấy cành cây làm vật môi giới, có người cầm gậy làm môi giới, hay thậm chí là tảng đá hay hộp âm nhạc, tuy rằng item vô cùng kỳ quặc, không có cái nào giống cái nào, nhưng đều có chung một đặc điểm là nhẹ nhàng dễ cầm nắm. Bỗng nhiên xuất hiện một người ôm đàn thì đúng là khó có thể không làm người khác chú ý được.

Vì vậy lúc Mạc Vần hỏi thăm đường đi đã có không ít người ‘nhiệt tình’ chỉ dẫn, cũng nhờ thế mà cậu đã nhanh chóng tới được nơi quản lý thẻ từ thân phận. Quả nhiên từ bên ngoài vào trong, đã không còn nhìn thấy một người máy nào.

“Tên.”

Cái nơi nho nhỏ này lại xuất hiện thêm một người xui xẻo nữa! Vị nhân viên chính phủ khi biết được mục đích của Mạc Vần tới đây đã kinh ngạc một hồi rồi sau đó mới bình tĩnh bắt đầu xử lý công việc.

“Mạc Vần.”

“Họ gì.”

“...”

Mạc Vần câm nín...

Lần này, nhân viên chính phủ không nhìn những tin tức nối đuôi xuất hiện trên màn hình mà quay đầu, cẩn thận quan sát mặt mũi Mạc Vần rồi mới nói một câu: “Khó trách.” Sau đó lại không tiếp tục truy hỏi cậu họ gì nữa.

Mạc Vần: “...”

Anh hai, anh nói chuyện không rõ ràng làm tôi cảm thấy hoảng sợ quá. Tuy rằng không rõ ý tứ của anh ta là gì nhưng Mạc Vần luôn cảm thấy vấn đề này có vẻ rất lợi hại.

“Thêm một vấn đề nữa, tuổi tác bao nhiêu.”

“26.”

“...” Lần này đến lượt nhân viên đăng ký tư liệu câm nín, chỉ thấy anh ta quay đầu nhìn Mạc Vần thật sâu rồi bỗng nhiên nói ra một câu không rõ đầu đuôi: “Cậu đoán xem tôi bao nhiêu tuổi.”

Tôi không đoán, tôi không đoán được không.

Môi Mạc Vấn khó khăn giật giật, cậu đánh giá người đàn ông trung niên, thân thể hơi mập mạp cùng với mái tóc ngắn màu nâu trước mặt, trong lòng suy đoán giảm xuống số tuổi có thể là tuổi thực tế của người nọ.

“35?”

“Cái gì!!!” Lần này vị nhân viên kia chấn kinh rồi: “Bộ tôi nhìn già như vậy sao? Tôi mới hai mươi chín tuổi thôi!”

Tiếp đó, anh ta như nghĩ tới điều gì, tâm tình lại bình tĩnh lại, dùng một loại ánh mắt tôi hiểu, cậu hiểu nhìn Mạc Vấn. Anh ta thở dài một hơi, khuyên: “Cậu tưởng rằng quấy rầy tâm tình tôi thì có thể làm tôi luống cuống tay chân để cậu nhân cơ hội làm giả tuổi tác à. Tôi nói cho cậu biết, ánh mắt tôi rất tinh tường! Một thanh thiếu niên nhiều nhất chỉ mới tốt nghiệp trung học như cậu mà cũng muốn mượn lần sai lầm này để trốn học à?”

Nói tới chỗ này, anh ta còn cố ý dừng lại một chút, giọng nói kéo dài, nhấn mạnh từng chữ: “Thiếu niên à, bàng môn tà đạo là không được!”

Mạc Vấn: “...”

Cậu thật sự muốn quỳ tại chỗ rồi! Cậu thật oan ức, cậu thật khổ sở!!!

Cậu cần phải bình tĩnh!

Mạc Vấn hít sâu một hơi, suy nghĩ xoay tròn trong đầu một vòng: Cải tuổi thì cải tuổi, xem dáng dấp mình như vậy dù có kiên trì nói đã 26 cũng không có ai tin, mà thôi, chỉ cần có thể từ chứng minh thân phận là được rồi.

Nghĩ tới đây, Mạc Vấn châm chước báo một con số mà hai bên có thể chấp nhận: “Được rồi, năm nay tôi vừa vặn 20.”

Lần này vị nhân viên chính phủ kia cuối cùng cũng xem như chấp nhận, chỉ thấy ngón tay anh ta linh hoạt nhấn nhấn mấy lần trên không trung, sau đó mới quay đầu nói với Mạc Vấn: “Đến quét vông mạt đi.” Nói xong giống như còn canh cánh việc báo tuổi tác vừa rồi, nói thêm: “Sớm thành thật như vậy không tốt sao, cần gì phải chờ đến lúc tôi bắt được mới chịu.”

5. Chương 5: Cường Chế Học Đại Học

Edit: thủy Lưu Ly

“Nhớ tìm trường đại học nào đó thi tuyển đi nha, nếu không...”

Mạc Vấn cầm thẻ từ thân phận vừa mới làm xong, còn chưa kịp thở ra một hơi, sau lưng đã truyền đến câu nhắc nhở ‘đầy thiện ý’ của vị nhân viên chính phủ kia: “Thiếu niên, trốn học chỉ thoả mái trong chốc lát, sau đó sẽ phải vào trại quản giáo thanh thiếu niên đấy.”

Trốn học = bắt vào trại quản giáo thanh thiếu niên.

Sau khi đưa ra được kết luận này, Mạc Vấn quả thật bị quy định cứng nhắc này ở thế giới tương lai làm khiếp sợ rồi.

‘Năm nay tôi đã 26 tuổi, ra trường làm việc mấy năm rồi mà vẫn bị ép buộc đến trường đọc sách, nếu không sẽ bị chộp đến cục cảnh sát. Hối, tôi nên làm gì bây giờ! Đang online chờ! Gấp!’

Đã kích thật sự từng cái từng cái nổi tiếp mà đập vào mặt Mạc Vấn, tuy rằng lên đại học có thể không cần tốt nghiệp trung học, chỉ cần mi thi đậu là được, nhưng vấn đề là lượng tri thức thời này chắc chắn đã khổng lồ đến mức muốn nổ tung rồi! Hơn nữa, hơn một ngàn năm trước chương trình học đã phân thành tám chín khóa học, không chừng hơn một ngàn năm sau còn có thể nhiều thêm mười mấy khóa nữa ấy...

Ra khỏi văn phòng chính phủ, Mạc Vần không tiếng động thở dài một hơi: Cuộc sống thật khó khăn, cậu tình nguyện đến cổ đại tham gia khoa cử cũng không muốn hưởng thụ tự do trong tương lai. Ai biết đề thi có đột nhiên xuất hiện mấy kiểu như “Luận lịch sử phát triển cơ giáp” hay ‘Cấu tạo cơ giáp’ Hay lại ‘Xe lửa là phương tiện giao thông bị đào thải vào năm nào’ không?

Ít nhất ở cổ đại cậu còn biết được thời điểm xảy ra các sự kiện trọng đại, cũng ít nhất biết được đề thi đại khái sẽ hỏi về cái gì.

Viết được hay không không quan trọng, vấn đề là mi có thể viết mà không phải đối mặt với một đồng đề mục không biết còn giả vờ suy nghĩ nhưng thực chất lại đang chìm vào cảm xúc khổ bức không.

Học viện Horst, đến hiện tại Mạc Vần chỉ biết đây là một trường học, là nơi mà lông xù nói em trai cậu ta muốn thi tuyển. Nếu như ngay cả người bình thường cũng được nhận, vậy tính cậu là nữa phụ trợ sư chắc sẽ không có vấn đề gì, nhỉ?

Mạc Vần cảm thấy bản thân có tám chín phần là có thể lấy thân phận phụ trợ sư để nhập học. Phụ trợ sư nhập học có lẽ không cần thi mấy cuộc thi toán học, hóa học lung tung nhỉ, chắc chắn là thi kiến thức cơ bản, nếu không số phụ trợ sư nơi này ít như vậy, còn vì thành tích thi cử kém cỏi mà từ chối ngoài cửa, vậy sẽ còn mấy phụ trợ sư có trình độ văn hóa đây?

Mà thôi đến lúc đó lại tùy tình hình mà đổi mục tiêu để giảm xóc là được!

Nghĩ như thế, trong lòng cậu nhẹ nhàng thoải mái hơn rất nhiều. Thở phào nhẹ nhõm, Mạc Vần mua một vé lên phi thuyền, bắt đầu hành trình đi đến thủ đô Newlin, đây cũng là lần đầu tiên cậu được ngồi trên phương tiện di chuyển công nghệ cao thế này.

Tốc độ phi thuyền tương đối nhanh, Mạc Vần cũng không biết khoảng cách giữa thủ đô Newlin và trấn Barry là bao xa, nhìn qua cửa sổ, cậu chỉ nhìn thấy từng áng mây không ngừng lùi về sau...

Từ lúc lên tàu, Mạc Vần luôn nhìn tin tức trên máy truyền tin trước mặt, vốn tưởng rằng có thể hiểu thêm tình huống của thủ đô, nhưng, chỉ mới nhìn năm, sáu trang đã có người máy dùng âm thanh máy móc thông báo đã đến Newlin.

Thành phố lớn đúng là khác biệt, vừa xuống phi thuyền, người vốn là dân thành phố như Mạc Vần cũng bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động, thật lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Người chưa từng nhìn thấy tương lai là không cách nào tưởng tượng được trình độ phát triển khoa học kỹ thuật ở đây đã đến mức độ nào. Xe có thể chạy trên không trung, những đường hầm dài nhỏ, trong suốt giao nhau giữa không trung, mà bên trong đó có một chiếc xe đang nhanh chóng trượt qua...

“Tách.”

Một giọt nước rơi trên sống mũi bóng loáng của Mạc Vần, bàn tay trong ống tay áo cậu chỉ giật giật, hơi hơi khôi phục lại tinh thần.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên trên, ánh mặt trời đâm vào mắt khiến cậu có chút không mở ra được. Có lẽ hôm qua trời mưa, cho nên mới có nước đọng lại, chờ đến khi tích đủ thể tích, lại nặng nề rơi xuống.

Là lúc nên tìm nơi nào đó để nghỉ tạm.

Lúc vừa tới nơi này, Mạc Vần là kẻ không có thể từ thân phận, không có hộ khẩu, muốn tìm quán trọ, khách sạn cũng phải lén lút lút lút, trốn trốn tránh tránh, tuy sau đó có thể vào ở nhưng cũng không phải là chỗ tốt lành gì. Như người ta nói ấy, cho mi một cái giường là đã tốt lắm rồi.

Vì vậy, hiện tại mới thật sự là ngày nghỉ ngơi đầu tiên của Mạc Vần.

Tắm rửa xong, Mạc Vần cho quần áo trên người vào máy giặt tự động.

Vô cùng tiện lợi, so với công năng máy giặt ở thế kỷ 21 còn mạnh mẽ hơn, hơn nữa sau khi giặt sạch là có thể trực tiếp mặc lên người.

Thật ra Mạc Vần đã sớm phát hiện, trang phục Trường Ca môn này tuy rằng không mang theo thuộc tính trang phục tối đây, nhìn qua chỉ giống như loại quần áo bình thường, thế nhưng, mặc dù cậu đã mặc hai

ngày lại không hề có chút vết bẩn nào. Lúc này sở dĩ cậu đem nó đi giặt chỉ đơn giản vì tâm lý sạch sẽ, không giặt không thoải mái của cậu mà thôi.

Thở dài một hơi, cũng không biết ở đây có ai còn biết cắt may loại quần áo này không nữa, nếu cứ mặc T-shirt, để tóc dài, đánh đàn, nghĩ lại đã muốn đau đầu rồi.

Làm lại từ đầu một lần nữa thật vất vả, vì đuổi kịp bước tiến của thời đại, Mạc Vấn quyết định đến cửa hàng gần khách sạn mua một chiếc di động tương lai để dùng.

Đúng, tên của nó là Quang Não.

Trong tương lai, mọi người đã dùng Quang Não để thay thế hoàn toàn điện thoại di động và máy tính công kênh, là hợp thể của hai loại công cụ này. Đừng ngại biện nói điện thoại di động thế kỷ 21 cũng có thể lên mạng xem phim, xem tin tức, mi dùng điện thoại download game chỉ chơi được trên máy tính xem!

Bởi vì trong tay chỉ có một vạn tinh tệ, Mạc Vấn bỏ ra không tới hai ngàn, mua một Quang Não tầm trung. Đối với cậu mà nói, cái này đã đủ dùng lắm rồi.

Nếu không phải vì cấp thiết muốn hấp thu thường thức của thế giới này, thì Mạc Vấn thật sự không muốn lãng phí một phân tiền nào, dù sao nơi này không có ai nhận ra cậu, cho nên cũng không cần phải liên hệ với ai.

Trở lại khách sạn, Mạc Vấn dựa theo hướng dẫn khởi động Quang Não, một màn hình nữa trong suốt hiện ra, còn kèm theo cả âm thanh nhắc nhở.

“Chào mừng đến với mạng tinh tế, mạng tinh tế hân hạnh phục vụ, bây giờ xin mời lựa chọn hạng mục cần phục vụ.”

“Tin tức về học viện Horst.” Lúc Mạc Vấn mua Quang Não đã tỉ mỉ dò hỏi thao tác sử dụng, cho nên khi thuận lợi khởi động xong, tất nhiên cậu muốn biết làm sao mới có thể nhanh chóng nhập học rồi.

“Đã tìm thành công, có cần đọc tin tự động bằng tiếng nói hay không?”

“Không cần.” Mạc Vấn không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, từ chối gợi ý của Quang Não. Đọc tự động quá chậm, không bằng tốc độ cậu tự xem.

Vừa nhìn sơ qua những tin tức này thấy cũng không có gì quan trọng lắm, tiêu chuẩn nhập học của học viện Horst hoàn toàn ngược lại so với những gì Mạc Vấn tưởng tượng.

Ai nói phụ trợ sư vừa vào học sẽ được nghênh tiếp đây? Tại sao yêu cầu lúc nhập học mỗi phụ trợ sư tối thiểu phải có giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư sơ cấp hả?

Lại nhìn thử làm cách nào lấy được giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư sơ cấp, hai mắt Mạc Vấn lập tức tối sầm lại, cảm giác không còn hi vọng thi lên đại học nữa. Một mỗi quá, mệt, không muốn yêu.

Chỉ thấy nội dung để lấy được giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư trên màn ảnh có chèn vào một đoạn chữ in đậm bắt mắt.

Hễ là trẻ từ sáu tuổi đến mười hai tuổi nếu trắc ra có thiên phú đều có thể nhận được một giấy chứng nhận phụ trợ sư sơ cấp. Tư cách trung cấp thì do các giáo sư đại học dựa theo tiêu chuẩn mà đề cử những phụ trợ sư sơ cấp cho công hội phụ trợ sư, sau đó mới được xét duyệt và cấp giấy chứng nhận.

Bây giờ cậu đi đối tuổi mình thành mười tuổi còn kịp không!!!

Đóng Quang Não lại, Mạc Vấn nằm trên giường lớn, trong đầu hơi hỗn loạn, chuyện cũ một màn một màn xẹt qua trong đầu cậu, giống như quá trình chiếu phim, liên tục, không ngừng lại.

Hai mươi sáu năm ngắn ngủi của Mạc Vấn rất ít khi gặp trắc trở, nhưng mỗi lần đều đau đến tận xương tủy. Tuy rằng cha mẹ cậu có thể làm ô dù che chở nhưng bọn họ cũng thường có những nơi ngoài tầm với, không thể nhúng tay vào.

Từ nhỏ đến khi thi đại học có một lần cậu bị bệnh rất nặng mà không thể không lựa chọn ngôi trường ngoài lý tưởng, trong chênh lệch. Sau đó đến khi tốt nghiệp, cầm tiền gia đình cho cùng bạn hợp tác kinh doanh, nhưng cuối cùng lại bị bạn mình phản bội, bán tháo cổ phần, đầu quân cho công ty đối địch.

Chẳng qua những ngày đó Mạc Văn đều vượt qua cả, không chỉ làm lợi nhuận công ty tăng lên không ngừng, còn chèn ép công ty đối đầu đến không nhấc đầu lên nổi. Điều này so với việc ngay tại chỗ tát cho người phản bội cậu một bạt tai còn đau hơn, cũng khiến cậu dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng mà hiện tại, Mạc Văn cảm thấy áp lực trên người mình chưa bao giờ lớn như lúc này, nếu không phải cậu cứng rắn chống đỡ thì có lẽ đã sớm nản lòng thoái chí rồi.

Không tiền, không nhà, không xe, chỉ có một thân số liệu này.

Đúng, số liệu game...

Tắm gương trong phòng tắm quá rõ ràng, Mạc Văn vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy ngay điểm đỏ sẫm như bớt giữa trán mình, còn có cả đuôi mắt dài nhỏ, cong cong như mắt phượng kia không phải là sản phẩm do cô em gái Mạc Tri của cậu đã bỏ ra hơn một tiếng đồng hồ để tỉ mỉ xây dựng cho nhân vật nam Trường Ca sao?

Da dẻ tuy rằng nhẵn nhụi vô cùng, nhưng nếu nó xuất hiện trên thân một người đàn ông thì có ích lợi gì? Có thể lên đại học sao? (có thể thành thụ =)))

Nhắm mắt lại nghĩ một hồi, Mạc Văn cảm thấy cậu không thể bỏ cuộc như thế. Tuy rằng cậu chưa vào trại quân giáo nhưng chắc chắn tư vị ở đó không hề dễ chịu. Mà ở tương lai này, từ cao trung trở xuống đều có thể lựa chọn đến trường hay ở nhà tự học, cho nên mới có luật cưỡng chế mỗi người đều phải học đại học như vậy.

Chấn chấn sẽ có cách. Mạc Văn mở tất cả các học hệ của học viện Horst ra, cậu không tin nhiều học hệ như vậy lại không có cái nào thích hợp với cậu.

Cơ giáp, không được; phụ trợ sư, không có tư cách; ngữ văn... Nhìn xem thử còn có học hệ nào tốt hơn không.

Liên tiếp nhìn mấy cái cũng không được, lông mày Mạc Văn nhíu chặt, bỗng nhiên, ánh mắt cậu dừng trên dòng giới thiệu học hệ lịch sử cận đại, sau đó quyết đoán lật xem tiếp trang giới thiệu này.

Hết cách rồi, cậu cũng không biết năm nào máy bay bị đào thải, cũng không biết cơ giáp xuất hiện năm nào.

Nhưng mà, một trang tin phía dưới lại thu hút được sự quan tâm của Mạc Văn.

Lịch sử viễn cổ? Không phải cũng thuộc hệ lịch sử sao? Tại sao lại phân riêng ra một nhánh như vậy?

Cẩn thận nhìn một chút, Mạc Văn cuối cùng cũng hiểu rõ, thì ra bởi vì thời gian trôi qua quá lâu, trước đây học viên học tập hệ lịch sử không chỉ phải học đoạn lịch sử trước thế kỷ 21, mà còn bao gồm phần lịch sử ngàn năm sau đó, vì thế chương trình học quá nặng nề, các học viên đều không chịu nổi, dẫn đến mấy năm sau đó hệ lịch sử không có bao nhiêu tân sinh chịu đăng ký vào học. Vì lẽ đó, hiệu trưởng đương nhiệm không thể không lên tiếng, sửa lại quy củ, từ đây hệ lịch sử mới chia làm hai giai đoạn là cổ đại và viễn cổ.

Ở thế kỷ 22, con người, kinh tế và khoa học kỹ thuật sản sinh đột phá lớn. Thế kỷ này được xem là bước tiến vĩ đại trong lịch sử phát triển của nhân loại sau này, bởi vậy người ta mới lấy thế kỷ 22 làm gốc, phân ra hai giai đoạn viễn cổ và cổ đại. Trước thế kỷ 22 đều gọi chung là lịch sử viễn cổ, còn sau thế kỷ 22 là lịch sử cổ đại và hiện đại.

Mạc Văn nhìn trang giới thiệu liên quan đến hệ viễn cổ, không khỏi hóa đá trước Quang Não. Giờ phút này cậu quên mất đây là một cơ hội mà cậu có thể nhập học, chỉ còn lại hỗn loạn do tin tức trong đầu bắt đầu điên cuồng càn quét...

Trước đây, tôi vẫn cho rằng mình là người cổ đại, từ giờ trở đi, tôi thoái hóa! Trở thành người viễn cổ.

Nhưng mà... Tại sao đầu óc lại không thể khống chế mà xuất hiện hình ảnh của một con tinh tinh...

6. Chương 6: Thầy Biết Hồ Nhảy Nhảy Không?

Edit: Thủy Lưu Ly

Mạc Vần – người viễn cổ vô cùng bất đắc dĩ tiếp nhận sự thật này. Nói không bất đắc dĩ là được à, chẳng lẽ phải nhảy ra ngoài đỉnh chính, nói tôi đến từ viễn cổ nhưng tôi không chấp nhận giả thuyết của các người sao? Trừ khi cậu bị đả kích đến điên rồi mới làm loại chuyện thiếu não như vậy.

Thời gian học viện Horst chiêu sinh là tám giờ sáng ngày mai. Lúc biết được chuyện này Mạc Vần cũng không thấy bất ngờ bao nhiêu vì dù sao đáng về không kịp về gặp em trai cậu ta là có thể biết cuộc thi đó chắc chắn bắt đầu trong mấy ngày này.

Có điều không thể không chuẩn bị gì mà đi thi được, huống hồ trong tay cậu cũng không dư giả. Chẳng qua dù học đại học là cưỡng chế, nhưng nếu thành tích thi tuyển nằm trong hàng ngũ đứng đầu thì đương nhiên học phí gì đó cũng được miễn hoàn toàn, nơi dừng chân cũng không cần giao phí dụng khác, bản thân chỉ cần quan tâm áo cơm là được. Tương lai này đúng là cánh cửa hậu đãi dành cho đám học bá.

Chẳng qua mặt trái của nó là đến một môn học lật vật cũng lấy đi một phen nước mắt chua xót của chúng học viên.

Mỗi trường học đều có xếp hạng cho từng người, xếp hạng càng cao tất nhiên phần trăm trúng tuyển cũng càng cao. Bởi vì chỉ có hai cơ hội lựa chọn trường đại học, hơn nữa để tránh tình trạng các học viên không đậu trường đại học tinh anh, lại bỏ lỡ cơ hội học trường đại học phổ thông, mười trường đại học có vị trí đứng đầu toàn cầu sẽ tiến hành khảo thí trước hai ngày. Nếu như học viên cảm thấy không nắm chắc với thành tích của bản thân thì có thể tham gia cuộc thi khảo thí của các trường đại học phổ thông vào hai ngày sau.

Vì lẽ đó bất luận học giỏi hay học kém, đều sẽ đến học viện tinh anh thi thử một lần, ôm tâm lý may mắn, nhờ đâu trúng tuyển thì sao?

Đúng vậy, học viện tinh anh đúng là tự do như thế, chẳng qua dù kẻ có thành tích cặn bã dùng tiền cầu nhập học thì học viện cũng sẽ chọn những kẻ có thành tích tương đối tốt hơn những thí sinh bình thường để nhập học.

Nơi này chọn học viên so với học viên trúng tuyển bình thường khác biệt không nhỏ, không riêng gì muốn lấy học phí nhập học kén xù, mà còn thêm phí sưởi ấm, tiền thuê, thậm chí có tiền điện, tiền nước, vân vân.

Theo lý thuyết những điều kiện hà khắc này sẽ khiến phần lớn người chùn bước, thế nhưng bởi vì trình độ dạy học chênh lệch cho nên những điều kiện này không chỉ không dọa lui những kẻ cặn bã nóng lòng muốn thử mà trái lại chỉ tiêu mỗi lần tổ chức thi tuyển đều bị chiếm đầy.

Nhưng cũng có một số người thành tích tốt mà không đủ tiền chống đỡ đến khi học xong, thì đều lựa chọn nhập học ở những học viện gần như miễn phí. Còn người có thành tích kém khi vào học viện phổ thông vẫn phải ngoan ngoãn đóng tiền học phí, chẳng qua học phí thấp hơn và trình độ dạy học cũng thấp hơn một chút so với học viện tinh anh mà thôi.

Mạc Vần cảm thấy hiện tại bản thân cậu thuộc loại dù có đến học viện phổ thông cũng chỉ là một kẻ cặn bã. Nhìn những trang tin giới thiệu liên quan đến việc trúng tuyển học viện, Mạc Vần tự giấu, những thứ này trong mắt cậu gần như là thời cơ tốt để kiếm lời từ việc thu học phí của chúng tân sinh nhập giáo...

Ôn tập lịch sử Đường Tống Nguyên Minh Thanh một hồi, thậm chí đến thuyết tiến hoá cũng ôn lại một lần. Kiến thức lịch sử đều được ghi nhớ khá tốt, không bởi vì ra ngoài làm việc vài năm mà quên sạch.

Mạc Vần kéo kéo khoe môi, nhìn thấy người thống nhất sáu nước không biến thành Lao Ái* thì cậu lập tức yên tâm!

Qua loa ôn tập lại phần lịch sử mà cậu đã học lúc trước, vì muốn lên tinh thần để ứng phó với cuộc thi ngày mai, sau khi uống xong dịch dinh dưỡng, Mạc Vần lựa chọn bước vào khoang ngủ đông ngủ say.

Dịch dinh dưỡng, là quân nhu mà quân nhân thường chuẩn bị mỗi khi đi làm nhiệm vụ, vì nó tương đối nhẹ nhàng, thuận tiện khi mang theo. Khách sạn nơi Mạc Vấn ở tạm cũng chuẩn bị loại này nhưng là để đáp ứng ý muốn giảm bớt thời gian dùng bữa rườm rà hằng ngày của một số khách hàng, hơn nữa sau khi ăn nó còn có cảm giác chắc bụng, lại bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng có thể thu được khi dùng cơm, nên cũng tương đối được mọi người ưa chuộng hơn.

Loại khoang ngủ đông này là lần đầu tiên Mạc Vấn được trải nghiệm, có người nói lúc tâm trạng căng thẳng thì dùng nó sẽ có hiệu quả rất tốt. Quả nhiên, sau khi nằm vào trong, cả người cậu giống như được ai nhẹ nhàng xoa bóp, thoải mái đến mức chỉ chốc lát đã từ từ rơi vào giấc ngủ.

Bên ngoài khoang ngủ đông, ánh đèn không cảm ứng được hoạt động của người trong phòng, nên cũng chậm rãi ngừng tỏa sáng, khiến căn phòng dần chìm vào bóng đêm yên tĩnh.

Mà xa xa một đôi chồng chồng sinh sống ở một nơi nào đó trên Newlin, đã bị con mèo con trai lớn mang về quây đến mức bó tay không biết làm gì.

“Meow ~ “

Mèo vằn hổ từ mặt đất nhảy lên một cái, dang rộng tứ chi, bật người nhảy lên đỉnh chiếc tủ quần áo cao ba mét. Nó cao ngạo từ trên cao nhìn xuống bốn nhân loại ngu xuẩn bên dưới, không nhanh không chậm kêu một tiếng.

Bị cha và ba ba đồng thời dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn chằm chằm, lông xù bị dọa muốn khóc, trong lòng không ngừng gào thét: Lúc đó nó không phải như vậy, rõ ràng vừa ngốc lại đáng yêu mà. Nhất định là lúc giao nhiệm vụ bị giao nhầm rồi. Nhưng mà lúc này dù có nói ra chuyện này thì cũng vô cmn dụng 5555 (khóc).

Lông xù không khỏi quay đầu tìm em trai vừa đáng yêu vừa mềm mại (tự cho là vậy) của mình để cầu cứu, lại bị ba ba nắm chặt lỗ tai: “Nhìn con mèo con mang về đã làm chuyện tốt gì kìa! Ngày mai đã phải thi tuyển rồi nhưng Quang Nảo chưa tài liệu ôn tập của Pohl lại thành như vậy!” Nói xong còn chỉ chỉ đồng hồ vật không rõ hình dạng bị nghi ngờ là Quang Nảo dưới sàn.

“Nếu con không dạy dỗ nó thì tiền tiêu vặt năm nay của con đều dùng để tân trang lại cơ giáp đi.”

Trời ạ, vậy cậu phải tích góp đến năm nào tháng nào chứ! Sau khi ý đồ muốn cứu lỗ tai mình khỏi ma chướng không có kết quả, cậu ta lập tức kêu oan: “Nhưng mà nó là quà con muốn tặng cho Pohl mà!!! Ba ba, ba ba không thể làm thế với con! Lúc Mimi vừa mới tới ba ba đã nói nó rất đẹp mắt, giờ đến khi gây ra lỗi lầm lại thành con mèo chết tiệt do con mang về. Mọi người không thể bắt công với con như vậy! Đây là không công bằng, không công bằng! Con muốn kháng nghị!”

“Kháng nghị không có hiệu quả.”

Bởi vì Quang Nảo bị Mimi phá mất nên Pohl chỉ ngồi một bên xem sách mà không thèm ngẩng đầu, tỏ vẻ âm thầm giúp cha và ba ba bắt nạt anh trai.

Cha và ba ba càng lớn tuổi càng thích đùa cợt người khác, nhưng đều kiêng kỵ cậu là người bình thường nên không dám đùa quá đáng, vì thế cách mấy ngày đều tìm đại lý do nào đó mà chơi xấu anh trai Amber ngốc nghếch của cậu. Đúng là càng chơi càng không biết mệt.

Có điều đáng về anh Amber gấp đến giờ chân thật sự rất buồn cười. Pohl nghe tiếng oa oa gọi loạn của Amber từ bên cạnh truyền tới, không khỏi giấu mặt sau trang sách, len lén cười thầm.

Có người nhà như vậy thật sự rất tốt, cho dù bản thân cậu là người bình thường cũng không có gì đáng buồn nữa, huống chi, cậu nhất định có thể đuổi kịp bước chân của anh trai, trở thành học viên học viện Horst, cũng trở thành kiêu ngạo của anh trai và cả nhà!

Ánh mắt Pohl dần trở nên kiên định: Nếu anh Amber không lấy được vị trí đứng đầu thì để cho cậu tới lấy đi!

...

Thiếu niên, thái độ phía trước còn được nhưng câu cuối là cái quỷ gì vậy!

Từ trong ý nghĩ của Pohl có thể nhìn ra cậu là là một người thật sự có bản lĩnh lại hơi kiêu ngạo. Nếu không phải có mấy đề mục quá mức khó trả lời thì có lẽ cậu ta đã thật sự đạt được vị trí đứng đầu rồi.

Sáng sớm, bảy giờ, tại học viện Horst.

Trước khi tới đây Mạc Vãn đã chuẩn bị trước tâm lý sẽ có rất nhiều thí sinh cùng thi tuyển, thế nhưng sau khi bước vào học viện, cậu vẫn lấy làm kinh hãi.

Hết cách rồi, trường thi quá rộng lớn, cho dù giữa người với người cũng có một khoảng trống, nhưng nhìn qua một lượt vẫn khiến người ta có cảm giác lít nha lít nhít, toàn người với người.

Huống hồ loại trường thi giống vậy còn có tầm mười trường...

Sau khi thí sinh được phân phối đến vị trí của mình, giám thị cũng bước vào. Giống như nhận được tín hiệu, mặt bàn đột nhiên xuất hiện chấn động nhẹ nhẹ, một loại đồ vật nhìn giống mũ giáp dần xuất hiện trước mặt mỗi thí sinh.

Thấy những người xung quanh đều tỏ vẻ thấy mãi thành quen, Mạc Vãn cũng không nhìn chăm chăm xem xét thứ đó thêm nữa, cậu dựa theo nhắc nhở của giám thị, tự mình đội vào.

Tuy rằng không nhìn thấy tình hình trong trường thi, nhưng cậu vẫn có thể tưởng tượng ra hình ảnh một đám người cùng đội mũ giáp, nghiêm chỉnh ngồi tại chỗ chờ đợi đề thi được truyền xuống.

Có điều, loại mũ giáp này nhìn không lớn nhưng bên trong lại có càn khôn nha.

Sau khi đồng hồ bắt đầu tính giờ, màn hình vốn tối đen trước mặt bắt đầu chậm rãi hạ xuống, lộ ra một bộ đề đã được các giáo sư bốc thăm cho cuộc thi tuyển sinh này.

Đề thứ nhất, ở thế kỷ 21 viễn cổ bộ môn thể dục thể thao nào đã làm các fan thất vọng đến mức nói ra câu “Các người khiến chúng tôi tuyệt vọng”?

A. Bóng rổ B. Bóng bàn C. Bóng đá D. Cầu lông

Mạc Vãn: “...”

Quần tôi đều cởi xong rồi mà mấy người cho tôi xem cái này sao?

(*~ mất hứng =))

Sau khi Mạc Vãn nhắm mắt lại chọn C, trong lòng cậu đúng là ngũ vị tạp trần. Tuy rằng trăm nghĩ ngàn nghĩ cậu đều hy vọng thành tích hôm nay có thể vượt xa người bình thường, nhưng... Mấy người dám cho tôi cái đề có hàm lượng tri thức hơn được không?

Bên này Mạc Vãn mang loại trạng thái xấu hổ không tên mà nhanh chóng điền đáp án, mà một bên khác, những thí sinh cùng thi tuyển vào hệ viễn cổ, lại mơ hồ gặp phải ‘chút’ rắc rối.

Lại nói, không phải cấu trúc đề thi hệ lịch sử viễn cổ đều hỏi mấy câu kiểu như ‘Năm xx là vị Hoàng đế nào lên ngôi?’ ‘Vị Tổng thống nào tại vị?’, hay ‘Sự kiện nào đặt cơ sở cho sự phát triển của lịch sử?’ gì gì đó sao?

Tại sao kịch bản lại không giống vậy?

Người ra đề thi đi ra đây cho tôi! Tôi đảm bảo sẽ không đánh chết ông!

Vị giám thị đứng trên cùng vốn đang nghiêm ngặt giám sát trường thi thấy vậy, lập tức vỗ tay một cái, nghiêm túc nhắc nhở: “Yên lặng! Nếu ai còn phát ra âm thanh lần nữa thì lập tức rời khỏi trường thi!”

Mạc Vãn cũng nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh, có điều sự chú ý của cậu vẫn không vì vậy mà bị phân tán. Hai mắt cậu nhìn chăm chú, tập trung một hồi, một đáp từng đề mục, về mặt phức tạp khó phân biệt.

Xin hỏi, ở Hoa Hạ khi nào thì sử dụng hệ thống sưởi ấm tập thể*, mà tại sao lúc đó lại truyền ra một câu nói “Ở phương Bắc tôi là sói, nhưng ở phương Nam tôi lại trở thành chó đông lạnh”? *

(**tra baidu thì nói là tình trạng chênh lệch nhiệt độ ở hai phía bắc nam)

Thật ra đáp án của đề mục này rất bình thường, thế nhưng giáo sư ra đề mục, em biết thầy học rộng tài cao, nhưng tại sao thầy không thể ra nổi một đề bài bình thường vậy?

Dùng một loại tâm tình phức tạp trả lời xong vấn đề này, Mạc Vấn tỏ vẻ cậu muốn bình tâm lại, chẳng qua trong đầu lại không khỏi gờ ra một hàng dấu chấm hỏi: Học viện Horst thật sự là một trong mười học viện tinh anh sao? Chẳng lẽ Quang Nãi lừa cậu?

Còn các thí sinh bên cạnh hoàn toàn ngược lại với trạng thái ung dung của Mạc Vấn. Sau gáy bọn họ không ngừng toát mồ hôi lạnh, kêu rên trong bụng: Không hổ là học việc Horst danh giá, ngay cả đề mục thi tuyển cũng có độ khó cao hơn những học viện khác một đoạn.

Mà Mạc Vấn, bị hai đề mục trước đó hớ không nhẹ, có điều may mắn là mấy đề mục liên tục xuất hiện sau đó dần bình thường trở lại, cuối cùng cũng khiến cậu khôi phục lại dáng vẻ trầm ổn khi mới vừa bước vào trường thi.

Viên Minh Viên* bị phá hủy năm nào? Liên quân tám nước lần lượt là các quốc gia nào**? Lúc đó bản đồ nước nào giống hình chiếc ủng***?

(*là một tổ hợp các cung điện và vườn nằm cách thành Bắc Kinh 8 km về phía tây bắc, được xây vào thế kỷ 18 và đầu thế kỷ 19, là nơi các hoàng đế của nhà Thanh ở và cai quản triều chính, và nó bị phá bởi quân đội Anh, Pháp năm 1860 – nguồn wiki)

(***Italy)

Đáp án của những vấn đề này, lúc Mạc Vấn đi học đều đã học được, vì thế trả lời cũng tương đối nhẹ nhàng. Ngay lúc cậu cho rằng có thể sung sướng vượt qua cuộc thi như vậy, thì một đề mục được thêm vào đột nhiên không kịp chuẩn bị mà xuất hiện trước mặt cậu.

Trong lịch sử vị Tổng thống quốc gia nào được gọi vui là “Áo Quan Hải”*, xin mời viết ra tên vị Tổng thống này, cũng giải thích lý do có danh hiệu này và ý nghĩa của nó.

(*biệt danh của Tổng thống Obama, nghĩa của nó là nhìn ra biển – sea view, và nó hình như bắt nguồn từ 1 dòng chữ kèm theo món quà Tổng thống Obama đã nhận được ở bảo tàng quân sự TQ, ta ko biết tiếng trung nên đại khái sự tích nó là như thế =.)

Mạc Vấn im lặng, cậu đương nhiên biết Áo Quan Hải là ai, nhưng mà tại sao tước hiệu này cũng có thể nhìn thấy trong tương lai vậy...

Giáo sư ra đề mục, nếu đến Áo Quan Hải thầy đều biết, vậy thầy có biết hỏ nhảy nhảy không*?

(*nhân vật chú hỏ hay di chuyển bằng cách nhảy từng từng bằng đuôi trong phim hoạt hình gấu pooh ấy)
hết chương 6

7. Chương 7: Chờ Một Chút, Chuyện Gì Vừa Xảy Ra Vậy!

Edit: Thủy Lưu Ly

Cuộc thi này so với tưởng tượng của Mạc Vấn còn đơn giản hơn nhiều lắm. Trong lúc người khác vẫn vùi đầu đau khổ suy nghĩ, Mạc Vấn đã kiểm tra lại đáp án hai lần, sau khi cảm thấy mình đã làm được tương đối, mới vươn tay nhấn cái nút bên cạnh bàn.

Mạc Vấn cảm thấy thứ đội trên đầu cậu dần buông lỏng, lập tức ung dung lấy xuống.

Thầy giám thị đứng trên đài đã sớm chú ý đến động tĩnh bên này, trong lúc hai người đối diện, cậu nhìn thấy rõ kinh ngạc trong mắt đối phương, sau đó, một trong các thầy giám thị đi tới, đứng trước Mạc Vấn, nghiêm túc nhắc nhở: “Chắc trò cũng biết, một khi đã nộp bài cho chúng tôi thì trò sẽ không thể sửa chữa

câu trả lời được nữa. Cuộc thi nhập học của học viện Horst vô cùng quan trọng, thái độ của trò đừng quá tùy ý thì tốt hơn.”

Biết vị giám thị này có lòng tốt nhắc nhở mình, nhưng Mạc Vãn vẫn cười cười với ông, giải thích: “Cảm ơn thầy, em chắc chắn mình đã làm bài xong.”

Nhanh như vậy? Nghe thấy cậu học trò này đã làm xong đề thi, thầy giám thị cảm thấy vô cùng hứng thú dò xét cậu một chút, lại lập tức cầm một vật tương tự với mũ giáp, ngón tay hơi động ở vị trí trung tâm vật kia, theo đó trước mặt ông cũng đột nhiên xuất hiện một tấm thẻ dài...*

(*thẻ lưu bài thi mỗi thí sinh)

Tấm thẻ lung lay ở trước mặt Mạc Vãn một lúc, khóe miệng thầy giám thị giật giật, mặt mày không cảm xúc thông báo với cậu: “Ngày kia sẽ có kết quả cuộc thi, trò có thể lên trang web chính thức của học viện Horst để dò điểm. Đã nộp bài thi xong, trò có thể rời đi.”

Lễ phép gật gật đầu với thầy giám thị, Mạc Vãn đứng dậy nhìn các thí sinh trong phòng một vòng, rồi mới cầm theo đồ đạc của mình mà ra khỏi trường thi.

Tuy cậu là người đầu tiên nộp bài thi, nhưng nghĩ lại các câu trả lời mà cậu đã làm, Mạc Vãn vẫn cảm thành tích lần này của cậu chắc không kém, đương nhiên, với điều kiện câu trả lời của cậu phải phù hợp với khẩu vị của người chấm bài thi mới được.

Lúc đi tới cửa học viện, Mạc Vãn mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân chậm chậm sau lưng, còn kèm theo tiếng thở dốc nhẹ nhàng: Có lẽ là một cậu nhóc trẻ tuổi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tiếng thở dốc cũng càng lúc càng lớn, Mạc Vãn vốn tưởng đối phương muốn tìm đồ bị đánh rơi, nhưng rõ ràng mục đích của đối phương là cậu thì phải.

“Chờ đã, ngại quá, người phía trước kia, dừng lại một chút.”

Người phía trước kia? Mạc Vãn nhìn hai bên trái phải, phát hiện trừ mình ra cũng không còn ai khác, lúc này cậu mới dừng bước, xoay người nhìn lại.

Là một thiếu niên có một đầu tóc ngắn màu sợi đay.

Nhìn thoáng qua giống như thiếu niên đã chạy theo một đoạn đường, đến khi thiếu niên dừng trước mặt cậu, vệt đỏ ửng trên má vì vận động càng lúc càng rõ ràng: Một đôi mắt đen láy, ngũ quan mang nét đặc sắc của Châu Á!

Cuối cùng cũng đuổi kịp Mạc Vãn, chỉ thấy thiếu niên kia hé miệng cười cười, duỗi tay mình ra, giới thiệu: “Xin chào, tôi là Pohl • Bồ Luân Đặc, chúng ta thi chung trường thi.”

Lượng tin tức này hơi lớn nha, nói không chừng sau này bọn họ chính là bạn học với nhau đấy. Mạc Vãn cũng kéo kéo khóe môi, trả lời: “Xin chào, tôi là Mạc Vãn.”

“Chào cậu.” Đối phương lại lúng túng thăm hỏi thêm một câu, sau đó mới nói ra nguyên nhân cậu ta muốn đuổi theo Mạc Vãn.

“Quấy rầy rồi, tôi cũng là học sinh thi hệ viễn cổ, nhìn thấy cậu là người đầu tiên ra khỏi trường thi, nghĩ chắc trong lòng cậu cũng có nắm chắc, cho nên tôi mới gặp cậu đối chiếu đáp án xem thế nào.”

Mím mím môi, cậu thiếu niên tên Pohl này nhìn xung quanh một chút, giống như hiểu ra đứng nói chuyện giữa đường là không thích hợp, vì thế về mặt mang theo chút áy náy, mở miệng, đưa ra lời mời với Mạc Vãn: “Làm lỡ thời gian của cậu rồi, nếu như cậu có thời gian, chúng ta cùng đến quán lẩu bên cạnh để giải quyết cái bụng, à, thi đến giữa trưa chắc cậu cũng đói bụng rồi đúng không, chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện.”

Đã lâu rồi không gặp cảnh học sinh giỏi trao đổi đáp án với nhau sau khi thi nhỉ...

Mạc Vãn đã qua cái tuổi tìm người trao đổi đáp án sau khi thi rồi, có điều cậu cũng không từ chối lời mời của Pohl. Người có lòng cầu tiến là chuyện tốt, huống chi cũng không làm mất bao nhiêu thời gian, cho nên, cứ vui vẻ đi tới đi.

...

Trong tương lai, rất nhiều đồ dùng theo phong cách cổ kính đều đã biến mất sau chiến tranh, thời đại thay đổi chính là tàn nhẫn như vậy đây. Đại thể thiên hạ, hợp tất sẽ phân, phân tất sẽ hợp, cuối cùng, thiên hạ quy thành một, trở thành quốc gia duy nhất, chẳng qua khi đó rất nhiều truyền thống đã mất đi, duy chỉ còn lại mỹ thực, phần lớn vẫn còn bảo tồn được phương pháp chế biến mà thôi.

Ngồi trong phòng riêng, Mạc Vấn ngồi đối mặt với Pohl, trên chiếc bàn giữa hai người có bày không ít chén đĩa, chính giữa còn đặt một nổi lẩu thịt dê thơm phức, hai người vừa nhìn thấy, không hẹn mà cùng động đũa.

Vạn vật trong trời đất, chỉ có mỹ thực và tình yêu là không thể phụ lòng.

Sau khi hai người ăn no được bảy, tám phần, bởi vì người máy muốn tới lui đổi mới thức ăn một lần nữa, cho nên trong khoảng thời gian trống không này, Pohl bắt đầu đứng ngồi không yên, định hỏi thăm những vấn đề mà cậu ta không nắm chắc. Cậu ta muốn biết người đầu tiên nộp bài thi đã làm thế nào.

Trước khi nhìn thấy Mạc Vấn, Pohl rất tin tưởng vào đầu óc của mình. Từ nhỏ đến lớn thành tích học tập của cậu ta luôn đứng đầu, tuy rằng cao trung, sơ trung có thể ở nhà mời thầy giáo về dạy học, nhưng cậu ta lại tự giác đến trường, chính vì muốn bồi dưỡng ý thức cạnh tranh.

Cậu ta đến là vì vị trí đứng đầu của hệ viễn cổ. Tuy rằng đề thi lần này tương đối khó khăn, nhưng cậu ta tin những câu mình đáp không được cũng sẽ không có ai đáp được.

Thế nhưng tốc độ nộp bài thi của Mạc Vấn lại lôi kéo sự chú ý của cậu ta.

Không vì cái gì khác, lúc Mạc Vấn đứng dậy rời trường thi, Pohl vẫn còn xoắn xuýt ở hai câu hỏi. Cậu ta cứ nghĩ đối phương cũng không biết, nhưng nhìn dáng vẻ dễ dàng của đối phương, dường như lại không giống với những gì cậu ta suy đoán.

Suy nghĩ không ra đáp án nên cậu ta quyết định không trả lời, bởi cho dù trả lời mò thì cũng không đúng kết quả, vì thế, kiểm tra đáp án lại một lượt, Pohl cũng nhanh chóng nộp bài thi rồi vội vàng đuổi theo.

Bình thường Pohl làm việc rất đáng tin, chẳng qua hơi chú ý đến thành tích học tập, cho nên mới dẫn đến chuyện cậu ta nhất thời kích động mà đuổi theo người ta, còn mời người ta đi ăn để thuận tiện nói chuyện. Tuy vậy khi ngồi đối diện với đối phương thế này, trong lòng cậu ta rất sốt ruột nhưng lại không biết nên mở miệng nói gì cho phải.

Vì thế trong một lúc, bầu không khí hơi cứng đờ, áp lực.

Uống một hớp nước trái cây, Mạc Vấn nhẹ nhàng đặt ly lại trên bàn. Trạng thái lúc này của Pohl cậu vừa liếc mắt đã nhìn thấu, vì động viên đối phương, cậu không khỏi cười nhẹ, chủ động dò hỏi: “Cậu cảm thấy độ khó của cuộc thi lần này thế nào?”

Hành động như vậy rõ ràng đã lấy được thiện cảm của Pohl, chỉ thấy vẻ mặt của cậu ta cũng dần giãn ra, cười cười lại với cậu, biểu cảm trên mặt cũng sinh động hơn nhiều. Sau khi cân nhắc vấn đề của mình, Pohl nói ra lời cậu ta muốn nói.

“Đề thi lần này hơi khó. Thật ra bình thường tôi rất hay xem những loại sách lịch sử xa xưa, nhưng lần này có mấy câu hỏi hỏi rất tài tình. Nếu đầu óc không linh hoạt thì hầu như đều bị lừa.”

Nghe Pohl nói xong, Mạc Vấn đến nghĩ cũng không cần nghĩ đã khẳng định chính là mấy câu hỏi đặc sắc, ngoài dự đoán kia rồi. Người có thể nghĩ ra mấy loại câu hỏi này cũng là một người khác thường.

Tay hơi nắm lại thành nắm, đặt bên mép, ho khan một tiếng, cũng nhân tiện che giấu ý cười sắp tràn ra ngoài, Mạc Vấn gật gật đầu, tán thành lời Pohl nói: “Đúng, cả câu sườn ả tập thể kia nữa, cứ trực tiếp hỏi tại sao vào mùa đông ở phương Bắc có thể ăn kem, nhưng ở phương Nam lại phải ở trong phòng mặc áo bông, chẳng qua người ra đề lại không chịu đi con đường bình thường, cứ thích dùng loài sói mà ám chỉ.” (đừng hỏi bạn, bạn cũng không rõ mình đang nói cái gì TT^TT)

Đúng là người trong nghề nha! Sắc mặt Pohl hơi đen lại, dễ nhận thấy là cậu ta cũng bị những câu hỏi đó dẫn vật không nhẹ. Cậu ta yếu ớt đáp: “Lúc đó xuất nữa tôi cũng bị lừa mà bỏ qua câu đó, nhìn một chút

mới hiểu ra đây là đang nói chênh lệch nhiệt độ vào mùa đông ở hai phương Bắc, Nam. Ta biết lúc đó phía Nam kỳ lạnh ngắt, hệ thống sưởi tập thể không thể bao trùm toàn bộ, nhưng chuyện này có liên quan gì đến sói, hay chó sao?”

Rõ ràng là thiếu niên tương lai này không hiểu vì sao chó và sói lại được đánh đồng cùng nhau, tuy rằng chúng nó có họ hàng, nhưng bề ngoài cũng khác biệt một trời một vực.

Mạc Vần chậm rãi kéo cong khóe môi, ý tứ sâu xa nói một câu: “Cậu biết Husky không...”

Pohl sửng sốt, lập tức phản ứng lại, con vật Mạc Vần đang hỏi chắc hẳn là loại chó thông minh có giá rất cao trên thị trường.

“Biết, lẽ nào giữa hai loài này có chỗ nào giống nhau sao?” Pohl có chút khó có thể tin. Loại chó này thân hình không nhỏ, trên trán có một nhúm lông hình ngọn đuốc, đôi mắt màu xanh lam, cùng với đám lông xù trắng đen, nhưng mà, nhìn thế nào cũng không thể là sói mà!

Mạc Vần hơi bất đắc dĩ, trong tương lai hẳn nói đến Husky, đều khiến người ta liên tưởng đến ba màu đặc trưng là trắng, đen, xanh lam lần lượt ở màu lông, màu mắt chúng, mà cũng không biết bọn chúng tiến hóa thế nào, mà sau khi trưởng thành, gen quy định bị đục thủy tinh thể ẩn của chúng đều biết mất rồi. (chẳng biết sao lại nhắc đến =,=!!!)

Suy nghĩ một chút, Mạc Vần giải thích mối quan hệ mật thiết giữa Husky và sói cho Pohl biết.

“Việc này phải kể từ lúc Husky bị xem là sói mà bắt về.”

Vừa nghe câu này đã biết đây là tiết tấu muốn kể chuyện xưa rồi! Sau khi người máy bưng rau dưa mới lên, Pohl không hề liếc mắt nhìn một chút nào mà tập trung nghe những điều không có trong sách do Mạc Vần kể lại.

“Ở rất lâu trước kia, Husky có phân vài loại màu sắc, có loại giống như bây giờ, có loại màu xám trắng, còn có loại màu thuần trắng*. Màu mắt chúng nó lúc đó cũng là trắng đen chứ không phải xanh lam. Hơn nữa thân hình cao to, lúc tâm tình không tốt thì lúc đi đường cái đuôi sẽ cụp xuống, cho nên chúng mới bị xem là sói mà nhốt.”

(*giống Husky này ko chỉ nhiều màu đó đâu, còn nhiều màu khác, và màu mắt cũng vậy, có lẽ thời đầu của Husky chẳng, nói chung là mn đừng quan tâm, nếu muốn hiểu thêm thì cứ tra wiki là được ^^)

Gì vậy! Chuyện này cũng được à! Pohl nghe vậy, khó có thể tin thốt lên: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì bị truyền thông đưa tin, có người nói rất nhiều dân mạng Trung Hoa cảm thấy kinh ngạc vì điều đó. Sau có xuất hiện bài đăng chứng tỏ Husky không phải sói, thì mọi chuyện mới tạm thời bình ổn lại, chẳng qua, một thời gian dài sau đó, vừa nghe đến sói sẽ có vài người đùa giỡn nói là chó, mà nguyên nhân cũng là vì chuyện này.”

Pohl câm nín không nói gì, sau khi được giải đáp nghi hoặc, cậu ta bỗng nhiên nghĩ rằng vị trí người đứng đầu hệ viễn cổ chỉ sợ sẽ thuộc về Mạc Vần, bởi cậu ta cảm thấy hiểu biết của Mạc Vần đối với lịch sử viễn cổ còn thấu đáo hơn cậu ta nhiều.

Đến cả loại chuyện tám nhảm này cũng biết, thì Mạc Vần phải đọc bao nhiêu sách mới có thể nói được như vậy.

“Vậy còn câu hỏi Áo Quan Hải kia thì sao? Tôi chỉ biết ông ta là Tổng thống nước X, nguyên nhân là do Tướng quân XX Trung Hoa đưa cho ông một dòng chữ, thế nhưng tăng nghĩ ẩn trong đó tôi lại không biết, tôi chỉ biết đến đó mà thôi.” Thật dễ thấy Pohl cũng bị lật thuyền ở câu hỏi này. Câu hỏi thêm vào thường có điểm rất cao, nếu như Mạc Vần đáp được mà cậu ta không đáp được, thì khoảng cách điểm số lại bị kéo dài thêm một quãng nữa.

Pohl cứ nghĩ vấn đề này sẽ không có thí sinh nào có thể đưa ra câu trả lời chính xác, thế nhưng bây giờ cậu ta lại không thể xác định được. Tâm tình lúc này của cậu ta rất phức tạp, vừa hi vọng chênh lệch điểm số giữa hai người có thể ít hơn một chút, lại cảm thấy người cố gắng hơn cậu ta nên được đáp lại mới công bằng.

Mạc Vần cũng không biết đối phương đã xem cậu là học bá có chín mươi chín phần trăm cố gắng, và một phần thiên phú, cộng với chăm chỉ. Khi nghe chỗ không hiểu cuối cùng của Pohl trong đề thi, cậu suy nghĩ một chút, không nói thẳng nguyên nhân ra mà lấy nhắc nhở để tự Pohl có thể hiểu được.

Buông đôi đũa trong tay xuống, Mạc Vần sờ soạng trang sức trên trán một chút, rồi mới nhìn Pohl nói một câu: “Cậu biết vị Tướng quân kia tặng Tổng thống nước X một hàng chữ, vậy cậu biết cụ thể hàng chữ đó là gì không?”

Pohl hơi suy nghĩ, rồi mới đưa ra một đám án chắc chắn: “Biết.”

“Vậy cậu biết năm đó, ai là lãnh tụ của Trung Hoa không?”

“Biết, đương nhiên là...” Pohl vừa muốn nói ra khỏi miệng, bỗng nhiên dừng lại, cậu đột nhiên chú ý đến điểm mấu chốt trong vấn đề này, tự đáy lòng khâm phục nói: “Khá khen cho một câu ‘Quan hải nghe đào’*, sao tôi lại không nghĩ tới nhỉ!” Nói xong, cậu ngẩng đầu nhìn Mạc Vần, tâm phục khẩu phục nói: “Tôi cứ nghĩ mình là dê đầu đàn trong hệ viễn cổ, vẫn là tổ tiên nói rất đúng, nhân ngoại hữu nhân**. Người bạn như cậu, tôi định rồi!”

(*nhìn biển nghe tiếng sóng vỗ)

(**người tài giỏi còn có người tài giỏi hơn => dạy người ta không được kiêu ngạo)

Mạc Vần: “...”

Chờ một chút, chuyện gì vừa xảy ra vậy!!

8. Chương 8: Phong Cách Không Giống Nhau

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong chớp mắt, Mạc Vần đã bị tuyên cáo muốn làm bạn của Pohl làm ngẩn ra, nhưng cũng lập tức cười nói: “Được, chỉ cần cậu không chê thành tích tôi kém hơn cậu là được.”

Chuyện này không phải cậu nói đùa, Mạc Vần cảm thấy bản thân cậu thật sự toàn bằng vận may, chờ đến ngày viễn cổ và cận đại hợp làm một, sẽ tới lượt cậu ném mùi thê thảm. Còn Pohl thì ngược lại, cậu ta là học bá ở sân nhà, những tri thức cậu ta nắm được mới thật sự là tri thức.

Suy nghĩ của Mạc Vần rất đơn giản, cậu không cần tranh danh hiệu đứng đầu, đứng thứ hai gì, trước chỉ cần thi đậu đại học, sau lại thuận lợi tốt nghiệp và tìm được một công việc phù hợp là được.

Cậu đã từng gánh bát cơm của ngàn người, cũng lĩnh hội cảm giác thân bất do kỷ là thế nào, cho nên thời gian đó cậu gần như không dám nghỉ ngơi một ngày, bởi khắp thương trường đều là cạm bẫy, một khi xảy ra vấn đề thì toàn bộ công nhân viên sẽ không có việc làm.

Trước đây là vì để cha mẹ có thể an hưởng tuổi già, để em gái có thể làm chuyện mình thích, thế nhưng lúc này bọn họ đều không ở đây, vì thế, Mạc Vần cảm thấy chỉ cần bản thân mình thoải mái là được, không cần quá cố chấp theo đuổi thứ gì nữa.

Công đàn đi trên đường, lúc có lúc không nói chuyện với Pohl, lại cảm nhận ánh mặt trời ấm áp phủ trên người, Mạc Vần đột nhiên cảm thấy thật ra tương lai cũng không mờ mịt như cậu nghĩ.

Pohl đã sớm chú ý cây đàn trên lưng Mạc Vần từ lâu, dường như ngoại trừ lúc ăn cơm thì đối phương chưa từng rời cây đàn quá xa.

Hai người nói chuyện một lúc, đều cảm thấy giữa hai người có rất nhiều chủ đề để nói, Pohl đã sớm muốn hỏi tại sao Mạc Vần lại ôm theo một cây đàn cổ, nhưng loại vấn đề có thể động chạm vào chuyện riêng tư như vậy, cậu ta vẫn hơi ngại ngùng hỏi ra miệng.

Cuối cùng, không nhận được tò mò, đầu ngón tay cậu ta hơi vuốt cằm, chỉ vào cây đàn trên lưng Mạc Vần, cười nháy mắt một cái, mang theo chút tò mò đơn thuần hỏi: “Cây đàn này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

Mạc Vần quay đầu, liếc mắt nhìn phần lộ ra của cây đàn sau vai, trầm ngâm một chút, lắc lắc đầu trả lời: “Không có ý nghĩa gì đặc biệt cả, chỉ là một cây đàn bình thường mà thôi.”

Nhìn đôi mắt Pohl lóe ra ý tứ cậu lừa tở, Mạc Vần cầm nín, bất đắc dĩ cố gắng giải thích đơn giản cho đối phương hiểu: “Chỉ là một vật môi giới bình thường, nói cách khác một phụ trợ sư cầm quả táo mới có thể thi triển kỹ năng, vậy anh ta nhất định phải cầm quả táo đó cả ngày.”

Pohl nghe Mạc Vần nói như vậy, đôi mắt kinh ngạc trừng lớn, bỗng nhiên hơi hiểu ra, giống như nhìn thấy được hình ảnh lúc còn bé của chính mình.

Pohl không đồng ý lắc lắc đầu, nói với Mạc Vần: “Như vậy rất ngốc, Mạc, cậu không thể chỉ vì muốn trở thành phụ trợ sư mà suốt ngày coi một vật như môi giới mà công đi khắp nơi như vậy, đó chỉ là việc mà một đứa nhỏ mới làm.” Nói xong còn đỏ mặt: “Khi tớ còn bé, cả nhà ngoại trừ tớ đều có cơ giáp, ba tớ vì không muốn thấy tớ đau lòng, cho nên từng phỏng chế một chiếc máy dò cảm ứng trên tay tớ, giả vờ như tớ cũng có thể điều khiển cơ giáp.”

Không thể trách Pohl không nghĩ tới chuyện Mạc Vần là phụ trợ sư, bởi một khi là người có thiên phú loại này thì tuyệt đối là một bước lên tới trời. Chỉ cần cầm giấy chứng nhận tư cách thì không riêng gì có thể được miễn thi cử, trực tiếp vào nhập học mà còn được cung cấp thêm các loại học bổng, có khi chưa tốt nghiệp đã được quân đội tranh cướp tiếp nhận. Dưới tình huống như vậy, nào có vị phụ trợ sư nào lại chạy đến hệ viễn cổ học chứ.

Hiểu rõ suy nghĩ của Pohl, Mạc Vần há miệng, dự định giải thích cho mình một chút, sau lại từ bỏ.

Tình huống lúc này của cậu quá phức tạp, nếu nói ra cậu có thể là phụ trợ thì sao, ở thời đại cần giấy chứng nhận tư cách mà nói thì không có chi bằng không nói.

Thấy Mạc Vần im lặng, Pohl cho rằng mình đã đâm trúng chuyện đau lòng của đối phương, trong mắt lóe ra ánh nước, lại gần ôm lấy Mạc Vần khuyên nhủ: “Đừng buồn, tớ không có ý cười cậu, cậu xem, tớ cũng là người bình thường, chúng ta đều giống nhau.”

Bị Pohl dùng sức ôm, mới đầu Mạc Vần còn cảm thấy hơi mất tự nhiên, nhưng lúc sau lại từ từ thả lỏng thân thể, cánh tay nhẹ nhàng đặt trên bả vai của Pohl, giải thích: “Pohl, thật ra tôi không buồn, hướng chỉ tôi lại không giống như những gì cậu tưởng tượng.”

“Được rồi, được rồi, cậu nói cái gì thì là cái đó.” Pohl buông Mạc Vần ra, trên mặt lộ ra nụ cười lần nữa: “Nếu cậu thật sự là phụ trợ sư thì tốt rồi, đoàn đội của anh trai vụng về nhà tớ còn chưa tìm được phụ trợ sư thích hợp đâu. Nghe nói đoàn trưởng của bọn họ yêu cầu quá cao, nhưng nếu là anh tớ giới thiệu thì họ nhất định sẽ để cậu thử một lần.”

Mạc Vần cười cười: “Bây giờ những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là chúng ta có thể thi đậu học viện Horst hay không.”

Pohl mỉm cười: “Nói cũng đúng, nếu như chúng ta đều thi đậu, tớ nhất định mãnh liệt yêu cầu trợ cùng một gian ký túc xá với cậu.”

Tất nhiên Pohl không nói mạnh miệng, cha cậu ta là nhân viên chính phủ, tuy rằng không thể dùng quyền lợi trong tay tranh thủ chức vụ cho người thân, nhưng nếu là loại chuyện không ảnh hưởng toàn cục như yêu cầu đổi gian ký túc xá cho con trai thì vẫn có thể làm được.

Vì thế khi mọi người trong nhà cùng ăn cơm tối, hai vị cha và ba ba đã nghe thấy lời cầu xin của Pohl.

“Được rồi bảo bố của ba.” Ba ba Roy mắt đen không nói dài dòng hai lời đã đồng ý, trên mặt còn mang theo ý khuyến khích: “Pohl giỏi quá, nhanh như vậy đã quen được bạn mới rồi. Khi nào có thời gian thì con có thể dẫn cậu ta về nhà chơi, chúng ta sẽ chiêu đãi bạn của con thật tốt.”

Còn cha Macas mắt nâu lại im lặng ngồi trên ghế không nói chuyện. Roy dùng mũi giày đá đá Macas, lúc này Macas mới lộ ra mỉm cười “Không thành vấn đề, cha rất vui khi con có thể ở cùng với bạn bè, đương

nhien, nếu như cậu ta có thể thi đấu.” Dừng một chút, ông nhìn về phía Pohl: “Có thể nói cho cha tên của cậu ta không?”

“Lại tới nữa rồi!” Long xù ngồi bên cạnh, cũng chính là Amber, hung hăng cắn một miếng lap xưởng, trong miệng lẩm bầm.

“Mạc Vãn, cậu ấy tên là Mạc Vãn.” Tâm tình Pohl dường như rất tốt, cậu tin tưởng ánh mắt của chính mình.

“Mạc Vãn?” Roy hơi ngẩn người, nhưng lại lập tức nở nụ cười: “Loại tên một chữ này rất hiếm thấy, cậu ta nhất định là một cậu bé xinh đẹp.”

Trong đầu Pohl nháy mắt hiện ra hình ảnh Mạc Vãn tóc dài, vạt áo phiêu dật, dáng người cao gầy, eo hẹp tinh tế... Nghĩ tới đó cậu đột nhiên hơi đỏ mặt, đồng ý với lời của ba ba mình: “Đúng ạ, là đặc biệt xinh đẹp.”

Mà Mạc Vãn nằm trong khoang ngủ đông ở khách sạn lại không hề hay biết chuyện Pohl đã tâng bốc mình như vậy.

Vì đã đem theo Quang Não cùng vào trong khoang ngủ đông, cho nên cậu có thể vừa nghỉ ngơi vừa tiến vào đấu trường giả thuyết.

Có người nói đấu trường giả thuyết này là nơi rất tốt để nhóm cơ giáp sư và phụ trợ sư tích góp kinh nghiệm.

Với lại nơi này đâu phải thời đại chiến loạn, nào có cơ hội ngày ngày động tay động chân với người khác để lấy kinh nghiệm được. Tuy nói hiện thực đúng là có thể giới ngằm cho phép thi đấu trực tiếp, nhưng nếu không cẩn thận thì có thể mất mạng như chơi, tiêu biểu là mỗi lần lên đài, mỗi người thi đấu đều phải ký tên làm bằng chứng cả!

Cũng vì thế mà đối chiến ở đấu trường giả thuyết lại trở thành nơi thích hợp cho những người thi đấu nhanh chóng tích lũy kinh nghiệm.

Còn Mạc Vãn, lại hướng về khen thưởng mà đến.

Đấu trường sơ cấp thăng đến trung cấp có khen thưởng tinh tẻ, trung cấp lên cao cấp càng được thưởng nhiều hơn, cho nên Mạc Vãn nghĩ thừa dịp mấy ngày này chưa đến kỳ hạn tới học viện báo danh, quyết định vào đấu trường giả thuyết cày điểm.

Ngoại hình nhất định phải thay đổi, Mạc Vãn đổi tóc dài thành tóc ngắn, còn chọn màu vàng, mặt mũi thì sửa thành bình thường hơn, ngay cả màu mắt cũng đổi thành màu xanh lam.

Với hình tượng này mà ra ngoài thì tuyệt đối chỉ là một thanh niên trẻ tuổi bình thường ở địa phương mà thôi.

Bởi vì không thể không sử dụng đàn làm vũ khí, Mạc Vãn cố ý thay đổi độ lớn nhỏ và màu sắc của đàn cổ, trở nên khéo léo hơn chút, bề ngoài hoa lệ cũng biến thành màu sắc như cây khô. Làm xong tất cả cậu tổ vẽ, có thể đánh đàn diễn khúc là được, bề ngoài không cần quan trọng.

Xác định chọn sử dụng hình tượng này, Mạc Vãn cảm thấy trước mắt tối sầm, xung quanh đồng thời xuất hiện nhiều điểm ánh sáng, sau đó cậu phát hiện mình đã có mặt trong một gian phòng cực lớn, chẳng qua nơi này lại chỉ có mình cậu.

Đây chắc hẳn là phòng nghỉ của mỗi người.

Nhìn gian phòng này một vòng, Mạc Vãn phát hiện có thể nhìn thấy tất cả các thứ hạng của các cao thủ, từ sơ cấp đến cao cấp, cậu muốn nhìn người nào, chỉ cần lên tiếng thì danh sách sẽ lập tức xuất hiện.

Nhìn nhìn tin tức của chính mình, cài đặt ngoài tên ra thì tất cả đều bảo mật, Mạc Vãn mới lấy thân phận phụ trợ sư, bước vào bản đồ đối chiến ngẫu nhiên.

Đấu trường giả thuyết có hai hình thức, lần lượt là hai đấu hai, năm đấu năm.

Hai đấu với hai thông thường đều là hai cái cơ giáp sư, bởi vì năng lực tự vệ của phụ trợ sư tương đối thấp, nếu trong đội có phụ trợ sư, cơ giáp sư còn lại không chỉ phân tâm bảo vệ phụ trợ sư mà còn phải đối phó

với cơ giáp đối thủ. Trong trường hợp đó thì cơ giáp sư ấy chỉ có thể do đại thần thao tác thì mới có khả năng trông chừng một lúc hai cơ giáp đối thủ, mới có cơ hội chiến thắng được.

Còn hình thức năm đấu năm, trong đó bốn cơ giáp có thể bảo vệ phụ trợ sư, nhưng nếu phụ trợ sư đội mình bị đối thủ tóm chết vậy chỉ có thể nói là do chỉ huy và cơ giáp sư đội mình không có năng lực mà thôi.

Bởi vì số lượng phụ trợ sư tương đối ít, thích ngâm mình trong đấu trường giả thuyết lại càng thiếu, nên thường xuất hiện tình huống trong một bản đồ chỉ toàn là cơ giáp sư, cho nên hệ thống sẽ quản lý nghiêm ngặt, bảo đảm một bản đồ nhiều nhất chỉ có một phụ trợ sư.

Mạc Vấn lựa chọn 2V2, bởi vì đây là đấu trường sơ cấp, còn 5V5 thì cần quá nhiều người, nơi cần phối hợp cũng nhiều, độ nguy hiểm quá lớn, hơn nữa thứ Mạc Vấn cần là điểm chứ không phải đem mạng mình ra cho người ta chém giết.

Rất nhanh, cậu đã bị truyền tống đến một nơi giống như sa mạc, ngoại trừ nơi này không phải đặc biệt lớn ra thì những đặc điểm khác cũng được xây dựng vô cùng tinh tế, thậm chí Mạc Vấn còn có thể cảm nhận được cát nóng thổi lọt vào trong miệng cậu.

Nơi đấu 2V2 không phải không cho phép mở miệng nói chuyện, chẳng qua cậu không thích nói nhiều, hơn nữa hình thức này cũng không cần một người chỉ huy giống 5V5.

Vì lẽ đó khi cậu tình cờ gặp phải đồng đội nói nhiều, trên giao diện trò chuyện của mình, cậu chỉ thấy toàn lời nói nhảm của vị cơ giáp sư kia: “Móa, rốt cuộc vận may bùng nổ, tình cờ gặp được phụ trợ sư, nhưng vì sao lại là 2V2 chứ...”

Mà đối thủ đối diện cũng bắt đầu bới móc: “Cuộc đấu này không thể thua, cơ giáp đối diện nhất nhất định phải chết! Anh em, chúng ta cùng liều mạng.”

Xem ra rất giống bộ dạng ghen tị hận đúng không?

Nhưng khi thi đấu vừa bắt đầu, hai cơ giáp đối diện đã trực tiếp xông lại chỗ Mạc Vấn. Đây là tiết tấu muốn miếu sát* người khác?

(*giết trong nháy mắt- ngôn ngữ game)

Mạc Vấn không chút hoang mang sử dụng khinh công [Phù Dao Trục Thượng], trực tiếp nhảy lên, né tránh đợt công kích thứ nhất, sau khi rơi xuống đất lại sử dụng [Nhiếp Vân Trục Nguyệt], nhanh chóng rời xa hai người kia.

Phù Dao Trục Thượng: Người nhẹ như chim yến, có thể nhảy cao hơn.

Nhiếp Vân Trục Nguyệt: Xông về phía trước, đâm ra một khoảng cách.

(*hai cái khinh công này ta tra trong tư liệu TC bên tiếng Việt thì ko thấy, tiếng trung thì ko chắc nên cứ vậy đi =.=)

Phong cách của vị phụ trợ sư trước mặt không giống với người khác cho lắm!

Trong lòng hai cơ giáp sư liên tục chạy ra 1000 dòng chữ f*ck your mom. Không phải nói thân thể phụ trợ sư bình thường rất yếu ớt, không biết đánh đấm sao???

9. Chương 9: Chúng Ta Cùng Bàn Luận Nhân Sinh Đi!

Edit: Thủy Lưu Ly

Nhìn thấy Mạc Vấn vừa bắt đầu đã lưu loát xử lý hai cơ giáp bên đối phương, lúc này đồng đội của Mạc Vấn mới hơi bỏ xuống lo lắng trong lòng, nháy mắt cũng xông lên đối chiến với một trong hai cơ giáp.

Một chiếc cơ giáp khác nhanh chóng phản ứng lại, mặc kệ Mạc Vần muốn làm gì, trực tiếp công kích cơ giáp trước mặt, muốn nhanh chóng tiêu diệt cơ giáp đội Mạc Vần, nếu không cứ kéo dài thời gian thì đấu như vậy, thì chỉ khiến bọn gã càng thêm bất lợi mà thôi.

Bởi vì đối phương muốn hợp lực tiêu diệt cơ giáp bên đội Mạc Vần, cho nên đều từ bỏ phòng ngự, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất xóa sạch đối thủ.

Đồng đội của Mạc Vần và một tên newbie (người mới), dù đối thủ bị gán kỹ năng giảm tốc độ thì cũng không biết nhanh chân chạy thoát thân.

Nếu anh ta cứ tiếp tục đứng im như cọc gỗ, cứng đối cứng lao vào vật lộn với hai cơ giáp kia như vậy thì anh ta nhất định sẽ nhanh chóng hi sinh.

Nhưng đáng mừng chính là trước khi anh ta chết đã nhanh tay kéo theo một cơ giáp newbie đối phương cùng đồng vu quy tận.

Cũng vì thế mà lúc này trên tràng đấu chỉ còn lại một phụ trợ sư và một cơ giáp sư mắt to trừng mắt nhỏ.

Nhìn Mạc Vần đứng im lặng một bên, cơ giáp sư bên kia gần như muốn tuyệt vọng: Mấy người cứ nghĩ đi, một phụ trợ sư lạc mất đoàn đội, không người chở che...

Hình ảnh quá đẹp gã không dám nhìn!

Cơ giáp sư hơi nghẹn ngào, đột nhiên cảm thấy trách nhiệm của mình quá nặng nề.

Mà cậu lại không giống như trong suy nghĩ của gã, cậu chỉ thản nhiên đứng đó, cười tươi như hoa.

Vị cơ giáp sư còn lại thậm chí còn không có ý chí muốn công kích Mạc Vần, gã mở miệng, ý đồ để cậu chịu thua, khiến kênh trò chuyện không ngừng bị đổi mới: “Chỉ còn lại một mình phụ trợ sư không có sức chiến đấu như cậu, tôi không giết cậu, tự cậu nhận thua đi.”

Mạc Vần không để ý đến hấn, cậu ôm đàn, dùng hành động thực tế để chứng minh mình rất cuộc có sức chiến đấu hay không.

Dưới sự công kích của đối phương, cậu triển khai skill [Bình Sa Lạc Nhạn].

Skill này cậu đã sử dụng để đối phó với thổ mập khi vừa tới nơi này, còn sử dụng trên người thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Hai người (đã chết) nằm trên đất nghe thấy tiếng đàn truyền ra, cảm giác quả thật là CMN: Rốt cuộc tên phụ trợ sư này có được hay không vậy, đừng lãng phí thời gian của mọi người chứ!

Cơ giáp sư cùng tổ với Mạc Vần quyết định dứt khoát rời khỏi bản đồ, anh ta cũng hiểu dù có ở lại đây thì trận này vẫn thua chắc, cho nên so với việc lãng phí thời gian còn không bằng trực tiếp đến vòng kế tiếp thi đấu, tích lũy điểm số.

Thời gian rời khỏi bản đồ có mười giây đếm ngược, đến khi màn hình nhắc nhở chỉ còn tám giây thì cơ giáp của đối thủ động dậy, dùng sức chạy lùi về phía sau.

Sau đó, cực kỳ tàn nhẫn cho bản thân một đấm...

Sao có thể được! Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy!

Cơ giáp sư lựa chọn rời khỏi bản đồ cảm thấy bản thân như đang nằm mơ.

Trên thế giới này chuyện bị thương nhất không gì bằng việc đồng đội của anh ta là một vị đại thần nhưng mà anh ta lại lựa chọn rời đội...

Theo thời gian đếm ngược còn ba giây cuối cùng, vị cơ giáp sư này rưng rưng bị cưỡng chế rời khỏi đấu trường.

Tôi có thể đối ý không đại thần! Đại thần anh nhìn tôi một chút đi! Đại thần nếu như tôi còn tình cờ gặp lại anh thì tôi nhất định sẽ theo anh chiến đấu đến cùng trời cuối đất.

Một ‘xác chết’ đã đi mất thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc đấu cả, chẳng qua lúc này trong ba người đã có hai người hoảng sợ.

Đặc biệt là vị cơ giáp sư bị khống chế kia, thật ra nội tâm của gã đã gần như tan vỡ hoàn toàn.

Ngừng tay đi mà, nếu đánh tiếp nữa thì sẽ tự đánh chết mình đấy!!!

Dường như ông trời đã nghe thấy tiếng lòng gào thét của gã, gã chậm rãi tìm lại được cảm giác của thân thể, chẳng qua gã không biết cơ giáp của mình đã sắp bị hủy hoàn toàn rồi.

[Bình Sa Lạc Nhạn] có thể khiến đệ tử Trường Ca môn khống chế đối phương trong thời gian nhất định.

Nhìn cơ giáp tàn tạ kia liêu mạng vọt về chỗ mình, Mạc Vấn suy nghĩ có lẽ trong khoảng thời gian khống chế trước đó đã khiến cơ giáp đối phương bị phá hỏng tương đối cho nên cậu quyết định né tránh, tăng tốc chạy về phía trước, còn không quên lén lút đánh vài chiêu làm đối phương nhanh chóng tuột thanh máu.

Cũng vì đây không phải là game, đối phương lẫn người nằm trên đất đều không kịp thời biết được trình độ tổn hại của bản thân, vì thế mới để mọi người chứng kiến một kỳ tích.

Một cơ giáp cường tráng vung vẩy hai tay, nỗ lực đuổi theo một phụ trợ sư lại đột nhiên ngã xuống...

Ngã, xuống...

Này người anh em, anh ra đây để chúng ta cùng nói chuyện nhân sinh đi. Tại sao chỉ đuổi theo người khác mà còn có thể đuổi tới chết vậy, anh nói xem anh còn có bản lĩnh gì nữa không hả!

Theo tiếng thông báo nhắc nhở thắng lợi vang lên, Mạc Vấn được truyền tống ra khỏi bản đồ.

Quả nhiên điểm số đã được cộng thêm.

Mạc Vấn tiện tay đóng lại bảng điểm, lại lựa chọn ngẫu nhiên tiến vào bản đồ một lần nữa.

Lần này thì không rung động tâm can như vừa rồi bởi vì đối phương cũng là một cơ giáp sư mang theo một phụ trợ sư.

Hình thức trên đấu trường rất rõ ràng, vừa bắt đầu hai cơ giáp nhất định sẽ tiến lên quyết đấu, còn hiệu quả của phụ trợ sư thì phải xem rốt cuộc phụ trợ sư có kỹ năng gì mới được.

Dưới tình huống hai bên đều có một cơ giáp sư và một phụ trợ sư, sẽ không ai ngu ngốc đến mức bỏ qua phụ trợ sư chính mình mà điên cuồng chém giết phụ trợ sư đối phương, điều đó chứng tỏ người đó không đủ tự tin với thực lực của chính mình.

Huống chi dù có muốn đuổi giết phụ trợ sư người ta thì cũng phải xem cơ giáp sư của người ta có đồng ý buông tha cho phụ trợ sư bên mình không đã.

Tiếp tục cho cơ giáp đối diện một chiêu giảm tốc độ, Mạc Vấn trốn sau cây cột quan sát phụ trợ sư đầu tiên cậu nhìn thấy.

Xem ra thuộc tính của vị phụ trợ sư đối diện chỉ bình thường mà thôi.

Phụ trợ sư cũng phân thành ba bảy loại. Tuy rằng bọn họ đều có cùng giấy chứng nhận tư cách nhưng skill (kỹ năng) không giống nhau.

Giống như phụ trợ sư gia tăng tốc độ như trước mặt sẽ không bằng phụ trợ sư chuyên phòng ngự, hay phụ trợ sư phòng ngự lại không bằng phụ trợ sư có thể điều khiển hành động của đối phương trong chốc lát.

Đương nhiên, nếu trở thành phụ trợ sư cao cấp thì dù chỉ có thuộc tính tăng tốc độ bình thường cũng có thể trở thành mấu chốt để chiến thắng, bởi phụ trợ sư có đẳng cấp càng cao thì thuộc tính lại càng mạnh.

Thế nhưng trong thi đấu sơ cấp, giữa thuộc tính và thuộc tính là có khoảng cách.

Hay là nói đội có thuộc tính tốt hơn thì khả năng chiến thắng sẽ cao hơn.

Loại phụ trợ sư có thể khống chế hành động của đối phương, cho dù chỉ ở trình độ sơ cấp cũng có thể trong khoảnh khắc đối phương bị buộc dừng lại mà tranh thủ dành chiến thắng, tất nhiên còn phải xem đồng đội có phối hợp kịp thời hay không nữa.

Cơ giáp đối diện thật ra đã rất cố gắng, thế nhưng đáng lòng là bị skill giảm tốc độ của Mạc Văn phun nguyên một mặt máu.

Cơ giáp khó điều khiển, chỉ có thể cố gắng né tránh công kích lại bởi vì tốc độ chậm lại và không khống chế được tiết tấu của bản thân mà không thể hoàn toàn tránh thoát công kích.

Bởi vì bình thường lúc huấn luyện chỉ dùng tốc độ đến đối phó, cho nên trừ khi có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thì trong tình trạng giảm tốc độ, bản thân sẽ giống như cá nằm trên thớt.

Nếu đây là đấu trường cao cấp thì kỹ năng như vậy chỉ tạm thời quấy rối được đối phương, nhưng ai bảo đây là đấu trường sơ cấp làm chi.

Chúc mừng ‘Tôi có bóng dáng’ và ‘Nhọt nhạt yêu’ chiến thắng ‘Cà phê góc đường’ và ‘Chao góc đường’

Không ngờ hai người trong tổ kia lại có cái tên xứng đôi như vậy.

Mạc Văn thoát khỏi bản đồ, cảm thấy đấu trường sơ cấp chỉ đến thế là cùng, trong đầu càng thêm kiên định suy nghĩ muốn leo lên đấu trường cao cấp.

Cho nên những trận đấu sau đó Mạc Văn đều tăng nhanh tốc độ.

Cậu không chỉ phóng ra skill giảm tốc độ mà mỗi một lần đánh đòn, cậu còn thêm vào skill kéo dài tổn thất trên người đối phương.

Bởi vì tốc độ bị chậm lại, còn bị cơ giáp bên Mạc Văn công kích nên cho dù nhanh chóng bị chết thì đối phương cũng không nghĩ đến chuyện cậu đang dùng skill kéo dài tổn thất cho cơ giáp chính mình.

Nhìn đồng đội ra sức công kích đối phương, Mạc Văn yên tâm đứng từ xa mà nhìn, thỉnh thoảng lại dùng thêm mấy skill kéo dài tổn thất.

Người ta chỉ thấy cậu đứng xa xa đánh đòn mà vẫn không biết cậu đang làm gì, đây cũng là điểm khác biệt của Trường Ca môn với chức nghiệp cận chiến như Tăng Kiếm hay Thương Vân, khi muốn công kích đối phương phải không ngừng chạy theo đuổi đánh, vừa nhìn đã biết đang đánh người...

Chẳng qua tốc độ tăng tốc nhanh chóng của cậu đã khiến một số người thuộc đấu trường sơ cấp chú ý.

Đấu trường cao cấp và trung cấp luôn không quan tâm xếp hạng bên đấu trường sơ cấp, vì thế người đăng bài topic chú ý này chỉ có thể là mấy người bên đấu trường sơ cấp mà thôi.

Tiêu đề là: (Mọi người có chú ý không, trong bảng xếp hạng thăng cấp hôm nay bỗng dưng xuất hiện một người, còn là người mới đăng ký tối qua!) Chủ đề này nhanh chóng thu hút lực chú ý của một đám người, có không ít người nhấn vào bình luận, muốn nhìn xem người nào lại trâu bò như vậy.

Chỉ thấy topic viết thế này:

(Như đề, tuy rằng thứ hạng chỉ xếp vị trí hai mươi nhưng vẫn đang không ngừng tăng lên, đúng, không sai, tôi vốn muốn viết một đồng bình luận, sau khi viết xong muốn xác định bản thân không nhìn lầm nên trở lại khoang ngủ đông để kiểm chứng thì phát hiện thứ hạng của anh ta đã đứng thứ mười chín rồi.

Tôi biết trong khi thi đấu nếu thắng liên tiếp nhiều trận thì điểm số sẽ càng tăng mạnh, nhưng sao có có thể không thua trận nào từ tối qua đến giờ được! Đó không phải là chuyện mà chỉ có đại thần mới làm được sao...

Thế nhưng cho dù anh ta là đại thần, cũng không thể biến thái như vậy chứ.

Vậy nên tôi quyết định lấy tư liệu của đối phương phát ra để giám định một hồi...) Tới đây, dân mạng lập tức nóng lòng nhìn tư liệu chủ topic dán lên, chẳng qua...

Những tư liệu này có dùng được à...

Tên: Tôi có bóng dáng

Giới tính: Bảo mật (=)))

Thân phận: Bảo mật

Thời gian đăng kí: Ngày 4 tháng 2 năm 3516

Thành tích thi đấu: 38 lần thắng 0 lần thua

Nhìn thấy thành tích chiến thắng liên tiếp một các nghịch thiên này, có mấy người đã không kiềm chế nổi.

Đấu trường sơ cấp đa số đều là người mới và người có trình độ bình thường, nếu không thì họ đã không thể chỉ ở sơ cấp rồi. Thế nhưng nếu người này trong hiện thực là cao thủ thì cần gì bây giờ mới vào thế giới giả thuyết này, huống chi rất nhiều cao thủ đều là nhờ rèn luyện đối chiến trong thế giới giả thuyết mới xuất hiện có được không.

Vì thế dưới topic có không ít người ầm ĩ muốn cậu rút khỏi thế giới giả thuyết, bởi loại chiến tích này rất có khả năng là dùng tiền để mua được.

Trong lúc mọi người đều chờ đợi chủ topic đưa ra giám định, có mấy người lần lượt bình luận bên dưới.

(Người này... Không phải là phụ trợ sư đánh 2v2 với tôi sao, rất giống một đại thần.) Một câu nói khiến đám người chờ xem muốn chửi mọ nó.

Móa, anh cảm thấy người ta giống đại thần thì người ta chính là đại thần sao? Đại đại cái búa!

(Lầu trên nói rất đúng, thật ra tôi... Tôi cũng thấy vị phụ trợ sư kia rất trâu, tuy rằng tôi là đối thủ của anh ta. Lúc thi đấu với đội ngũ của anh ta, toàn bộ quá trình tôi đều cảm thấy cơ giáp của mình rất nặng, mấy động tác có độ khó cao gì đó cũng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều. Tôi khẳng định ‘Tôi có bóng dáng’ là phụ trợ sư thuộc tính giảm tốc độ rất lợi hại.)

Tiếp theo lần lượt có thêm mấy người xuất hiện khẳng định Mạc Vấn rất lợi hại, nhưng những người này quá ít, cũng không đưa ra được video chứng minh, vì thế càng khiến nhiều người cảm thấy ‘Tôi có bóng dáng’ đang mua người đến tẩy trắng bản thân.

Thời gian càng lâu, topic càng Hot, càng lúc càng nhiều người ồ ào muốn có được lời giải thích chính thức, để xem rốt cuộc chuyện này là mua điểm hay là thực lực.

Mãi đến khi Mạc Vấn đã rời khỏi thế giới giả thuyết để nghỉ ngơi thì trên diễn đàn vẫn còn không ngừng tranh luận về cậu.

Chẳng qua đối với ma mới như cậu mà nói, ngoài biết vào thế giới giả thuyết để thi đấu ra thì cậu vẫn chưa biết bản thân còn có thể vào diễn đàn để thảo luận với mọi người.

10. Chương 10: Phụ Trợ Sư Mạnh Nhất

Edit: Thủy Lưu Ly

Cứ như vậy diễn đàn kia đã náo loạn ròn rã suốt một ngày khiến một số người ở đấu trường cao cấp cũng không nhịn được mà nhấp vào topic, lướt qua tin tức, rồi thuận tiện chen thêm một chân.

Chuyện này duy trì ra đến ngày thứ hai thì mới đột nhiên nghịch chuyển một cách thần kì.

Một video mới được phát ra đã dẫn theo số đông những nhân sĩ thường lặn sâu dưới nước ở ba loại đấu trường.

(Trận đấu giữa phụ trợ sư và cơ giáp sư—— Phụ trợ sư mạnh nhất xuất hiện! Để chủ topic mang theo mọi người đến tự thể nghiệm cảm giác tự mình ngược mình đi.)

Người mở topic lần này chính là một trong hai cơ giáp mà Mạc Vấn đã tình cờ gặp được trong trận đấu thử nghiệm đầu tiên.

Mỗi lần thi đấu, vị cơ giáp sư kia đều có thói quen mở ra chức năng quay video để thuận tiện cho việc học tập và rút kinh nghiệm sau mỗi trận đấu.

Lần kia gã thua rất uất ức, còn bị đồng đội không rõ tình huống chửi mình ngu ngốc, cho nên dưới cơn nóng giận mới lôi video của trận đấu ra chiếu lại.

Này xem lại cũng không có gì, nhưng quan trọng là gã chưa bao giờ nhìn thấy phụ trợ sư nào có thể chạy trốn được xa như vậy. Lúc còn trong trận đấu gã chỉ thấy người này rất bình thường, nhưng thông qua video quay chụp toàn diện, gã mới phát hiện thân thủ của người này vô cùng sắc bén.

Khó trách sau khi gã thoát khỏi khống chế của phụ trợ sư kia, thì dù gã có làm cách nào cũng không đuổi kịp cậu ta được.

Một là do tên kia quá linh hoạt, hai là lúc đó cơ giáp của gã quá mức rách nát.

Nhưng quan trọng không phải là cái này! Tại sao phụ trợ sư có thể điều khiển cơ giáp gã, khiến gã mình đánh mình? Chuyện này vốn không thể làm được mà!

Giờ khắc này người có suy nghĩ như thế cũng không phải chỉ có mình gã.

Tất cả những người xem video, lúc nhìn đến cảnh chủ topic bị ngược, đều tròn tròn hai mắt, nhưng vẫn không thay đổi được sự thật chủ topic đã tự mình ngược mình như những gì chủ topic đã khuyến cáo trước đó.

Trong nháy mắt topic này thu được rất nhiều phản hồi, có không ít người tỏ ra đau lòng vì chủ topic, không ít người tỏ vẻ muốn tặng đầu gối chính mình (quỳ), nhưng cũng có một nhóm ít người chú ý đến tên tuổi trên đỉnh đầu của vị phụ trợ sư kia.

Lầu 30: Trước đừng quỳ liêm, nếu tôi nhớ không nhầm thì gần đây có topic nghi ngờ ‘Tôi có bóng dáng’ dùng bug và mua điểm.

Lầu 31: Lầu trên, tôi cũng có xem qua topic kia, nhưng rõ ràng không có chứng cứ mà, anh nhìn video này đi, này là bug sao?

Lầu 60: Mấy người đừng âm ỉ nữa, tôi là chuyên gia giám định chuyên nghiệp, phụ trợ sư này tuyệt đối là bug! Vì trừ hại thay cho mọi người, tôi quyết định gửi private chat (gửi tin nhắn riêng tư) để anh ta tổ đội với tôi. Đừng nói gì cả, tất cả đều vì mọi người!

Lầu 61: Lầu trên, anh...

Lầu 62: Người đâu, mau kéo 60L ra ngoài cho trẫm!!!

Bởi vì liên quan đến video, độ Hot của topic này còn nóng hơn so với những topic trước đó, không ít người đều từ topic kia mà chạy tới đây vậy xem, dần dần lời đồn đại ‘Tôi có bóng dáng’ là đại thần mới nổi đã bắt đầu lan truyền.

Trên thực tế có một phần nhỏ nhân sĩ trâu bò đã sớm đăng ký nhưng rất ít khi online, bởi những người họ đều rất bận bịu, không có thời gian ngâm mình trong thế giới giả thuyết này mà chiến đấu. Người có thể online thời gian dài như vậy, phần lớn đều thuộc đảng học sinh, sinh viên.

Nhưng cũng có khả năng là người ta vốn không đăng kí.

Ai quy định vừa sinh ra thì nhất định phải đăng ký thế giới giả thuyết đây? Huống chi đối phương còn là một phụ trợ sư.

Phụ trợ sư không lên thế giới giả thuyết đã nhiều lại nhiều thêm! Bọn họ vốn không cần làm quen với thao tác điều khiển cơ giáp, skill phụ trợ chính là bản năng của bọn họ.

‘Tôi có bóng dáng’ có thể là phụ trợ sư cao cấp trong hiện thực.

Bị gọi là phụ trợ sư cao cấp, lúc này sau khi uống xong một bịch dinh dưỡng, Mạc Vãn lại tiếp tục chui vào khoang ngủ đông, chuẩn bị thừa thắng xông lên, cày đủ đêm để thắng cấp lên đầu trường trung cấp.

Vừa tiến vào khu nghỉ ngơi, Mạc Vãn quả thật sắp bị tiếng ‘leng keng’ nhắc nhở đập đến choáng váng. Đi tới nơi nhận tin tức, Mạc Vãn qua loa xem lướt qua tin nhắn một lần.

(Phụ trợ sư đại đại, anh cần đồng đội 2v2 cố định không?) (Bóng dáng đại đại, anh có thiếu vật trang trí cho đầu gối không? Mà dù có làm vật trang trí cho hạ bộ* tôi cũng chấp nhận được!) (Đại đại cầu nhận đầu gối của tôi đi!)

(*chỗ nào đó của mấy bạn nam =))) Đại khái fan cuồng đang muốn quỳ liếm Mạc Vấn)

...

Này là cái gì vậy???

Mạc Vấn mang theo một hàng dấu chấm hỏi đóng trang tin nhắn, bỗng dừng nghĩ tới điều gì, cậu xoay người đi thăm dò xếp hạng của chính mình.

Quả nhiên, cậu đã leo lên vị trí thứ hai đếm ngược từ dưới lên trên bảng xếp hạng, là người thứ mười chín.

Lại nhìn lên trên một chút, khoảng cách giữa cậu và người thứ mười tám cũng không còn xa.

Lần nữa xác định ngẫu nhiên tổ đội, Mạc Vấn nhanh chóng được truyền tổng vào bản đồ thi đấu.

Không biết có phải hôm nay đối phương không uống thuốc hay không mà cậu luôn cảm thấy hai người nọ như chó điên, không ngừng đuổi theo mình đòi chém giết.

Hai người các anh điên rồi à? Sao hăng máu cứ như uống phải thuốc kích thích như vậy?

Mạc Vấn bị hai cơ giáp đối diện nhìn chằm chằm, cho dù tốc độ và sức chiến đấu của họ bị cậu dùng skill hạn chế cũng không thể coi thường. Trong chốc lát, Mạc Vấn đã bị bức đến mức dùng khinh công.

Tiếng đàn vang lên.

Không giống như trước kia, lần này trên đất xuất hiện một vòng sáng màu xanh nhạt lớn, bên trong còn có những hoa văn trong suốt, thần bí.

Nếu lúc này có người chơi Kiếm Tam nhìn thấy thì nhất định sẽ quát to một tiếng: “Xuất hiện! Vòng Mộng Bức! Mau lui về sau, mau lui về sau!”

Nhưng mà bây giờ cũng không có ai nhận ra skill phụ sợ làm người ta muốn phun máu của Trường Ca——Giang Trục Nguyệt Thiên này.

Giang Trục Nguyệt Thiên*: sau khi đệ tử Trường Ca phóng thích skill này, xung quanh sẽ hình thành một âm vực phạm vi lớn, làm một số lượng kẻ địch nhất định không thể thi triển skill.

(*Giang Trục Nguyệt Thiên: Từ vị trí bản thân tạo ra âm vực có bán kính 15 thước, làm cho tối đa 10 kẻ địch bị đóng băng những Skill đang CD (“cooldown” thời gian chờ giữa hai skill liên tiếp), kéo dài 8s.)

Hai cơ giáp đối diện thấy Mạc Vấn dừng lại cũng không vui vẻ mà trái lại còn cảm thấy hoảng loạn hơn.

Bọn họ cũng là người thích dạo diễn đàn, hơn nữa hai ngày nay Tôi có bóng dáng rất nổi tiếng, cho nên vừa vào bản đồ họ đã nhanh chóng nhận ra Mạc Vấn.

Cảnh giác một hồi thấy bản thân không bị đối phương khống chế, hai cơ giáp một trước một sau gào thét vọt lại chỗ Mạc Vấn, chuẩn bị dùng một kích khiến Mạc Vấn ngã xuống.

Đúng lúc này đồng đội của Mạc Vấn cũng vọt vào bên trong âm vực.

Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc (?)

Dưới tình huống bình thường, đồng đội Mạc Vấn sẽ cản lại một trong hai đối thủ, nhưng không thể cản tiếp người còn lại, khiến phụ trợ sư bị knock out, sau đó cơ giáp sư còn lại sẽ bị đối thủ vây đánh. Tình huống này chắc hẳn sẽ diễn ra như vậy nhỉ, nhưng mà, sự thật là.

Sau khi hai người kia lại gần Mạc Vấn, cơ giáp của bọn họ lập tức không thể điều khiển được nữa. Muốn nhất tay, không thể. Muốn đá chân, cũng không thể.

Thử một hồi, cả người, từ trên xuống dưới, trừ phần đầu và chân có thể khó khăn nhúc nhích thì hoàn toàn không thể làm được động tác gì khác.

Một cơ giáp bị đồng đội Mạc Vắn đánh ngã trong vòng Mộng Bức, còn cơ giáp còn lại thì chỉ có thể lẳng lặng nhích nhích người cố gắng ra khỏi vòng âm vực mà Mạc Vắn phóng thích.

Cơ giáp cao lớn tỏ vẻ sống không còn gì luyến tiếc mà bày ra tư thế ngồi chồm hổm, nhìn giống như đang đi ị vậy.

(Kênh thi đấu) Tôi thích gọi đầu*: Lại đây đánh chết tôi đi, tôi không muốn phá hoại nhân sinh.

(*chém đây, vì mấy cái tên nick đọc phát mệ hà =.=)

(Kênh thi đấu) Góc:...

Cơ giáp tên Góc là đồng đội của Mạc Vắn trong lần thi đấu này, nhìn thấy đối phương chủ động muốn chết, Góc vô cùng cảm động.

Sau đó, nhào qua đánh chết gã.

Đến bây giờ Góc mới hoàn toàn xác định, phụ trợ sư bên mình chính là vị đại thần mới nổi hai ngày nay trên diễn đàn.

(Kênh thi đấu) Góc: Đại thần Bóng dáng, cầu nhận đầu gối của tôi! Nói cho tôi biết anh đang học ở đâu đi, tôi lập tức đi thi, cho dù phải bỏ qua học viện Horst tôi cũng phải theo đại thần!

Thế nhưng sau khi thắng trận Mạc Vắn đều trực tiếp rời khỏi bản đồ.

Tiếp đó, cứ mỗi lần Mạc Vắn thi đấu thì đều xuất hiện tình huống đối phương vừa thấy cậu đã điên cuồng nhào lên.

Chẳng lẽ đây chính là khuôn mặt lôi kéo cừu hận trong truyền thuyết?

Mạc Vắn hơi nghi hoặc một chút, rốt cục nhìn không được mới lên kênh nói chuyện hỏi thăm.

(Người anh em, có phải hôm nay tôi khiến mọi người không vừa mắt không? Biết rõ tôi không dễ đánh mà vẫn đuổi theo không ngừng. Cầu giải thích.) Câu này vừa phát không lâu thì Mạc Vắn đã nhận được trả lời.

(Không phải chứ, anh không biết mình được phong là đại thần phụ trợ của đấu trường sơ cấp à? Chúng tôi thua một trận cũng không sao, nhưng để cho mọi người được nhìn thấy kỹ năng của đại thần anh mới là chuyện quan trọng.) Hóa ra là vậy...

Yên lặng đánh ra mấy skill thương tổn, rồi cùng cùng đồng đội nhanh chóng giải quyết đối thủ, xong Mạc Vắn mới quyết định rời khỏi khoang ngủ đông, mở Quang Nào.

Thế giới giả thuyết quả nhiên có diễn đàn. Cậu vừa đi vào đã nhìn thấy hàng loạt video thi đấu có gắn chủ đề: Hôm nay tôi tình cờ gặp ‘Tôi có bóng dáng’.

Chuyện này cũng thôi đi, thế nhưng Mạc Vắn còn phát hiện vài ‘người quen’ mở topic viết nên chuyện xưa mờ ám giữa họ và Tôi có bóng dáng!!

(~ viết truyện đồng nhân H =))

“ ... ”

Lúc Mạc Vắn tùy tiện chọn một topic để xem thử thì xuyết nữa đã không nhìn được mà ném luôn Quang Nào.

Cái gì gọi là khi đỏ mặt, đôi mắt như muốn chảy ra nước.

Cái gì mà anh thật sự quá đáng ghét, sau này em không thèm quan tâm anh nữa...

Chủ topic viết thật văn như vậy không sợ bị báo cáo ID sao??

Mấy người ra đây, tôi đảm bảo sẽ không đánh chết mấy người.

Mạc Vắn sầm mặt đóng topic, lại lần nữa cảm thấy thế giới tương lai này quá lừa đảo.

Cậu vừa định online để tiếp tục cày đây đắp đấy thì lúc này Quang Nỗ bỗng dưng liên tiếp nhắc nhở có người muốn mời nói chuyện.

Hơi suy nghĩ một chút, Mạc Vĩ đoán có lẽ học viện Horst đã có kết quả thi tuyển, bởi vì ngoài lúc ghi danh thì cậu không hề cho ai biết cách liên lạc với cậu cả.

Có điều không phải kết quả thi là do thí sinh tự mình lên mạng xem xét sao?

Sau khi chấp nhận trò chuyện, một màn ảnh trong suốt lập tức xuất hiện trước mặt cậu, mà trong màn ảnh là một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế sau bàn làm việc đang cười híp mắt nhìn cậu.

“Xin chào bạn học Mạc Vĩ, tôi là phó viện trưởng học viện Horst—— Rudolph. Có lẽ trò rất khó hiểu sao tôi lại liên lạc với trò phải không.” Rudolph cố ý dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục mở miệng nói chuyện: “Chúc mừng trò, cậu bé thiên tài của tôi, trong đợt thi tuyển vừa rồi, trò có thành tích đứng đầu hệ viễn cổ.”

Cậu bé thiên tài?

Mạc Vĩ hơi lúng túng sờ sờ chóp mũi, nhưng ngoài mặt vẫn cười nhẹ nhìn phó viện trưởng, lễ phép trả lời: “Cảm ơn ngài đã thông báo, em sẽ đứng giờ điểm danh.”

“Được rồi, vậy trò nhanh chóng thu dọn đồ đạc đến học viện đi, tôi sắp không chờ được muốn gặp trò rồi.” Rudolph sung sướng nháy mắt với Mạc Vĩ: “Vậy thì tạm biệt, tôi còn phải thông báo cho những người có thành tích đứng đầu khác nữa.”

Nói xong, tín hiệu bị cắt đứt, màn hình đối thoại biến mất.

Thành tích thi tuyển đứng đầu hệ viễn cổ...

Mạc Vĩ đau đầu.

Cậu luôn có cảm giác cuộc thi lần sau cậu sẽ bị lộ tẩy cho nên hơi có chút hoảng loạn.

11. Chương 11: Bạn Cùng Phòng

Edit: Thủy Lưu Ly

Nhìn Quang Nỗ trong tay, Mạc Vĩ cảm thấy cứ ở lại khách sạn như vậy cũng không phải chuyện tốt, nếu Phó viện trưởng đã nói cậu mau chóng nhập học, vậy thì bây giờ cứ đóng gói lại mà đi thôi.

Khối cũ đã bắt đầu đi học mấy ngày trước, nhưng còn tân sinh vì còn phải chờ đợi kết quả kì thi tuyển nên mới khai giảng chậm hơn một chút, bây giờ kết quả đã có, nói không chừng ngày mai cũng sẽ nhập học luôn.

Nói ra thì cả người Mạc Vĩ không có bao nhiêu đồ đạc, lại nghĩ trên người mình chỉ có mỗi một bộ quần áo, cho nên cậu quyết định thuận tiện đi tìm nơi cất may để may thêm vài bộ trang phục cổ trang nữa làm đồ thay đổi, kiểu dáng xuân hạ thu đông đều có đủ cả.

Đến cửa học viện Horst, vài vị giáo sư đã ngồi trên ghế chờ đợi học viên.

Mạc Vĩ cảm giác ngày hôm nay bảng hiệu học viện giống như không giống bình thường lắm, liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn.

Thì ra bảng hiệu học viện Horst đã trở thành một màn hình thật lớn, bên trên là tên tuổi của những học viên có kết quả đứng đầu trong đợt thi tuyển vừa rồi.

Lúc Mạc Vĩ nhìn xem đã vừa vịn né qua dòng chữ chúc mừng Mạc Vĩ có thành tích đứng đầu hệ viễn cổ trên màn hình.

Lúc trước khi làm bài thi, bởi vì câu hỏi quá đơn giản nên Mạc Vĩ đã thấy xấu hổ một lần vì thế lần này cậu mới không nhìn, bình tĩnh lại chỗ các vị giáo sư để báo danh.

Trong đó, vị giáo sư cách Mạc Vắn gần nhất ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu, máy móc mở miệng hỏi: “Nói tên và số báo danh đi.”

“Mạc Vắn, số báo danh 2298.” Mạc Vắn ngắn gọn trả lời vắn đề.

Lúc này cũng có mấy tân sinh mang theo hành lý đi về hướng này, sau khi nghe xong, vị giáo sư đang thò tay lấy tư liệu đăng ký cứng chờ người.

Nghe tên Mạc Vắn, vị giáo sư phụ trách tra tư liệu nâng kính mắt, cố ý ngẩng đầu liếc nhìn cậu, mới đáp lời: “Há, trò chính là người có thành tích đứng đầu hệ viễn cổ năm nay, ký túc xá của trò ở tòa nhà số 3, phòng 802.”

Nói xong cũng vừa vặn có thêm tân sinh tiến đến đăng ký, vị giáo sư này vươn cổ nhìn xa xa một chút, phát hiện càng lúc càng nhiều người, cho nên không tiếp tục nói cụ thể cho Mạc Vắn nữa.

“Trên đường đi trò tìm học viên khóa trên hỏi thăm một chút sẽ biết, tòa nhà số 3 phần lớn đều là năm ba cả.” Nói xong, giáo sư đeo kính mặc kệ Mạc Vắn, tiếp tục bình tĩnh giải quyết vấn đề cho học viên kế tiếp.

Thấy thế Mạc Vắn chỉ đành thành thật tự mình tiến vào học viện, vòng ra sau lớp học.

Cậu tin rằng không có một học viện nào lại xây ký túc xá trước khu dạy học cả.

Mà sau lớp học, đúng là có một con đường được trải bằng đá cuội nhỏ, hai bên là hai hàng cây xanh thẳng tắp, tươi tốt.

Mạc Vắn đi dọc theo con đường này, quả nhiên có thể nhìn thấy vài tòa nhà cao lớn gần đấy, xa xa còn có thể nhìn thấy có không ít nam sinh không ngừng ra ra vào vào.

Là nơi này! Mạc Vắn đứng dưới lầu, ngẩng đầu tìm tòa nhà số ba.

Chắc hẳn bây giờ có một số người không có tiết nhĩ? Lúc Mạc Vắn đi vào, đã lập tức nhìn thấy hai nam sinh một trước một sau đuổi theo nhau chạy ra ngoài.

Người chạy trước vừa thấy Mạc Vắn đã đỏ mặt, vì cậu ta chỉ mang tất mà không xỏ giày.

Mạc Vắn lịch sự cười với nam sinh kia, mở miệng hỏi thăm phòng mình ở đâu: “Bạn học, xin hỏi cậu có biết phòng 802 ở đâu không?”

“802?” Nam sinh không xỏ giày quay đầu liếc nhìn người đuổi theo mình, gấp gáp thở hổn hển, đặt mông ngồi xuống đất trả lời: “Chắc là lầu tám, cậu lên lầu tám tìm xem.”

Lầu tám, sau khi nói cảm ơn, Mạc Vắn thông thả nâng bước đi về phía thang máy.

Đúng, bây giờ vẫn còn có thang máy.

Ngoại trừ thao tác càng thêm tiện lợi, bên trong càng thoải mái hơn chút thì cũng không thay đổi gì lớn lắm.

Xem ra có nhà lớn phải có thang máy, cho dù khoa học kỹ thuật phát triển thế nào cũng phải giống vậy thôi.

Mạc Vắn đứng trước cửa phòng 802, vắn vắn tay nắm cửa, không phản ứng, lại vắn, cũng không phản ứng.

Mạc Vắn khó xử, nhìn chung quanh một chút, vừa vặn nhìn thấy một người mắt xanh từ trong thang máy xuất hiện.

“Bạn học, cho hỏi, cửa này phải mở thế nào?” Mạc Vắn đứng lúc gọi đối phương lại, hỏi.

Thanh niên mắt xanh hơi dừng bước, sau đó bước tới căn phòng gần Mạc Vắn, dùng tay chỉ chỉ bộ phận không rõ gắn trên khoảng tường kế cửa phòng.

Mạc Vắn quay đầu nhìn lại, đúng là có một thứ như vậy thật, nhưng mà cậu phải làm gì tiếp theo!

Nhìn Mạc Vắn còn đứng tại chỗ lo lắng, thanh niên cũng không mở miệng nói chuyện, mà đứng đối diện cửa phòng mình, ghé mắt lại gần bộ phận không rõ kia, sau đó, trong nháy mắt, cánh cửa vốn đóng chặt lập tức mở ra.

Tiếp theo anh ta xem như Mạc Vấn không tồn tại mà cao quý lãnh diễm đi vào, cũng tiện tay đóng cửa lại. Thật là một thanh niên cao ngạo.

Từ khi đến nơi này, Mạc Vấn thực sự phát hiện rất nhiều đóa hoa kỳ lạ trên thế gian.

Không phải Mạc Vấn chưa từng gặp núi bằng hình người nhưng tốt xấu gì người ta cũng mở miệng nói chuyện, giờ so với vị này, những người kia chỉ hơi hơi lạnh nhạt một chút mà thôi.

Mạc Vấn học hành động của đối phương, ghé mắt vào dụng cụ quét vôi mạc, quả nhiên cửa phòng 802 lập tức mở ra.

Là hai phòng ngủ hai phòng làm việc, vừa vào, Mạc Vấn đã có thể nắm được tình huống cơ bản của căn phòng này.

So với tưởng tượng của cậu thì tốt hơn rất nhiều.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, cửa hai phòng ngủ đều đóng chặt, nói vậy có lẽ bạn cùng phòng của cậu vẫn chưa đến. Mạc Vấn dứt khoát chọn một phòng, chuẩn bị vào ở.

Không phải nói học viên bình thường và học viên hệ cơ giáp đều phân chỗ ở sao? Sợ nếu hai bên ở cùng mà xảy ra mâu thuẫn thì học viên hệ cơ giáp sẽ ‘nhờ tay’ dùng cơ giáp ‘đập’ học viên bình thường.

Thế nhưng lúc vừa vào ký túc xá, nam sinh mang bút tắt không mang giày kia rõ ràng có mang máy dò cảm ứng cơ giáp trên cổ tay mà. Hơn nữa dễ thấy rằng nam sinh mắt xanh kia cũng có một vòng cảm ứng giống vậy.

Có điều Mạc Vấn cũng không đặc biệt chú ý những thứ này, chỉ đoán là ký túc xá bên học viên bình thường thiếu phòng ở mà thôi.

Thu dọn xong mấy bộ quần áo mới mua, Mạc Vấn tiến vào khoang ngủ đông lần nữa, chuẩn bị trước khi tới giờ ăn tối lại đánh mấy trận cày điểm.

Nhưng đúng lúc này ngoài phòng khách xuất hiện tiếng vang.

Vạn bất đắc dĩ, Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là ra khỏi khoang ngủ đông xem thử có phải bạn cùng phòng mình đã đến rồi hay không.

Vừa kéo cửa phòng ngủ ra nhìn, quả thật là bạn cùng phòng, hơn nữa còn là người quen, là cậu nhóc nói muốn ở cùng ký túc xá với cậu, Pohl.

Pohl hiển nhiên đã sớm biết bạn cùng phòng mình là ai, thấy Mạc Vấn xuất hiện, trên mặt cậu ta lập tức lộ ra một nụ cười tươi rói, giơ tay chào bắt chuyện: “Này, Mạc, cậu đến sớm thế.”

Nói xong, Pohl hơi vất vả di chuyển mấy túi đồ cậu ta mang đến.

Mạc Vấn cũng đi tới thu dọn đồ đạc giúp Pohl, trả lời: “Trước vẫn ở tại khách sạn, sau khi nhận được thông báo thì lập tức lại đây.”

“Thông báo?” Pohl hơi lấy làm kinh hãi, sau đó đột nhiên hiểu ra: “Tớ nhớ rồi, người có thành tích đứng đầu luôn có thông báo, quả nhiên thành tích của cậu cao hơn tớ.”

Mạc Vấn quan sát vẻ mặt Pohl một lúc, phát hiện Pohl cũng không quá để ý đến chuyện hơn thua này mới cười lắc đầu: “Trùng hợp mà thôi.”

“Cậu đừng khiêm tốn.” Nói xong, giống như nhớ ra chuyện gì, Pohl vội vàng ôm một chiếc rương lớn trong chiếc túi du lịch ra, vừa muốn mở khóa, lại bỗng dừng ngừng lại.

Pohl ngẩng đầu nhìn Mạc Vấn, cười có chút chột dạ: “Mạc, cậu có thích động vật nhỏ không?”

“Động vật nhỏ?” Mạc Vấn giống đoán được cái gì, hơi nhếch khóe môi: “Rất thích, sao vậy, cậu mang tới?”

Pohl lúng túng cười vài tiếng, sau đó mở rương ra, một cái bóng màu vàng sáng lập tức bá đạo lao nhanh ra ngoài, vòng quanh mấy vòng trong phòng rồi điên cuồng chạy trốn.

Lần này Pohl càng lúng túng, cậu ta có chút luống cuống tay chân, chỉ chỉ thú cưng còn không chịu đứng im một chỗ của mình, lại rụt rè nhìn Mạc Vãn, muốn giải thích gì đó thay thú cưng mình để bạn cùng phòng không không tức giận.

Mạc Vãn nhìn vật nhỏ đang điên cuồng nhảy nhót kia, đột nhiên cảm thấy khá quen mắt, thật giống một con mèo vằn hổ?

Sắc mặt Pohl hơi đỏ lên, Mạc Vãn không thể làm gì khác hơn là nói vài câu khen ngợi chú mèo của đôi phương để hóa giải tình trạng lúng túng hiện tại của Pohl.

“Pohl, mèo cậu nuôi rất hoạt bát, hơn nữa rất giống con tôi đã từng thấy.”

“Hả, thật, thật sao?” Pohl kinh ngạc đến mức nói lắp, nhưng vẫn thăm dò gọi tên meo meo nhà mình để nó dừng lại, trên mặt cậu ta còn lóe lên một chút sung sướng: “VẬY đúng là quá khéo, có điều tuy mèo vằn hổ rất bình thường, nhưng rất khó bắt được, nghe anh trai tớ nói anh ấy phải mất ròng rã bốn ngày mới dùng tốc độ nhanh nhẹn, thân thủ cao siêu bứt nó vào một góc rồi mang đi.”

Nói xong cậu ta nháy mắt một cái, lộ ra ánh mắt cậu hiểu được nhìn Mạc Vãn: “Là do tự anh ấy nói như vậy.”

Cách nói chuyện này đúng là giống như đã từng quen biết nhỉ.

Nhìn meo meo nào đấy đứng từ trên cao nhìn xuống, Mạc Vãn cảm thấy đây chính là vật nhỏ lúc trước đã bị cậu dùng kỹ năng tóm được.

“Nhảy xuống.” Mạc Vãn vẫy vẫy tay.

“Miêu ~” “Miêu gào ~” “Gào gào gào gào ~”

Vật nhỏ kiêu ngạo rướn cổ gào mấy cái, dường như còn nhớ Mạc Vãn là người bắt được nó, mới rũ đầu, nhảy xuống.

Có điều nó không lại chỗ Mạc Vãn trái lại nhảy lên giường Pohl, đáng đi quý sở tộc tìm một góc yên lặng, quay lưng với hai người, nhắm mắt, ngủ.

Pohl quả thật bị cảnh tượng này làm giật mình. Cậu ta nhìn meo meo nhà mình, lại nhìn Mạc Vãn một cái, than thở: “Mimi ở nhà tớ không đến mấy ngày, cho nên có lẽ vì chưa quen thuộc nên luôn phá đồ đạc...”

Nói đoạn, Pohl lấy Quang Nào của mình ra, thở dài: “Cái này là cái thứ ba rồi, hai cái trước đều bị nó phá hỏng cả, vì thế trong nhà vẫn khuyên tớ đem Mimi đến đây làm bạn.”

“Cái gì mà Pohl con cần có thú cưng làm bạn, rồi cái gì thú cưng chỉ có khi ở bên cạnh chủ nhân mới đáng yêu.” Pohl tỏ vẻ tang thương lên án meo meo nhà mình: “Trong nhà không ai có thể quản nó, nó cũng không thèm nghe ai, khiến tớ khi biết tin phải mang nó đến học viện, nội tâm đã muốn tan vỡ thế nào.”

“Tớ cỡ nào lo lắng không ai chấp nhận nó, từ đó về sau cũng không ai chịu làm bạn chung phòng với tớ nữa.”

Mạc Vãn: “...”

Cậu tự bỏ não như vậy thật sự được ổn cả chứ?

Nói tới chỗ này, Pohl bỗng nhiên chuyển đề tài, nhìn nhìn Mạc Vãn, trên môi lộ ra một nụ cười như gió xuân: “Nếu cậu có thể làm Mimi yên tĩnh lại thì quá tốt rồi, ba năm làm bạn cùng phòng của chúng ta nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.”

Mà Mạc Vãn cũng không ngại trong sinh hoạt hằng ngày của mình thêm vào một con mèo, cho nên cậu gạt gạt đầu, xem như đồng ý cho thú cưng của bạn cùng phòng ở lại.

12. Chương 12: Tìm Tới Cậu

Edit: Thủy Lưu Ly

Bởi vì Pohl là người bình thường, cho nên cậu ta không có hứng thú gì đối với thế giới giả thuyết.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, Pohl vẫn không ngừng thuyết phục Mạc Vần đi dạo trong học viện, mà lý do cậu ta đưa ra là: “Một người lượn lờ trong học viện không gọi là thưởng thức phong cảnh, mà bị gọi là thất tình.”

Cậu ta nói rất có lý, Mạc Vần không còn gì để nói.

Vì thế đợi đến khi Mạc Vần đồng ý đi cùng Pohl, hai người mới trực tiếp xuống lầu.

Trong khoảng thời gian này chắc hẳn học viện đang có hoạt động gì đó, bởi vì khi Mạc Vần và Pohl xuống tới nơi, lại thỉnh thoảng nhìn thấy vài ba người cùng đi về một hướng, hai người khó hiểu, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Đi thôi, đi xem xem.”

Vẫn là tính tò mò của Pohl nhiều hơn chút, cậu ta lôi kéo Mạc Vần theo chân mấy người đi trước. Anh trai Pohl cũng học ở học viện Horst, cho nên cậu ta tương đối hiểu rõ tình huống nơi này.

“Chắc là có nhân vật lợi hại nào đấy đang luyện tập thi đấu cơ giáp.” Càng lúc càng đến gần đám đông, Pohl cũng hơi đoán được mục đích của những người cùng đi đến đây.

“Đi, nói không chừng Amber vẫn còn ở đó.”

Thông qua con mèo mà Pohl mang đến, Mạc Vần đại khái đoán được anh trai cậu ta là cậu nhóc lông xù lúc trước, nhưng, nếu lúc này gặp mặt không phải sẽ là đuôi sao?

Một phụ trợ sư không có giấy chứng nhận tư cách không biết có nghiêm trọng không, có điều Mạc Vần xác định, trong mắt người khác, một phụ trợ sư đi thi tuyển vào hệ viễn cổ nhất định là một kẻ bị bệnh thần kinh.

Mà Mạc Vần chỉ muốn yên tĩnh làm người bình thường, vì thế cậu nhóc* Amber này, tuyệt đối không thể gặp.

(*cho dù trên danh nghĩa Amber ‘lớn tuổi’ hơn Mạc Vần nhưng tính tình như vậy rất khó để Mạc Vần, người có tuổi thực lớn và kinh nghiệm trải đời nhiều, xem cậu ta lớn hơn mình được=> gọi cậu ta/ cậu nhóc các loại)

Vừa định tìm cơ kéo Pohl sang chỗ khác, lúc này một thanh niên tóc vàng tết hờ lại gần bọn họ, mà còn có vẻ quen biết Pohl nữa.

Bởi vì đối phương còn chưa tới nơi đã hăng giọng bắt chuyện với Pohl.

“Này, tiểu Pohl, em đến xem Warner huấn luyện sao?”

Pohl xoay người, sau khi nhìn rõ ràng đối phương là ai, cậu ta mới cười cười trả lời: “Hóa ra là học trưởng Warner đang huấn luyện sao, khó trách có nhiều người đến xem như vậy, thế anh Amber có ở đây không ạ?”

Thanh niên tóc tết lại chỗ Pohl, lúc này bọn họ lập tức biến thành một nhóm ba người.

“Trong khóa lý luận buổi chiều, tên Amber ngu ngốc kia đã chọc giận giáo sư, đoán chừng lúc này cậu ta còn đang bị phạt đứng trong phòng học đấy.” Thanh niên tóc tết cười bỉ ổi, lại lập tức nhớ ra Pohl là em trai của tên ngu ngốc mà mình nói, vội vã đứng đắn lại, ho khan vài tiếng, nghiêm túc dò hỏi: “Tiểu Pohl, em tìm Amber có việc gì sao? Nếu có thì cứ nói với anh, anh đảm bảo sẽ chuyển lời lại.”

Pohl mím môi muốn cười, lắc lắc đầu: “Không có gì đâu, học trưởng Dick đi làm chuyện mình làm đi, em chỉ dẫn bạn cùng phòng ghé xem huấn luyện một chút rồi sẽ đi ngay.”

Lúc này Dick mới nhìn kỹ Mạc Vần. Khi này, từ xa xa anh ta chỉ thấy người đi cạnh Pohl có dáng người cao gầy, chân dài, eo nhỏ, mà quan trọng hơn là cậu ta còn có một mái tóc dài mượt mà, nhẹ nhàng lay động theo gió.

Giờ đến gần, hai mắt Dick lập tức tỏa sáng, chắc chắn khen ngợi: Người đẹp, dáng người càng đẹp hơn!

Vì thế Dick càng cười càng xán lạn, liên tục nhấn mạnh mình rất rảnh rồi, thậm chí chủ động hộ tống hai người, đột phá đoàn người đi vào khu vực các đồng đội thường dùng để nghỉ ngơi bên rìa sân huấn luyện.

Khu nghỉ ngơi chỉ có một người ở đó, lúc nhìn thấy Dick lại đưa người xa lạ lại đây, không khỏi thở dài, khẽ vuốt cái trán, cảm nín không nói nên lời.

Một đội ngũ mà bên trong tập hợp toàn mấy tên ngu ngốc, có phải lại đòi hỏi anh nhận lấy vị trí ‘vú em’ của toàn đội không.

Dick cũng không biết trong nội tâm của đồng đội mình đang mắng anh ta là một tên ngu ngốc, còn tươi cười hơn hử, lên tiếng chào hỏi đối phương, sau đó, vô cùng tích cực chạy đi rót chén nước cho Pohl và Mạc Vần.

“Xem ra học trưởng Lambert không nhận ra tớ.” Pohl lén lút quay đầu nói khẽ với Mạc Vần: “Có rất nhiều người có bộ dạng xinh đẹp được Dick dẫn đến đây xem học trưởng Warner huấn luyện, sau đó tìm cơ hội nói chuyện với học trưởng Warner.”

Chẳng lẽ người này là kiểu người vạn người mê trong truyền thuyết?

Trong nháy mắt, tâm tình của Mạc Vần có chút khó có thể dùng lời lẽ diễn tả được, nếu người tên Warner là một ngôi sao thì cũng rất bình thường, nhưng vấn đề là người ta chỉ là một học viên thôi.

Chẳng lẽ người này rất dễ nhìn?

Trong sân, hai bộ cơ giáp đánh nhau đến mức bụi bặm tung bay, mà người ở ngoài lại không sợ cát bay vào miệng mà háng giọng la hét cổ vũ đặc biệt vang dội, trong đó còn pha tạp không ít tiếng thét chói tai.

Có điều nếu người la hét này là một cô gái thì càng hoàn mỹ.

Hai cơ giáp đang tiến hành tranh đấu là một đen một đỏ, lúc này, hai người họ đã rơi vào một trận đấu dài.

Nói là trận đấu dài nhưng thật ra cơ giáp màu đen đã ổn định ở thể thượng phong*, với lại từ khi Mạc Vần bắt đầu quan sát, cơ giáp màu đỏ đã có chút bó tay hết cách.

(*~có lợi)

Toàn bộ quá trình cơ giáp màu đen đều rất ổn, tuy rằng động tác cũng cực nhanh nhưng có thể nhìn ra người này đã sớm kế hoạch xong xuôi cả, vừa có thể công mà cũng vừa có thể thủ.

Động tác của cơ giáp màu đỏ vô cùng khoa trương, dễ thấy là có liên quan đến bề ngoài, lại thuộc loại hình tiến công, cho nên cho dù bị áp chế cũng cố gắng phản kháng, cố gắng vượt mình.

Cuối cùng, dường như cơ giáp màu đen không còn kiên nhẫn nữa, lập tức ra đòn quyết định, khiến cơ giáp màu đỏ bị lật tung.

Tiếng hoan hô ngoài sân huấn luyện càng thêm nhiệt liệt, rất nhiều học viên bắt đầu gào thét tên ‘Warner’.

Rốt cuộc, trong tiếng hô hào của mọi người, người trong cơ giáp màu đen cũng xuất hiện, cùng lúc đó, người thao tác cơ giáp màu đỏ cũng mồ hôi đầm đìa đi ra.

Mạc Vần càng xem càng cảm thấy người tên Warner này rất quen mắt. Ồ, đây không phải thanh niên mắt xanh cao quý lãnh diễm cậu đã gặp trong ký túc xá sao!

Thật không ngờ nam thần của học viện lại là người không thích nói chuyện như vậy.

Liếc mắt nhìn Pohl một cái, lúc này cậu ta đang hưng phấn tìm kiếm xung quanh, lúc phát hiện Mạc Vần nhìn mình, lập tức mở miệng nói: “Rất nhàm chán nhỉ, vốn tớ muốn đến đây xem cảnh anh ấy bị học trưởng Warner ngược, nhưng anh ấy lại không có mặt, không có anh ấy thì không có gì đáng xem cả.”

Đây thực sự anh em tốt ‘cảm động’ cả quần chúng nhân dân.

Mạc Văn cũng cảm thấy không thú vị, hai người cùng chung ý kiến, quyết định dứt khoát đến căng tin ăn cơm.

Thái độ máu lạnh bạt điều vô tình* này thành công hấp dẫn sự chú ý của Lambert.

(*bạt=rút, nhổ, loại bỏ, điều = ch(y)m ấy =)) đại khái có thể hiểu như qua cầu rút ván nhưng ta không để như vậy vì ta thích câu trên hơn, lý do là nó nghe bựa bựa hài hài thế nào ấy)

Lambert cứ nghĩ rằng các cậu lại là mấy người thành công lừa gạt Dick để đến gần Warner, nhưng nhìn bóng lưng quay đi phóng khoáng không chút do dự này đột nhiên khiến anh ta cảm thấy hơi mờ mịt.

Vừa cẩn thận nhìn bóng lưng của hai người một lúc, trong đầu Lambert bỗng nhiên chột lóe một bóng người, vội vã quay đầu dò hỏi: “Dick, vừa rồi có phải là em trai của Amber không?”

Dick túm túm bím tóc sau đầu, nhìn Lambert trả lời: “Đúng vậy, cậu không nhận ra à?” Nói xong còn cười nhạo, tỏ vẻ hả hê chỉ vào mặt Lambert: “Tớ đã nói mà sao lúc đầu khi cậu nhìn thấy Pohl thì sắc mặt lại khó coi như vậy, lần này thì hay rồi, trong lòng em trai Pohl nhất định rất chán ghét cậu.”

Sắc mặt Lambert bắt đầu không tốt: “Sao cậu không nhắc nhở tớ.”

Dick bĩu môi ‘trách tớ à’, còn đặc biệt mở hai tay, nhún nhún vai ‘bất đắc dĩ’: “Ai bảo cậu ít đến nhà Amber tìm cậu ta chi, có điều không sao đâu, Pohl không phải là kẻ hẹp hòi, em ấy sẽ không trách cậu.”

Nói xong, lấy Quang Nào ra, nhìn đồng hồ, Dick quay đầu nhìn Warner đang ngồi uống nước một bên, mở miệng hỏi: “Lại nói, lão đại này, cậu gọi tớ đến đây là vì chuyện gì, mà cũng nên tranh thủ thời gian đi ăn cơm đi, tớ đói bụng sắp chết rồi.”

Gương mặt Lambert thối hoắc, quở trách Dick: “Chỉ biết ăn thôi! Chờ mọi người cùng xem xong video đã.”

Lúc này, cơ giáp sư điều khiển cơ giáp màu đỏ đã nghỉ ngơi xong, nhìn Warner đầy khâm phục: “Không hổ là Warner, tôi thua tâm phục khẩu phục.”

Dick sờ sờ cằm, cười xấu xa: “Đừng nghiêm túc như vậy, đây chỉ là huấn luyện làm nóng người thôi, hơn nữa cậu không phải là người đầu tiên nói như vậy, mà tôi cũng tin rằng cậu không phải là người cuối cùng.”

Warner gật gật đầu với đối phương, thả chiếc khăn mặt trên cổ xuống, đi ra ngoài còn không quên ra hiệu cho hai người Dick và Lambert đuổi kịp.

Ba người trực tiếp đến ký túc xá của Warner.

Bởi vì Warner chỉ ở một mình cho nên lúc cần bàn bạc chuyện gì, không thể nghi ngờ là ký túc xá của anh tương đối thuận tiện.

Ngồi xuống ghế salông, sắc mặt Lambert bắt đầu trở nên nghiêm túc. Anh ta lấy Quang Nào của mình ra, nói với hai người còn lại: “Tớ không biết các cậu có quan tâm đến diễn đàn thế giới giả thuyết không, nhưng gần đây trên diễn đàn xuất hiện một phụ trợ sư rất có thực lực.”

“Ồ?” Dick có chút hứng thú, cũng tiện tay túm bím tóc sau đầu lại, kéo ra trước mặt.

Tuy rằng Warner không lên tiếng, nhưng thân thể hơi nghiêng về phía trước cũng nói rằng anh cảm thấy rất hứng thú.

Lambert tìm lại topic kia, tay ấn ấn trên không trung mấy lần, video lập tức được truyền phát.

Cái video này đã bị Lambert nghiên cứu rất lâu, vì thế lúc này anh ta cũng không nhìn kỹ mà chỉ cẩn thận quan sát về mặt của hai người Warner và Dick.

Lúc bắt đầu Dick hơi tỏ vẻ hờ hững, mãi đến khi nhìn thấy phụ trợ sư kia khổng chế tất cả hành động của đối phương mới xảy ra chút thay đổi nho nhỏ.

Video đã phát xong, Dick và Warner hai mặt nhìn nhau.

Trong lòng Lambert lén lút nở nụ cười, bên ngoài lại đường hoàng, trình trọng chọn một video khác: “Hai cậu nhìn đi, đây cũng là cùng một người.”

Video thứ hai có nhìn cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Dick chỉ thấy phụ trợ sư bày ra một vòng ánh sáng màu xanh lá, sau đó, khi hai cơ giáp đối diện chạy vào, một bị đánh chết, một lại lách ra ngoài cầu bị đánh chết.

Sau khi xem xong, ba người mặt đối mặt, ngồi im không nói gì.

Mất một lúc lâu, Warner mới mở miệng: “Dick, cậu cảm thấy phụ trợ sư trong video thứ nhất có phải là phụ trợ sư có thể không chế cơ giáp tự đánh mình mà diễn đàn nói không.”

Dick bày ra vẻ mặt cậu đùa tởm, trả lời: “Người tinh mắt đều có thể nhìn thấy mà cậu còn nghi ngờ?”

Lambert bị sự ngu ngốc Dick chọc cho muốn khóc rống, hơi cảm thấy không còn gì để nói phất phất tay, ngăn lại lời nói kế tiếp của Dick.

Anh ta nghiêm nghị liếc mắt nhìn video, xong mới quay đầu nhìn Warner, trả lời: “Tớ e rằng không chỉ như vậy, cậu cũng thấy đấy, lúc vừa không chế, cơ giáp kia còn có thể di chuyển, cho nên tớ nghĩ trong trận này phụ trợ sư kia chỉ đang thử cảm giác để làm quen mà thôi.”

Warner gật gật đầu: “Đúng, e rằng trong thời gian phóng ra kỹ năng, phụ trợ sư này có thể làm bất cứ chuyện gì cậu ta* muốn trên cơ giáp đối phương, đây mới chính là chỗ đáng sợ của kỹ năng này.”

(* lý do dù chưa gặp mặt mà vẫn gọi là cậu ta vì Warner suy đoán Mạc Vãn cùng trang lứa.)

Dick run lên, nổi da gà cả người: “Lão đại, cậu đừng giải thích hung tàn như vậy, cái gì gọi là ‘có thể làm bất cứ chuyện gì cậu ta muốn trên cơ giáp đối phương.’”

Đôi mắt xanh thăm của Warner lạnh lùng nhìn Dick, thành công khiến đối phương ngậm miệng lại.

“Cho tới video thứ hai, tôi cũng không hiểu được.” Warner thẳng thắn, anh không hiểu skill này có ý nghĩa gì, có điều có thể biết rằng, phụ trợ sư này là một sự tồn tại rất trâu bò.

“Chắc người này cũng cùng trang lứa với chúng ta.” Warner suy đoán: “Xem hình tượng tóc vàng mắt xanh kia, bình thường người trẻ tuổi rất thích hai màu sắc này, người lớn tuổi hơn càng thích màu nâu và màu đen.”

“Hơn nữa thời gian đăng ký lại trùng hợp với thời gian sau khi kết thúc cuộc thi thi tuyển học viện tinh anh.”

Nói xong, Warner đứng lên, kéo kéo cổ áo: “Nếu chúng ta có thể tìm được phụ trợ sư này, vậy đoàn đội chúng ta sẽ như hổ thêm cánh. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là thật sự tìm được cậu ta.” Anh liếc mắt nhìn hành động nhếch nhếch miệng ngu ngốc của Dick, tiếp lời: “Bây giờ có thể đi ăn cơm.”

(tại sao Warner xưng cậu-tôi, không xưng tớ-cậu, vì người ta là hoàng tử đó =))

Mạc Vãn và Pohl vừa tới cửa túc xá, đã nhìn thấy mắt xanh và hai người Dick, Lambert xuất hiện.

Trong dự liệu, người lên tiếng chào hỏi là Dick, mắt xanh vẫn duy trì bộ dạng lạnh lùng lướt qua, còn Lambert thì lại lịch sự gật gật đầu với hai người.

13. Chương 13: Lớp Trưởng, Cậu Cứ Đến Làm Đi

Edit: Thủy Lưu Ly

“Học trưởng Lambert nhớ ra tớ là ai rồi.” Pohl ghé mặt lại gần dụng cụ quét vông mạc để mở cửa, cũng tiện tay lấy đồ ăn mang về đổ vào một cái chén nhỏ, quay vào phòng ngủ cho Mimi: “Mimi, ăn cơm thôi.”

Trong thang máy, ngón tay Lambert nhẹ nhàng xoa xoa cằm, dùng cùi chỏ đụng Dick một cái: “Người bên cạnh em trai Pohl là hệ gì?”

Trên mặt Dick chợt lóe khó hiểu, trả lời: “Cũng là hệ viễn cổ, sao vậy?”

Nghe vậy, Lambert nhanh chân bước ra khỏi thang máy, đuổi theo Warner, tỏ vẻ hơi thất vọng tiếp lời: “Tớ còn tưởng là hệ phụ trợ.”

“Hệ phụ trợ?” Dick hơi kinh ngạc: “Sao có thể! Trước không nói ký túc xá hệ phụ trợ không ở chỗ này, sau, không phải cậu thấy người ta công theo đàn cổ cho nên đoán mò chứ.”

Lambert đột nhiên hơi lúng túng, bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều.

Mà lúc này, ở ký túc xá, Mạc Vấn vẫn không biết có mấy người đang cố gắng vạch trần vỏ bọc của mình, bởi sau khi trở về, cậu lập tức tiến vào thế giới giả thuyết, tiếp tục lựa chọn chiến đấu ngẫu nhiên. Mãi đến nửa đêm, rốt cuộc cậu cũng thành công thăng cấp lên đấu trường trung cấp.

Tình huống ‘Tôi có bóng dáng’ biến mất khỏi bảng xếp hạng đấu trường sơ cấp tất nhiên đã trở thành đầu đề của diễn đàn thế giới giả thuyết. Lần này mọi người đều có cùng suy nghĩ có lẽ người ta đã thăng cấp đến đấu trường trung cấp rồi.

(Lần này không biết khi nào mới có thể nhìn thấy đại thần leo lên bảng xếp hạng. Đấu trường trung cấp ngẫu nhiên không phải dễ thắng như vậy đâu, bởi vì mọi người gần như đều tổ đội cả.) Có người trên diễn đàn phát ra một câu nói như vậy, cũng lấy được không ít sự tán thành của người qua đường. Ai cũng cảm thấy đại thần ngẫu nhiên tổ đội hai người sẽ không tiếp tục gánh vác nỗi chiến tích ngạo nhân như trước nữa.

Nhưng mà bọn họ đã nghĩ nhiều quá rồi.

Sau khi lấy được tinh tể khen thưởng khi thăng cấp đấu trường, Mạc Vấn cũng ngủ thiếp trong khoang ngủ đông. Cũng đúng thôi, mục đích lúc trước của cậu khi vào thế giới giả thuyết này rất rõ ràng, đó là vì muốn kiếm tiền mà.

Bây giờ tinh tể đã được chuyển vào tài khoản của cậu, Mạc Vấn tất nhiên không cần tiếp tục liều mạng trên sàn đấu nữa.

Đáng thương đám fan của Mạc Vấn còn đang ngẩn đầu chờ đại thần nhà mình phóng khí thế bá vương, đánh ngã một đám tiểu đệ ở đấu trường trung cấp.

Chẳng qua bọn họ có làm cách nào cũng không ngờ trên đời này sẽ có người chỉ vì số tiền khi thăng cấp đấu trường mà cố ý đi đăng ký tài khoản như vậy.

Hôm sau, Mạc Vấn bị Pohl đánh thức.

Nhìn Pohl đứng bên ngoài, Mạc Vấn mở khoang ngủ đông ra, đầu óc vẫn còn hơi mơ hồ chào hỏi: “Pohl, sao dậy sớm như vậy?”

Pohl nhìn Quang Não, lại nhìn cái người còn chưa tỉnh ngủ hẳn, lắc đầu cười khổ: “Còn nói sớm? Chúng ta đã không còn thời gian ăn sáng rồi, cậu nhanh đi rửa mặt rồi chúng ta đi học.”

Đi học? Trên mặt Mạc Vấn chợt lóe kinh ngạc. Cậu dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn đồ đạc, lại dùng tốc độ nhanh nhất cùng Pohl đến lớp.

Trong tương lai sẽ dạy kiến thức gì cho học viên đây, đúng là Mạc Vấn có chút chờ mong.

Có điều, tại sao nhập học lại không có ai thông báo vậy?

“Cậu không biết chương trình học phải tra trên trang mạng học viện sao?”

Pohl ngồi cùng chỗ với Mạc Vấn, sợ nói chuyện sẽ bị giáo sư sau khi vào cửa nhìn thấy, cho nên cậu ta chỉ có thể che che giấu giấu: “Mỗi khi đến học kỳ mới thì trên mạng sẽ thả ra chương trình học của mỗi hệ.”

Mạc Vấn gật gật đầu, sau đó cậu vừa vặn nhìn thấy một vị nữ giáo sư từ cửa thang máy bước tới.

Thật sự là nữ giáo sư mà không phải người máy nghề nghiệp.

Pohl rõ ràng cũng nhìn thấy, trong mắt chợt lóe vui mừng: “Toàn ban giáo chỉ có duy nhất một nữ giáo sư vậy mà lại đến dạy lớp chúng ta.”

“Cậu thích?” Mạc Vấn hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi.

Pohl trừng Mạc Vấn: “Tớ không có luyện mẫu tình kết*, cảm ơn.”

(*chỉ những người yêu và bám mẹ quá mức, hay những người có thiện cảm với những mẫu người có nét giống với mẹ mình- đại khái vậy)

“Vậy sao cậu lại vui vẻ như vậy?” Tiếp tục nhẹ giọng.

“Hết cách rồi, khi nhìn thấy nữ giới theo thói quen sẽ cảm thấy phấn khởi. Đừng nói với tớ cậu không giống vậy.”

Mạc Vấn trầm mặc.

Nếu như tôi giống cậu, cứ hề thấy phụ nữ lại ha ha cười ngây ngô, thì có lẽ Mạc Tri cũng sẽ không muốn gọi tôi một tiếng anh hai đâu.

Sau khi Pohl dứt lời, nữ giáo sư cũng bước chân vào phòng học, tiếng vỗ tay cũng theo đó mà vang lên.

Mạc Vấn nhìn xung quanh một chút, thấy mọi người đều vỗ tay rất ra sức, vì không muốn trở thành kẻ lạc loài trong đám đông, cậu cũng học theo mọi người, hăng hái vỗ tay.

Nữ giáo sư mỉm cười để mọi người yên tĩnh lại, rồi mới bắt đầu tự giới thiệu.

“Chào các tân sinh hệ viễn cổ. Các trò có thể gọi tôi là giáo sư An. Trong vòng một năm nay, tôi sẽ là giáo viên giảng bài chính của các trò.”

Ngày đầu tiên đi học, vì để quen thuộc với những gương mặt mới trong lớp, giáo sư đưa ra ý kiến muốn điểm danh.

Trước đó khi mọi người điểm danh thì chỉ cần hô lên một tiếng ‘có’ là được, nhưng đến lượt Mạc Vấn, cậu lại được giáo sư ‘tận tình săn sóc’.

“Mạc Vấn? Là Mạc Vấn đứng đầu kia sao? Hóa ra là ở trong lớp chúng ta.” Giáo sư An nhìn Mạc Vấn khen ngợi: “Có thể mời trò đứng lên chia sẻ với những bạn học khác bí quyết để có được thành tích tốt như vậy không?”

Tra cứu trên mạng, đọc thêm nhiều sách.

Mạc Vấn lúng túng ho khan lấy giọng, không thể làm gì khác hơn là qua loa nói cậu làm sao đọc sách, làm sao học thuộc lòng nội dung trong sách.

Giáo sư An thấy học bá cố gắng, cần cù như vậy, nụ cười trên mặt càng lúc càng nhiều, cuối cùng mới thỏa mãn gật gù đầu để Mạc Vấn ngồi xuống.

Tuy Mạc Vấn cảm nhận được ánh nhìn chăm chú từ bốn phương tám hướng tới chỗ mình, nhưng cậu vẫn đoan chính ngồi xuống, vững vàng, thẳng lưng.

Sau khi đã tương đối quen thuộc với mọi người, rốt cuộc giáo sư An cũng bắt đầu giảng bài.

Hiện nay đi học đã không còn sử dụng bảng đen nữa, giáo sư An chỉ cần đơn giản thao tác trên bục giảng thì trong không trung đã trôi lên hai chữ “Viễn cổ” vừa to vừa rõ ràng.

“Có lẽ kiến thức cơ bản mọi người cũng đã nắm vững. Mọi người ngồi đây đều là tinh anh hệ viễn cổ, nếu không sẽ không thể ngồi trong lớp học học viện Horst như thế này. Bây giờ, là lúc nắm giữ tri thức thật sự.”

Lời nói của giáo sư An rất có động lực, ngay cả Mạc Vấn cũng bắt đầu lên tinh thần, chuẩn bị xem xem rốt cuộc cái gì gọi là tri thức thật sự.”

Nói xong, màn hình nhẹ nhàng lóe lên, sau đó lập tức xuất hiện các loại hình thức...

Chờ chút, mấy thứ kia đều là điện thoại di động?

Đứng trên bục giảng, giáo sư An nhìn chúng học viên ham học hỏi như đói khát bên dưới, nhẹ giọng nở nụ cười, bắt đầu giảng dạy: “Mọi người đều biết, ở thời kỳ viễn cổ, con người đã phát minh ra công cụ trò chuyện, lợi dụng dòng điện và nguyên lý sóng âm thực hiện những cuộc trò chuyện ở khoảng cách xa. Đây là một phát minh vĩ đại.”

“Mọi người cũng biết, năm 1987, điện thoại di động* du nhập vào Hoa quốc, nhưng sau đó, theo sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, dần dần điện thoại di động xảy ra những thay đổi.”

(* seach tìm thì đây là chiếc điện thoại di động đầu tiên trên thế giới tên gọi là

Motorola DynaTAC, do tiến sĩ Martin Cooper năm 1973. Chiếc điện thoại này có kích thước (cm): 22,86 x 12,7 x 4,44, trọng lượng: 1,13kg, thời lượng nói chuyện là 35 phút, thời lượng pin 10 tiếng, có chức năng nói nghe, quay số. chi tiết hơn hãy nhấn vào

Giáo sư An nói xong, dùng một chiếc thước bạc dạy học chỉ chỉ đủ loại điện thoại di động trên màn ảnh: “Mô phỏng điện thoại di động, điện thoại di động phiếm số và điện thoại di động thông minh lần lượt xuất hiện. Mà các trò ngồi đây, ai có thể nhận biết, cái nào là điện thoại di động thông minh*, cái nào là điện thoại di động phiếm số không?”

(*điện thoại cảm ứng)

Toàn trường yên lặng như tờ.

Chỉ có Mạc Vấn lúng túng như tội phạm sợ bị bắt được, một tay chống đầu, chậm rãi hít vào thở ra một hơi.

Quả thật không thể tiếp tục nhìn thẳng màn hình dạy học: Thì ra đây mới là tri thức thật sự sao?”

Trời ạ, bằng tốt nghiệp này muốn cho không cậu đúng không!!

Giáo sư An nhìn cả lớp một vòng, phát hiện không ai giơ tay, lắc lắc đầu, không chịu bỏ cuộc, dò hỏi lần nữa: “Thật sự không có trò nào biết sao?”

Có lẽ đúng vậy cho nên sau khi cô hỏi, không khí lại tiếp tục chìm vào im lặng.

Luôn có giáo viên cảm thấy trong số những học trò của mình sẽ có người biết mà không giơ tay, cho nên cô bắt đầu điểm danh.

“Mạc Vấn.” Giáo sư An có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Mạc Vấn, đây cũng là loại phản xạ cơ bản của giáo viên đối với học bá.

“Trò tới trả lời xem, trong những chiếc điện thoại này, cái nào là điện thoại di động thông minh, cái nào là điện thoại di động phiếm số.”

Mạc Vấn đơ mặt, không chút cảm xúc nói ra đáp án, sau đó cũng không hề hồi hộp được giáo sư An khen ngợi.

Mà đến khi Mạc Vấn ngồi xuống, cậu lại tiếp tục được Pohl, bạn cùng bàn khen ngợi: “Mạc, cậu thật giỏi. Những cái này tớ chỉ biết đều là điện thoại di động nhưng lại không phân biệt được là loại di động gì!”

Hai mắt Mạc Vấn mờ mịt nhìn Pohl.

Đây là cái gì, nếu hình ảnh được phóng lớn một chút, tôi còn có thể nói ra là điện thoại đời mấy, mấy sao (?) và mấy S nữa kìa.

“Xem ra mọi người vẫn tương đối ít hiểu biết về lịch sử. Chúng ta không chỉ phải học thuộc lòng lịch sử mà còn phải khảo cổ! Khảo cổ* vô cùng quan trọng! Học vẹt hoàn toàn không có quá nhiều ý nghĩa!” Trước khi kết thúc tiết học, giáo sư An nghiêm túc tổng kết.

(* ý câu này là nghiên cứu, đối chiếu giữa lý thuyết và thực tiễn, là vậy đó)

“Tôi không hy vọng sau khi ra khỏi học viện, lúc người khác lấy một vật để các trò giám định, nhưng các trò chỉ biết thời gian, lại không biết vật kia rốt cuộc là thứ gì.”

“Nếu các trò đến chuyên nghiệp của bản thân cũng không nắm vững, vậy sao có thể thuyết phục được người khác!”

“Được rồi, tiết này chấm dứt ở đây. Hôm nay tôi chỉ tương đối hài lòng với một người, chỉ có trò ấy mới hoàn thành được yêu cầu của tôi.” Giáo sư An nói tới đây lại ngừng một chút, ánh mắt dời đến chỗ Mạc Vãn: “Như vậy, lớp trưởng sẽ do bạn học Mạc Vãn đảm nhiệm, mọi người không có ý kiến gì chứ?”

Ai dám phản đối hả, bọn họ cũng không phải kẻ ngốc mà lại chọn lúc này để đắc tội giáo sư.

Cho nên khi Mạc Vãn nhìn thấy cả lớp đều đồng loạt lắc đầu không ý kiến, chức lớp trưởng cứ như vậy mà rơi xuống đầu cậu...

Giáo sư, cô đừng đi, tất cả đều là hiểu lầm!

Nếu ngài lại lấy ra đồ Hoàng đế đời Thanh đã dùng, em đảm bảo sẽ không biết đây là đồ của Khang Hi hay Càn Long!!!

“Mạc, tớ quả nhiên không nhìn lầm cậu!” Pohl và Mạc Vãn trước sau ra khỏi phòng học.

“Tuy rằng tớ rất hi vọng mình có thể làm lớp trưởng nhưng nếu lớp trưởng là cậu, vậy tớ làm lớp phó cũng không sao.”

Mạc Vãn mặc một thân cổ trang theo sau Pohl, gió nhẹ thổi qua khiến tà áo cậu hơi lay động, hiệu quả có thể so với quạt gió, hoàn toàn soái đến mức khiến người ta phải gào thét.

Đáng tiếc vị soái ca này lại không có chút tinh thần nào.

“Pohl, lớp trưởng phải làm những gì?”

Trước đây Mạc Vãn đã từng nhận chức tương đương lớp trưởng, nhưng khi đó chỉ đại diện ban cán sự truyền đạt tin tức và phê chuẩn một ít kinh phí mà thôi.

Thời này chỉ cần mở Quang Nã là có thể đối mặt trò chuyện, lớp trưởng còn có tác dụng à?

Đối với vấn đề Mạc Vãn hỏi, Pohl cảm thấy hơi kỳ quái. Cậu ta nghiêng đầu nhìn Mạc Vãn, vừa lùi đến cạnh cậu, vừa trả lời: “Cậu không biết sao, là đốc thúc ban cán sự làm việc ấy.”

“Ví dụ như khi báo danh đại hội thi đấu nào, cậu có thể quản lý số học viên dự thi, cổ vũ, tổ chức gì gì đó. Còn nữa, cậu phải có cách liên lạc Quang Nã với giáo sư, với tất cả các bạn học, cộng thêm phải biết mở tài khoản lưu trữ kinh phí của ban, đương nhiên nếu cậu có thể nhớ rõ bao nhiêu thì cậu có thể lưu giữ trong tài khoản của cậu...”

Pohl không ngừng nói nói, khiến Mạc Vãn càng nghe càng đau đầu, nhưng lại sợ bỏ lỡ chuyện quan trọng gì nên không thể không cẩn thận lắng nghe.

Chức lớp trưởng này, thật sự không dễ làm.

14. Chương 14: Nhà Trọ

Edit: Thủy Lưu Ly

Tuy Mạc Vãn đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng những ngày kế tiếp, vẫn rối rắm đến mức ruột cũng xanh.

Không có ủy viên vệ sinh, không có ủy viên học tập, thậm chí đến lớp phó cũng không có, Mạc Vãn cậu hoàn toàn trở một cảnh thành tư lệnh trụ lá.

Cũng may bạn họ vẫn xem như phúc hậu, cứ từng tổ nhỏ lần lượt thay nhau vệ sinh mỗi ngày, nếu không dưới tình huống giáo sư An vẫn chưa có chỉ lệnh cụ thể thì có lẽ Mạc Vãn đã trở thành công nhân quét dọn của cả lớp.

Hiện tại người máy rất phổ biến, để người máy quét dọn phòng học hay quét dọn hành lang cũng rất nhanh chóng tiện lợi, nhưng mà học viện lại cấm học viên dùng người máy quét dọn khu vực chính mình. Đặc biệt là những học viên bình thường vai không thể gánh, tay không xách, nếu mỗi ngày cứ ngồi trong phòng học chờ tan học lại về lý túc xá ngồi không thì không sợ tuần hoàn máu trở nên chậm chạp à.

Vì thế, ý của học viện là muốn học viên toàn trường hoạt động. Hoạt động lên! Mỗi ngày đều phải hoạt động!

Tiết học tiếp theo bắt đầu lúc ba giờ chiều, chờ đến khi kết thúc đã hơn năm giờ, cộng thêm thời gian đợi bạn học quét dọn vệ sinh xong, thì mặt trời cũng đã xuống núi.

Hôm nay giáo sư An vẫn không lựa chọn ủy viên vệ sinh.

Mạc Vần nhắc thùng rác, chậm rì rì đến máy xử lý rác thải của học viện. Trường học này đúng là vua hồ (lừa đảo) chỉ đổ rác thôi mà cũng bắt chạy xa như thế.

Hôm nay mèo của Pohl không chịu ăn uống cho nên sau khi tan học cậu ta đã để anh trai mình mang nó đến bệnh viện thú cưng.

Đổ rác vào máy xử lý, Mạc Vần vừa định vỗ vỗ tay đi tới căng tin tìm ăn thì đột nhiên cậu mơ hồ nghe thấy tiếng rầm rì của hai ba người...

Chuyện kết bè kết lũ trong học viện rất phổ biến, nhưng nếu là ở góc hẻo lánh thế này sẽ không còn bình thường nữa.

Là bọn họ không muốn bị máy giám sát của học viện quay được?

Bởi vì kỹ năng của bản thân cậu liên quan đến võ học, cho nên cậu có thể mơ hồ nghe được một ít từ ngữ.

‘Sắp xếp’ ‘Tĩnh lại’ ‘Chờ ra ngoài’?

Trong học viện còn có thể xảy ra chuyện bắt cóc?

Mạc Vần hơi ngạc nhiên, một học viện tinh anh đại biểu cho tất cả các khía cạnh điều tiên tiến, vượt trội. Điều này không riêng gì khoa học kỹ thuật tiên tiến mà đến nhân viên quản lý cũng nghiêm khắc, cẩn thận. Những người này có lai lịch gì mà có thể trà trộn vào đây?

Hình như bọn họ muốn hành động!

Nghe thấy động tĩnh, Mạc Vần trực tiếp sử dụng kính công Trường Ca hay lên cây, dùng cánh lá rậm rạp che giấu bản thân.

Huống chi cũng sẽ không ai ngờ thân cây cao như vậy sẽ có người trèo lên.

Một thanh niên ục ịch và hai cơ giáp đi ra, xem bộ dạng của họ là muốn đến cửa học viện.

Xem ra là người mình hại người mình.

Mạc Vần trầm tư một chút, cậu nên xem tình huống rồi cứu người hay chạy đến căng tin trước khi căng tin đóng cửa để tìm ăn đây?

Người ngoài học viện không thể mang cơ giáp vào học viện, cho nên nói rõ ba người kia đều là người trong học viện Horst. Nhưng bọn họ nghênh ngang ra ngoài như vậy không sợ bị giám thị bắt được sao?

Còn có một khả năng, ba người này, không có ý định trở lại học viện.

Với lại bọn họ đi rồi, trong khoảng thời gian người mất tích bị mang đi, camera theo dõi nhất định đã quay được cảnh Mạc Vần nhắc thùng rác đến góc chết khu quần chế. Đến lúc đó thì đúng sai sẽ rất khó nói rõ.

Nhẹ nhàng từ trên cây đáp xuống, Mạc Vần cảm thấy vẫn nên theo sau xem xét tình huống thế nào cho chắc.

Mạc Vần không tùy tiện thông báo bảo vệ cửa ngăn người lại, bởi vì nếu đám người này đã ngang nhiên không sợ hãi như vậy thì khẳng định trong học viện còn có tay trong lo lót giúp bọn họ.

Đứng tại chỗ đợi một lúc, lúc này Mạc Vần mới tổ ra bình tĩnh đi đến cửa học viện.

Đều là học sinh đã thành niên cho nên khi ra khỏi học viện cũng không cần liên hệ giáo viên để lấy giấy xin phép, lúc xuất hiện hay trở về chỉ cần nghiệm chứng lại là được.

Mạc Vần cũng không sợ không đuổi kịp ba người kia, bởi cậu biết bọn họ sẽ không thiếu thông minh đến mức vừa ra ngoài đã chất người vào trong xe bay, bọn họ nhất định sẽ thao tác cơ giáp chạy đến nơi hẻo lánh rồi mới tính toán tiếp.

Lặng lẽ theo dấu vết chạy tới chạy lui của mấy cơ giáp kia, Mạc Vần tinh mắt phát hiện mục tiêu sắp chuyển hướng, vì thế cậu nhanh nhẹn tăng tốc, theo sát phía sau.

Sắc trời đã nửa tối, đèn đường trên đường còn chưa được bật lên, cộng thêm xung quanh không người lui tới, mà cho dù có xe bay bay ngang thì cũng cách đỉnh đầu bọn họ hơn nghìn thước, cho nên không khí kiểu này đặc biệt khiến người khác sợ hãi, nhất là khi đối phương còn khá giống những phần tử khủng bố.

Mạc Vần chưa từng to gan như vậy, trước đây nếu gặp phải chuyện này có lẽ cậu chỉ lấy điện thoại gọi 110 là xong, bây giờ thì năng lực tăng lên, cũng khiến gan cậu lớn lên không ít.

Thật ra lúc này Mạc Vần có hơi nóng nảy, bởi cậu biết, nếu cứ tiếp tục như thế thì chuyện bị phát hiện chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Quần áo trên người cậu hai phần ba đều là màu trắng, nên chỉ cần trời tối xuống đã có thể nhìn thấy bóng trắng mờ mờ theo sau không gần không xa.

“Đầu Lâu, thả người xuống đi, đã đi được khá xa rồi.”

Tên mập lùm xem xét gần đây một hồi, thấy không có gì bất thường mới ra khỏi cơ giáp, bằng đầu bắt chuyện với đồng bọn.

Mặt khác, sau khi nghe được lời này, hai cơ giáp còn lại cũng vội vàng ra khỏi cơ giáp, một người trong số chúng còn hung hăng lôi kéo nửa người kẻ xui xẻo bị bọn chúng bắt cóc từ cơ giáp ra: “Nhanh, mau giúp tao một tay.”

Thành công ném người xuống đất, cái tên gọi Đầu Lâu kia lập tức lấy tay quạt quạt gió, mở miệng hùng hổ nói: “Nóng chết ông, hai bọn bay cũng quá cmn tinh rồi, tất cả đều đẩy cho mình ông đây làm.”

Tên béo hí hí mắt, cười hớ hớ khiến thịt mỡ trên mặt cũng chen thành một đồng, làm bộ rất không tiện chỉ chỉ bụng bìa của mình, cười làm lành: “Đầu Lâu ca, không phải em không trọng nghĩa nhưng thật sự là vóc người em không thể tải thêm tiểu vương tử, với lại cơ giáp của em không có chỗ ngồi cho người thứ hai.”

“Được rồi được rồi.” Đầu Lâu thiếu kiên nhẫn phát phát tay, bị tên béo làm buồn nôn quá chừng: “Mày liên lạc với thủ lĩnh đi, để cậu ta nhanh lại đây một chút, nếu không lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn bây giờ.”

Một người khác xoa xoa tay lại gần Đầu Lâu, nhắc chân đá con tin trên đất, chép miệng, lại nhìn Đầu Lâu một chút, mang theo nụ cười như kẻ trộm, biểu hiện không cần nói cũng biết: “Đại ca, anh nhìn tiểu vương tử này xem, da dẻ thật bóng loáng, bình thường lúc đụng phải đều không thềm nhìn em một chút, lần này rơi vào tay chúng ta, không bằng nhân dịp này... Khả khả.”

“Mày cút đi!” Đầu Lâu xoay người đá đối phương một cái, trực tiếp đá gã bay ra xa hơn một mét, hung hăng chửi ầm lên: “Mày đối khác đến ngu người luôn rồi hử. Người này mà cũng dám động? CMN, mày dùng nước tiểu soi lại bộ mặt mày xem.”

Trong mắt gã nằm trên đất chợt lóe oán độc, nhưng lại nhanh chóng khôi phục dáng vẻ cười ha ha, gã đứng lên cười làm lành: “Đại ca, không phải em chỉ đùa một chút thôi sao, đừng coi là thật, đừng coi là thật.”

Đầu Lâu cười gằn, đứng cúi đầu nhìn Quang Nào.

Tên béo đứng cách đó không xa vội vàng liên lạc với chủ nhân và Đầu Lâu cúi đầu chơi Quang Nào đều không hề chú ý trong tay đồng bọn của bọn gã cầm theo gạch đá không lớn không nhỏ.

Cảm thấy bên cạnh có người lại gần, Đầu Lâu không ngẩng đầu lên đã há mồm mắng chửi: “Mày không chê nóng nhưng ông nội mày thấy rất nóng, mau đi qua một bên đi.”

Lần này người bên cạnh không còn nghe theo lời nói của gã.

Đầu Lâu cảm giác đầu ‘ong’ một tiếng, lập tức có thứ gì đó nóng nóng từ trên đầu gã chảy xuống. Gã đưa tay sờ thử, màu đỏ...

“Mày...” Đầu Lâu chỉ vào người trước mặt, sắc mặt vặn vẹo: “Mày lại...”

Người kia thấy một đòn còn không được, lập tức dùng gạch đập thêm mấy lần, rốt cuộc, Đầu Lâu không còn hô hấp.

Bên này tên béo vừa đóng Quang Nảo, vì tự dưng cảm thấy là lạ nên quay đầu về phía Đầu Lâu nhìn thử, chỉ thấy tên đồng bọn còn lại của bọn gã đang dùng vẻ mặt dữ tợn, lấy gạch đập vào đầu Đầu Lâu.

Đến mức não cũng chảy ra mà gã vẫn còn đập.

“Mày đang làm cái gì!” Trong lòng tên béo nổi lên cảnh giác, đứng cách đó không gần không xa hỏi: “Mày đập gã chết thì sao bàn giao với thủ lĩnh?”

“Bàn giao?” Tên gầy ngồi dưới đất cười gằn: “Thủ lĩnh sẽ tra ngọn nguồn vì dưới tay chết một người sao? Trực tiếp tìm chỗ chôn thì nhanh hơn, đến lúc đó cứ nói bị bảo vệ của tiểu vương tử phát hiện đánh chết là được.”

Nói xong, tên gầy ngẩng đầu nhìn về mặt nghi ngờ của tên béo, cười nói: “Mày đừng nghĩ cách tố cáo tao. Ở đây chỉ có ba người, chỉ bằng việc mày trơ mắt nhìn Đầu Lâu bị tao đập chết, một khi bị phát hiện thì mày với tao cũng không thoát khỏi quan hệ.”

Chó má, lúc đó ông đây đang liên lạc với thủ lĩnh!

Trong lòng tên béo tức giận chửi CMN, nhưng gã cũng phân biệt được cái nào nặng cái nào nhẹ nên lập tức hiểu rõ bây giờ phải làm gì.

“Được rồi, nhân lúc thủ lĩnh còn chưa tới, tao với mày mau kéo Đầu Lâu đi chôn. Có điều...” Tên béo hơi khó xử nhìn con tin không có phản ứng trên đất: “Còn cậu ta thì sao?”

“Nó?” Tên gầy nhổ một ngụm nước bọt vào trong tay, chà xát, nắm quần áo kéo Đầu Lâu ra xa: “Đừng quên chúng ta đã tiêm thuốc mê cho nó. Đừng kéo dài thời gian nữa, mau lại đây giúp tao!”

Nhìn bóng dáng hai người dần đi mất, Mạc Vấn vội vàng từ sau một thân cây vọt ra.

Không phải Mạc Vấn không muốn đến gần, nhưng thật sự là ba kẻ kia quá gian xảo, lựa chọn vị trí mà xung quanh mấy mét đều không có cây cối gì để ẩn nấp, hoàn toàn là một bãi đất trống.

Nhân lúc hai tên kia bận chôn người, Mạc Vấn trực tiếp lại gần con tin, ôm eo đối phương, sử dụng khinh công, gấp gáp chạy trốn.

Mạc Vấn cũng không biết người tiếp ứng bọn họ sẽ đến từ hướng nào, có điều cậu xác định nơi này không có xe bay bay qua được, chỉ có thể cho xe bay dừng ở gần đó rồi đi bộ đến đây.

Người bên cạnh còn bất tỉnh, cho nên không thể trở về học viện, mà khách sạn dừng chân gần đây lại là mục tiêu quá lớn, suy nghĩ một chút, Mạc Vấn quyết định gửi cho Pohl một tin nhắn ngắn.

(Pohl, cậu có biết quán ăn đêm tương đương đối xa hoa ở chỗ nào không? Nói cụ thể địa chỉ và phương hướng một chút, đừng cách học viện quá gần.) Pohl hồi âm rất nhanh, Mạc Vấn dành thời gian mở ra, chọn lấy một quán ăn phù hợp, rồi thừa dịp đêm tối, theo đường nhỏ, dùng khinh công tìm đến nơi đó.

Cuối đường nhỏ đều sẽ có đường chính, Mạc Vấn nhìn thanh niên nhắm mắt không phản ứng bên cạnh, nửa ôm nửa tha đi trên đường.

Lúc này đã sắp tới quán ăn đêm Mạc Vấn chọn, vì thể trạng của hai người khi lẫn vào đám người say khướt cũng không lôi kéo quá nhiều sự chú ý, mọi người đều cho rằng một trong hai người đã uống say đến không nhúc nhích được mới nhờ người còn lại dìu đỡ mà thôi.

Mục đích của Mạc Vấn không phải quán ăn đêm mà là khách sạn, nhà trọ ‘cộng sinh’ cùng địa bàn với nó.

Gần quán ăn đêm nhất định sẽ có ba bốn khách sạn hay nhà trọ!

Mà người mở nhà trọ hay khách sạn ở đây cũng đã gặp rất nhiều loại người, cho nên nếu cậu đỡ một người không phản ứng đến muộn phòng cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

15. Chương 15: Được Cứu

Edit: Thủy Lưu Ly

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở sau.

Sau khi hai gã béo lùn chôn người trở lại, lại không ngờ người vốn nên nằm yên trên đất đã không thấy đâu.

Hai người lập tức hoảng lên, ánh mắt nhìn nhau đều phát hiện sự hoảng sợ ẩn sâu dưới đáy mắt của đối phương.

“Làm sao bây giờ, thủ lĩnh sắp đến rồi.” Tên béo gấp đến sắp khóc, đầu tiên là hai tay vỗ đùi, tiếp theo lại dùng tay hung hăng vỗ trán mình một cái, dưới chân cũng không ngừng đi tới đi lui: “Người đâu rồi? Sao mới đó đã không thấy tăm hơi.”

Tên gầy vốn đã buồn bực mất tập trung nay thấy tên béo đi tới đi lui càng thêm phiền lòng, không khỏi oán giận quát: “Bây giờ có cuống lên thì có ích gì, lúc đó sao mày không kéo nó theo, mất bao nhiêu công sức chứ.”

Hừm! Muốn tạt bát nước bắn lên người ông à.

Tên béo cũng không phải người hiền lành gì, sao có thể dễ dàng để kẻ khác dồn đẩy trách nhiệm lên người mình được, vì thế lập tức cắn ngược lại: “Lúc đó tao đã chỉ trên đất hỏi còn cậu ta thì sao, không phải mày nói đã tiêm thuốc mê nên tuyệt đối không gặp sự cố hả? Bây giờ mày lại dám oán ông không kéo cậu ta theo, CMN mày điều nó vừa vừa thôi!”

“Mày...” Tên gầy tức giận, sắc mặt hơi thay đổi một chút, sau nghĩ lại thấy bây giờ dù có oán giận lẫn nhau cũng vô dụng nên đành tức giận ngậm miệng lại.

Lúc này, xung quanh đột nhiên phát ra tiếng vang, sắc mặt hai tên béo gầy lập tức thay đổi.

Nhất định là bọn họ đến rồi.

Thân thể tên béo run rẩy, thịt mỡ trên người gã đã nhiều, hiện tại khi run lên như thế càng giống như một tảng mỡ dày run lẩy bẩy.

Quả nhiên, có khoảng chừng mười người càng đi càng gần, gã thủ lĩnh thấy chỉ có hai tên béo gầy đứng chờ ở đó, trên mặt lập tức lóe qua nghi hoặc, mở miệng nói: “Người đâu?”

“Người...” Tên béo vừa run vừa lắp bắp trả lời: “Người...”

Nhìn tên béo nửa ngày cũng không nói được một câu tiếng người, gã thủ lĩnh lại chuyển sang tên gầy, vẻ mặt đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn: “Mày nói!”

Tên gầy miễn cưỡng giả vờ bình tĩnh, nuốt một ngụm nước bọt: “Bọn em thẹn với sự kỳ vọng của thủ lĩnh, sau khi bọn em và Đại thiếu gia trong ứng ngoài hợp mang người ra ngoài, cho rằng người bị tiêm thuốc, hôn mê sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới đi qua một bên giải quyết một chút, ai ngờ, khi bọn em trở về đã không thấy người đâu cả.”

“Không, thấy, hừm?” Gã thủ lĩnh lặp lại từng chữ, trên mặt cười như không cười, bất thành linh bước tới, cho tên gầy hai cái tát, giọng điệu hung tợn: “Thành sự không đủ, bại sự có thừa! Mày không biết để tìm được cơ hội này khó khăn bao nhiêu à! Lại để mấy tên không có đầu óc như bọn bay làm hỏng chuyện.”

Lúc này Quang Nảo bỗng nhiên nhắc nhở có người muốn trò chuyện với gã, gã thủ lĩnh lấy ra liếc mắt nhìn, sau mới quay đầu nhìn hai tên béo gầy cười lạnh một tiếng, trực tiếp ra lệnh: “Xử lý ngay tại chỗ.”

Rất nhanh xung quanh vang tên tiếng kêu rên thê thảm của hai tên béo gầy, gã thủ lĩnh làm như không thấy, trong nháy mắt khi nhìn lại Quang Nãi, gã lập tức cúi người cung kính: “Báo cáo chủ nhân, Tân vô năng, người đã trốn thoát!”

“Chạy?” Giọng nói của một người đàn ông trung niên lặp lại, giống như là suy nghĩ cái gì rồi lại vang lên lần nữa: “Chạy thì thôi, lần này đã đánh rần động cỏ, gần nhất không cần hành động gì nữa, cậu trở về trước đi.”

“Vâng, chủ nhân.”

Lúc Tân ngẩng đầu, vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh người đàn ông trung niên tóc dài cắt đứt tín hiệu Quang Nãi, không khỏi cung kính cúi đầu lần nữa, chờ đến khi tín hiệu hoàn toàn bị đứt đoạn mới cất Quang Nãi vào trong lòng.

“Đi thôi.”

Ra lệnh một tiếng, nhóm người mặc áo đen nhanh chóng biến mất, Tân đi cuối cùng, chỉ thấy gã quay đầu, dùng ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn ba cơ giáp bị vứt tại chỗ rồi mới xoay người rời đi.

...

(Hình như Quang Nãi của Dick bị bỏ quên trong phòng luyện tập rồi, cậu đi chưa? Nếu chưa cậu tìm thử xem rồi mang tới luôn—— Lambert)

“Yo, đây không phải là vương tử Warner sao? Thiên phú đã cao còn cần cố gắng như vậy à, vừa vặn động tác của tôi cũng không quá thuần thực, có thể chỉ dẫn cho tôi một chút được không?”

“Giờ đã muộn như vậy rồi hả, chờ hai người anh em tốt của tôi lại đây, để cảm ơn cậu đã chỉ dẫn, tôi mời cậu ăn cơm đi.”

Sau đó...

Sau đó hình như anh đã từ chối...

Lại sau đó thì sao...

Trong phòng ngủ rộng rãi, rèm cửa màu vàng nhạt bị gió thổi qua mà nhẹ nhàng bay lên, vẻ mặt vốn bình tĩnh của Warner đột nhiên bắt đầu giãy dụa.

Cơ giáp!

Chết tiệt, bọn họ dùng cơ giáp vậy công anh.

Vậy bây giờ anh đã bị mang tới chỗ nào?

Warner lập tức mở mắt ra, ngồi dậy, ngực phập phồng kịch liệt.

Chăn đệm màu trắng, Warner ngẩng ra, ga trải giường màu trắng, và gối đầu màu trắng.

Nhìn nhìn sang bên cạnh, cách đó không xa có một chiếc giường đơn khác, tương tự của mà chăn đệm màu trắng. Nhìn ga trải giường nhăn nhúm lộ ra dưới góc chăn, anh đoán chắc hẳn đã có người ngủ trên đó.

Đúng vậy, nhà tắm bên cạnh có tiếng xả nước.

Trong mắt Warner lóe lên tàn khốc, ánh mắt nhanh như chớp nhìn qua, bỗng nhiên anh ngẩng ra một chút, lại nhanh chóng quay đầu trở về.

“...”

Lỗi tại Warner đồ ửng, căng thẳng nắm lấy chăn đơn.

Tại sao phòng tắm trong phòng khi gặp hơi nóng lại biến thành trong suốt vậy. Đây là do vị đại thần nào nghĩ ra thế!!

Nghĩ đến khuôn mặt dưới tóc dài mà mình mới nhìn thoáng qua, Warner âm thầm thở ra một hơi, là học viên bình thường ở kỳ túc xá đối diện.

Tuy rằng chỉ ngắn ngủi gặp gỡ hai lần nhưng dáng dấp của đối phương quá mức xuất sắc thật sự khiến người ta vừa nhìn đã có thể nhớ kỹ.

Không ngờ cuối cùng người phát hiện mình lại là học viên bình thường này. Trong lòng Warner mang theo chút phức tạp, ở tình huống hai người không cùng nhau xuất hiện, anh thật sự không nghĩ ra làm sao cậu ta có thể gặp được anh và mang anh đến đây được.

Lẽ nào cậu ta chú ý anh đã lâu?

(Ly: ha ha, nào bỏ là bệnh, phải trị)

Đây là giải thích có thể xảy ra nhất mà Warner nghĩ được, nếu không âm thầm quan sát thì sao biết được anh bị rơi vào tay kẻ địch.

Cau mày, Warner cảm thấy hình như bản thân đã đoán được chuyện quan trọng gì đó, nếu không sao lại có người không biết quét vông mạc để mở cửa phòng. Nhất định cậu ta thấy mình nên mới muốn tìm cớ bắt chuyện.

Từ nhỏ đến lớn bởi vì thân phận là vương tử nên người muốn lên lút tiếp cận với anh không ít, có lẽ cậu ta cũng muốn làm vương tử phi. Nói cho cùng, là người bình thường, muốn một bước lên mây thì con đường này là con đường ngắn nhất.

Lúc Mạc Vấn lau tóc ra ngoài đã nhìn thấy cái người tên Warner được cậu cứu đang mở to đôi mắt xanh biếc, vẻ mặt sững sờ nhìn chằm chằm.

Lẽ nào anh ta choáng váng do bị tiêm thuốc mê?

Cột chặt áo tắm trên người, Mạc Vấn đi tới, sờ sờ trán đối phương. Không bị bệnh.

Một màn này cũng nhân tiện kéo hồn người nào đó trở về. Warner lập tức treo lên khuôn mặt không chút biểu cảm thường ngày, hai mắt nhìn thẳng vào Mạc Vấn.

“Tỉnh rồi.” Mạc Vấn cũng nhìn thẳng anh, chậm rãi kéo kéo khóe môi, nói: “Ngày hôm qua anh bị bắt cóc? Tôi nhân cơ hội bọn họ không ở, trộm anh tới đây.”

Bớt đi một bước khinh công, Mạc Vấn đơn giản kể lại chuyện gì đã xảy ra.

Mạc Vấn thật sự không ngờ kẻ xui xẻo bị bắt cóc là cái người chưa bao giờ phản ứng với cậu này, lúc đó trời tối, cộng thêm tình hình nguy cấp thì ai quan tâm bộ dạng đối phương thế nào, cuối cùng vẫn chờ đến khi vào phòng, mở đèn thì cậu mới phát hiện.

Warner nghe Mạc Vấn kể lại, thỉnh thoảng tự hỏi một chút, đến khi cậu hoàn toàn nói xong, Warner mới sâu sắc nhìn Mạc Vấn một cái, mở miệng nói cảm ơn: “Cảm ơn hôm qua cậu đã không bỏ qua chuyện không liên quan đến mình, nếu cậu muốn cái gì thì có thể nói ra, tôi sẽ cố gắng giúp cậu.”

Mạc Vấn chỉ mới đến đây một thời gian cho nên không biết thân phận thật sự của Warner, chẳng qua cậu đã có hộ khẩu, thẻ căn cước cũng có, giấy chứng nhận tư cách thì không thể giao cho người ngoài, nên trừ tiền bạc thì cậu cũng không có chuyện gì đặc biệt muốn cả.

Suy nghĩ một chút, Mạc Vấn quyết định cứ để Warner nợ mình một món nợ ân tình đi, nhờ sau này cậu gặp phải phiền toái gì thì có thể nhờ vị cơ giáp sư có trình độ không tồi này giúp mình ngăn chặn một chút.

Nghĩ đến đó, Mạc Vấn nhếch môi cho Warner một nụ cười nhẹ, lắc lắc đầu đáp: “Không cần, bây giờ tôi không muốn gì cả, nếu anh vẫn còn băn khoăn thì có thể chờ đến khi tôi nghĩ ra lại đến tìm anh cũng không muộn.”

Trong nháy mắt, suy nghĩ trong đầu Warner không ngừng chuyển động: Có ý gì?

Cậu ta muốn dùng cớ này để thường xuyên đến tìm anh?

Trong lòng xuất hiện một chút không thích, Warner lại lập tức đè ép xuống. Chuyện người trước mắt cứu anh là thật, còn chưa đến mức anh không thể chịu đựng nên cũng không nên tỏ thái độ quá kém.

Mạc Vần là ai, tốt xấu gì cậu cũng từng lăn lộn trong thương trường nhiều năm, tuy tâm tình chán ghét bị Warner che giấu rất nhanh những vẫn bị cậu bắt được rõ ràng.

Trong lòng hiểu rõ, nụ cười trên mặt Mạc Vần vẫn giữ nguyên không hề thay đổi, chẳng qua giọng điệu đã trở nên lạnh nhạt chút ít. Cậu quyết định sửa lại suy nghĩ, nói với Warner: “Chợt nhớ bây giờ trên người tôi không có bao nhiêu tình tệ, nếu anh tích trữ nhiều thì có thể dùng tiền tài làm quà cảm ơn.”

Tinh tệ?

Warner cẩn thận nhìn vẻ mặt Mạc Vần, xác định đây không phải là kế tạm thời của cậu, mới gật gật đầu đồng ý: “Có điều hiện tại không tiện, sau khi trở về học viện tôi sẽ chuyển cho cậu, cậu để lại số tài khoản cho tôi đi.”

Có thể dùng tiền để giải quyết chuyện này thì không còn gì tốt hơn, Warner yên tâm, ghi nhớ số tài khoản của Mạc Vần.

Mạc Vần hơi khó chịu, tuy rằng cậu không phải loại người thi ân không cần báo đáp, nhưng cái cảm giác giúp người khác lại bị người đó xem là kẻ thừa cơ giở công phu sư tử ngọam, thì đúng là rất đau “trứng”.

Vị này không chỉ mất cao hơn đầu mà còn có chứng ảo tưởng bị hại.

Tới giường mình cầm lấy quần áo, Mạc Vần xoay người vào phòng tắm, chuẩn bị tranh thủ thời gian trở về học viện.

Nhưng khi bước vào trong, Mạc Vần bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, cậu không khỏi lùi ra ngoài, nhìn cửa phòng tắm.

Trong suốt!!!

Hai mắt Mạc Vần tròn to, tuy rằng lúc này hơi nóng đã tản đi nhiều, mặt kính cũng dần trở nên mờ hồ, nhưng cậu có thể xác định lúc này cậu tắm rửa đã bị người nhìn thấy.

Mạc Vần không khỏi quay đầu liếc nhìn Warner, lúc đầu ánh mắt của đối phương rất bình tĩnh, nhưng theo thời gian càng dài lại bắt đầu hơi né tránh cậu.

“ ... ”

Phụ nữ ít ỏi chứng tỏ tổ hợp của một gia đình = đàn ông + phụ nữ = đàn ông + đàn ông.

Cậu muốn yên tĩnh một mình...

hết chương 15

16. Chương 16: Sửa Chữa

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong căn phòng rộng rãi sạch sẽ, khi Warner chìm vào giấc ngủ, bóng hình Mạc Vần ở trong phòng tắm vẫn không cách nào lách ra khỏi đầu anh.

Trong lòng Warner rất khinh thường hành vi lén lút nhìn thân thể người khác, nhưng lúc ấy, ánh mắt anh lại không kìm được mà nhìn chăm chú vào đôi chân dài thẳng tắp của đối phương.

Giọt nước theo cổ đối phương trượt xuống lưng, lại theo đường cong mê người mà chậm rãi rơi xuống sàn.

Trái cổ Warner nhẹ nhàng giật giật, dường như anh có thể nghe thấy tiếng giọt nước rơi xuống vỡ tan trên sàn phòng tắm được lát bằng gạch men.

Warner rất ít khi lấy từ ngữ duyên dáng để khen ngợi người nào, loại ca ngợi xuất phát từ nội tâm đối với thân thể một người giống như thế này là lần đầu tiên. Bản thân anh biết mình không nên nhìn nữa nhưng

ánh mắt lại không thể dời khỏi bóng hình mờ ảo in trên cánh cửa phòng tắm bằng pha lê ấy, nóng rực, chuyên chú như muốn trườn ra một cái lỗ trên đó vậy.

Cánh tay đặt trên chần mỏng hơi giật giật, Warner như bị thứ gì đánh thức, mí mắt động động, chậm rãi mở ra.

Sắc mặt Warner rất kém, kể từ khi trở về học viện, liên tục mấy ngày đều mơ thấy học viên tên Mạc Vần ở đối diện phòng ký túc xá mình.

Luôn mơ thấy một cảnh tượng cũng thôi đi, lại còn tự động kéo dài nội dung vở kịch, rõ ràng lúc trước anh chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi vội vã quay đầu có được không!

Vào ngày thứ nhất, tâm tình Warner còn có chút chập trùng, hiện tại cũng đã mất cảm giác.

Yên tĩnh, khép mắt tựa vào đầu giường một lúc, xong Warner mới mở mắt nhìn độ sáng bên ngoài cửa sổ, đánh giá thời gian, rồi ngồi dậy rời giường.

Sáng sớm còn có một tiết thực chiến cơ giáp.

Mùi vị thức ăn trong căn tin không tệ lắm, bất kể là buổi sáng có tiết hay không, học viên đều tự giác đến căn tin linh bữa sáng, rất ít người đơn độc ra ngoài mua đồ ăn.

Mạc Vần và Pohl quyết định thay phiên nhau nghỉ ngơi, mỗi người một tuần lễ, cho nên sáng sớm lúc không có tiết chỉ có một người xuống căn tin linh phần ăn cho hai người trở về.

Mạc Vần không có thói quen ngủ nướng, có điều thấy Pohl có vẻ rất hài lòng với lịch nghỉ thay phiên như vậy nên cậu cũng ngầm thừa nhận.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng, phòng Warner đối diện cũng có động tĩnh. Mạc Vần xoay người nhìn lại, vừa vận đối diện với Warner.

Người nhà Warner đúng là rất hào phóng, Mạc Vần cảm thán, lúc đó cậu lưu lại số tài khoản cũng không phải ôm tâm tư muốn làm giàu.

Nhưng mà đúng là cậu đã phát tài thật!

Nếu sớm biết có một ngày Warner sẽ bị bắt cóc, thì cậu còn tham gia thế giới giả thuyết làm gì, vừa lãng phí thời gian, lãng phí sức lực lại không có bao nhiêu tiền.

Nếu nói lúc bắt đầu mối quan hệ giữa hai người hơi khập khiễng, vậy bây giờ bản thân Mạc Vần đã giải trừ bất mãn. Dù hai người cũng không thường gặp nhau, nhưng xét trên phần ‘hậu tạ’ kia, thì duy trì hình thức thăm thối lúc gặp mặt là lễ phép cần bản.

Sau khi nhìn Warner khẽ cười một cái, không biết có phải ảo giác của Mạc Vần không, mà cậu lại cảm thấy sắc mặt Warner càng kém, đôi mắt xanh vốn đã lạnh nay càng không ngừng phóng về phía mình những tia sáng lạnh căm căm.

Nhìn Warner không thèm nói tiếng nào đã nhấc chân vào thang máy, Mạc Vần chợt lóe kinh ngạc.

Không phải tâm linh Mạc Vần quá yếu đuối, mà là cậu chưa từng thấy người nào lại không thích nói chuyện như vậy.

Cho dù chuyện ơn nghĩa đã giải quyết bằng tình tệ, xem như không ai nợ ai nhưng thường thì người ta cũng sẽ ôn hòa nhã nhặn tâm sự giao tình với đối phương, bởi biết đâu sau này còn có cơ hội hợp tác, chừa đường lui cho mình không khi nào là thừa cả.

Trên đời này, đa số mọi người, cho dù không thích ai, mặc kệ lén lút ngán chân đối phương thế nào, nhưng bên ngoài vẫn duy trì thái độ thân thiện, đây cũng là một nghệ thuật sống.

Giống như những người nhanh mồm nhanh miệng, có người nào là nắm quyền to? Ngay cả đang tại chức thì những người này cũng thường là sự tồn tại bị xa lánh.

Mạc Vần tuyệt đối là cao thủ trong những người như thế. Quyền thế cậu nắm trong tay không phải lớn đến mức độ một tay che trời, không cần nhìn sắc mặt người khác cho nên cậu hay có thói quen duy trì mối quan

hệ hòa bình ở mặt ngoài, mà lần này đụng phải người không chịu phối hợp như vậy, khiến cậu cảm thấy có chút bối rối nhẹ.

Hơi dừng một chút, Mạc Vãn cười cười đi vào thang máy. Đúng là cậu đã quên, đây còn là một đám học sinh chưa tốt nghiệp.

Đêm qua có mưa nhỏ nên nhiệt độ vào sáng sớm hơi thấp, vì để tránh tạo ấn tượng lớp trưởng chỉ mặc một bộ quần áo, Mạc Vãn đã đổi thành bộ quần áo trước nay chưa từng mặc.

Lần này màu sắc chủ đạo là màu trắng thuần, viền áo gắn lông xù, nhìn từ xa giống hệt một chiếc áo choàng lông cáo cỡ lớn.

Chất liệu không phải loại tơ cực phẩm kia nhưng xét về kiểu dáng và khí chất, cũng khiến người khác không nhận được mà nhìn nhiều thêm mấy lần, cảm thấy trên người người này có một loại quý khí không nhiễm khói lửa nhân gian.

Ồ, kiểu dáng thật thần kỳ, là một bộ quần áo thần kỳ.

Warner ngồi vị trí kế cửa sổ trong căng tin, thấy những bên cạnh thường nghiêng người dáo dác nhìn ra ngoài, anh cũng ngẩng đầu nhìn xem, lúc phát hiện bóng người càng đi càng gần ấy, lại quay đầu hung hăng trừng Dick một cái.

“Nhìn cái gì vậy! Đôi đũa sắp đâm vào lỗ mũi rồi kìa.”

Lambert bật cười, bị cái chân ở dưới bàn của Dick dùng sức đạp một phát.

Lambert hít vào một ngụm khí lạnh, hơi liếc nhìn xung quanh, rồi thông minh dời đề tài: “Dick, Amber đâu?”

Dick bị Lambert cười nhạo, cảm thấy mất mặt, cũng không thèm ngẩng đầu đã trả lời: “Có khi còn chưa tỉnh ngủ đâu.”

Trời vừa sáng, từ lúc gặp mặt Warner đến giờ đã không thấy anh nói nhiều mấy câu, tuy rằng bình thường anh nói rất ít nhưng còn chưa đến mức độ tiếc chữ như vàng thế này

Tiếc chữ như vàng? Đó là đối với người ngoài đấy, được không hả.

Lambert quan sát sắc mặt Warner, ho khan một tiếng lấy tinh thần, quan tâm hỏi: “Lão đại, sáng nay tâm tình cậu không tốt à?”

Warner ngẩng đầu, bình tĩnh dùng ánh mắt không gợn sóng nhìn lướt qua Lambert, không lên tiếng.

Dick cười nhạo Lambert, chuẩn bị trả mồi lúc bị chọc quê lúc nãy, nhếch miệng cười nhạo: “Mỗi ngày đều có mỗi khuôn mặt này, cậu có thể phát hiện tâm tình cậu ta không tốt? Cậu nên đến khoa mắt khám thử đi.”

Phát hiện mặt Lambert tái đi, Dick ra vẻ nhìn quanh, bỗng nhiên chỉ tay vào bóng lưng chuẩn bị rời đi, gào to nói: “Mau nhìn, Lambert! Người đẹp muốn đi rồi!”

Lúc Warner ngẩng đầu, vừa vịn nhìn thấy Mạc Vãn cầm theo bữa sáng chậm chậm rời đi, sắc mặt anh lại lạnh xuống.

Anh cũng không biết mình bị cái gì, đột nhiên lại thấy rất tức giận!

Đã nói sẽ không quan tâm cậu ta nữa mà?

...

Khi Mạc Vãn về đến ký túc xá, Pohl vẫn còn ngủ say, mặc meo meo giẫm đến giẫm đi trên mặt cậu ta cũng không chịu tỉnh.

Bình thường người này nhìn sáng lạn có học thức nhưng lúc ngủ thì giống hệt heo chết vậy.

Mimi vừa nhìn thấy Mạc Vãn cầm bữa sáng trở về, lập tức nhảy xuống giường, vòng quanh cậu mấy vòng, miệng còn không ngừng kêu meo meo.

Ở thế giới tương lai này không có mấy loại thức ăn cho chó hay mèo gì, linh trí của bọn chúng dần mở ra rồi thì sao chúng còn muốn ăn mấy loại bánh quy chỉ có mùi mà không có vị gì như trước nữa.

Theo thời gian trôi đi, thân thể của bọn chúng đã xảy ra những thay đổi rất nhỏ, cho nên dù bây giờ con người có cho bọn chúng ăn thứ gì thì cũng chẳng xảy ra chuyện quá lớn.

Bớt ít cơm vào bát chuyên dụng của Mimi, Mạc Vấn xoa xoa đầu nó một cái, thấp giọng nói: “Ăn đi.” Xong lại ngẩng đầu nhìn cái người còn đang vùi đầu ngủ say – Pohl, đặt phần cơm của cậu ta lên bàn, nhẹ nhàng cài cửa lại rồi mới đi ra ngoài.

Mạc Vấn cũng không biết trong lòng Warner cậu là một kẻ thâm mèn lại cuồng theo dõi, cho nên bất kể hai người tình cờ gặp nhau ở đâu, cậu đều nhẹ nhàng gật đầu chào hân, không quan tâm đối phương có nhìn thấy hay không, cứ chào hỏi theo lịch sự là được.

Số lần càng nhiều, Warner bắt đầu suy nghĩ có phải bản thân quá đáng lắm không.

Người ta cũng đâu làm chuyện gì khác người, không cầu giao du, không chủ động tiếp chuyện với anh, chỉ là chào hỏi thôi, mà mỗi lần bản thân đều làm như không thấy thì hình như hơi kèn kệu thì phải.

Vì thế Mạc Vấn từ từ phát hiện, Warner cũng bắt đầu gật đầu đáp lại cậu.

Đây đúng là tiến bộ vượt bậc của nhân loại.

Có một lần Warner đột nhiên chủ động chào hỏi đã dọa Pohl sợ hết hồn, trực tiếp hỏi Mạc Vấn có phải hôm nay Warner uống nhầm thuốc gì không.

Đương nhiên Mạc Vấn sẽ không nói đoạn Warner bị bắt cóc kia cho Pohl nghe, nó không chỉ là bí mật của Mạc Vấn mà còn là bí mật mà Warner muốn cất lực che giấu.

Từ lúc Warner được cứu về, học viện lập tức bị bí mật thanh lọc một lần, không chỉ có mấy giáo sư tuyên bố muốn đổi nghề, mà còn có một số học viên bởi vì giấu giếm ma túy mà bị tra xét.

Mặc kệ người khác có tin không, chứ Mạc Vấn không hề tin.

Horst là học viện tinh anh, có nơi nào có đãi ngộ tốt hơn nơi này sao?

Coi như những học viện tinh anh khác muốn bỏ ra giá cao để đào người thì cũng phải nhìn xem bản thân người đó có đáng để họ làm vậy không đã.

Học viên càng như thế, có thể dám hút thuốc ở học viện cũng không có ai. Mỗi phòng ký túc xá đều được sắp xếp hai người một phòng, anh hút thuốc thì có thể đằng hoàng trốn trong chăn mà không bị phát hiện?

Có điều thấy bạn học xung quanh đều tỏ vẻ bình thường, Mạc Vấn nghĩ có lẽ đây là cách những học viện lớn dùng để giải quyết phiền phức chẳng.

Hiện tại trên sinh hoạt vật chất đúng là Mạc Vấn không thiếu gì, chỉ có một chuyện đau đầu là tập thể bạn học lại đột nhiên nổi hứng đặt cho cậu một nickname.

‘Người đẹp’

Nickname này cũng quá nhạt cấu*!

(*ngôn ngữ mạng, đại ý là biểu đạt tâm tình vô cùng nhút ‘trúng’ của nhân vật)

“Người đẹp, nghe nói thành tích thi cử của cậu lại đứng đầu khóa rồi?”

Nghe thấy giọng nói này, gương mặt Mạc Vấn lập tức cứng ngắc. Từ khi nickname lừa đảo này bị Dick kêu loạn trên đường, đã bị những người gần đây có ‘lòng tốt’ mà truyền bá khắp nơi.

Cậu thật sự cảm nhận được ác ý đến từ thế giới này.

Mệt mỏi quá, cảm giác không muốn yêu nữa.

Từ đầu mọi người chỉ thấy thú vị mới gọi, sau đó càng gọi càng quen thuộc, cuối cùng lại trở thành thói quen!!

Lúc này, khi nghe thấy Dick vừa gọi vừa theo sát không ngừng, nếu không phải cậu còn giữ được lý trí thì có lẽ đã kích động mà phun cho đối phương một mặt đầy máu rồi.

Xưa nay sắc mặt Mạc Vần lúc đối diện Dick chưa từng đẹp dễ cho nên Dick cũng đã miễn nhiễm, anh ta chạy chậm lại gần Mạc Vần, duỗi một ngón tay cái ra cười cười khen ngợi cậu: “Cậu thật lợi hại, đời này tôi thích nhất là những người có bề ngoài đẹp dễ, tràn ngập mị lực lại chăm chỉ hiếu học như cậu.”

Mạc Vần trưng ra gương mặt không hề cảm xúc, mở miệng đáp lời: “Trước giờ sau khi học xong, cơm nước xong tôi đều trở về ký túc xá chơi Quang Nãi, không hề ôn tập chương trình học, cho nên, anh nhìn nhầm người rồi!”

Dick lắc lắc đầu phản bác: “Học viên đứng đầu sao có thể tùy tiện thế được? Nếu như vậy thì tôi đã sớm đánh bại danh hiệu đứng đầu của Warner rồi, vì thế cậu đừng gạt tôi.” Nói xong, còn trêu ghẹo: “Cậu quá ngại ngùng rồi!”

“ ... ”

Thời đại này, nói thật lại không có ai tin.

17. Chương 17: Đây Không Phải Rất Phổ Biến Sao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thủy Lưu Ly.

Dick lải nhải nửa đường đã bị Warner xách đi, chẳng qua cuối cùng Mạc Vần cũng hiểu tại sao bộ dạng Dick đẹp trai có khí chất nhưng lại không có bạn... bạn trai.

Anh ta thật sự nói quá nhiều, theo lý người thích nói chuyện thì nhân duyên sẽ không quá kém mới đúng, nhưng mà anh ta lại thuộc kiểu người nói quá nhiều cộng thêm quá phiền.

Thông qua việc tham khảo thành tích thi cử gần đây, rốt cuộc giáo sư An cũng chọn đủ những thành viên trong ban cán sự còn lại, đến lúc này Mạc Vần mới có thể thở hắt ra một hơi.

Tiết học hôm nay, giáo sư An thần thần bí bí nâng một chiếc hộp bước vào.

Mặc dù học viện Horst là học viện tinh anh, nhưng số lần giảng bài vẫn vô cùng ít ỏi, mỗi ngày chỉ có nhiều nhất là một tiết, có lúc phải hai ngày mới có một tiết.

Cũng vì vậy, vì tiền đồ của chính mình, mọi người đều tranh nhau ngồi những hàng ghế trên để tiện theo dõi.

Giáo sư An mang theo nụ cười tủm tỉm đặt hộp khóa lên bàn giáo viên, bình thường động tác của cô vốn đã chậm, nay cộng thêm ý đồ muốn khơi gợi trí tò mò của mọi người mà động tác lại càng chậm hơn, quả thật giống như những pha điện ảnh quay chậm vậy.

Cả lớp, ngoại trừ Mạc Vần, đều rướn cổ về trước, thế nhưng chiếc hộp lại bị một mảnh vải màu vàng che lại, khiến bọn họ không cách nào đoán được thứ bên trong là gì.

Thành thật mà nói thì vốn Mạc Vần cũng tràn ngập tò mò, nhưng mà mỗi lần đi học cậu đều có cảm giác tim mệt, loại cảm giác thể nhân đều say chỉ mình ta tỉnh thật sự quá chua xót.

Dần dần, cậu cũng học được suy nghĩ không cần ôm ấp tò mò quá mức, không quan tâm học viện dạy cái gì, thi ra sao, mắt nhắm mắt mở trôi qua là được

Còn Pohl, mỗi lần cậu ta nghe giảng đều tập trung 100% tinh thần cho nên so với bất cứ người nào, cậu ta đều tò mò muốn biết bên trong hộp có gì hơn.

“Tở cảm thấy rốt cuộc giáo sư của chúng ta cũng mang đồ cổ đến rồi.” Pohl nhẹ giọng nói nhỏ với Mạc Vần, trên mặt lộ rõ hưng phấn: “Đây là lần đầu tiên tớ thật sự tiếp xúc với đồ vật thời viễn cổ đấy, trước kia cũng từng đi qua cửa hàng đồ cổ xem thử nhưng lại không thể biết được những thứ đó là đồ thật hay đồ giả.”

Những học viện khác trong phòng học cũng mơ hồ đoán được, dồn dập chụm đầu ghé tai, cùng nhau suy đoán xem đồ vật bên trong là gì.

Mạc Vần đã sớm từ bỏ hi vọng đối với chương tình học hệ viễn cổ rồi, có điều lúc này cậu cũng mong bên trong hộp là Chấp âm* đời Đường, hay Chúc bình** đời Thanh gì đó cũng được.

(*,** không rõ lắm, tìm hình thì ra 2 cái hình bên dưới, trái chấp âm, phải chúc bình)

Nhưng chỉ bằng cái tính ‘trâu bò’* hay làm quá của giáo sư thì tuyệt đối sẽ không có quả ngon để ăn.

(*theo raw là niệu tính, chỉ những người làm việc có cá tính, rất có cảm giác hài hước, và có thể hiểu với nghĩa trâu bò_ theo baike)

Giáo sư An hết sức cẩn thận đặt chiếc hộp xuống bàn, ngẩng đầu nở nụ cười tươi rói với mọi người.

“Chắc các trò cũng đoán được? Đúng vậy, tiết học hôm nay sẽ để các trò tiếp xúc gần gũi với đồ vật thời viễn cổ.” Giáo sư An nói tới chỗ này, cố tình nhìn lướt qua những khuôn mặt vui mừng của học trò mình, thỏa mãn gật gật đầu rồi mới mở miệng nói tiếp: “Trước giờ chúng ta chỉ học qua Quang Nãi, thông qua màn ảnh để quan sát về ngoài và kích thích của đồ cổ, nhưng chỉ nhìn thì sao có thể so sánh được với việc tự bản thân động tay sờ xem đây.”

“Đây là do học viện cố ý xin từ bảo tàng thủ đô về, các trò phải cẩn thận, quý trọng cơ hội không dễ có được này. Còn nữa, các trò còn phải đoán chính xác vật này có công dụng gì, tranh thủ mười vị trí danh dự đại diện hệ viễn cổ tham gia cuộc thi giữa các học viện tinh anh.”

Nói tới đây, giáo sư An giáo dục ánh mắt ‘các trò hiểu được’ nhìn mọi người, khước miệng chậm rãi cong lên: “Một khi học viên tham gia thi đấu đạt được một trong ba vị trí đứng đầu thì sau khi tốt nghiệp sẽ có tiền đồ vô lượng. Chuyện này chắc không cần tôi nhiều lời chứ, lúc trước, tôi chỉ lấy được vị trí thứ năm thôi đấy.”

Nghe đến đây Mạc Vần đã cảm thấy hai mắt Pohl sáng rực lên. Xem ra cuộc thi giáo sư An nói rất quan trọng đối với tiền đồ của một người.

Rốt cuộc mảnh vải che trên hộp cũng bị kéo ra từ từ, hầu như tất cả con mắt của mọi người trong lớp đều không chớp nhìn chằm chằm bức giảng, giống như trong hộp có cất giấu một đại mỹ nữ tuyệt trần.

Lúc này, đại mỹ nữ lộ ra khuôn mặt thật của ‘nàng’.

Một túi ni lông.

Mạc Vần lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy, thậm chí còn có xúc động muốn gục đầu xuống ngủ.

Tuy rằng cậu đã chấp nhận đây là tương lai nhưng cậu vẫn không thể lộ ra vẻ mặt thán phục đối với một túi ni lông có giá hai xu trong siêu thị được.

Đúng vậy, hai xu, loại năm xu lớn hơn nhiều có được không, có thể cất gọn mấy quả bóng rổ đấy!

Trên mặt còn in dòng chữ [Đại Nhuận Phát] [Toàn dân bảo vệ môi trường, yêu quý Trái Đất]

Đây đúng là thời đại túi ni lông nổi dậy.

Mạc Vần không sao ngờ được một chiếc túi ni lông dùng một lần có thể vứt đi ở thế kỷ 21, trong tương lai lại có thể thành công đột kích một nhân loại cùng thời với nó như cậu.

Một kẻ phải ở trong phòng học khổ bức học tập, một cái lại không cần làm gì còn được người khác dùng hai tay run rẩy nâng niu, hai mắt tỏa sáng thán phục, địa vị nặng nhẹ của đôi bên vừa xem đã hiểu ngay.

Pohl muốn túm lấy tay áo của Mạc Vần để giải tỏa tâm tình căng thẳng, nhưng bởi vì quá sốt sắng cộng thêm cổ áo Mạc Vần quá lớn, thành ra cậu ta túm kiểu gì lại thành túm cổ áo Mạc Vần.

Mạc Văn bị Pohl kéo trái đẩy phải, không thể không cố gắng quay đầu động viên tâm tình đối phương một chút.

“Pohl, ở thời đó đây chỉ là một đồ vật có địa vị rất thấp mà thôi, không cần căng thẳng như thế.”

Pohl lắc đầu không đồng ý, trên trán đều toát ra một tầng mồ hôi tinh tế, mở miệng: “Tuy rằng tớ rất phục cậu vì thành tích học tập của cậu tốt hơn tớ nhưng lần này tớ không đồng ý với ý kiến của cậu. Dù lúc đó vật này chỉ là một bộ quần áo nhỏ nhỏ, hay mặt dây chuyền gì nhưng đến hiện tại nó cũng là một trong những văn vật, không thể thất lễ.”

Nói rất có lý, Mạc Văn không có gì để nói, cậu hiểu tâm trạng của Pohl nhưng không có cách nào cảm động lấy.

Là một người đã sống mấy chục năm, Mạc Văn sớm quen túi ni lông là một thứ có thể tùy ý thấy được. Một đồ vật bình thường hằng ngày mà chỉ cần hai ba xu là mua được thì sao cậu có thể dùng loại ánh mắt tỏa sáng thán phục nhìn nó đây.

Rốt cuộc túi ni lông cũng đến chỗ Pohl và Mạc Văn, bởi vì ôm một loại thái độ cẩn thận, cho nên giáo sư An đều cầm theo túi ni lông đến từng vị trí.

Không kích động giống Pohl, Mạc Văn dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa tượng trưng trên túi ni lông vài cái, sau đó lập tức viết ra tên gọi và công dụng của nó.

Pohl lại không nhanh bằng, sự chú ý của cậu ta đã sai từ đầu, bởi chữ viết từ đó đến nay gần như không thay đổi, vì thế cậu ta nhìn thấy tên siêu thị nhưng lại không biết đó là một siêu thị.

“Đại Nhuận Phát?” Pohl thấp giọng lầm bầm: “Đây là thứ gì?”

Bởi không làm cách nào nghĩ ra được thứ này liên quan đến cái gì, cho nên cậu ta chỉ viết công dụng và tên tương đối ra.

Sau khi túi ni lông tiếp tục chuyển ra phía sau, Pohl và Mạc Văn bắt đầu bàn luận xem nên điền thế nào.

“Túi ni lông trong siêu thị? Là túi tiện lợi?” Pohl khó tin nhỏ giọng hỏi lại: “Lúc đó rất phổ biến lại có thể tùy tiện lấy sao?”

Mạc Văn gật gật đầu: “Thời đó, mỗi siêu thị đều phổ biến một dạng túi ni lông riêng, chỉ cần trả tiền là có thể lấy, mặc khác ở một mặt nào đó đúng là túi ni lông cũng có thể gọi là túi tiện lợi.”

“Hóa ra là như vậy.” Pohl bỗng nhiên tỉnh ngộ, từ sau thế kỷ 22, chính phủ đã tuyên bố cấm sử dụng túi tiện lợi, cũng đốt bỏ rất nhiều, cấm xưởng sản xuất, vì thế mà ở thời đại xa xôi này, túi tiện lợi trở thành đồ cổ hiếm có.

Nếu không phải bộ dạng túi ni lông gần giống túi tiện lợi thì có lẽ đã sớm làm khó bạn học cả lớp rồi.

Giáo sư An cẩn thận cất ‘cổ vật’ vào hộp, trước khi rời khỏi phòng học đã để lại một câu ‘ngày mai sẽ nói kết quả cho các trò’, sau đó mới thông thả đi mất.

Giáo sư An vừa đi, trong nháy mắt phòng học như ong vỡ tổ, trừ những người không viết được đáp án, nhưng người còn lại đều kích động đến hai má hồng hồng.

Hết cách rồi, tham gia chọn lựa đại biểu để dự thi giải thi đấu học viện tinh anh này thật sự khiến người ta rất kích động.

Người bình thường học hệ viễn cổ là vì cái gì? Không phải vì muốn có một tiền đồ tốt sao?

Thói đời quá gian nan với người bình thường, trước có phụ trợ sư cơ giáp, sau có cơ giáp sư, nếu không có nhất nghệ tinh* thì chỉ có thể vào làm việc ở những công ty nhỏ, cầm đồng lương ít ỏi duy trì cuộc sống mà thôi.

(* là một thành ngữ chỉ kỹ năng, chuyên môn_baike)

“Mạc, hai người chúng ta nhất định phải thông qua tuyển chọn.” Ánh mắt Pohl vô cùng kiên định, giọng điệu như tình thế bất buộc: “Mặc kệ kết quả năm rồi ra sao, năm nay vị trí đứng đầu và thứ hai cứ để chúng ta đến bao trọn đi! Tổ nhất định phải đoạt được vinh dự cho học viện Horst!”

Đã rất lâu rồi Mạc Vấn chưa từng cảm thấy nhiệt huyết như vậy, nhìn Pohl trước mặt, Mạc Vấn có cảm giác trong đầu có một loại suy nghĩ gì đã được khơi dậy, cậu chậm rãi nhếch môi, gật gật đầu với Pohl.

Đột nhiên, cậu túm vội tay Pohl, nhanh như gió chạy ra khỏi phòng học.

“Này, Mạc, cậu kéo tớ chạy nhanh như vậy làm gì!”

Pohl là một thiếu niên yếu đuối mong manh, bị cậu túm chạy vội đến giày cũng sắp rơi mất, cộng thêm sức lực phản kháng không bằng Mạc Vấn nên chỉ có thể tức đến nổ phổi mở miệng hỏi.

Cậu bé, dù có nhiệt huyết thế nào thì đừng nói lớn tiếng như vậy, mọi người đều là đối thủ cạnh tranh, cậu vừa mở miệng đã muốn bao hết hai vị trí đứng đầu, đây không phải là tình tiết muốn ăn đòn hả.

Mạc Vấn vội vã chạy như bay, cũng không quay đầu, mở miệng nói: “Cậu quay đầu nhìn lại sau lưng rồi hãy nói.”

Sau lưng?

Pohl một bên xách giày, một bên cố gắng quay đầu nhìn lại, vừa thấy, tròng mắt cậu suýt chút nữa đã bị dọa rơi xuống.

Ôi mẹ ơi, không phải cả lớp đều chạy theo muốn đuổi đánh cậu chứ?

Lần này, không cần Mạc Vấn kéo thì Pohl đã sợ bị đánh thành đầu heo mà bộc phát tiềm lực chạy như bay, đến Mạc Vấn cũng cảm thấy mình không đuổi kịp cậu ta nữa.

Giống như một câu nói trên tieba*: “Tôi cảm thấy mình là một người rất có tiềm năng, ví dụ như anh bảo tôi khiêng một cục đá năm mươi cân thì tôi có thể không khiêng nổi, nhưng nếu anh cho tôi năm mươi cân tiền thì tôi không chỉ xách được mà còn CMN có thể chạy!”

(*một trang web, gần giống như facebook bên đó)

Lambert trợn mắt há hốc mồm nhìn một hàng người chạy qua trước mắt, bởi vì tinh mắt nhìn thấy hai người chạy đầu là Mạc Vấn và Pohl, không khỏi thở dài: “Bình thường đám văn nhân này đều không thích vận động, vừa động thì so với chó điên còn nhanh hơn. Hai người bọn họ có thể đồng thời đắc tội cả lớp, cũng có thể xem là một loại thiên phú.”

Warner nhìn bóng lưng càng chạy càng xa của hai người phía trước, giật giật khóe môi nói: “Hắn là mẫu thuẫn trong cuộc thi tuyển chọn thí sinh đại diện học viện. Bên khoa bọn họ tổ chức sớm hơn chúng ta mấy tháng, tính thời gian thì đúng là mấy ngày nay.”

18. Chương 18: Học Bá

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong tức xá, Pohl lộ lưng nằm lỳ trên giường, một bộ sống không thể yêu.

Đúng lúc đó Mimi lại như một viên pháo cỡ nhỏ ‘phốc’ một cái nhảy lên bả vai Pohl, khiến cậu ta đau nhức đến mức thân thể không ngừng co giật, vẻ mặt không ngừng thay đổi.

“Đau, đau!” Pohl một bên gào lên đau đớn, một bên cẩn thận ôm tiểu tử tông xuống dưới.

Mạc Vãn quay đầu nở nụ cười, lại gần xoa bóp vai cho Pohl.

“Mấy người bọn họ thật ác, từ phía Tây học viện đã bắt đầu đuổi theo, đuổi đuổi đến tận phía Đông cũng không chịu buông tha!” Pohl tràn ngập oán niệm: “Chạy đến mức vai và cánh tay đều đau đớn.”

“Là do cậu vùng tay quá mạnh thôi.” Nghĩ đến tư thế lúc chạy bộ của Polh, Mạc Vãn lắc lắc đầu.

Không nói chuyện này còn đỡ, vừa nói đã khiến Pohl nghĩ đến chuyện Mạc Vãn không trọng nghĩa, nửa đường lại tự mình chuyển hướng.

Nháy mắt oán niệm trong mắt Pohl như hóa thành thực thể mà tràn ra ngoài, đã nói có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu mà.

“Mạc, cậu khiến tớ thật đau lòng, trong lúc một mình tớ thu hút cừu hận của cả lớp, cậu lại lén lút trốn đi.”

“Thật sao?” Hai tay Mạc Vần lặng lẽ tăng lực, khoe miệng chậm rãi cong lên: “Ăn bữa tối tôi mang về, còn nói tôi không có lương tâm.”

Pohl bị đau đến há miệng gào to, dùng cả tay lấn chân lồm cồm bò về phía trước: “Tớ sai rồi, cậu đại nhân đại lượng! Đùng đùng sức nữa, sẽ chết người đấy!”

Mạc Vần túm cạp quần kéo Pohl trở lại, như nặng như nhẹ vỗ vỗ lưng đối phương: “Chạy cái gì mà chạy, còn không mau lại đây.”

Pohl sống chết kéo lưng quần, sợ bị Mạc Vần tụt xuống, trên vai còn bị cậu đè đến đau nhức không ngớt, muốn chạy cũng không được. Cảm giác này đúng là vừa thoải mái vừa chua xót.

Pohl lệ rơi đầy mặt nghĩ, sau này tôi không dám tiếp tục nhiệt huyết trước mặt mọi người nữa đâu.

“Tớ hận Edward, lúc đuổi theo là cậu ta chạy đầu tiên. Trong lòng vạn năm lão tam như cậu ta nhất định rất hận tớ.”

Hầu như cả lớp đều đuổi theo Pohl, Pohl cũng hết cách đối với đám người bọn họ, chẳng qua cậu ta vẫn nhớ kỹ những người chạy nhanh nhất.

Cậu ta tức giận nói: “Nhất định là lần này Edward sợ không được chọn nên hận chúng ta đến nghiêng răng, nhiều lần tớ còn suýt bị cậu ta túm được góc áo.”

Mạc Vần thấp giọng cười, tập trung xoa bóp cho Pohl.

Edward ngồi sau bàn Mạc Vần và Pohl, thành tích học tập không tồi, là một học viên xuất sắc, đáng tiếc vạn năm đều bị Pohl đè dưới đáy.

Giống như Pohl từng nói, cậu ta là người nhiều lần chiếm giữ vị trí số ba, hay còn gọi là vạn năm lão tam.

Lúc nhập học, Pohl đứng vị trí thứ hai, cậu ta đứng thứ ba, khi vào học được phân vào cùng một tổ, Pohl là đội viên thứ hai, còn cậu ta lại là đội viên thứ ba. (?)

Mà hai người bị phân cùng ban với Mạc Vần cũng đủ xui xẻo, nếu không, ở bất cứ ban nào khác, ít nhất Pohl hay Edward cũng có thể đứng đầu.

Vì thế tuy không đến nỗi gặp mặt là choảng nhau nhưng sau lưng hai người đều nhìn nhau không vừa mắt.

Nếu lần này Edward không qua khỏi thử thách, nhất định Pohl dù nằm mơ cũng cười tỉnh.

Đáng tiếc, giáo sư An không cho Pohl cơ hội như vậy.

Danh sách dự thi của học viện vừa xuất hiện đã dẫn đến một đám kêu rên.

Giai đoạn đầu tiên là trong nội bộ học viện cử hành cuộc thi lựa chọn ra mười lăm học viên ưu tú, rồi lại từ mười lăm người ấy đào thải năm người, còn lại mười người thì thông qua hình thức cướp quyền trả lời đào thải năm người nữa, cuối cùng mới giữ lại năm người đại biểu học viện cùng cạnh tranh thứ tự với những học viên học viện tinh anh khác.

Toàn giáo có tiêu chuẩn là mười lăm, trong lớp Mạc Vãn đã chiếm bảy người, mà trong bảy người này cũng bao gồm Edward, người mà Pohl nhìn không vừa mắt.

Cuộc thi vòng loại càng nghiêm khắc, cẩn thận hơn so với cuộc thi nhập học trước đó, rõ ràng chỉ có mười lăm người nhưng lại chia làm ba trường thi, cho nên có thể tưởng tượng được khoảng cách giữa người với người là bao xa.

Lần này thành tích vừa ra, trong nháy mắt lại rơi rụng mất năm người. Lớp Mạc Vãn có bảy người, bị đào thải một, chỉ còn lại sáu.

Mà sáu người còn lại, ngoại trừ Mạc Vãn và Pohl có quan hệ không tồi, thì những người khác vừa gặp mặt đã khiến bầu không khí trở nên sốt sắng, căng thẳng.

Cuộc thi cướp quyền trả lời luôn tuân theo nguyên tắc công bằng, công chính, công khai, vào ngày thi đấu, bất cứ học viên nào cảm thấy hứng thú đều có thể đến hiện trường quan sát.

Đây chính là bản hiện trường (một trận quyết định) nha.

Mạc Vãn ngồi trên ghế thi đấu, dưới đài là đám người đông đúc.

Mười tuyển thủ thi đấu được sắp xếp theo hình vòng cung, ghế dựa và chiếc bàn trước mặt họ từ từ được nâng lên.

Muốn cướp quyền trả lời thì phải nhấn đèn đầu tiên, chỉ cần đèn gắn trong bàn tỏa sáng là có thể trả lời câu hỏi.

Hơn nữa mỗi khi đèn sáng sẽ đồng thời kết nối với Microphone, lúc trả lời, mọi người dưới đài đều có thể nghe được, mà tuyển thủ chậm một bước chỉ có thể chờ đợi câu hỏi tiếp theo bởi vì câu trả lời của cậu ta không được kết nối với Microphone.

Dick đã sớm chiếm một vị trí thật tốt dưới đài, bởi vì Pohl cũng thi đấu nên Amber, cái tên đệ khổng* kia, trời vừa sáng cũng mò mẫm lại đây chiếm chỗ.

*(*yêu thương cưng chiều em trai thành cuồng, đại loại thế)*

Dick chưa bao giờ che giấu tác phong thích theo đuổi người đẹp của mình, hầu như mỗi ngày đều gửi một phong thư ra ngoài, nội dung trong đó không cần nói thì mọi người cũng hiểu.

Vì thế hôm nay Dick tới đây, không cần nghĩ, cũng là vì muốn tìm kiếm người đẹp khắp nơi.

Amber ngồi bên cạnh Dick, càng nhìn càng cảm thấy thanh niên tóc dài bên cạnh em trai rất quen mắt.

Đôi mắt phượng hẹp dài kia, sống mũi cao thẳng, môi đỏ hồng... Đây không phải chính là vị phụ trợ sư giúp mình bắt mèo lúc trước à...

Anh đại, anh yên tĩnh làm phụ trợ sư không được sao! Tại sao còn rảnh rỗi đi làm nghề phụ nữa vậy!

Thật muốn quỳ!

Nếu muốn nói tâm tình lúc này của Amber thì chỉ có thể dùng mấy từ chột cao chột thấp để hình dung.

Lúc trước khi Amber tặng mèo cho Pohl, từ đầu đến cuối đều không nói một chữ về người kia, toàn bộ quá trình chỉ phóng đại chính mình vất vả cỡ nào, anh dũng cỡ nào, mới có thể bắt được nó. Nói đến mức ngay cả Amber cũng bắt đầu tin tưởng.

Bây giờ vừa thấy đồng đội lúc trước, Amber không khỏi bắt đầu hoảng hốt.

Cùng học hệ viễn cổ, nhờ Pohl quen biết người ta thì sao, vậy chẳng phải mình sẽ lòi đuôi à?

Vừa nghĩ tới chuyện Pohl còn nuôi mèo trong ký túc xá, Amber lập tức lệ nóng doanh tròng. Nếu ông trời cho tui cơ hội thì tui nhất định sẽ chọn ăn ngay nói thật.

Lúc này, chỗ ngồi bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, Amber và Dick quay đầu liếc nhìn, lại bị dọa đến mức cảm suýt rơi xuống đất.

“War, Warner.” Amber lấp ba lấp bắp nói: “Sao cậu lại đến đây? Không phải cậu không thích xem mấy trận đấu khô khan như này hả?”

“Đúng đấy, cậu không hiểu biết lịch sử, mà trước đây cũng chưa từng thấy cậu xem qua.” Dick chủ động nối tiếp câu chuyện, chế nhạo Warner.

Warner quay đầu liếc hai người một cái, lại nhìn thẳng về phía trước, bình tĩnh đáp trả: “Không phải hai

người các cậu cũng không hiểu lịch sử sao?”

“ ... ”

Amber và Dick bị Warner ghen một trận, yên tĩnh lại.

Thế nhưng rất nhanh, Amber lại bắt đầu phản kích: “Tớ tới xem em trai thi đấu, không liên quan đến chuyện hiểu lịch sử hay không. Cậu có em trai sao?”

Dick cũng nhanh chóng phản ứng lại, trên mặt trời lên một nụ cười xấu xa, sờ sờ cằm, nghiêng đầu nhìn Warner: “Còn tớ tới đây xem người đẹp thi đấu, cũng không liên quan đến chuyện hiểu lịch sử hay không. Cậu có người đẹp để nhìn sao?”

Nói xong, Dick đều bị sự nhanh trí của chính mình thuyết phục, anh ta nhìn Amber một cái, rồi lại dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Warner.

“ ... ”

Warner không dễ chịu động động người, hôm nay anh đội mũ đến đây, chỉ thấy anh đưa tay kéo kéo vành nón, tiếp theo lại dùng hai tay ôm trước ngực, lạnh lùng nói: “Xem xong thi đấu thì trở về huấn luyện bốn tiếng.”

“ ... ” Mẹ ơi, con không dám miệng tiện như vậy nữa đâu! QAQ

Thời gian dần trôi qua, vệt sáng trên màn hình trên đài chậm rãi chuyển động, đến khi chùm sáng càng lúc càng nhiều, hình ảnh trên màn hình cũng trở nên rõ ràng hơn.

Bỗng nhiên ‘Tách’ một tiếng, trên đài lập tức sáng sủa như ban ngày.

Toàn trường yên lặng như tờ.

Mạc Vãn hít vào một hơi thật sâu, cùng Pohl liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu.

Trên đài không rõ tình huống dưới đài lắm nhưng dưới đài chỉ cần không phải bị cận thị đều đều có thể nhìn thấy hành động giữa hai người Mạc Vãn.

Trong lòng Amber nước mắt đã chảy thành sông, chuyện cậu ta không muốn nhìn thấy nhất cuối cùng cũng xảy ra.

(lý do vì sao dù cùng lứa với nhóm tiểu công ta lại đặc cách cho amber là ‘cậu’ vì lúc ban đầu khi gặp thụ, thụ đứng vị trí từng trải xem amber là ‘cậu ta’ giờ ko đổi để khỏi nhầm thôi .=.)

Pohl quen biết vị phụ trợ sư kia thật sao, thế giới này thật nhỏ...

Bỗng nhiên, Amber nghĩ đến hôm sau khi thi xong, Pohl về nhà nói em ấy có làm quen được một người bạn mới.

Hai mắt Amber mông lung nhìn trên đài...

Không phải cậu muốn đầu gối hả! Tôi cho cậu! Chỉ cần cậu đừng để tôi bị mất mặt là được.

“Vòng thi cướp quyền trả lời, sắp bắt đầu.”

Thiết bị khuếch đại âm thanh rất vừa phải, truyền câu nói này vào tai mỗi người một cách rõ ràng, mười vị tuyển thủ sau khi nghe xong đều dồn dập đặt tay lên nút bấm.

“Ba” “Hai” “Một”

“Bắt đầu!”

Câu hỏi thứ nhất: “Văn vật trong hình là gì, ở viễn cổ có tác dụng gì?”

Mạc Vần vừa thấy đã nhấn đèn, nhanh chóng trả lời: “Xe lửa, tác dụng là vận tải.”

“Trả lời chính xác, mời nghe câu hỏi tiếp theo.”

Hai người bên cạnh lập tức liếc mắt nhìn Mạc Vần, nhưng cũng không dám làm gì mờ ám bởi câu hỏi tiếp theo đã bắt đầu rồi.

Không phải là không có người muốn ấn nút trước rồi nghĩ đáp án, nhưng quy tắc trong cuộc thi quá nghiêm khắc, nếu sau hai giây cướp quyền không trả lời được thì không chỉ không có điểm mà còn bị trừ gấp đôi điểm câu hỏi đó.

Vì thế mọi người đều ở trong trạng thái rất cẩn thận, cũng do vậy mà Mạc Vần giây cướp quyền trả lời thật sự rất lòi kéo thù hận được không hả!

“Mời nhìn kỹ hình ảnh trên điện thoại di động, xin hỏi thời đó là loại nhãn hiệu gì?”

Mạc Vần: “Apple.”

“Trả lời chính xác.”

“Câu hỏi số ba, vị nào là nhân vật lãnh đạo Hồ Môn Tiêu Yên*?”

*(*Cuộc chiến loại bỏ thuốc phiện ở Hồ Môn, link xem thêm tại đây:)*

“Lâm Tắc Từ!”

“Trả lời chính xác, câu hỏi tiếp theo.”

“Lúc đó Hoa quốc có một bộ anime vừa phát sóng đã thịnh hành toàn quốc, mời xem hình dưới đây và nói ra tên của bộ anime này.”

“Cừu Vui Vẻ và Sói Sám.” Mạc Vần nhìn chằm chằm hình ảnh con sói vĩnh viễn không ăn được cừu trên màn hình, nước mắt giàn giụa ấn nút cướp quyền trả lời.

Các anh em, không phải tôi không cho mọi người đường sống mà là thật sự không thể không ra tay! Mọi người nhìn đi đây là loại câu hỏi gì vậy chứ, đến trẻ em năm tuổi cũng biết đáp án, nếu tôi không trả lời thì tôi sẽ cảm thấy bản thân rất ngu ngốc, rất dằn vặt, thật!

Khán giả dưới đài mất cảm xúc nhìn cái người trâu bò đang không ngừng nhấn nút đoạt quyền trên đài, trong lòng cảm thấy đặc biệt huyền huyền: Đây là học bá nhà ai không cột lại mà thả ra ngoài chạy loạn vậy?

Chín tuyển thủ còn lại bị Mạc Vần giật đến một câu hỏi cũng không được trả lời, không thể không quay đầu, ý đồ muốn dùng ánh mắt giết chết Mạc Vần.

Trong đó ánh mắt Pohl là mãnh liệt nhất.

Anh đại, chúng ta đều là người, cậu đừng giả bộ thành thần được không? Quá uất nghẹn.

Bởi vì Mạc Vần nhận thầu cướp đáp hết tất cả câu hỏi dẫn đến việc cậu đạt vị trí đứng đầu còn lại chín người không thể không tiến hành thêm một cuộc tranh tài nữa.

Cũng từ đó, Mạc Vần một trận thành danh, trở thành học bá đứng đầu của học viện Horst.

hết chương 18

19. Chương 19: Mời

Edit: Thủy Lưu Ly

Tất cả đề mục đều bị cùng một người cướp quyền trả lời, còn trả lời vô cùng chính xác, trường hợp này là trường hợp chưa bao giờ xuất hiện từ khi thành lập học viện đến nay, vì thế không thể không khiến các vị giáo sư ở đây tập trung chú ý.

Bởi vì muốn lựa chọn người đại biểu học viện tham gia cuộc tranh tài cho nên lần lựa chọn này được tổ chức vô cùng nghiêm khắc.

Mỗi một học viên đều là mặt mũi của học viện, bất kể là cuộc thi lựa chọn ở hệ nào, phó viện trưởng và các vị giáo sư vì biểu hiện sự coi trọng đều ở dưới đài quan sát và ghi chép.

“Tôi nhớ cậu học trò này, lúc trước là tôi thông báo cậu ấy vào nhập học.”

Phó viện trưởng Rudolph nhìn Mạc Vấn, dùng tay sờ sờ râu mép bên môi, thoả mãn gật gật đầu.

Hóa ra là người đứng đầu trong hệ. Những vị giáo sư khác bỗng nhiên hiểu ra, chụm đầu ghé tai bàn luận, còn hằng hái dùng bút điện tử ghi chú trên màn ánh sáng.

Giáo sư đeo kính là người có kinh nghiệm lâu năm hơn những vị giáo sư khác, ông ta và phó viện trưởng là cùng thời với nhau, lúc này, nhìn thấy không khí trong sân dần trở nên ồn ào vì biểu hiện của Mạc Vấn, ông ta đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, quay đầu đề nghị với Rudolph: “Nếu năm nay có học viên thực lực mạnh như vậy, tôi đề nghị lập tức tổ chức vòng thi lựa chọn thứ hai.”

“Tôi cảm thấy đề nghị này không tồi.”

“Có thể chấp hành.”

“Tôi cũng cảm thấy tốt.”

Rudolph thấy mọi người đã đồng ý, hơi suy nghĩ một chút rồi vung tay lên, giáo sư bên cạnh lập tức chuyển Microphone qua cho ông.

Hằng giọng, Rudolph mở miệng: “Tôi là Rudolph, phó viện trưởng của học viện, vòng thi thứ hai sắp mở ra, riêng tuyển thủ đã liên tục chiến thắng có thể xuống dưới đài quan sát.”

Lời này vừa nói ra, toàn trường lại yên tĩnh lại, sau khi Mạc Vấn nghe thấy những lời phó viện trưởng nói cũng từ từ xuống đài, chuẩn bị làm một vị khán giả không chút tiếng tăm.

Theo từng bước chân của Mạc Vấn, xung quanh dần vang lên tiếng vỗ tay thưa thớt, giống như âm thanh này đang nhắc nhở cái gì sau đó tiếng vỗ tay càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nhiệt liệt.

Mạc Vấn đã rất lâu không cảm thấy gương mặt nóng rực như phát sốt rồi, di chứng sau nhiều năm làm ăn là càng về sau da mặt càng lúc càng dày.

Có điều bây giờ Mạc Vấn lại hận không thể vô hình trước mắt bọn họ.

Tôi chỉ trả lời những câu mà tất cả người bình thường đều có thể đáp thôi mà, mọi người đừng dùng ánh mắt thiên tài nhìn tôi như vậy.

Cũng may, vòng thi đấu thứ hai đã nhanh chóng bắt đầu.

Ít đi một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ như Mạc Vấn, các thí sinh còn lại đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trời ạ, cậu cho rằng đáp đề là ăn sủi cỏ sao, ăn một hết một!

“Câu hỏi thứ nhất, mời nghe rõ. Mọi người nhìn kỹ bức vẽ một món đồ cổ bên dưới, xem hình dạng và ghi chú bên ngoài, trả lời câu hỏi cơ cấu này ở viễn cổ năm 2014 thuộc về cơ cấu cao cấp hay là cơ cấu cấp thấp.” (?)

Là câu hỏi hai chọn một. Có thí sinh nghe vậy hai mắt đều sáng lên, đây là tỷ lệ 50% á, mặc kệ có thể trả lời được hay không, đoạt quyền trước rồi tính sau.

Ngay sau đó Mạc Vấn trở mắt nhìn đèn số hai sáng lên, cộng thêm đối phương còn lớn tiếng rống một câu: “Cơ cấu cao cấp!”

Mạc Vấn không đành lòng nhắm hai mắt lại.

Computer có ram không tới 1G ở năm 2014 là cơ cấu cao cấp? Đến ram 4G còn phải bị đào thải nữa là.

“Trả lời sai.” Tiếng nhắc nhở chói tai vang lên.

Thí sinh số hai mặt mày trắng bệch.

“Câu số hai, mời nghe kỹ, xin lỗi đại chiến thế giới lần hai bắt đầu vào thời gian nào.”

Câu hỏi dựa vào trí nhớ này là kiểu Pohl thích nhất, vì thế vừa nghe thấy câu hỏi Pohl đã ấn đèn: “Mùng 1 tháng 9 năm 1939.”

“Trả lời chính xác, mời nghe tiếp câu hỏi số ba...”

Thấy Pohl thành công trả lời được một câu, Amber không khỏi hưng phấn múa máy tay chân, hô to một tiếng: “Lợi hại!”

Dick vội vã ngăn chặn động tác của Amber lại, trước sau đều là người với người, phải văn minh xem thi đấu mới là phép lịch sự tối thiểu.

“Tôi biết em trai Pohl trả lời được câu hỏi khiến cậu rất kích động, nhưng cậu phải bình tĩnh, bình tĩnh. Cậu xem người đẹp Mạc Văn đi, đoạt được vị trí đầu tiên mà sắc mặt vẫn như thường kia.”

Vừa nhắc đến Mạc Văn, cả người Amber lập tức ỉu xiu như quả bóng bị xì hơi. Cậu ta chột dạ, cho nên lúc này chỉ hi vọng đối phương đã quên bằng cậu ta thì mới tốt.

Amber nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên nhớ ra Warner còn ngồi bên cạnh, không khỏi quay đầu nhìn anh, trong lòng buồn bực không ngớt: “Lão đại, cậu thật sự đến xem thi đấu à.”

Warner càng kỳ quái nhìn lại Amber: “Tôi không đến đây xem thi đấu chẳng lẽ tôi cố ý đến đây nhìn cậu.”

Trong nháy mắt toàn thân Amber đều bị câu nói này mà nổi đầy da gà. Oimeoi, cảnh tượng này thật đáng sợ. Amber lập tức bật người thành thật lại, không dám tiếp tục nghe nói lung tung nữa.

Tình hình trên đài đã mơ hồ đến hồi kết thúc, chỉ còn lại hai câu hỏi, khoảng cách điểm số giữa các tuyển thủ cũng kéo dài ra.

Mạc Văn quét nhìn dụng cụ ghi điểm trên đài, hiện nay Pohl là người đứng đầu, so với người đứng thứ hai cao hơn hai mươi điểm, so với người thứ ba thì cao hơn ba mươi điểm, nếu người thứ hai không trả lời hai câu hỏi cuối cùng này, Pohl nhất định sẽ giành chiến thắng.

“Xin hỏi ở viên cổ, trong anime (Cừu Vui Vẻ và Sói Xám), vợ của Sói Xám tên là gì?”

“...”

Chín người trên đài đều mộng, khảo cổ không phải khảo sát hiện vật sao, mà coi như có người giám định video viên cổ cũng không cần đi sâu tìm hiểu như thế chứ.

” ‘Tích’, đã đến giờ, không có người cướp quyền trả lời.”

Một tiếng nhắc nhở vang lên đại biểu trong vòng hai này không còn ai có thể lay động thành tích đứng đầu của Pohl, còn câu hỏi cuối cùng là để mấy người còn lại tranh nhau chém giết.

Pohl hưng phấn bật người khỏi chỗ ngồi, quay đầu tìm kiếm vị trí Mạc Văn dưới đài.

“Pohl ~ “

Pohl cảm thấy hình như cậu nghe thấy tiếng của anh trai gốc nhà mình, xa xa nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một người đang tích cực vẫy tay giống như nhánh cây bị gió thổi mạnh.

Chẳng lẽ anh không phát hiện ánh mắt phun lửa của người bên cạnh sao?

Pohl cầm nín đỡ trán, vì tránh để anh trai bị người xúm lại đánh, Pohl không thể làm gì khác hơn là xuống đài lại gần chỗ Amber.

Cũng giống như Dick, lúc Pohl nhìn thấy Warner đã không nhận được mà hoảng sợ một trận. Nhiều năm trước cậu và Warner có quen biết, nguyên nhân là vì người lớn trong nhà đều thuộc chính phủ cho nên bọn nhỏ của bọn họ đã quen biết từ rất sớm.

Tính tình Warner thế nào, Pohl không thể nói là hiểu rất rõ, nhưng bảy tám phần mười thì không thành vấn đề. Rõ ràng mình là công tử nhà đại thần, mà lúc bọn họ gặp mặt nói chuyện đều không vượt quá năm câu.

Cái gì ‘Amber đâu’ ‘Bác trai bác gái khỏe’.

Toàn bộ đối thoại đều xoay chung quanh người nhà, nói nhiều một câu sẽ chết người sao? Anh không biết nói chuyện như vậy cha anh có biết không?

Dick thức thời tặng chỗ ngồi lại cho Pohl, tự mình lại chuyển sang ngồi bên cạnh Pohl.

Pohl nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Amber, ngón tay lén lút chỉ về phía Warner.

Amber lập tức hiểu ý em trai, lắc lắc đầu, lại buông tay nhún nhún vai.

Suy nghĩ một chút, Amber ghé miệng lại gần em trai, nhỏ giọng nói: “Có khả năng là coi trọng tuyển thủ nào đó.”

Động tác của hai người quá rõ ràng, Warner quay đầu liếc nhìn Amber, vẻ mặt Amber nhất thời hóa thành cười gượng.

Chân mày Warner hơi động, đề thấp vành nón đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu xong rồi, cậu ta đã nghe được.” Pohl âm thầm lau mồ hôi lạnh thay Amber, tính Warner rất hẹp hòi lại thích trả thù, lần này xem như Amber gặp xui xẻo rồi.

Cuộc thi chọn lựa cuối cùng cũng công bố danh sách.

Là Mạc Vấn, Pohl, Edward, còn có thêm hai người ở ban khác nữa.

Năm người này, lúc cuộc thi tình anh bắt đầu, sẽ đến học viện được chỉ định năm nay, vừa học tập vừa thi đấu.

Từ sau khi kết thúc cuộc thi lựa chọn, Mạc Vấn cảm thấy mình liên tục bị tầm mắt người khác dõi theo.

Đây cũng không phải ảo giác, nhưng lúc Mạc Vấn đột nhiên quay đầu lại, những người phía sau đều ăn cơm thì ăn cơm, tám chuyện thì tám chuyện, dáng vẻ bình thường giống như không hề có chuyện gì.

Mạc Vấn nghĩ mãi mà không ra.

Pohl đối diện không khỏi cười ra tiếng, vô tình vạch trần bộ mặt ẩn dấu của quần chúng nhân dân: “Mạc, cậu không biết bây giờ cậu rất nổi danh sao? Bọn họ đều muốn vây xem học bá ăn cơm thế nào đấy.”

Học bá ăn cơm thế nào?

Là dùng đũa để ăn á!

Mạc Vấn quýnh lên, nhanh chóng ăn vài miếng, rồi lôi kéo Pohl, ảo não chạy đi.

Mạc Vấn đã hoàn toàn lĩnh hội được cảm giác làm ngôi sao là thế nào rồi, đi đâu cũng bị nhìn, thỉnh thoảng còn gặp bạn học hệ lịch sử muốn cậu ký tên, nói cậu là thần tượng của họ.

Mà càng khiến cậu sốt ruột hơn là bắt đầu có người tỏ tình với cậu.

Bởi vì bình thường đều là cơ giáp sư kết hợp với phụ trợ sư, cho nên đa số người đến tỏ tình với Mạc Vấn đều là học viên hệ bình thường.

Học viên bình thường ở hệ viễn cổ là nhiều nhất, cộng thêm những người hệ này đều là người thích nghiên cứu văn hóa cổ cho nên những lá thư tình họ viết ra cũng vô cùng vô cùng buồn nôn.

“Em là gió tôi là cát, triền miên triền miên đến thiên nhai (chân trời)” Pohl nhin cười mở một lá lại một lá thư tình rồi đọc cho Mạc Vần nghe.

“Tôi muốn dịu dàng ôm em vào ngực, hôn lên mỗi tất da thịt em. Tôi muốn ngậm em vào trong miệng để em cảm nhận tôi dịu dàng thế nào.”

...

“Xi.” Rốt cuộc Pohl cũng không nhin được, há miệng cười ngửa trước ngửa sau, còn dùng tay hung hăng vỗ mặt bàn: “Đám người này thật có tài, Mạc, cậu có coi trọng ai không? Tổ giúp cậu hồi âm.”

Mạc Vần bắt đắ dĩ đóng Quang Nảo, ngẩng đầu nhìn Pohl, kéo kéo khóe môi đáp lời: “Tôi nhớ lúc vừa vào học không phải cậu đã nói muốn trở thành người đứng đầu à? Nếu đã muốn như vậy thì sao không mau đi ôn tập bài học đi?”

Pohl tỏ vẻ chuyện cũ không cần nhắc lại, than thở: “Lúc trước tớ còn trẻ không hiểu chuyện, từ khi nhìn thấy cậu cướp quyền trả lời còn cướp thoải mái như vậy, tớ đã từ bỏ dự vọng muốn tranh vị trí đứng đầu với cậu rồi. Dù sao chúng tớ cũng là người phạm, cho nên bảo vệ vị trí thứ hai đã biến thành mục tiêu hiện tại của tớ.”

Nói đến đây lại chuyển chủ đề về như cũ, khóe miệng cong cong: “Cậu coi trọng ai? Tổ giúp cậu hồi âm nha.”

Quanh đi quẩn lại cũng không thể trốn được vấn đề này, Mạc Vần đau đầu, chỉ chỉ đồng thư tình bên cạnh Pohl, khoát tay áo một cái: “Mau mau lấy đi đi, tôi không coi trọng ai cả, sau này nếu lại gặp trường hợp như vậy thì đừng mang về nữa.”

May mắn phong trào thư tình chỉ kéo dài mấy ngày mà thôi, nếu tiếp tục lâu dài thì có khả năng Mạc Vần sẽ phải bỏ tiền riêng mua người máy chuyên dụng để dọn rác rưởi cũng nên.

Ngay lúc Mạc Vần tập trung chờ đợi thông báo sẽ đến học viện nào thì Warner bỗng nhiên dùng Quang Nảo liên hệ với cậu.

Thả Quang Nảo xuống, Mạc Vần cảm thấy đầu mình như to ra một vòng.

Để tỏ lòng cảm ơn với ân nhân cứu mạng của con trai, sau khi cha mẹ Warner xử lý xong công việc đã chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn tại nhà, chân thành mời Mạc Vần đến dự.

Chuyện như vậy không dễ từ chối, Mạc Vần không thể làm gì khác là nhận lời nói bản thân sẽ sắp xếp thời gian đến dự.

20. Chương 20: Yến Hội

Edit: Thủy Lưu Ly

Thật ra từ sớm cha mẹ Warner dự định muốn tổ chức yến hội trong cung mời Mạc Vấn, chỉ có điều khi đó Warner một lòng xem Mạc Vấn như người ôm ấp bấp đui, vì thế vẫn dùng lý do tạm thời không có thời gian để từ chối.

Tuy rằng Mạc Vấn đã nhận tiền, nhưng phu nhân thủ lĩnh vẫn cảm thấy nhất định phải tự mình cảm ơn thì mới hợp lễ, dù sao vị trí của họ không bình thường, chuyện cần suy nghĩ cũng nhiều hơn.

Ít nhất, chuyện vợ chồng thủ lĩnh lạnh nhạt ân nhân cứu mạng con trai tuyệt đối không thể xảy ra.

Sau mấy lần Warner tìm lý do từ chối, thấy mẹ mình càng dò hỏi nhiều hơn, cuối cùng sợ bà tự mình tìm đến cửa, Warner không thể làm gì khác là đồng ý, nói sẽ hỏi thăm sắp xếp của đối phương.

Khoảng thời gian này, thiện cảm của Warner đối với Mạc Vấn đã tăng lên không ít, tưởng tượng dây dưa cũng chưa từng xuất hiện, điều này đã nâng cao cái nhìn của anh với cậu, bởi dù sao bất kể làm bạn hay bạn trai Warner đều là chuyện buồn bán chỉ lời không lỗ mà.

Mà biểu hiện của Mạc Vấn ở phương diện lịch sử cũng khiến Warner thấy kinh diễm.

Loại kinh diễm này không phải biểu hiện trên bề ngoài mà là một loại tán thưởng, thán phục với cường giả.

Cường giả không chỉ đại diện ở phương diện thao tác cơ giáp đánh đổ một đám người mà còn đại diện sự khổng lồ tuyệt đối ở một loại lĩnh vực, bất kể là người bình thường hay là cơ giáp sư, trong bọn họ đều có người được gọi là cường giả.

Lúc Mạc Vấn ở trên đài thi đấu, ánh mắt tự tin và tốc độ không gì sánh kịp đều toát ra một loại mị lực đặc biệt, hơn nữa đuôi mắt hẹp dài thỉnh thoảng đảo qua mọi người và khóe môi hơi cong cong, cộng thêm khuôn mặt xuất sắc càng làm cậu thêm rực rỡ lóa mắt, khiến lòng người không ngừng bị khuấy động.

Thật ra khi đó Warner cũng cảm thấy trái tim như ngừng đập trong khoảnh khắc, nhưng anh lấy lại tinh thần rất nhanh. Anh là con trai của thủ lĩnh, người yêu có thể là người bình thường xuất thân từ gia đình phụ trợ sư hoặc là cơ giáp sư nhưng tuyệt đối không thể là người bình thường tay không tác sát, trừ khi người bình thường kia là một cô gái.

Đây cũng là một loại hiện thực, bất kể người bình thường có được thành tựu gì, bất kể là nhà khoa học hay là lịch sử gia, ở trong lĩnh vực của mình, bản thân là cao cao tại thượng, nhưng ra khỏi lĩnh vực, bản thân vĩnh viễn chỉ là một người có thân thể gầy yếu, không có cách nào phụ trợ, cũng không có cách nào chiến

đầu.

Cống hiến to lớn cho quốc gia, thưởng! Địa vị và của cải đều được cả, nhưng, cái gì? Muốn kết hôn với phụ trợ sư? Chưa tỉnh ngủ hả.

Tuy rằng cũng có người bình thường kết hợp với cơ giáp sư, nhưng đều là bình dân xuất thân từ gia đình cơ giáp sư, rất ít có con cái nhà quyền quý xung phong gận dữ vì hồng nhan. Hay là nói, người bình thường nếu muốn kết hôn với người có địa vị cao thì ít nhất bối cảnh gia đình cũng phải tương đương với đối phương, nhưng lúc đó cuộc hôn nhân này lại trở thành cuộc hôn nhân kết hợp vì lợi ích của hai gia đình.

Trong lòng Warner cân nhắc một chút, động lòng là một chuyện, nhưng hiện thực lại là một chuyện khác, chỉ cần còn chưa thích đối phương thì tất cả đều còn kịp, chẳng qua người ưu tú như vậy, làm bạn bè cũng không tồi.

Cũng may anh đứng lúc kiểm chế, biết con không ai bằng cha, nếu để cho cha Warner nhận ra chuyện gì, vậy nhất định hôm nay không chỉ mời Mạc Vãn đến ăn một bữa cơm đơn giản như vậy.

...

Trước khi đến nhà Warner, Mạc Vãn đã đoán rằng, nhà anh hoặc là cự phú hoặc là gia đình quan chức.

Dù sao có thể đưa ra một khoản tiền lớn như vậy tuyệt đối là người có chút của cải.

Nhưng Mạc Vãn có nằm mơ cũng không ngờ tài xế lại trực tiếp mang cậu đến vương cung, cũng giống như trực tiếp mang cậu vào Trung Nam Hải* vậy.

*(*là một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, là trụ sở của Đảng cộng sản Trung Quốc và chính phủ của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nó tương đương với White House, xem chi tiết tại đây)*

Trong quá khứ Mạc Vãn chỉ từng gặp chủ tịch, đồng sự mấy tập đoàn lớn như Alibaba, baidu gì đó mấy lần, nhưng đến cửa của Trung Nam Hải cậu lại chưa bước vào bao giờ.

Bây giờ đột nhiên được mời đến một nơi tương đương Trung Nam Hải, Mạc Vãn không khỏi quay đầu nhìn lại Warner một chút.

Warner bình tĩnh bước xuống xe, giống như nơi này không phải là vương cung mà chỉ là vườn hoa sau nhà anh ta.

Trong nháy mắt Mạc Vãn hiểu ra, thì ra đây chính là nhà Warner, cho nên, nhìn lại những cô độc, kiêu ngạo của Warner lúc trước, cậu đã có thể thấu hiểu hoàn toàn.

Thân phận rất cao, cho ai sắc mặt cũng không sợ, có bản lĩnh thì mấy người đến đánh anh ta xem.

Vợ chồng thủ lĩnh biết lúc nào hai người đến nên đã chờ sẵn ở cửa, trong lòng bọn họ vốn đã có chút thiện cảm với Mạc Vấn, chờ đến khi vừa gặp mặt, lại càng cảm thấy bộ dạng đứa nhỏ này rất dễ nhìn.

Ai dám để lãnh tụ một quốc gia và phu nhân của ngài chờ đợi trước cửa, Mạc Vấn vừa thấy bọn họ đã sải chân nhanh hơn, khom người khiêm tốn hành lễ

Về tình, đây là cha mẹ bạn học, nên tôn trọng, về lý, đây là lãnh tụ quốc gia, càng nên tôn trọng, vì thế dùng thái độ tiểu bối chào hỏi là tuyệt đối không sai được.

“Ai da, đứa nhỏ này thật dễ nhìn.” Yvette cười khen ngợi.

Tướng mạo mẹ Warner thiên hướng đoan trang, khí chất càng ung dung quý phái, mang theo một loại cảm giác đại khí của người có địa vị cao, nhưng khi bà vừa cười vừa mở miệng như vậy lại giống như một phụ nhân* bình thường khen ngợi đứa nhỏ mình yêu thích, khiến người khác lập tức cảm thấy khoảng cách giữa hai bên được rút ngắn không ít.

(*người đã có chồng)

Cha Warner cũng cẩn thận đánh giá Mạc Vấn, đồng ý với lời nói của vợ mình, gật gù đầu hòa theo: “Đúng là một đứa trẻ tốt.”

Có thể thấy hai người đã mất không ít tâm tư để chuẩn bị buổi tiệc này, đến quản gia cũng đứng bên cạnh cung kính phục vụ.

Sau khi thủ lĩnh và phu nhân vào chỗ, Mạc Vấn và Warner cũng lần lượt vào chỗ theo.

Mẹ Warner chủ động mời Mạc Vấn đến đây nên tất nhiên sẽ không để Mạc Vấn cảm thấy lúng túng, vì thế, bà một bên dùng cơm, một bên lại thông thả, ung dung trò chuyện việc nhà với Mạc Vấn.

Nói là tán gẫu việc nhà, nhưng Mạc Vấn nào có việc nhà gì có thể nói đâu, vì thế chỉ có thể chọn nói qua loa vài câu để bọn họ tin tưởng.

“Thật là một đứa nhỏ đáng thương.”

Bản thân Yvette có hai đứa con, cả hai đều là thịt trong lòng bà, cũng vì vậy mà khi nghe thấy Mạc Vấn nói không biết cha mẹ mình là ai, trong lòng bà không khỏi cảm thấy thương xót.

“Ai, những người này đúng là không có trách nhiệm, sau khi thành công đào tạo đứa nhỏ lại bỏ đó tự sinh

tự diệt, vậy tại sao lúc đầu lại muốn đào tạo đứa nhỏ chứ.”

Nói xong vành mắt bà đã ửng đỏ, cha Warner bên cạnh lập tức tự giác đưa khăn tay cho bà, vỗ cổ vai bà, lấy đó làm an ủi.

Một lúc sau cảm thấy tâm tình mình tốt hơn nhiều, Yvette nhấp một ngụm nước, sau đó mới dùng khăn tay tào nhả xoa xoa khóe môi.

“Cháu ngoan, sau này cháu phải quý trọng đứa nhỏ chính mình đào tạo ra nghe không, mỗi một đứa trẻ đều là thiên sứ bé nhỏ của cha mẹ.” Nói đến đây, trên mặt Yvette cũng lộ ra nụ cười nhẹ. Đến bây giờ bà còn có thể nhớ rõ cảnh tượng hai anh em Warner chơi đùa lúc bé.

Mạc Vãn đương nhiên rất yêu thích trẻ con, tuy rằng đời trước không kết hôn, nhưng sau này nhất định phải kết, liền mỉm cười gật đầu đồng ý: “Đương nhiên, cháu muốn tự mình dưỡng thai.”

Tự mình dưỡng thai?

Đôi đũa trong tay Warner hơi dừng lại một chút, anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mạc Vãn, xong lại vùi đầu khổ ăn.

Trên mặt mẹ Warner hơi lộ chút chần chờ.

Trẻ con là được đào tạo từ tình trùng của hai bên, cộng thêm quá trình này cũng là việc rất tinh tế, không thể để người khác vào nhìn ngó.

Không cho đến thăm thì làm sao dưỡng thai?

Trừ khi... Tính toán của đối phương là...

Dừng một chút, Yvette ngẩng đầu nhìn Mạc Vãn, hơi xoắn xuýt hỏi: “Cháu ngoan, cháu biết tên mình là ai lấy cho không?” Bởi vì cảm thấy cô nhi hơi miễn cảm với vấn đề thân thể, nên bà lại bổ sung: “Không tiện nói ra cũng không sao.”

Lần thứ hai, bởi vì tên.

Lúc trước khi đến làm thẻ thân phận, thái độ của nhân viên đã khiến Mạc Vãn ngạc nhiên, nghi ngờ, lần này lại do tự phụ nhân thủ lĩnh chỉ ra...

Mạc Vãn cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời: “Lúc trước không có tên chính thức, là do một vị giáo sư đi ngang qua lấy cho.”

“Khó trách.” Yvette hiểu ra, gật gật đầu, còn bỏ xuống cho Mạc Vấn quả địa lôi kinh thiên động địa: “Có khả năng là đối phương không biết dòng họ của cháu nên chỉ đặt tên cho cháu thôi. Như vậy rất dễ khiến mọi người hiểu lầm cháu cố ý bỏ qua dòng họ, chuẩn bị sau khi kết hôn sẽ dùng họ nhà chồng.”

Nói rồi lại nhìn kỹ mặt Mạc Vấn một chút, cười lắc lắc đầu: “Một gương mặt đẹp đẽ như thế, chỉ sợ cháu đã bị không ít người hiểu lầm.”

Sấm sét giữa trời quang!

Về mặt vị nhân viên lúc trước như chợt lóe qua trước mặt Mạc Vấn, nghĩ đến câu nói ‘khó trách’ ý tứ sâu xa kia, Mạc Vấn lập tức đen mặt.

Tôi có họ, họ của tôi là Mạc. Nhưng mà cậu không dám nói thế, ban đầu cậu cũng không biết không có dòng họ thì đại biểu trên gáy có dán thêm tờ giấy, trên tờ giấy viết ‘đầy ngã’. (*là thụ, là bên bị đè há =*))

Nếu biết trước như vậy, khi đó dù thế nào cậu cũng phải bịa ra một cái dòng họ.

Người một nhà Warner không biết lúc này trong lòng Mạc Vấn đã sóng to gió lớn, Yvette còn mỉm cười cổ vũ Mạc Vấn dũng cảm theo đuổi cô gái mình thích: “Làm một người bình thường cũng không có gì không được, ta cũng là người bình thường, chỉ cần có tiền đồ, sẽ có cô gái đồng ý gả cho cháu.”

Trong lòng Mạc Vấn vẫn còn bị đè nén, nhưng không thể không miễn cưỡng lên tinh thần ứng phó với Yvette, chỉ thấy cậu cố gắng bứt ra một nụ cười, đáp lời: “Cháu sẽ cố gắng

Yvette gật đầu cười.

Warner tăng nhanh tốc độ ăn cơm, mạnh mẽ đè xuống mắt mát trong lòng.

Bữa cơm này cũng coi như rất vui vẻ, vợ chồng thủ lĩnh vô cùng thân dân, nếu như người được mời là người từ nhỏ đã sinh sống tại thế giới này mà không phải cậu thì có lẽ đã kích động đến luống cuống tay chân rồi.

Mạc Vấn chẳng qua là nửa đường tới đây, vì thế cậu chỉ tôn kính sâu sắc đối với cha mẹ Warner mà thôi, nếu muốn cậu kích động, thì phải là Tập đại đại* mời cậu ăn cơm mới được.

(**Ông Tập Cận Bình*)

Lúc trở về ký túc xá, Pohl vừa nghe thấy động tĩnh đã nhô đầu ra, ngay cả Mimi cũng tò mò ngóc đầu nhìn Mạc Vấn.

“Hôm nay cậu đi đâu vậy?”

Mạc Vần ‘Cạch’ một tiếng khép cửa lại, chặn bóng người Warner bên ngoài, giơ giơ hộp đồ ăn trong tay: “Bánh quy hạch đào cậu thích nè.”

Nghe vậy, Pohl không còn nhớ chuyện hỏi thăm tin tức nữa, mà hoan hô một tiếng rồi để chân trần chạy đến cướp món bánh yêu thích của mình trong tay Mạc Vần.

Mạc Vần mua cái này vốn để chặn miệng đối phương cho nên rất dễ dàng để Pohl đoạt đi.

“Ăn ngon thật, là cửa hàng tớ yêu thích!” Pohl cắn một cái, hai mắt lập tức sáng rực, vừa nuốt vừa nói chuyện, cũng không quên duỗi ngón tay cái cho Mạc Vần một like: “Mạc, cũng không hổ là bạn tốt của Trầm, thật hiểu lòng Trầm!”

Mạc Vần nở nụ cười hòa theo: “Bệ hạ thích là tốt rồi.”

21. Chương 21: Quan Niệm Lỗi Thời

Edit: Thủy Lưu Ly

Cách thời gian diễn ra cuộc thi đấu giữa các học viện đã không còn xa nữa, trước khi thi đấu bắt đầu, người đại diện mỗi học viện sẽ tiến hành bốc thăm để quyết định họ sẽ đưa học viên học viện mình đến đâu học tập. Những học viện xếp hạng ở mười vị trí đầu đều nằm trong phạm vi bốc thăm.

Sáng sớm, mười người đại diện cho mười học viện đã tụ tập chung một chỗ, trước mặt họ có bày mười quả cầu bằng kim loại giống nhau như đúc.

Đại biểu học viện Horst liếc mắt nhìn xung quanh, thấy không ai động đậy, quyết định dứt khoát duỗi tay cầm lên một quả cầu.

Mở ra xem, bên trong chẳng có cái gì cả.

Có người đầu tiên ra mặt, còn lại thì dễ làm hơn nhiều, dần dần, chín quả cầu còn lại cũng bị người lấy đi.

“Học viện Illinois rút được thăm.”

Đại biểu học viện Illinois giơ giơ miếng giấy đỏ trong tay lên, trên mặt tràn ngập kinh hỉ.

Xem ra cuộc thi năm nay cũng phải đến Illinois quan sát rồi.

Trong lòng các đại biểu còn lại hơi thất vọng nhưng rất nhanh đã mỉm cười, bắt tay với đại biểu Illinois.

Học viện Illinois không chỉ là học viện nằm trong số mười học viện đứng đầu, trình độ nổi tiếng của nó thậm chí còn ở trên học viện Horst, hơn nữa nó cũng là học viện duy nhất chiêu thu* nữ sinh.

(*chiêu sinh+ nhận nữ sinh vào học)

Đây không phải do những học viện khác kỳ thị giới tính, mà lấy trình độ hiếm có của nữ giới bây giờ, mỗi nữ sinh đều rất quý giá, hơn nữa phần lớn nữ giới đều là người bình thường, cho nên có một số biện pháp bảo vệ rất khó có thể thực hiện.

Để cơ giáp sư bảo vệ, đa số giáo sư trong học viện không có nữ cơ giáp sư, để nam cơ giáp sư bảo vệ, mi xác định sẽ không dẫn sói nhập bầy cừu chứ?

Loại nguy hiểm này không ai dám đứng ra đảm bảo cả.

Lúc đó chỉ có mình học viện Illinois là thuyết phục được hai nữ cơ giáp sư, đưa ra đãi ngộ siêu cao thì mới dần có những nữ sinh bình thường nhập học.

...

Bình thường khi nhìn thấy nữ giới Pohl đã rất kích động, cho nên lúc biết bản thân sắp đến Illinois, miệng cậu ta lập tức cười toe toét, muốn đóng lại cũng không được, đến tận khi lên ngôi xe bay mà cậu ta vẫn còn mơ tưởng viễn vông trong lòng.

Mạc Vấn ngồi một bên nhìn vẻ mặt đổi dời của Pohl, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Đây là lần đầu tiên Mạc Vấn ngồi trên xe bay.

Xe bay cũng không phải tự bay giữa không trung mà là thông qua những đường hầm dài trong suốt, lơ lửng trên không mà di chuyển.

Bởi vì những đường dẫn này đặc biệt mỏng, đặc biệt nhiều, lại cách xa mặt đất, cho nên khi những người đứng dưới đất nhìn lên chỉ thấy xe và xe, rất giống đang trôi nổi giữa không trung nên mới bị gọi là xe bay.

Xe bay chạy vừa nhanh lại vừa ổn, rất nhanh, học viện Illinois đã xuất hiện trước mắt bọn họ.

Vừa xuống xe, Pohl hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi phun ra ngoài, thở dài nói: “Học viện có nữ giới đúng là không giống, đến không khí cũng trong lành tươi mới hơn nhiều.”

Phía sau có người hừ lạnh một tiếng, thấp giọng nói một câu: “Lập dị!”

Pohl tròn to hai mắt, tức giận xoay người nhìn lại, đúng như dự đoán, kẻ lên tiếng là Edward.

Hai người đều nhìn đối phương không vừa mắt, nhưng may mắn vẫn còn biết bản thân cũng có chút danh tiếng, đến chỗ nào đều có thể bị người khác để ý cho nên sau khi trừng nhau một lúc, hai người đều cùng nghiêng đầu, theo giáo sư dẫn đội đi lĩnh mã số phòng.

Khi bước vào ký túc xá Mạc Vãn mới biết dải ngộ ở đây rất cao. Do các cậu đến để tham gia thi đấu giữa các học viện tinh anh, và vì muốn đảm bảo trạng thái tinh thần tốt nhất cho các thí sinh, mỗi người đều được học viện Illinois sắp xếp cho một phòng đơn.

Từ đây tháng ngày đại học nhàn nhã đã một đi không trở lại.

Lúc trước là học một buổi, chơi nửa ngày, bây giờ thì thời gian nghỉ ngơi chỉ còn một tiết vào buổi sáng.

Điều này đúng là đã khiến chúng học viên bị áp lực không ít.

May mà mười học viện lớn đều cử năm người đến để cạnh tranh, nếu không thì nhất định sẽ có không ít người trốn học.

Mạc Vãn chính là cái người không thèm nhìn vinh dự học viện kia, ý vào chuyện giáo sư mới chưa bao giờ điểm danh, lại không quen mặt cho nên chạy trốn một tiết lại một tiết.

Giáo sư không thấy trong lớp thiếu người, hoặc là ông ta nhìn ra rồi cũng không quan tâm hoặc là thật sự không biết, nhưng những học viên trong lớp vừa nhìn đã biết học viện nào thiếu người.

Mọi người đều kết nhóm năm năm đi học, chỉ riêng mình học viện Horst là ba người + một xuất hiện.

Tại sao là ba cộng một?

Là bởi vì bọn họ tuy bốn người nhưng lại phân ra ba người ngồi một chỗ, còn một người còn lại thì ngồi riêng một mình.

Những người ở mấy học viện khác đều thờ ơ lạnh nhạt nhìn học viện Horst tự tìm đường chết. Nói cho giáo sư biết có người không đến lớp? Sao có thể, bọn họ hận không thể để Mạc Vãn vĩnh viễn không đến lớp, đến khi tranh tài sẽ rơi xuống vị trí cuối cùng đấy...

Mà lúc này, thời gian trốn học đều bị Mạc Vãn dùng để tắm nắng.

Nhưng cậu không chọn ban công làm ‘cứ điểm’, lại chọn cái nơi khi vừa bước vào Illinois đã quan sát thấy, đó là một sườn dốc nhỏ sau trường học, chỗ ấy có một bãi cỏ rậm rạp, tươi tốt.

Đến thư viện mượn quyển sách, rồi nằm trên cỏ phơi nắng, đọc sách nguyên một ngày.

Trải qua mấy cuộc thi lớn nhỏ, cuối cùng Mạc Vần cũng biết được quy luật, đề mục sau năm 2000 là được xuất hiện nhiều nhất, còn loại hình thuộc Đường Tống Nguyên Minh Thanh, có thể vì thời gian quá xa xưa, không thể lưu giữ số liệu lịch sử, nên cũng không có bao nhiêu đồ vật để mọi người cùng quan sát học tập.

Nghĩ lại cũng đúng, tính đến hiện tại không biết đã xảy ra mấy lần chiến tranh thế giới, vũ khí càng ngày càng tân tiến, chỉ cần ném một quả bom qua là mọi người cũng có thể bị hòa tan nói chi những món đồ cổ mong manh, dễ vỡ.

Một quyển sử Tống còn chưa xem xong, Mạc Vần đã mơ mơ màng màng ngủ quên mất.

Không phải tui không cố gắng học tập mà thật sự là vì ánh mặt trời quá mê người nên tui chịu hồng nổi á.

Mà ở Horst cách học viện Illinois xa xa, lúc này Amber đang ăn không ngon, ngủ không yên.

Tại sao? Bởi vì cậu ta lo lắng, lo thân thể em trai gầy yếu, ăn ít, sức lực nhỏ, lo không có mặt cậu ta thì em trai sẽ bị người bắt nạt.

Nhìn Amber vòng tới vòng lui trong ký túc xá, trong mắt Dick không còn gì khác chỉ thấy mỗi hình ảnh Amber không ngừng lắc lư dưới mí mắt mình.

Vốn tâm tình đang rất tốt, lúc này lại trở thành buồn bực mất tập trung.

Đến khi thấy Amber không có ý định dừng lại, rốt cuộc Dick cũng không nhịn được mà lên tiếng: “Nè, tớ nói này, cậu đừng đi lòng vòng nữa được không? Cậu có thấy phiền không hả!”

Amber dẫm chân xuống, dùng tay chỉ chỉ mũi mình, trừng mắt nhìn Dick: “Tớ phiền? Phiền cậu nhìn lại xem đây là phòng của ai được không? Lambert, cậu đến phân xử đi, xem Dick lấy gì mà nói tớ phiền.”

Lambert nằm trên ghế sa lông nghe vậy đến mí mắt cũng chẳng buồn nhấc. Mỗi ngày hai tên gốc này đều muốn tranh cãi một lần, anh ta đã sớm không thấy kinh ngạc nữa rồi.

Thấy đồng đội không phản ứng, cậu ta lại tìm người khác.

Ánh mắt Amber dời lên người Warner, từ nãy đến giờ ánh mắt Warner luôn nhìn một chỗ mà không nhúc nhích.

“Lão đại, cậu nói một tiếng đi, tớ đi đường tớ thì liên quan gì đến Dick chứ.”

Nghे thấy có người gọi mình, Warner ngẩng đầu nhìn Amber, ăn ngay nói thật: “Là rất phiền.”

Amber: “...”

Nhìn Dick xì một tiếng bật cười, sắc mặt Amber hơi thay đổi, cuối cùng hung hăng đặt mông ngồi xuống ghế, nổi giận: “Tớ ngồi xuống được chưa, sao mấy người các cậu không tranh thủ thời gian đi huấn luyện đi, đều ngồi trong phòng làm cái gì.”

Câu nói này khiến Lambert có phản ứng, chỉ thấy anh ta mở Quang Não ra, đọc tin tức trên diễn đàn, lạnh nhạt nói: “Cậu không thấy lão đại đã bị mất hồn mất vía sao, lấy trạng thái này thì huấn luyện cái gì được?”

“Mất hồn mất vía?”

Amber và Dick trầm miệng một lời, nói xong lại liếc nhìn nhau một cái rồi mới cùng dời tầm nhìn lên người Warner.

Phản ứng của Warner bị chậm nửa nhịp, nhưng vẫn nhanh chóng nhìn lại hai người, nhú mày: “Nhìn tôi làm gì.”

“Đúng là có gì đó không đúng ha.” Amber nghi ngờ nhìn Warner. Một câu đã gõ tỉnh mọi người, bọn họ phát hiện đúng là mấy ngày nay biểu hiện của Warner không được bình thường cho lắm

Tâm tình Warner rất nặng nề, ngọt ngào, hai tầm mắt tìm tòi nghiên cứu cứ không ngừng dò xét anh, anh không muốn phản ứng lại nên dứt khoát ôm hai tay trước ngực, nhắm mắt dựa vào ghế sa lông.

Mạc Vần đến Illinois đã bốn ngày.

Trong lòng Warner luôn tự nhủ bản thân chỉ xem Mạc Vần là bạn bè, nhưng lúc đối phương đi rồi, cả người anh lại như bị rút hết sức lực, không làm nổi chuyện gì.

Lẽ nào anh đã động lòng đến mức không thể đè nén?

Đầu ngón tay Warner giật giật, bỗng nhiên mở mắt ra nhìn Lambert, môi giật giật, nhưng lại không biết nên nói sao.

Lambert nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Warner, trong lòng cũng thấy sốt ruột thay đối phương. Quân tôi cũng cỗi rồi mà cậu còn CMN không chịu nói.

Rốt cục, Warner làm rõ suy nghĩ trong lòng, cân nhắc mở miệng, xem vẻ mặt kia, hình như còn mang theo chút... Thẹn thùng?

“Lambert, cậu đã từng yêu rồi, cậu nói xem, nếu như cậu động lòng với người khác, nhưng người kia sẽ khiến tất cả mọi người bên cạnh cậu phản đối mãnh liệt, vậy cậu sẽ thích người đó sao?”

Dick nuốt nước miếng ừng ừng, không tự giác mà nhéo mạnh lỗ tai Lambert khiến cậu ta đau đến nhe răng nhếch miệng, còn Lambert cũng không chịu nổi kích thích mà bất cẩn để Quang Nào rơi xuống ngực.

Loại chuyện tình cảm này ai hỏi cũng rất bình thường, trừ Warner.

OMG, đây là tình tiết cây vạn tuế muốn ra hoa sao???

Có điều, câu hỏi này rất bất thường.

Lambert còn chưa mở miệng, Dick đã trả lời thay. Mỗi ngày Dick hay theo đuổi người khác, luôn tự xưng là tình thánh, loại chuyện khai đạo cho người buồn phiền vì tình cảm này, sao có thể thiếu anh ta được?

Nhìn Warner cười hì hì, Dick cao thâm khó dò mở miệng: “Cái gì mà động lòng, cái gì mà sẽ thích người đó sao, chẳng lẽ động lòng không phải là thích à?”

Động lòng chính là thích? Warner ngẩn ra.

Dick nháy mắt một cái, nhìn thấy Warner có chút xúc động, mở miệng hỏi: “Có phải cậu thường xuyên nhớ tới đối phương? Đồng thời sẽ cố ý đến những nơi có đối phương để liếc mắt nhìn?”

Warner bị ánh mắt chăm chăm của ba người nhìn đến cứng người, nhưng vẫn nhắm mắt gật gật đầu.

Vẻ mặt Lambert không đành lòng nhìn thẳng, nghiêng đầu qua một bên mở miệng: “Chúc mừng cậu ý thức được bản thân mới biết yêu.”

Tình, đậu, sơ, khai*.

*(*kaka tình đầu của anh, mối tình đầu vừa chớm nở =))*

Warner chậm rãi nhắm đọc bốn chữ này, thân thể hơi không thích ứng mà nhúc nhích trên ghế.

“Có lẽ tôi thích cậu ấy, chỉ là trước kia lại cho rằng đó không phải là thích, cộng thêm có vài nhân tố bên ngoài can thiệp mới chặn chờ đến nay.”

“Nhân tố bên ngoài?” Amber khó hiểu ngọ đầu: “Cái gì là nhân tố bên ngoài?”

“Cậu ấy là người bình thường.” Warner cúi thấp đầu, mí mắt hạ xuống, lông mi thật dài cũng che khuất tròng mắt màu xanh lam: “Các cậu đều biết, cha mẹ tôi, thậm chí những nghị viên kia đều sẽ không đồng ý.”

“Ha!” Amber giống như đã nghe thấy chuyện gì rất buồn cười, suýt chút bật cười thành tiếng, nhưng cuối cùng chỉ có thể ôm bụng chỉ chỉ Warner nửa ngày mà không nói nên lời.

Dick nhìn chằm chằm Warner không tin nổi: “Anh hai, tớ thật sự không biết nên nói gì mới đúng, không phải cậu cho rằng chỉ cần cậu ‘in a relationship’ sẽ có một đám người nhảy ra ngăn cản chứ? Chẳng lẽ chỉ cần thích là nhất định phải kết hôn? Quan niệm lỗi thời gì vậy hả?”

Lambert nhin cười, hùa theo: “Chẳng lẽ cậu không biết dù nói chuyện yêu đương cũng chưa chắc sẽ tiến tới hôn nhân sao?”

22. Chương 22: Vấn Đề Đến Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thủy Lưu Ly

Đối mặt với sự cười nhạo từ đám bạn, Warner mất điếc tai ngơ.

Trong lòng Warner, nếu đã trở thành người yêu thì tất nhiên sẽ để đối phương không có nỗi lo về sau. Nếu đến hôn nhân cũng không dám hứa hẹn cho người bầu bạn thì làm sao đủ tư cách nói yêu đối phương?

Bây giờ đã có kết luận, chính mình thích Mạc Vãn, mà Mạc Vãn lại không thích chính mình.

Chuyện đau khổ nhất trên đời không gì bằng bạn cho rằng đối phương thích bạn nên không cho đối phương sắc mặt tốt, đến khi bạn thích đối phương lại phát hiện đối phương không hề thích bạn.

Đây thật sự là một câu chuyện xưa bi thương.

Cách làm trước kia của Warner sai rồi, anh cảm thấy nên thả thì có thể lập tức thả xuống, nhưng anh lại không biết rằng nếu thật sự cảm được bỏ xuống được thì đã không gọi là yêu, mà là gạch.

Warner bắt đầu suy nghĩ làm cách nào để đến gần một người, đáng lòng là chuyện lúc trước anh làm quá tuyệt tình, đến báo ân cũng trực tiếp chuyển một khoản tiền cho đối phương đến mức bây giờ anh không thể tìm được lý do nào để đến gần Mạc Vãn nữa.

Chủ động mời Mạc Vãn đi chơi?

Không, cậu ấy sẽ cho rằng anh uống nhầm thuốc.

Warner bình tĩnh phân tích.

Chuyện theo đuổi Mạc Vãn thế này không phải do Warner nhất thời ảm đầu, trong lòng anh đã sớm có cảm giác với Mạc Vãn, chỉ là lúc đó chưa quyết định mà thôi.

Bản tính con người đa số đều như vậy, lúc ngẩng đầu có thể nhìn thấy bóng lưng đối phương đều không vội, sau khi xuất hiện cản trở còn tự ám chỉ mình và đối phương không liên quan, chờ đến khi phát hiện đối phương đã biến mất khỏi tầm mắt, mới quyết định lướt qua cản trở mà tiến về phía trước.

Từ nhỏ những người Warner tiếp xúc đều là những người có thể dùng để gia tăng lợi ích, vì đại cục có thể chém đứt lợi ích của một nhóm người, loại hành vi này không biết từ khi nào đã dần dần ảnh hưởng đến hai anh em bọn họ.

Đứa nhỏ nhà người ta sau khi nhận được quà sẽ không chờ đợi được mà mở ra xem nhưng anh em Warner lại suy nghĩ vì sao đối phương muốn tặng quà, bây giờ mở ra có phù hợp với lễ nghi không.

Dự định theo đuổi Mạc Vấn, có thể nói là chuyện khác người nhất mà Warner làm từ nhỏ đến lớn.

Không có những thứ khác chen vào, bởi vì cậu là người bình thường có địa vị thấp.

Tuy rằng nói người người bình đẳng, nhưng dựa trên cảm giác ưu việt trong lòng, phụ trợ sư và cơ giáp sư đều không để người bình thường vào mắt, có lẽ hành động và ngôn ngữ không biểu hiện ra điều đó nhưng cứ nhìn xem phụ trợ sư chưa bao giờ tìm người bình thường kết hợp là biết.

Cái này cũng là lý do vì sao cha của Pohl muốn làm giả máy dò cảm ứng để lừa dối Tiểu Pohl.

Cho dù là trẻ con, cũng sẽ có cảm giác với phản ứng của những người xung quanh. Lúc đa số mọi người đều tỏ vẻ tiếc hận nhìn bé, tâm lý của bé rất khó mà không xảy ra thay đổi.

Nhìn Warner rơi vào trầm tư đến nửa ngày cũng không nhúc nhích, Dick chớp chớp mắt nhìn Lambert, lại hé hé miệng hất cằm về phía Warner.

Lambert liếc mắt nhìn Dick, tuy rằng đối phương không ngừng nháy mắt với mình nhưng anh ta vẫn tiếp tục quay đầu tìm tòi diễn đàn, về mặt không chút thay đổi: “Nếu mắt không thoải mái thì đến gặp bác sĩ khám thử đi.”

Dick ngay lập tức bị câu này chặn họng, ỉu xìu xui người trên sofa không động đậy.

Warner ngồi bên cạnh dường như bị động tác của anh ta làm bình tĩnh, nâng mắt nhìn ba người, lúc ánh mắt quét đến chỗ Amber, bỗng nhiên hơi dừng lại một chút.

“Amber, sinh nhật của cậu sắp đến rồi nhỉ.”

Amber có chút được sủng ái mà lo sợ, bởi vì bình thường Warner cũng không mấy quan tâm lúc nào thì đến sinh nhật bọn họ chứ nói chi là cố tình mở miệng dò hỏi.

“Đúng vậy, còn hai ngày nữa.” Amber ngồi thẳng người, tính toán thời gian, trả lời.

Dick bật người ngồi thẳng trên ghế, tỏ vẻ rất hứng thú nhìn Amber: “Hôm đó cậu định làm gì?”

Làm gì là làm gì? Amber mơ hồ nhìn Dick: “Còn có thể làm gì, về nhà thôi, hằng năm tớ đều như vậy cả mà.”

Nghe vậy Dick chán nản xui người xuống lần nữa, thở dài một hơi: “Tớ quên mất cậu là một bé ngoan.”

Sao tên này nói chuyện đều không để đứ đờ sau vậy nhỉ!!

Amber tức giận trả lời: “Vậy cậu nói xem phải làm gì bây giờ!”

“Tớ nói?” Dick trở mình ngồi dậy, hai mắt bắt đầu tỏa sáng.

“Nếu là tớ, tớ sẽ dùng một biệt thự trống, mời mấy cậu bé, mở mấy bàn tiệc rượu làm một buổi thịnh yến sinh nhật.”

Amber càng nghe càng tức giận, trực tiếp mở miệng: “Sau đó tới cái đại hội ba ba (xxoo) đúng không? Nhìn nhân phẩm của cậu là hiểu rồi.”

Warner nghe xong đề nghị của Dick cũng nhú nhú mày, cẩn thận ngẫm lại mới đề xuất ý kiến với Amber: “Tôi có một căn nhà trống, không bằng hôm đó mua thêm nguyên liệu đến chỗ tôi ăn cơm dã ngoại một hồi, cậu cũng có thể để Pohl đi cùng.” Vậy thân là bạn tốt của Pohl, Mạc Vấn chắc chắn cũng tới tham dự.

Suy nghĩ của Warner rất hay nhưng lại khiến Amber nảy sinh cảnh giác.

Nếu như cậu ta nhớ không lầm thì vừa rồi Warner nói có tình cảm với một người thường.

Lão đại là lão đại, em rể là em rể nha.

Amber ghét bỏ quét mắt nhìn Warner vài lần, thật sự cảm thấy chỗ nào cũng không hài lòng.

“Cậu tuyệt đối đừng có hứng thú với em trai tớ, chỉ bằng thân phận của cậu, nhà chúng tớ với cao không nổi.” Nhìn Warner, Amber vội vàng cho thấy lập trường cả nhà: “Nhà tớ hi vọng Pohl có thể tìm được người nào có địa vị thấp một chút, bản thân em ấy cũng không chịu nổi việc phung phí thời gian ở trong cung.”

Amber không hề muốn con đường tình cảm của em trai mình bị trở ngại, cho dù Warner bất chấp dị nghị, mạnh mẽ đón đầu thì cũng chỉ là danh không chính ngôn không thuận mà thôi.

Sắc mặt Warner hơi khó coi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Amber, cắn răng nói: “Cảm ơn cậu đã khen tặng, cậu thật sự nghĩ quá nhiều rồi.”

Amber cẩn thận quan sát Warner một hồi, xác định người đối phương coi trọng không phải là Pohl mới cười gượng sờ sờ sau gáy, đồng ý đề nghị của Warner.

Dù sao đón sinh nhật ở nhà gì đó đúng là rất chán, vẫn nên tụ tập với bạn bè thì vui hơn nhiều.

Mạc Vần ngủ quên cũng không biết có người đang có ý đồ xấu với mình, đồng thời đã chuẩn bị mọi chuyện chỉ chờ thời gian mà thôi.

Sau khi ánh mặt trời buổi chiều biến mất, nằm trên bãi cỏ cũng không còn ấm áp bằng buổi trưa, hơi lạnh xung quanh dần dần thấm thấu vào trong quần áo.

Mở mắt ra nhìn sắc trời một chút, Mạc Vần vỗ vỗ rỗ cổ trên người rồi mới đứng dậy đi thẳng đến căng tin.

Chắc Pohl đã tan học rồi nhỉ.

Mạc Vần không ngờ bản thân chỉ ngủ một giấc mà lại ngủ tới tận lúc này, có lẽ bây giờ Pohl lại đang lăm nhăm trách móc chính mình không đến tìm cậu ta ăn cơm đây.

Nhưng mà cậu không ngờ, ở buổi học hôm nay, hai người Pohl và Edward chỉ vì một vấn đề mà tranh cãi cả một buổi trưa, mãi đến khi tan học hai người vẫn còn ở trong lớp mà dần co, hai bên đều tự cho mình là có lý, không ai chịu phục ai, đến tận lúc này chỉ còn thiếu một trọng tài đến phân xử mà thôi.

“Cậu chờ đó, tôi gọi Mạc Vần đến!”

Pohl càng nói càng tức giận, lập tức lấy Quang Não ra trước mặt Edward, nói.

Khóe miệng Edward nhếch lên, hơi đắc ý đáp trả: “Cậu tìm ai cũng vô dụng thôi, như vậy đi, để tránh cậu thông đồng nói dối với Mạc Vần, chúng ta cùng đi tìm cậu ta đi.”

“Tìm thì tìm, để tôi xem rốt cuộc là cậu thắng hay là tôi thắng.” Pohl cắn răng trả lời, hung hăng đẩy cửa phòng học rồi nhanh chân đi ra ngoài.

Quả nhiên tên Edward này càng nhìn càng không vừa mắt, cả lớp có nhiều người như vậy sao cậu ta cứ một mực đuổi theo mình mà cần bậy chứ, đúng là khiến người ta thấy chán ghét vô cùng.

Vì thế khi Mạc Vần mới tới cửa căng tin đã bị Pohl gọi giật lại.

Mạc Vần nghe tiếng, dừng bước, xoay người nhìn về phía sau.

Dám lớn tiếng ồn ào ở Illinois không có nhiều, bởi vì học viện này còn có nữ sinh học, và phần lớn nữ sinh đều không thích những người nói chuyện lớn tiếng, cho nên hành động của Pohl khiến không ít người ghé mắt, quay đầu nhìn lại.

Lúc này Pohl mới phát hiện mọi chuyện không đúng, sắc mặt lập tức đỏ bừng, không khỏi nghiêng đầu nhìn quanh xem có cái cây nào để cậu ta trốn một lúc không, có điều số cậu ta rất không may, xung quanh chỉ là một khoảng sân trống trải, cậu ta không thể làm gì khác là kiên trì nâng bước lại gần Mạc Vần.

Thấy Pohl và Edward càng đi càng gần, Mạc Vần nhú nhú mày, mở miệng hỏi: “Hai người các cậu xảy ra chuyện gì vậy?”

Sao Pohl và Edward lại đi cùng nhau? Mạc Vần có linh cảm không lành.

Quả nhiên.

“Tớ và Edward bất đồng ý kiến với một đề mục, cậu học tập tốt hơn bọn tớ, không bằng cậu xem thử đáp án của hai chúng tớ ai đúng ai sai đi.”

Mạc Vần: “...”

Hai người này thật ấu trĩ! Tra Quang Nã không được à! Hai người họ quên còn có Quang Nã sao?

Không muốn cùng mất mặt với hai hàng này ở trên đường, Mạc Vần không thể làm gì khác hơn là đồng ý về ký túc xá làm trọng tài cho cả hai.

Nhìn theo bóng lưng ngày càng xa của họ, cách đó không xa, một cô gái bị bạn mình kéo kéo ống tay áo: “Fibbi, cậu nhìn cái gì mà lâu vậy, đi nhanh lên nào.”

Cô gái tên Fibbi là một cô gái có mái tóc dài màu đen tuyền, lúc bị bạn mình đụng vào mới phản ứng lại, khi đi vẫn có chút cảm giác không ổn, còn dừng bước quay đầu nhìn lại một cái mới chịu theo bạn rời đi.

“Cậu bị gì thế? Coi trọng một trong ba người đó?” Một cô gái khác dùng khủy tay đẩy đẩy Fibbi một cái, hé miệng cười trộm.

Fibbi lộ ra vẻ mặt khó hiểu, chỉ thấy cô lắc lắc đầu, phủ nhận: “Không phải, chỉ vì tớ thấy người mặc quần áo kỳ dị kia hơi quen mắt, giống như đã gặp qua ở chỗ nào rồi.”

“Là gặp trong mơ hả?” Bạn bè Fibbi thay bằng vẻ mặt chế nhạo, thấy sắc mặt Fibbi còn hơi chần chờ, mới nhanh tay đẩy cô vào căng tin: “Đại tiểu thư của tôi ơi, nếu còn không vào thì sẽ không còn cơm để ăn đâu. Với lại đều ở cùng một học viện, nếu cậu thích thì ngày mai tớ giúp người hỏi thăm xem cậu ta là người bạn nào, được chưa?”

“Ai ai, cậu đi chậm một chút!”

Fibbi bị bạn càng kéo càng xa, cuối cùng khi quay đầu nhìn lại chỉ còn trông thấy đàn cổ sau lưng đối phương...

Mạc Vần không hề phát hiện có người chú ý mình mà một đường trở lại ký túc xá. Ký túc xá nơi này so với ký túc xá ở Horsr càng lớn hơn chút, lúc đến nơi, Pohl và Edward cũng không tìm ghế ngồi xuống mà cứ đứng xoay lưng về phía nhau dần co trong im lặng, ai cũng không thèm nhìn ai.

“Mạc, đây là đề mục lúc chọn đại diện tham dự cuộc thi giữa các học viện, rốt cuộc thì vợ của Sói Xám là ai vậy?”

Pohl và Mạc Vần tương đối quen thuộc, cho nên khi vừa vào cửa không lâu cậu ta đã gấp gấp mở miệng truy hỏi.

“...”

Mạc Vần liếc nhìn xung quanh lại phát hiện Edward cũng đang dùng một gương mặt tràn ngập chờ mong nhìn cậu. Rốt cuộc thì các cậu âm ỉ lâu như vậy chỉ vì muốn biết vợ của Sói Xám là ai???

Trong bốn con mắt đầy mong chờ của hai kẻ nào đấy, Mạc Vần xạm mặt nói ra hai chữ: “Sói Đỏ.”

Pohl và Edward đều tỏ vẻ không dám tin, riêng Pohl thì trực tiếp hơn, kinh ngạc há miệng kêu thành tiếng: “Tại sao không phải là Sói Đào*!”

(* ta không tìm thấy nhân vật này, tìm bằng tiếng Trung thì nó ra câu chuyện cậu bé trong quả anh đào ấy =.=

Mạc Vần: “...” Cậu lấy logic đó ở đâu ra vậy?

Edward cũng không tin mà móc Quang Nãi ra, vừa mở vừa lầm bầm lầu bầu: “Tôi không tin không phải Sói Chuối*, nó hiền lành như vậy mà.”

(* sói chuối)

“ ... ”

Dù Sói Chuối có hiền lành thế nào thì chưa kể đến chuyện nó là đực, hơn nữa chúng còn là họ hàng gần mà. Càng nói cậu càng thấy mình bị hai người họ chuốc say rồi.

23. Chương 23: Giáo Sư

Edit: Thủy Lưu Ly

Một hồi tranh đấu cứ như vậy mà kết thúc, hai người ai cũng không nói đúng đáp án, đúng là đã uống công âm ỉ lâu như vậy.

Mãi đến khi về ký túc xá, Edward vẫn còn nhớ mãi không quên đối với Sói Chuối nhà cậu ta.

Cũng nhớ mãi không quên còn có nhóm người ái mộ trên diễn đàn thế giới giả thuyết đã bị Mạc Vãn bỏ quên sau đầu từ lâu.

Nói bỏ quên sau đầu cũng không chính xác, bởi Mạc Vãn vốn không biết quy mô đoàn fans của mình lớn

đến mức nào.

Cho dù lúc trước bị nhiều người nhét tin tức vào hòm thư như vậy, Mạc Vần cũng chỉ cho đó là dư âm từ trận chiến trước mà thôi, qua thời gian thì mọi người sẽ dần quên cậu đi ấy mà.

Nhưng mà...

(Đại thần Bóng Dáng đi đâu rồi, từ khi lên tới trung cấp thì không thấy anh ấy đâu cả, làm trái tim của fans đau đớn đến vỡ nát.) Một topic lặng lẽ được đẩy lên vị trí đầu trang, theo lý thuyết yêu cậu sẽ không lên diễn đàn nhắc cậu, bởi vì chỉ cần một cái tên đột nhiên bị ‘chiêu hồn’ trong topic thì nhất định sẽ thu hút antifan, thế nhưng Mạc Vần đã biến mất một đoạn thời gian dài, có mấy người cũng bắt đầu kích động rồi.

Lầu 1: Đồng cầu, là ở hiện thực xảy ra vấn đề gì sao? Đẩy lên để đại thần Bóng Dáng nhìn thấy.

Lầu 2: Trước đó diễn đàn đúng là diên rỗi, khắp nơi đều tìm ‘Tôi có bóng dáng’, thật vất vả mới yên tĩnh được một đoạn thời gian, mấy người không thấy phiền à?

Lầu 3: Lầu 2, chế ăn nhầm thuốc nổ à? Tui tìm thì kệ tôi, có bản lĩnh thì tự chế bỏ tiền mua lại diễn đàn đi, thuận tiện cầu hỏi nguyên nhân ‘Tôi có bóng dáng’ biến mất.

...

Lầu 20: Yếu ớt gơ tay, chỉ có tôi cảm thấy ‘Tôi có bóng dáng’ có khả năng đục phải vách tường ở đấu trường trung cấp nên mới phải biến mất sao?

...

Lầu 34: Lầu 20, cậu thì biết cái gì, không thấy ghi chép chiến đấu của đại thần à? Từ khi thăng cấp anh ta đến một trận cũng không đánh.

Lầu 35: Lầu trên nói rất đúng, tôi đã cẩn thận đối chiếu qua, sau khi thăng cấp không tới 3 phút, ‘Tôi có bóng dáng’ đã logout, sau đó cũng chưa từng login lại.

...

Lầu 40: Lầu 40 là ngu ngốc, động là tốc độ tay, chơi là tiếng tim đập, hiện đang lớn tiếng nói cho tôi, tôi là lầu mấy?

Lầu 41: Đau lòng lầu trên.

Lầu 42: Ngồi xem lầu 40 tự chứng minh ngu ngốc.

...

Lầu 50: Có phải ‘Tôi có bóng dáng’ tự biết khó mà lui không?

...

Lầu 52: Lầu trên đùa tui hả, bằng năng lực phụ trợ kia mà nói biết khó mà lui ở đấu trường trung cấp?
Lầu trên đang đùa CMN tui đúng không.

...

Lầu 80: Đừng âm ỉ nữa, yên lặng dùng sức mạnh nhỏ bé đến không đáng kể của tui đẩy lên để đại đại nhìn thấy, có chuyện gì thì cũng nói một tiếng mới được chứ.

...

Lầu 85: Cái kia... Trong lòng tui bỗng nhiên xuất hiện một suy nghĩ, mấy thím đừng đánh tui. Xem thời gian logout, tui cảm thấy rất có khả năng ‘Tôi có bóng dáng’ muốn lấy được tinh tộ sau khi thăng cấp... Tui lặn trước, mấy thím tiếp tục.

Lầu 86: Móa, lầu trên đùa mị hả! Phụ trợ sư sẽ thiếu tinh tộ? Nhưng mà tại sao mị lại cảm thấy hơi tin tưởng là thế nào ORZ.

...

Lầu 90: Nhìn tới nhìn lui tôi quyết định ủng hộ lầu 85, có lý, có chứng cứ thì tôi tin.

Lầu 91: Lầu 85 đã tẩy não thành công, tôi cũng muốn tin thì làm sao giờ.

Loại comment giống như đùa giỡn này lại nói đúng nguyên nhân Mạc Vấn tham gia thế giới giả thuyết, nếu có ngày sự thật bị vạch trần, không biết về mặt bọn họ có dễ nhìn không nữa.

...

Lúc trước Warner yêu cầu Lambert cần phải tìm được ‘Tôi có bóng dáng’, nhưng ánh mắt phát hiện nhân tài này không chỉ có mình anh mới có, có mấy tổ đoàn đội cũng gấp gáp tìm kiếm, chỉ sợ chính mình bị chậm một bước.

Trong học viện Illinois, một thanh niên có dáng người cao lớn ra khỏi cơ giáp, qua loa lau mồ hôi trên mặt, quay đầu hỏi người bên cạnh: “Còn chưa tìm được tin tức của người kia?”

Người được hỏi lắc lắc đầu, trả lời: “Không có, sau khi logout cũng không thấy xuất hiện nữa, anh ta lại không có bạn bè gì cho nên không có cách nào tra tiếp.”

Thanh niên suy tư một lát, nghĩ không còn mấy tháng nữa là đến cuộc thi lựa chọn cơ giáp sư, so với việc tiếp tục đợi một phụ trợ sư xa xôi không thực tế như vậy, không bằng suy nghĩ hướng đi khác chắc chắn hơn: “Nếu trong học viện có phụ trợ sư xin vào đội thì không cần từ chối, cứ đưa tư liệu cho tôi xem, còn người trên diễn đàn kia thì không cần quá chú ý nữa.”

“Được rồi, vậy tôi đăng tin chiêu mộ lần nữa.” Người bên cạnh tiếp lời.

Không riêng gì có một đồng người trên thế giới giả thuyết truy tìm Mạc Vấn, trên thực tế, cũng có người hỏi thăm vị trí lớp học của Mạc Vấn.

Thời gian nghỉ ngơi của lớp tinh anh hệ viễn cổ, trong lớp bỗng nhiên ồn ào hẳn lên, mọi người đều chăm chú nhìn ra cửa, đến cả Edward khi liếc mắt nhìn thấy gì đó cũng đột nhiên bày ra vẻ mặt quân tử, nghiêm túc nhìn xem.

Động tĩnh khác thường khiến Pohl không nhận được tò mò mà liếc mắt nhìn qua, sau đó, cũng học theo Edward mà vuốt phẳng vạt áo, nghiêm túc ngồi tại chỗ.

Bởi vì người đứng trước cửa là một nữ sinh xinh đẹp.

Nữ sinh kia bị mọi người nhìn chăm chăm không thể không lui về sau một bước, mang theo chút á ngại mở miệng, âm thanh trong suốt, vang dội hỏi: “Xin hỏi bạn học Mạc Vấn có ở đây không?”

Trong nháy mắt, nụ cười của chúng nam sinh trong lớp lập tức đọng lại trên mặt.

Giờ ạ, thời đại này đến kẻ ‘vô học’ cũng có thể hấp dẫn em gái?

Pohl tròn tròn mắt, không ngờ Mạc Vấn nhanh tay như thế, mới đó mà đã cua được em gái rồi.

Nếu anh em đã ra sức, vậy mình cũng không thể kéo chân sau của anh em được.

Pohl thoáng suy nghĩ, trên mặt lộ ra nụ cười như thiên sứ, thân thiện nhìn nữ sinh, lớn tiếng trả lời: “Cậu đến bãi cỏ sau lớp học nhìn xem, nếu không thì cứ đến thư viện ấy, thường cậu ta hay ở hai chỗ đó.”

Nữ sinh cười cười cảm ơn Pohl, xoay người đi xuống lầu.

Pohl nằm nhoài lên bàn cười ra tiếng, anh em, tớ chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi.

Lúc này, vị giáo sư tuổi khá lớn mới chậm rãi chấp tay sau lưng bước vào phòng học, quét mắt nhìn xung quanh một vòng, rồi bỗng dừng há miệng dò hỏi: “Ai vừa nói ra bãi cỏ sau lớp học tìm người? Rốt cuộc là ai dám to gan trốn tiết của tôi?”

“ ... ”

Một mình chạy đến lớp tình anh tìm người chính là Fibbi, người thấy Mạc Vấn rất quen mắt. Cô vốn không phải loại người sẽ tự mình đi tìm con trai, nhưng sau khi gặp thoáng qua Mạc Vấn ở căng tin rồi trở lại ký túc xá, tâm tình cô vẫn không thể bình tĩnh, đến mức cả một buổi tối đều không thể ngủ yên.

Trong khi đó, Mạc Vấn đang tựa vào một thân cây đọc sách sử, mặt trời trên đỉnh đầu chiếu xuống ánh sáng vừa phải, lại bất thành linh bị một bóng người che khuất.

Mạc Vấn còn tưởng Pohl cũng trốn học đến tìm mình, vừa định lên tiếng trêu gẹo ‘cậu nhóc gan lớn’ này, nhưng khi vừa ngẩng đầu đã không khỏi choáng váng.

“Mạc Tri?” Mạc Vấn tự lẩm bẩm, trong nháy mắt, vành mắt cậu có chút ửng đỏ. Là Tiểu tri cũng tới sao? Nếu không thì tại sao lại giống nhau như vậy.

Fibbi cúi đầu nhìn thanh niên đang ngồi trước mặt, giữa trán thanh niên có một nốt ruồi son vừa liếc mắt đã thấy, rõ ràng là người xa lạ, nhưng trong lòng cô lại đột nhiên cảm thấy chua xót.

“Mạc Tri, là ai?” Cổ họng Fibbi nghèn nghẹn, mở miệng hỏi: “Bộ dạng rất giống tôi sao?”

Nghे xong câu nói này, Mạc Vấn mới miễn cưỡng đè nén tâm tình, ngẩng đầu cẩn thận nhìn kỹ cô bé trước mặt, nhất thời phát hiện cô và Mạc Tri cũng không hoàn toàn giống nhau.

Tóc Mạc Tri là xoăn tự nhiên, nếu không chăm sóc sẽ chĩa tùm la tùm lum, mà cô gái trước mặt này lại có một mái tóc suôn thẳng khiến người ta ước ao. Hơn nữa vì Mạc Tri thường nằm nhà chơi điện tử, cho nên chân cẳng đều bị em ấy nuôi dưỡng mập mạp như củ cải, đâu có thon đẹp như chân cô bé này.

Càng xem, hi vọng trong lòng Mạc Vấn càng lúc càng giảm.

Fibbi nhìn vẻ mặt dần ảm đạm Mạc Vấn của, lại không trả lời câu hỏi của mình, không khỏi mở miệng nói thêm: “Tôi tên là Fibbi, không phải Mạc Tri. Nói ra có thể anh không tin, nhưng lần đầu tiên khi tôi nhìn thấy anh thì có một loại cảm giác không thể dùng lời mà diễn tả được.”

Mạc Vấn đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng đối phương.

Fibbi nhìn Mạc Vấn, thành thật nói tiếp: “Tôi không biết tại sao lại như vậy, mãi đến khi tôi đứng ở chỗ này, nhìn anh, tôi lại đột nhiên muốn khóc, nhưng mà tôi đã cố gắng nhịn xuống.”

Thấy tôi đã muốn khóc, còn tôi khi thấy gương mặt này sao có thể không khóc đây?

Tay Mạc Vấn có chút run rẩy, chỉ thấy cậu bỗng dừng dùng tay che mắt, cậu sợ, nếu không che lại thì nước mắt rơi xuống sẽ bị nhìn thấy.

Đây là tạo hình mà Mạc tri đã tự tay sáng tạo cho cậu lúc trước. Không biết khi cậu chơi Kiếm Tam lại xảy ra chuyện thì em ấy có bao nhiêu tự trách.

Cố gắng bình tĩnh tâm tình, Mạc Vấn đứng dậy nhìn cô bé có nét tương tự với em gái mình trước mắt, miễn cưỡng lộ ra nụ cười, giải thích: “Có lẽ kiếp trước chúng là là anh em.”

Mạc Vấn đứng lên thì cao hơn Fibbi nhiều, Fibbi chỉ có thể ngược đầu nhìn cậu, ánh mắt trời hơi chói mắt khiến Fibbi không thể làm gì khác là hơi híp mắt lại, có chút hiểu mà không hiểu hỏi: “Kiếp trước? Con người, thật sự có kiếp trước sao?”

Mạc Vấn hơi xúc động, lắc lắc đầu, trả lời: “Tôi cũng không biết con người có kiếp trước không, thế nhưng bây giờ tôi có thể đứng trên mảnh đất này, chính là vấn đề mà khoa học vĩnh viễn cũng không thể giải đáp được.”

Câu nói này hơi thâm ảo đối với Fibbi, khiến cô rất khó mà hiểu rõ được, nhưng dù vậy vẫn không hề gây khó khăn trong việc cô có thể nhìn ra lúc này Mạc Vấn không muốn nói gì thêm nữa, cho nên cô cũng không nói gì, cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn đối phương.

Mạc Vấn nghĩ Fibbi và Mạc Tri có thể có chút liên quan, tương mạo hai người có thể là trùng hợp nhưng cảm ứng trong lòng thì ai cũng không thể thay thế được.

Có thể con người thật sự có kiếp trước kiếp này.

Mạc Vấn đã tự khuyên nhủ mình như thế. Ở thế giới xa lạ này, sự xuất hiện của Fibbi như một tia sáng lóe lên trong nội tâm u tối của cậu.

Mạc Vấn đối diện Fibbi, nhìn cô bé vẫn luôn nhìn mình, trong lòng vừa khổ sở lại vui sướng, ngẩng đầu sờ sờ tóc Fibbi, thấy Fibbi cũng không né tránh, tâm tình Mạc Vấn bỗng dưng tốt đẹp hơn rất nhiều.

“Nhìn anh vui vẻ, tôi cũng vui vẻ.”

Thấy tâm tình Mạc Vấn thay đổi, trong mắt chợt lóe vui sướng, Fibbi không kìm lòng được mà mở miệng nói một câu.

Mạc Vần ngẩn ra, cảm xúc đột nhiên trào dâng trong lòng khiến cậu không biết phải làm thế nào, mãi một lúc lâu sau, cậu mới nhẹ nhàng ôm lấy Fibbi, thấp giọng nói: “Em vui vẻ, anh trai càng vui vẻ hơn.”

Ánh mắt Fibbi lóe lên, trở tay ôm lấy Mạc Vần, nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực đối phương. Giờ phút này, cảm giác trống vắng trong lòng đã được lấp đầy.

Trong khi bầu không khí bên này của hai người rất hài hòa, thì xa xa đột nhiên truyền đến tiếng rống của một ông lão.

“Hai đứa nhóc đang ôm nhau ở bên kia, đừng chạy, dám trốn tiết của tôi, hai trò thật to gan!”

Mạc Vần bị rống tỉnh, từ xa đã nhìn thấy vị giáo sư đứng lớp tinh anh vừa gọi vừa chạy qua bên này, theo sau là Pohl đang không ngừng giậm chân ra dấu tay.

OMG!

Mạc Vần trực tiếp kéo em gái chạy trốn.

Từ xa đã bắt đầu gọi, không chạy mới là kẻ ngu.

Có điều lâu như vậy cũng không phát hiện cậu trốn học, sao hôm nay lại phát hiện cơ chứ?

Mạc Vần gấp gáp chạy về phía trước nên không phát hiện Pohl theo sau giáo sư, hai mắt lập lòe, vẻ mặt chột dạ.

24. Chương 24: Ngồi Xe

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong tức xá, Mạc Vần cúi đầu chơi Quang Nã, hoàn toàn mất điếc tai ngơ đối với tiếng động âm ỉ bên tai.

Pohl vòng tới vòng lui quanh Mạc Vần một lúc lâu, nói cái gì Mạc Vần cũng làm bộ không nghe, đến khi thật sự không có cách nào nữa mới cướp lấy Quang Nã trên tay Mạc Vần giấu sau lưng.

Mạc Vần ngẩng đầu nhìn Pohl, nói ra hai chữ: “Trả tôi.”

“Tớ không trả.” Bàn tay sau lưng Pohl càng nắm càng chặt, trên mặt cậu ta lộ vẻ oan ức nhìn Mạc Vần:

“Cậu tha thứ cho tớ trước đã, tha thứ tớ thì tớ sẽ trả lại cho cậu ngay.”

Chuyện này có khác gì hành vi của giặc cướp đầu chứ, nào có người ép người ta tha thứ như vậy.

Trong lòng Mạc Vấn dở khóc dở cười, nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dạng rất tức giận nhìn Pohl.

Vì đã lỡ làm chuyện xấu nên khi bị nhìn như vậy Pohl cũng thấy chột dạ, cần cổ lạng lẽ rút lại. Nếu không phải tiếng nói chuyện của mình quá lớn thì sao giáo sư biết trong lớp có người trốn học được.

Một tay sờ sờ mũi, Pohl cười cười lấy lòng Mạc Vấn, rụt rè lại gần, thấp giọng giải vây cho bản thân: “Cái kia, không phải vì tớ muốn em gái có thể nghe rõ sao, lại không ngờ giáo sư cũng ở gần đó. Đây đều là bất ngờ cả, hơn nữa, cuối cùng giáo sư cũng chưa bắt được hai cậu, cậu làm ơn làm phước tha thứ cho tớ đi, nhé?”

“Cậu đấy.” Mạc Vấn bị Pohl triển đến hết cách, không thể làm gì khác hơn là đưa tay ra trước mặt Pohl, nói: “Tha thứ cho cậu, cậu trả Quang Nảo lại cho tôi đi.”

Lúc này Pohl mới trả Quang Nảo lại cho Mạc Vấn, còn vui vẻ hỏi thăm tin tức từ Mạc Vấn: “Mạc, cậu và em gái kia rất tốt nhỉ? Nhìn không tồi ha.”

Mạc Vấn nghe thấy câu này, vẻ mặt mới thật sự thay đổi, tối sầm nhìn Pohl, tỏ vẻ cảnh cáo, nghiêm túc giảng giải: “Cậu nghĩ loạn gì vậy, ra ngoài đừng nói lung tung, đó là em gái tôi.”

“Em gái?” Pohl nghi ngờ dò xét Mạc Vấn, như đang nói cậu đừng lừa tớ.

“Bà con xa, nếu không thì tại sao em ấy biết tên tôi còn tới lớp tìm tôi?” Suy nghĩ chột lóc, Mạc Vấn dùng lý do qua loa lấy lệ.

“Ồ.” Pohl thất vọng, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, hai mắt lập tức tỏa sáng: “Mạc, hôm nay là sinh nhật của anh trai tớ, cậu chưa từng gặp người nhà tớ đúng không? Nhân cơ hội này chúng ta cùng đi đi.”

Anh trai Pohl không phải là lông xù sao, nếu đi không phải sẽ bị lộ tẩy à? Hơn nữa vừa tìm được người nghi ngờ là chuyển thể của em gái, cậu chỗ nào cũng không muốn đi.

Mạc Vấn nghĩ vậy, trực tiếp mở miệng từ chối.

Pohl không thể làm gì khác hơn là lại dùng chiêu ‘cướp Quang Nảo đại pháp’, một bên vừa giấu kỹ Quang Nảo, một bên lại oán niệm nhìn Mạc Vấn: “Không phải cậu đã tha thứ cho tớ sao, nếu đã tha thứ thì tại sao không chịu tham dự sinh nhật với tớ?”

Nhìn dáng vẻ bất khuất của Pohl, trong lòng Mạc Vần thật sự muốn quý, suy nghĩ một lát, mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Nếu chuyện phụ trợ sư bị lỏng xù nói ra, cùng lắm thì lúc giải thích hơi phiền chút mà thôi. Hơn nữa nếu không phải Pohl thật sự xem cậu là bạn thì sao có thể kéo cậu đến gặp người nhà mình được.

Cho nên ngay sau đó, lúc xe anh trai Pohl đến cửa sau Illinois, Mạc Vần cũng không rối rắm nữa mà cùng Pohl ngồi vào xe.

Thấy Mạc Vần và Pohl cùng xuất hiện, trong lòng Amber hơi căng thẳng, gấp gáp muốn hỏi Mạc Vần xem chuyện mình khoác lác có bị lộ ra với em trai không.

Nhưng Pohl cũng ngồi một bên thì làm sao bây giờ?

Suy nghĩ chột lóe, Amber nhìn Pohl nói: “Vừa vặn phía sau cũng xuất hiện một chiếc xe, em đi xem xem có phải là xe của Lambert không, nếu không phải thì để anh gọi lại cho cậu ta, cũng sắp trễ giờ rồi.”

Pohl cũng không nghĩ nhiều, đẩy cửa xe ra, chỉ hơi khó hiểu nhìn Amber một chút: “Năm nay không về nhà à?”

Amber nhếch miệng nở nụ cười, lắc lắc đầu: “Không về nhà.” Nói xong lại thúc giục: “Đi nhanh về nhanh, đi thôi.”

Pohl đóng cửa xe, xoay người đi về hướng ngược lại.

Nhìn Pohl vừa đi xa, nụ cười ngây ngô trên mặt Amber lập tức tắt ngúm, nhanh chóng quay đầu nhìn chằm chằm Mạc Vần, mở miệng hỏi: “Cậu có nói chuyện chúng ta gặp mặt lúc trước cho Pohl không?”

Mạc Vần vừa nghĩ đã biết Amber đang lo lắng cái gì, trên mặt khẽ mỉm cười, nhẹ lắc đầu.

Thấy vậy Amber mới có thể thả lỏng tâm tình, đồng thời sắc mặt cũng nghiêm lại, dùng giọng điệu nghiêm túc đề nghị với Mạc Vần: “Chúng ta làm một cuộc ước định được không?”

Hứng thú của Mạc Vần thoáng được khiêu lên, nhìn Amber dò hỏi: “Ước định gì?”

“Lần đầu tiên gặp mặt.” Amber nói rõ từng chữ: “Đây là lần đầu tiên chúng ta tình cờ gặp, trước đó ai cũng chưa từng gặp ai, tôi cũng không biết rốt cuộc cậu làm gì, cậu chỉ là bạn học của Pohl mà thôi.”

Ước định này không tồi, Mạc Vần không ngờ sẽ có kinh hỉ chờ cậu ở đây như vậy. Cuối cùng, hai người đều đồng ý với nhau, giả vờ ai cũng không quen biết ai.

Lúc này Pohl cũng đã quay trở về, cậu ta vừa ngồi xuống đã báo cáo tình huống mới tra xét được cho Amber.

“Chiếc xe kia không phải của học trưởng Lambert, mà là học trưởng Warner.”

Amber nghe xong, lại oán giận cầm Quang Não bắt đầu gọi điện thoại: “Lão đại đều đã có mặt mà hai tên ngu ngốc kia còn chưa chịu lết xác đến, xem tôi trị hai người họ thế nào.”

“Đừng vội, em còn chưa nói hết.” Pohl vội vàng dè lại Quang Não của Amber, nói tiếp: “Học trưởng Warner nói xe bay của Lambert và Dick không có trong học viện. Chúng ta chờ thêm chút nữa, bọn họ đang ngồi xe công cộng đến, còn nói anh mang theo bọn họ.”

“Nà nì, chuyện quái gì thế này.” Amber nhìn chỗ ngồi trong xe mình, thấy thế nào cũng chỉ có bốn chỗ mà mình và em trai đã chiếm hai rồi thì sao có thể nhét thêm hai tên kia nữa.

“Warner chở bọn họ một chút thì chết à, chủ nghĩa thích sạch sẽ vạn ác.” Nói xong rút một miếng giấy lụa sạch sẽ xoa xoa chỗ ghế lái phụ, rồi lại quay đầu nói với Pohl: “Pohl, lại chỗ này với anh, chúng ta không cần ở chung với tên háo sắc kia.”

Pohl hơi chần chờ nhìn Mạc Vấn: “Mạc rất đẹp, vẫn nên để Mạc ngồi chỗ anh đi.”

Amber vừa nghe thiếu điều muốn ngất xỉu, dù Dick không phải là biến thái trên xe công cộng, nhưng cũng không phải dạng vừa đâu.

Nhưng dù sao thì Pohl cũng là em trai cậu ta, Amber không thể làm gì khác là lén lút ám chỉ Mạc Vấn, hi vọng Mạc Vấn mở miệng khuyên nhủ Pohl.

Mạc Vấn trở thành người lúng túng nhất trong nhóm, sớm biết như vậy cậu đã không nhẹ dạ đồng ý với Pohl, đây giống như mình trở thành người thừa vậy.

Sau khi khuyên Pohl ngồi trên ghế lái phụ, Mạc Vấn nghĩ tốt xấu gì mình và Warner cũng có chút giao tình, quá đang một đoạn đường chắc không có vấn đề gì, nhỉ?

Nghĩ vậy Mạc Vấn lập tức chủ động muốn qua chỗ Warner thử xem, tuy rằng ghế sau có thể đủ cho ba người ngồi, nhưng như vậy thì quá chật chội.

Warner ngồi trong xe bay nhìn thấy Mạc Vấn càng đi càng gần, cuối cùng dừng lại gần xe anh, gõ gõ kính xe.

Cố nén cảm giác hài lòng trong lòng, Warner ngụy trang vẻ mặt mình không khác gì mình thường, chỉ là ngón tay vẫn không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve tay lái, tỏ rõ nội tâm của anh cũng không hề bình tĩnh như

mặt ngoài.

Mạc Vấn thấy Warner yên tĩnh nhìn mình, mặt dày mở miệng thỉnh cầu đối phương: “Xe Amber không đủ chỗ ngồi, có thể phiền anh cho tôi quá dang một đoạn đường không?”

Thật sự là trong lòng Mạc Vấn cũng không nắm chắc lắm, bởi vì người bị bệnh sạch sẽ sẽ có yêu cầu đặc biệt cao đối với không gian cá nhân.

Đúng là rất cảm ơn trời đất, Warner vậy mà lại gật đầu đồng ý.

Mạc Vấn biết điều không mở cửa chỗ ghế lái phụ, thế nhưng khi mở cửa sau xe ra, cậu lại kinh ngạc đến ngây người.

Giời ạ, thảm lông thuần một màu trắng.

Mạc Vấn thực sự tiến không được mà lùi cũng không xong, không thể không nhìn nhìn Warner ngồi phía trước, lại nhìn nhìn lại chỗ ngồi sau xe.

Dường như Warner cũng biết Mạc Vấn buồn phiền vì chuyện gì, quay đầu nhìn cậu, ra hiệu: “Ra phía trước ngồi.” Nói xong, ngón tay lại nhẹ nhàng ấn vào một điểm bên cạnh tay lái.

Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là vòng lại, mở cửa ghế lái phụ ra, ngồi vào. Thảm mỹ này cũng là độc nhất vô nhị, sau lót màu trắng, trước là màu nâu cọ, được rồi tôi chọn cầu đài*.

(*là từ go die được ‘Trungsub’ ấy =))

Amber vẫn ngồi trước quan sát thấy vậy lấy làm kinh hãi. Warner cho đối phương lên xe cũng chấp nhận được đi, nhưng không ngờ lại cho người ta ngồi ghế lái phụ.

Amber càng nghĩ càng thấy không đúng. Bình thường ghế sau của Warner cũng có thể chở người mà, sao hôm nay lại từ chối?

Chẳng lẽ chê Dick nói quá nhiều?

Pohl thấy Amber không ngừng nhìn về phía sau, khó hiểu mở miệng: “Anh, anh đang nhìn cái gì vậy?”

Amber lập tức bày ra bộ dạng đoan chính, mỉm cười trả lời Pohl: “Không có gì, anh chỉ xem thử hai người Dick đã tới chưa thôi.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Vấn và Warner đơn độc ở trong một không gian kín, bởi vì trước đó mấy lần bị Warner bày vẽ mặt lạnh tanh cho cậu xem nên cậu quyết định lấy Quang Nãi ra chuẩn bị làm một mỹ nam tử an tĩnh.

Con người thật sự là một loại sinh vật thần kỳ.

Lúc trước chính mình chủ động bắt chuyện thì đối phương lại thờ ơ, bây giờ khi cậu cầm Quang Nãi tỏ vẻ không có tâm tư nói chuyện thì đối phương lại chủ động mở miệng.

“Hả?”

Warner nói gì Mạc Vấn không nghe rõ, bởi vì cậu hoàn toàn không ngờ Warner sẽ bắt chuyện nên từ đầu đã đặt hết tâm trí lên website.

Warner hiếm thấy không lạnh mặt mà lại kiên trì lặp lại những gì mình đã nói một lần nữa: “Lạnh không? Tôi bật bộ phận sưởi lên nhé.”

Hôm nay Mạc Vấn ăn mặc hơi phong phanh, cậu vừa lên xe thì Warner đã chú ý tới. Hơn nữa thân thể người bình thường đều không tốt lắm, hơi hơi bị đông lạnh chút sẽ bị cảm ngay.

“Không lạnh, cảm ơn anh.” Tốt xấu gì anh ta cũng quan tâm mình, Mạc Vấn không hề keo kiệt mà lộ ra một nụ cười tươi rói với anh, sau đó lắc lắc đầu..

Cả người cậu đều tràn ngập nội lực, sao có thể cảm thấy lạnh được? Ngay cả nóng, thì thân thể cũng sẽ tự động điều tiết nhiệt độ.

Warner nhất thời không biết nên tiếp tục thế nào, người ta đã nói mình không lạnh thì anh còn biết nói gì nữa, chẳng lẽ nói tôi lạnh, sau đó bật máy sưởi lên? Có khi anh làm vậy sẽ khiến cậu ấy nghĩ anh bị bệnh cũng nên.

May mà Lambert và Dick đến rất đúng lúc, bởi vì chỉ có mình Warner là biết đường vì thế mấy người Amber đều phải theo sau xe Warner.

Lúc lái xe mà nhìn Quang Nãi sẽ bị quá mắt, cho nên Mạc Vấn dứt khoát cất Quang Nãi, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

...

Lái xe càng lâu, vị trí của bọn họ càng cao. Cũng không biết tại sao lúc Mạc Vấn dùng kính công thì không hề cảm thấy sợ sệt mà khi ngồi trong xe bay nhìn xuống thế này, lại cảm thấy giật mình không nhỏ.

Quỹ đạo của xe bay là một con đường không rào nhỏ hẹp, nhờ xe bay không thể tiếp tục giữ thẳng bằng thì chẳng phải bọn họ sẽ như sủi cỏ* mà rơi xuống sao?

*(*bị bó tay bó chân)*

Mạc Vần nhìn mấy lần rồi không dám nhìn xuống nữa, Warner ngồi bên cạnh thỉnh thoảng dùng khước mắt quan sát đối phương, thấy vậy trong lòng chợt cảm thấy buồn cười.

“Sợ sao? Nếu sợ thì đừng nhìn ra ngoài cửa sổ nữa, quay mặt về phía tôi sẽ thấy ổn hơn thôi.”

Mạc Vần thật muốn trả về một câu tôi không sợ, nhưng sự thật là lúc này cậu đang sợ hãi, vẻ tự nhiên trên mặt chỉ là do bản thân cố gắng chống chế mà thôi, cho nên cũng không suy nghĩ vấn đề mặt mũi nữa mà nhanh chóng quay đầu nhìn Warner, ngón tay gắt gao níu lấy đệm lông dưới người.

Mạc Vần cảm thấy dường như mình chưa bao giờ cẩn thận quan sát một người nào như thế.

Tóc ngắn màu đen gọn gàng sạch sẽ, đôi mắt màu băng lam, đường nét trên gương mặt khắc sâu, rõ ràng. Sống mũi thẳng tắp, môi mỏng xinh đẹp, giữa cằm còn có một khe hẹp khiêu gợi, cộng thêm thân hình cao ngất, khó trách trong học viện sẽ có một đám người tình nguyện làm cổ động viên cho anh.

Khước môi Warner khẽ nhếch, đầu hơi nghiêng về phía Mạc Vần, dùng giọng nói trầm thấp dò hỏi: “Cậu đang nhìn gì vậy?”

25. Chương 25

Edit: Thủy Lưu Ly

Thẳng tắp nhìn chằm chằm người khác là một chuyện rất bất lịch sự, thế nhưng nếu không nhìn ra ngoài thì trừ Warner, cậu cũng không biết phải nhìn cái gì. Có điều lúc nghe thấy câu hỏi của Warner, trong lòng Mạc Vần chợt lóe lên một loại cảm giác tương đối quái dị.

Lấy trình độ IQ của Warner, anh ta không thể không biết ở góc độ này chỉ có thể nhìn anh ta, vậy thì tại sao lại muốn hỏi mình đang nhìn cái gì...

Giờ ạ, đây là tình tiết muốn rù quấy em gái mà.

Mạc Vần không phải là loại thẳng nam đơn thuần, đúng là cậu cho mình là thẳng nhưng cũng không ngốc đến nỗi không nhận ra người khác đang định theo đuổi mình.

Cái kiểu chậm hiểu ngây thơ ép ‘anh em tốt’ làm bạn cả đời chỉ ở trong tiểu thuyết được không, trên thực tế, chỉ cần ánh mắt ‘anh em tốt’ có gì không đúng sẽ lập tức nhìn ra ngay.

Đừng tưởng rằng chỉ có phụ nữ tràn ngập phong tình mới quyến rũ người, một khi đàn ông muốn quyến rũ một ai, thì ánh mắt khi nhìn người đó... Giờ ạ, đều có mang móc câu cả đấy.

Mạc Vấn nhất thời cảm thấy hơi lúng túng, nhưng không thể biểu hiện ra bởi hành động của Warner vẫn nằm trong giới hạn ‘bình thường’.

Trong tương lai gần như không có nữ giới này nọ, một người đàn ông có ý với một người đàn ông khác đều là chuyện bình thường không có gì lạ. Nếu không có phản ứng thì có thể giải thích là không có cảm giác, nhưng nếu phản ứng thái quá vậy thì lại trở nên kỳ quái rồi.

Nào có người nào bị người ta theo đuổi lại chạy đi đánh nhau với đối phương đâu, kiếp trước của cậu thì không nói chứ nếu đặt vào hoàn cảnh hiện tại thì sẽ bị coi là có bệnh.

Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là túm lấy mép đệm dưới người, tiếp tục nhìn Warner, nhưng cũng không mở miệng trả lời vấn đề vừa rồi của đối phương.

“Tóc anh cắt không tồi, cắt ở đâu vậy? Có cơ hội tôi cũng đi thử xem.” Mạc Vấn không gợi chuyện.

Nếu như trả lời không nhìn cái gì cả thì đó mới là giấu đầu hở đuôi, không bằng thoải mái nói ra, như vậy mờ ám gì đó cũng sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Warner không ngờ Mạc Vấn sẽ trả lời anh như vậy, vừa lái xe, vừa tranh thủ liếc nhìn Mạc Vấn một cái, mang theo chút tiếc hận lắc lắc đầu: “Chất tóc cậu tốt như vậy, tóc dài là dễ nhìn nhất, cắt thì rất đáng tiếc.”

“Thật sao?” Mạc Vấn cười khan, ý đồ muốn đổi một đề tài khác tiếp tục nói chuyện.

Bất kể thế nào, cùng người khác thảo luận xem trên người mình có chỗ nào đẹp cũng sẽ khiến người ta cảm thấy không mấy dễ chịu.

Chẳng qua Warner lại không cho Mạc Vấn cơ hội này, về mặt chân thành nhấn mạnh với cậu: “Tóc của cậu theo nếp lại óng mượt, dưới ánh mặt trời nhìn rất có cảm xúc, tôi từng nghe thấy có không ít người nói muốn sờ thử, xem cảm giác thế nào đâu.”

(EQ ánh thấp muốn quỳ _(: _))

Về mặt Mạc Vấn mém tí là không cầm giữ được, qua một lúc lâu, mới không thể làm gì khác là tự bắt lấy dải tóc bên mép tai mình, sờ sờ thử rồi tỏ vẻ chuyện này là do mọi người phóng đại quá thôi.

Đối với hành động này của Mạc Vần, Warner chỉ cười cười không nói gì thêm.

Anh hai, sắc mặt anh thay đổi nhanh như vậy làm tui rất hoảng sợ, nếu không anh cứ tiếp tục dùng đôi mắt xanh của anh mà trừng tui đi...

Mãi đến lúc xuống xe, Mạc Vần mới nhanh nhẹn tách xa Warner, ba bước cũng thành hai mà vọt lại chỗ mấy người Pohl đang đứng.

Chẳng qua điều này cũng chỉ có tác dụng trong một lúc thôi, bởi lần này Warner đã trăm phương nghìn có muốn tìm cơ hội tiếp cận Mạc Vần mà, đâu thể chỉ có mỗi chiêu là ngồi chung xe như vậy.

Quả nhiên, khi mọi người bắt đầu chuẩn bị tiệc trên bãi cỏ ngoài sân, người luôn chỉ ăn mà không động tay là Warner lại ngoài ý muốn sẵn tay áo lao lực.

Chỉ thấy sau khi anh tỉ mỉ nướng kỹ cá, mực, tôm cùng với rau dưa, còn chuyên nghiệp cầm cọ nhúng gia vị cẩn thận quét lên trên rồi tiếp tục nướng.

Đến khi đồ ăn chín và tỏa ra mùi thơm, Warner lập tức tự giác xếp chúng vào mâm, khoan thai đi về phía Amber...

Sau đó đặt trước mặt Mạc Vần.

“ ... ”

Mạc Vần nhìn xung quanh, cách đó không xa, mỗi người, trừ Warner là người khởi xướng, đều trợn mắt ngoác mồm nhìn lại chỗ cậu, trong lòng Mạc Vần lập tức vội vàng suy nghĩ nên làm thế nào để xử lý tình huống này.

Không thể cứ thế mà nhận lấy được.

Mạc Vần càng nghĩ càng thấy nên tỏ rõ lập trường một chút, nếu cậu không định chấp nhận Warner thì lúc bắt đầu không nên để mọi người hiểu nhầm.

Vì thế cùng lúc Warner thả mâm xuống, xoay người, Mạc Vần nhanh chóng đứng dậy kéo đối phương lại.

Từ chối một người cần phải có kỹ xảo, cậu không thể nói thẳng rằng ‘Tôi không ăn, anh đem đi đi’, như vậy chưa nói hai bên đều mất mặt, mà bầu không khí sinh nhật của Amber cũng không còn.

Warner xoay người nhìn lại Mạc Vần, Mạc Vần tỏ ra bình thản đưa mâm lại cho Warner, cười cười nói: “Tôi vừa muốn tự mình nướng mà anh đã đưa tới rồi. Học trưởng, anh đừng khách sáo như thế, món này

phải tự mình nướng thì ăn mới ngon.”

Nói xong, Mạc Vấn quay đầu nhìn Pohl, rồi mạnh mẽ lôi kéo Pohl đi nướng cánh gà.

Lần này, chỉ cần người có mắt đều nhìn ra người Warner coi trọng chính là Mạc Vấn. Dù Pohl không biết Warner từng tâm sự chuyện anh buồn phiền vì thầm mến ai đó, nhưng nó cũng không cản trở cậu biết Warner muốn theo đuổi Mạc Vấn.

Dùng cùi chỏ lặng lẽ đẩy đẩy Mạc Vấn để hấp dẫn sự chú ý của đối phương, Pohl vừa nướng nắm vừa nháy mắt với Mạc Vấn.

Mạc Vấn xạm mặt, quả thật chẳng muốn đáp lại Pohl một tí nào.

Sau khi Warner đụng phải vách tường cũng không thấy nản lòng, bởi thật ra kết quả này cũng nằm trong dự đoán của anh. Dick vỗ vỗ vai anh an ủi, lại thấy Warner hăng hái cầm ly chạy qua rót nước trái cây.

Thùng đựng nước trái cây ở rất gần chỗ Mạc Vấn, nhìn thấy Warner cùng lại đây, Mạc Vấn cũng muốn toát mồ hôi hột thay mình.

Mạc Vấn bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc thì mình có chỗ nào hấp dẫn đối phương.

Nếu nói Warner nhất kiến chung tình thì hoàn toàn không thể. Lúc trước khi gặp mình đối phương luôn bày ra vẻ mặt lạnh nhạt xa cách, thấy thế nào cũng không phải là biểu hiện của nhất kiến chung tình được.

Buổi sáng sau khi cứu Warner cũng không phải, lúc đó Warner hoàn toàn muốn dùng tiền giải quyết tất cả mà.

Lại sau đó...

Sau đó sẽ không có sau đó, còn lại thì đôi khi gặp mặt mình chỉ chào hỏi một tiếng mà thôi.

Trong lòng Mạc Vấn cảm thấy không hiểu ra sao, chẳng lẽ đối phương cho rằng mình mỗi ngày kiên nhẫn chào hỏi và vì thích anh ta? Vì thế sau đó anh ta muốn đáp lại mình?

Mạc Vấn càng nghĩ càng thấy lý do này có thể thành lập, nếu không thì sao thái độ của Warner lại thay đổi lớn như vậy.

Một bên Mạc Vấn tập trung nướng ăn, bên cạnh Warner lại không ngừng rót nước trái cây, rót chừng mười ly, đến mức ly trống cũng sắp không còn, Mạc Vấn dùng khước mắt liếc nhìn một cái, thầm nghĩ trong lòng. Xem anh còn có bản lĩnh gì tiếp tục ở lại chỗ này không.

Nhưng mà núi cao còn có núi cao hơn, sau khi thấy ly trống đã dùng xong, Warner thông thả bưng mấy ly lại chỗ Dick, để ba người bọn họ uống hết rồi mới cầm ly trống lại tiếp tục rót.

(“...”)

Qua lại hai ba chuyển như vậy, mấy người Dick, Lambert lập tức không chịu nổi, nhanh chóng mang về mặt khóc tang kéo Mạc Vĩn qua một bên, sau đó cũng túm luôn Warner kéo lại chỗ Mạc Vĩn, khổ sở năn nỉ: “Lão đại, biểu hiện của cậu đã tương đối rồi, vẫn nên nhanh chóng tỏ tình đi, đuổi đầu hay rứt đầu cũng là một đao mà. Nếu cứ tiếp tục như thế thì bàng quang của ba người chúng tớ không chịu nổi đâu.”

“...”

Warner cảm giác mặt mũi đời này cũng mình đều bị mất hết rồi, dưới ánh mắt nhìn kỹ của Mạc Vĩn, vành tai Warner dần dần đỏ lên.

Mạc Vĩn chưa từng thấy dáng vẻ ngại ngùng của Warner như vậy, một thanh niên cao to mét chín hơi rũ đầu xuống, vành tai đỏ bừng.

Không phải lúc rù quẩy người khác trên xe rất bình tĩnh sao?

Thấy Warner so với cậu càng lúng túng, Mạc Vĩn lại đột nhiên không thấy quá mất tự nhiên nữa. Tốt xấu gì tuổi tác của mình cũng lớn hơn đối phương một chút, Mạc Vĩn nghĩ mình không cần kéo Warner lạc lối.

Nâng bước về phía trước, Mạc Vĩn ra hiệu cho Warner theo kịp mình.

Nơi này của Warner lớn vô cùng, Mạc Vĩn phải đi rất lâu mới hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của mấy người Dick nữa. Cậu dừng bước, xoay người nhìn Warner.

Lần này Warner không cúi đầu, đôi mắt anh chăm chú dừng lên người Mạc Vĩn, trong mắt chứa đựng tình cảm cực nóng, khiến Mạc Vĩn đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi.

Điều này so với tưởng tượng của cậu hình như có chút sai lệch.

Sau khi lên xe tuy Mạc Vĩn nhìn ra Warner có ý với mình như vậy chỉ cho rằng đối phương hứng thú nhất thời mà thôi. Tình cảm của thanh thiếu niên thường đổi tới đổi lui, cậu cũng là người từng trải qua độ tuổi này nên không thấy hoang mang lắm.

Thế nhưng, bây giờ, ánh mắt kia của đối phương khiến Mạc Vĩn cảm thấy rất bất an.

Sao cậu lại quên chứ, thân phận Warner không phải là một người bình thường, anh ta ngoại trừ có thực lực

khiến người theo đuổi, còn có thân phận, địa vị, mà thân phận địa vị này tạo cho anh ta thói quen trước khi không đạt được mục đích sẽ không giảng hòa.

Với lại người trẻ tuổi theo đuổi tình cảm nếu còn lý trí thì có thể khuyên nhủ được nhưng nếu cái gì cũng không nghe lọt thì đến ông trời cũng không quản được.

Lần này Mạc Vấn quả thật là tiến thoái lưỡng nan, cậu hi vọng có thể hòa bình khuyên nhủ Warner buông tay.

Warner cũng không phải là kẻ ngu si gì, vừa thấy vẻ mặt Mạc Vấn đã biết cậu muốn từ chối anh, nên sao có thể cho cậu có cơ hội từ chối được.

Ngón tay giật giật, Warner nhìn gò má tuần mỹ của Mạc Vấn, lấy can đảm, xốc tay áo Mạc Vấn, nắm tay.

Da dẻ rất mịn màng, mang theo xúc cảm lạnh lẽo. Warner không kìm lòng được mà vuốt nhẹ vài cái, đồng thời cũng không quên cúi đầu nhìn ngắm bàn tay lộ ra ngoài của Mạc Vấn.

Hình dáng ngón tay có thể nói là rất hoàn mỹ, từ trước tới giờ Warner chưa từng thấy tay cậu con trai nào lại xinh đẹp hơn con gái như vậy, móng tay cũng là màu hồng nhạt khỏe mạnh, bóng loáng.

Cho dù không phải kẻ nghiện tay, Warner cũng có một loại xúc động muốn nâng bàn tay ấy lên hôn. Trong lòng giãy dụa nửa ngày, rốt cuộc vì cảm thấy bàn tay kia mạnh mẽ né tránh mà bị đánh thức.

Mạc Vấn rút tay về, không rút được, lại cố gắng một hồi nhưng cuối cùng càng bị ai kia nắm chặt.

Để mặc một người đàn ông nắm tay một lúc cũng không phải không được, nhưng rõ ràng cái người này không hề có ý tốt.

“Warner, mau thả tay tôi ra.” Mạc Vấn bị nắm có chút buồn bực.

Warner vốn không muốn thả, nhưng thấy mu bàn tay Mạc Vấn bị mình nắm mà dần đỏ lên, không thể làm gì khác hơn là lưu luyến liếc mắt nhìn, đồng thời thả lỏng tay mình ra.

Cảm thấy đối phương không dùng sức nữa, Mạc Vấn lập tức giật tay về, xoay người muốn trở lại chỗ mở tiệc.

Nhìn biểu hiện bây giờ của Warner, e rằng con đường khuyên nhủ là không thể thực hiện được, chỉ có thể trốn được lúc nào hay lúc nấy mà thôi.

Bình thường bộ dạng Warner khá lạnh nhạt, Mạc Vấn cứ nghĩ đối phương sẽ đi theo con đường hàm súc,

nhưng kết quả cách đối phương theo đuổi người khác lại hùng hực, nhiệt tình ngoài dự đoán của Mạc Văn như vậy.

hết chương 25

26. Chương 26

Edit: Thủy Lưu Ly

Warner chờ cơ hội đơn độc tiếp xúc này không biết đã bao lâu, thấy sắc mặt Mạc Văn không vui trở về, trong lòng căng thẳng, vội vã chạy đuổi theo.

“Mạc, em nghe tôi nói, trước đừng đi.”

Warner nghe Pohl thường thường thân mật gọi Mạc Văn như thế, dưới tình thế cấp bách cũng bật thốt tên gọi mà bản thân đã niệm trong lòng rất nhiều lần ra.

Mạc Văn bị Warner kéo lại lần nữa, trong lòng bình tĩnh, Mạc Văn quả quyết từ chối: “Anh không cần nói nữa, tôi hiểu, xin lỗi, tôi chưa từng nảy sinh tình cảm ngoài tình bạn với anh.”

Nhìn thấy bi thương trong mắt Warner, Mạc Văn cũng không thể không nói hết câu: “Nếu trước đây tôi có chỗ nào để anh hiểu lầm vậy tôi xin lỗi anh, đó cũng không phải là ý muốn của tôi.”

Sau khi nói xong, Mạc Văn tiếp tục nâng bước trở về chỗ mấy người Pohl đang đứng.

Nếu không có ý đồ gì đặc biệt với người ta, vẫn nên nói rõ thì tốt hơn, không nên mập mờ với đối phương, nếu không đó mới thật sự là hành động rất thiếu đạo đức.

Đàn ông đều coi trọng tự tôn, chưa nói đến người có địa vị như Warner, hẳn anh chưa bao giờ bị ai làm mất mặt, tuy vậy lần này Mạc Văn vẫn quyết định nói chuyện tàn nhẫn như thế, mục đích chủ yếu là muốn Warner biết khó mà lui.

Sắc mặt Warner hơi trắng bệch, bàn tay nắm chặt tay áo của Mạc Văn, đôi môi giật giật, cổ họng nghẹn: “Tôi thật sự rất thích em, từ sau khi được em cứu đã thích em.”

Anh dùng đôi mắt màu xanh lam nhìn Mạc Văn, chết sống không chịu thả đối phương, Warner biết, một khi anh thả ra, Mạc Văn sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.

Muốn tránh một người rất đơn giản, xin chuyển ký túc xá, xin chuyển trường, lấy thành tích của Mạc Vần, chỉ cần cậu đưa ra yêu cầu, có học viện nào sẽ không đồng ý đây.

Cho dù cha của anh ta là lãnh tụ quốc gia, nhưng anh ta cũng không thể can thiệp vào chuyện bên trong học viện.

Mạc Vần nhìn đôi mắt xanh không tha của anh, phản cảm lạnh lùng liếc qua, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cậu thấy dáng vẻ cầu xin này của Warner, giống như nếu cậu không đồng ý thì đôi phương sẽ lập tức khóc ra vậy.

Trong lòng cậu thở dài một hơi, Mạc Vần đưa tay sờ sờ tóc ngắn của Warner, mà Warner cũng ngoan ngoãn cúi đầu chủ động đến gần để cậu sờ.

Thuần phục như chó hoang, dùng thân thể qua lại làm phiền chủ nhân.

“Anh có nghĩ tới không, đây chỉ là cảm giác cảm nắng nhất thời của anh mà thôi hơn nữa sau này anh nhất định phải tham chính hoặc tòng quân, vì vậy nếu có một người bạn trai là người bình thường thì điều đó sẽ trở thành khuyết điểm trí mạng.”

Suy nghĩ một chút, Mạc Vần quyết định dùng nhược điểm của bản thân khiến Warner nảy sinh ý nghĩ lui bước. Mỗi người đều có dã tâm, nếu sau này tình cảm nhạt bớt, khi nhớ lại khoảnh khắc này, Warner sẽ thật sự không hối hận sao?

Vì thế Mạc Vần dùng ngôn ngữ mộc mạc nhất chậm rãi phác họa câu chuyện bi kịch khi Warner kết hợp với người bình thường.

Kể một hồi, đến mức Mạc Vần cũng sắp bị câu chuyện của mình làm cảm động, cậu quay đầu nhìn Warner, lại phát hiện đối phương vẫn dùng ánh mắt nồng nhiệt và chấp nhất nhìn cậu.

“ ... ”

Tui CMN nói đạo lý với anh ta làm gì, rõ ràng tên này là một con thiêu thân đang lao đầu vào ngọn lửa tình yêu mà làm cách nào cũng không thể kéo lại.

Lúc này Mạc Vần mới bắt đầu nhớ tới Warner không chỉ có địa vị cao mà anh ta còn có cha mẹ nữa, chắc cha mẹ anh ta sẽ không để con trai họ kết hôn với người bình thường, sau đó trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích cả đời, nhẹ một chút là bị chế nhạo, nghiêm trọng hơn thì có lẽ cả đời này cũng không thể trở thành thương quân hoặc là thủ lĩnh đâu nhỉ.

Nhìn Pohl từ từ lại gần từ đằng xa, vừa đi còn ra dấu tay, có lẽ tiệc sinh nhật sắp chính thức bắt đầu, nhưng bên này Warner rõ ràng còn không chịu đi qua nè.

Mạc Vần thật sự rất muốn nhấc chân đá văng con cún to xác trước mặt ra, nhưng mà không được, con trai thủ lĩnh mà, đá xong chỉ thoải mái nhất thời, sau đó sẽ bị tổng vào tù đấy.

Mạc Vần lập tức nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời, vậy thì cứ để cha mẹ Warner tự mình dạy dỗ con trai họ đi, để Warner hiểu rõ tình cảm và lợi ích là không thể cùng chiếm được, chờ đến khi anh ta bị đuổi khỏi nhà, không thể tiếp tục làm vương tử, thì có lẽ đến khi đó cậu nhóc này sẽ thành thật hơn.

Nghĩ tới đây, biểu cảm trên mặt Mạc Vần dần thả lỏng.

“Anh thả tôi ra trước đi, tôi có một yêu cầu muốn nói, nếu như anh làm được thì tôi sẽ cho anh một cơ hội, còn nếu như anh không làm được, tôi cũng không trách anh, sau đó chúng ta cũng có thể trở thành bạn bè.”

Warner thả tay áo Mạc Vần ra, chân thành nhìn vào mắt Mạc Vần, mở miệng hỏi: “Yêu cầu gì, em nói đi, chỉ cần không phải chuyện phải lập tức làm thủ lĩnh gì đó thì tôi sẽ cố gắng hoàn thành.”

Mạc Vần cười khê với Warner, nói ra yêu cầu của mình: “Chỉ cần anh thuyết phục được cha mẹ để anh kết giao và thành hôn với người bình thường như tôi, tôi sẽ cho anh một cơ hội.”

Mạc Vần có tự tin, một khi Warner đồng ý yêu cầu này, hai người sẽ tự nhiên mà không có gì sau đó nữa.

Nhớ năm đó con trai của một vị lão tổng là đồng tính luyến ái, rõ ràng không thể ‘giới’ với phụ nữ, lại bị buộc kết hôn, đến mức phải tự sát nhiều lần mà người trong nhà lại không hé miệng một tiếng, có thể thấy vấn đề này có ảnh hưởng rất lớn đối với những người có quyền thế như vậy.

Sau khi nghe xong yêu cầu của Mạc Vần, Warner nhìn đối phương thật sâu. Mạc Vần nói ra vấn đề này không chỉ vì muốn chặt đứt suy nghĩ của anh mà còn muốn cha mẹ anh trở thành lá chắn tự nhiên.

“Tôi sẽ hoàn thành yêu cầu của em, em chờ tôi, đến lúc đó cho dù em có muốn đổi ý cũng không còn cơ hội nữa đâu.” Warner nhìn thẳng Mạc Vần chậm rãi nhếch khóe miệng, nói rõ từng câu từng chữ: “Mà dù em có muốn đổi ý thì tôi cũng có cách để em thực hiện những lời em đã nói.”

Chỉ mất thời gian một giây, chó hoang đã biết thành sói hoang.

Mạc Vần còn chưa thoát khỏi tư thế của người chủ đạo đã thấy tên nhóc ngụy trang thành cún to xác trước mặt lộ ra răng nanh của mình.

Một khi Warner xác định chính mình có cơ hội, Mạc Vần nháy mắt cảm thấy vị trí hai người đã nhanh chóng bị đảo ngược. Ngượng ngùng gì, đau thương gì trước đó đều là giả cả! Trước nay chưa từng xuất hiện!

Ngồi trên cổ mạnh mẽ ực một ngụm rượu, trong lòng Mạc Vần cười gằn, không phải anh cho rằng sau khi

cho anh cơ hội thì chứng tỏ mọi chuyện đã thành chứ, chờ xem đi.

Nghĩ như thế, Mạc Vấn đi vào trong phòng.

Tiệc sinh nhật của Amber đương nhiên mọi người không thể chỉ cơm nước xong rồi uống chút rượu là được, nơi này có bể bơi, mấy chai bia cũng được đặt bên cạnh bể bơi, một đám người mặc quần bơi nhảy vào đùa giỡn.

“Mạc, nhanh xuống đây đi!” Pohl ghé người vào thành bể, bắt chuyện với Mạc Vấn.

Khi Pohl mặc quần áo nhìn qua rất nhỏ gầy, sau khi cởi ra cũng không khác tưởng tượng là mấy, nguyên một cậu nhóc nho nhỏ xinh xinh.

Mọi người đều đang hưng phấn điên cuồng, bản thân cũng không thể quét sạch hưng trí của cả đám người, sau khi đáp lại Pohl, Mạc Vấn chậm rãi vào phòng thay quần bơi bốn góc.

Hơi nín nín số vải vóc hiếm hoi còn sót lại trên người, Mạc Vấn nghĩ, đã lâu không mặc quần bơi, cảm thấy một chút cảm giác an toàn cũng không có.

Đặt cây đàn một bên, Mạc Vấn thả tóc sau đầu rồi đến bể bơi.

Người trong hồ đều nháo muốn điên rồi, bia cũng bị phun tung tóe, Mạc Vấn vừa xuống nước, đã bị Amber không cẩn thận trực tiếp nhấn vào bể.

Giời ạ.

Mạc Vấn không phòng bị trực tiếp uống hai ngụm nước, sau đó được Warner vẫn luôn quan tâm cậu, vớt lên.

“Cảm ơn.” Mạc Vấn ngược đầu vuốt mặt một cái, quay đầu nói cảm ơn với Warner.

Warner nhìn Mạc Vấn chăm chú, thấy cậu lộ ra cổ và đầu vai tuyết trắng, cổ họng giật giật, lập tức xoay người, trầm giọng đáp lời: “Không cần.”

Mạc Vấn lên bờ cầm một ly rượu, trên người đột nhiên được phủ thêm một chiếc khăn tắm màu trắng, quay đầu nhìn lại, quả nhiên lại là Warner.

Mạc Vấn cau mày muốn vứt nó sang một bên, bị Warner đứng lúc dè lại, chỉ thấy Warner ghé miệng lại gần Mạc Vấn, nhẹ giọng nói: “Thân thể em xinh đẹp như vậy, hơn nữa nơi này còn có bốn con sói háo sắc.”

Đệt!

Cho dù Mạc Vấn khá dễ tính, giờ khắc này cũng nhịn không được muốn mắng một câu thô tục, đây là lời nên nói với nam giới sao? Thật sao?

Có điều khi nhìn thấy ánh mắt như sói đói của Warner bên cạnh, tia sáng xanh lam lập lòe khiến lòng người hoảng hốt, Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là dùng khăn tắm trên người bọc quanh mình, đồng thời cũng kéo dài khoảng cách với Warner.

Pohl dùng tư thế bơi chó bơi lại chỗ Mạc Vấn, nhìn thấy Mạc Vấn như mỹ nữ sợ người nhìn sạch, trên mặt lộ vẻ chế nạo, đưa tay kéo khăn tắm trên người cậu ra, một bên còn ha ha cười lớn: “Để tớ vạch trần bí mật của cậu dưới khăn tắm.”

Muốn giỡn với tôi à? Mạc Vấn dốc cạn ly rượu trong tay, cũng không quên né tránh bàn tay tội ác đang vươn tới của Pohl.

Trên mặt Pohl hơi đỏ ửng, có lẽ là đã ngà ngà say, chai bia trong tay cậu ta cũng chỉ còn một nửa, khi phát hiện ly rượu của Mạc Vấn trống không, lại loạng choạng rót đầy cho cậu.

Trước đây từ lượng của Mạc Vấn không tồi, huống chi đây chỉ là bia, vì thế Mạc Vấn hồn nhiên uống hết mà không hề lo lắng.

Thế nhưng thân thể này có lẽ chưa hề uống rượu, sau khi uống hai chai ngoài vườn, lại uống thêm ba chai trong bể bơi, Mạc Vấn cảm thấy trước mắt hơi mơ hồ.

Cậu nghĩ mình nên ngừng lại, không thể uống tiếp, nhưng luôn có đồng đội heo thúc cậu uống rượu.

“Không được, cậu đừng rót nữa, nếu không tôi sẽ ngã mất.” Mạc Vấn dứt quãng nói chuyện, nhưng vẫn có thể biểu đạt đầy đủ ý tứ.

Pohl cũng loạng chà loạng choạng, sau khi cậu ta cố chấp rót đầy ly Mạc Vấn, mồm miệng không rõ đảm bảo: “Cậu uống đi, tớ bảo đảm, bảo đảm đây là ly cuối cùng.”

Mạc Vấn ngửa đầu uống hết ly, Pohl bên cạnh vừa thấy cậu uống hết, lại nghiêng chai đổ đầy.

Mạc Vấn ngẩn người, nhìn cái ly trong tay lại nhìn Pohl, có chút ngơ ngác hỏi: “Không, không phải tôi nói không rót nữa sao?”

Pohl mở miệng dứt quãng đáp: “Tớ, tớ bảo đảm, đây là lần cuối cùng, uống, uống hết.”

Amber trừng lớn mắt nhìn cảnh tượng không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, em trai say rượu đang trình trọng lừa người, đột nhiên cảm thấy không bao giờ có thể nhìn thẳng vào em trai ngây thơ lương thiện của mình nữa.

Cuối cùng vẫn là Warner không nhìn nổi nữa, thấy người yêu bị lừa quá thảm, mới lại gần giải thoát cho cậu.

Mãi đến khuya khi về phòng nghỉ ngơi, lúc Mạc Vấn bị người nửa ôm nửa kéo lên lầu, trong miệng vẫn còn không ngừng từ chối: “Không uống nữa, một chén cuối cùng cũng không uống.”

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thủy Lưu Ly

Mạc Vấn mơ hồ cảm thấy có người đặt mình vào trong nước ấm, hẳn là bồn tắm lớn.

Ở trong nước giật giật thân thể một cái, Mạc Vấn bắt đầu chậm rì rì cởi quần, cho dù cậu say rồi, cũng biết rõ khi tắm phải để trần mới tắm được. (=|||||)

Trong khi đó, Warner ngồi bên bồn rửa đến đầu đầy mồ hôi, vừa phải giúp đối phương tắm rửa, vừa phải phòng ngừa đối phương bỗng nhiên cởi quần.

Lúc này anh chỉ ‘rờ’ qua tay (sờ), ‘ẩn’ nhìn no mắt, có điều nếu cứ tiếp tục vừa xem lại sờ thế này thì anh sợ bản thân mình sẽ không chịu nổi nữa.

Warner thật vất vả mới tẩy sạch một thân đầy mùi bia của Mạc Vấn, sau đó lại nhận mệnh cầm khăn mặt lau khô cho đối phương.

Mạc Vấn chỉ làm ầm ĩ một lúc, rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

Warner đổi áo ngủ cho Mạc Vấn, nhẹ nhàng thả cậu lên giường rồi chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, thông qua ánh sáng mờ ảo từ đèn ngủ, quan sát gương mặt khi ngủ say của cậu.

Sau khi ngủ, khoe miệng cậu hơi nhếch lên, vẻ mặt an tường, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ vô tình trước đó.

“Tôi chỉ do dự một bước nhỏ nhưng em lại đẩy tôi ra một bước dài.” Vuốt ve mái tóc dài đen óng ngoan ngoãn của Mạc Vấn, vẻ mặt Warner hơi ảm đạm, lúc này, anh đâu còn dáng vẻ tình thế bất buộc lúc ban ngày.

“Tôi càng ngày càng yêu em, đến khi nào thì em cũng yêu tôi như thế.” Warner thấp giọng nói.

Đây là lần đầu tiên anh dùng tình cảm nồng nhiệt như vậy để yêu một người. Thật ra, lúc ở bể bơi, so với việc đưa cho Mạc Vấn một chiếc khăn lông, anh càng muốn trối đối phương trong phạm vi khống chế của mình, dùng sức mạnh tùy ý làm những gì mình muốn với đối phương.

“Tôi biết em nhất định sẽ không chấp nhận điều đó.” Warner thở dài một hơi: “Nhưng ngoại trừ thân phận, tôi không còn gì cả. Tôi không biết nói lời tâm tình đường mật cũng không được người ta yêu thích, coi như có mê ngoài có thể nhìn, cũng kém em rất rất xa.”

“Có điều may mà em cho tôi cơ hội này.” Warner ẩn trong bóng tối cười khê: “Lần này nếu em thua thì không cho phép em quýt nợ, nếu không, tôi sợ sẽ không nhận được mà tổn thương em.”

Warner chậm rãi cúi đầu, dùng đầu lưỡi mơn trớn môi Mạc Vần, thăm dò muốn tiến vào.

Trong miệng Mạc Vần không có chút mùi rượu nào, chỉ có một mùi thơm ngát như ăn phải cánh hoa nào đó. Warner một đường thuận lợi, gần như quét qua mỗi nơi trong khoang miệng đối phương.

Cuối cùng, anh dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa lưỡi Mạc Vần, sau khi phát hiện đối phương không có phản ứng, mới cẩn thận cuốn lấy liếm láp.

Phải qua một lúc, Warner mới lưu luyến rời đi, anh khẽ khàng, thành kính đặt một nụ hôn nhẹ lên nốt ruồi son xinh đẹp giữa trán Mạc Vần, thấp giọng thủ thỉ: “Em không phòng bị như thế, lại nhỏ yếu như thế, giống như tôi chỉ dùng một bàn tay đã có thể bao phủ lấy em.” Hơi dừng lại một chút, giọng nói của anh tiếp tục vang lên: “Thật sự rất muốn ăn sạch em.”

Warner vươn tay, sờ sờ gò má Mạc Vần, sau đó, giống như đã hạ quyết tâm, cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

Trong sân, đèn xe lóe lên, một lát sau, tiếng cồng sắt bị mở cũng vang lên, nhưng không tới năm phút đồng hồ, tất cả tiếng động đều biến mất vào bóng đêm, khôi phục sự tĩnh lặng trước đó.

Lambert nằm trên giường chơi Quang Nã, nghe thấy tiếng vang còn tò mò lại gần cửa sổ nhìn thử, chẳng qua anh ta lại chậm một bước, nên cuối cùng chỉ kịp nhìn thấy đốm sáng đỏ rực phát ra từ đèn sau xe, càng đi càng xa.

“Xe Warner?” Lambert cẩn thận nghĩ ngợi, một bên vừa trở về giường, một bên thầm nói: “Muộn như vậy rồi mà cậu ta còn muốn đi đâu không biết, có chuyện gì không thể chờ đến sáng mai lại làm sao.”

...

Một buổi tối rất nhanh đã trôi qua.

Sáng hôm sau, Mạc Vần say rượu bị Pohl gọi dậy. Cậu đau đầu, mơ mơ màng màng nhìn Pohl, phát hiện sắc mặt đối phương cũng không tốt hơn mình bao nhiêu.

“Mạc, mau dậy thôi, cậu đã quên ông già lớp tình anh rồi à? Nhất định lúc này ông ấy đang nhìn chăm chăm chúng ta, chúng ta không thể bị túm đầu lần nữa được.” Pohl thấy động tác của Mạc Vần không nhanh không chậm, vội vàng lên tiếng thúc giục.

Vừa nghe đến vị giáo sư kia, tay Mạc Vần lập tức run lên, gấp gấp ăn mặt chỉnh tề rồi cùng Pohl trèo lên xe về trường.

Đương nhiên trên xe không có Dick và Lambert, trời vừa sáng hai người họ đã gọi tài xế đến đón rồi.

Vừa vào cửa lớn học viện Illinois, đúng như dự đoán, Mạc Vần và Pohl là hai người đến muộn nhất. Một đường tĩnh lặng, ngoại trừ bảo vệ giữ cửa thì không còn ai khác.

Hai người lặng lẽ đến cửa sau của phòng học, chỉ thấy giáo sư đang đứng trên bục giảng, kích động giảng bài đến mức nước bọt văng tứ tung.

“Chính là lúc này.” Pohl lặng lẽ nhắc nhở một tiếng, khom người lén lút vào phòng học rồi nhanh chân tìm một góc ngồi xuống.

Mạc Vần học theo răm rắp, cũng ngồi xỏm xuống lén vào, chỉ có điều do quần áo của cậu quá phiền phức, mắt thấy đã sắp đến đích, mà quần áo còn bị mắc kẹt, dẫn đến việc băng ghế bị kéo ngã ra đất, phát ra tiếng động vô cùng chói tai.

“...”

Toàn trường rơi vào yên tĩnh, vị giáo sư trên đài cũng không biết nói gì, nâng bước lại gần Mạc Vần, vẻ mặt hòa ái hỏi: “Vị bạn học này, trò có gì bất mãn với tôi sao?”

Cổ họng Mạc Vần nhúc nhích một chút, chậm rãi lắc đầu.

Giáo sư không ngừng cố gắng, tiếp tục hỏi: “Vậy thì tại sao trò lại gây ra tiếng động bất nhã như vậy?”

Mạc Văn bình tĩnh nhìn vị giáo sư trước mặt, áy náy nở nụ cười, mở miệng thừa nhận sai lầm của chính mình: “Xin lỗi giáo sư, là do em không cẩn thận, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Giáo sư không phát hiện Mạc Văn nữa đường tiến vào, nhưng không có nghĩ những người khác cũng không phát hiện. Đặc biệt là gương mặt mới như Mạc Văn, vừa nghĩ đã biết cậu chưa từng lên lớp học tập.

Xung quanh nhất thời tràn ra tiếng cười của không ít người, trong những tiếng cười ấy cũng có cười nhạo, có điều vị giáo sư này lại không hiểu bọn họ đang cười cái gì.

Giáo sư thấy vậy càng sùng sộ lên, xoay người tức giận rống to: “Cười cái gì mà cười! Cười có phân biệt được đồ cổ không? Ai? Ai nói cho tôi biết đồ trên hình là thứ gì?”

Câu hỏi vừa ra, xung quanh nhanh chóng yên tĩnh lại, bọn họ đều bị tình huống đột ngột trở mặt của giáo sư dọa sợ hãi.

Lửa giận trong lòng chưa được giải tỏa xong, còn cảm thấy thòm thèm, ông dứt khoát híp mắt nhìn quanh phòng học một vòng, chuẩn bị gọi mấy con ma đen đủi đứng dậy trả lời vấn đề.

“Trò, đứng lên trả lời!”

Ông điểm danh người vừa cười lớn tiếng nhất, chỉ vào màn hình, hỏi: “Đây là thứ gì?”

Học viên bị điểm tên nơm nớp lo sợ liếc mắt nhìn, trả lời: “Dạ là TV ạ.” Nói xong, gã thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng gã vui vẻ quá sớm, mục đích của ông vốn là tìm lý do để phát giận, nên sao có thể để gã nhẹ nhàng qua cửa như thế.

Nhìn cậu nhóc đứng trước mặt, ông hừ lạnh một tiếng, phóng to hình ảnh, chỉ vào một nút bấm trên TV, tiếp tục hỏi: “Nơi này, để làm gì?”

“Chuyện này...” Bị giáo sư cố ý gài hàng, gã nửa ngày cũng không thể trả lời được, sợ hãi đến mức trên trán toát đầy mồ hôi.

“Trò, đứng lên giúp trò ấy trả lời.”

Ông lại gọi người bên cạnh gã.

Con ma đen đủi ngồi cùng bàn run lên, cẩn thận nhìn hình ảnh, nuốt một ngụm nước bọt thăm dò trả lời: “Là nút bật nguồn của TV.”

Mặt giáo sư không chút cảm xúc, không nói đúng cũng không nói không đúng, lại gọi người cùng bàn của cùng bàn lên trả lời cùng một vấn đề.

Bọn họ cũng chỉ là những học viên bình thường nên sao có thể hiểu rõ tường tận những thứ này như vậy được, thấy người thứ hai nói nút bật nguồn TV, người thứ ba cũng bắt chước nói theo, ôm tâm lý có sai thì cùng sai, có bị trừng phạt cũng cùng bị trừng phạt.

Bão táp vẫn đến nhanh như vậy, đến khi bạn học thứ ba trả lời xong vấn đề, vị giáo sư già lập tức bùng nổ.

Chỉ thấy ông cầm một quyển sách trong tay, cuộn tròn lại, dùng nó hung hăng gõ tới gõ lui trên đầu ba học viên kia, tức giận mắng to: “Cười, cười, cười, cười sẽ học giỏi hơn sao? Tất cả đều là một đám ngu ngốc! Trò lại cười, lại cười, lại cười đi ha.”

Ông mắng một tiếng thì gõ đầu một người, nói cũng buồn cười, ông gọi đều là những người ngồi cùng một chỗ, cho nên lúc gõ đầu, chỉ cần hơi động cánh tay là có thể không mất bao nhiêu sức mà gõ đủ ba người, nhìn giống như hòa thượng gõ mõ đọc kinh vậy.

Những người gần đó muốn cười lại không dám cười, cho nên chỉ có thể cố gắng kìm nén đến run người.

Thấy đã gõ đủ rồi, rốt cuộc ông cũng từ bi mà buông tha ba người họ, bắt đầu quan sát những mục tiêu khác.

Dường như mỗi người trong lớp đều phát hiện ý đồ của ông nên đều cúi thấp đầu không dám đối diện, mãi đến khi nhìn qua chỗ Mạc Văn, thấy Mạc Văn ngoan ngoãn hơi cúi đầu, vô cùng dễ thấy, lập tức bị ông điểm mặt.

Mạc Vần không thể làm gì khác là đứng dậy, người ngồi bên cậu đều căng thẳng cầu khẩn Mạc Vần phải trả lời được, nếu không có lẽ bi kịch của ba người trước đó lại tái hiện trên người bọn họ.

“Trò, nói xem đây là gì?” Câu ông hỏi vẫn là nút bấm kia.

Mạc Vần ngẩng đầu nhìn, hồi đáp: “Là nút menu.”

Sắc mặt giáo sư không vui, trừng Mạc Vần, thay đổi nút bấm khác, hỏi: “Cái này.”

“Nút giảm âm lượng.”

“Còn cái này?”

“Nút tăng âm lượng?”

“Vậy trò nói xem đây là nút gì.”

“Là nút nguồn TV.”

Thời gian một hồi một đám này rất ngắn, tốc độ cũng nhanh đến mức cả lớp đều vì vậy mà choáng váng.

Nhân tài

~~Những người cười nhạo Mạc Vần lúc trước càng cúi đầu thấp hơn, nếu như đây là kẻ vô học vậy bọn họ chẳng phải là những kẻ dốt đặc cán mai sao?

Giáo sư nhẹ nhàng ‘Ồ’ một tiếng, cẩn thận nhìn kỹ Mạc Vần, rốt cuộc dùng kỹ năng tất sát của bản thân ra hỏi: “Nhãn hiệu TV là gì?”

“...”

“Hisense.” Mạc Vần uể oải.

Đến vấn đề này cũng không làm khó được cậu ta! Đôi mắt giáo sư chuyển chuyển, liếc nhìn Mạc Vần lại nhìn lại hình ảnh trên màn hình, mở miệng: “Đây là TV LCD hay là TV Plasma?”

Trời đất đây không phải tiết tấu không chết không ngừng sao?

Mạc Vần nghĩ nghĩ, thế nào cũng thấy vị giáo sư trước mặt là người nguy hiểm ngầm.

“Cái nào cũng không phải, chỉ là loại màn hình CRT* bình thường mà thôi.”

(*Màn hình CRT hoạt động theo nguyên lý ống phóng chùm điện tử (ống CRT, nên thường đặt tên cho loại này là “loại CRT”). Màn hình CRT sử dụng phần màn huỳnh quang dùng để hiển thị các điểm ảnh, để các điểm ảnh phát sáng theo đúng màu sắc cần hiển thị cần các tia điện tử tác động vào chúng để tạo ra sự phát xạ ánh sáng. Ống phóng CRT sẽ tạo ra các tia điện tử đập vào màn huỳnh quang để hiển thị các điểm ảnh theo mong muốn.

)

Nghe Mạc Vần nói chính xác đáp án, vị giáo sư già lập tức rơi vào khổ não không biết nên ra đề gì nữa mới làm khó cậu được, nghĩ một hồi cũng không ra, cuối cùng, sắc mặt ông cũng thả lỏng, há mồm quay nhìn chúng học viên trong lớp, khen ngợi Mạc Vần: “Nhìn thấy không, đây là tấm gương! Nếu các trò tiếp tục không cố gắng, vậy khi cuộc thi tình anh bắt đầu thì các trò nên làm gì bây giờ? Nhìn người ta đi, đầu óc tốt không nói, còn mỗi ngày chăm chú nghe giảng bài.”

Nói tới chỗ này, giáo sư già còn cố ý ngẩng đầu nhìn Mạc Vần lần nữa.

Này vừa nhìn lại khiến ông này sinh hoài nghi: “Không đúng, vị bạn học này, hình như hôm nay là lần đầu tôi nhìn thấy trò!”

“...”

Cầu hỏi, dưới tình huống này thì tui nên làm gì, đang online, chờ gấp!

28. Chương 28

Edit: Thủy Lưu Ly

Chuyện Mạc Vấn trốn học rồi cuộc cũng bị lộ.

Vì giáo sư này tuy rằng đã có tuổi nhưng trí nhớ vẫn tương đối không tồi, trước đó ông vừa khen Mạc Vấn là trò ngoan, mỗi ngày đều đến nghe giảng bài, nhưng sau đó lại phát hiện cậu chưa bao giờ lên lớp.

Chuyện này quả thật quá mất mặt.

Quả nhiên mãi đến khi tan học vị giáo sư già cũng chưa từng cho Mạc Vấn một sắc mặt tốt, gương mặt ông cứ xụ ra, tỏ vẻ ông cực kỳ cực kỳ mất hứng.

Còn Pohl thì trong suốt buổi học luôn nép mình né tránh, giảm thiểu sự tồn tại của bản thân mình. Nếu lúc trước không phải tại cậu thì có lẽ lúc này Mạc Vấn vẫn tiếp tục tiêu dao trên sân cỏ rồi.

...

Mạc Vấn và Fibbi cùng sóng vai trên đường, hấp dẫn vô số tầm mắt mang theo ghen tỵ hận. Bởi bây giờ số lượng em gái ít ỏi như vậy, bị cướp một người là thiếu đi một người mà.

Lúc này hai người cũng xem như là anh em kết nghĩa. Tuy rằng cảm giác giữa Fibbi với Mạc Vấn không thể nói rõ, nhưng chuyện lạ trên đời không phải không có, cho nên cô rất bình tĩnh chấp nhận chuyện này, thậm chí còn mừng rỡ khi bản thân có thêm một người anh trai.

Fibbi còn cố ý dùng Quang Nào điều tra những chuyện tương tự, cũng biết có một bé trai rõ ràng sinh ra ở phương Bắc nhưng có thể miêu tả tường tận những nơi có ở phương Nam. Có kẻ tò mò từng dựa theo lời cậu bé nói mà tìm đến xem, quả nhiên những nơi cậu bé nói là có thật, chẳng qua niên đại có chút xa xưa mà thôi.

Không những thế, lúc ở căng tin, vào giờ cơm, Fibbi thử dựa theo linh cảm mà chọn một số món ăn cho Mạc Vần, kết quả cô quả nhiên nhìn thấy đáng vẻ sung sướng của đối phương.

Còn có chuyện gì có thể khiến bạn thỏa mãn khi được ở bên cạnh người nhà đây?

Mạc Vần nhìn khuôn mặt Fibbi, cảm thấy an lòng hơn rất nhiều. Cậu đã từng cho rằng ở đây chỉ có mình cậu, cô độc, lẻ loi không một người thân, nhưng bây giờ, nhờ Fibbi, cuối cùng tiếc nuối trong lòng cậu cũng có thể xem như đã được bù đắp.

“Nếu như Horst có chiêu nữ sinh vào học thì tốt rồi.” Vừa nghĩ tới chuyện Mạc Vần sẽ rời học viện sau khi thi xong, Fibbi cảm thấy có chút không vui.

Mạc Vần cười nhìn Fibbi, như đang nói thật sự hết cách với em, mở miệng cam kết: “Vây, anh thường đến thăm em không phải được rồi sao?”

“Anh nói rồi nhé, sau này phải thường đến thăm em đó.” Fibbi lập tức vui vẻ như mở cờ trong bụng.

Không thể trách Fibbi vội vàng lo lắng chuyện Mạc Vần phải trở về học viện Horst nhanh như vậy, thật sự là cuộc thi lịch sử diễn ra quá nhanh, chỉ cần đề thi vừa ra thì chỉ cần nửa ngày là có thể thi xong, rồi sau đó trực tiếp trở về học viện chờ đợi kết quả.

Còn thời gian thi đấu cơ giáp thì dài hơn, thí sinh lịch sử có thể thi cùng lúc mười mấy người, nhưng cơ giáp có thể giống vậy sao? Mười mấy cơ giáp vọt vào hỗn chiến, không phải sẽ khiến trường thi rối loạn à.

Cơm nước xong, lại đưa Fibbi trở về, lúc này Mạc Vần mới trở về phòng mình, tiếp tục xem sách lịch sử.

Đối với thế giới tương lai này cậu còn chưa hiểu rõ lắm, hiện tại Mạc Vần chỉ biết thế giới bây giờ là thế giới đã được thống nhất, bởi vì theo thời gian các đại lục trên Trái Đất co lại nghiêm trọng, lại trải qua sự dung hợp, cuối cùng tạo thành một quốc gia như hiện tại.

Đừng tưởng bây giờ chỉ có một quốc gia thì sẽ quốc thái dân an, bởi luôn có vài nhóm người hiểm ác chủ trương muốn độc lập, cũng vì lý do này mà quốc gia luôn không ngừng chiêu binh.

Mạc Vần nghĩ đến chuyện Warner bị bắt cóc lúc trước, có lẽ là do những kẻ muốn tạo phản làm ra, có điều trải qua lần này Warner đã có đề phòng, hẳn sẽ không dễ dàng để bọn chúng thành công nữa.

Mạc Vần nghĩ rất đúng, sau khi xảy ra chuyện bị bắt cóc, những người bên cạnh Warner đều bị thanh lọc một lần, cũng vì lý do này mà đối phương trở nên cẩn thận hơn, không dám vọng động mà làm ra những chuyện thiếu thân gì nữa.

Tuy rằng vấn đề an toàn của Warner được giải quyết, nhưng chuyện đại sự cả đời của anh lại khiến thủ lĩnh

và phu nhân thủ lĩnh sầu trắng đầu.

Nguyên nhân không vì chuyện gì khác, là vì con trai cưng của họ đột nhiên vội vội vàng vàng về nhà vào nửa đêm, còn tưởng đã xảy ra chuyện lớn gì, vừa hỏi thì biết con trai cưng muốn nói chuyện về Mạc Vấn.

Trước đó Mạc Vấn và cha mẹ Warner từng gặp mặt, khi ấy rõ ràng Warner không có phản ứng gì mà, sao bỗng dưng kiên quyết không cậu ta không cưới đây.

Phản ứng đầu tiên của cha Warner là tức giận, cứu người một lần thì chỉ cần cảm ơn là được, lại còn muốn buộc bản thân vào.

“Được rồi, chúng ta đừng quan tâm nữa, cứ để nó ở đây để bình tĩnh lại đi.” Con trai không nói tiếng nào, dùng im lặng kháng nghị. Thủ lĩnh quyết định mắt không thấy, tâm không phiền, xua tay ngăn cản hành động kế tiếp của vợ mình, cũng thuận tiện kéo bà về phòng: “Để nó đói bụng mấy ngày là được, trong thời gian này bà đừng tới tìm nó làm gì.”

Tuy rằng Yvette không tán thành chuyện Warner lấy tiền đồ mình ra làm trò đùa, nhưng dù sao bà cũng là một người một người mẹ, thấy Warner không ăn cơm, lo lắng thân thể của con sẽ bị ảnh hưởng, bà không thể không cảm thấy đau lòng được.

“Mấy ngày không ăn cơm?” Yvette lau nước mắt, dùng bước, trách móc chồng mình: “Ông không lo cho con nhưng tôi lo, rốt cuộc người làm cha như ông có quan tâm đến con trai mình không hả!”

Cha Warner hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè xuống tức giận trong lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Yvette, học ra một câu: “Mẹ hiền thì con hư!”

Nói xong, giận dỗi phát tay rời đi.

Yvette ngẩng đầu nhìn bóng lưng càng đi càng xa của chồng mình, xác định ông đi đủ xa mới trở về phòng Warner, đẩy cửa nhìn đứa con trai vẫn giữ nguyên một tư thế từ khi bắt đầu, đau lòng khuyên nhủ: “Cha con đặt rất nhiều kỳ vọng lên người anh em các con, đừng phụ nỗi khổ tâm của ông ấy. Con trai, nghe mẹ, nhân lúc mọi chuyện còn chưa bắt đầu, kết thúc sẽ không quá khó chịu đâu.”

Warner giả vờ cái gì cũng không nghe thấy.

Yvette nhìn con trai quật cường, không khỏi thở dài một hơi, như nhớ lại cái gì, mở miệng tiếp lời: “Con lúc này, đúng là rất giống dáng vẻ lúc còn trẻ của cha con.”

“Lúc cha con còn trẻ, là con trai một quan chức nhỏ, cha con theo đuổi mẹ, cũng bị gia đình mẹ phản đối.” Nói tới chỗ này, Yvette không khỏi cười khê: “Suýt chút nữa là mẹ đã bỏ cuộc nhưng cha con không chịu thua, từng bước từng bước cố gắng vươn lên, dùng bản lĩnh của mình mà nhận được sự tán thành của gia đình mẹ.”

“Mẹ, mẹ đừng khuyên nữa, con sẽ không buông tay em ấy.” Warner rút cuộc cũng mở miệng, anh ngẩng đầu lên, kiên định nhìn Yvette, cổ họng khàn khàn nói: “Nếu em ấy bị người khác giành trước, cứ nghĩ đến loại khả năng này là con muốn điên lên, vì thế sao con có thể buông tay em ấy được. Cha mẹ chưa nhìn thấy sức hút của em ấy, phong thái rực rỡ của em ấy trong cuộc thi cướp quyền trả lời, con cả đời cũng không quên được.”

“Ở những lĩnh vực khác dù có ưu tú thế nào thì cậu ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, không thể cùng con kể vai chiến đấu, cũng không thể vì con sinh con dưỡng cái được.” Yvette “một châm thấy máu” vạch trần khuyết điểm của Mạc Vấn.

Warner lắc đầu không đồng ý: “Em ấy không cần cùng con kể vai chiến đấu, cũng không cần vì con sinh con dưỡng cái, con chỉ hi vọng khi về nhà sẽ có người yêu con chờ đợi con, mà không phải sau khi lê lết thân thể mệt mỏi về nhà, tâm linh lại càng cảm thấy mệt mỏi.”

“Cho dù cả đời con không lên được địa vị cao, mãi mãi bị người quản chế? Warner, con lớn rồi, con phải biết cha mẹ không thể bảo bọc con cả đời, nhiệm kỳ thủ lĩnh chỉ có 10 năm, tuy rằng có thể liên nhiệm, nhưng dù sao cũng có thời hạn.” Yvette tiếp tục khuyên nhủ con trai, gia đình trực hệ đã từng là người đứng đầu quốc gia, con trai và cháu trai có cơ hội rất lớn có thể ngồi lên vị trí kia, bà không muốn sau này Warner phải hối hận.

Thế nhưng đối với Warner, những thứ này không hẳn là thứ nhất định phải có, dựa vào năng lực của chính mình, dù có thể không lên được địa vị cao nhưng để người yêu có một cuộc sống đầy đủ vẫn là có thể. Cá và tay gấu, nếu phải chọn một trong hai, vậy tất nhiên anh sẽ chọn thứ quan trọng với mình nhất.

Ngẩng đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào mắt mẹ mình, Warner ngăn lại ý định muốn tiếp tục khuyên bảo của bà: “Mẹ, mẹ không cần nói nữa, mẹ cũng nói con lớn rồi, con có thể chịu trách nhiệm với những quyết định của mình.”

Yvette sửng sốt, bà không ngờ sẽ có một ngày bởi vì con trai lựa chọn bầu bạn không phù hợp tâm ý mà bất đồng ý kiến với bà, cảnh tượng này sao giống như đã từng xảy ra vậy?

Năm đó đứa con cả cũng bất đồng ý kiến với cha nó mà quan hệ cha con hai người suýt chút đã bị chia cắt, bây giờ đến lượt Warner, chẳng lẽ bọn họ cũng vì chuyện này mà giam cầm, cấm đoán con trai nữa sao?

Đau lòng nhìn Warner, trong lòng Yvette không khỏi giận lây Mạc Vấn: “Mạc Vấn đâu? Tại sao cậu ta không xuất hiện cùng đối mặt vấn đề này với con?”

Ừm, đây thật sự là một câu hỏi khiến người ta lúng túng.

Nét mặt Warner có chút không được tự nhiên, dường như có vẻ rất khó mở miệng.

“Đừng lè lè mè mè nữa, nói cho mẹ biết tại sao cậu ta lại để một mình con đối mặt với những chuyện này?” Yvette hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đứa con trai xuất sắc của bà cũng có ngày không lọt vào mắt

người khác, bà cho rằng là Mạc Văn muốn gả cho Warner, vì thế mới khuyến khích Warner đối đầu với cha mình để đạt được mục đích.

Thấy sắc mặt Yvette không dễ nhìn, Warner lo lắng bà có ấn tượng xấu với Mạc Văn, không thể làm gì khác hơn là mất mát nói rõ: “Bởi vì con còn chưa theo đuổi được em ấy.”

“ ... ”

Gương mặt Yvette hết xanh lại đỏ, luân phiên xuất hiện, đặc biệt đẹp đẽ, bà trực tiếp cắn răng, hung hăng dùng móng tay bấm vào cánh tay Warner.

“Xem đức hạnh nhà anh này!”

Warner né mấy lần rồi không né tránh nữa, rầu rĩ để bà giận dữ bấm mấy cái.

Yvette càng nghĩ càng uất ức, dựa vào cái gì chứ! Điều kiện nhà mình không cần phải nói, Warner nhà mình càng cao phú soái, thành tích cơ giáp cũng đứng hàng đầu, dựa vào cái gì đối phương lại nhìn không vừa mắt!

Yvette lại nhận ra được một điểm đáng ngờ khác, thì là: Anh chưa theo đuổi được người ta thì sao lại tự giác chạy về chịu ngược thế hả.

Nghe thấy câu hỏi của mẹ mình, Warner nhìn bà, mang theo chút lúng túng thấp giọng nói: “Em ấy muốn để cha mẹ đến cắt đứt suy nghĩ của con với em ấy, sau đó hoàn toàn quăng con. Con không muốn bị bỏ qua cho nên nhất định phải lấy được sự đồng ý của cha mẹ.”

“ ... ”

Nếu như muốn dùng một câu để hình dung suy nghĩ hiện tại trong lòng phu nhân thủ lĩnh lúc này, vậy thì 10 ngàn con thảo nê mã* chạy qua cũng không đủ bình ổn tâm tình hiện giờ của bà.

(*f*ck your mom)

Quả thật! Con trai bà tự dưng đến tận miệng mà đối phương còn không muốn. Bà nói mà, lúc báo ân thoải mái cầm tiền như vậy thì ra là muốn tiền tới nay rồi lập tức đá bay con trai bà!

“Con đó.” Ngón trỏ hung hăng chỉ vào trán Warner, Yvette chỉ tiếc mài sắt không nên kim tròng Warner một cái, tức giận mở miệng: “Con thành thật ở trong phòng cho mẹ, mẹ đi dò đường cho con. Mẹ muốn xem xem, rốt cuộc con trai của mẹ có chỗ nào không tốt.”

Sự xoay chuyển này thật sự rất vi diệu, Warner hoàn toàn không ngờ mẫu thân đại nhân nhà mình, sau khi nghe rõ mọi chuyện lại bắt đầu kêu oan thay mình. Mắt thấy Yvette nổi giận ùng ùng đi ra ngoài, Warner vội vàng đứng dậy kéo tay bà: “Mẹ, mẹ đừng đến quấy rầy em ấy.”

Thế nhưng tay còn chưa kéo được, cửa lớn đã bị khóa trái. Warner nhìn cửa, kinh ngạc đến ngây người.

Ngày ngày hôm sau, cha con Warner cùng leo lên trang đầu báo chí.

(Nguyên nhân cha con trở mặt? Sự thật vì sao thủ lĩnh Vick thức khuya vì đầu vào công việc giải ưu sầu.) theo lý thuyết, khoa học kỹ thuật càng phát triển thì báo chí bất tiện gần như đã bị đào thải, thế nhưng vẫn có một đám người không thích tìm kiếm tin tức thông qua internet mà lại thích đọc báo giấy mỗi ngày như vậy.

Cho nên, ngay trong hôm đó, tất cả những người thích đọc báo đều biết chuyện bát quái trong nhà thủ lĩnh.

Thủ lĩnh và con thứ hai của ngài xảy ra xung đột, thủ lĩnh tức giận nửa đêm không ngủ vì đầu vào công việc, cộng thêm sắc mặt khó coi của ngài vẫn còn kéo dài đến cuộc gặp đại thần tài chính ngày hôm sau.

Chuyện bát quái nhà thủ lĩnh Vick đúng là khó gặp, những vị thủ lĩnh trước đó còn thỉnh thoảng truyền ra vài tin tức màu hương phấn hoặc những tin tức về các phương diện khác, nhưng đến lượt Vick lên đài, ngoại trừ chuyện ngài tiếp kiến ai ở vương cung thì quả thật không còn bất cứ tin tức gì đáng giá để viết.

Bây giờ chuyện bát quái này vừa ra, thật sự đáng giá để toàn dân tám chuyện say sưa.

Tất nhiên số báo được bán hết hôm nay cũng khiến các vị đại lão truyền thông cười không ngậm mồm vào được.

Khi Mạc Vãn xuyên đến đây cũng không có thói quen xem báo nữa, trước đây cậu còn có thể tình cờ nhìn chút tin tức tài chính kinh tế, hiện tại đến công ty cũng không còn thì cậu còn theo dõi làm gì.

Thật vất vả trụ trong phòng học đến giữa trưa, Mạc Vãn nói gì cũng không muốn đến căng tin ngồi ghế cứng chịu tội.

Nếu nói cậu có gì không hài lòng với thân thể này thì nếu không trải qua thời gian rèn luyện thì với thân thể da mỏng thịt mềm này, chỉ cần ngồi ghế cứng một thời gian dài cũng có thể ngồi đến đau.

Cũng may Fibbi rất săn sóc thường đặt cơm trước cho Mạc Vãn, vì thế, như thường lệ, Fibbi xuất hiện trước mặt Mạc Vãn với nụ cười tươi rồi cộng thêm một hộp đồ ăn.

“Đã lấy sẵn cho anh rồi, đều là món anh thích ăn.”

Mạc Vần nhận cơm trưa, trả lại cho Fibbi một nụ cười dịu dàng ấm áp: “Cảm ơn em gái, em cực khổ rồi.”

“Anh biết em cực khổ là được rồi, vậy chiều nay anh đi dạo phố với em được không.” Một bên lấy đĩa, Fibbi cười hì hì nhìn Mạc Vần.

Đúng là ở không gian nào cũng không trốn khỏi việc bị em gái kéo đi dạo phố...

Mạc Vần không khỏi đỡ trán, lúc trước nhần nhin chịu khó làm phu khuân vác cho mẹ và em gái, lẽ nào đến bây giờ cũng không thể thay đổi vận mệnh này sao.

Bên này anh em hai người ngọt ngào ăn cơm trưa, ở cửa học viện lại xuất hiện hai người phụ nữ ăn mặc bảo thủ, kín kẽ.

Một người chỉ ăn mặc hơi kín chút, ít nhất còn lộ mặt, không như người còn lại, toàn thân chỉ nhìn thấy mỗi ngón tay.

“Có chuyện gì?” Bảo vệ thấy vậy lập tức cảnh giác, lúc trước tiểu vương tử Warner xảy ra chuyện xuýt chút nữa khiến hấn mất việc, lần này cũng không thể để người ta tùy tiện trà trộn vào được.

Người phụ nữ lộ mặt lại gần bảo vệ cười cười, sau đó lấy thẻ CMND ra, chứng tỏ có thể đăng ký. Thấy bảo vệ vẫn còn cảnh giác, người phụ nữ không thể làm gì khác là lại gần nhỏ giọng nói mấy câu, nói xong mới được bảo vệ cho đi.

Đi loang quanh trong khuôn viên trường một lúc, hai người cảm thấy không thể cứ tiếp tục đi không mục đích như vậy, họ đến tìm người, vì thế lập tức quyết định ngăn cản một học viên vừa lúc đi ngang qua.

“Xin hỏi cậu biết Mạc Vần hệ viễn cổ không?”

Học viên bị ngăn cản trùng hợp lại học lớp tinh anh, nhìn hai người phụ nữ quái lạ trước mặt, nghi ngờ hỏi: “Tôi biết, hai người là ai?”

Người phụ nữ mang kính râm, đeo khẩu trang vốn muốn cười hòa ái với cậu học viên này, nhưng chợt nhớ dù mình có cười đối phương cũng không thấy, cho nên không thể làm gì khác là cố làm giọng nói mình chân thành nhất, để đối phương không cảm thấy mình là người xấu: “Ta là bà con xa của nó, cha mẹ nó không tiện đến thăm nên nhờ ta đến đây xem thử.”

“Ồ như vậy à.” Học viện nhìn người không che mặt đứng sau, chỉ chỉ bãi cỏ cách đó không xa: “Hắn là ở đó, cháu vừa nhìn thấy cậu ta đi về phía đó.”

Người phụ nữ hỏi đường nhìn thoáng qua bãi cỏ, vội vàng quay đầu nói cảm ơn với cậu học viên kia. Cậu học viên xua tay áo ra hiệu không sao, mới vừa muốn rời đi lại bị ngăn cản lần nữa.

“???” Về mặt cậu học viên hiện rõ ‘lại làm sao’ nhìn người phụ nữ.

Thấy vậy người phụ nữ hơi lúng túng, nhưng vẫn không thể không nhắm mắt mở miệng nói: “Thật ngại quá, còn phải làm phiền cậu một chút. Ở học viện, Mạc Vãn nó, nó có biểu hiện thế nào? Các bạn học có thích nó không?”

Nói đến biểu hiện của Mạc Vãn, cậu học viên này cảm thấy biết vậy nên không dặt dưng thân. Điều là học viên lớp tinh anh nhưng người ta mới thật sự được xưng là tinh anh.

Cậu ta hắng giọng một cái, sắc mặt hơi hồng, như không biết thế nào xua tay áo một cái, nói với người phụ nữ: “Chúng cháu không có cách nào so sánh được với cậu ta, chúng cháu chỉ có thể được xem là học tốt, còn cậu ta đã sắp thành học thần rồi.”

Hừm? Được đánh giá cao như vậy?

Người phụ nữ làm bộ nghi hoặc mở miệng hỏi: “Tại sao các cậu không thể so sánh? Lẽ nào nhân duyên của nó không được tốt ư.”

“Không không không.” Học viên liên tục xua tay, mở miệng giải thích: “Trước đây cậu ta trốn học nên chúng cháu có chút hiểu nhầm, nhưng mấy ngày nay chúng cháu cũng nhìn ra được cậu ta mới thật sự có chân tài thật học, lúc trước không lên lớp có lẽ là vì cảm thấy đề mục trên lớp quá đơn giản.”

“Thường thường trốn học? Nó trốn học đi đâu?” Người phụ nữ nghe vậy tỏ vẻ muốn hỏi đến cùng.

“Cậu ta thường đến bãi cỏ bên kia kia, cháu cũng không rõ lắm.” Cậu học viên thành thật trả lời.

“Được rồi ta biết rồi, đứa nhỏ này, lại còn trốn học.” Người phụ nữ làm bộ như rất quen thuộc với Mạc Vãn, sau đó mới lễ phép nói với cậu học viên đã bị mình cản đường: “Cảm ơn cậu, vậy chúng ta đi trước.”

Yvette một bên đi về phía bãi cỏ, một bên thầm nhủ trong lòng, tại sao Mạc Vãn lại thường thường trốn học?

Nghi vấn này rất nhanh đã thuận lý thành chương có được đáp án.

Cách đó không xa, Yvette và hộ vệ của bà trốn sau tảng đá, lén lén lút lút nhìn về phía trước, phía trước là nơi Mạc Vãn và Fibbi ăn cơm trưa.

“Ta còn khó hiểu tại sao Warner không lọt vào mắt cậu ta, thì ra cậu ta đã sớm vừa ý với cô bé kia rồi.” Yvette căm giận trong lòng, cổ đại dưới tay đều sắp bị bà giận dỗi mà nhỏ sạch.

Nữ bảo vệ là một người rất có kiên nhẫn, thấy vậy lập tức khuyên nhủ: “Chúng ta đừng kết luận quá sớm, cứ nhìn thêm một lúc lại nói.”

Cho nên hai người cứ ngồi đó chờ đến khi Mạc Vấn và Fibbi ăn cơm xong, rồi không xa không gần theo sau hai người. Bởi vì nữ bảo vệ rất có kinh nghiệm, hơn nữa Mạc Vấn không phòng bị nên đã bị hai người theo đuôi đến trung tâm mua sắm.

“Đã đến mức cùng mua quần áo mà còn nói không liên quan.” Yvette nấp sau móc quần áo nhìn trộm, lần này vẻ mặt của nữ bảo vệ cũng có chút chần chờ.

Ngoại trừ người thân, nào có nam mua quần áo cho nữ, hơn nữa sau khi vị tiểu thư kia mặc thử quần áo còn ra ngoài cho thanh niên nhìn xem, rõ ràng vị tiểu thư kia muốn thanh niên chọn quần áo giúp mà.

Hai người còn muốn thò đầu ra nhìn thêm một lúc nhưng không biết người phục vụ trong khu mua sắm đã dùng ánh mắt tìm tòi nghiến cứu nhìn hai người một lúc lâu, thấy hai người không hề hay biết có người đang quan sát, không thể làm gì khác hơn là lại gần vỗ vỗ vai Yvette.

“Nữ sĩ, thật ngại quá, vì an toàn của khách hàng, hoặc là ngài cởi kính râm và khẩu trang xuống, hoặc là ngài có thể đến nơi khác nhìn thử.”

“ ... ”

Đời này Yvette chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như vậy...

Bà ủ rũ trở lại vương cung, lửa đốt trên mặt vẫn chậm chạp chưa biến mất.

Con trai, con hại mẹ thật khổ.

29. Chương 29

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong vương cung, Yvette mới ngồi một lúc đã cảm thấy đứng ngồi không yên.

Theo lý thuyết bà nên nhanh chóng nói lại tin tức này cho Warner để thằng bé hết hi vọng mới đúng, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại một hồi, bà lại nghĩ, làm vậy, sợ rằng không thích hợp.

Mặc dù bình thường Warner hơi trầm mặc ít lời, nhưng tính khí cũng rất ngang bướng, cho nên nhờ nó biết

chuyện, e là ai cũng đừng mơ sống yên ổn.

Mạc Vần là bình dân, còn Warner là đứa nhỏ cao tăng, sơ sót một cái, sẽ thành bê bối con trai thủ lĩnh ép buộc dân chúng giao du. Hơn nữa mũi truyền thông đều nhạy như chó, nếu phát hiện manh mối sẽ tuyệt đối không bỏ qua tin tức này.

Suy nghĩ một chút, Yvette quyết định tìm chồng bà để thương lượng.

...

Mạc Vần cũng không biết có người theo đuôi cậu một đường, còn nghĩ cậu và Fibbi có quan hệ không tầm thường, cậu chỉ biết hôm nay cậu đã đi ít nhất ba trung tâm, cuối cùng mang theo không ít gói to gói nhỏ trở về trường, nếu không nhờ có nội lực duy trì, thì có lẽ cậu đã mệt đến mức nằm úp sấp như cún rồi.

Cũng không biết một cô gái bình thường như Fibbi thì lấy đâu ra sức bền như vậy, đến lúc này cũng chỉ hơi nóng mà toát chút mồ hôi thôi.

Dẫn Mạc Vần đi dạo nửa ngày, cuối cùng Fibbi cũng mua đủ những thứ mình thích, Mạc Vần vốn định tính tiền lại bị Fibbi mạnh mẽ từ chối.

Cho nên trước khi trở về học viện, rốt cuộc Mạc Vần cũng tìm được cơ hội để Fibbi nhận lấy một đôi vòng tay đẹp đẽ. Đây là quà đáp lễ sau khi Fibbi mua cho cậu một chiếc trâm cài tóc tao nhã nam tính, mà sau khi nhận lấy trâm cài tóc này cậu cũng dứt khoát tìm một nơi để chải đầu mang vào, bởi nói thế nào thì đây cũng là lòng thành của em gái.

Trốn học cũng đã trốn lâu như vậy, khi trở về, trừng phạt của phạt của Mạc Vần cũng theo sát mà đến.

Ấn tượng của đạo sư lớp tinh anh đối với Mạc Vần không thể nói là không sâu, dưới cái nhìn của ông, Mạc Vần mười phần là thiên tài trong thiên tài hệ lịch sử, nhưng tên thiên tài này lại làm ông vô cùng đau lòng.

Trong phòng làm việc của giáo sư, Mạc Vần đứng trước mặt ông, ngoan ngoãn cúi đầu nghe ông phát biểu.

Tâm tình của ông lão này vô cùng kích động, xem ra là cảm thấy ghét cay ghét đắng đối với hành động trốn học của Mạc Vần, chỉ nghe ông vỗ bàn rầm rầm, trên mặt cũng lộ vẻ đau lòng không thể tả: “Bạn học Mạc Vần, hành vi trốn học trước đây của trò thầy không truy cứu nữa, thầy cứ nghĩ hai ngày nay trò đã biết sai mà về đường ngay, ai ngờ buổi chiều trò lại tiếp tục thói quen cũ. Trò làm như thế là sống uống tuổi xuân của trò, lãng phí thiên phú của trò!”

Càng nghe ông nói, Mạc Vần càng chột dạ, nên càng ngoan ngoãn lắng nghe.

Nói đến nửa ngày, giáo sư chuyển sang tiệc nuốt lắc đầu một cái, than thở: “Nếu như trò là học viên học

viện Illinois, cho dù thầy liều mạng già cũng nhất định sửa lại tật xấu của trò. Thôi thi đấu sắp diễn ra rồi, trò tự lo lấy đi, đừng để những người trước kia có thành tích không bằng trò lại vượt qua trò.”

Nói xong, ông xua tay để Mạc Vần rời khỏi phòng.

Khi Mạc Vần đi rồi, vị giáo sư già cầm tách trà trên bàn nhấp một ngụm rồi mới đặt xuống, nhìn cửa phòng sâu sắc thở dài một hơi.

Vị giáo sư khác bên cạnh liếc mắt nhìn, mở miệng hỏi: “Jeff, sao bây giờ ông trở nên đa sầu đa cảm như thế? Bọn nhỏ muốn học thì chỉ dạy nhiều một chút, không muốn cũng đâu thể cưỡng cầu.”

Giáo sư Jeff lắc đầu, giọng nói mang theo chút tiếc hận: “Ông không hiểu, đây là thiên tài chân chính, vào tuổi của trò ấy, tôi cũng không thể đáp đúng những câu hỏi kia đâu, vậy mà dưới sự cố gắng làm khó dễ của tôi trò ấy đều trả lời đúng toàn bộ. Thiên phú như trò ấy chỉ có thể gặp không thể cầu.”

“Thật sự như vậy.” Vị giáo sư bên cạnh cười khê một tiếng nhưng không để ý mấy mà cầm lấy tư liệu giảng dạy lên xem. Jeff thấy vậy cũng không nói nữa, vì thể văn phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

Lúc Mạc Vần trở lại ký túc xá, cậu không tiếp tục chơi Quang Nã mà thành thật nằm trên giường, cẩn thận suy ngẫm lại những gì mà vị giáo sư già kia đã nói.

Cậu thật sự không ngờ tuy chỉ là giáo viên tạm thời lại có thể nghĩ cho cậu nhiều như vậy, lại hồi tưởng những lần trốn học trước đó, Mạc Vần cảm thấy hơi áy náy.

Đáng tiếc chính là sau lần này vị giáo sư kia đã không còn lên lớp, theo thời gian cuộc thi càng áp sát, mọi người đều bắt đầu ôn tập tự do, hơn nữa sau khi cuộc tranh tài kết thúc họ còn phải đóng gói đồ đạc trở lại học viện của chính mình.

Từ sau này đó, Warner vẫn không liên lạc gì với Mạc Vần, cho nên Mạc Vần đã sớm quên đối phương ở sau gáy, toàn tâm toàn ý ôn tập kiến thức.

Vị trí đứng đầu này ngồi luôn cũng sẽ nhệch, nếu có một ngày bỗng dưng thứ tự bị tụt xuống thì tâm lý của Mạc Vần có thể không ổn một quãng thời gian.

Pohl cũng đang vui đầu vào ôn tập, số lần đến tìm Mạc Vần cũng dần giảm bớt. Edward luôn đối đầu với Pohl cũng vậy, có lẽ cậu ta đang tìm cách đả kích Pohl trên cuộc thi cũng nên.

Thi đấu tình anh là một cuộc thi nền tảng được chính thức thừa nhận, không giống với những cuộc thi học viện bình thường, trong thi đấu tình anh càng đạt được thành tích cao thì nơi có thể lựa chọn sau khi tốt nghiệp cũng càng nhiều, những đơn vị tổ chức có ưu đãi tốt đều muốn cướp những học viên có thứ tự hàng đầu này.

Vào ngày thi đấu cuối cùng, không chỉ có học viên và giáo sư vây xem, các vị quan chức và lãnh đạo mười học viện tinh anh cũng chia làm hai hàng ngồi bên dưới, cùng đảm bảo tính công bằng, công chính, công khai của cuộc thi.

Quy trình thi đấu năm nay gần giống như năm vừa rồi, điều khác biệt duy nhất chính là năm nay phu nhân thủ lĩnh tự mình đến đây.

Mạc Vãn đã gặp vị phu nhân thủ lĩnh này rồi vì thế khi đến sân thi đấu vừa nhìn đã nhận ra được, có điều cậu cho rằng cuộc thi hằng năm đều có sự xuất hiện của các vị phu nhân, cho nên cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thôi.

Lần này Yvette đến đây là vì Mạc Vãn, sau khi bà trở về luôn thăm dò ý tứ của con trai, nhưng vẫn như cũ là không phải Mạc Vãn thì không thể.

Đến mức này thì bà còn có thể làm gì được, chẳng lẽ muốn bà bởi vì chuyện này mà kết thù với con trai? Warner lớn rồi, thằng bé đã chọn con đường nào thì chính nó phải tiếp tục đi thôi.

Cuộc thi tinh anh lần này có ba hình thức thi đấu: Giải đề thi, cướp quyền trả lời và giám định tại hiện trường.

Đối với Mạc Vãn mà nói thì hai hình thức trước cậu cũng đã từng gặp qua, chỉ riêng hình thức giám định tại hiện trường là cậu chưa từng thử.

Đối với vòng thi đầu tiên, sau khi giải đề xong thì bài thi sẽ bị phong kín tại chỗ rồi thu lại, hình thức cũng khá giống những cuộc thi trước đây Mạc Vãn đã tham gia, có điều, lần thi này phải dùng bút viết chữ thì mới được.

Có lẽ là muốn xem thử chữ viết của học viên thế nào, dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, rất nhiều nơi đã không còn dùng bút viết chữ, thế nhưng chữ viết là tuyệt đối không thể không viết, nét chữ nét người, đó cũng chính là bộ mặt thứ hai của một người mà.

Đến vòng thi cướp quyền trả lời, bầu không khí mới sôi sục lên, lúc này, lần đầu tiên Yvette tận mắt nhìn thấy phong thái độc nhất vô nhị của Mạc Vãn trong cuộc thi.

Toàn trường có khoảng năm mươi người lại giống như tất cả hào quang đều tập trung trên người một người, còn bốn mươi chín người còn lại đều bị cậu làm lu mờ ảm đạm, ngay cả khán giả dưới đài cũng không biết đã vỗ tay bao nhiêu lần.

Gần như đề mục vừa được phát xong, đèn cướp quyền trả lời của Mạc Vãn cũng sáng lên. Đây là lần đầu Yvette biết, thi ra thi cướp quyền trả lời cũng có thể bao thầu. (hốt trọn)

Các thí sinh của học viện Horst đã sớm chuẩn bị tâm lý đồng thời miễn dịch đối với những tình huống như

thế, nhưng thí sinh học viện khác lại xui xẻo hơn, toàn thân họ như rớt vào hầm băng, trái tim thật lạnh thật lạnh.

Bây giờ bọn họ đã không còn ý nghĩ muốn làm vẻ vang vì người nhà của mình gì nữa, bọn họ chỉ muốn khóc lóc về nhà gọi ma ma mà thôi.

Ma ma, học viện có quái thú ahuhu.

Trước đó bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý xem Mạc Vãn là một đối thủ mạnh mẽ mà đối phó, nhưng đến lúc này cũng bị tình huống trước mặt dọa sợ hết hồn. Đây không phải thi cướp quyền trả lời, đây rõ ràng là show diễn cá nhân mà!

Trừ Pohl cướp được một đề mục hồi tưởng, còn lại đều bị Mạc Vãn húp trọn.

Cuộc thi tình anh không phải cuộc thi chọn lựa, có thể có được một cơ hội nữa. Mỗi cử tử cuộc thi tình anh chỉ diễn ra một lần, một câu cũng không cướp được? Được rồi, vậy chỗ này điểm của mấy người là 0.

Bốn mươi tám người hai mặt nhìn nhau, trong lòng không ngừng tức giận chửi má nó, nhưng điều này cũng không có tác dụng gì. Duy nhất có chút an ủi tâm lý là, còn có bốn mươi bảy tiểu đồng bọn có cùng điểm số với mình.

Trong lòng mọi người không ngừng tiếp sức cho chính mình, chuẩn bị đại triển thân thủ trong vòng thi cuối cùng, để vị đệ nhất phu nhân và các quan chức nhìn với cặp mắt khác xưa, cũng cho Mạc Vãn một bài học.

Rốt cuộc món đồ cổ dùng trong vòng thi giám định tại hiện trường cũng được lấy ra, nó bị thả vào một chiếc hộp bằng pha lê, rất dễ dàng đã có thể nhìn ra đây là lông trên người gia cầm.

Hiện trường có chút rối loạn, năm mươi thí sinh dù một người dịch một chiếc ghế cũng gây ra âm thanh chói tai, chứ đừng nói chỉ còn có người nhân cơ hội này mà chum đầu ghé tai thảo luận.

Trường hợp này không đúng, cuộc thi tình anh sao lại để các thí sinh đến nhận biết lông chim? Nhất định ban tổ chức có âm mưu gì đó.

Yvette không có tri thức về lịch sử gì, thứ bà tiếp xúc đều là những lý luận học được từ trong những cuốn sách, cho nên bây giờ bà cũng không nhìn ra bên trong hộp pha lê là lông chim gì.

Bà đưa mắt nhìn Mạc Vãn, trong lòng càng thấy lo lắng thay đổi phương. Hai vòng thi trước đó đứa nhỏ này đều biểu hiện rất tốt, vòng thi cuối cùng này tuyệt đối đừng rơi xuống phía sau.

Mà Mạc Vãn, như đã đoán trước, chỉ cần liếc mắt từ xa xa, cậu đã có thể xác định rốt cuộc thứ bên trong là gì.

Giáo sư đặt đồ cổ giữa sân, đứng thẳng người, theo tiếng ‘mở’ chậm rãi ra khỏi miệng, lồng pha lê cũng từ từ biến mất để lộ đồ vật bên trong ra trước mắt mọi người.

Các thí sinh bắt đầu xếp hàng đến gần quan sát, mỗi thí sinh sau khi quan sát xong đều phải đến phòng kín viết đáp án ra rồi giao cho bốn vị giáo sư trong phòng.

Giáo sư nhiều như thế cũng là vì muốn phòng ngừa có thí sinh nhất thời nảy sinh dục vọng mà phạm phải sai lầm lớn.

Mạc Vãn đứng trong phòng kín, bốn vị giáo sư ngồi bên đều cảm thấy rất hứng thú nhìn cậu. Mạc Vãn hơi chần chờ một chút rồi dứt khoát viết xuống hai chữ ‘Quả cầu’.

Đúng vậy, thứ bày trong hộp pha lê chính là một quả cầu.

Có lẽ học viện muốn thí sinh rơi vào ngõ cụt mới lựa chọn món đồ như vậy. Nhìn xa là lông chim, lại gần cũng là lông chim, nếu là người bất cẩn sẽ chỉ chăm chú phân tích xem đây là loại lông của loài chim nào mà quên cái bệ hình tròn phía dưới.

Và nếu thật sự quên mất điểm mấu chốt này thì nhất định sẽ rơi vào cái bẫy của người ra đề.

Đồ cổ, không phải là thứ nông cạn chỉ cần nhìn từ xa đã hiểu rõ như vậy.

Một nhánh gỗ được sơn màu vàng kim, cậu cho rằng là một nhánh cây bình thường nhưng khi cạo lớp màu bên ngoài, thứ bên trong có thể là một nhánh rễ trúc. Cậu có thể ngụy biện nói hai thứ đó không phải đều là gỗ sao, nhưng đối với đồ cổ mà nói, mỗi một chi tiết nhỏ nhất đều cần quan sát rõ ràng tỉ mỉ chứ đừng nói rễ trúc và rễ cây khác nhau thế nào.

Đây là vòng thi thử sức quan sát và tri thức thực tiễn của thí sinh. Chỉ có sức quan sát còn chưa đủ, cậu có thể nhìn ra vật này kỳ lạ, nhưng đồng thời cậu còn phải biết vì sao nó kỳ lạ, nó tên gì, ở thời đại đó nó lại có tác dụng gì.

...

Sau khi vòng thi này kết thúc, đáp án và thành tích không được công bố tại chỗ, theo sự phân tán của đoàn người, cũng đến lúc Mạc Vãn nên trở về học viện Horst học tập bình thường.

Ngay lúc Mạc Vãn đóng cửa phòng ký túc xá chuẩn bị rời khỏi học viện Illinois, một giọng nữ gọi cậu lại.

Mạc Vãn xoay người, là phụ nhân thủ lĩnh, mẹ của Warner.

Có khả năng Warner thật sự trở về trưng cầu ý kiến của phụ huynh rồi, và có lẽ vị này đến đây là để mình biết khó mà lui chẳng.

Rốt cuộc cũng đến, Mạc Vần đã chờ tình huống này thật lâu. Cậu kéo kéo khóe miệng, mỉm cười nhìn Yvette, lễ phép hỏi: “Phu nhân, xin hỏi ngài tìm cháu có chuyện gì không?”

Phong thái Yvette đoan trang, trên mặt mang theo nụ cười tao nhã nói rõ mục đích bà đến đây: “Đứa nhỏ, bác có thể mời cháu đi ăn tối không?”

Chân mày Mạc Vần hơi động, khẽ khàng gật đầu cười: “Nếu phu nhân đã có lời, cháu nào có đạo lý không đi.”

Nói xong, hai người cùng vào thang máy đi xuống lầu.

Mạc Vần vừa mới thi đấu xong, chính là lúc danh tiếng thịnh nhất, hầu như tất cả những người xem qua so tài đều biết Mạc Vần, cộng thêm dáng vẻ mắt ngọc mày ngài của đối phương càng khiến đối phương tăng thêm không ít điểm.

Giống như lúc ở Horst cũng vậy, một làn sóng thư tình không ngừng trào lại đây.

Dường như mọi người đều biết lúc này Mạc Vần sẽ rời đi cho nên từng đợt từng đợt người không ngừng ủa lên giao thư tình vào tận tay cậu, ngay cả vị đệ nhất phu nhân đi bên cạnh cũng không thể ngăn cản quyết tâm theo đuổi tình yêu của bọn họ.

Móng tay Yvette gấp đến mức sắp bấm vào da thịt. Người được hoan nghênh như vậy, càng khiến lòng bà không thể nắm chắc.

Tuy nghĩ vậy nhưng hành động của bà lại không hề để lộ mảy may, rõ ràng trong lòng sắp trùng nhóm người thì nhau bày tỏ thành cái động rồi nhưng trên mặt vẫn phải giữ nét cười hòa ái dễ gần, không những thế có người đưa thư tình xong còn quay qua bà cầu bắt tay, bà cũng mỉm cười lần lượt đáp lại.

Rốt cuộc ra khỏi trường học ngồi trên xe đặc chủng, Yvette thở phào nhẹ nhõm, nhìn Mạc Vần đang cầm một đồng thư tình. Tầm mắt bà hơi liếc nhìn thư tình trên tay cậu, lại hơi chút thâm ý nói: “Cứ ôm như vậy không mệt sao? Thả xuống nghỉ ngơi một lúc đi.”

Mạc Vần đánh giá xung quanh xe một vòng, quay đầu lại cười cười trả lời: “Trong xe ngài rất sạch sẽ, để đồ lung tung không phải sẽ trở thành đồ bỏ sao?”

“Không sao, không sao, cứ tùy tiện đặt đâu cũng được, mỗi ngày đều có người dọn dẹp.” Yvette ước gì Mạc Vần xem nhưng lá thư tình này thành rác rưởi mà ném.

“Vậy thì phiền ngài vậy.” Mạc Văn chuyển đồng thư tình trong tay ra sau.

Yên tĩnh một lúc, Yvette nhìn Mạc Văn bên cạnh, ý đồ muốn thay con trai mình tìm hiểu tin tức. Bà chậm rãi mở miệng nói: “Ài, người tuổi trẻ bây giờ, đối với tình cảm cũng tích cực hơn nhiều. À mà cháu có người trong lòng chưa?” Nói xong, còn nhìn Mạc Văn cười đến ý tứ sâu xa: “Cháu cứ nói với bác, bác sẽ không nói lại cho người khác biết.”

Đến rồi đến rồi, lúc này chính là lúc thích hợp nhất để tỏ rõ quan điểm.

Nghĩ tới đây, khoe miệng Mạc Văn giật giật, giả vờ như không tiện nói: “Phu nhân, ngài đừng đùa, người xưa có nói, trước lập nghiệp sau thành gia, trước cháu muốn bản thân có năng lực mang lại cuộc sống tốt đẹp cho bầu bạn rồi mới tính chuyện yêu đương.”

Mạc Văn nói xong cũng âm thầm cho mình một like. Câu này nói ra có hai ý, một là nói hiện tại cậu không có đối tượng, cũng không có ý muốn tìm. Thứ hai là chờ sau khi tốt nghiệp mấy năm xem chính mình có tiền đồ không lại tìm bầu bạn sau.

Hơn nữa lời này cũng tỏ rõ cậu không có chút ý tứ nào với Warner, cộng thêm cậu và Warner là hoàn toàn không có khả năng.

Vậy nên bây giờ bà ấy cũng yên tâm rồi chứ nhỉ? Good job!

Sau khi nghe xong, Yvette lúng túng cười cười, hơi khó chịu dịch dịch người, trong lòng bi thương nước mắt chảy thành sông. Chờ cậu lập nghiệp thì đến ngày tháng năm nào chứ, lẽ nào Warner phải chờ cậu đến mức thành người đàn ông luống tuổi sao?

Vì muốn Warner cưới được đối tượng ở tuổi trẻ đẹp đẽ, Yvette cũng không ngừng ra sức, đến thân phận đệ nhất phu nhân cũng không để ý mà mở miệng uyển chuyển nhắc nhở: “Cái kia, nếu như cháu tìm một bầu bạn không cần cháu phần đầu thì sao? Cũng phải cần lập nghiệp trước ư?”

Sao tâm phòng bị của ngài nặng như vậy, cháu đã nói đến mức này mà ngài còn không tin.

Hơi suy nghĩ một chút, rốt cuộc Mạc Văn quyết định dùng đại chiêu của mình, chỉ thấy cậu dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Yvette, hỏi ngược lại: “Sao có thể được ạ, hiện tại nào có cô gái nào suy nghĩ như vậy?” Nói xong, Mạc Văn nhún nhún vai, tiếp tục nói: “Nếu như vậy, vậy cháu thật sự không còn đất dung thân nữa.”

“...”

(Thấy tội cho người mẹ ấy, thật khổ bức vì đứa con trai quý hóa mà =))

Lúc này Yvette mới nhớ ra, lúc trước khi cùng cả nhà bà ăn cơm, đúng là Mạc Văn đã nói muốn tìm một

cô gái để cùng sinh cực cực.

Vậy thì vấn đề đến rồi đây, phải làm sao nói Warner cũng có thể tạo cực cực mà nhanh chóng chào hàng ra ngoài bây giờ.

30. Chương 30

Edit: Thủy Lưu Ly

Mạc Vần cho rằng mẹ Warner chắc sẽ tìm một nơi thích hợp ăn bữa cơm rồi sẽ thuận tiện gõ một hồi vào ‘chuyện tình cảm tâm sinh lý của con trai’, ai ngờ khi chiếc xe dừng lại thì địa điểm lại là Vương Cung.

Lẽ nào muốn bày tiệc ở Vương Cung? Mạc Vần mơ hồ cảm thấy có lẽ mọi chuyện đang phát triển theo hướng mà cậu không thể không chế.

Chưa từng nghe nói gây đánh uyên ương là gọi đến nhà rồi mới đánh. Mạc Vần có một loại dự cảm bất thường.

Mà phần linh cảm này, sau khi dẫn tiến vào phòng khách lại càng thêm mãnh liệt. Không nói đến những chuyện khác, Warner ngồi một bên cũng có thể hiểu đi, nhưng tại sao thủ lĩnh đại nhân cũng có mặt vậy.

Thân là lãnh tụ một quốc gia, mặt trời còn chưa kịp xuống núi mà ngài đã rảnh rỗi như vậy thật sự được sao?

Warner vốn đang cúi đầu xem tạp chí, sau khi nghe thấy tiếng động truyền đến từ cửa, anh lập tức ngẩng đầu nhìn lại, cũng vừa vặn đối mặt với Mạc Vần. Mạc Vần phát hiện Warner đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức kinh ngạc, vui sướng nhắc chân lại gần mình, trên mặt cũng không còn vẻ lạnh lùng mà chỉ còn lại nụ cười khê ôn hòa, mềm mọng.

Chuông cảnh báo lập tức kéo vang trong đầu Mạc Vần, phản ứng của Warner hoàn toàn trái ngược với sự tưởng tượng của cậu, loại chuyện cậu nghĩ không thể xảy ra nhất hình như đang diễn ra thì phải.

Warner bước nhanh tiến lên, thuận tay ôm luôn bức tượng Mạc Vần cứng ngắc vào lòng. Vóc dáng của Mạc Vần vốn không thấp nhưng Warner còn cao hơn cậu nửa đầu, chỉ cần hơi cúi xuống thì môi anh đã kề sát bên tai cậu.

“Rót cuộc em cũng đến rồi, anh chờ em thật lâu.” Hơi thở nóng rực phả trên vành tai Mạc Vần, trong giọng Warner còn mang theo chút oan ức, thấp giọng nói khẽ: “Vốn anh định đến xem em thi đấu, nhưng bọn họ không cho anh ra ngoài.”

(ảnh qua được cửa bố mẹ rồi nên đổi xưng hô =))) ảnh nghĩ em đã là ‘vật nửa trong túi’ rồi)

Thân thể Mạc Vấn rất miễn cảm, tiếng hít thở bên tai khiến cậu nổi một tầng da gà. Cậu giơ tay đẩy Warner ra, kiểm chế ý nghĩ hoang đường trong lòng, trên mặt xả ra một nụ cười nhạt, chào hỏi cha Warner.

Cha Warner cũng thả tờ báo trong tay xuống, còn có tâm tình gật đầu với Mạc Vấn, sau đó mới nhìn Warner quát lớn: “Trở lại chỗ ngồi cho đảng hoàng xem, bày ra bộ dạng như vậy là muốn làm cái gì hả!”

Yvette đẩy vai Warner một cái, Warner không thể làm gì khác hơn là lôi kéo Mạc Vấn cùng ngồi xuống ghế sa lông.

Thấy tâm tình chồng mình không tốt, Yvette cũng không đồng ý với ông, trực tiếp giải vây thay Warner ngay trước mặt Mạc Vấn: “Không ở nhà bày ra bộ dạng này chẳng nhẽ muốn làm trên đường sao? Tính tình ông đúng là càng ngày càng táo bạo, phải đổi.”

“Bà...” Vick bị vợ nói cho ghen một hơn, vốn còn muốn phản bác gì lại bị Yvette âm thầm trừng nên chỉ có thể câm nín không nói tiếp nữa.

Hôm nay ông bị các nghị viên làm phiền quá chừng, mà nguyên nhân chính cũng là vì Warner, cho nên lúc này ông thấy Warner là không vui thì có lỗi à?

Mạc Vấn và Warner ngồi chung một chỗ, tay cậu còn bị Warner siết trong tay. Mạc Vấn vùng vẫy một hồi thấy không có tác dụng thì không rút ra nữa nhưng vẫn nhúu mày nhìn Warner.

Thế nhưng Warner hoàn toàn làm lơ hành động của Mạc Vấn, giả ngu xem ánh mắt Mạc Vấn là không khí. Một người đàn ông như Vick tất nhiên không chú ý tới bầu không khí mãnh liệt giữa hai người, nhưng Yvette chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra Mạc Vấn gần như có chút mâu thuẫn với Warner.

Yvette lớn tiếng ho khan mấy lần, Vick không hiểu ra sao nên ngẩng đầu nhìn bà, thấy Yvette liên tục che miệng ho khan, còn nghĩ bà bị cảm lạnh.

Mãi một lúc sau khi hiểu ra tín hiệu đặc thù của vợ mình, Vick nghiêm túc ngồi thẳng, chuyển mắt nhìn Mạc Vấn, hắng giọng một tiếng.

Chờ hấp dẫn tầm mắt mọi người lại đây, Vick mới căng mặt nói với Mạc Vấn: “Sau này hai đứa không cần giấu giếm gì nữa, chỉ cần Warner không giao thiệp với chính giới (giới chính trị) và quân bộ thì các nghị viên sẽ không có dị nghị gì.”

Hai mắt Warner chợt lóe, nhìn cha mình giật giật khóe môi, trong lòng còn có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng cuối cùng anh chỉ gian nan bật thốt hai chữ “Cảm ơn.”

Anh biết cha mình có thể đưa ra quyết định như vậy là chuyện vô cùng không dễ dàng, vì thế ngoài cảm kích ông suy nghĩ cho anh, trong lòng anh cũng quyết định tuyệt đối sẽ không để cha mẹ phải lo lắng vì tương lai của anh nữa.

Mà Mạc Vấn ngồi bên cạnh đã rơi vào trạng thái mờ mịt. Giấu giấu giếm giếm cái gì, cậu và Warner có quan hệ gì cần phải giấu giấu giếm giếm sao?

Nếu không phải lý trí vẫn còn, chỉ sợ Mạc Vấn đã sớm yêu cầu Vick phải giải thích cặn kẽ.

Ngơ ngác ăn xong bữa tối tràn ngập sự quan tâm của cha mẹ vợ (?), Mạc Vấn và Warner cùng lên xe trở về trường học.

Warner đã biến mất khỏi học viện chừng mấy ngày, từ sau hôm sinh nhật Amber, anh lái xe về nhà thì vẫn luôn bị giam lỏng đến hiện tại, bây giờ khi anh và Mạc Vấn cùng xuất hiện, không thể không nói đã hấp dẫn không ít tầm mắt.

Mạc Vấn bước nhanh về ký túc xá, ngàn tính vạn tính cũng không ngờ cha Warner lại có thể không quan tâm đến tiền đồ của con trai như vậy, thật đúng là lật thuyền trong mương.

Warner yên lặng như không có cảm giác tồn tại theo sau Mạc Vấn, mãi đến khi Mạc Vấn mở cửa ký túc xá ra.

Sau khi vào phòng, Mạc Vấn vừa định đóng cửa lại đã bị một cánh tay kẹt ở khe cửa ngăn lại, theo đó là Warner mặt dày đẩy Mạc Vấn chen vào trong.

Ngay cả Pohl đang ở trong phòng cũng có thể nghe thấy tạp âm không ngừng phát ra trong phòng khách, cậu ta nghiêng đầu cẩn thận lắng nghe, xong lại không nhận được thả Quang Não trong tay xuống giường, mang dép lê, ra khỏi phòng.

Nhìn hai người đang giằng co trong phòng khách, Pohl chần chờ nhìn bọn họ rồi nói hai chữ: “Hai người...”

Hai con mắt cậu ta nhìn thế nào cũng giống như đã xảy ra chuyện, Pohl là người có suy nghĩ linh hoạt, hơi suy xét một chút, đã cười cười có thâm ý với hai người, để lại bốn chữ “Hai người tiếp tục.”, rồi nhanh tay rầm một tiếng, quyết đoán đóng cửa phòng lại.

Sau khi có được sự đồng ý của cha mẹ, dường như Warner đã mở ra một loại phong ấn nào đó trên người. Sau khi đẩy Mạc Vấn dựa vào tường, một tay anh chống tường nhìn Mạc Vấn cười tủm tỉm.

Đây là lần đầu tiên Mạc Vấn thấy Warner cười thật sự, lúc trước hoặc là cong môi, hoặc là hơi giật nhẹ khóe miệng đều khiến cậu cảm thấy rất giả, giống như đối phó, nhưng bây giờ lại không giống, nụ cười này khiến cậu có cảm giác như bị rắn độc quấn lấy thân thể, cả người đều trở nên cứng ngắc.

Một bàn tay khác của Warner trượt tới bên hông Mạc Vấn, dùng một chân hung hăng chen mở hai chân Mạc Vấn, ghé lại gần tai cậu, thấp giọng nói: “Mạc, anh đã làm được yêu cầu của em, vậy, có phải em nên ở chung một chỗ với anh không?”

Mạc Vấn uốn éo đầu, dùng tay đẩy đẩy Warner nhưng lại không tác dụng, mà càng đáng chết là đàn bị cậu cột trên lưng không thể triển khai kỹ năng, bởi nếu không cầm đàn trong tay thì cậu không thể vận chuyển nội lực trong thân thể.

Mạc Vấn cảm giác ngực Warner sắp kề sát vào thân thể của chính mình, hơn nữa cả người bị dồn lên tường, cộng thêm có cây đàn cột sau lưng, khiến lưng cậu bị cắn đến đau đớn.

Đau đến mức hít vào một hơi, Mạc Vấn giả vờ bình tĩnh dùng cạm bẫy ngôn ngữ lúc trước mình nói với Warner mà mở miệng: “Ban đầu tôi chỉ nói cho anh một cơ hội mà không phải chấp nhận ở chung một chỗ với anh. Bây giờ anh tránh ra đi, nếu không tôi sẽ thu lại cơ hội này.”

Một cơ hội? Nụ cười trên mặt Warner không thay đổi nhìn người trước mắt, cúi đầu dùng chóp mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi cẳng cổ trắng nõn của Mạc Vấn một cái, lại thấy đối phương như động vật nhỏ mà rụt cổ lại.

“Anh mặc kệ, dưới cái nhìn của anh, ý của em khi đó là anh thuyết phục cha mẹ, em và anh kết giao.” Mặt Warner ghé lại gần Mạc Vấn, ngay cả môi anh cũng sắp dán lên mặt cậu. Nói đến đây, Warner cố ý dừng lại một lúc rồi mới tiếp tục nói: “Hoặc là anh ở đây, hoặc là em dọn đồ chuyển đến chỗ anh ở, hai chọn một.”

Hai lựa chọn này có gì khác nhau sao? Mạc Vấn càng mạnh mẽ giả vờ, nhưng thân thể yếu ớt của cậu chỉ phù hợp nghề nghiệp viễn trình (từ xa), dưới tình huống không thể sử dụng nội lực, cậu không có cách nào lay chuyển sức mạnh của Warner.

Giống như đã nhìn thấy suy nghĩ của Mạc Vấn, Warner mở miệng vạch ra sự khác biệt ở hai lựa chọn: “Nếu em không muốn đến chỗ anh vậy anh chỉ có thể chen chung một phòng với em, còn nếu em đến chỗ anh, thì...” Warner nhìn chằm chằm vào hai mắt Mạc Vấn, khước miệng hơi nhếch: “Chỗ anh còn một phòng trống, em biết mà.”

Mạc Vấn cau mày, há mồm khéo léo từ chối Warner: “Học viện đều có sắp xếp, học viên không thể...”

Lời còn chưa nói hết, Warner đã nhìn Mạc Vấn cười cười: “Mạc, đừng nghĩ anh là kẻ ngu, loại chuyện này chỉ cần làm một tờ giấy xin phép là được rồi.”

Mạc Vấn mất sắc nhìn thấy cửa phòng Pohl lộ ra một cái khe, nhất thời trong lòng cảm thấy quần bách không ngớt. Tên Pohl kia, không chỉ nghe trộm mà còn dám rình coi.

Lúc Warner không biết xấu hổ thì không ai ngăn nổi, anh nói muốn ngủ chung một phòng với Mạc Vấn là không nói chơi, cuối cùng, Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là nhượng bộ, chuyển đến phòng trống chỗ

Warner ở tạm (?).

Dù sao nếu chuyện hai người ở chung phòng trong một ký túc xá bị truyền ra ngoài sẽ khiến mọi người mơ màng không ngớt, cho dù hai người không xảy ra chuyện gì nhưng miệng đời mà, đến quần lót cũng không tha.

Sau khi chuyển đến chỗ Warner, Mạc Vấn nghĩ rằng chuyện này có thể tạm thời hòa hoãn một thời gian, lại không ngờ sẽ có một ‘niềm vui ngoài ý muốn’ to bự chờ cậu cách đó không xa.

...

Mỗi buổi tối Mạc Vấn đều cẩn thận canh cửa, thấp thỏm lắng nghe tiếng động bên ngoài, vì phòng ngừa Warner sẽ đột kích giữa đêm, cũng do chuyện này mà cậu phải treo một đôi mắt gấu trúc, cộng thêm tinh thần có chút uể oải suy sụp để đi học.

Không biết có phải ảo giác hay không, cậu luôn có cảm giác giáo sư An không ngừng nhìn về phía cậu, ngay cả bạn học gần đó cũng thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cậu một cái.

Lúc vừa bắt đầu Mạc Vấn cho rằng mình lén lút nhắm mắt bị phát hiện, nhưng sau đó cậu lại phát hiện hình như tình huống không phải đơn giản như cậu tưởng.

Bởi vì sau khi tan học giáo sư An nhìn cả lớp nói một câu: “Chúc mừng lớp trưởng chúng ta sắp thành hôn cùng vương tử Warner.” Nói xong còn nhìn Mạc Vấn cười dịu dàng: “Cô chúc các em tân hôn vui vẻ.”

Sau đó vì cái quái gì mà cả lớp đều thi nhau vỗ tay chúc phúc thế hả.

Cơn buồn ngủ của Mạc Vấn lập tức bị dọa bay, cậu trợn to hai mắt nhìn giáo sư An và chúng bạn học xung quanh, cảm thấy mình lại có loại cảm giác xuyên qua thời không.

Cả lớp đều biết tui sắp kết hôn, cầu hỏi lúc nào thì tui nói tui muốn kết hôn vậy.

Rất nhanh, Mạc Vấn đã biết tại sao mọi người đều chúc cậu tân hôn hạnh phúc, dưới sự ra hiệu của Pohl, Mạc Vấn mở Quang Não ra, các loại tin tức trang đầu đều bị cậu lướt qua một vòng.

(Tình yêu của vương tử Warner bị bại lộ, Vương phi bình dân hoa lệ đột kích ngược.) (Tiểu phóng viên khổ sở lần theo 12 giờ, vào lúc tám giờ tối ngày XX, hai người đàn ông thần bí ngồi xe đặc chủng rời khỏi Vương Cung, phát hiện một trong hai người chính là vương tử Warner.) (Thân thể khốn khổ của Vương phi thần bí lộ ra ngoài ánh sáng.)

(Nghỉ ngơi thủ lĩnh Vick đã thừa nhận thân phận người yêu của vương tử Warner, Vương phi bình dân có thành công thượng vị.) (Vương tử Warner mang người yêu ra vào Vương Cung, nghỉ ngơi hôn lễ sắp tới.”

Cái này đều là cái quỷ gì vợ!

Phóng viên mấy người viết linh tinh như thế không sợ bị gọi lên hầu tòa sao!

Nhấn vào tiêu đề thân thể khốn khổ của mình lộ ra ngoài ánh sáng, Mạc Vấn rơi vào trầm mặc. Thì ra trong tương lai vẫn có đảng giết tít tiêu đề như cũ sao.

Đã nói thân thể lộ ra ngoài ánh sáng đâu? Mấy người đều là kẻ lừa đảo.

Trên tin tức nói vậy cũng cho qua đi, tin tức vô căn cứ cũng không phải ngày một, ngày hai, nhưng điều khiến Mạc Vấn càng thấy tuyệt vọng chính là, mỗi lần ăn cơm Warner đều muốn ăn cùng cậu, sau khi nhận được chúc phúc còn gật đầu ngậm thừa nhận...

Lần này cho dù Mạc Vấn có mở miệng nói không có chút quan hệ nào với Warner thì cũng bị người ta cho rằng hai người đang giận dỗi.

Thói quen thật đáng sợ, càng về sau Mạc Vấn đã có thể bình tĩnh bỏ qua ánh mắt ý vị sâu xa của giáo sư mà theo sau Warner rời khỏi phòng học.

Hết cách rồi, mỗi tiết học Warner đều muốn đi theo cậu, kháng nghị anh không nghe, còn phản kháng kịch liệt sẽ bị bạn học trong lớp chế giễu, lâu dần, Mạc Vấn đã không thèm nhìn hành động theo đuổi của Warner nữa.

Riêng Pohl thì cả ngày luôn trêu ghẹo Mạc Vấn, nói cậu là khúc xương sống biết đi, để Warner giống cún đuổi theo mỗi ngày.

Đương nhiên câu này này cậu ta vụn vụn không dám nói trước mặt Warner, dám nói anh là cún dính người ngay trước mặt anh? Cho Pohl mười ngàn lá gan thì cậu ta cũng không dám.

Lúc trước Mạc Vấn hoàn toàn không phát hiện thì ra tính cách thật sự của Warner là như vậy, rảnh rỗi lúc nào là dính lấy cậu, ai lại gần cậu quá gần cũng bị anh phóng ánh nhìn lạnh lẽo đóng băng. Trước đây ở trong lớp còn có bạn học thường xuyên hỏi bài cậu, bây giờ, trong vòng sáu thước xung quanh Mạc Vấn không hề có sinh vật hình người nào tiếp cận được.

Bởi vì tin tức hai người như hình với bóng càng ngày càng nhiều, nên ngay cả Fibbi ở Illinois xa xôi cũng biết mà tự mình dùng Quang Não liên lạc với Mạc Vấn, tỏ vẻ nếu có chuyện quan trọng thì tạm thời không cần đến thăm cô.

“ ... ”

Thả Quang Não xuống, Mạc Vấn chôn đầu trong chăn, không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa.

Lấy tay nhẹ nhàng giật giật tay nắm cửa, Warner mở cửa bước vào. Đúng là tự do như thế, ai bảo học viện thiết kế cửa ký túc xá không cần chìa khóa cũng có thể tiến vào đây.

Warner nâng bước lại gần giường Mạc Vấn, nhìn thấy đối phương chôn đầu trong chăn, hơn nửa người lại lộ ra ngoài, lập tức vươn tay vỗ vỗ Mạc Vấn, thúc giục: “Mạc, trưa rồi, nên ăn cơm trưa.”

Mạc Vấn nhanh chóng nấp đầu từ trong chăn ra, ngồi thẳng người, cau mày nhìn Warner không mời mà tới: “Tôi không quá đói bụng, tự anh đi ăn đi.”

Warner dùng ánh mắt không tán thành nhìn Mạc Vấn, giống như đang trách đối phương không chịu ăn cơm trưa, nhưng khi thấy sắc mặt Mạc Vấn không tốt, cũng không nói gì thêm nữa.

...

Hiện tại phần lớn thời gian của Warner đều dùng để theo sát Mạc Vấn, bởi tình cảm giữa hai người còn chưa được xác định cho nên thần kinh Warner vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng, cũng vì thế mà thời gian sức lực anh dành cho đoàn đội của chính mình cũng ít hơn rất nhiều.

Trong lúc những đoàn đội khác đều dành thời gian để chiêu mộ phụ trợ sư, còn bên mình lại không thấy bóng dáng phụ trợ sư nào, điều này không khỏi làm Amber và Lambert cảm thấy lo lắng, sốt ruột.

Thật vất vả mới nhìn thấy Warner một mình đi đến căng tin ăn cơm, ba người lập tức nhào lên.

Ba người tôi đẩy anh xô một hồi, cuối cùng Lambert bị hai người còn lại bán ra ngoài.

Lambert nhìn Warner đang ăn cơm, thăm dò mở miệng hỏi: “Lão đại, cuộc thi cơ giáp sắp diễn ra, cậu xem chuyện phụ trợ sư này?”

Phụ trợ sư đúng là một vấn đề, Warner dừng đũa, hơi suy nghĩ, xong lại ngẩng đầu nhìn Lambert hỏi ngược lại: “Lúc trước để cậu tìm người, thế nào rồi?”

Nói đến vấn đề này Lambert liền câm nín, người ta đã sớm biến mất không thấy tăm hơi được không, chỉ bằng chút tin tức này, cho dù anh có năng lực lên trời xuống đất cũng không thể tìm được người.

Điều này cũng không phải vì tin tức lạc hậu không tìm được, vì thế Lambert lập tức thoải mái bàn giao: “Không tìm được người kia, không riêng gì chúng ta, những người khác cũng không tìm được.”

Warner nhú mày, ánh mắt anh quá cao, sau khi nhìn thấy đầu phượng lại để anh phối hợp với đuôi gà, vậy tuyệt đối là một chuyện đau khổ.

Warner trầm ngâm một lúc, mở miệng: “Chờ thêm một thời gian đi, lấy thực lực của chúng ta, sau khi tìm được phụ trợ thích hợp cũng phải cần một tuần mới có thể phối hợp nhịp nhàng, không cần phải tìm kẻ tạm bợ.”

“Đệt, lại còn có chuyện này nữa.” Dick cũng cảm thấy có chút không nhìn được, thế nhưng người quyết định rõ ràng không phải mình, cho nên lập tức sáng suốt câm miệng.

Amber không ngừng ngẩng đầu nhìn Warner, chỉ một phút đã nhìn rất nhiều lần nhưng cổ tình lại không nói lời nào, đến Lambert cũng trừng cậu ta một lúc lâu.

Amber ngồi cạnh Warner ngó anh một lúc, rốt cuộc cũng khiến anh không nhìn được mở miệng hỏi.

“Amber, cậu có chuyện gì à?”

Amber kinh ngạc một hồi, hơi bất an nhìn bốn phía, xác định không thấy bóng dáng Mạc Vấn mới yếu ớt nói với Warner: “Sao cậu không suy xét đến Vương phi của cậu? Kỹ năng giảm tốc độ của cậu ta rất có tác dụng.”

“ ... ”

Trong nháy mắt con ngươi Warner kịch liệt co lại.

Một tay Dick vốn đang nắm tóc vuốt ve, sau khi nghe vậy, trong mắt lập tức lóe qua tia nhìn kinh ngạc.

31. Chương 31

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong tức xá, Mạc Vấn nằm ngửa trên giường, hai mắt đã trợn trừng một thời gian mà hoàn toàn không có chút cảm giác muốn buồn ngủ nào. Nhìn một hồi thấy trần nhà cũng không có gì đẹp đẽ, Mạc Vấn quay đầu túm Quang Nào đặt bên gối đầu, bắt đầu lên mạng.

Thành tích cuộc thi Tinh Anh có thể tra được trên internet, sau khi lướt một vòng trang tin tức, Mạc Vấn quyết định ghé qua liếc mắt nhìn thử, có điều tuy hiện tại vẫn chưa biết được xếp hạng và điểm, thế nhưng đã có nhắc nhở đếm ngược.

Cửa tức xá truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, Mạc Vấn không cần nghĩ cũng biết người đến là Pohl. Cậu xuống giường, mang dép lê vào rồi mới ra ngoài mở cửa cho đối phương, cũng nhân tiện dẫn theo Pohl trở về phòng mình.

Vừa vào phòng Mạc Văn, Pohl đã không thể chờ đợi mà nhào lên giường, một bên tháo giày, một bên quay đầu nhìn Mạc Văn: “Giường của cậu khiến tớ hận không thể vĩnh viễn nằm lì trên đó ~” Nói xong, cậu nhóc nằm sải lai trên giường, tay chân mở lớn, nhắm mắt lại, phóng đại hô một câu: “Thật thoải mái ~~~”

Mạc Văn hơi bất đắc dĩ nhìn Pohl, cậu bước thêm một bước, đến cạnh giường, cúi đầu nhìn cậu nhóc: “Không phải cậu đến đây vì giường của tôi chứ?”

Đương nhiên không phải như vậy, Pohl trở mình, ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn Mạc Văn đáp lời: “Còn mười phút nữa là biết thành tích rồi, tới sợ đến lúc đó bản thân sẽ quá mức kích động cho nên mới đến tìm cậu trước để hai đứa mình cùng xem.”

Mạc Văn cũng tới ngồi xuống bên cạnh Pohl, vươn tay cầm lấy Quang Não lần nữa, bình tĩnh nhìn con số đếm ngược trên màn hình, lúc này nghe Pohl nói xong, cũng không thèm ngẩng đầu mà đập lại: “Sao tôi không biết mình còn có tác dụng khiến người khác bình tĩnh lại vậy.”

“Đương nhiên là có.” Pohl phản bác, thở dài một hơi rồi ngã về giường, vắt chân bắt đầu kể lại những tháng ngày tươi đẹp đã qua: “Nhớ hồi đó tớ vẫn là một người khiến người người ao ước, khi đó thứ tớ hi vọng nhất là những cuộc thi, mỗi khi thi xong, thành tích của tớ đều thuộc loại hàng đầu.”

“Sau đó, lúc tớ cho rằng mình vẫn tiếp tục đứng đầu ở học viện Horst, lại đột nhiên xuất hiện một người, sau đó bị người ta đè đầu lâu, tâm tớ đã dần như nước lặn. Mà cũng đúng thôi, bởi dù thành tích tớ có tăng cao thế nào, vừa định kích động một chút, lại lơ đãng nhìn thấy thành tích của cậu, thì bao nhiêu hưng phấn đều bay sạch.”

Mạc Văn bật cười ra tiếng, Pohl nghe vậy nghiêng đầu nhìn, vừa lúc thu hết vẻ mặt lúc này của cậu vào đáy mắt.

“Cậu dám cười nhạo tớ!” Pohl bày ra vẻ mặt hung thần ác sát, duỗi hai tay lại gần Mạc Văn, hét lớn một tiếng: “Xem nào!” rồi bật người nhào tới.

Đối phương thế tới hung hăng, Mạc Văn trực tiếp bị cậu nhóc đè dưới người, giống như tất cả những đứa con trai thích đùa giỡn con gái nhà lành, Pohl cố ý đưa tay đặt trên ngực Mạc Văn, còn dám bóp một cái.

Mạc Văn sững sốt, lập tức phản công, cào cào phần thịt ngực của Pohl, Pohl lập tức vút trợn địa, không có tiền đồ mà ngao ngao giọng la hét đầu hàng.

Chỉ mới quây một lúc mà thể lực của Pohl đã bị trôi đi nghiêm trọng, cậu nhóc nằm trên giường thở hổn hển, trừng mắt nhìn ngực Mạc Văn, không dám tin mở miệng: “Mạc, cậu có cơ ngực! Sao có thể, rõ ràng hình thể cậu cũng tương đương với tớ mà.”

Hệ lịch sử trên cơ bản đều là những con gà rô học vẹt, bình thường đến nghiên cứu khảo cổ còn không kịp thì sao có thể có thời gian để tập thể hình.

Pohl cũng không nhìn thấy Mạc Vấn chạy bộ, cho nên khi phát hiện hình thể dưới quần áo của đối phương khác xa cậu nhóc tưởng tượng, lập tức chấn kinh tại chỗ.

Mạc Vấn vỗ bả cánh tay cố gắng muốn mò tới của Pohl, cầm lấy Quang Não, hồ hững nói: “Cơ ngực thì làm sao, tôi còn có cơ bụng đây này.”

Thân thể do số liệu hợp thành tất nhiên rất hoàn mỹ, đường nét thân thể phù hợp thẩm mỹ của mọi người nhất, vì thế thân thể Mạc Vấn ngoài việc có tỷ lệ hoàn mỹ, những nơi nên có cơ bắp đều có không ít, Mạc Vấn đã sớm nhìn quen.

Mất thấy Pohl lại sắp vươn ma trào về phía bụng mình, Mạc Vấn vội vàng cầm Quang Não hô một câu: “Thành tích có rồi, mau nhìn.”

Pohl quả nhiên bị dời sự chú ý, cậu nhóc cầm Quang Não của mình nhìn một hồi, chợt bộc phát ra một trận vui sướng mãnh liệt.

“Tớ lại là người đứng thứ hai trong cuộc thi Tinh Anh! Mạc, người đứng thứ hai nha! Là đứng thứ hai toàn quốc đấy!” Hai mắt Pohl sáng lấp lánh nhìn lại Mạc Vấn, lại phát hiện trên mặt cậu không nhìn ra vui buồn.

“Thi hỏng?” Pohl cẩn thận từng li từng tí ngắm Mạc Vấn, cũng không tiếp tục hoan hô bản thân, chỉ vì lo lắng hành động của mình sẽ làm trái tim yếu đuối của tiểu đồng bọn bị tổn thương.

“Không có.” Mạc Vấn thả Quang Não xuống, kỳ quái nhìn Pohl: “Tôi vẫn đứng đầu mà, mỗi lần đều đứng đầu sao còn có khả năng kích động nữa.”

“...” Pohl dùng ánh mắt cá chết trừng Mạc Vấn, tâm tình đang tốt đẹp cũng ỉu xìu lại, cảm thấy dường như trong nháy mắt bản thân cũng bình tĩnh lại không ít.

Pohl dùng một tay chống cằm, tay còn lại chột chột Mạc Vấn: “Này, qua đêm nay chúng ta sẽ nổi danh cả, cậu biết bản tin thời sự không, chúng ta sẽ vang danh toàn cầu đấy.”

Mạc Vấn kéo kéo khóe môi, tỏ vẻ không có hứng thú.

Pohl vừa nhìn, thấy đến điều này mà Mạc Vấn cũng không có hứng thú, chỉ có thể nhận mệnh câm nín. Bỗng nhiên trong đầu chợt nhớ đến vài tin tức mấy ngày gần đây, tỉnh ngộ.

“Cậu đã sớm nổi danh toàn cầu rồi mà, sao tớ có thể quên mất chuyện quan trọng như vậy được chứ.”

Mạc Vấn xạm mặt, nổi danh bằng scandal và nổi danh bằng thực lực là hai khái niệm được không.

“Lại nói, cậu và Warner ở chung một gian ký túc xá, hoàn toàn là củi khô và lửa bốc.” Pohl nháy mắt, hai ngón cái hèn mọn chọt chọt vào nhau như đúng rồi, nhìn Mạc Vấn cười bí ối: “Hai người có cái kia cái kia không.”

“Không có!” Mạc Vấn tức giận trừng Pohl.

Tâm tò mò của Pohl bị câu lên, ần ần giương mắt nhìn dưới tay, khó tin mở miệng: “Warner đều đã chọn cái giường thoải mái nhất đặt đây mà không có tự mình tới nằm thử?”

“Nằm cái gì mà nằm, tôi và anh ta không phải loại quan hệ kia, tin tức trên báo chí toàn là lá cải cả.” Đối với người khác thì cậu không cần giải thích nhiều như vậy, nhưng đối với Pohl thì không cần che giấu, bởi nói cho cùng cũng không cần đến nỗi gặp một người đều phải nói một câu ‘Không phải như mấy người nghĩ’ chứ.

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Pohl chọt chọt Mạc Vấn, mở miệng hỏi.

Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh thuật lại mọi chuyện cho Pohl nghe, bao gồm đoạn đối thoại rầu ông nọ cảm cảm bà kia giữa cậu là phu nhân thủ lĩnh.

Lúc đó Mạc Vấn một lòng chỉ nghĩ đối phương đến chia rẽ hai người, lại không ngờ đối phương là tới cửa chào hàng, mãi đến khi vào Vương Cung ăn tối cậu mới phát hiện lúc đó mình đã hiểu sai rồi.

Pohl cười bò ra giường, nói một hồi, đến Mạc Vấn cũng thấy dở khóc dở cười.

Xoa xoa nước mắt vì cười, Pohl quay đầu nhìn Mạc Vấn: “Vậy sau này phải làm sao? Cứ tiếp tục kéo dài? Hay là chấp nhận anh ta? Trốn là không thể rồi, chỉ cần cậu ra ngoài quẹt thẻ tìm nơi ở lại, không tới một ngày anh ta đã có thể tìm được cậu.”

Lời Pohl nói sao Mạc Vấn không biết được, lúc đầu sở dĩ cậu bình tĩnh chuyển qua chỗ Warner ở là vì đã sớm nhìn thấy kết quả. Trước đây, ở chỗ cậu chỉ cần tài khoản chim cánh cụt* cũng đã bị người ta tra ra chủ tài khoản lên mạng ở tiểu khu nào chứ đừng nói chỉ hiện tại. So với việc dầy vò đến dầy vò đi mà không có tác dụng, bình tĩnh theo dõi kỳ biến thì tốt hơn nhiều.

*(*một loại phần mềm chat bên đó)*

Nếu như cậu trẻ lại nhiều tuổi thì mạo hiểm làm một lần chạy trốn oanh oanh liệt liệt cũng được, đáng tiếc bây giờ lớn tuổi rồi, biết chạy chỉ là tạm thời, cũng biết trốn chỉ có thể trốn nhất thời mà không thể tránh suốt đời, hơn nữa nhìn bộ dạng Warner, nhìn thế nào cũng không giống hừng thú nhất thời.

Với lại nếu thật sự chạy trốn, lấy tính tình của Warner, không hung lăng lật tung các hành tinh lên tìm là không bỏ qua.

Huống chi cậu cũng không cảm ghét Warner đến mức cả đời không muốn qua lại, chỉ là đối với việc bị một người mạnh mẽ chen vào cuộc sống của mình cảm thấy hơi bất mãn và không quen mà thôi.

Suy nghĩ một chút, Mạc Vấn thả người nằm ngửa trên giường, mắt nhìn trần nhà, mày nhíu lại, dùng nửa ngày mới tổ chức xong ngôn ngữ, mở miệng nói với Pohl: “Không phải vấn đề có chấp nhận hay không, nói thế này đi, cậu vốn sống ở một nơi chỉ ăn táo không thích ăn lê, bỗng nhiên một hôm bị chuyển đến một nơi khác, cậu phát hiện người nơi đó vì không có bao nhiêu táo mà thường thường ăn lê, dưới tình huống cậu không thích ăn lê, cậu quyết định ăn hay không ăn.”

“Chuyện này...” Pohl hiển nhiên đã bị logic ăn táo hay ăn lê này làm kinh ngạc đến ngây người, chỉ thấy cậu ta ngẩng đầu ngơ ngác nhìn lại Mạc Vấn, hỏi: “Chuyện này thì có liên quan gì đến vấn đề ăn táo hay ăn lê, có điều nếu cậu bị đói bụng ba ngày, đừng nói là lê, cho dù đưa cậu vỏ cây cậu cũng ăn được nữa là.”

cậu ta nói có đạo lý, cậu càng không có gì để nói.

Mạc Vấn trợn mắt ngoác mồm, nhưng mà cậu vẫn chưa thể kể rõ, tình huống thực tế của cậu so với táo và lê thì phức tạp hơn nhiều.

Thật ra bây giờ hình tượng người yêu theo mình một đời trong lòng Mạc Vấn đã dần trở nên mơ hồ. Ở rất lâu trước đây, đối tượng lý tưởng của cậu là một cô gái xinh xắn dịu dàng có thể quản gia, hình mẫu này cũng là hình tượng lý tưởng trong lòng đa số nam giới.

Thế nhưng sau khi đến nơi này, mỗi cô gái đều bị nuông chiều, tính tình so với trước đây càng mảnh mai, càng tiểu thư hơn, cơ bản là đóa hoa trong nhà ấm, chuyện gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần mình vui vẻ là được rồi.

Fibbi và Mạc Tri có ngàn tơ vạn lũ quan hệ, vì thế Mạc Vấn tình nguyện đi dỗ cô, cùng cô đi dạo phố, cho dù bản thân có mệt mỏi cũng cam tâm tình nguyện. Nếu như lại xuất hiện thêm một vị cô nương tùy hứng, Mạc Vấn thật sự không biết chính mình có thể bất chấp tất cả mà xoay người rời đi không.

Cô gái có tình cách dịu dàng hào phóng có thể có, nhưng sao có thể trùng hợp mà coi trọng cậu đây?

Vì thế tuy ngoài miệng Mạc Vấn nói muốn tìm người kết hôn sinh cục cưng, nhưng thật ra trong lòng đã sớm không ôm ấp hi vọng gì. Ở niên đại của cậu ý nghĩ trưởng thành phải kết hôn đã sớm mọc rễ trong đầu mỗi người, cho nên dù Mạc Vấn muốn kết hôn, Mạc Vấn cũng thật sự không biết nên tìm dạng người gì để kết hôn.

Sờ sờ cằm, Mạc Vấn nhìn Pohl trả lời: “Cậu nói cũng có lý, độc thân ba năm, dù lợn cái cũng hóa Điều Thuyền, nếu đã không cho phép tôi độc thân, vậy... Ồ, nhìn cưng thấy cũng có thể ăn vào miệng à.”

Pohl nhanh chóng lui về sau hai bước, che ngực làm bộ sợ sệt: “Cậu đừng tới đây, nếu không tớ sẽ kêu lên đấy.”

Mạc Vần cười gằn một tiếng, lại nằm trên giường không nhúc nhích: “Gọi đi, gọi đi, có gọi cũng không có ai đến cứu chứ.”

Lúc này phòng khách vọng ra tiếng động lần nữa, Pohl cũng nghe thấy, mang giày vào rồi cấp tốc chạy ra ngoài. Tính Warner vô cùng chú trọng khu vực cá nhân, cho dù là đồng bạn của anh cũng rất ít khi đến ký túc xá anh.

Thấy Pohl rón ra rón rén từ phòng Mạc Vần ra ngoài, Warner liếc cậu ta một cái, nhìn đến khi Pohl co đầu rút cổ, chạy biến ra ngoài mới thôi.

Cầm theo cơm trưa, Warner đứng lặng trước cửa phòng Mạc Vần một lúc rồi mới mở cửa bước vào.

Lúc trước khi anh đi tư thế Mạc Vần thế nào, bây giờ khi anh về tư thế của cậu vẫn như cũ. Anh bày cơm trưa ra, nhìn Mạc Vần nhẹ nhàng mở miệng: “Mạc, ăn cơm.”

Mạc Vần chậm rì rì bò dậy khỏi giường, lại ghé ngồi, bắt đầu ăn cơm, loại cuộc sống như heo này quả là loại em gái Mạc Tri cậu tha thiết ước mơ, nhưng đáng tiếc là Mạc Tri không hưởng được, còn người anh trai từng khịt mũi coi thường lý tưởng này của cô lại đang trải qua những tháng ngày như vậy.

Không biết có phải Mạc Vần quá nhạy cảm hay không mà cậu luôn cảm thấy sau khi trở lại số lần Warner nhìn cậu đặc biệt nhiều.

Có thể để người ta vui vẻ ăn bữa cơm không vội?

Đợi lúc Warner lại nhìn cậu, Mạc Vần bình tĩnh quét mắt qua, thẳng thắn đối diện Warner.

Mạc Vần sâu sắc cảm thấy Warner là người hai mặt, lúc chọc tới cậu thì cực kỳ bá đạo, còn bình thường lại không dám đối diện với cậu trong thời gian dài, thường thường lén lén lút lút nhìn nhìn, bị phát hiện thì quay đầu, lỗi tai đổ lên.

Thế nhưng lần này Warner rõ ràng có tâm sự gì đó, chỉ thấy sau khi quay đầu đi, Warner lại quay lại nhìn Mạc Vần, bàn tay cũng không ý thức mà xiết chặt lại.

Thường thì lúc Mạc Vần quan sát một người rất tỉ mỉ, hơn nữa sau nhiều ngày tiếp xúc với Warner, chỉ cần thấy tay anh ta hơi động đã biết trong lòng anh ta có lời đang kìm nén chưa nói ra.

Anh ta muốn nói hay không thì tùy, Mạc Vần tiếp tục ăn cơm, không quá quan tâm đến anh ta nữa.

Thấy cậu không nhìn, Warner lại sốt ruột, anh im lặng một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng, còn là một câu hỏi Mạc Vần không ngờ tới nhất.

“Còn một tháng nữa là thi đấu cơ giáp bắt đầu, em có muốn tham gia vào đoàn đội của anh không?”

Ánh mắt Mạc Vần chợt nhìn lại Warner, vẻ mặt không ngừng thay đổi, trong nháy mắt trong lòng liên tục cân nhắc qua vô số khả năng, cuối cùng đem mục tiêu xác định trên người Amber.

Được lắm nhóc, tôi biết cậu là tên lảm miệng không dựa dẫm được mà.

Mạc Vần còn không ngại thơ đến mức nghĩ thân phận này mãi mãi có thể giấu đi, chỉ cần cậu đã từng dùng thân phận này làm chuyện gì đó thì sớm muộn cũng có khả năng bị bại lộ.

Chỉ là Mạc Vần không ngờ ngày đó lại sớm như vậy.

Hơn nữa phản ứng của Warner quá mức bình tĩnh, Mạc Vần từng nghĩ lúc Warner biết sẽ tức giận, sau đó tra hỏi cậu sao lại lừa anh, nhưng biểu hiện lúc này của anh lại khiến Mạc Vần hơi khó hiểu.

Ánh mắt Mạc Vần dừng trên người Warner lần nữa, cậu giật nhẹ khóe môi, tỏ vẻ không có bao nhiêu hứng thú với thi đấu cơ giáp: “Tôi là hệ viễn cổ, nên tham gia thi đấu cơ giáp phải là hệ phụ trợ, tôi chỉ là hàng dõm chưa quen thuộc kỹ năng, sẽ không đi.”

Warner muốn đưa Mạc Vần vào đội cũng là có tư tâm, một khi thi đấu bắt đầu, rất có khả năng sẽ không ở học viện Horst, cứ thế tách khỏi Mạc Vần, đây là chuyện Warner cực không muốn đối mặt nhất hiện nay.

Vì thế khi Amber nói Mạc Vần là phụ trợ sư loại hình giảm tốc độ, anh cũng không nghĩ quá nhiều đã muốn kéo đối phương vào đội.

Bây giờ thấy Mạc Vần không muốn, Warner cũng chỉ có thể bó tay toàn tập. Anh tất nhiên có đầu óc, lúc lôi Mạc Vần qua chỗ mình ở, không biết trong lòng đối phương đã mắng anh đến thế nào rồi, nếu bây giờ còn cưỡng ép kéo người vào đội, cho dù đạt được mục đích, nhưng có khi người cũng đừng mơ đuổi, có lẽ là trực tiếp bye bye cũng nên.

Nghĩ một hồi, Warner quyết định dùng phần thưởng mà đa số phụ trợ sư đều không thể từ chối ra dụ lợi.

“Đoàn đội đứng đầu, ngoài phần thưởng phong phú, phụ trợ sư còn có thể trực tiếp nhận được giấy chứng nhận tư cách trung cấp, không cần người đề cử.”

Mạc Vần vốn đang hồ hững nghe Warner nói chuyện, lúc nghe đến đây, sắc mặt lập tức cứng lại, lỗ tai lặng lẽ dựng lên.

Hiện tại cậu thiếu cái gì? Thiếu một giấy chứng nhận tư cách à! Không có cái này cậu có thể vui vẻ, khỏe mạnh sống tiếp, cuộc sống cũng không có vấn đề lớn gì, nhưng lúc dùng năng lực sẽ không thoải mái như vậy nữa.

Cũng giống như bày sạp ven đường ấy, bởi vì không phải là doanh nghiệp chính quy cho nên mỗi khi nhìn thấy quản lý là phải thu sạp chạy ngay.

Thấy Mạc Văn vì chăm chú nghe mà tốc độ nhai chậm lại, trên mặt Warner nhanh chóng xẹt qua ý cười, thật lòng cam kết với cậu: “Nếu em vào đội, bọn anh sẽ cố gắng giành vị trí đứng đầu, hơn nữa hi vọng đứng đầu của bọn anh là rất lớn.”

Đứng đầu?

Mạc Văn nhớ lại lúc nhìn thấy Warner trong sân tập lúc mới vào học không lâu, kỹ năng điều khiển cơ giáp của đối phương cũng tương đối không tồi. Thực lực của cơ giáp sư không phải giả, hơn nữa có phụ trợ như cậu, nắm lấy vị trí đứng đầu đúng là không phải nói mạnh miệng.

Mạc Văn chỉ cân nhắc một lúc, trong lòng đã có quyết định, quay đầu nhìn Warner mở miệng: “Vậy thì vào đội đi.”

Lúc này cậu đã hoàn toàn quên mất chuyện lúc đầu cậu nói mình là hàng dỡm, chẳng qua, tin rằng Warner cũng sẽ không để ý mấy chi tiết nhỏ này đâu.

32. Chương 32

Edit: Thủy Lưu Ly

Mỗi học viện cũng tương đối coi trọng xếp hạng cuộc thi tình anh, học viên học viện mình đạt được thành tích tốt, tương lai sẽ càng có tiền đồ, sau đó trong lý lịch lại có tin tức năm XX tốt nghiệp học viện XX, chuyện này quả thật không khác gì đang làm quảng cáo cho học viện cả.

Trên lý lịch trên internet của thủ lĩnh Vick còn có gắn nhãn năm XX tốt nghiệp ở học viện Horst kia kìa. Học viện vừa xuất hiện danh nhân, nhất định sẽ được học viện thành khẩn mời về diễn thuyết, một là để quảng cáo cho học viện, hai là có thể cổ vũ chúng học viên, nói nôm na là ‘tôi có thể thành công, bạn cũng có thể’.

Buổi trưa vừa công bố thành tích không bao lâu, buổi chiều lúc Mạc Văn đi học, ở những nơi dễ thấy trong học viện cũng đã treo đủ loại quảng cáo.

Trên màn ảnh lớn có treo tên + ảnh + thành tích của cậu thì thôi đi, trước lớp học còn treo vải đỏ làm cái gì vậy.

Trong nháy mắt Mạc Văn có loại cảm giác trở về thời đại trước đây, trước cửa phòng học treo băng rôn, bên trên viết ‘Nhiệt liệt chúc mừng bạn học XX của trường chúng ta có được thành tích đệ X’.

Không chỉ người sau lưng nhìn cậu, mà người đi ngang qua bên cạnh cũng không nhịn được ghé mắt nhìn. Mạc Vần chợt cảm thấy lúng túng, yên lặng muốn bước nhanh vào phòng học.

Lúc trước Warner cho rằng người yêu mình là người tương đối ưu tú, vì thế dốc sức đuổi theo không ngừng. Thế nhưng không ngờ chấn động mà Mạc Vần mang cho anh lại vượt xa những gì anh tưởng tượng như thế. Anh cảm thấy chỉ riêng hôm nay đã có thể lật đổ hết những gì anh biết về cậu trước đó.

Từ lúc Amber nói với anh thật ra Mạc Vần là một phụ trợ sư, cho đến lần thi tình anh cậu đạt được vị trí đứng đầu toàn quốc này, Warner chưa từng ý thức được sự xuất chúng của cậu một cách rõ ràng như vậy, đây đã không phải chỉ một câu nổi bật đã có thể hình dung.

Trái tim trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên. Warner hít vào một hơi thật sâu, duy trì sắc mặt bình tĩnh ngồi bên cạnh Mạc Vần.

Giáo sư An vốn đã rất có thiện cảm với học viên siêu ưu tú là Mạc Vần, bây giờ khi thấy đối phương cầm được thành tích tốt trong cuộc thi tình anh, cô lập tức kích động dùng nửa tiết học để khen ngợi Mạc Vần.

Trong cùng một tiểu đội đã có hai người nhận thầu vị trí thứ nhất và thứ hai, điều này khiến mỗi bước đi của giáo sư An cũng bắt đầu ngẩng đầu ưỡn ngực, uy thế hùng hực.

Ai nói bây giờ phụ nữ vẫn phải ở nhà giúp chồng dạy con? Mấy người xem, học sinh tôi dạy dỗ cũng không kém những nam giáo viên kia, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều.

Mạc Vần cho rằng chỉ cần vượt qua buổi học này thì khi về ký túc xá sẽ không thu hút sự chú ý của người khác như vậy, thế nhưng cậu không ngờ học viện lại chọn dùng loa trực tiếp đưa tin tức buổi chiều.

Vì để có thể an ổn ăn cơm, Mạc Vần cố ý chọn thời gian hoàn toàn không nhìn thấy mặt trời mới đi ăn. Chẳng qua lúc cậu ăn được một nửa, âm thanh tin tức buổi chiều đã dần dần khuếch tán khắp học viện.

(Các vị khán giả, chào buổi tối, hoan nghênh các vị theo dõi bản tin thời sự ngày hôm nay.

Đầu tiên xin giới thiệu những nội dung chủ yếu của bản tin ngày hôm nay.

Trong cuộc gặp mặt những người phụ trách các bộ ngành quân ủy, thủ lĩnh Vick đã nhấn mạnh sang năm sẽ nâng cao phúc lợi cho quân nhân. Cuộc thi tình anh năm nay kết thúc hoàn mỹ, học viên Mạc Vần hệ viễn cổ của học viện Horst đã giành được thành tích đứng đầu. Xế chiều hôm nay, đệ nhất phu nhân Yvette ghé thăm những người bạn nhỏ ở viện mồ côi...) (Tiếp theo xin nghe đưa tin cụ thể.)

Trong nháy mắt khi nghe thấy, Mạc Vần lập tức ho khan kịch liệt, thì ra vì bất ngờ mà cậu bị sặc cơm vào khí quản, khó chịu đến mặt cũng hơi đỏ lên.

Warner ngồi bên nhanh chóng để đưa xuống, vỗ vỗ lưng Mạc Vấn, giúp cậu ho hạt cơm ra ngoài.

Amber an vị đối diện Mạc Vấn, thấy vậy, yên lặng lâu bầu một câu: “Mất muốn mù.”

Nhờ phúc của tin tức, ánh mắt của một số học viên đang dùng cơm xung quanh cũng đồng loạt quay nhìn về bên này, vừa nhìn vừa len lén bàn tán.

Mạc Vấn ngồi trong nhà ăn, nghe tin thức biến đổi cách thức khen ngợi chính mình, nếu như mình cậu nghe còn có thể, nhưng có thêm nhiều người ngồi gần cùng nghe, cậu lập tức phạm chứng lúng túng.

Tuy rằng không dễ chịu nhưng cơm vẫn phải ăn, Mạc Vấn bình tĩnh bỏ qua tầm mắt của mọi người, yên lặng gặm rau dưa trong chén.

Tình huống như thế ít nhất còn phải kéo dài một quãng thời gian, nếu như chỉ trình độ như thế đã đau “bi”, vậy sau này làm sao ăn cơm nữa.

Đây vẫn là lần đầu tiên Mạc Vấn ăn cơm với bốn người Amber, cũng tương đương việc ngầm thừa nhận cậu gia nhập nhóm bọn họ, hướng chỉ còn phải tham gia huấn luyện, việc ăn cơm cùng nhau cũng là chuyện bình thường.

...

Thời gian hoạt động của hệ cơ giáp và hệ lịch sử không giống nhau, bên lịch sử thường đều là đi học —— thư viện —— ký túc xá, hệ cơ giáp là đi học —— sân luyện tập —— sân luyện tập —— đi học, đến lúc nghỉ ngơi mới trở về ký túc xá, dù sao cơ giáp là không thể luyện tập ở ký túc xá được.

Cơm nước xong, năm người trực tiếp chạy tới sân luyện tập.

Sân luyện tập ở học viện Horst được chia làm hai loại, một loại bên ngoài, một loại bên trong. Bên ngoài là để dùng vào ban ngày, bên trong thì lúc nào cũng có thể dùng được.

Hiện tại bởi vì gần đến thời gian thi đấu, mọi người đều tụ hợp lại tranh thủ luyện tập, lúc Mạc Vấn tiến vào sân luyện tập, bên trong đã có năm người.

Người bên trong thấy có người lại đến đây, cố ý ngẩng đầu quan sát một chút, có thể bọn họ đang nghỉ ngơi, cơ giáp đều để một bên, hai chân sải ra, ngồi bệch xuống đất.

“Là Warner.” Một người như cầm đầu trong năm người, nói khề với một đồng đội ngồi bên cạnh: “Bọn họ có năm người, Warner đã tìm được phụ trợ sư rồi.”

Vừa nghe Warner đã tìm được phụ trợ sư, bốn người bên cạnh đều trợn mắt nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy người đi đầu là Warner, sau đó là bạn trai của Warner, theo sau vẫn là Amber, Dick và Lambert như cũ.

Phụ trợ sư của Warner đâu? Bốn người quay đầu dùng đôi mắt thăm thẳm nhìn đội trưởng, cảm giác bị đội trưởng lừa dối sâu sắc.

Cái này lại khiến đội trưởng sau khi biết lại giật mình hơn so với bọn họ, chấn động đến nỗi không nhận được mà bật thốt những lời nói tự đáy lòng: “Warner cũng có bạn trai?”

Sao Warner lại không thể có bạn trai! Thấy Warner càng đi càng gần, cũng không biết đối phương có nghe thấy không, một người chột dạ lên lút dùng tay nhéo đội trưởng một cái để hấn thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Đội trưởng cười gượng một tiếng, đứng lên chào hỏi Warner: “Warner, các cậu cũng đến để luyện tập?”

Warner gạt gù ngầm thừa nhận. Thấy thế, Amber vốn có quan hệ không tệ với đối phương cũng trực tiếp đứng ra chào hỏi: “Ronald, thật khéo.”

Thì ra đội trưởng tên là Ronald.

Ronald với Warner gần như đều là đội trưởng và cơ giáp sư nổi tiếng trong học viện. Chẳng qua vì hai người không cùng một tiểu đội nên Ronald vẫn không có cơ hội luận bàn với Warner, mắt thấy hai đội vừa lúc đụng phải nhau, đây không phải duyên phận thì là cái gì.

Chỉ thấy hai mắt Ronald lóe sáng, vội vàng đưa ra lời mời luận bàn với Warner.

Hắn chưa quên Mạc Vãn là do Warner mang đến, vì để tránh chuyện này bị mọi người bàn tán lung tung, còn cố ý mở miệng nói với Warner: “Nếu các cậu không có phụ trợ sư vậy chúng ta quyết đấu công bằng bốn đối bốn, xem ai ngã xuống trước tiên.”

Nhưng không ngờ Warner cũng không vội đồng ý mà quay đầu liếc mắt nhìn Mạc Vãn, thấy Mạc Vãn gạt đầu với anh, mới quay đầu trả lời Ronald: “Chúng tôi có phụ trợ, 5V5 đi.”

Có phụ trợ? Năm người đối diện kinh ngạc một hồi, Ronald không có hứng thú với bất quái không có nghĩa bốn người còn lại không có hứng thú, chưa kể lúc trước tin tức đính hôn, kết hôn của hai người họ ồn ào náo nhiệt trên mạng, mà tiêu đề bắt mắt nhất trong khoảng thời gian đó là Warner vì muốn cưới một bình dân mà cam nguyện phá hủy tiền đồ.

Chẳng lẽ tin tức sai lầm?

Nhưng cũng không đúng, nghe nói bạn trai của Warner học hệ viễn cổ, hôm nay còn truyền phát tin đối phương đạt vị trí thứ nhất trong cuộc thi tinh anh đây.

Mấy người hai mặt nhìn nhau một hồi, vẫn là Ronald phản ứng trước tiên, vội vàng gật đầu đồng ý: “Được, vậy thì 5V5.”

Warner và mấy người Dick đến nơi gửi lấy cơ giáp, Mạc Văn lấy đàn cổ sau lưng xuống ôm vào lòng, tay phải khảy khảy dây đàn một chút.

‘Tăng’ một tiếng, dây đàn phát ra một tiếng rung mát lạnh.

Rõ ràng đối phương chỉ thử một âm thôi nhưng Ronald cảm thấy trong nháy mắt da đầu như tê dại, trực giác của hắn luôn vô cùng chính xác, vị phụ trợ sư này, nhất định không phải là một nhân vật đơn giản.

Theo bốn chiếc cơ giáp từ từ lại đây, Ronald và những đồng bạn cũng điều khiển cơ giáp đi tới, lúc này, bại lộ trước mặt mọi người chỉ còn hai phụ trợ sư.

Luận bàn không thể tạo thành thương tổn với phụ trợ sư, nhưng có thể khống chế phụ trợ sư, quấy rầy tiết tấu của đối phương, vì lẽ đó, trước khi tỷ thí bắt đầu, hai phụ trợ sư đều chọn đứng sau bốn cơ giáp đội mình.

Lỗi tai Mạc Văn dán lên máy truyền tin, có cái này, không chỉ mình nói chuyện đồng đội có thể nghe được, mà khi đồng đội nói chuyện mình cũng có thể tiếp thu.

Luận bàn bắt đầu, đối phương và bên Warner đồng thời di chuyển, tốc độ của bọn họ đều không phải nhanh bình thường. Trong lúc Warner duy trì di động với tốc độ cao, cũng đồng thời chỉ huy nơi hành động của mỗi cơ giáp còn lại một cách đầu vào đấy.

“Dick, đi quấy rầy phụ trợ đối diện, Lambert theo tôi ngăn chặn Ronald.”

Máy truyền tin truyền đến âm thanh rõ ràng của Warner, tốc độ anh tuyên bố chỉ lệnh cực kỳ nhanh, giọng nói lạnh lẽo lại quả quyết.

Mạc Văn cũng không nhàn rồi, Ronald nhất định là người có thực lực mạnh nhất trong đội ngũ trước mặt, giảm tốc độ có thời gian điều tức, vì thế một lần chỉ có thể sử dụng đối với một người, Mạc Văn ưu tiên ném cho Ronald.

Phụ trợ sư đối diện hắn là tăng tốc độ, bởi vì Mạc Văn ném kỹ năng giảm 30% tốc độ lên người Ronald cũng không có hiệu quả đặc biệt rõ ràng, đây không phải là bình thường, trừ khi phụ trợ sư của đối phương đã tăng tốc độ cho hắn.

Biết thuộc tính của phụ trợ sư đối phương thì dễ làm hơn nhiều, Mạc Văn trực tiếp mở miệng nhắc nhở đồng đội: “Phụ trợ sư đối diện là gia tộc, cẩn thận tiếp cận.”

“Đừng hoảng, tôi đã đến bên cạnh anh ta, bọn họ còn chưa tới kịp.” Âm thanh Dick truyền tới.

Ngay lúc Dick chuẩn bị bắt phụ trợ sư đối diện, tình thế giữa trường lập tức xảy ra biến hóa.

Vốn Amber điều khiển cơ giáp một kéo ba kéo dài thời gian để tranh thủ cơ hội cho Dick, Warner và Lamber sút đầu mẻ trán quần Ronald, ngay lúc Dick hành động, ba người đối đầu với Amber lập tức hành động.

Bọn họ vừa động, âm thanh Warner cũng nháy mắt phóng to: “Amber trở về, bọn họ muốn bảo tồn Ronald.”

Lỗi tai lan truyền âm thanh cho đại não, đại não phát ra mệnh lệnh để thân thể hành động, biến hóa chỉ trong nháy mắt nhưng thật ra đã bao gồm những bước đi phức tạp. Hành động của Amber đã rất nhanh nhưng khi thu được mệnh lệnh rõ ràng, hành động cũng càng nhanh nhẹn, dứt khoát hơn.

Không phải năng lực phản ứng của mỗi người đều mạnh như Warner, nếu như người triển đấu với ba người chính là Warner, thì trong nháy mắt khi đối phương hành động, đã có thể ngăn cản vài giây, nhưng mà người bọn họ đối mặt lại là Amber.

Sau hai giây, ba người kia chạy đến, Amber cũng đã đuổi tới nơi, thế nhưng lúc này đã muộn, bốn người đối với hai người, muốn để một người trong đó chạy trốn quá dễ dàng.

Dick bắt phụ trợ sư đối phương cũng không phải dễ làm như vậy, bản thân phụ trợ sư kia đã là gia tộc, lại không phải người ngu đống bất động tại chỗ, tuy rằng sớm muộn cũng có thể bắt được, thế nhưng phụ trợ sư còn có đồng đội nữa.

Cho nên, Ronald đến, trực tiếp ngăn cản hành động của Dick.

Cơ giáp của Dick chú trọng linh hoạt, là loại cơ giáp nhẹ, mà Ronald vừa vặn trái ngược, là loại hình dùng cho Tank.

(nôm na là nhân vật có máu dày, khó chết trong game, chuyên gia xông lên hứng đạn, lôi kéo thù hận của boss =)))*

Loại cơ giáp này có yêu cầu cực kỳ cao với người điều khiển, phản ứng chậm không dùng được cơ giáp dày nặng, không linh hoạt cũng không thể dùng, mà Ronald là người tụ tập cả hai đặc điểm này trên người.

Hai chiếc cơ giáp cùng va chạm vào nhau, Dick trực tiếp bị đụng văng ra ngoài.

Hiện tại tình huống trên sân là ba người đối ba người, còn Dick thì bị đung ngã trên đất.

Sau khi một đòn của mình thành công, Ronald trực tiếp xông lại chỗ Mạc Vấn, lại bị Warner thành công chặn lại nửa đường.

Lúc này, từ khi bắt đầu đã có rất ít cảm giác tồn tại là Mạc Vấn, bỗng nhiên di chuyển, tiếng đàn dần dần vang lên.

Vừa rồi mọi người cũng không sử dụng đại chiêu, chỉ thăm dò lẫn nhau, mà Mạc Vấn vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên, rốt cuộc cũng phát hiện cơ hội ra tay của mình.

Phối hợp với tiết tấu triển đấu của Amber và Lambert với ba chiếc cơ giáp đối thủ.

“Tôi nói ba hai một, nói xong hai người các anh lập tức lui lại.” Mạc Vấn vừa đánh đàn, vừa thấp giọng dặn dò.

“Ba “

“Hai “

“Một “

“Lui!”

Tuy rằng Amber và Lambert không hiểu tại sao phải bỏ chạy, thế nhưng phối hợp với đồng đội là không thể chần chừ, có điều cũng may mắn là hai người đã nhanh chóng lui về sau.

Sau một giây khi hai người lui lại, tiếng đàn không còn nhu hòa mà đổi thành một khúc Bình Sa Lạc Nhạn đàng đàng sát khí. Một trong ba cơ giáp đối phương đột nhiên di chuyển, cơ giáp Thomas xoay người trực tiếp đá bay hai người đồng đội không chút nào phòng bị của mình. Đá bay còn chưa tính, còn dùng nắm tay đánh vào chỗ yếu hại của cơ giáp đồng đội.

Này nếu đánh thật cơ giáp không bị đem đi tu sửa mấy ngày là không được. Hai người nằm trong hai cơ giáp trên đất, sợ đến hoa dung thất sắc, nhanh chóng động người lăn qua một bên.

Thế nhưng Mạc Vấn vẫn không ngừng việc khống chế cơ giáp kia, chỉ nghe ‘ầm’ một tiếng, trên đất bụi bặm tung bay, bị đánh ra một cái hố to.

“Tên phụ trợ sư kia có vấn đề!” Người có cơ giáp bị Mạc Vấn điều khiển rống lên một câu.

Ronald giật mình phản ứng lại, có điều hắn chỉ vừa sửng sốt một chút, bụng dưới cơ giáp đã bị Warner nện cho một quyền.

“Bao vây phụ trợ sư kia, mặc kệ thế nào, đều vây lên giam giữ cho tôi!” Ronald lớn tiếng nói trong máy truyền tin, âm thanh rất kích động.

Warner nhìn Mạc Vấn ở phía xa, trong lòng xẹt qua một cảm giác quen thuộc nhưng gấp gáp hành động đã khiến anh tạm thời ném cảm giác này ra sau đầu.

“Nhanh chóng bảo vệ Mạc Vấn.” Warner ra lệnh.

Lần này động tác của bốn người đều cực kỳ nhanh, gần như là đồng thời với mấy người Ronald.

Không có thời gian! Trong nháy mắt, khi cánh tay Ronald giơ lên chuẩn bị bắt giữ Mạc Vấn, ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, lấy bản thân làm trung tâm, Mạc Vấn hạ xuống một vòng âm vực màu xanh lục.

Chỉ nghe Mạc Vấn bình tĩnh nói bốn chữ: “Giang Trục Nguyệt Thiên!”

Vòng Mộng Bức xuất hiện lần nữa, ở một số lượng đối thủ nhất định trong vòng, bị khống chế không thể phát skill tấn công.

Vì thế Ronald và đồng đội của hắn trong vòng Mộng Bức không có cách nào khống chế cơ giáp.

“Xảy ra chuyện gì!!! Tôi không thể khống chế cơ giáp của mình!” Ronald trong cơ giáp điên cuồng hét vào máy truyền tin.

Dường như cũng trong lúc đó, giọng của đồng đội cũng lần lượt vang lên, chuyện này cấp tốc khiến Ronald cảm thấy tuyệt vọng.

“Xuất hiện tình huống bất ngờ, tôi không khống chế được cơ giáp.”

“Đội trưởng, tôi cũng vậy.”

“Đệt, tôi cũng vậy, đội trưởng, cơ giáp của chúng ta không thể dùng để công kích!”

Tuy rằng không biết đối thủ xảy ra chuyện gì nhưng đây là thi đấu. Warner tìm đúng thời cơ, nhanh chóng hạ lệnh để Dick và Lambert vây nhốt Ronald, hai người đồng thời ra tay với Ronald.

“Đội trưởng, chạy mau! Mọi người mau chạy tản ra!” Một người nhận ra tuy rằng không thể công kích

nhưng vẫn có thể chạy trốn, khi phát hiện phe mình bị mấy người Warner vây quanh, tâm tình lập tức kích động hô to.

Bởi vì chịu kinh hãi, tiếng nói của hắn vừa thô lại hỗn hển, nhưng vẫn có thể khiến người ta nghe ra ý đồ.

Trong nháy mắt, mấy người đều cố gắng chạy trốn về những hướng khác nhau.

Bọn họ chạy trốn tương đối thành công, bởi vì ngay từ đầu mục đích của Warner đã không phải bọn họ. Bốn cơ giáp vây nhốt Ronald, loại sức mạnh khổng lồ này lập tức đánh bay đối phương lên cao.

“Đội trưởng!” “Đội trưởng cẩn thận!” Máy truyền tin truyền đến tiếng lo lắng của đồng đội.

Ba chiếc cơ giáp cấp tốc chạy trở lại cứu viện, thế nhưng bên Mạc Vãn đã có chuẩn bị, Lambert và Warner tự mình chặn lại, vì thế cho dù mọi chuyện vừa xảy ra mấy giây ngắn ngủi nhưng cũng không có cách nào cứu vãn.

Khi Ronald rơi xuống từ trên cao còn chưa kịp đổi tư thế, đã nghe ‘âm’ một tiếng, cơ giáp đã nhận đồng thời hai đòn từ Amber và Dick, đến mức Ronald ngồi trong cơ giáp cũng thu được cảm giác chấn động mạnh mẽ.

Amber và Dick vừa bắt đầu đã không tính nương tay, bởi cơ giáp của Ronald không chỉ dày nặng mà sức phòng ngự cũng là cao cấp nhất. Trong nháy mắt, trước ngực cơ giáp Ronald đã lồm vào một phần lớn.

“Đệt!” Trái tim Ronald run rẩy một hồi, lần này phải xài hết bao nhiêu tiền thì mới có thể khôi phục dáng dấp trước đó chứ. Cuộc thi còn chưa vất đầu, cơ giáp đã bị đánh đến hỏng thế này.

Nhưng bây giờ ‘chết’ đã không thể cứu vãn, tuy rằng lúc này Warner và Lambert đấu chính diện với ba cơ giáp bên đội mình, nghe 2V3 có vẻ rất chịu thiệt, nhưng cơ giáp bọn họ không bị tổn hại quá lớn, trái lại là hai người bọn họ ngăn cản ba người bên phía mình.

Ronald lắc mình tránh thoát công kích của Amber, nhưng một chiêu quét ngang chân của Dick lại không có cách nào lẩn tránh, cho nên cơ giáp lần nữa trúng phải công kích trí mạng.

Ronald đã nghe thấy cơ giáp phát ra tạp âm khi hoạt động, tuy rằng trong lòng không cam, nhưng vì để tránh cơ giáp thật sự vỡ vụn trước cuộc khi, không thể làm gì khác là liên kết máy truyền tin, chịu thua.

Cuộc tranh tài này thực sự đánh đến thoải mái tràn trề, Ronald không ngờ sự phối hợp của đối phương lại ăn ý không thua đồng đội mình, hơn nữa có Mạc Vãn phụ trợ, quả thật như có thần trợ.

Tám người từ cơ giáp nhảy xuống, vài người thể lực bình thường đã thở hỗn hển như trâu. Điều khiển cơ giáp là một việc cần rất nhiều thể lực, ngoài việc trong suốt quá trình thần kinh đều phải ở trong tình

trạng căng thẳng, động tác cũng phải duy trì di động và bạo phát ở tần suất cao.

Dick không chê trên đất không sạch sẽ, vừa xuống cơ giáp đã nằm sải lai tại chỗ, đến nói cũng không muốn nói một tiếng.

Hai bên đồng thời kiểm tra trình độ tổn hại của cơ giáp, cơ giáp Ronald bị đánh khiến hành động chậm chạp, cần phải đến xưởng tu sửa, ba người kia thì hoặc nhiều hoặc ít cũng có vài cái hỏng do đối phương đâm ra.

Còn bên Mạc Vãn thì ngoài Amber, những người khác đều chỉ tính là vết thương nhẹ, ngay cả Dick dù bị Ronald đánh bay ra ngoài, cũng bởi không phải chịu đòn lần nữa nên cũng chỉ bị đá ra một cái hố nông mà thôi.

Cũng nhờ khả năng phán đoán của Warner rất tốt, kết luận Ronald vừa bắt đầu nhất định sẽ cẩn thận vì thế mới to gan để Amber 1V3, tuy rằng cơ giáp bị tổn hại tương đối nghiêm trọng, nhưng còn chưa đến mức cần đến xưởng sửa chữa.

Lần này Amber không la hét đau lòng, mỗi tháng quốc gia đều trợ cấp cho mỗi đoàn đội cơ giáp hợp lệ một số tiền sửa chữa cố định, hơn nữa, có Warner mà, sửa chữa gì đó cứ tìm Warner chi trả là được rồi.

Mỗi trận thi đấu bình thường đều có tác dụng hơn nhiều so với việc yên lặng tự mình luyện tập một ngày, vì thế lúc này hai bên đều thu được ích lợi không nhỏ. Trước khi đi, Ronald đứng ngay trước mặt Warner, ý tứ sâu xa nhìn Mạc Vãn một chút rồi mới nói với anh: “Cậu có một phụ trợ sư rất giỏi, thế nhưng hiện tại chúng tôi đã hiểu rõ các Skill của các cậu, trong cuộc thi sắp tới, nếu muốn thắng chúng tôi sẽ không còn dễ dàng như vậy.”

“Cũng vậy.” Warner nhìn Ronald trả lời.

Warner tất nhiên biết trong cuộc tranh tài này Mạc Vãn là then chốt thắng lợi, nếu không phải Mạc Vãn khiến đối phương lộ sơ hở, thì Ronald cũng sẽ không có cơ hội lạc đàn.

Thi đấu cơ giáp thật ra là một chuyện rất lãng phí thời gian, dù sao khi thi đấu, trừ khi mấy người toàn lực công kích một người, nếu không sẽ rất khó tạo thành vết thương trí mạng, mà cơ giáp lại vô cùng linh hoạt, thêm vào đó là khả năng phối hợp giữa các thành viên trong đội, rất khó có thể tìm được cơ hội thật sự để toàn lực ra tay với một cơ giáp.

Mà Mạc Vãn gia nhập, khiến cơ hội này nhanh chóng xuất hiện, miễn cưỡng thúc đẩy thời gian kết thúc thi đấu nhanh hơn.

Warner không ngờ Mạc Vãn miễn cưỡng nói mình là hàng dõm, anh cũng đã làm tốt chuẩn bị bị đối phương cản trở, nhưng kết quả Mạc Vãn lại cho anh nhìn thấy cái này.

Warner đã không rõ ràng rốt cuộc mình bị kinh hỉ hay là kinh hãi, nếu khả năng ghi nhớ của anh không sai thì năng lực của Mạc Vần vô cùng giống với vị phụ trợ lúc trước anh muốn tìm.

Không giống với Warner chỉ từng nhìn video thi đấu của Mạc Vần một lần trước đó, vì để tìm được ‘Tôi có bóng dáng’, Lambert đã xem tất cả video thi đấu của Mạc Vần ra nhìn một lần, có cái thậm chí còn lặp đi lặp lại nhiều lần, vì thế, đến khi thi đấu kết thúc, trong lòng Lambert đã có thể hoàn toàn xác định Mạc Vần = Tôi có bóng dáng.

Trở về ký túc xá, Mạc Vần vừa định vào phòng nghỉ ngơi như thường, kết quả đã bị Warner kéo lại.

“Em không giải thích về năng lực phụ trợ của em một chút sao? Hàng dờm? Hừm?” Mấy từ cuối cùng còn hơi lên giọng, nghe ra thật đúng là tiêu hồn.

Thấy Warner lại phạm phải bệnh đại, Mạc Vần xoay người, dựa vào khung cửa, lần đầu cởi bỏ dáng vẻ ngoan ngoãn lúc thường mà nhìn Warner.

Ánh mắt Mạc Vần nhìn thẳng đối phương, khóe môi chậm rãi nhếch lên, nguy hiểm ẩn nấp bên dưới vẻ mặt: “Đúng như những gì anh thấy, tôi cần phải giải thích cái gì?”

Dáng vẻ lúc này của Mạc Vần hoàn toàn khác hẳn vẻ mềm yếu, vô hại trước kia, trong lòng Warner cả kinh, bất tri bất giác đã buông lỏng tay ra.

Mạc Vần nở nụ cười, xoa xoa tổ tay bị nắm của mình, đẩy Warner ra, trực tiếp trở về phòng.

Trước luôn tỏ vẻ rất dễ nói chuyện, thật ra cậu đã nhìn rất lâu, bây giờ Warner lại chọc cậu lần nữa, muốn giở lại trò cũ, e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Mình không thể chạy chẳng lẽ còn không thể khống chế sao?

Nếu Warner vẫn khư khư cố chấp thì đừng trách cậu để anh ta cởi quần chạy vòng quanh lý túc xá.

33. Chương 33

Edit: Thủy Lưu Ly

Trải qua trận đấu với đoàn đội của Ronald, tin Mạc Vần là phụ trợ sư đã yên lặng truyền khắp học viện này, nhưng đa số mọi người vẫn duy trì thái độ nửa tin nửa ngờ, bởi dù sao thân là phụ trợ sư lại chọn học hệ lịch sử viễn cổ là một chuyện quá mức không bình thường.

Mà Mạc Vần bị cho là không bình thường, lúc này đang ở ký túc xá, bị Pohl tìm đến, quần lấy không tha. Thật ra lần đầu tiên khi nghe người khác nói về chuyện này, Pohl không hề tin, nhưng sau khi hỏi lại Amber, mới mang theo lửa giận bùng bùng giết tới nơi.

Hơn nữa ký túc xá hai người quá gần cũng không tốt, chỉ cần đi hai bước là tới, hoàn toàn không cần xô giày.

“Mạc, cậu quá không nghĩa khí, chuyện lớn như vậy mà cũng giấu tót!” Sau khi Pohl hung hăng lắc lắc Mạc Vần nửa ngày, rốt cuộc cũng nguôi giận nhưng oán niệm thì vẫn còn chút ít.

Mạc Vần nhân cơ hội này giải thoát chính mình khỏi ma trảo của cậu ta, ‘chân thành’ giải thích: “Tôi sợ các cậu cảm thấy tôi kỳ quái, dù sao cũng chưa bao giờ có phụ trợ sư nào lại đi chọn những chuyên nghiệp khác cả.”

Pohl khinh bỉ liếc Mạc Vần, mạnh mẽ phun trào một câu: “Uổng công ban đầu tởn xúc động tràn trề nói chúng ta giống nhau, hừ, khó trách mỗi ngày cậu đều không rời khỏi cây đàn này.”

Nói đến đây, Mạc Vần càng chột dạ, vì thế chỉ cười cười, thông minh không nói tiếp.

Chẳng qua có quây thế nào thì trước khi Warner tan học, Pohl cũng sẽ tranh thủ chuẩn trước một bước, không thể không nói, có đôi lúc, Warner là một tấm bia đỡ đạn tương đối chất lượng.

...

Hiệu ứng kèm theo sau khi cuộc thi tinh anh kết thúc vẫn không biến mất, cho tới bây giờ, đã có hơn ba cơ sở nghiên cứu chính quy phát ra lời mời đối với Mạc Vần, nhưng Mạc Vần lại không có dự định sau khi tốt nghiệp sẽ dấn thân vào công việc nghiên cứu lịch sử.

Trước không nói nghiên cứu lịch sử cần đến rất nhiều nơi để tiến hành khảo sát thực địa, chỉ riêng điểm ấy, Mạc Vần đã không phù hợp điều kiện chứ nói chi đến chuyện khác.

Thế kỷ 21 đúng là nằm trong phạm vi khảo cổ, nhưng muốn làm một nhân viên nghiên cứu lịch sử, không phải chỉ biết những đồ vật liên quan đến thế kỷ 21 là có thể làm được.

...

Đã mấy ngày rồi Mạc Vần chưa gặp lại Fibbi, thừa dịp chưa tới thời gian ăn trưa, cậu quyết định mặc quần áo tử tế rồi đón xe đến học viện Illinois tìm người.

Thân là một người ngoài học viện, Mạc Vần đương nhiên không thể tự do ra vào, sau khi liên hệ Fibbi, Mạc Vần đến nhà ăn bên cạnh gọi món chờ đối phương.

Tốc độ của Fibbi rất nhanh, hơn nữa hôm nay cô còn trang điểm nhẹ, nhìn xinh đẹp, đáng yêu hơn rất nhiều.

“Đẹp mắt không?” Fibbi ngồi đối diện Mạc Vần, nâng mặt nhìn cậu.

“Đẹp lắm.” Nói xong, Mạc Vần nhấp một ngụm nước trái cây, sau khi thả ly nước xuống bàn, mới nhìn Fibbi lần nữa, hỏi: “Sao hôm nay lại muốn trang điểm vậy?”

Không hỏi còn đỡ, vừa nhắc đến, Fibbi liền đỏ mặt, lẽ mà mãi một lúc mới khe khẽ đáp một câu mà đến Mạc Vần cũng không nghe rõ.

“Em nói cái gì?” Mạc Vần không thể không hỏi lại lần nữa, nhưng lời nói kế tiếp của Fibbi vẫn khiến Mạc Vần cảm thấy như sấm sét giữa trời quang.

“Đính hôn?” Mạc Vần tỏ vẻ hơi khó có thể tin, Fibbi mới bao lớn chứ, lại đính hôn?!?

“Vâng, đã đính hôn mấy ngày trước. Bọn em từ nhỏ đã biết nhau, cùng nhau lớn lên, nên đến tuổi cứ tự nhiên mà ở bên nhau.” Nói tới đây, Fibbi cười e thẹn: “Chiều nay anh ấy sẽ đến đón em ra ngoài chơi, cho nên em mới ăn diện một chút.”

“ ... ”

Bị chuyện đính hôn của Fibbi đã kích một hồi, Mạc Vần qua loa ăn xong bữa trưa, rồi ngơ ngác ngác trở về ký túc xá.

Đến khi vào phòng, Mạc Vần cũng không nhìn thấy Warner, có thể là buổi chiều anh có lớp? Chẳng qua lúc này Mạc Vần thật sự không hơi sức đâu mà nghĩ ngợi mấy chuyện này, chỉ mất hồn cầm theo quần áo sạch vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh chia làm hai phần, phần trước là để đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh, phần sau là phòng tắm, chỉ bị ngăn bởi một cánh cửa, khi mở cửa ra sẽ nhìn thấy một chiếc bồn tắm cực lớn.

Mạc Vần chỉ dùng tay nhẹ nhàng đẩy thì cửa đã bị mở ra. Cậu vừa định cúi đầu cầm quần áo sạch treo trên giá, bỗng nhiên phát hiện có gì đó sai sai.

Bởi vì trên giá đã treo sẵn quần áo của người khác.

Mạc Vần ngay lập tức xốc lại tinh thần, vội vàng quay đầu nhìn xem, vừa vặn nhìn thấy Warner thân trần ngâm mình trong bồn tắm, lúc này anh cũng đang trợn tròn mắt ngẩn đầu nhìn cậu.

Giời ạ!

Mạc Vần chưa bao giờ thấy ánh mắt Warner vô tội như thế, dưới ánh sáng, đôi mắt màu xanh lam của anh càng ướt át, trong suốt, chẳng qua lúc này dường như anh đang phải chịu một sự kinh hãi gì đấy.

Một chàng trai cao to cỡ mét chín, trên mặt mang theo kinh hoàng cuộn người lại, ý đồ vùi người vào bồn tắm lớn.

(=))))

Nhưng đáng tiếc chỉ phí công, bởi có lẽ anh chỉ muốn đơn giản ngâm người một hồi, nên trong nước một chút bọt xà phòng cũng không có, vì thế vị trí Mạc Vần đang đứng lúc này hoàn toàn có thể nhìn rõ toàn cảnh bên đó.

“Sao anh đi tắm lại không đóng cửa?” Mạc Vần cau mày trả đũa, nếu như ở trạng thái bình thường cậu có thể nhận ra bên trong có người, nhưng hiện giờ, cậu đang ở trong trạng thái lơ mơ lơ mờ cho nên mới không để ý mà xông loạn vào trong như vậy.

Nhưng nói thật thì trong lòng Mạc Vần cũng không thấy lúng túng bao nhiêu cả, bởi lúc trước, khi học đại học, thời điểm tắm rửa gần như đều rủ cả đám đi tắm chung, hiện tại chỉ thấy sơ thể này thì tính là gì.

Warner ngồi trong nước dùng tay che lấp thân thể, vẻ mặt căng thẳng nhìn Mạc Vần, trả lời: “Em đã quên cửa không có khóa à?”

Đầu Mạc Vần đầy vạch đen, đúng là cậu đã quên mất chuyện này, sau khi nhìn thấy Warner đang tắm, thì theo thói quen kiểm soát đập lại.

Hiện tại quan hệ giữa nam và nam với nhau đã không còn quá thuần khiết, cứ nhìn chằm chằm Warner đang trần trụi cũng không thích hợp, không thấy anh ta đã bị cậu dọa thành dạng gì rồi sao.

Vì để tránh Warner tiếp tục vùi đầu trong nước dẫn đến chết chìm trong bồn tắm, Mạc Vần lập tức kéo cửa đi ra ngoài.

Trở lại phòng mình, trong đầu Mạc Vần còn chột lóe độ to nhỏ vật nào đó của Warner, rồi suy nghĩ tự kỷ kích thích chính mình, mới thỏa mãn nằm xuống.

Thân cao thì có ích lợi gì, không phải thứ đó cũng to nhỏ giống nhau sao.

Warner không biết lúc này Mạc Vần đang âm thầm cười nhạo mình, thấy cậu vừa đi, anh cũng không còn lòng dạ nào mà ngâm mình nữa, đành xả hết nước trong bồn, mặc quần áo chỉnh tề, ra khỏi phòng tắm.

Anh hoàn toàn không ngờ bản thân sẽ có ngày bị người xem hết trơn như vậy.

Warner đứng trước cửa phòng ngủ của Mạc Vần, không biết có nên tiến vào hay không, nếu là lúc trước, anh nhất định sẽ dứt khoát mở cửa bước vào, nhưng bây giờ, khi bị người xem sạch trơn, trong lòng bỗng dưng có một loại cảm giác xấu hổ không tên.

Mạc Vần nằm trên giường nhìn Quang Nãi, hệ lịch sử chính là nhàn nhã như thế, sau khi tan học là có thể ở ký túc xá muốn làm gì làm, chỉ cần không sợ thi trượt.

Cậu đã sớm nghe thấy tiếng bước chân của Warner dừng trước cửa, chỉ là không hiểu tại sao anh lại không vào. Điều này không giống tác phong bình thường của Warner chút nào cả.

Warner đứng trước cửa do dự một lúc, rồi lựa chọn trở về phòng mình.

Mạc Vần cho rằng hôm nay Warner sẽ không tiếp xúc với mình, không ngờ chỉ một lúc sau Quang Nãi đã thu được tin nhắn do Warner gửi đến

(Vào đầu trường giả thuyết đánh mấy trận?) Đường như còn sợ Mạc Vần không đồng ý, phía sau còn bỏ thêm một câu (Bồi dưỡng sự ăn ý trong thi đấu).

Mạc Vần vui vẻ đồng ý, trả lời một chữ (Được).

Có thể là trong lòng tràn ngập đồng tình với người kia nên mới dễ dàng đồng ý chuyện này như vậy. Lấy một chuyện đến làm ví dụ đi, nếu một cô gái có thân hình gầy gò nhưng vòng một cực kỳ đầy đặn sẽ cực thu hút sự chú ý của người khác, nhưng nếu đổi lại thành một cô gái có thân hình mập mạp có vòng một đầy đặn, mọi người có khả năng sẽ cho rằng đó là nhờ thịt nhiều mà ra.

Mạc Vần cũng thế, Warner cao hơn cậu không nói còn cường tráng hơn cậu một ít, kết quả vật nào đó cũng tầm tầm như cậu, nhất thời khiến cậu cảm thấy vóc dáng cao lớn của anh thật uống phỉ, cộng thêm trong lòng lại nảy sinh một chút đồng tình quý dị.

...

Mạc Vần đã rất lâu rồi không vào khoang ngủ đông, lúc đăng nhập thành công, cậu suýt bị tiếng nhắc nhở của hộp thư ồn chết.

Mạc Vần làm như không thấy, trực tiếp xóa sạch, tìm danh sách bạn tốt, Mạc Vần đưa nickname trên mạng của Warner vào—— Đặt cái tên.

Trình độ đặt tên này cũng thật có tài, vừa nhìn đã biết đây là phong cách của Warner.

Mạc Vần không biết cậu vừa xuất hiện đã gây sóng gió khắp nơi, bởi cậu đã sớm cài đặt từ chối bất cứ người nào thêm bạn tốt. Cũng vì lúc trước có quá nhiều người xin làm bạn, cho nên, để tránh phiền phức, cậu mới trực tiếp đóng cửa chức năng này lại cho khỏe người.

Thế nhưng vẫn có cách khác để thêm bạn tốt, nói cách khác, nếu Mạc Vần không đồng ý thêm đối phương thành bạn tốt, thì mặc dù danh sách bạn tốt của đối phương có cậu, nhưng trong danh sách bạn tốt của cậu lại không có tên đối phương.

Vì thế khi cậu vừa login, có rất nhiều người nhận được nhắc nhở ‘Tôi có bóng dáng’ đã login, cũng vì điều này mà diễn đàn lập tức náo nhiệt hẳn lên.

‘Tôi có bóng dáng’ trở lại thế giới giả thuyết lần nữa là một việc lớn. Lúc trước Mạc Vần lấy kỹ năng phụ trợ kỳ dị quét sạch bốn phương, nhất thời thanh danh bùng nổ, được rất nhiều người tôn sùng là đại thần phụ trợ trong lòng bọn họ.

Nhưng mà đại thần phụ trợ này lại như phù dung chớp mắt, xuất hiện và biến mất chỉ dùng thời gian một tuần lễ, sau khi sáng lập kỉ lục thắng liên tiếp lập tức biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Hơn nữa bởi vì cậu hay độc lai động vãng, cho nên khắp thế giới giả thuyết càng không tìm ra một ai quen thuộc với cậu.

Bây giờ người đã biến mất lại trở về, không biết sẽ khiến bao nhiêu fans vui mừng khôn xiết. Phải biết bọn họ vẫn kiên trì nói Mạc Vần không phải vì sợ hãi đối thủ ở đấu trường trung cấp mà lùi bước, mà vì hiện thực có việc mới tạm thời biến mất, chẳng qua kiểu biện bạch này đều bị rất nhiều anti fans cười nhạo.

(Đại thần Bóng dáng hoa lệ trở về, có ảnh chụp, có chân tướng.)

Nhấn vào topic, chỉ thấy bên trên đột nhiên xuất hiện hình ảnh thời gian Mạc Vần login vào hôm nay, bên dưới có viết: Không phải fan Bóng dáng, chỉ đơn giản là tò mò nên thêm cậu ta thành bạn tốt, kết quả phát hiện xế chiều hôm nay cậu ta lại login. Xem qua video thi đấu của Bóng dáng, không nâng không chìm, đối phương quả thật có thực lực được gọi là đại thần, anti fans vẫn nên ngừng tay đi, nếu không tôi sợ đến cuối cùng mặt mấy người sẽ bị tát đau đó.

Tầng 1: Nà nì, tui không nhìn nhầm chứ, đại thần login? Tê tê tui không lướt diễn đàn, tui muốn vào đấu trường giả thuyết!

Tầng 2: Cậu ta còn có mặt mũi để trở về hả? Ha ha.

Tầng 6: Lầu 2, thím bị ngu sao, tại sao không có mặt mũi trở về? Cũng không có làm chuyện gì phạm pháp thì sợ gì chứ.

Lầu 19: Lầu 2 tìm ngược.

Lầu 30: Trở về là tốt rồi, đại đại dừng rồi đi dễ dàng nữa, mỗi một video tranh tài của ngài tôi đều xem, thật sự là siêu cấp siêu cấp lợi hại.

Lầu 35: Đệt, tui chỉ do dự trong chốc lát sao lại mọc ra nhiều tầng lầu như vậy? Đại thần quá tuyệt!

Tầng lầu ngày càng nhiều, rất nhanh trước topic đã được gắn thêm một chữ ‘hot’, đại biểu trình độ não nhiệt của topic này.

Lúc này Warner hoàn toàn không biết trên diễn đàn đang xảy ra chuyện gì cả, đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với nickname của Mạc Vãn trên mạng, sau khi thêm cậu thành bạn tốt, Warner mở tư liệu của Mạc Vãn ra nhìn một chút, đã suýt bị thành tựu thăng liên tiếp của cậu chói mù mắt.

Một lời mời tổ đội được gửi tới, Mạc Vãn đồng ý, lập tức, hai người đã ở chung một đội ngũ.

Chọn xứng đôi đội ngũ 2V2, Warner lại phát hiện mình vẫn đứng lại tại chỗ mà không được truyền tổng vào bản đồ, lúc này anh mới nhớ ra, Mạc Vãn vẫn còn trung cấp, còn mình là cao cấp.

Đấu trường trung cấp không thể vượt cấp đến cao cấp để tranh tài, mà đấu trường cao cấp thì có thể đi thẳng đến đấu trường trung cấp thi đấu, chẳng qua không có mấy người muốn làm như vậy mà thôi.

Thua mất mặt, thắng cũng rất mất mặt, quả thật là hành động vớ vẩn mà không có kết quả tốt. Hơn nữa vì để tránh người đấu trường thấp và người đấu trường cao kết phường tổ đội kiếm hơi tỷ lệ thắng, loại sắp xếp này chỉ ký thua không ký thắng.

Nói như vậy có nghĩa là người từ đấu trường cao cấp xuống đấu trường cấp thấp thi đấu, thắng không có ghi chép, thua sẽ bị ghi lại một bút, vì thế, càng không có người nào muốn khiêu chiến vượt đấu trường cả.

Warner cũng không phải quá để ý đến chuyện này, sau khi anh tiến vào đấu trường trung cấp, nhân xứng đôi đội ngũ 2V2 lần nữa, lần này lập tức được truyền tổng vào bản đồ

Xứng đôi đội ngũ có nghĩa đối diện có khả năng rất lớn là người quen biết tổ đội thi đấu, giống như Mạc Vãn và Warner vậy, sau khi online sẽ tìm đối phương tổ đội, rồi cùng thi đấu.

‘Cây trí tuệ’ và ‘Cá trí tuệ’ là một cặp anh em ruột, đã là anh em thì trình độ phối hợp giữa hai người sẽ rất ăn ý, hơn nữa kỹ thuật thao tác của hai người họ cũng rất thành thạo, cho nên đã sớm trở thành sự tồn tại hơi có chút danh tiếng trong đấu trường trung cấp, cũng vì vậy mà bọn họ rất hiếm khi cảm thấy hãi hùng khi gặp đối thủ như cặp trước mặt này.

Tại sao lại cảm thấy như vậy? Bởi vì số bọn họ rất hiếm khi liên tiếp đụng phải đại thần, tiểu thần như vậy, thắng là không thể, thua thì bị trừ điểm, còn chưa nói đến tỷ lệ thắng quá thấp, nếu bọn họ muốn thăng cấp lên đấu trường cao cấp thì phải tích góp điểm đến ngày tháng năm nào đây.

Vậy nên hiện tại, hai anh em Cây trí tuệ đã cảm thấy sau khi rời bản đồ cần phải rửa mặt để tỉnh táo lại một phen, đây là cái số cho ngập phải ruồi gì vội, cơ giáp sư đối diện là đại thần đấu trường cao cấp, phụ trợ sư là đại thần Bóng dáng trong đấu trường cấp thấp. Có người nói đại thần Bóng dáng chưa lên tới cao cấp hoàn toàn vì chẳng muốn login mà không phải không có thực lực.

Nếu nói hai người kia không quen biết nhau, bọn họ một chút cũng không tin, ở tình huống khác đấu trường, trừ tổ đội xứng đôi ra, thì một đại thần và một đại thần khác ngẫu nhiên bị hệ thống tổ đội là chuyện có tỷ lệ so với con kiến còn nhỏ hơn.

Cá trí tuệ thông minh mở ra công năng video, bọn họ rất khó có cơ hội luận bàn với người ở đấu trường cao cấp, tuy rằng đối thủ lúc này rất hổ hàng, nhưng cũng là một cơ hội tốt.

Đến khi thi đấu bắt đầu, đếm ngược vừa kết thúc, Warner lập tức xông lên đầu tiên, trước khi đối phương tiến hành vây công Mạc Vãn đã chặn đối phương lại.

Nói thật, lúc này Cây trí tuệ và Cá trí tuệ vẫn còn chút tâm cao khí ngạo, tốt xấu gì bọn họ cũng được coi là hai tiểu thần ở đấu trường trung cấp, sau khi nhìn thấy Warner và Mạc Vãn, tuy rằng hơi hơi giật mình xú, nhưng trong lòng họ càng nhiều là cảm giác nóng lòng muốn thử.

Tuy rằng không thắng được nhưng nếu có thể kéo dài thời gian thì dù nói ra cũng có chút mặt mũi, suy cho cùng thì thi đấu với hai vị đại thần, còn kéo dài được một thời gian mới bị đại thần đánh gục, nghe qua có cảm giác đặc biệt lợi hại được không.

Nhưng hình như bọn họ đã nghĩ quá nhiều.

Sau khi mở màn, Cây trí tuệ và Cá trí tuệ đã sớm hiểu Mạc Vãn khó chơi thế nào, nên vừa bắt đầu bọn họ đã dứt khoát bỏ qua Mạc Vãn mà xông thẳng đến chỗ Warner. Cơ giáp trong thế giới giả thuyết là giống nhau, hai cơ giáp cùng vây công một cơ giáp, muốn kéo dài thời gian chắc cũng có thể kéo dài được một hồi chứ.

Thế nhưng bọn họ đã coi thường trình độ thao tác cơ giáp của Warner. Lúc phát hiện hai cơ giáp đối diện muốn đột kích mình, Warner đã trực tiếp lộn ngược ra sau hai cái, hoàn mỹ tránh né được đòn công kích đầu tiên, hơn nữa, vào đúng lúc này Mạc Vãn cũng đuổi tới nơi, đứng bên cạnh Warner, trực tiếp ném xuống một vòng Mộng Bức —— Giang Trục Nguyệt Thiên.

Warner đã hiểu quá rõ hiệu quả của skill này, lúc skill vừa ra, Warner lập tức chủ động xuất kích.

Ngay lúc hai anh em trong vòng còn chưa kịp phản ứng lại, Cá trí tuệ đã bị oanh tạc đến ngã nhào, trong vòng chỉ còn lại mình Cây trí tuệ đứng trên đất cố gắng phản kháng.

Player ở đấu trường trung cấp và cao cấp vẫn khác nhau rất lớn, đầu tiên là sức mạnh bạo phát và năng lực phản ứng của người ở đấu trường cao cấp đều vượt trên người ở đấu trường trung cấp, cộng thêm để thắng cấp đến đấu trường cao hơn, kinh nghiệm chiến đấu giữa hai cấp đấu trường cũng chênh lệch càng

nhieu, càng phong phú.

Huống chi Warner còn là đại thần ở đấu trường cao cấp, vì thế Cá trí tuệ bị ngã nhào là không oan.

Bây giờ đối diện chỉ còn lại một người, mà Mạc Vần và Warner còn cảm thấy bản thân chưa sử dụng bao nhiêu lực, kết quả có thể tưởng tượng được, Cây trí tuệ rất nhanh đã nối gót theo anh em Cá trí tuệ của mình.

Đây là lần đầu tiên Mạc Vần hợp tác tiến hành 2V2 với Warner, so với những cơ giáp sư tay mơ trước đây, tổ đội với Warner đúng là quá ung dung, không cần nhọc nhằn khổ sở lén lút ném skill kéo dài tổn thương cho đối thủ, thời gian kết thúc còn không phải nhanh bình thường, chỉ hai chữ, thoải mái!

Tương tự, đây cũng là lần đầu tiên Warner nhanh chóng lấy được thắng lợi khi thi đấu 2V2 như vậy, hưng phấn trong lòng lập tức bị đốt lên.

Cho nên sau đó, suốt cả một buổi tối, hai người bắt đầu điên cuồng càn quét khắp đấu trường trung cấp, không có chiến tích lại không có điểm thi đấu, cũng không biết bọn họ muốn quậy cái gì nữa.

Lúc này Lambert vẫn còn giữ thói quen mỗi ngày dạo qua diễn đàn giả thuyết, so với những topic thường chỉ xuất hiện tên Mạc Vần mà nói thì ‘Đặt cái tên’ luôn luôn biết điều, bây giờ cũng bồng bồng bình bình trên trang đầu của diễn đàn.

(Đại thần trở về! Hình như đang muốn cùng ‘Đặt cái tên’ đồng thời chế bá đấu trường? Oán niệm đến từ nhóm đại thần? Chủ topic đã ngã nhào, bây giờ chỉ còn lại mấy điểm.)

“ ... ”

Lambert yên lặng lấy Quang Não ra, chuẩn bị khuyên nhủ Warner và Mạc Vần ngừng hành động ngược cún lại, hai người bọn họ không biết lúc này trên diễn đàn đã ‘tiếng oan than dậy đất trời’ sao?

34. Chương 34

Edit: Thủy Lưu Ly

Cuối cùng, lúc Mạc Vần ngừng tay thì đã hơn nửa đêm, điều này dẫn đến việc, sáng mai, khi cậu đi học phải mang theo một đôi mắt gấu trúc nhàn nhạt.

Thấy hai người Mạc Vần và Warner mang theo vành mắt đen, lão đạo ngồi xuống ghế, Pohl ngồi cạnh hí hí cười trộm, cũng không biết lúc này trong đầu cậu ta đã bắt đầu nào bỏ bao nhiêu hình ảnh 18+ thì mới

cười dâm dề, bỉ bựa như thế.

Ngày hôm nay, nội dung giảng bài của giáo sư An vẫn là những đồ dùng thông thường ở thế kỷ 21, cũng là đề thi vòng cướp quyền trả lời lần thi lựa chọn thí sinh đại diện cho học viện lần trước, máy chủ máy tính.

Lần này không phải chỉ đơn giản là giảng giải niên đại, hay cấu hình, mà theo những hình ảnh tỉ mỉ dần xuất hiện trên màn ảnh, Mạc Vãn liền đoán ra bài học hôm nay là muốn mọi người hiểu rõ cấu tạo và tên gọi những linh kiện chủ yếu bên trong máy tính.

Vẫn là phương pháp điều phối ban đầu, vẫn là mùi vị quen thuộc ấy.

Thấy vậy, Mạc Vãn quyết định tìm vị trí thích hợp gục xuống ngủ bù, trước khi sắp ngủ cậu còn gian nan mở mắt ra dò xét Warner một chút, phát hiện, tên kia quả nhiên vẫn còn giả vờ thành bộ dạng nghiêm túc, chính đáng.

Rõ ràng nghe như rơi vào sương mù nhưng vẫn duy trì thế ngồi nghiêm chỉnh, nhìn như rất chăm chú nghe, nhưng nếu thật sự gọi anh ta lên trả lời, nhất định cả nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

Mạc Vãn cứ tưởng bản thân sẽ được ngủ thẳng đến khi tan học, thế nhưng có một linh kiện mà cả lớp vẫn không có người nào trả lời được, khiến giáo sư An không thể không ‘nắm đầu’ Mạc Vãn dậy.

Đối với giáo sư An, Mạc Vãn thật sự chính là một tiểu thiên sứ làm ấm không khí, mỗi khi tiết học trở nên tẻ ngắt, cứ tìm cậu thì nhất định không nhầm.

Cho nên ngay sau đó, Mạc Vãn đã bị Warner dùng cánh tay lén lút đánh thức, cũng không quên đưa tay chỉ giáo sư trên đài.

Mạc Vãn nháy mắt hiểu ra, ngẩng đầu nhìn ngó bốn phía, vẻ mặt vẫn còn hơi mờ mịt. Warner nói cho cậu biết giáo sư gọi cậu trả lời vấn đề, thế nhưng anh không có nói là vấn đề gì mà.

Lúc này nên làm gì bây giờ? Mạc Vãn dựa vào ống tay áo rộng lớn của mình, đưa tay túm túm cánh tay Warner cầu cứu.

Nhưng mà sao Warner có thể biết được, tuy rằng anh làm bộ chăm chú nghe giảng, nhưng tư tưởng đã sớm bị thả lỏng còn chưa kịp trở về. Giáo sư An biết anh là hệ cơ giáp, muốn tới nghe giảng chỉ là vì ‘túy ông chỉ ý bất tại tửu’*, vì thế cũng chưa bao giờ gọi anh trả lời câu hỏi.

(* hiểu đơn giản là có ý đồ khác =))

Chờ Warner nửa ngày mà không thấy anh nói gì, cuối cùng Mạc Vãn cũng hiểu là không thể trông cậy vào đối phương, chỉ đành chân thành nhìn kỹ giáo sư An, nhờ cô lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Sau khi tan lớp, hai người Mạc Vắn và Warner một trước một sau đi tới, Mạc Vắn đã sớm nhìn ra Warner không có hứng thú với bài học khoa lịch sử, nhưng cố tình mỗi ngày đều kiên trì đến nghe giảng, đáng về đầu óc mơ hồ thể kia khiến cậu cũng cảm thấy khó chịu thay anh.

Trở về tức xá, Mạc Vắn chủ động gọi Warner lại, hai người ngồi trên ghế sa lông, lần đầu tiên cẩn thận tâm sự với nhau.

Trải qua chuyện cùng phối hợp thi đấu ở đấu trường giả thuyết ngày hôm qua, Mạc Vắn phát hiện, thật ra Warner là một người rất ngây thơ, nếu thấy chuyện gì làm mình hài lòng, cho dù không có chút ý nghĩa nào cũng sẽ bắt chước tất cả mà đi làm, không thì anh đã chẳng tổ đội chơi đùa với cậu cả đêm. Bởi vì ấn tượng với anh trở nên tốt đẹp hơn một chút, vì thế Mạc Vắn không muốn nhìn thấy Warner lại tiếp tục khó xử bản thân anh như vậy nữa. Biểu hiện hiện tại của anh cứ như một cậu nhóc mới biết yêu lần đầu, dùng mọi cách lấy lòng, theo đuổi người mình yêu, thậm chí dù chuyện đó có khiến bản thân phải khó xử hay không thoải mái.

Anh muốn giả thành tổng tài bá đạo cũng không sao, có bản lĩnh anh cứ vút chi phiếu ra đi! Tổng giám đốc không vút chi phiếu đều là đang đùa giỡn lưu manh.

Giờ khắc này, Warner ngoan ngoãn ngồi đối diện Mạc Vắn, đây là lần đầu tiên đối phương tỏ vẻ muốn nghiêm túc nói chuyện với anh, điều này khiến anh cảm thấy căng thẳng.

Mạc Vắn im lặng nhìn Warner một hồi, xong mới mở miệng động viên đối phương: “Đừng căng thẳng, anh cứ coi như chúng ta đang nói chuyện bình thường là được.”

Warner gật gật đầu, tha thiết mong chờ nhìn Mạc Vắn. Tượng mạo anh vốn thiên hướng lạnh lùng ác liệt, hơn nữa màu mắt xanh lam lại lạnh lùng hơn so với con người đen, lúc anh dùng đôi mắt đó nhìn người ta, thật sự giống như đang dặt một tảng băng lên người người ta vậy.

Có điều lúc Mạc Vắn bị nhìn như thế, trong lòng đột nhiên cảm thấy mạnh mẽ một cách quỷ dị, cái này chẳng lẽ chính là tương phản mạnh* trong tuyên thuyết.

(hiểu nôm na là những thuộc tính trái ngược, mâu thuẫn nhau được tập hợp lại trong cùng một người/vật nhưng tạo cảm giác đáng yêu một cách ‘nạ nùng’. Vd: một anh chàng cao to, đầu gấu, hăm hồ thích may đồ búp bê, hay một người lạnh lùng, tính tình cố chấp lại đặc biệt cuồng mêo chẳng hạn... =)))*

Dùng sức đè nén cảm giác mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện này xuống, Mạc Vắn đặt tay bên môi ho khan một tiếng, ngẩng đầu nhìn lại Warner, quyết định nói rõ suy nghĩ trong lòng ra: “Thật ra anh không cần đi học chung với tôi cả ngày, nhất là khi anh không hiểu, lại không thích những môn học khô khan tẻ nhạt này.”

Không ngờ Mạc Vắn vừa mở miệng là để nói điều này, phản ứng đầu tiên của Warner là nghi ngờ hành động của mình quá gấp gáp, thế nhưng ngoài việc thường xuyên lắc lư trước mặt cậu cây độ tồn tại ra thì anh cũng không biết phải làm thế nào mới khiến đối phương thả lỏng phòng bị.

Hơi suy tư một lúc, Warner cảm thấy không thể từ bỏ cơ hội này, môi giật giật, trả lời Mạc Vấn: “Anh không cảm thấy khô khan, ngược lại, được ngồi bên cạnh em khiến anh cảm thấy rất vui vẻ.”

Thế nhưng tôi không nhìn ra anh hài lòng. Mạc Vấn âm thầm đáp lại trong lòng, bởi vì biết hiện tại Warner đang nghĩ cái gì, vì thế cậu chuẩn bị trực tiếp đi vào vấn đề chính.

“Thế nhưng anh làm như vậy là hoàn toàn sai lầm, Warner, không ai thích cả ngày 24 giờ của mình đều bị người khác chiếm giữ.” Mạc Vấn dứt khoát nói rõ cảm nhận trong thời gian này ra: “Anh có biết tại sao tôi rất ít khi để ý đến anh không?”

Warner lắc lắc đầu, gương mặt lộ rõ sự ủ rũ.

“Bởi vì anh để tôi cảm thấy mình bị mạo phạm.” Mạc Vấn nói đến đây lại dừng một chút, mới tiếp tục chỉ trích Warner: “Không ai sẽ thích động một chút là bị người nắm tay, hay không cho giao lưu với người khác. Đây là cố gắng dùng sức mạnh để chinh phục, mà từ xưa đến nay, thứ quyết định tình cảm chưa bao giờ là sức mạnh.”

(trừ mấy đứa M =))

Cuối cùng, Mạc Vấn còn bỏ thêm một câu: “Anh hiểu không?”

Rốt cuộc Warner cũng biết vấn đề mình ở đâu, thái độ lúc bắt đầu của anh khiến Mạc Vấn cảm thấy không thoải mái.

“Nếu em không thích anh thì tại sao lại nói những chuyện này với anh?” Warner hơi gian nan hỏi.

“Bởi vì hôm qua, sau khi tiếp xúc, tôi phát hiện chúng ta phối hợp rất tốt, trình độ ăn ý rất cao, thi đấu cũng vô cùng thoải mái.” Sau khi nói rõ khuyết điểm của Warner ra, Mạc Vấn cũng chỉ ra ưu điểm của đối phương: “Thật ra so với việc bị anh theo đuổi, tôi càng thích anh dùng thái độ giữa bạn bè để đối xử với tôi, như vậy càng thoải mái và tự nhiên hơn, đến khi đó có lẽ chúng ta sẽ trở thành một cặp cộng sự tuyệt vời.”

“Cộng sự?” Warner hơi mất mát nói thêm: “Nhưng mà anh không muốn trở thành cộng sự với em.”

“Warner, đây không phải là vấn đề có muốn hay không.” Mạc Vấn không đồng ý lắc lắc đầu: “Lúc anh trở về có thể soi gương thử, xem đáng vẻ hiện tại của anh khác lần đầu tiên tôi gặp anh bao nhiêu, khi đó anh rất kiêu hãnh, cao quý, là một vương tử thật sự.”

“Anh là một người rất có mị lực, thế nhưng bây giờ tôi không còn nhìn thấy loại mị lực này trên người anh nữa, tình yêu đã khiến anh trở nên mù quáng.” Mạc Vấn bình tĩnh nói với Warner: “Lúc này là lúc anh nên tự tin lên, bất kể là cố gắng dùng sức mạnh như lúc trước, hay hiện tại gấp gáp cạnh chừng một người, đây đều là biểu hiện của sự không tự tin. Hai hành động này, tôi có thể xác định nói rõ kết quả cho anh biết,

tôi đều không thích bị đối xử như vậy.”

Mạc Vần còn nhớ lần gặp Warner ở sân luyện tập trước đó, khi cơ giáp vừa mở ra, đoàn người gần đấy đều cố gắng la hét để hấp dẫn sự chú ý của người bên trong, nhưng Warner chỉ lạnh nhạt nhìn quét mọi người một cái rồi bình tĩnh nhảy ra khỏi cơ giáp. Lúc đó tuy rằng cậu cảm thấy người này quá lạnh lùng nhưng cũng cảm thấy anh rất cao quý.

Nhưng mà hiện tại, phần khí chất này đã biến đâu mất, Mạc Vần thường thường nhận ra, khi đối mặt với cậu, Warner có hơi không được tự tin, chỉ khi đối mặt với cơ giáp thì Warner mới trở nên bình thường chút.

Mạc Vần tự cảm thấy bản thân mình lớn tuổi hơn, dù không tính là người dẫn dắt, nhưng ít nhất cũng phải để Warner nhận ra vấn đề của bản thân anh, nếu không nhờ anh lại tự chui đầu vào ngõ cụt thì làm sao bây giờ.

Sau khi nghe Mạc Vần nói xong, Warner lập tức rơi vào trầm tư, mãi một lúc lâu sau, anh mới đứng dậy khỏi ghế sa lông, trở về phòng mình.

Warner là một người thông minh, anh sẽ tự mình nghĩ được cách khắc phục chuyện này.

Một hơi nói nhiều như vậy, Mạc Vần cảm thấy mình vừa mệt vừa khát, tự rót, tự uống một ly nước xong, cũng dứt khoát trở về phòng.

...

Cho tới bây giờ, Mạc Vần và mấy người Dick chỉ tiến hành luyện tập cơ giáp một lần như vậy, loại cường độ này đương nhiên còn thiếu rất nhiều.

Vì thế vào buổi tối, năm người quyết định tập trung lại một chỗ để luyện tập, lần này, sân luyện tập cũng không có người nào khác.

Nếu không có người khác làm đối tượng bồi luyện thì họ chỉ có thể chia làm hai tổ để tiến hành luyện tập. Lần này Warner không có ý tổ đội chung với Mạc Vần, trái lại phân Amber và Lambert cùng đội, còn Dick thì chung đội với Mạc Vần, chia thành hai tổ tiến hành đối chiến.

Còn riêng Warner chỉ đứng đằng xa quan sát toàn bộ hành trình, muốn tìm ra thiếu sót của mỗi người.

Cho tới nay Lambert chỉ nghe người trên diễn đàn nói Mạc Vần lợi hại cỡ nào, thần kỳ cỡ nào, nhưng trực tiếp đối mặt với Mạc Vần như thế này, vẫn là lần đầu tiên.

Ở trong đoàn đội, Lambert cũng xem như là nửa quân sư, dù sao ai cũng không có cách nào đảm bảo trong thi đấu Warner có thể tuyệt đối toàn thân trở ra, nếu Warner có gì ngoài ý muốn, Lambert sẽ thay thế anh

chỉ huy.

Vì thế, tính cách của anh ta rất cẩn thận, sẽ không ngốc đến nỗi dùng hai người chạy theo đuổi đánh một người, bởi vì đối diện có Mạc Vãn, cho nên đó tuyệt đối là hành vi tự tìm đường chết.

Cũng vì lẽ đó anh ta muốn dùng một người để hấp dẫn Mạc Vãn, một người khác thì đơn đả độc đấu, nắm thời cơ, một lần giết được Dick.

Dù sao cơ giáp của Dick thuộc loại hình cơ giáp nhẹ, nếu cứng đối cứng, khi va chạm, anh ta tuyệt đối có ưu thế hơn Dick, chẳng qua muốn nắm lấy đối phương cũng không dễ dàng như vậy.

Suy nghĩ của Lambert rất chính xác, cơ giáp của Dick như cá chạch, không ngừng trượt đến, trượt đi, trong thời gian ngắn đúng là không có cách nào bắt lại được, mà bên Mạc Vãn, dù bị sắp xếp đối chiến với Amber, cậu cũng không hề cảm thấy áp lực chút nào.

Khi thì nhảy ra, khi thì lao nhanh, tuy rằng cơ giáp của Amber nhảy rất cao, thế nhưng dù sao Mạc Vãn cũng nhỏ người (so với cơ giáp), lúc cơ giáp của Amber còn trên cao, Mạc Vãn đã sớm đáp xuống đất chạy mất rồi.

Đây chỉ là luyện tập nội bộ mà thôi, không cần thiết vừa bắt đầu đã xuống tay độc ác, vì thế Mạc Vãn chỉ đơn giản ném cho đối phương mấy skill giảm tốc độ rồi lúi lét kéo đối phương chạy loạn khắp nơi.

Thời gian trôi qua một hồi lâu, Warner vỗ tay một cái, mọi người đều ngừng động tác lại.

“Không được bốc đồng.” Warner sắc bén bình luận: “Tôi chỉ nhìn thấy một đám người lười biếng giơ tay giơ chân, các cậu đang chơi trò đuổi bắt sao?”

“Dick, sao sau khi cậu né tránh Lambert lại chậm chạp không tiến công? Mèo vờn chuột chơi rất vui sao? Amber, tại sao cậu vẫn chạy đuổi theo sau lưng Mạc Vãn? Tại sao không thử chạy lên trước chặn lại? Tôi nhớ tốc độ cơ giáp của cậu nhanh hơn Mạc rất nhiều mà.”

Bị điểm tên, mọi người đều lộ vẻ chột dạ, liếc nhìn lẫn nhau một cái, sau đó cúi đầu ngậm thừa nhận sai lầm. Warner nói đúng, là bọn họ không nghiêm túc.

Cho nên khi bốn người bắt đầu luyện tập một lần nữa, tiết tấu dần căng thẳng và gấp gáp hơn, Mạc Vãn cũng tìm cơ hội chạy lại chỗ Dick tiến hành hai đánh một.

Thân thủ của ba cơ giáp sư đều không phân cao thấp, vì thế khi mỗi người muốn cẩn thận lên, đều không thể tránh khỏi một trận chiến xoắn xuýt.

Mãi đến tận khi Mạc Vãn tìm được cơ hội thích hợp để khống chế Amber, xong lại phối hợp với Dick hai

đánh một, lúc này mới hoàn toàn đánh ngã Lambert.

“Không tồi.” Đầu tiên là Warner thỏa mãn gật gật đầu, sau đó mới quay đầu nhìn Amber đưa ra lời bình: “Amber, cậu không nên dựa vào Lambert gần như vậy, phạm vi và thời gian khống chế của Mạc Vãn là có hạn, nếu cậu dựa lại gần như thế, em ấy hoàn toàn có thể khống chế cậu đánh Lambert.”

Nói xong lại nhìn Lambert: “Cậu cũng thế, nhìn thấy Amber lại gần mà không chịu tránh ra, cậu thua không oan.”

“Tớ rất oan mà, lúc trước tớ còn không hiểu cảm giác bị khống chế là thế nào, lần này xem như cũng ném mùi rồi, mùi vị đó thật sự rất toan thích* !”

*(*bắt nguồn từ quảng cáo mì ăn liền, sau được mở rộng diễn tả một loại cảm giác tiêu hồn, thoải mái hoặc là loại cảm giác ngoài ý muốn có ý cười nhạo....baidu.)*

Amber lộ vẻ chuyện cũ không thể tả, vẻ mặt run rẩy quay ngoắc nhìn Mạc Vãn: “Tôi không muốn tiếp tục đối đầu với cậu nữa, ở thời khắc mấu chốt lại chỉ có thể ngồi trong cơ giáp trông mắt tha thiết mong chờ, cái cảm giác này thật đáng sợ.”

Sau khi Mạc Vãn nghe vậy, chỉ nhìn Amber cười hữu nghị, chẳng qua điều này lại khiến đối phương sợ đến mức lùi về sau ba bước.

Thật ra Mạc Vãn cảm thấy những skill khống chế này chỉ tạm được thôi, khi hiểu được hiệu quả thì chúng cũng không tính là nghịch thiên lắm. Ví dụ như khi Giang Trục Nguyệt Thiên vừa xuất hiện có thể nhanh chóng chạy ra khỏi vòng tròn, tuy rằng Bình Sa Lạc Nhạn có thể khống chế người chơi, nhưng thời gian cũng rất ngắn, chỉ cần không tụ tập một chỗ sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn.

Vì thế mấy ngày sau khi tìm được thời gian mà mọi người đều rảnh rỗi, Mạc Vãn chuyên môn ở ký túc xá phổ cập tác dụng và hiệu quả của mấy skill cậu có, để khi cậu có dùng chúng thì đồng đội còn biết phải phản ứng thế nào.

Chỉ có hiểu rõ lẫn nhau thì khi thi đấu mới có được lợi thế, dù sao mục đích cuối cùng đều là vị trí đứng đầu, nhờ chỉ vì một chút sai lầm nhỏ nhoi mà bỏ lỡ thì trong lòng mỗi người sẽ rất khó chịu.

Hiện tại, khi đi học, rốt cuộc Mạc Vãn cũng thoát được cái đuôi to phía sau, từ khi nghiêm túc tâm sự với Warner xong, đối phương đã cẩn thận suy nghĩ rồi thay đổi thái độ của chính mình.

Theo đuổi một người không nhất thiết khiến đối phương thời thời khắc khắc nhìn thấy mình thì có thể thành, đầu tiên thái độ phải tự nhiên, nếu căng thẳng đến mức không biết nói gì với đối phương thì hiệu quả chỉ có trái ngược mà thôi.

So với trước kia khi Warner luôn yên lặng theo sau làm việc thay Mạc Vãn thì Mạc Vãn cảm thấy hình

thức ở chung lúc này của hai người mới tự nhiên, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, nếu không nói thì sao người ta biết ý đồ của mình được.

Không giống bầu không khí luôn trầm mặt trước đó của hai người, bây giờ, mỗi khi không rõ chuyện gì Warner luôn chủ động tìm Mạc Vấn bàn bạc, nếu hai người bàn bạc không xong thì tìm năm người cùng bàn bạc.

Theo số lần gặp nhau ngày càng nhiều, mọi người cũng càng thêm quen thuộc, trong lòng Mạc Vấn cũng ngầm thừa nhận đoàn thể năm người này.

Thật ra không chỉ Mạc Vấn chấp nhận những người này mà bọn họ cũng chấp nhận thành viên mới là cậu.

Lúc vừa bắt đầu, vốn Warner có ý đồ muốn thả người ngay dưới mắt mới mời Mạc Vấn, nhưng theo thời gian tiếp xúc càng dài, số lần trò chuyện giữa hai người tăng lên, anh mới dần hiểu đối phương là một phụ trợ sư hiếm có.

Một phụ trợ sư ưu tú không chỉ là người có skill mạnh mẽ, bởi vì phụ trợ sư ít ỏi, tính tình trầm biến ngàn biến, kiểu người thành thật, chân thành lại có thực lực mạnh mẽ như Mạc Vấn thì dù đi tới chỗ nào đều khiến người ta cảm thấy tin cậy.

Ba người Lambert cũng vậy, bỗng nhiên từ đâu rút xuống một thành viên mới, dù là ai cũng không dễ chịu, thế nhưng thông qua tiếp xúc mỗi ngày, bọn họ dần hiểu cậu là người thế nào, cũng tự nhiên mà chấp nhận cậu là một thành viên trong đoàn thể.

Lúc trước khi Mạc Vấn ăn cơm cùng mọi người, bên cạnh trừ Warner thì không còn người nào khác, bây giờ thì khác rồi, đến Warner cũng chưa chắc có thể cướp được vị trí ngồi bên cạnh Mạc Vấn đâu.

Bởi vì năm người luyện tập nội bộ tương đối nhiều, skill của Mạc Vấn lại quý dị, cơ bản là bên nào có Mạc Vấn thì đã thắng hơn nữa, vì để bản thân không bị ngược, trước khi bắt đầu luyện tập, ba người đều dồn dập vây quanh Mạc Vấn, há miệng ngậm miệng đều là cầu tổ đội.

Vạn bất đắc dĩ, cuối cùng Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là kéo Warner chạy ra ngoài.

Ít nhất vị đoàn trưởng này cũng có uy tín chút, cho nên khi thấy vậy mọi người cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thành thật trở lại.

“Thời gian đã không còn bao nhiêu, gần đây chúng ta huấn luyện 2V2 đã gần đủ rồi, từ ngày mai bắt đầu, toàn thể tiến vào thể giới giả thuyết tiến hành xứng đôi đội ngũ 5V5.”

Trước khi trở về ký túc xá, Warner tuyên bố một thông báo quan trọng, báo trước thời gian sau này bọn họ đều phải trầm mình trong thể giới giả thuyết mà vượt qua.

Có điều....

Warner, có phải anh đã quên tôi chỉ mới ở đấu trường trung cấp không?

hết chương 34

35. Chương 35

Edit: Thủy Lưu Ly

Tuy đấu trường cao cấp và đấu trường trung cấp có quan hệ thăng cấp, nhưng trình độ hai đấu trường này vẫn có chênh lệch.

Warner để mọi người vào đấu trường giả thuyết thi đấu là muốn nâng cao năng lực tác chiến đoàn đội, vì lẽ đó, nhất định phải thi đấu ở đấu trường cao cấp mới có thể đột phá cực hạn.

Thế nhưng hiện tại đã xuất hiện một vấn đề quan trọng, đó là nhân vật của Mạc Vãn vẫn còn đứng ở đấu trường trung cấp không nhúc nhích, vì thế để có thể cùng thi đấu cùng mọi người, mấy ngày nay cậu đã cố gắng không ít.

Đối với chuyện Mạc Vãn điên cuồng cày điểm trên đấu trường giả thuyết, mấy người Warner cũng biết, thế nhưng bọn họ đều là người ở đấu trường cao cấp, cho nên dù thương cũng không thể giúp được gì cả.

Hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như thế, mỗi người chỉ có thể đăng ký một tài khoản ở thế giới giả thuyết, coi như có dùng tài khoản của người khác cũng không thể đăng nhập được, vì thế nếu Mạc Vãn muốn vào đấu trường cao cấp thì phải tự mình cố gắng.

May mà cuộc thi tinh anh của hệ viễn cổ đã kết thúc, muốn xin giáo sư An nghỉ tiết cũng rất thuận tiện, chỉ cần bình thường thành tích không quá kém, thì đa số giáo viên đều rất khoan dung.

Nhóm người ghiền mạng giả thuyết đột nhiên phát hiện đại thần Bóng dáng đã khôi phục trạng thái điên cuồng lúc ở đấu trường sơ cấp, mỗi buổi tối đều thi đấu không ngừng nghỉ để cày điểm, tốc độ tăng điểm quả thực khiến người bình thường chỉ có thể theo sau hít bụi.

Thấy Mạc Vãn liều mạng như vậy, cho dù mấy người Lambert có sốt ruột cũng bị tốc độ này dọa sợ hết hồn, cả Warner còn cố ý đến phòng Mạc Vãn liên lạc với cậu lúc cậu vẫn còn nằm trong khoang ngủ đông, trong giọng nói lộ rõ lo lắng: “Muộn mấy ngày cũng không sao, không cần gấp gáp như vậy, đừng để chưa tới thi đấu mà bản thân em đã ngã gục.”

Mạc Vần cũng không phải là con nít, đương nhiên sẽ nắm rõ tình hình sức khỏe của bản thân, hơn nữa thân thể hẳn là từ trong game mà ra, chỉ cần ngủ một giấc là thể lực có thể bổ đầy.

Sau khi lựa lời khuyên nhủ Warner trở về phòng, Mạc Vần bổ sung dịch dinh dưỡng rồi trực tiếp nhắm mắt nghỉ ngơi trong khoang ngủ đông một lát, hoàn toàn không biết lúc này có rất nhiều người trong đấu trường đang điên cuồng lựa chọn tổ đội ngẫu nhiên.

Đại thần rất ít khi dùng chức năng tổ đội ngẫu nhiên này, đại thần cũng có trái tim pha lê, tổ đội ngẫu nhiên nghe qua có vẻ rất dễ dàng nhưng nếu chẳng may đụng phải kẻ ngu xuẩn thì lúc đó sẽ không dễ chịu mấy đâu.

Vì thế mà người bình thường rất ít khi có thể tổ đội thi đấu chung với đại thần, bỗng nhiên xuất hiện người thất thường lại có kỹ năng như Mạc Vần, tất nhiên sẽ khiến mọi người nóng lòng muốn thử rồi.

Cho đến hiện tại ‘Tôi có bóng dáng’ vẫn thắng liên tục mà chưa từng thua một trận nào, giống như đối thủ mãi là newbie mà đội hữu mãi mãi là cao thủ vậy, cũng vì vậy mà hiện tại có rất nhiều người muốn trải nghiệm cảm giác được đại thần mang theo đánh một trận

Do đó, sau khi Mạc Vần tỉnh ngủ, lúc xếp hàng thi đấu lập tức phát hiện họa phong của các đồng đội bắt đầu là lạ, như bình thường kiểu (Rời rồi rồi, rốt cuộc cũng tình cờ gặp được đại thần rồi.) (Đại thần Bóng dáng mang tôi giả ngẫu, mang tôi bay bay đi) gì gì quả thật đều chỉ là chút lòng thành, cơ mà...

Có ai nói cho cậu biết (Lão lái xe* mang theo em với.) là có ý gì không?

*(*ý chỉ dày dạn kinh nghiệm)*

‘Góc’ là một học viên bình thường của hệ cơ giáp học viện Horst, tương tự anh ta cũng là fans của ‘Tôi có bóng dáng’, bởi vì từng được tổ đội với đại thần Bóng dáng, biết skill của đại thần rất lợi hại cho nên từ đó vẫn luôn sùng bái đối phương.

Nhưng mà anh ta không ngờ mình sẽ bị nhân bánh từ trên trời rớt trúng lần nữa, mãi đến khi thắng cuộc, bị truyền tống ra khỏi bản đồ, mới mơ màng phản ứng lại... Tui lại được đại thần lâm hạnh rồi!

Ngay sau đó ‘Góc’ hoảng lên, cuống quýt bắt đầu bận bịu đăng bài trên diễn đàn (Lại được tổ đội với đại thần Bóng dáng, vô cùng ung dung giành được thắng lợi) Anh ta nghĩ bài viết của mình sẽ khiến mọi người ước ao ghen tị hận, nhưng không ngờ bài viết đã đăng nguyên buổi chiều mà không có một người nhấn lại, đây thật sự không bình thường chút nào.

‘Góc’ ôm khó hiểu cần quét diễn đàn một hồi, lại bị hàng loạt chữ ‘Đệt’ spam đầy óc.

(Hôm nay đại thần mang tui bay bay, mấy thím thì sao?)

([dán video] Ba ba Đàn (*đàn cổ*) dẫn đường phía trước, mấy tên cặn bã các người còn không mau quỳ liếm?) (Khoảng cách xa nhất là chúng ta ở cùng một bản đồ nhưng tôi ở đối diện cậu, có duyên mà không có phận ở cùng đại thần Bóng dáng.)...

Nguyên cái diễn đàn đều bị tin tức về đại thần Bóng dáng dán đầy, khó trách không ai để ý đến anh ta. ‘Góc’ khóc nhè, chỉ định khoe khoan một cái mà cũng hổng có được, cục cựa không vui.

Lại tổ đội thi đấu thêm vài trận, rốt cuộc Mạc Vãn cũng đủ điểm để tiến vào đấu trường cao cấp, đồng thời xếp hạng đấu trường trung cấp lại xảy ra biến hóa.

Lúc trước khi Mạc Vãn bước vào đấu trường sơ cấp không hề có tiếng tăm gì, mãi đến khi video thi đấu của cậu được công bố, cộng thêm trong vòng một đêm leo lên bảng xếp hạng, lúc này mới hấp dẫn tầm mắt của nhân sĩ khắp nơi.

Thế nhưng bây giờ, Mạc Vãn đã thành danh từ lâu lại tiến vào trạng thái cày điểm lần nữa, mọi người không nhận được mà ở đại sảnh nhìn chằm chằm sự thay đổi của Mạc Vãn. Lúc nickname Mạc Vãn biến mất khỏi đấu trường trung cấp, tất cả những người quan sát đều không nhận được than thở.

Thật nhanh! Sợ là đã thăng cấp rồi.

Thi đấu ngẫu nhiên ở đấu trường trung cấp không dễ đánh như vậy, không biết vị phụ trợ sư thần bí này rốt cuộc có những thủ đoạn gì.

Mạc Vãn không biết có rất nhiều người đã bị tốc độ của cậu kinh sợ, chẳng qua thi đấu ngẫu nhiên ở đấu trường trung cấp không dễ ăn chút nào, suýt chút đã khiến cậu mệt chết, cũng suýt chút đã làm cậu lộ nguyên hình.

Chuyện Skill thì đương nhiên càng ít dùng càng rèn luyện năng lực của chính mình, nếu như mới ở đấu trường trung cấp đã giao toàn bộ skill ra ngoài thì lúc đến đấu trường cao cấp còn làm ăn gì được nữa.

Sau khi thành công thăng cấp đấu trường, Mạc Vãn mới thả lỏng mà ngủ rông rã một ngày, đến khi cậu tỉnh dậy, định ra ngoài ăn cơm chiều lại vừa lúc gặp mặt Warner mới vừa tan học trở về, theo sau anh còn có một người nữa, là Dick.

Lúc nhìn thấy Mạc Vãn xuất hiện, Dick còn cười ngả ngón chào hỏi như thường, mãi đến khi Mạc Vãn nói buổi tối cậu có thể cùng đánh 5V5, Dick $\Sigma(\text{°} \text{°}|||)$.

“Ba ngày! Chỉ ba ngày mà cậu đã thăng lên đấu trường cao cấp rồi?” Dick kinh ngạc nhìn Mạc Vãn, ngay cả khi một nhúm tóc phủ lên má cũng không kịp quẩn nó.

“Đúng đấy.” Mạc Vãn tự nhiên nhận lấy phần thức ăn Warner mang về, đẩy cửa ký túc xá đi vào, có chút không thể chờ đợi được mà xơi trước vài miếng rồi mới ngẩng đầu vừa ăn vừa ngó Dick, nói: “Rất nhanh

hả? Bình thường thôi mà, dù sao tôi thi đấu cả ngày cả đêm, còn mấy người khác chắc do mỗi ngày chỉ online hai ba tiếng nên chậm hơn tôi chứ không phải tôi nhanh đâu.”

Mấy ngày nay luôn uống dịch dinh dưỡng không mùi không vị, vì thế bữa cơm này khiến cậu cảm thấy vui sướng như thần tiên.

Đã lâu không được nếm thử món thịt bò viên chính tông như vậy. Mạc Vấn vừa ăn vừa mồm miệng không rõ hỏi Warner: “Món này là ở cửa số mấy, ăn rất ngon.”

Warner cũng không nhớ rõ, lại gần cầm một viên cho vào miệng, hơi không xác định trả lời: “Số năm? Chắc là số năm.” Ăn xong, Warner cũng gật gật đầu đồng ý với Mạc Vấn: “Đúng là ăn rất ngon.”

Dick vốn là kẻ tham ăn, hai người này ăn được mà mình chỉ có thể ngồi nhìn? Điều này sao nhịn được? Nghĩ thế cũng bất chấp, lon ton chạy đi tìm một đôi đũa, gấp một viên cho vào miệng.

Ăn xong cũng không đánh giá hương vị, chỉ yên lặng tăng nhanh tốc độ nhai nuốt.

Một túi thịt bò viên đã nhanh chóng bị ba người tiêu diệt xong, đây vốn là phần của hai người, lại bị Dich miễn cưỡng chen vào, cuối cùng cả ba người ai cũng ăn không no.

Đối mặt với túi thức ăn trống trơn, ba người nhìn lẫn nhau, ai cũng không chịu mở miệng đề nghị lại mua thêm phần nữa, Mạc Vấn thở dài: “Tôi ăn thêm mì ăn liền, hai người thì sao?”

“Đồng ý.” Warner và Dick đều gật gật đầu.

Sau khi ăn no, Dick trở về ký túc xá của mình, theo lời Warner, thông báo cho Lambert và Amber chuẩn bị online đánh PK mấy trận 5V5.

Tuy rằng Mạc Vấn đã vào được đấu trường cao cấp nhưng chưa từng đấu trận nào trong này, vì thế không quá hiểu trình độ trung bình của những người trong này lắm.

Sau khi năm người tập hợp tổ đội xong, trong lòng Mạc Vấn bắt đầu nóng lòng muốn thử.

Cũng không biết nên nói số bọn họ may mắn hay đen đủi mà vừa vào bản đồ đã gặp một đội tương đối khó chơi.

“Xem ra đây sẽ là một trận đánh ác liệt đây, đối diện là ‘Túy ngọc (năm) hồng trần’ dẫn đội.” Lambert hé miệng phun ra một câu, bình thường anh ta hay lang thang trên diễn đàn, cho nên đại thần tiểu thần gì, chỉ cần hỏi anh ta là biết ngay.

Warner lạnh nhạt “Ừ” một tiếng rồi không nói gì thêm. Mạc Vần thấy vậy mới mở miệng tiếp lời: “Lúc bắt đầu mọi người không cần để ý đến tôi, nếu tôi không chạy nổi sẽ gọi mọi người.”

Bản lĩnh của Mạc Vần bọn họ cũng hiểu, nếu cậu đã nói như thế, vậy chắc chắn không có văt đề, vì thế sau khi bắt đầu, bốn người đều trực tiếp vọt lên trước.

Ở đấu trường cao cấp, Túy ngọa hồng trần cũng là một nhân vật có tiếng, nhưng những người như bọn họ, bình thường đều rất ít đi dạo diễn đàn, so với việc lên diễn đàn xem topic nói ai lợi hại hơn ai, bọn họ càng muốn tự mình đến lĩnh giáo một trận.

Đây là lần đầu tiên Mạc Vần tranh tài ở đấu trường cao cấp, tất nhiên Túy ngọa hồng trần còn chưa biết cậu. Tuy rằng hắn chưa từng gặp Mạc Vần nhưng nick ‘Đặt cái tên’ của Warner, hắn có biết, cũng đã từng so tài qua.

Đồng đội bên cạnh Túy ngọa hồng trần có lòng nhắc nhở đội trưởng nhưng lại không dám mở miệng. Bởi vì Túy ngọa hồng trần là một người cực kỳ có thiên phú chỉ huy, nhưng đồng thời cũng là một người rất bá đạo, không cho phép người khác nói mấy chuyện vô bổ trong khi thi đấu.

Thấy Mạc Vần cô đơn một mình phía sau, Túy ngọa hồng trần dứt khoát phái hai người ra để đánh giết Mạc Vần.

Đây là thi đấu giả thuyết, người bị giết ở đây sẽ không tạo thành tổn thất gì trong hiện thực, vì thế, lúc thi đấu 5V5 thế này, chỉ cần phụ trợ sơ ý một chút, nhất định sẽ trở thành sự tồn tại bị đánh giết.

Thấy hai người đối diện khí thế bừng bừng chạy lại chỗ mình. Mạc Vần không nhanh không chậm ném cho đối phương mấy skill kéo dài thương tổn, sau đó, quay người, bắt đầu, chạy.

Trong thực tế, chỉ cần hơi quá tay thì skill kéo dài thương tổn thậm chí có thể đánh chết người, thế nhưng vì trong thế giới giả thuyết này không cần kiêng dè nhiều lắm, lại rất khó bị người khác phát hiện, nên được xem là thần kỹ của Mạc Vần.

Tốc độ của đối phương rất nhanh, căn bản không muốn cho Mạc Vần chút chỗ trống nào. Trong chớp mắt, một người đã chặn trước người Mạc Vần, người còn lại thì bọc sau lưng cậu.

“Mạc Vần cẩn thận!” Warner tăng âm lượng, lớn tiếng nhắc nhở Mạc Vần.

Khi giọng nói của Warner vừa dứt, cánh tay cơ giáp đối thủ cũng nhanh chóng đập xuống. Amber cách quá xa, hoàn toàn không có cách nào nhào tới kịp, chỉ có thể gào thét một tiếng, đồng thời xiết chặt nắm đấm, đấm về phía Túy ngọa hồng trần.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Mạc Vần phát động một skill chưa từng sử dụng trong thi đấu —— Sơ Ảnh Hoành Tà.

Nickname ở thế giới giả thuyết của Mạc Văn là căn cứ hiệu quả của skill này, bốn chữ Tôi có bóng dáng đã giải thích công dụng skill này một cách hoàn mỹ.

Trong nháy mắt, sáu Mạc Văn giống nhau như đúc phân tán ở mỗi góc của địa đồ, tác dụng của ảo ảnh không chỉ mê hoặc đối phương, mà còn có thể giúp người sử dụng di động trong nháy mắt.

Trong lúc ảo ảnh xuất hiện, bản thể đồng thời được dời sang vị trí khác, thứ đánh đổi là ảo ảnh bị bản thể thay thế sẽ biến mất.

Mạc Văn dứt khoát lợi dụng thời cơ dời ra sau lưng phụ trợ sư đối diện, cũng đẩy mạnh ý vào phạm vi chiến đấu của Lambert.

Mà ở chỗ cũ, nắm đấm của cơ giáp kia nhào vào khoảng không, vừa ngẩng đầu muốn tìm tung tích cậu lần nữa lại phát hiện ‘Mạc Văn’ đang đứng ở chỗ khác đánh đàn, cũng không nghĩ quá nhiều mà hung hăng vọt lên.

Sau khi Lambert phát hiện phụ trợ đối diện bị Mạc Văn hãm hại, anh ta tất nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này, dùng một quyền miểu sát đối phương, tiêu diệt thành viên đầu tên của đối thủ.

“Cậu bị ngu hả? Đó là giả! Nhanh chóng trở về!” Túy ngọa hồng trần thấy người mình ngốc ngốc chạy theo đuổi đánh ảo ảnh, tức đến mức suýt chửi má nó. Tên đó ngốc à, phụ trợ người ta có ngốc đến mức đứng yên một chỗ để bị đánh như vậy không hả? Cũng không biết động não suy nghĩ xem có vấn đề không!

Trong mấy giây khi hấn chửi đồng, Dick thần không biết quỷ không hay luồn ra sau hấn, nhấc chân, đập bay Túy ngọa hồng trần.

Trên thực tế Dick sử dụng loại cơ giáp hạng nhẹ, cho nên đại biểu thao tác của anh ta sẽ linh hoạt hơn người khác nhiều. Linh hoạt (*người*) + linh hoạt (*cơ giáp*) sẽ khiến cơ giáp phát huy hiệu quả lớn nhất.

Loại linh hoạt này khiến Dick thành công kiếm lợi, hung hăng đá bay một vị đại thần.

Túy ngọa hồng trần sao có thể bị đánh đổ nhanh như vậy được, dù sao hấn cũng là một vị đại thần lâu năm mà. Chỉ thấy Túy ngọa hồng trần vốn bị đá bay đã không nhanh không chậm điều chỉnh tốt tư thế trên không, xoay người bổ nhào ngược về phía Dick.

Lúc này, thành viên trong đội của Túy ngọa hồng trần cũng đã âm thầm vây quanh Dick từ khi nào.

“Không được, bọn họ muốn miểu sát tớ!” Dick đoán ra mục đích của đối phương, sắc mặt thay đổi, mắt thấy bốn nắm đấm sẽ đồng loạt rơi trên cơ giáp mình, Dick kêu rên một tiếng: “Mạc Văn cứu tôi!”

Thật ra câu này chỉ là phản xạ có điều kiện của Dick mà thôi, bởi Dick cũng không chắc chắn Mạc Văn có

thể cứu được mình hay không.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Mạc Vãn nhanh chóng quay đầu lại, chính xác ném một skill lại chỗ Dick.

Vẫn là một vòng sáng, có điều hoa văn lại rất khác ‘Giang trục Nguyệt Thiên’. Đây là thần kỹ khiến người người cảm hận của Trường Ca —— Tiểu Ngạo Quang Âm.

Tiểu Ngạo Quang Âm, người chơi nằm trong âm vực thì thương tổn sẽ giảm đến 40%, hơn nữa những người chơi trong ngoài âm vực cũng không có cách nào sử dụng skill với nhau.

Nói đơn giản thì skill này có tác dụng là người đứng trong âm vực có hiệu quả giảm thương, nhưng không thể công kích người ngoài âm vực, cũng vậy, người ngoài âm vực cũng không có cách nào công kích người bên trong, trừ khi bọn họ đều đứng trong âm vực.

Tuy Mạc Vãn đã xem xét kỹ vị trí rồi mới ném, nhưng vì chút trục trặc kỹ thuật mà Dick chỉ đứng ở biên giới vòng giảm thương mà không phải trung tâm, cho nên Dick cứ lơ mơ nhìn công kích của mấy người Túy ngọa hồng trần đến trước mặt anh ta mà không có cách nào tiến thêm được nữa, cứ như đánh vào kết giới, thứ mà mấy tiểu thuyết ma huyền thường nhắc đến ấy.

Mấy người Túy ngọa hồng trần dùng toàn lực công kích, ý muốn một đòn giết chết, nhưng kỳ quái là công kích của bọn họ như đánh vào một bức tường không khí không thể nhìn thấy, Túy ngọa hồng trần cũng vì dùng sức quá mạnh mà mặt mũi đều bị biến hình.

May mắn vì ở trong cơ giáp nên không ai phát hiện nếu không hình tượng của Túy ngọa hồng trần trong lòng fans đã mất sạch.

“Chuyện gì thế này!” Túy ngọa hồng trần la hoảng trên kênh đội ngũ, nhưng tình huống trước mắt đã không cho phép hắn tiếp tục chần chờ nữa, nhìn ‘Đặt cái tên’ hung hăng từ trên không trung lao xuống, hắn vội vã giơ tay ngăn cản thế tiến công của đối phương.

Loại trùng kích cực lớn này khiến Túy ngọa hồng trần phải liên tục rút lui ba bước, cơ giáp cũng bị đánh lõm vào một mảng lớn.

Đèn đỏ cảnh báo bên cạnh liên tục chớp nháy, điều này đại biểu hệ thống mạng giả thuyết đang nhắc nhở cơ giáp của hắn đã bị phá hỏng gần hết rồi.

“Mẹ nhà nó!” Túy ngọa hồng trần ngồi trong buồng lái há mồm mắng một câu, sau đó lật người né tránh công kích của người sau lưng.

“Túy ngọa hồng trần sắp không chịu được nữa rồi, Mạc Vãn thêm giảm tốc, lại ném một vòng mộng bức nữa.” Warner có tự tin một đòn vừa rồi của chính mình tuyệt đối làm đối phương không chịu nổi, ai bảo

ngay thời khắc mấu chốt mà Túy ngọa hồng trần lại ngậy người, cho nên mới trốn tránh không kịp đây.

Mạc Vần nghe Warner nói mình thả thêm một vòng mộng bức nữa, trong lòng vừa buồn cười lại không biết nói gì cho phải. Cách gọi này là cậu nói cho đối phương biết, bởi vì lúc cấp bách, tên Giang Trục Nguyệt Thiên rất khó có thể hét lên được.

Nếu so sánh thì cách gọi vòng mộng bức nhanh, gọn, lại dễ gọi hơn nhiều.

Lấy Warner làm trung tâm, bao phủ toàn bộ đối thủ vào trong phạm vi vòng mộng bức.

Người nhìn thấy skill này lần đầu sẽ không phản ứng nhanh như vậy, cũng không biết ngay lập tức nắm chặt thời gian chạy trốn là quyết sách tốt nhất, vì thế thừa dịp đối phương sững sờ, bên Mạc Vần như ong vỡ tổ xông lên giết chết đội ngũ Túy ngọa hồng trần.

Lúc Túy ngọa hồng trần ngã xuống liền báo trước kết cục cuối cùng của mấy người bọn họ. Không giống bên Mạc Vần tinh thần tăng vọt, kênh đội ngũ của đối thủ đã trở nên im lặng như tờ.

Từ lúc chết đến hiện tại, Túy ngọa hồng trần vẫn không nói một câu, nếu bây giờ hấn mở miệng mắng thì không đáng sợ lắm, đáng sợ là hấn ngoài trầm mặc nhưng bên trong lại bạo phát.

Trong lòng đồng đội hấn không ngừng nơm nớp lo sợ, chỉ lo lúc mình không chú ý sẽ bị tiếng gào đột ngột của hấn dọa run rẩy, cũng vì thế mà từ lúc kết thúc đến giờ, cả đám bọn họ đều ở trong trạng thái căng thẳng, không dám thả lỏng chút nào.

“Nhanh kết thúc đi!” Warner đưa ra chỉ lệnh cuối cùng.

Sau khi bên mình thắng bị truyền tống ra khỏi bản đồ, dường như tinh thần của Dick vẫn còn trong trạng thái lâng lâng mờ mịt. Giời ạ, quá thần kỳ! Như vậy cũng được hả!

Dick không ngờ trong tình cảnh ấy mà bản thân vẫn được cứu, chuyện này xảy ra khi những thành viên khác đều đang chiến đấu, cho dù có chú ý tới tình huống bên này cũng không thể hiểu được tính hung hiểm trong đó.

Đúng là hung hiểm, nếu chậm thêm một giây, Dick sẽ bị đánh văng ra ngoài, nhưng may mắn Mạc Vần đã nắm chắc được thời gian, dùng một giây này đổi lại cơ hội sống sót cho Dick, năng lực nắm chắc thời cơ của cậu không thể không khiến người ta khâm phục.

“Nói đi, cậu còn chiêu gì nữa!”

Khi tổ đội, lúc bị truyền tống ra khỏi bản đồ thì mọi người sẽ cùng xuất hiện trong một đại sảnh, Dick nắm vai Mạc Vần, dánh vẽ thần thần bí bí nói với Mạc Vần: “Cậu có thể lén lút nói cho tôi biết, tôi sẽ không

nói lại cho bọn họ đâu.”

Mạc Vần quạt cánh tay trên vai xuống, tỏ vẻ cái gì cũng không biết, trả lời: “Anh đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu.”

“Đừng giả bộ! Cậu tuyệt đối còn tư tàng.” Dick vẫn chưa chịu từ bỏ ý định mà sắp tới, kết quả đã bị Warner không nhìn nổi tha đi.

Riêng Lambert và Amber đứng cạnh thì cất lực nhin cười, bả vai run lên từng đợt.

36. Chương 36

Edit: Thủy Lưu Ly

Trong trận đấu vừa rồi, tuyệt đối Mạc Vần đã lập công lớn, bởi nếu động tác của cậu chậm hơn chút nữa thì có thể sẽ biến trận đánh này thành giằng co. Chẳng qua chuyện này không khiến Mạc Vần cảm thấy tự mãn, cũng vì đây chỉ là trận đấu mở đầu mà thôi, sau này sẽ có rất nhiều đối thủ muốn khiêu chiến nữa, nếu chỉ qua một trận đã tự mãn, vậy kế tiếp còn đánh thế nào?

Sau mấy trận đấu tiếp theo, bọn họ không còn tình cờ gặp trùng đội ngũ được đại thần dẫn đội nữa, một đường này tuy rằng hữu kinh vô hiểm nhưng vẫn luôn cảm thấy như thiếu thiếu gì đó.

Đến khi thắng lợi trở lại đại sảnh thêm lần nữa, Amber cũng bắt đầu cảm thấy vô vị: “Chúng ta ngược mấy con gà con này có tác dụng không? Tổ hi vọng có thể đụng trùng mấy đối thủ mạnh mẽ, lúc đó mới có thể rèn luyện chính mình.”

Dick tán thành gật gù: “Tổ cảm thấy trong thời gian này, tỷ lệ có thể đụng phải người có thực lực quá ít, còn không bằng đi ngủ một giấc cho khỏe người.”

Lambert và Dick ở chung một gian ký túc xá, cho nên khi Dick có ý đồ gì, Lambert gần như hiểu rõ ngay, sau khi nghe Dick nói xong, Lambert vô tình vạch trần ý tưởng chân thật của đối phương.

“Thật ra tối nay Dick có hẹn ước pháo*, lúc này đã sắp tới chín giờ rồi, nếu lại muộn thêm chút nữa thì chắc cậu ta không thể làm ăn gì được nữa đâu.” Lambert liếc Dick một cái, hời hợt trần thuật sự thật.

(đại khái có nghĩa là hẹn làm tênh ấy =))*

Lần này không chỉ Amber lấy làm kinh hãi, mà cả Mạc Vần cũng không thể không mang theo ánh mắt xem kỹ nhìn lại Dick.

Cậu bé, không ngờ nha, không ngờ cuộc sống về đêm lại phong phú như vậy! Thận cậu* có khỏe không?

(vì có đời trước Mạc Vãn đã trưởng thành nên dù bây giờ ‘có vẻ’ nhỏ tuổi hơn mấy người Warner nhưng thật sự thì trong lòng cậu vẫn xem bọn họ là những cậu nhóc chưa lớn)*

Những việc này Dick luôn lén lút lút lút ngấm tiến hành, nhưng trong nháy mắt đã bị Lambert để lộ ra ngoài, dù da mặt Dick có dày đến mấy, cũng không khỏi cảm thấy mặt già đỏ ửng.

“Cái gì mà ước pháo, Lambert cậu nói quá khó nghe.” Dick cố gắng giải thích cho mình: “Đây là đi sâu tìm hiểu khi yêu đương, đi sâu tìm hiểu cậu hiểu không!”

“Hiểu.” Amber gật gật đầu, giống như thấu hiểu, gọn gàng dứt khoát nói: “Chẳng qua trong quá trình đó chỉ kèm theo mấy vận động tiếp xúc khoảng cách âm mà thôi. Mọi người đều hiểu, cậu không cần giải thích nhiều như vậy.”

“...” Không ngờ bình thường Amber luôn tỏ vẻ ngốc nghếch không hiểu gì, lại có thể nói ra những lời như vậy. Dick nháy mắt câm nín, không tiếp tục thử làm mấy hành động phản kháng vô vị nữa.

Warner xem như là một vị đội trưởng khá dân chủ, chuyện tình cảm hay sinh hoạt của thành viên thế nào, anh rất ít khi tham dự thảo luận, nếu Dick có nhu cầu này, vậy Warner sẽ suy nghĩ tính khả thi khi cho đội ngũ giải tán nghỉ ngơi trong đêm nay.

Một lát sau, Warner ra hiệu mọi người im lặng, sau đó mở miệng nói: “Vậy hôm nay cứ đến đây thôi, nếu có người có việc gấp, bây giờ muốn lui đội cũng được.”

Phốc! Lambert xém chút bật cười tại chỗ, loại người bụng đen như Warner này, nói tan thì tan, cần gì cố ý nói ai đó có việc gấp rồi mới tan...

Cầu điện tích bóng ma trong lòng Dick hiện tại.

....

Tuy rằng năm người chỉ ngây người trên mạng giả thuyết mấy tiếng ngắn ngủi, nhưng tổ hợp này vẫn nhanh chóng truyền khắp các diễn đàn lớn.

Cũng không phải chỉ có diễn đàn thế giới giả thuyết mới thảo luận chuyện đấu trường giả thuyết, trên thực tế chỉ cần là tin tức lớn, thì vẫn có tính liên kết nhất định giữa các diễn đàn.

So với Mạc Vãn đột nhiên quật khởi thành đại thần mới, nhiều năm trước đó, Warner và ‘Túy ngọc hồng trần’ đã sớm là đại thần nổi danh, cho nên khi hai người này đột nhiên tập hợp thành đoàn đội năm người thi đấu với nhau, hoàn toàn khiến mọi người không thể nào chấp nhận được.

Không phải chỉ trên thực tế mới có lực đực với nhau, thật ra thế giới giả thuyết càng giống một hậu cung, mỗi ngày trình diễn cung tâm kế gì gì, quả thật đều chỉ là chút lòng thành.

Trong thế giới giả thuyết, gần như mỗi người thành danh đều từng bị chìm vài lần, mà hậu trường của nhóm chuyên gia đi chìm người khác này có khi là đại thần, có khi là mấy người tương đối nổi tiếng, cho nên vài người mới hoặc người bình thường mới thật sự là fan của bạn.

Tại sao giữa đại thần và đại thần lại muốn chìm lẫn nhau?

Chỉ bốn chữ thôi, đối thủ cạnh tranh.

Trong lòng mỗi người đều có hư vinh, như những người cả ngày ngâm mình trong thế giới giả thuyết rất ít khi là nhân vật phong vân lợi hại trong thực tế, hoặc là đẳng học sinh còn chưa tiến vào xã hội, hoặc là người chỉ có một thân bản lĩnh nhưng không tìm được vị trí thích hợp cho bản thân.

Mà sau khi trở thành đại thần trong thế giới giả thuyết, dù đi tới chỗ nào họ cũng được người ủng hộ rầm rộ, chỉ cần cố gắng bồi đắp quan hệ, thì việc có được mấy chục đàn em dưới tay cũng là chuyện thường.

Bất kể đi đến diễn đàn nào, đâu đâu cũng có topic quỳ liếm đại thần, cái gì mà đại thần thật ngẫu, đại đại lợi hại nhất, hay mấy loại hình ca ngợi thổi phồng gì gì đều chỉ là chút lòng thành mà thôi.

Dưới tình huống như vậy, thử hỏi có mấy người có thể giữ được bản tâm mà không bị sa đọa.

Hơn nữa trên bảng xếp hạng chỉ có mấy vị trí mà cao thủ tiến vào càng ngày càng nhiều, nếu không chìm vài người xuống, nhờ xếp hạng của chính mình bị chen mất thì sao đây?

Do đó có một số ‘đại thần tiểu thần’ tụ tập một chỗ, chuyên môn hạ chiến thư khiêu chiến một vài đoàn đội mới lên cấp không lâu, ý đồ muốn dùng thực lực đánh phủ đầu bọn họ. Nếu đối phương gia mật mỏng vậy bọn họ sẽ theo ý nhóm ‘đại thần tiểu thần’ này mà biến mất khỏi giới giả thuyết, nếu như da mặt dày...

Ha hả, chỉ cần phát chiến thư thêm mấy lần nữa là được.

Mấy người thất bại nhiều lần trong tay chúng tôi như vậy, còn mặt mũi nào trở thành đại thần nữa!

Còn không thì cho dù có lên bảng xếp hạng, khi người khác nhắc tới, ấn tượng đều là ‘Ồ, đoàn đội này liên tục thua dưới tay XX...

Loại hiện tượng này còn chưa xuất hiện ở đấu trường sơ cấp và trung cấp, bởi vì dù bọn họ có thần đến mức nào, khi thả vào đấu trường cao cấp đều trở thành cặn bã của cặn bã, cộng thêm làm loại chuyện này ở đấu trường cấp thấp hơn chỉ khiến người đấu trường cao cấp vây xem náo nhiệt mà không có tác dụng gì khác, vậy thì cần gì chứ.

Vì thế chỉ có nước trong đấu trường cao cấp mới sâu như vậy, người mới vào chỉ cần hơi sơ ý một chút thì chắc chắn sẽ bị chìm xuống đáy mà không thể ngoi lên được.

Lúc này, đội ngũ muốn nhắm vào Mạc Vấn đã bắt đầu họp mặt một lần, hình ảnh năm nhân vật của năm người cùng đứng trong đại sảnh, nếu như Mạc Vấn có thể nhìn thấy sẽ phát hiện ‘Túy ngọa hồng trần’ từng bị đoàn đội cậu đánh bại cũng nằm trong đội ngũ năm người này.

“Anh Hồng Trần, anh gọi bọn em tới đây có chuyện gì vậy?” Một thanh niên tóc đỏ mắt đỏ theo phong cách smart* mở miệng trước. Trong thế giới giả thuyết mặt và màu tóc màu mắt là có thể tùy ý đặt ra, vì thế cho dù nhìn thấy nhân vật có trông mắt bảy màu, màu tóc bảy màu thì cũng không cần ngạc nhiên.

(kiểu phong cách theo hướng rock, nổi loạn, trang điểm đậm, phong cách quần áo trang sức lạ lùng, và đầu tóc kiểu xù xù dựng dựng như bờm sư tử ấy __(: __)*

Nghe thấy thanh niên smart đặt câu hỏi, ‘Túy ngọa hồng trần’ cười cợt, đồng thời cũng kể lại chuyện ‘Tôi có bóng dáng’ và ‘Đặt cái tên’ ghép đội thi đấu cho bốn người còn lại nghe.

Đương nhiên ở giữa đã giản lược chuyện hắn bị đập bay, đẹp hóa đoàn đội chính mình, cũng đổi sự thật thành mấy người Mạc Vấn phải dùng cách thức khó khăn nhất mới có thể đánh bại đoàn đội của hắn.

Sau khi ‘Túy ngọa hồng trần’ nói xong, một vị trung niên đứng bên cạnh hé mắt, chỉ ra chỗ chính mình cho là mấu chốt: “Nghe ý của cậu là phụ trợ sư mới tới ở chung với thằng nhóc ‘Đặt cái tên’?”

“Đúng vậy.” ‘Túy ngọa hồng trần’ gật gật đầu: “‘Đặt cái tên’ luôn không để ý sự đến hành động lấy lòng của chúng ta, người cũng không thường online, cũng không thấy có bạn bè gì, càng không thể tìm ra chuyện gì để đim cậu ta. Hơn nữa, tôi cho rằng cậu ta luôn không có thiện cảm gì với chúng ta, so với bị động, không bằng chúng ta chủ động tới cửa khiêu chiến.”

Tên tiểu nhân ‘Túy ngọa hồng trần’ này rõ ràng muốn móc nối với những tiểu thần đại thần khác báo thù thay mình, nhưng lại nói năng đến đường hoàng như vậy, không khỏi khiến người ta cảm thấy buồn cười trong dạ.

Nhưng mà mấy người xung quanh lại rất tán thành mà gật gật đầu, có thể thấy sự thông minh của bọn họ đều nằm trên một trục hoành.

Một người trong đó hơi cân nhắc một chút, mới nói với mấy người còn lại: “Tôi đồng ý đề nghị của Hồng Trần, hai tên ‘Tôi có bóng dáng’ với ‘Đặt cái tên’ kia, bất kể có phải bọn chúng hợp tác hay không, bọn chúng nhất định sẽ là vật uy hiếp đối với địa vị của chúng ta, vì thế, tôi kiến nghị, kịp thời nhổ bỏ uy hiếp của hai người này.”

Thanh niên smart hơi suy nghĩ rồi cũng mở miệng: “Đồng ý.”

“Hiện tại đã có ba người đồng ý.” “Túy ngọa hồng trần ngoài miệng thì nói nhưng ánh mắt lại quét nhìn hai người còn lại.

Mọi người đều là châu chấu trên một sợi dây, cũng biết rõ chuyện xấu của đối phương, sao có thể nói mặc kệ là mặc kệ? Cho nên chuyện hạ chiến thư cho đoàn đội ‘Tôi có bóng dáng’ đã nhanh chóng được xác nhận như vậy.

Tuy thế năm người này vẫn có nắm chắc, bởi dù đoàn đội đối phương có thể nào đi nữa cũng chỉ có hai cao thủ thôi, mà một trong hai lại là người mới tới nữa chứ.

Sau đó bọn họ đã bỏ ra thời gian một buổi tối để sắp xếp kế hoạch, ‘Túy ngọa hồng trần’ cũng không quên tỉ mỉ kể lại những skill phụ trợ mà bản thân hắn đã nhìn thấy Mạc Vãn sử dụng, dù sao đã đến mức độ trở mặt mặt thế này, hắn cũng tuyệt đối không muốn bị lật thuyền trong mương.

Hạ chiến thư không phải là trình tự thi đấu được mạng giả thuyết ngầm thừa nhận, vì thế muốn để đối phương biết thì phải thông qua việc gửi tin nhắn cho đối phương hoặc thông qua diễn đàn mở topic.

Gửi tin thì có trời biết, đất biết, anh biết, tôi biết, không có tác dụng khiến đối phương bị mất mặt, mà muốn vậy phải ồn ào, quậy lớn một chút, để tất cả mọi người đều biết có hai đoàn đội sắp so tài, đồng thời đến khi có kết quả, tình huống mới trở nên thú vị được.

Cũng vì thế, cùng ngày, trong diễn đàn, rất nhanh đã xuất hiện một topic bị người không ngừng đẩy lên đầu, tại sao vậy chứ? Bởi vì người mở topic là Xích Luyện đại đại, đại đại đang cách không gọi ‘hồn’ ‘Tôi có bóng dáng’.

(Đã sớm nghe nói năng lực của đại thần Bóng Dáng cực kỳ mạnh mẽ, tại hạ lòng sinh khâm phục, cho nên mới đặc biệt đến đây mời tỷ thí để đôi bên cùng tiến bộ. —— Xích Luyện) Nội dung topic này gần như chẳng khác gì phong cách của ‘Túy ngọa hồng trần’, nhìn thì có vẻ ra đàng hoàng, thật ra lại chẳng ra gì, dùng cờ hiệu là luận bàn nhưng thực chất là đang tạo áp lực.

Tại sao lại nói là tạo áp lực?

Bởi anh đưa ra lời mời, người khác không nhất định phải chấp nhận, trong thiên hạ đâu phải ai cũng rảnh mà quan CMN tâm cái tật xấu này của anh, anh mời là người khác nhất định phải đến à?

Mặc khác, sở dĩ nhiệt độ của topic kia không ngừng bay lên là vì người ta đã đưa ra lý do là muốn luận bàn ‘chút thôi’, nếu như không dám xuất hiện thì còn là đại thần gì nữa? Đúng không.

Lúc trước đã nói Mạc Vãn không phải người có sở thích dạo diễn đàn, vì thế mấy ngày nay dù topic này không ngừng nhảy nhót tung bồng trên diễn đàn, thì cậu cũng không biết gì cả.

Mà Warner cũng giống Mạc Vãn, không có thói quen chú ý hướng đi của diễn đàn, trong năm người bọn họ

chỉ có mỗi mình Lambert là thỉnh thoảng có đăng nhập xem tin tức và tám chuyện mà thôi, đáng tiếc vì mấy ngày qua đều ngâm mình luyện tập trong đấu trường giả thuyết nên anh ta cũng quên lướt tin tức.

Cũng vì thế mà đám người ‘Túy ngọa hồng trần’ bắt đầu cuồng cuồng lên, nguyên nhân là do dù trong topic có rất nhiều người ngao ngao kêu gọi bảo ‘Đại thần Bóng Dáng nhận lời’ ‘Đại thần đang ở đâu, không phải đang sợ chứ’... Có cổ vũ, có khinh thường phỉ nhổ nhưng đối phương vẫn thờ ơ không chút động tĩnh.

Năm người ám chà chà tụ tập trong một đại sảnh nhìn tốc độ tăng điểm của ‘Đặt cái tên’. Chỉ ngần ngừ trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà đối phương đã tăng ít nhất gấp hai lần.

“Tôi nói này Hồng Trần, bọn họ không giống như đang offline chút nào, cậu nhìn tốc độ tăng điểm này đi, không chậm hơn chúng ta bao nhiêu cả.” Người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn xếp hạng điểm của ‘Đặt cái tên’, không khỏi quay đầu nói với ‘Túy ngọa hồng trần’: “Cậu nói xem, không phải hai đứa nó đang giả ngu chứ?”

‘Túy ngọa hồng trần’ nhíu nhíu mày: “Rất có thể, Từ lúc tôi phát chiến thư đã bắt đầu quan sát mấy người bọn họ, mỗi ngày họ đều online, không thể nói không biết chuyện này được, đúng không?”

Xích Luyện, cũng chính là thanh niên tóc đỏ mắt đỏ, dù tuổi tác cậu ta không lớn, nhưng tính tình rất táo bạo, nóng nảy, thấy Mạc Vấn và Warner vẫn trơ trơ như đá, không nhin được kích động, bật thốt: “Anh Hồng Trần, không bằng em lại gửi tin cho họ đi? Mỗi người một tin nhắn, em không tin đến lúc đó mà bọn họ còn làm bộ không phát hiện.”

Trong lòng năm người này đều cho rằng Mạc Vấn sợ hãi, cho nên từng tên từng tên mới vênh váo tự đắc, hận không thể lôi Mạc Vấn từ trong mai rùa ra ngoài.

Vẫn là người đàn ông trung niên kia suy nghĩ cẩn thận hơn một chút, chỉ thấy ông ta trầm ngâm một lúc, rồi lập tức khoát tay áo ngăn cản hành động của Xích Luyện, giống như đã nghĩ tới chuyện gì khiến ông ta rất thỏa mãn, cười ha ha hai tiếng, mở miệng tiếp lời: “Tôi nghĩ ra rồi, gấp cái gì, chúng ta hoàn toàn không cần gấp gáp, thời gian càng kéo dài, càng bất lợi đối với bọn họ.”

“Nói thế nào?” Xích Luyện vội vàng hỏi, đầu óc cậu ta đơn giản, tứ chi phát triển, nếu cứ nói quanh co lòng vòng, cậu ta nhất định sẽ không hiểu được.

Người đàn ông trung niên cũng không chê Xích Luyện phiền, thấy cậu ta không hiểu, lập tức kiên trì giải thích cặn kẽ: “Bây giờ cậu vào topic xem thử đi, dù số người nói bọn họ không dám ứng chiến chỉ chiếm số ít, đại đa số người vẫn ủng hộ người mới kia, thế nhưng chỉ cần qua thêm mấy ngày, lòng tin của những người ủng hộ sẽ giảm xuống, sẽ nghi ngờ tại sao đại đại của bọn họ lại không ứng chiến.”

Nói tới đây, ông ta ngẩng đầu đối diện với ‘Túy ngọa hồng trần’, hai người cùng hiểu ý mà nở nụ cười, lúc này, ông ta mới nói tiếp: “Đến lúc thích hợp, người của chúng ta lại vào topic khuấy đục nước, như vậy, không cần chúng ta tự mình ra tay đã có thể dễ dàng giải quyết bọn họ, để bọn họ không góc đầu lên được!”

“Kế sách rất hay!” Khi nghe vậy, hai thành viên vẫn luôn làm nền, rất ít khi lên tiếng trong đội, cũng tươi cười nhìn người đàn ông trung niên kia, đồng thời không quên duỗi ngón tay cái ra khen ngợi.

“Nào có nào có.” Trong một lúc, người đàn ông trung niên bỗng cảm thấy có chút lâng lâng, cười cười đến mức không ngậm mồm vào được.

...

Chuyện này quả nhiên thuận lợi như suy nghĩ mấy người ‘Túy ngọa hồng trần’, không biết ‘Tôi có bóng dáng’ và ‘Đặt cái tên’ có phải đã sớm hẹn trước không mà bất kể diễn đàn ồn ào thế nào, bọn họ cũng kiên trì mỗi ngày tham gia thi đấu, hoàn toàn không hề bày tỏ thái độ gì với chuyện khiêu chiến này, tất nhiên cũng không có bất cứ đáp lại nào.

‘Túy ngọa hồng trần’ xem cho rằng âm mưu của bọn hắn sắp thực hiện được.

Ngay lúc chớ sản với anti trên diễn đàn sắp bắt đầu một làn sóng nhảy nhót mới, một topic đột nhiên xuất hiện, hung hăng oanh tạc năm người ‘Túy ngọa hồng trần’.

(Nhận, thời gian cậu định. —— Tôi có bóng dáng)

Cậu ta đáp lại!

Đáp lại!

Đáp lại!

Một ngum lão huyết xem chút bị ‘Túy ngọa hồng trần’ phun ra ngoài.

Nếu Mạc Vấn đáp lại sớm một chút, thì đối phương sẽ không đau ‘trứng’ như hiện tại, cứ cố tình ngay lúc ‘Túy ngọa hồng trần’ cho rằng mình sắp thắng lợi, Mạc Vấn mới lững thững xuất hiện.

Em gái mày, đáp lại sớm chút thì chết à?

Mạc Vấn cũng không cố ý chọc giận ‘Túy ngọa hồng trần’, bởi vì cậu còn không biết Xích Luyện mở topic và ‘Túy ngọa hồng trần’ là một nhóm, sợ dĩ cậu nhận khiêu chiến, là nhờ người hâm mộ mỗi ngày đều kiên nhẫn nhét tin vào hòm thư cậu.

“Warner, anh có nhận được tin nhắn không? Mỗi ngày hòm thư của tôi đều chật ních, tôi cảm thấy không đúng mới liếc mắt nhìn thử, thì phát hiện hình như có người phát chiến thư muốn luận bàn với tôi.”

Tiện tay dọn sạch tin nhắn trong hòm thư, Mạc Vấn khó hiểu, liếc mắt nhìn Warner.

Chiến thư? Warner mở hòm thư, vẫn là số lượng ban đầu. Anh trầm ngâm một hồi mới ngưng trọng nói: “Có khả năng là nhằm vào em, dưới tình huống này tốt nhất là đừng quan tâm, chỉ là một đám hề nhảy nhót mà thôi.”

Lambert vội vàng rút khỏi đấu trường giả thuyết, đăng nhập lên diễn đàn, lấy kinh nghiệm của anh ta, hiện tại có lẽ đã bắt đầu gió tanh mưa máu.

Chờ đến khi Lambert trở lại lần nữa, Mạc Vấn và Warner mới biết tình huống lúc này đã nghiêm trọng đến trình độ nào.

Đến bọn họ cũng không biết chính mình có phải đại thần hay không, nhưng vì loại lý do này mà bị người nói xấu, cảm giác quả thật...

Không treo lên đánh là không thể hả giận được.

“Nhận.” Trong lòng càng tức giận, thái độ của Mạc Vấn càng bình tĩnh: “Nếu tên Xích Luyện kia đã chủ động tìm đến cửa gây sự, không tiếp có khi lại bị nghĩ là sợ hãi, hèn nhất.”

“Đúng, nhận!” Dick bên cạnh cũng chung mối thù đồng ý: “Đánh cho bọn họ chịu không nổi mà chạy về nhà tìm mẹ đi.”

37. Chương 37

Edit: Thủy Lưu Ly

Mấy người ‘Túy ngọa hồng trần’ hoàn toàn không ngờ lúc máu chốt lại xuất hiện thần chuyển ngoặc, là ‘Tôi có bóng dáng’ hiện thân trên diễn đàn đồng thời tự mình trả lời lời mời ‘luận bàn’. Lần này, giữa bọn họ tất phải có một trận đấu để phân thắng bại.

Thật ra thì chuyện này cũng không khiến mấy người ‘Túy ngọa hồng trần’ quá kinh ngạc, dù sao khi vừa bắt đầu, bọn hắn đã tính tới cửa gỡ đối phương, bây giờ ‘Tôi có bóng dáng’ đột nhiên nhận thi đấu, ‘Túy ngọa hồng trần’ có một loại cảm giác như bị người dắt xoay một vòng rồi bị đâm một nhát vậy.

Thật sự hồngбет muốn chết.

Tuy trong lòng rất khó chịu nhưng gỡ vẫn phải tiếp tục, nếu đối phương đã đáp lại, vậy thời gian thi đấu càng nhanh sẽ càng tốt.

Sau đó thời gian lập tức được quyết định vào chiều ngày kia, bởi vì ngày kia là cuối tuần, có rất nhiều học viện đều cho nghỉ học, đến lúc ấy, cộng thêm việc quay hình trực tiếp, thì dù có không muốn công nhận kết quả cũng không được.

Chẳng qua mấy người ‘Túy ngọc hồng trần’ lại không nghĩ mình sẽ thất bại, vì thế mới muốn lúc thi đấu càng có nhiều người xem càng tốt. Càng nhiều người, tốc độ ‘Tôi có bóng dáng’ rút xuống thần đàn càng nhanh, đồng thời ‘Đặt cái tên’ nhất định cũng sẽ bị liên lụy, thật sự là một mũi tên trúng hai con chim.

Mạc Vấn đương nhiên không biết đối thủ lại coi thường mình như thế, mà nếu cậu có biết thì e rằng cậu cũng sẽ vui tươi hơn hử đến mức ăn thêm ba chén cơm mỗi bữa nữa ấy.

Tại sao bị người coi thường lại hưng phấn như thế?

Bởi vì cậu tình nguyện bị kẻ địch coi thường một phần, cũng không muốn kẻ địch đánh giá cao nửa phần.

Bọn họ coi thường bạn, vậy trong lòng họ sẽ cảnh giác với bạn bao nhiêu đây? Ngược lại, loại người chổ nào cũng cảm thấy bạn là đối thủ lợi hại, đó mới thật sự là kẻ đáng sợ.

Chính vì bọn họ cảm thấy bạn lợi hại, mới cẩn thận khắp nơi, chưa bao giờ đánh giá thấp bản lĩnh của bạn, cũng vì thế đến lúc bạn muốn đánh bất ngờ, có khi tác dụng sẽ không như bạn mong muốn.

Trong thời gian chờ đợi này, Mạc Vấn cố ý chạy lên diễn đàn nhìn xem, quả nhiên lúc trước mình không đáp lại xuýt bị người ta dùng nước miếng dìm chết. Tuy rằng sau khi đáp lại vẫn còn có người gây sự nhẩy nhót, nhưng rõ ràng là ít hơn lúc trước nhiều.

Đối với người sử dụng thủ đoạn dê hèn này, độ thiện cảm của Mạc Vấn với gã đã rút xuống số âm. Lúc trước Warner nhìn thấy trong topic có mấy người càng mắng càng khó nghe, suýt chút nữa dưới cơn nóng giận đã dùng con đường đặc thù mà tra địa chỉ IP của bọn họ, cuối cùng lại bị Mạc Vấn mạnh mẽ dè lại.

Không phải Mạc Vấn là thánh phụ, bởi loại chuyện mắng chửi trên mạng thế này không cấu thành hành vi phạm tội hình sự được, do đó, dù có biết đối phương là ai thì có tác dụng gì, có thể để kẻ đó vào tù sao?

Đối phương chỉ là động động vô miệng, nếu không liên quan đến quan viên chính phủ, sẽ không có người quản. Còn nếu Warner mạnh mẽ quản, chưa biết chừng sẽ khiến người ta chụp cho anh cái mũ bắt nạt bình dân, dù sao kẻ này không mắng Warner, không thể lấy cái cố ác ý nhục mạ quan viên chính phủ và người nhà để trách phạt được.

Về phần tại sao nhục mạ quan chức lại trở thành hành vi phạm tội, chuyện này phải nói tới chuyện mạng lưới quá mức phát triển.

Mà nguyên nhân chính là vì có mấy người, trong lúc rảnh rỗi thường xách vài vị quan chức ra để xả giận.

Nếu như một quan chức làm sai, trực tiếp đăng chứng cứ là được, dù gì cũng có thể đi tố cáo, chỉ cần chứng cứ đầy đủ, bảo đảm ngay ngày thứ hai chứng cứ sẽ lập tức xuất hiện trên bàn làm việc của thủ lĩnh, đây được xem là thủ đoạn trả thù cực nhanh và hiệu quả.

Thế nhưng có mấy người cứ cố tình không muốn đi con đường chính đạo, cứ hễ xảy ra chuyện gì, như té lộn nhào trước cửa, cũng có thể đẩy sai lầm lên người quan chức, sau đó lại lên mạng phun lại phun, lại thăm hỏi cái này, lại thăm hỏi cái kia.

Cộng thêm lòng người không phải do sắc thép đúc thành, nên sau những chuyện bê bối như trên, nhiều quan chức đã liên danh viết thỉnh cầu thủ lĩnh trừng phạt những người kia, sau đó điều lệ này cứ như vậy mà xuất hiện.

...

Sau khi bị Mạc Vãn cản, Warner cũng không nhắc lại chuyện này với đối phương nữa, nhưng lén lút làm chút chuyện mờ ám sau lưng là không thể tránh khỏi.

Mặc dù trừ Mạc Vãn không muốn thừa nhận thì ai cũng biết anh muốn đính hôn với cậu, nhưng dù nói thế nào thì cậu cũng đã là chuẩn vương phi của anh, anh dứt khoát quyết định tự mình bộ ngành chấp pháp, lấy ra chứng cứ nhục mạ.

Tuy rằng mắng người không thể bắt, nhưng phạt tiền là cơ bản, nếu miệng mấy người đã thoải mái rồi, vậy túi tiền cũng phải đổ chút máu mới tương xứng được chứ.

Cho nên đây mới là nguyên nhân mà người mắng Mạc Vãn càng ngày càng ít. Bỗng nhiên bị tra đồng hồ nước, phạt tiền do mắng chiến vì liên quan đến người nhà quan viên quan trọng, bộ họ cũng bị ép đến mờ mịt, được không.

‘Túy ngọa hồng trần’ cũng là một trong những người đó, bởi vì cậu đã hồ hấn một vô to, khiến hấn càng nghĩ càng giận, nên sau đó đã tự mình khoác bí danh ra trận dìm hàng, bôi đen cậu, cũng vì thế mà ‘chiến tích’ của hấn bị viết dày hơn người khác nhiều.

Mà cũng vì nguyên nhân này, khi nhân viên chấp pháp tìm tới tận cửa, đã khiến ‘Túy ngọa hồng trần’ không thể không há hốc mồm kinh ngạc, mãi đến khi đối phương lấy ra giấy chứng nhận, ‘Túy ngọa hồng trần’ mới không thể không móc một số tiền lớn ra để nộp cho đối phương.

Chờ đến khi thời gian luận bàn đến nơi, trong lòng ‘Túy ngọa hồng trần’ vẫn còn kìm nén một hơi mà không có cách nào kể cho người khác nghe.

Ở một nơi khác, Mạc Vãn hoàn toàn không biết gì về sự khổ sở trong lòng ‘Túy ngọa hồng trần’, cậu đã chờ đợi ngày này, chờ đến nụ hoa đều nở rộ.

‘Túy ngọa hồng trần’ uất ức, sao Mạc Vấn không uất ức được, đây chẳng khác nào mối họa từ trên trời rớt xuống đầu cậu, xui xẻo là không thể tránh khỏi.

Trong ngày này, bởi vì học viện cho nghỉ, năm người Mạc Vấn đã sớm xuất hiện trong đấu trường giả thuyết, chờ đợi đối phương phát động khiêu chiến.

Đấu trường giả thuyết trừ có thể ngẫu nhiên lựa chọn đối thủ, cũng có thể tự chọn đối thủ, chỉ có điều chỉ có chiến tích, không tính điểm số, nhưng cũng không thể vì thế mà để đối phương tùy tiện gán chiến tích bị đánh chết cho mình được.

Trong diễn đàn của Xích Luyện, không khí xem như cũng khá náo nhiệt, bởi không ít người nghe tiếng mà điên cuồng tiến công, tuy rằng nhân phẩm không được nhưng thủ đoạn cũng có chút tác dụng, cũng vì thế mà Mạc Vấn rất chờ mong đến lúc đánh bại đối phương.

Khi đồng ý đối phương phát động khiêu chiến, trước mắt năm người Mạc Vấn lập tức tối sầm, đến khi mở mắt mới phát hiện bản thân đã được truyền tống vào bản đồ.

Có thể là ông trời cũng đứng về phía Mạc Vấn, bởi khi vừa nhìn sơ lược hoàn cảnh trong bản đồ, Mạc Vấn đã cảm thấy vui vẻ trong lòng, mà nguyên nhân chính là vì không gian bản đồ khá là nhỏ.

Đánh nhau với Trường Ca trong một khoảng không gian nhỏ, người nào đánh người đó biết, mùi vị trong đó thật sự rất ‘tiêu hồn’. Một khi triển khai kỹ năng, vừa triển khai đã có thể chiếm nửa cái bản đồ, mặc you nhảy nhót thế nào đều nằm trong vòng mà không cách nào thoát thân.

Tất nhiên Warner cũng nghĩ đến chuyện này, trong lòng lại nắm chắc phần thắng hơn một chút.

Lúc này, mấy người Xích Luyện bị hệ thống truyền tống vào bản đồ.

“Ôi chào, tớ bị hoa mắt sao?” Trên kênh giọng nói lập tức truyền đến âm thanh của Amber, chỉ nghe Amber giật mình nói: “Lão đại, có ‘Túy ngọa hồng trần’!..”

Warner nghiêm túc liếc mắt nhìn, quả nhiên, có tên ‘Túy ngọa hồng trần’ trong đó. Quan sát xong, anh mở miệng nhắc nhở mọi người: “Cẩn thận một chút, đối diện có chuẩn bị mà đến.”

“Đâu chỉ là có chuẩn bị mà đến.” Lambert điểm danh từng người đối diện, nói tiếp: “Xích Luyện, ‘Túy ngọa hồng trần’, ‘Đạo nhân kể chuyện’, ‘Sống phóng túng’ và ‘Khí cứu binh’, kẻ đến đều là đại thần tiểu thần cả. Tớ nói này Warner, bọn họ cũng để mắt đến chúng ta thật nhỉ.”

Dick vừa nghe lời này đã không vui, vội vàng đập lại lời của Lambert: “Cái gì gọi là để mắt đến chúng ta chứ, mấy người chúng ta vốn đã rất mạnh rồi được không?” Bình thường anh ta luôn đấu vô mồm với Amber, nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào sự tung hứng của Amber: “Amber, cậu thấy đúng không?”

Amber gật đầu liên tục: “Đúng, chúng ta vốn đã rất lợi hại rồi, cho nên loại đội hình như đối phương là rất bình thường.”

“ ... ”

Luận bàn chính thức bắt đầu. Nói là luận bàn, nhưng thực tế lại gần giống như một cuộc chiến sinh tử, bên nào thua trận, danh dự của bên đó cũng bị quét rác.

Mạc Vấn vừa lên đã không chế, quấy rầy Xích Luyện, skill Bình Sa Lạc Nhạn này ‘Túy ngọa hồng trần’ chưa từng thấy, cho nên vừa mở màn đối phương đã bị cậu quấy một phen.

Mắt thấy Xích Luyện muốn trở mình công kích, ‘Đạo nhân kể chuyện’ hơi kinh ngạc há hốc mồm, vừa giơ tay chặn lại công kích của Xích Luyện, vừa không quên mở miệng chửi ầm lên: “Xích Luyện, thẳng nhóc nhà cậu điên rồi hả?”

Xích Luyện ngồi trong khoang điều khiển, oan ức nói: “Là do phụ trợ sư đối diện làm ra cả.”

‘Khử cứu binh’ là phụ trợ sư loại hình giảm tốc độ, hơn nữa còn là giảm tốc độ cho nhiều người. Vừa bắt đầu gã đã triển khai kỹ năng này, cho nên sau một phút, cơ giáp của mấy người Warner dần cảm thấy hơi cồng kềnh không nhanh nhẹn, trôi chảy như trước.

“Phụ trợ sư của bọn họ là giảm tốc độ quần thể, mọi người linh hoạt chút.” Warner nhắc nhở trong kênh trò chuyện, vừa vặn ‘Đạo nhân kể chuyện’ bị Xích Luyện dồn đến gần góc, Warner phát hiện lập tức kết phùng với Xích Luyện oanh tạc ‘Đạo nhân kể chuyện’, khiến ông ta ngã ra đất, liên tục lăn lộn mấy vòng rồi mới có thể dừng lại được.

“CMN, không ngờ trong chúng ta lại xuất hiện phản đồ!” ‘Đạo nhân kể chuyện’ cất cao giọng, căm hận nói, nhưng cũng không quên dùng thao tác thành thạo, lập tức đứng dậy khỏi mặt đất lần nữa.

Chẳng qua sao Mạc Vấn có thể để ‘Đạo nhân kể chuyện’ dễ dàng khôi phục sức chiến đấu như thế được. ‘Đạo nhân kể chuyện’ vừa đứng vững, Giang Trục Nguyệt Thiên đã bị thả xuống đất ngay lập tức, hơn một nửa bản đồ đều nằm trong phạm vi Giang Trục Nguyệt Thiên, mà đối thủ bị bao phủ trong đó thì đến một skill cũng không cách nào sử dụng được.

“Chạy! Chạy mau!” ‘Túy ngọa hồng trần’ đã từng ăn thiệt thòi do cái vòng này gây ra, vừa thấy skill xuất hiện, suýt nữa đã sợ đến nổi vỡ mật.

Năm người nghe vậy lập tức chạy trốn chết, trên mặt Mạc Vấn chợt lóe ý cười gian xảo, lại ném thêm một vòng Giang Trục Nguyệt Thiên nữa.

Đây là lần đầu tiên Mạc Vấn tận dụng hợp lý nhất một skill thể này, phối hợp thời gian đảo ngược làm lạnh, cậu có thể liên tục ném bốn lần, vây đối phương trong vòng 32 giây.

Nếu hỏi 32 giây này có làm you sợ hãi không, một phút mới 60 giây, con số 32 này mang ý nghĩ trong vòng nửa phút sẽ có nhiều người đều rơi vào trạng thái bị động.

Một khi Trường Ca trâu bò lên thì đến bản thân Mạc Văn cũng phải sợ.

Ngay khi tình huống này xuất hiện, mấy người Amber lập tức xem năm người ‘Túy ngọa hồng trần’ như bao cát mà quần ẩu, nhưng không biết tại sao trong nội tâm lại sinh ra cảm giác đồng tình mơ hồ với đối phương.

Thân là năm vị đại thần trong đấu trường cao cấp, loại mùi vị bị vây đánh này đại khái là lần đầu tiên nếm thử trong đời nhỉ? Còn bị quay trực tiếp, lần này hình tượng gì cũng không cần nhiều lời nữa, danh dự có thể giữ được hay không còn chưa chắc đâu.

Trong nháy mắt, trên diễn đàn lập tức như ong vỡ tổ. Nhóm đại thần uất ức dựa vào nhau bị người vây đánh khiến người ái mộ hô to thất vọng.

Xích Luyện, tiến công điên cuồng của anh đâu, Đạo Nhân, trí tuệ của ngài đâu, nếu các người cứ tiếp tục bị đánh nữa, chúng tôi sẽ không chịu nổi kích thích đâu.

Không thể công kích! Không thể công kích! Mẹ nhà nó vẫn không thể công kích.

Hiện tại tình huống mà năm người ‘Túy ngọa hồng trần’ phải đối mặt chính là như vậy. Cơ giáp ngoại trừ chạy trốn thì hoàn toàn không thể làm được động tác nào khác, nhưng có điều, chạy trốn nào có dễ ăn như vậy.

Chiêu thức Warner và Lambert ‘tặng’ cho ‘Túy ngọa hồng trần’ là ác nhất, thứ hai là Xích Luyện. Cho nên không mất bao nhiêu thời gian, cơ giáp của ‘Túy ngọa hồng trần’ và Xích Luyện đã tơi tả đến mức kích hoạt luôn tiếng cảnh báo của hệ thống.

Mạc Văn liên tục thả ra bốn vòng Giang Trục Nguyệt Thiên, trực tiếp bức đối thủ vào đường chết, sau đó chỉ trong vòng năm phút mở màn, đối phương đã mất đi hai thành viên chủ lực quan trọng.

Lúc ‘Túy ngọa hồng trần’ và Xích Luyện ngã xuống, sắc mặt của ‘Đạo nhân kể chuyện’ và hai người khác lập tức trở nên trắng bệch, dưới tình huống này, cho dù bọn hắn có kiêu ngạo cỡ nào, cũng biết kết cục thất bại đã không có cách nào cứu vãn được nữa.

Bọn hắn đã đánh giá thấp ‘Tôi có bóng dáng’, cũng đánh giá cao chính mình.

Đến bây giờ ‘Đạo nhân kể chuyện’ mới nghĩ đến, sở dĩ ‘Tôi có bóng dáng’ mới ở đấu trường sơ cấp đã được người người tôn sùng không thua kém những đại thần phụ trợ ở đấu trường cao cấp, là nhờ vào một thân năng lực phụ trợ vô cùng kỳ diệu kia! Tại sao lúc trước năm người bọn họ lại xem thường đối phương chứ.

Mà những người ái mộ Mạc Văn đang xem trực tiếp lại cảm thấy bản thân như ở thiên đường, cả người đều kích động, máu nóng sôi trào.

(Đại đại thật ngẫu! Bày tỏ với Dóng Dáng đại đại, kiếp này nguyện làm fan nào tàn của đại đại.) (Đại thần nhìn êm! So với fan cách vách êm còn cuồng hơn, kiếp này kiếp sau đều là fan nào tàn của anh.) (Phụ trợ sư mạnh nhất! Không chỉ là mạng giả thuyết, phụ trợ sư hiện nay chỉ có Bóng Dáng đại đại là có thể xứng với danh hiệu này.). Ngược lại với tâm tình rất ‘high’ bên này, bên fans của mấy người ‘Túy ngọa hồng trần’ lại như bước chân vào địa ngục, từng người từng người đều cúi đầu ủ rũ.

Ngay cả khi trong topic bắt đầu rải rác, xen kẽ mấy lời khen ngợi Mạc Văn, nhưng lại chẳng có bao nhiêu người muốn đáp lại.

(Thất vọng, không biết là thất vọng với chính mình hay với Hồng Trần đại đại. Đại đại, xin lỗi, tôi bị đại thần Bóng Dáng vòng thành fan rồi, tạm biệt QAQ) ‘Túy ngọa hồng trần’ vừa lên diễn đàn nhìn thấy cái này đã xém chút bị chọc tức đến phun máu. Cậu bị Bóng Dáng vòng fan thì im lặng là được, cố ý đăng bài làm gì, đây không phải đang cách ứng* tôi sao.

(Phương ngữ phổ biến ở các khu vực Bắc và Nam, mặc dù có sự khác biệt nhưng ý nghĩa cơ bản là: chán ghét, khó chịu, buồn bực, ghê tởm gì gì ~ theo baidu.)*

Nhưng nói đi nói lại chuyện này cũng quá nhứt ‘trứng’. Mấy người nói đi, đang yên đang lành thì hấn muốn trực tiếp làm gì, còn chọn thời gian như thế, chê người không đủ nhiều mà.

Giờ phút này, trong lòng ‘Túy ngọa hồng trần’ chua, cay, đắng, chất gì cũng đủ cả. Hơn nữa, danh vọng không tiến thêm một bước không nói, cả cơ nghiệp khổ sở, nhọc nhằn tích góp nhiều năm cũng hoàn toàn bị hủy mất.

Mà lúc này, trong bản đồ thi đấu, ba người Warner, Dick và Lambert từ vây nhốt ‘Đạo nhân kể chuyện’ đã giải quyết đối phương trong nháy mắt.

Ở tình huống như vậy, một phụ trợ sư như ‘Khí cứu binh’ và một cơ giáp sư như ‘Sống phóng túng’ cũng không thể giã dạy được bao lâu nữa. Đồng thời ‘Khí cứu binh’ vốn là kẻ thức thời, thấy sự tình không ổn đã dứt khoát rời khỏi đấu trường, chỉ để lại một mình ‘sống phóng túng’ nơm nớp lo sợ ngồi chồm hổm trên đất ôm đầu.

Đúng tám phút! Nguyên cuộc tranh tài chỉ dùng tám phút đã giành được thắng lợi hoàn toàn.

Không riêng gì những người ái mộ máu nóng sôi trào, ngay cả những quần chúng vây xem trực tiếp đều bùng lên ngọn lửa nhiệt tình, hận không thể khiến những người đứng trong đấu trường nghênh tiếp hoan hô trở thành chính mình.

Quá thoải mái, chỉ cần đứng ở thị giác ‘Tôi có bóng dáng để xem xét cuộc so tài, toàn bộ hành trình đều là điểm bùng nổ, toàn bộ hành trình đều cao năng*.

*(*đại khái chỉ những người có tài năng xuất sắc ~ đại khái theo baidu)*

Nhưng nếu dùng thị giác của ‘Túy ngọc hồng trần’...

Tự mình tìm ngược, dù quỳ cũng phải nhìn cho hết!

‘Đạo nhân kể chuyện’ vừa kết thúc thi đấu đã vô cùng lo lắng, vội vàng vọt vào diễn đàn. Lúc ông ta nhìn thấy lít nha lít nhít những topic có liên quan đến ‘Tôi có bóng dáng’ đã biết không thể cứu vãn, không khỏi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chuyện này, từ đầu tới đuôi là do ‘Túy ngọc hồng trần’ bày ra, ‘Đạo nhân kể chuyện’ dù có ngốc, nhưng đến lúc này cũng hiểu được, mấy người bọn họ bị ‘Túy ngọc hồng trần’ sử dụng như tay súng.

Cái gì mà sớm muộn gì đối phương cũng tìm đến cửa, cái gì mà chúng ta tiên hạ thủ vi cường, toàn bộ đều là lời nói dối! Tất cả chỉ vì hắn muốn trả thù cho bản thân mà kiếm cớ thôi!

Lúc này Quang Nảo trên tay đột nhiên phát ra âm báo, ‘Đạo nhân kể chuyện’ giống như đuối sức, khẽ giọng đáp một tiếng: “Nghe.”

Đầu bên kia im lặng một hồi, lúc sau âm thanh khàn khàn của Xích Luyện mới truyền đến: “Anh Kể Chuyện, làm sao bây giờ? Giờ chúng ta đã trở thành chuột chạy qua đường. Tại sao lại như vậy? Rõ ràng chỉ thua một trận đấu thôi mà.”

Lấy đầu óc của Xích Luyện không có cách nào hiểu được, chẳng qua chỉ thua một trận mà thôi, trước đây không phải chưa từng thua, nhưng tại sao hậu quả lần này lại nghiêm trọng như thế, nghiêm trọng đến mức gần như hầu hết fan đều chuyển thành người qua đường.

Làm sao bây giờ? ‘Đạo nhân kể chuyện’ cười gằn một tiếng, châm chọc: “Sao tôi biết được. Những lúc thế này sao cậu không đi hỏi người anh trai Hồng Trần tốt của cậu đi, hỏi tôi làm gì? Ha ha.”

‘Đạo nhân kể chuyện’ đầu tiên là châm chọc Xích Luyện, khiến Xích Luyện mắt mặt xấu hổ một chập, sau đó mới lạnh giọng tiếp tục nói: “Không biến thành anti là cậu nên biết cảm ơn rồi. Trước cậu và tôi đắc tội biết bao nhiêu người, bây giờ chỉ cần ngã xuống một cái là có bao người chờ đánh kẻ sa cơ. Lúc trước chúng ta dùng cách tương tự mời bao nhiêu người, cậu còn nhớ không?”

Xích Luyện nghe vậy, khuôn mặt hơi trắng bệch, bàn tay cầm Quang Nảo cũng thấy lạnh lẽo không chịu nổi, lúc này, tiếng của Đạo Nhân mới truyền qua lần nữa.

“Thời gian này, tôi rút khỏi thế giới giả thuyết trước đã, chờ chuyện này đỡ nóng nảy rồi nói tiếp, cũng bảo mấy người ‘Sống phóng túng’ không cần tìm tôi.”

38. Chương 38

Edit: Thủy Lưu Ly

Khi ‘Đạo nhân kể chuyện’ tuyên bố tạm thời rời khỏi thế giới giả thuyết, điều này cũng chứng tỏ đội ngũ nắm đại thần của ‘Túy ngọa hồng trần’ sẽ đối mặt với nguy cơ sụp đổ.

Chẳng qua lúc này tạm thời không cần quan tâm đến chuyện đoàn đội ‘Túy ngọa hồng trần’ có giải tán hay không, từ sau khi quay hình trực tiếp, video tranh tài này lập tức lấy đủ loại hình thức, nhanh chóng truyền bá khắp mạng giả thuyết. Hơn nữa, dù video có bị xem là tài liệu giảng dạy làm phản diện, cũng coi như rất khách sáo rồi, bởi có nhiều người còn chuyên môn cắt hình từ video, chế thành ảnh động, trên hình thêm đủ các loại tiêu đề.

Lúc năm người bị bao vây quần ấu, được người ‘có tâm’ dán lời thoại: Dám đánh ông? Ông đây là đóa hoa của tổ quốc, bọn mày là cái thá gì chứ.

Hay lúc ‘Khử cứu binh’ rút khỏi bản đồ, cũng bị chèn thêm dòng chữ: Các anh nhất định phải trụ vững, ông đây chạy trước đã.

Mà ‘Sống phóng túng’, người cuối cùng còn ở lại bản đồ thì càng xui xẻo, đáng vẽ ngòi chòm hỏm trên mặt đất, trực tiếp bị người gắn bối cảnh với WC, cộng thêm hai hàng chữ rất bựa.

Mấy người lên trước đi, đợi tôi ị xong đã.

Tôi cứ thích các người không ưa tôi rồi lại không thể không xem tôi ị thế này đây.

Thậm chí còn thả hành động đi ị theo kiểu hoạt hình, mà chưa hết, hiệu ứng là loại sản phẩm bay loạn khắp nơi nữa ý.

Đến lúc này, mấy người ‘Túy ngọa hồng trần’ ai cũng không thể quản ai, mỗi người đều cảm thấy tự thân khó bảo toàn. Thế giới giả thuyết không dám lên, đến cả diễn đàn cũng không dám nhìn.

Nếu ông trời cho bọn hần cơ hội làm lại, thì lúc trước bọn hần tuyệt đối sẽ không phát thiếp mời chiến này, đáng tiếc xưa nay trên đời vốn không có thuốc hối hận.

...

So với tình trạng chán nản của mấy người ‘Túy ngọa hồng trần’, danh vọng bên Mạc Vãn lại càng tăng thêm một tầng, cụ thể như, trước kia, trong mấy topic liên quan đến Mạc Vãn còn có mặt an-ti qua lại,

hiện tại thì hầu như bọn họ đều mai danh ẩn tích cả.

Lambert thích dạo diễn đàn, đặc biệt là lúc ăn cơm, ăn một miếng cơm lại lướt nhìn mấy topic mới xuất hiện, ngày qua ngày quả thật sướng như tiên.

“Bóng Dáng đại đại, em muốn sinh khỉ con cho anh.” Câu này Lambert không đọc liền mạch mà là phân ra từng chữ, khiến người ta có thể nghe hiểu, rồi lại nhin không được mà muốn bật cười.

Amber gác đầu lên vai Mạc Vấn, giả vờ yếu đuối mong manh: “Đại đại, ngài nhất định phải bảo vệ người ta nha.”

“Được rồi được rồi.” Mạc Vấn cười gật đầu liên tục, sau đó thuận lợi đẩy Amber ra chỗ khác.

Trong thế giới mà phụ trợ sư đều chỉ có khả năng tăng cường thuộc tính cơ sở này, sự tồn tại của Mạc Vấn quả thật giống như BUG, còn là loại BUG cực lớn.

Có điều mọi người đã làm quen dần rồi, không những không cảm thấy năng lực này khác thường, trái lại khẳng định skill của Mạc Vấn vừa lợi hại lại đặc thù. Cái này cũng là kết quả Mạc Vấn từng bước từng bước, từ từ triển khai các skill mà ra.

Nếu như lúc bắt đầu cậu hận không thể bày hết tất cả skill ra ngoài, thì rất có khả năng vị trí hiện tại của cậu không phải là thần đàn mà là yêu đàn.

...

Tốc độ truyền bá của network tinh cầu tương đối nhanh, vì thế video thi đấu này không chỉ kinh động quan chức, mà cũng kinh động cả hiệp hội phụ trợ sư nữa.

Lúc bắt đầu, khi video của Mạc Vấn được mọi người điên cuồng lan truyền khắp nơi, hiệp hội phụ trợ sư thật sự không tin tưởng mấy, bởi tất cả giấy chứng nhận phụ trợ sư đều do bọn họ xem xét và ban phát, số lượng phụ trợ sư trung cấp nói ít cũng không ít mà nói nhiều cũng không nhiều, nhưng phụ trợ sư cao cấp như vậy thì thật sự rất hiếm thấy.

Với lại mỗi người trong hiệp hội phụ trợ sư đều có thể thuộc tên và thuộc tính skill của các phụ trợ sư cao cấp, cho nên mấy lời lưu truyền thổi phồng Mạc Vấn thế này trên mạng chỉ khiến nhóm cao tầng trong hiệp hội cười nhạo không ngớt.

Nếu chỉ như vậy mà đã có thể dễ dàng trở thành phụ trợ sư mạnh nhất, vậy những phụ trợ sư cao cấp thì tính thế nào? Số một vũ trụ? Đám người trên internet quả nhiên chẳng hiểu gì, chỉ biết ồn ào nhảm ruồi.

Có điều, nguyên do hiệp hội phụ trợ sư bỗng dưng thay đổi thái độ là vì một tên nhân sĩ cao tầng đột nhiên

trượt tay.

Tỷ lệ xuất hiện những video thi đấu của Mạc Vấn luôn rất cao, gần như đến loại diễn đàn nào cũng có người mở topic cứng bái, những người quan tâm thì tất nhiên sẽ chen vào liếm màn hình một hồi, nhưng nếu không quan tâm sẽ cảm thấy có chút phiền lòng.

Tên nhân sĩ cao tăng này chính là người như vậy, vốn y cảm thấy rất phản cảm với tình trạng này, thế nhưng ngón tay lại không cần nhận ấn play video, và rồi, hình ảnh trong video cứ thế mà đập vào mắt y.

Sau khi mở màn, Mạc Vấn lập tức không chế Xích Luyện phản đánh ‘Đạo nhân kể chuyện’, loại kỹ năng có thể không chế đối phương trong nháy mắt này lập tức khiến vị phụ trợ sư thuộc hiệp hội chăm chú xem xét, hơn nữa, bản thân y đã là phụ trợ sư cao cấp, tất nhiên ngay lập tức sẽ nhận ra skill này không tầm thường.

Thật là một skill không chế đặc sắc! Đây mới thật sự là skill thuộc về phụ trợ sư! Nghĩ như thế y không nhận được mà âm thầm khen hay, trong mắt cũng bắn ra tia sáng rực rỡ.

Y vừa định đi thăm dò thân phận Mạc Vấn, trên sân lại đột nhiên xảy ra biến hóa, thêm một thần kỹ nữa xuất hiện, đồng thời skill này dường như có thể sử dụng rất nhiều lần.

Thấy cơ giáp đối thủ bị bức vào góc đánh hội đồng đến sải lai ra đất, mà thời gian tính từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc trận đấu không tới mười phút, y lập tức kích động tải video về Quang Não, sau đó mới vội vàng vàng ra cửa.

Bản thân y là cao tăng trong hiệp hội, lại không hề có chút ấn tượng nào với một vị phụ trợ sư như vậy! Y nhất định phải xem xét lại một phen, xem có phải có thiên tài đang lưu lạc bên ngoài không.

Khi đến hiệp hội phụ trợ, y không ngừng tra cứu, quả nhiên trong số những phụ trợ sư được ghi lại không có người nào có thuộc tính giống như Mạc Vấn, cũng vì nguyên nhân này mà khi y giao video cho phó hội trưởng, bên trong hiệp hội đã xảy ra một hồi chấn động ở quy mô không nhỏ.

Người cũng cảm thấy kinh động đối với skill phụ trợ của Mạc Vấn là một vị quan chức, đừng tưởng rằng làm quan sẽ không lên mạng, những lúc rảnh rỗi bọn họ cũng muốn lên mạng xem tin tức được không, hơn nữa có rất nhiều chuyện trong nhà thủ lĩnh phải thông qua truyền thông thì bọn họ mới biết được đấy.

Mà năng suất làm việc của vị quan chức này hiển nhiên vượt trội hơn bên hiệp hội nhiều, vừa xem xong video, ông đã lập tức gửi vào hộp thư thủ lĩnh. Người khác có thể không biết nhưng ông còn không biết sao, ‘Đặt cái tên’ kia rõ ràng là con trai thứ hai của thủ lĩnh.

Sau khi thủ lĩnh Vick xem xong video, lúc này mới lập tức dùng Quang Não liên hệ với Warner.

...

Khoảng thời gian gần đây, mối quan hệ giữa Warner và Mạc Vần dần dần có sự thay đổi, có thể là do mỗi ngày đều thi đấu cùng nhau nên có sự ăn ý và tiếng nói chung, rất nhiều lúc hai người còn biết đùa giỡn lẫn nhau mà không còn bầu không khí cứng ngắt, mất tự nhiên như trước nữa.

Lúc Quang Nỗ Warner phát ra tiếng nhắc nhở, Mạc Vần đang ngồi trên sa lông lướt tin tức thú vị trên diễn đàn. Warner liếc mắt nhìn Mạc Vần, làm động tác ‘Xuyt’, Mạc Vần lập tức hiểu ý, yên tĩnh ngồi một bên xem Quang Nỗ.

Warner nhận cuộc gọi, khuôn mặt nghiêm túc của Vick lập tức xuất hiện. Vick quét mắt nhìn một vòng, mắt sắc phát hiện Mạc Vần ngồi ngay sau Warner, lập tức tìm có để Warner chuyển địa điểm nói chuyện sang phòng ngủ.

Warner vừa vào phòng, mặt Vick đã đen kịt, không chút khách khí trách hỏi con trai: “Nói đi, chuyện con và phụ trợ sư kia là sao.”

“Phụ trợ sư?” Warner sửng sốt, tỏ vẻ không hiểu ra sao, không thể không nhìn ông hỏi lại: “Phụ trợ sư gì ạ?”

“Đương nhiên là phụ trợ cùng anh thi đấu trên mạng đấy!” Vick hơi tức giận trừng Warner, quyển sách trong tay cũng bị ông hung hăng vồ xuống bàn: “Anh đừng tưởng tôi không nhìn thấy, anh là con trai của tôi, chỉ cần mắt anh hơi động chút là tôi đã biết anh đang suy nghĩ cái gì, thành thật trả lời, có phải anh chân đạp hai thuyền không!”

Âm thanh của ông vang vọng khắp phòng, Warner kinh hãi xém tí là mở cửa hỏi xem Mạc Vần có nghe thấy không. Từng gặp vua hổ, nhưng chưa từng thấy người cha nào lại hổ con trai mình như vậy.

Warner thật sự cảm thấy vô cùng oan uổng, anh chỉ thi đấu trên mạng thôi mà khi qua miệng cha anh lại thành chân đạp hai thuyền! Anh vừa định mở miệng giải thích, lại bị mấy câu nói tiếp theo của ông đè xuống.

“Nhìn lúc thi đấu anh che chở người ta xem, tự mình nhìn lại đi, anh không thấy hổ thẹn sao? Lúc trước là ai muốn chết muốn sống nói không phải Mạc Vần thì không được, giờ thì hay rồi ha, còn chưa tới nửa năm đã muốn đổi người?”

Thủ lĩnh Vick nói một thôi một hồi, khi đến chỗ này lại càng thấy tức giận muốn dậm chân, nếu chuyện này bị truyền thông truyền ra, không thành đầu đề mới là lạ đấy.

Hơi suy nghĩ một lúc, cảm thấy nếu con trai đã phản bội, vậy cũng không thể cứ hung hăng mắng xuôn được, sẽ không mấy tác dụng, dứt khoát áp dụng cách sau khi cho nó một gậy phải nhét thêm cho nó một quả táo ngọt thì mới xong được.

Vì thế giọng điệu của Vick dần bình tĩnh lại, tận tình khuyên nhủ: “Nếu đã tìm được người thì phải trung trinh như một, chốn phồn hoa này không dễ chơi đùa như vậy đâu. Hơn nữa, từ đầu đến cuối, cả nhà

chúng ta đều chỉ yêu một người, nhận định một người, con không thể ngoại lệ. Cha đã già rồi, không có đủ mặt mũi để con vứt đầu.”

Warner mặt không cảm xúc, bình thường anh vốn đã là một người rất lạnh, bây giờ vừa giận lên càng khiến người ta cảm thấy rét run.

“Cha, cha nghĩ nhiều quá rồi.” Warner thật sự muốn quỳ với cha anh, tội phạm muốn định tội cũng cần chứng cứ, mà ông chỉ dùng một video đã kéo quân đến hỏi tội anh, rốt cuộc ông ấy là cha anh hay là cha vợ anh vậy?

“Phụ trợ sư kia không phải người khác, đó là Mạc Vấn.” Sau khi Warner nhú mày nói rõ sự thật, anh vội càng nghĩ cách đỡ Vick trở về làm việc: “Chẳng lẽ không phải mỗi ngày cha đều than quốc sự bận rộn sao, sao lại có thời gian đạo diễn đàn? Nếu cha còn như vậy, lần tổng tuyển cử sau mọi người sẽ không bỏ phiếu cho cha nữa đâu.”

Cái này là dạy dỗ con không được lại bị nó dạy dỗ ngược lại à? Vick trừng mắt định nói gì để vặn hỏi lại hình tượng, bỗng nhiên chú ý đến một điểm quan trọng.

“Mạc Vấn là phụ trợ sư?” Bởi quá mức kinh ngạc, miệng ông thậm chí còn không thể khép lại hoàn toàn: “Không phải đứa bé kia nói nó là người thường sao?”

Nhưng khi thấy sắc mặt con trai ngày càng lạnh, Vick mới ý thức được mình đã đâm dao vào vết thương của con trai, khóe miệng ông lúng túng kéo kéo, biết thời biết thế rút lui: “Cha biết rồi, là cha trách oan cho con. Giờ cha phải đi làm việc đây, gấp lại sau.”

Mạc Vấn ngồi trong phòng khách có thể loáng thoáng nghe được ít chữ, những phần lớn lại không nghe rõ lắm. Lúc mới bắt đầu, vì âm thanh hơi lớn nên cậu biết Warner đã làm chuyện gì khiến thủ lĩnh tức giận, nhưng sau đó, khi âm thanh ổn định lại thì cậu không nghe được chuyện gì nữa.

Chờ đến khi Warner ra ngoài, Mạc Vấn cẩn thận nhìn về mặt của đối phương, thấy không có gì lạ, mới nghĩ có lẽ không phải là chuyện lớn gì.

Trước kia cha cậu cũng rất thích dạy dỗ cậu, bất kể tuổi tác cậu bao nhiêu, trong mắt, trong lòng cha, cậu mãi là con ông, đáng tiếc loại dạy dỗ này, bây giờ cậu đã không thể nghe được nữa.

Mạc Vấn nửa là hoài niệm, nửa là cảm thán, thấy Warner ngồi xống, cậu trưng ra vẻ mặt trêu chọc hỏi: “Anh đã làm chuyện người oán người trách gì mà đến nỗi phải bị cha mình dạy dỗ thế. Lấy tính cẩn thận của anh mà còn bị ông ấy tóm được điểm yếu, xem ra có gian tế trà trộn trong chúng ta rồi ha.”

Warner có vẻ không mấy dễ chịu, nghiêng mặt qua một bên, không chịu đối diện với Mạc Vấn, nghĩ nghĩ một hồi, mới thấp giọng hỏi đáp: “Không có gì, cha chỉ bảo anh nhanh chóng đính hôn mà thôi.”

Mạc Vấn vừa hỏi đã biết câu trả lời sẽ chẳng tốt lành gì, Warner khác mình, không cha không mẹ, tất nhiên việc kết hôn phải nhanh chóng thu xếp. Nhưng không biết tại sao sau khi nghe anh nói vậy, trong lòng cậu bỗng nhưng cảm thấy hơi hơi khó chịu.

Oimeoi, chẳng lẽ mình là một tên M? Lúc Warner theo đuổi thì ghét bỏ người ta không tự tôn, chờ đến khi người ta có tự tôn không theo đuổi mình nữa thì bản thân lại có cảm giác?

Mạc Vấn cảm giác mình nên ăn hai cái bánh bao chay để lấy lại bình tĩnh.

Tuy rằng trong lòng không bình tĩnh, nhưng nhìn bên ngoài Mạc Vấn vẫn tỏ vẻ bình thường như cũ, chỉ thấy cậu mỉm cười tỏ ý hiểu rõ, gật đầu hòa theo: “Bình thường thôi mà, em gái kết nghĩa của tôi dù nhỏ tuổi hơn những cũng đã đính hôn rồi, ở độ tuổi như anh, cũng nên lo lắng đến chuyện như vậy nhỉ.”

Quả thật Warner cố ý xuyên tạc lời nói của cha mình là có ý đồ riêng, trong khoảng thời gian này, anh đã đổi cách theo đuổi mới, chọn dùng thái độ nước ấm nấu ếch để lại gần Mạc Vấn, khiến em ấy nghĩ anh không có mục đích gì với mình rồi dần dần trở thành bạn thân, cuối cùng thì phát triển thành người yêu của nhau.

Nhưng mà phản ứng hiện tại của Mạc Vấn không phải là thứ Warner muốn, lẽ nào thật sự không được sao?

Lẽ nào làm bạn bè mới là đường ra duy nhất? Warner hơi mờ mịt.

“Anh đã ăn trưa chưa?” Tiếng Mạc Vấn kéo Warner khỏi dòng suy nghĩ, Warner nâng mắt nhìn thì phát hiện Mạc Vấn đã bắt đầu chỉnh lại quần áo trên người.

“Còn chưa ăn, cùng đi chứ.” Bỏ qua rối loạn trong lòng, Warner đứng lên, đến căng tin cùng Mạc Vấn.

...

Lúc này, ở hiệp hội phụ trợ sư, sau khi phó hội trưởng xem xong video thi đấu của Mạc Vấn, đã gấp gáp mở hội nghị cao tầng, nội dung thì tạm thời không biết nhưng có điều bọn họ đã quyết định gửi cho Mạc Vấn một tấm thiệp mời.

Đừng hỏi tại sao hiệp hội phụ trợ sư lại biết địa chỉ của Mạc Vấn ở đâu, thật ra quyền lợi của hiệp hội phụ trợ sư rất lớn, có thể nói là trực tiếp liên quan đến quân bộ.

Bởi vì đều ở cùng một thành thị, xem như là thư tín trong thành, cho nên tốc độ gửi không phải nhanh bình thường. Chờ đến khi Mạc Vấn và Warner trở về ký túc xá, đã có một lá thư kẹp sẵn trong khe cửa.

Mạc Vấn liếc nhìn Warner, lại nhìn lá thư, hỏi: “Của anh?”

Warner lắc lắc đầu, đưa tay cầm lá thư lên xem, vừa thấy tên người nhận bên trên, anh lập tức chuyển vào tay Mạc Vần: “Là của em.”

Đầu óc Mạc Vần mơ hồ nhận lấy rồi mở ra, lẽ nào là Fibbi? Nhưng nếu vậy sao em ấy không dùng Quang Nỗ liên hệ mà gửi thư làm gì.

Chào ngài, phụ trợ sư tiên sinh tôn kính...

Mạc Vần vừa đọc mấy dòng đầu đã trực tiếp đưa mắt đến mục ký tên cuối thư, có điều vừa nhìn đã không nhận được mà kinh ngạc một hồi.

“Hiệp hội phụ trợ sư.” Mạc Vần đọc lên, lại nghi ngờ nói tiếp: “Nhưng hiệp hội phụ trợ sư tìm tôi làm gì?”

“Có thể là do có người trong bọn họ đã nhìn thấy em thi đấu trên đấu trường giả thuyết.” Warner nhắc nhở.

Mạc Vần dùng tốc độ nhanh như gió đọc xong lá thư, rốt cuộc cũng biết mục đích hiệp hội phụ trợ sư tìm mình, hóa ra là phát hiện mình chưa bao giờ đi đăng ký nên muốn mình đến đó bổ sung thân phận.

Như vậy cũng được hả? Không phải giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư có yêu cầu rất cao sao? Sao bọn họ không nghi ngờ tại sao đến hiện tại mình không có giấy chứng nhận tư cách, trái lại lại chủ động mời mình đến nhận giấy chứng nhận?

Làm sao bây giờ, hiện tại tui thật sự rất hoảng á.

39. Chương 39

Edit: Thủy Lưu Ly

Tuy rằng trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng Mạc Vần vẫn muốn đến hiệp hội phụ trợ sư để xem tình huống thế nào. Tuy rằng quá trình phân phát giấy chứng nhận tư cách vô cùng chặt chẽ cẩn thận, nhưng cậu tin rằng vẫn có tình huống ngoài ý muốn, nếu không hiệp hội sẽ không chỉ đơn giản gửi một lá thư cho cậu như vậy.

Từ khi Mạc Vần đến thủ đô thì chưa từng nghiêm túc đi dạo lần nào, cho nên đến tận bây giờ cậu vẫn không rõ tên gọi các con đường ở Newlin cho lắm.

Vừa vặn Warner cũng muốn ra ngoài mua đồ, Mạc Vần dứt khoát đi nhờ xe anh, nhưng khi vừa mở cửa xe, cậu đã cảm thấy có gì đó sai sai.

Đây là lần thứ hai Mạc Vần ngồi xe Warner, lần đầu tiên là lúc tham gia tiệc sinh nhật của Amber.

Mạc Vần nhớ rõ thẩm mỹ của Warner quái dị cỡ nào, màu sắc của nệm ghế trước và ghế sau hoàn toàn khác nhau, hơn nữa còn đối lập một cách vô cùng rõ ràng, nhìn rất thần kinh. Thế nhưng hiện tại, khi mở cửa xe ra, đệm trước đệm sau đều cùng màu cùng hoa văn, vừa nhìn đã biết là cùng một bộ.

Nhanh như vậy mà thẩm mỹ đã khôi phục lại bình thường rồi?

Mạc Vần nhắc chân ngồi bên cạnh Warner, có lẽ thời gian cậu quan sát quá dài, cho nên mới khiến Warner đột nhiên có cảm giác tâm tư bị bại lộ, vẻ mặt cũng xoắn suất đến mức xem không trụ nổi.

Mạc Vần chỉ hơi động não đã biết đây là âm mưu Warner bày ra để mình ngồi bên cạnh anh. Lúc đó không cảm thấy thế nào, bây giờ nghĩ lại, những hành động lúc ấy của anh thật sự ngốc muốn chết.

Sau khi đến hiệp hội phụ trợ sư, Mạc Vần xuống xe vào trong, khu vực gần cửa có ít nhất ba cửa sổ đang xử lý chuyện liên quan đến giấy chứng nhận phụ trợ sư, mỗi cửa đều có rất nhiều người lớn dẫn theo những đứa trẻ cao ngang tầm eo người trưởng thành đến kiểm tra thiên phú.

Mạc Vần bước lại báo tên của mình ra, lại ngắn gọn nói rõ chuyện thư tín với nhân viên công chức, xong, ngay lập tức cậu đã được người khách sáo mời lên phòng tiếp khách ở lầu hai.

Có điều cậu chỉ mới ngồi chờ một lát thì trong phòng đã xuất hiện một người đàn ông trung niên ăn mặc khéo léo, chỉnh chu. Vừa vào cửa ông ta đã tươi cười thân thiện bắt tay với Mạc Vần.

“Chào ngài, rốt cuộc ngài cũng đến rồi, tôi chờ gặp ngài đã lâu.”

Còn dùng cả tôn xưng!

Trong nháy mắt Mạc Vần có loại kích động muốn quay đầu đi thẳng, bởi dáng vẻ nhiệt tình này làm cậu liên tưởng đến Hồng Môn yển.

Có lẽ là dáng vẻ lúng túng của Mạc Vần đã bị nhìn thấu, người kia lập tức xin lỗi không ngừng: “Thật ngại quá, nhìn tôi này, chỉ mãi lo kích động mà quên không giới thiệu mình là ai.” Nói xong, vẻ mặt của ông ta cũng nghiêm chỉnh lại, trịnh trọng nhìn Mạc Vần, tự giới thiệu: “Đại sư, chào ngài, tôi là phó hội trưởng hiệp hội phụ trợ sư, Mike, cũng là một phụ trợ sư cao cấp. Sở dĩ chúng tôi mời ngài đến đây mà không phải tự mình tìm đến chỗ ngài là vì lo lắng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của ngài, dù sao ngài cũng là người được nhiều người chú ý, vậy nên, hi vọng ngài bỏ qua cho chúng tôi.”

Sau ông ta tiếp tục không chớp mắt mà võ mông ngựa, còn nói Mạc Vần là một vị đại sư khiêm tốn có tài nghệ hiếm có, khiến Mạc Vần từ newbie không có giấy chứng nhận tư cách tăng lên đến hàng ngũ đại sư.

Mạc Văn nhất thời có chút không quen với thân phận trâu bò mới toanh này, đầu óc cậu mơ hồ nhìn Mike trước mặt, hơi lúng túng mở miệng: “Thật ngại quá, không phải ngài nhận nhầm người chứ? Tôi chỉ là một phụ trợ sư đến đây làm giấy chứng nhận mà thôi.”

“Không nhầm, tuyệt đối không nhầm.” Mike kích động liên tục lắc đầu, hai tay còn túm chặt tay Mạc Văn, trong mắt tràn ngập kích động: “Đại sư, thì ra phụ trợ sư cao cấp không phải là mục tiêu cao nhất, là do chúng tôi tầm nhìn hạn hẹp, khó trách ngài tình nguyện không có giấy chứng nhận cũng không muốn đến đăng ký, nhiều năm như vậy, thật sự đã khiến ngài ảm ức rồi.”

“...” Không, tôi không có giấy chứng nhận tư cách vì lúc tôi xuyên qua đã quá tuổi lĩnh chứng, mà không phải xem thường trình độ mấy người.

“Đại sư, ngài yên tâm đi, chúng tôi sẽ dùng thời gian nhanh nhất công bố cấp bậc mới ngoài cấp bậc phụ trợ sư cao cấp, hơn nữa cho dù tăng ca suốt đêm chúng tôi cũng sẽ hoàn thành giấy chứng nhận tư cách cho ngài.” Nói đến đây, Mike lấy Quang Não mình ra, ấn ấn mấy lần trên màn hình, trước mặt hai người lập tức xuất hiện mô hình đại khái của giấy chứng nhận tư cách.

“Ngài xem thử xem, giấy chứng nhận cơ bản có kiểu thế này, hơn nữa chúng tôi đã vắt óc nghĩ rất lâu, cuối cùng cấp bậc ‘Phụ trợ sư đỉnh cấp’ đã lấy được số phiếu tán thành cao nhất.” Vừa nói, Mike vừa phóng to hình ảnh cho Mạc Văn xem, quả nhiên, sau khi phóng to có thể nhìn thấy rõ ràng năm chữ lớn phụ trợ sư đỉnh cấp.

Trong nháy mắt trong đầu Mạc Văn lập tức liên tưởng đến chân giò hun khói Tây Ban Nha, chân giò hun khói đỉnh cấp.

(Tay Nhĩ Khang*) các người định làm vậy thật sao?

(hành động vươn tay níu kéo không có tác dụng của Phúc Nhĩ Khang trong Hoàng Châu Công Chúa ấy, ý níu kéo, mà rộng ra thì có thể hiểu nó bằng ‘đừng mà’, ‘đừng làm vậy mà’ =))) hiểu sao nói vậy, không biết diễn tả thế nào mới đúng.)*

Mạc Văn nhanh chóng lắc lắc đầu, ngại ngần xua tay với Mike: “Cái này quá phiền phức, hiệp hội chỉ cần cấp cho tôi giấy chứng nhận phụ trợ sư cao cấp là được, đặc cách thế này, tôi thấy không thích hợp chút nào đâu.”

“Có gì không thích hợp, nếu lỡ sau này cũng xuất hiện phụ trợ sư lợi hại như ngài, vậy thì không cần thiết kể lại lần nữa.” Nói xong Mike dẫn đường Mạc Văn ngồi xuống chiếc ghế salông bằng da bên cạnh, thân thiết giơ tay ra hiệu: “Mời ngài ngồi, thật không ngờ ngài tới đây nhanh như vậy, tôi sẽ tiếp tục thúc giục bọn họ nhanh chóng hoàn thành.”

Vừa dứt lời Mike vội vội vàng vàng đứng dậy bước nhanh ra ngoài, dù sao việc để đại sư ngồi một mình một lúc sẽ tốt hơn việc để ngài ấy mất thời gian cả ngày chờ giấy chứng nhận.

Một mình Mạc Văn yên tĩnh ngồi trên ghế salông chải vuốt lại tư duy, tình huống này thật sự rất khác những gì cậu nghĩ lúc ra khỏi cửa. Cậu cứ cho rằng đến đây chỉ cần làm cái giấy chứng nhận thôi là được, ai ngờ đến đẳng cấp cũng phải sửa lại.

...

Hiệp hội phụ trợ sư có thể đưa ra quyết định này là rất không dễ dàng, một tổ chức đã được thành lập một thời gian dài, người cũ càng nhiều, càng dễ dàng cố chấp tuân thủ quy định, bảo vệ điều lệ tổ tiên để lại mà không biết linh hoạt thay đổi theo tình huống.

Hai skill Giang Trục Nguyệt Thiên và Trầm Sa Lạc Nhận này của Mạc Văn vừa ra, hoàn toàn có thể chói mù ánh mắt cao tăng, chưa nói đến cao tăng toàn là phụ trợ sư cao cấp, nếu không bọn họ cũng sẽ không có địa vị ngày hôm nay, chẳng qua, tự vỗ ngực tự hỏi, trong bọn họ có ai có thể làm được đến mức này?

Đáp án đương nhiên là không có ai làm được. Phụ trợ sư như Mạc Văn quá bá đạo, skill vừa ra, lập tức có thể đứng trên đỉnh phụ trợ sư, nếu như mạnh mẽ chụp cái mũ phụ trợ sư cao cấp lên đầu cậu, vậy là quá đề cao những phụ trợ sư cao cấp khác rồi.

Là cùng một cấp bậc sao? Không! Kém quá xa.

Cuối cùng do phó hội trưởng và hội trưởng liên hợp quyết định, tăng đẳng cấp giấy chứng nhận phụ trợ sư thêm một bậc, giấy chứng nhận tư cách cao cấp không còn là giấy chứng nhận đứng đầu nữa.

Đưa ra quyết định này có thể nói là vô cùng khó khăn, bởi những người ngồi bỏ phiếu đều là phụ trợ sư cao cấp, cũng có nghĩa điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến lợi ích của bọn họ, thế nhưng hết cách rồi, vì sự phát triển của phụ trợ sư trong tương lai, bắt bọn họ hi sinh bản thân một chút cũng có thể chấp nhận được.

Mặc khác việc thừa nhận cấp bậc cũ bị lật đổ là cần thời gian, cho nên sau khi hiệp hội thông qua quyết định đã lập tức tuyên bố việc cải cách đẳng cấp này, vì thế, ngay khi Mạc Văn còn ngồi trong phòng tiếp khách chờ đợi, trên mạng đã sớm tranh cãi ngất trời.

Đối với chuyện này những người có ý kiến nhất không phải là những phụ trợ sư sơ cấp, cũng không phải là những phụ trợ sư cao cấp, mà là nhóm người có đẳng cấp kẹt ở giữa.

Theo như lời giải thích của bọn họ là vốn cấp bậc không trên không dưới của bọn họ cũng được tính là tạm tạm, nhưng khi cấp bậc mới vừa ra, nháy mắt bọn họ đã trở thành phụ trợ sư sơ cấp.

Nhưng mà dù bọn họ có ồn ào cỡ nào cũng không có tác dụng gì, bởi hiện tại trên dưới hiệp hội phụ trợ sư đều đang vội vàng làm giấy chứng nhận mới, đâu có thời gian đi quan tâm cái này.

Mà nói thật, đám người kia ngoài ồn ào thì còn làm được chuyện gì? Nếu dám vào hiệp hội quấy rối, thì cứ

chuẩn bị sẵn tinh thần là giấy chứng nhận tư cách của bọn họ sẽ bị thu hồi ngay lập tức đi.

Mike mới ra ngoài một hồi đã trở về, ông ta cũng lo Mạc Vấn bị bỏ mặc sẽ không vui, cảm giác này không phải e ngại với quyền lợi, mà là một loại tôn kính đối với một người, chỉ lo bản thân không chu đáo chỗ nào, khiến người ta bất mãn.

Mike cảm thấy, xem tình huống hiện tại, Mạc Vấn hoàn toàn có thể xưng là phụ trợ sư mạnh nhất như internet đã nói. Hơn nữa nếu như chiến tranh xảy ra, một phụ trợ sư như đối phương tuyệt đối sẽ trở thành thành phần chủ lực.

Khổng chế tuyệt đối, thật đáng sợ.

Tuy rằng Mike mơ hồ hơi e ngại loại năng lực này của đối phương nhưng nỗi khát vọng và ngóng trông lại càng nhiều hơn. Ông ta không khỏi nghĩ, nếu như ông ta cũng lợi hại như vậy, thì ông ta đã chẳng làm phó hội trưởng trong hiệp hội, mà trực tiếp tòng quân, tham chiến, nói không chừng bây giờ có thể trở thành một tướng quân.

Bởi vì tốc độ bước quá nhanh, hơn nữa thân thể ông ta lại phát tướng theo tuổi tác, cho nên sau khi vừa vào cửa, đầu tóc Mike đã đầy mồ hôi.

Chỉ thấy ông ta ngại ngần cười nói với Mạc Vấn: “Đại sư, xin ngài đợi thêm chốc lát, giấy chứng nhận sắp xong rồi.”

Bị người lớn tuổi như vậy gọi là đại sư, Mạc Vấn xem chút đã nghĩ mình không phải Trường ca mà là Thiếu Lâm. Thiếu Lâm chính là nơi tập trung toàn hòa thượng, mà trong game Kiếm Tam được mọi người đồng thời trao tặng danh hiệu con lừa trọc và đại sư này đấy.

Chức nghiệp hòa thượng có rất ít người chơi, mà cổ tình mỗi lần đánh phó bản lại cần hòa thượng. Lúc đoàn đội 24 người thiếu một hòa thượng, toàn lên kênh thế giới thả loa: Đến, đại sư, 24 thiếu 1.

Chờ đến khi đại sư vừa vào đội, còn chưa kịp trang bị micro, đã bị đám người trong đội la hét bảo con lừa trọc mau mau mau lại đây, điển hình kiểu vừa vào đội đã bị mất giá.

Mạc Vấn rất muốn giơ tay sờ sờ xem đỉnh đầu của mình có phải đã bị trọc hay không, nếu không vì sao vị phó hội trưởng này cứ đại sư dài đại sư ngắn mà gọi cậu cơ chứ.

Nhìn thấy Mike mồ hôi đầy đầu, Mạc Vấn vội vàng đưa khăn tay qua, mở miệng bảo mình không vội để Mike ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Sau đó Mike vừa ngồi vừa lau mồ hôi vừa lên tiếng: “Không biết đại sư có ngại khi tư liệu bị công khai không? Trên internet, tư liệu mỗi phụ trợ sư đều để chế độ cộng đồng cả.”

Nói xong, sợ Mạc Vấn không vui, Mike lại lập tức giải thích rõ: “Tôi biết tình huống của đại sư rất đặc thù, dù sao hiện tại chỉ có mình ngài có giấy chứng nhận tư cách đỉnh cấp, nếu ngài không muốn, chúng tôi cũng có thể không chế tình hình.”

Tuy đối phương tích cực thả ra thiện ý như vậy, nhưng Mạc Vấn cũng không thể nhận lấy toàn bộ, trong lòng hơi đắn đo suy nghĩ một chút mới dứt khoát trả lời: “Công khai họ tên và tư liệu liên quan cũng không sao, chỉ hi vọng tạm thời đừng thả ảnh chụp ra là được.” Nói tới đây, Mạc Vấn hơi dừng lại rồi mới bình tĩnh tiếp một câu: “Ngài cứ gọi tôi là Mạc Vấn, gọi đại sư nghe không quen chút nào.”

“Như vậy cũng được sao?” Mike xoa xoa tay, trên mặt không ngừng được ý cười: “Vậy không được tôn trọng cho lắm, bởi dù sao ngài cũng là người đầu tiên nhận được giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư đỉnh cấp mà.”

“Mặc kệ đẳng cấp phụ trợ sư thế nào, không phải đều là phụ trợ sư sao? Suy cho cùng cũng là người một nhà cả.” Lời nói của Mạc Vấn đã rút ngắn khoảng cách giữa cậu và Mike trong nháy mắt. Thật ra cậu rất biết cách nói chuyện, còn bình thường thì phải nhìn xem cậu có muốn nói hay không thôi.

Một phụ trợ sư có bản lĩnh vượt trên ông ta đồng ý nói chuyện khiêm nhượng với ông ta như vậy, thật sự khiến lòng hư vinh của ông ta vô cùng thỏa mãn. Mike cười toe chỉ thấy răng không thấy mắt, không ngừng gật đầu hòa theo: “Nói rất đúng, nói rất đúng. Tất cả phụ trợ sư trong thiên hạ đều là người một nhà.”

Ông ta vừa định nói thêm gì, thì bên ngoài bỗng dừng truyền đến tiếng gõ cửa. Mike không thể không đứng dậy, bước ra ngoài lần nữa.

Chờ lúc ông ta quay lại, đã không chờ được mà thông báo một tin tức tốt cho Mạc Vấn, cho cậu biết giấy chứng nhận đã làm xong, hiện tại chỉ còn thiếu bước đưa tin tức của cậu vào nữa là xong.

Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là trở xuống tầng trệt, nhập dấu vân tay, quét vông mạc, và một loạt các tin tức liên quan, cuối cùng mới nhận được chứng nhận tư cách đỉnh cấp đầu tiên trên thế giới.

Đứng trước cửa lớn hiệp hội phụ trợ sư, Mạc Vấn ánh chừng tám thẻ nho nhỏ trong tay một cái, trọng lượng rất nhẹ, nhưng khiến Mạc Vấn cảm thấy rất chân thật.

Xem xong, Mạc Vấn vừa định gọi taxi trở về đã phát hiện warner đứng chờ sẵn cách đó không xa, cũng không biết anh đã đợi bao lâu rồi nữa.

Mạc Vấn bước lại gần anh, mở cửa xe, tự nhiên ngồi vào trong, tâm tình đặc biệt tốt mở miệng: “Tìm một nhà hàng nào có chất lượng tốt một chút, tôi mời khách.”

Nhanh tay đặt sẵn quỹ đạo cho xe, Warner nhìn gương mặt luôn tươi cười từ lúc ra khỏi cửa hiệp hội phụ trợ sư của Mạc Vấn đến giờ, dò hỏi: “Hôm nay tâm tình rất tốt?”

“Đúng vậy.” Mạc Vần không chút do dự thừa nhận: “Cảm giác giống như tảng đá luôn đè trên người đã bị đẩy ra, cả người nhẹ nhõm, thoải mái vô cùng.”

Nói xong còn hí hửng nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, nhưng chỉ ba giây đồng hồ sau, lại lặng lẽ dời mắt nhắm ngay lại chỗ Warner.

Warner thấy vậy hơi hé miệng cười cười, chậm rãi xuất phát đến một nhà hàng có danh tiếng không tồi.

Bữa ăn này hai người đều rất hài lòng, nhưng truyền thông lại gấp muốn chết rồi.

Đẳng cấp phụ trợ sư thay đổi là một tin tức lớn, bất kể nhà truyền thông nào cũng không muốn nhắm mắt làm ngơ, bởi bọn họ đâu thể bỏ qua tiêu đề có thể thu hút lượng truy cập và lượng mua như thế này chứ.

Buổi chiều, lúc tư liệu của Mạc Vần vừa công bố ra ngoài, các nhà truyền thông nghe tin lập tức hành động như ong vỡ tổ đi tìm trang web chính thức của hiệp hội, chỉ có điều tư liệu bên trên khiến chúng truyền thông rơi vào khó khăn.

Mạc Vần, nam, năm nay 20 tuổi, địa chỉ không rõ, đẳng cấp phụ trợ sư: Đỉnh cấp.

Nhìn thấy không? Chỉ có ngần ấy! Nơi ở không nói thì thôi, thả tấm hình thì chết à! Có truyền thông liên tưởng đến vị vương phi bình dân từng đưa tin lần trước, thế nhưng vẫn không dám đưa tin tức kiểu không chắc chắn như vậy.

Trên đời có rất nhiều người, nhờ thật sự trùng tên thì làm thế nào bây giờ. Chưa kể đến chuyện này có liên quan đến danh dự của thủ lĩnh, một khi phát hiện chuyện này là một hồi Ô Long, thì xui xẻo không chỉ riêng bọn họ, mà chính phủ cũng sẽ bị liên lụy, bị người người cười nhạo.

Không những vậy khi nhóm phóng viên liên hệ người phụ trách hiệp hội, bọn họ còn sống chết không chịu nói, cũng vì thế chúng truyền thông ngoài nhìn lẫn nhau, thì không ai dám viết bậy đăng bậy cái gì cả.

“Chúng ta dứt khoát canh giữ ngoài Vương cung đi, tôi nghe một người bạn nói hôm nay thủ lĩnh có lịch ra ngoài thị sát, cứ canh giữ trước cửa nhất định có thể chờ được.” Một phóng viên mở miệng đề nghị.

Những người còn lại nghe thấy thế lập tức hưởng ứng, cùng nhau thu dọn công cụ quay chụp, nắm chặt thời gian lên xe chạy đến Vương cung.

Chờ đến khi đến Vương cung mới biết tất cả các nhà truyền thông cũng có chung ý tưởng, cho nên nhân số nơi này nhiều đến mức có thể xếp một vòng xung quanh Vương cung.

Sau đó, đợi đến khi Vick hồi cung, ngồi trong xe từ xa đã có thể nhìn thấy trước cửa Vương cung tối om một mảnh, vệ sĩ ngồi bên cạnh tài xế lập tức cho dừng xe khẩn cấp.

“Phía trước có chuyện gì xảy ra vậy?” Vick vốn đang chớp mắt nghỉ ngơi, cảm thấy xe ngừng đột ngột, không nhận được lên tiếng hỏi.

Nhân viên theo cùng lập tức thả máy truyền tin xuống, mở miệng trả lời: “Thủ lĩnh, trước cửa cung đã bị một đám phóng viên vây quanh, ngài có cần cho người trực xuất không?”

“Không cần.” Vick vung tay lên: “Tiếp tục đi thôi, đến đâu tính tới đó.”

Quả nhiên giống như những gì Vick đã đoán trước, đoàn xe vừa xuất hiện đã bị đoàn người ép ngừng lại.

“Thủ lĩnh thủ lĩnh, xin hỏi phụ trợ sư khiến hiệp hội chấn động có liên quan gì với con dâu của ngài không?”

“Thủ lĩnh, lúc đăng cấp phụ trợ sư thay đổi, có phải ngài đã sớm thu được thông báo?”

“Tên Vương phi giống tên vị phụ trợ sư đỉnh cấp như đức, giữa bọn họ có quan hệ gì không, xin thủ lĩnh đưa ra câu trả lời thiết thực.”

...

Vấn đề liên tiếp liên tiếp ập đến khiến người ta đau đầu, có vài vấn đề còn chưa hỏi xong đã bị phóng viên đứng sau dồn xuống để hỏi vấn đề mới khác.

“Yên tĩnh một chút, mọi người đều yên tĩnh lại đi.” Vick ngồi trong xe ra hiệu cho các phóng viên yên tĩnh lại, bởi vì vấn đề này quá loạn khiến ông chỉ có thể lượm vài cái có ấn tượng để trả lời.

“Đầu tiên, đối với chuyện đăng cấp phụ trợ sư bị thay đổi, tôi hoàn toàn không biết gì cả, có thể là hôm qua bọn họ đã quyết định thay đổi đột ngột, mà hôm nay tôi ra ngoài đến giờ mới về nên cũng không nhìn thấy báo cáo. Còn chuyện này có liên quan gì đến con dâu của tôi hay không thì tôi cũng không biết, tôi đã rất lâu rồi chưa gặp mặt Warner. Cuối cùng, các vị đã vất vả rồi, xin nhường đường một cho đoàn xe chúng tôi một chút.”

Câu trả lời này hoàn toàn không khác gì chưa trả lời, nhóm phóng viên sao có thể dễ dàng buông tha Vick như vậy được, đương nhiên là tiếp tục cản đường đoàn xe, hòng muốn moi được tin tức gì có giá trị hơn.

Thế nhưng các nhân viên đi theo đoàn xe đã nhanh chóng xuống xe, trực xuất nhóm phóng viên, sau đó mới nối đuôi lái vào Vương cung.

Nguyên cả buổi trưa lại không moi được tin tức gì có giá trị, nhóm phóng viên sao có thể bỏ qua như vậy, hơn nữa từ xưa đến nay phóng viên đều không phải là thành phần dễ dàng thỏa hiệp, chỉ thấy sau khi một hai phóng viên nhận được tin tức gì đó, đã vội vàng vàng đi mất.

Vừa mới bắt đầu người vội vàng rời đi chỉ có vài phóng viên, sau đó đa số người cũng thu dọn công cụ nhanh chóng lên xe rời đi, có thể thấy bọn họ đã nhận được thông báo phải đến nơi nào lấy tin rồi.

Lúc này, Mạc Vần còn chưa biết bản thân sắp gặp đại họa lâm đầu, sau khi trả tiền bữa ăn, cậu mang theo tâm tình ung dung cùng Warner ra khỏi nhà hàng.

Mạc Vần rất ít khi tiếp xúc với phóng viên, cho nên khi thấy một nhóm người chen chúc trước cửa nhà hàng, cậu hoàn toàn không nghĩ mục đích của bọn họ là vì mình, cuối cùng vẫn nhờ Warner phản ứng nhanh chóng, vừa phát hiện không ổn đã dứt khoát dùng một tay che mặt Mạc Vần, tay còn lại nắm tay cậu kéo đi.

Lúc này bọn họ tuyệt đối không thể quay vào nhà hàng, nếu không thật sự sẽ không có cách nào thoát thân được nữa, vì thế hai người không thể làm gì khác hơn là chen qua dòng người không ngừng đi về trước.

“Vương tử, xin ngài dừng bước trả lời vài vấn đề của chúng tôi một chút. Tại sao hai ngài lại dùng cơm ngay nhà hàng gần hiệp hội phụ trợ sư? Nơi này cách học viện Horst rất xa, xin hỏi có phải có tin tức gì không?”

“Bạn học Mạc Vần, xin hỏi hai vị đơn độc hẹn hò thế này có phải chứng tỏ tình cảm giữa hai vị càng tiến sâu thêm một bước?”

“Xin hỏi hôn kỳ của hai vị được định vào thời gian nào? Còn nữa, hôm nay hai vị trốn học ra ngoài hẹn hò sao?”

“Tên vị phụ trợ sư đỉnh cấp mà hiệp hội phụ trợ sư vừa tuyên bố giống tên ngài như đúc, xin hỏi hai người có phải là cùng một người không?”

...

Warner mặt không đổi sắc che chở Mạc Vần đi thẳng, ngậm chặt miệng không hề trả lời bất cứ câu hỏi nào, thấy tình huống như vậy Mạc Vần đương nhiên cũng không mở miệng, cúi đầu theo sát Warner.

hết chương 39.

40. Chương 40

Edit: Thủy Lưu Ly

Hai người chen giữa dòng người, gian nan mà đi, trước sau trái phải đều bị phóng viên vây chặt.

Bình thường bình dân rất hiếm khi chịu loại đãi ngộ này, vì thế những thị dân tình cờ ngang qua cũng sẽ vì cảm thấy hứng thú mà dừng lại, xem thử người bị vây quanh là nhân vật lớn nào.

Cuối cùng nhờ Warner khẩn cấp điều động vệ sĩ mới có thể giải cứu hai người được. Giữa Warner và vệ sĩ có công cụ liên hệ đặc thù cho nên chỉ cần anh nhẹ nhàng ấn một cái là bên kia có thể thu được tín hiệu.

Chuyện như xua đuổi phóng viên này, chỉ có thể để người ngoài tới làm, bởi nếu tự Warner đứng ra cản người, e rằng ngay trong đêm anh sẽ bị đưa lên đầu đề với tin tức ‘Vương tử Warner bất mãn với phóng viên nên đã xảy ra xung đột tại chỗ’ gì gì ngay.

Phóng viên không dám đăng tin Mạc Vãn lấy được giấy chứng nhận tư cách đỉnh cấp bởi bọn họ không có chứng cứ, đến cả loại tin tức mơ hồ cũng không có, nếu không, cho dù chỉ chụp được cảnh Mạc Vãn đứng trước cửa hiệp hội, bọn họ cũng có thể rầm rộ tuyên truyền tin tức này ra ngoài.

Vấn đề là trong tay bọn họ không có chút chứng cứ nào, một khi xảy ra sai sót, bị đối phương tố cáo tội xâm quyền thì tuyệt đối có thể khiến bọn họ táng gia bại sản, vì thế cho nên không có một người nào muốn đi đầu gánh chịu loại nguy hiểm này.

Tuy rằng vấn đề mấu chốt nhất bọn họ không moi ra được, nhưng sau khi bị trục xuất chúng phóng viên vẫn thỏa mãn rời đi, bởi bọn họ đã bắt được tư liệu sống khác.

Vậy cũng xem như là vui mừng ngoài ý muốn không phải sao, điều này có nghĩa là khi bọn họ trở về có thể báo cáo kết quả cho chủ biên rồi.

Sau đó, sáng sớm ngày thứ hai, Mạc Vãn phát hiện mình lại chiếm đầu đề tin tức giải trí, nếu nói là mình thì cũng không đúng, bởi dù sao trong tám hình này mặt của Warner là rõ ràng nhất.

(Vương tử mặt lạnh nhu tình như nước, trong sự vây quanh của đoàn người, cẩn thận che chở người yêu.) (Khiếp sợ! Hôm qua phóng viên chụp được một màn ân ái của vương tử và vương phi.) (Quay nhìn thử linh Vick, cách không kêu gọi: OMG, vương tử nhà ngài trốn học chỉ vì hẹn hò, ngài nhanh đi quản hẩn đi.) đến ngay truyền thông chính phủ, luôn nghiêm nghiêm túc túc truyền tin cũng phát ra một tin tức tràn ngập hơi thở bà tám như vậy.

(Vương tử Warner và chuẩn vương phi tình cảm sâu sắc, hôm qua hai người bị lộ ảnh đến nhà hàng hẹn hò.) Chân mày Mạc Vãn hơi nhướng lên, sau đó lập tức vứt Quang Nãi xuống gối đầu bên cạnh.

Sáng sớm muốn lên xem thử có tin tức gì mới lướt diễn đàn, ai ngờ xem xong lại thấy tâm linh bị tổn thương nghiêm trọng!

Đến hiện tại Mạc Vãn vẫn còn canh cánh trong lòng đối với danh hiệu vương phi này, trong quá khứ, vừa nói đến vương phi đã khiến người ta nghĩ ngay đến những em gái tóc vàng mắt xanh, ngực trần công mông phòng thủ, đương nhiên vị vương tử đầu trọc đứng bên cạnh có thể không cần nhìn.

Ngược dòng chút nữa thì là vị chính thê thủ đoạn cao siêu được vương gia cưới hỏi đằng hoàng, tuy rằng hai người một châu Âu một châu Á, nhưng hai người đều có chung một điểm, họ là em gái.

Mạc Vần không ngờ sẽ có một ngày nam giới như cậu sẽ bị mọi người đồng loạt xưng hô là vương phi, có để cho người ta vui vẻ khi nghe thấy không hả?

Trong lòng Mạc Vần thật sự có lỗi mà không nói ra được, bởi nếu cậu nói điểm lỗi* này ra thì chắc chắn sẽ bị mọi người xem là kẻ quái dị, thế nhưng dù có cảm râm với Warner thì lấy trình độ kiêu lời của đối phương, đối phương sẽ chỉ âm thầm nghĩ cậu kỳ quái mà không ra mặt giải thích với người khác.

*(*ám chỉ mức độ chịu đựng khi shock, khi nhìn thấy những chuyện vượt ngoài sự kiên nhẫn của bản thân _baidu)*

Lúc ăn sáng, Mạc Vần lập tức hỏi Warner: “Anh có biết tin tức mấy ngày nay không?”

Warner gật gù: “Nhìn thấy, xin lỗi lại liên lụy đến em.” Đã ở chung với Mạc Vần lâu như vậy, anh đương nhiên biết Mạc Vần không quá thích phiền phức, thế nhưng chuyện này đúng là không có cách nào không chế.

“Không phải cái này.” Mạc Vần lắc lắc đầu, nuốt mỳ trong miệng xuống, hơi rướn người sát lại gần Warner, thật lòng nói: “Từ cổ chí kim, chữ ‘phi’ đều dùng trên người nữ giới mà đúng không? Nhưng bây giờ cứ tùy tiện trồng danh hiệu vương phi này trên người nam giới, thật sự không phù hợp chút nào.”

Warner ngẩng đầu nhìn Mạc Vần, xem thường nói: “Thời Viễn cổ và cổ đại sơ kỳ đúng là giống như em nói, nhưng sau đó lại xuất hiện vị nam vương phi đầu tiên, hẳn bị gọi như vậy cũng rất vui vẻ, cho nên từ đó về sau danh hiệu này không bị thay đổi nữa.”

Nói xong Warner còn hỏi một câu: “Không phải em học hệ lịch sử sao?”

Ý câu nói này là bản thân cậu là một người học lịch sử lại để anh, người học hệ cơ giáp phổ cập lịch sử, chuyện này thật sự bình thường hả?

May mắn Mạc Vần lanh trí, vội vã tìm có giải thích cho mình ngay: “Tôi học hệ viễn cổ chứ không học lịch sử cận đại, huống chi chuyện này cũng không liên quan đến lịch sử, ý của tôi không phải cái này.”

Đầu tiên Warner trầm mặt nhìn Mạc Vần một hồi, sau đó mới mở miệng nói tiếp: “Vậy ý em là gì, cảm thấy nam giới bị gọi như thế rất không bình thường?”

!!!!

Trái tim Mạc Vần mạnh mẽ nhảy lên một cái, cậu không ngờ Warner lại có thể đoán được suy nghĩ của cậu,

nếu như trước đây có người nghĩ vậy là rất bình thường, nhưng mà hiện tại, người có thể nghĩ tới điều này hơi...

Hơi dọa người.

Thấy Mạc Vãn không mở miệng nói chuyện nữa, Warner nhìn Mạc Vãn tiếp tục nói: “Xem ra anh nói đúng rồi, anh sớm đã cảm thấy suy nghĩ của em khác với mọi người, chỉ là em không muốn nói nên anh cũng không hỏi.”

“Lúc trước dù mỗi ngày em bắt chuyện với anh nhưng không có suy nghĩ gì thì anh đã phát hiện ra, sau đó nhìn thấy anh ngâm tẩm lại không lập tức tránh mặt đã khiến anh chắc chắn hơn với suy đoán của mình.”

“Chỉ sợ nền giáo dục em chịu lúc trước chỉ có khác nhau giữa nam và nữ. Anh không biết ai cố ý truyền loại tư tưởng này cho em, có điều nó rất nguy hiểm, ví dụ như quan hệ giữa anh và mấy người Lambert vậy, lúc anh thay quần áo, bọn họ cũng sẽ tự giác tránh mặt.”

Mạc Vãn: “...”

Nói vậy cậu đã lưu manh với Pohl mấy lần, đừng nói nhìn cậu ta mặc quần áo, sáng sớm gọi cậu ta dậy mà cậu ta không chịu tỉnh thì loại chuyện như kéo chăn, hắt chăn là rất bình thường...

Có lẽ phát hiện ánh mắt Mạc Vãn không ngừng liếc về phía cửa, Warner dứt khoát cho Mạc Vãn một đòn tấn công dữ dội hơn: “Anh cứ tưởng chỉ có mình em, xem ra còn có cả Pohl nữa, chuyện này thì anh sẽ tìm Amber trao đổi với cậu ta.”

Nói tới chỗ này, Warner nhú mày, nhìn chằm chằm Mạc Vãn, tiếp tục nói: “Có điều anh không hiểu lắm, nếu hôm nay đề tài đã tới đây, anh cũng muốn biết tại sao.”

“Anh nói đi.” Mạc Vãn đặt đũa lên bàn ăn, dùng khăn giấy xoa xoa khóe môi.

“Anh không hiểu chính là, rõ ràng em không đề phòng nam giới, nhưng lại bài xích nam nam tiếp xúc thân mật, điểm này, anh nghĩ mãi mà vẫn không hiểu ra sao.” Cậu mày, Warner nói ra chuyện mình luôn thắc mắc.

Động tác thả khăn giấy của Mạc Vãn lập tức hơi cứng lại, vấn đề này, rất miễn cảm, có điều cậu đã lập tức khôi phục tự nhiên, động tác này rất nhanh, nếu không phải Warner liên tục nhìn chằm chằm động tác Mạc Vãn thì anh hoàn toàn không thể chú ý tới được.

Mạc Vãn cười cười, không ngừng lắc đầu phủ nhận suy đoán của Warner: “Sao vậy được, nếu bài xích chuyện này, vậy trong học viện có nhiều cặp đôi như thế, không phải tôi sẽ bị tức chết à.”

“Thế nhưng khi quay lưng về phía họ anh thấy em cau mày trong nháy mắt. Dù em có giáo dưỡng rất tốt, rất nhanh quên mất chuyện không vui, nhưng mà về mặt trong nháy mắt đó của em, đến bây giờ anh vẫn có thể nhớ rõ.”

Đó là lúc vừa tới được không? Mạc Vấn âm thầm kêu oan trong lòng, bây giờ dù có trực tiếp nhìn người ta lẫn giường cậu cũng không ngạc nhiên nữa.

Thấy Mạc Vấn tỏ vẻ không mấy đồng ý với lời mình nói, Warner cũng không để ý, anh vươn tay nâng cằm Mạc Vấn lên, bốn mắt đối diện.

“Có lúc anh nghĩ, em không thể chấp nhận anh không phải vì con người anh, mà là bởi vì anh là nam.” Warner lạnh nhạt mở miệng.

(Ly có điều muốn nói: Thành thật mà nói thì thắng thành công là 1 quá trình không dễ, không phải cứ người ta yêu mình là mình phải chấp nhận phủ nhận nhận tri nhiều năm, suy cho cùng thì nên thuận theo tự nhiên mới là đẹp nhất)

Mạc Vấn cảm giác cậu bị dọa, Warner cần chi làm vương tử, kỹ năng đoán mò này lấy ra xem bói cũng đủ tiền tiêu rồi.

Mạc Vấn thừa nhận, tuy rằng lúc trước cậu không thích Warner, nhưng bây giờ cảm tình của cậu với anh còn nhiều hơn người khác một chút, hơn nữa bởi vì thường thi đấu chung với nhau và sớm chiều ở chung nên độ ăn ý giữa họ cũng tăng lên không ít.

Mà cho dù chỉ là hai người ở chung một nhà, cũng có nhiều lúc không thể không trò chuyện với đối phương, huống chi quan hệ của Mạc Vấn và Warner càng ngày càng tốt đẹp.

Sau khi quan hệ giữa hai người trở nên hòa hoãn hơn, Mạc Vấn rất ít khi sau khi tan học lại chui vào phòng mình trồng nấm nữa, bởi mặc dù ký túc xá không tồi nhưng chủ yếu dùng để nghỉ ngơi nên không gian cho mỗi người cũng không lớn lắm, khiến người quen ở phòng lớn như Mạc Vấn cảm thấy hơi đè nén.

Tuy vậy cảm tình là cảm tình, nhưng cái mũ bài xích đồng tính là không thể tùy tiện chụp lên người, nếu không, không bị người hô người đánh mới là lạ đó.

Hơn nữa hiện tại nam giới nhiều như vậy, chỉ cần mỗi người nhỏ một ngụm nước bọt cũng đủ để dim chết người.

Thấy Mạc Vấn ngơ ngác nhìn mình, Warner bỗng nhiên thở dài một hơi, thả tay xuống, giọng nói lạnh nhạt: “Quên đi, em cứ xem như anh chưa nói gì cả, có điều...” Warner bỗng nhiên chuyển đề tài: “Anh vẫn giữ câu nói kia, chỗ bên cạnh anh luôn là của em, anh chưa bao giờ buông tha, cho nên hi vọng em có thể thật lòng suy nghĩ thêm một chút.”

Mấy đêm nay Warner luôn trằn trọc trở mình, cuối cùng anh cảm thấy bản thân không thể lui một bước trở thành bạn bè bình thường với Mạc Vần được, cho nên trong tình huống hi vọng xa vời này, anh mới dứt khoát bước lên cố gắng tranh thủ.

Nhưng ngoài ý muốn, lần này Mạc Vần lại gật gật đầu: “Cho tôi thêm chút thời gian để suy nghĩ.”

Một câu này Mạc Vần cũng đã từng đắn đo suy nghĩ, bởi từ khi đến đây, quan niệm của cậu với tình yêu đã dần dần thay đổi.

Khi đến một nơi xa lạ, muốn hoàn cảnh thích ứng với bản thân là không hiện thực, cho nên chỉ có thể khiến bản thân cố gắng đi thích ứng hoàn cảnh.

Mà tình huống hiện tại là nam nhiều nữ ít, không phải ít thường mà là quá hiếm, tuổi tác tương đối thì phải đến học viện Illinois để tìm, cơ mà cả học viện này lại không có tới ba mươi nữ sinh, còn nếu muốn tìm chỗ khác, vậy thì phải xem xét đến mẹ của các cô gái ấy.

Chỉ có nữ giới mới sinh ra nữ giới, nam và nam dù có thể đào tạo con cái thì cũng không có điều kiện đào tạo ra bé gái được.

Hoặc là có cốt khí FA cả đời, hoặc là thay đổi thái độ tìm một người thích hợp với bản thân, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Mạc Vần đã từng thảo luận vấn đề này với Pohl, trong tình huống chỉ thích quả táo, bỗng nhiên táo không còn, chỉ còn lại lê thì nên ăn hay không ăn.

Mà câu trả lời lúc ấy của Pohl cũng rất đơn giản thô bạo, lúc đói bụng mấy ngày thì đến vỏ cây cũng muốn ăn.

Câu nói này thật sự khiến Mạc Vần bắt đầu cẩn thận suy nghĩ lại, nói thật, ở chuyện này, không có mấy người là có cốt khí như thế.

(Ly: bởi con người là loại sinh vật quần cư >...<)

Mạnh Tử đã từng nói: Thực sắc tính dã, câu nói này có rất nhiều ý nghĩ, nhưng phổ biến nhất chính là ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng cũng là thứ không thể thiếu trong cuộc sống con người.

Khi nam giới đến độ tuổi nhất định, mỗi sáng sẽ rục rà rục rịch, cho nên nói độc thân không phải chỉ muốn ở riêng một mình, trong bản năng của nam giới hoàn toàn không có mục lựa chọn độc thân này, nếu không sao trong tương lai nam nam yêu nhau sẽ trở thành xu hướng chính như thế này được.

Warner không ngờ lần này Mạc Vần lại quyết định suy nghĩ rồi mới trả lời, phải biết rằng lúc trước đối

phương đều dứt khoát từ chối anh, điều này khiến anh không tìm được vui sướng trong lòng, muốn nói gì với Mạc Văn lại sợ cắt đứt suy nghĩ của cậu, nghĩ nghĩ một chút, anh quyết định gửi cho Lambert một tin nhắn.

(Nhanh chóng rời giường, một hồi nữa tôi muốn nhìn thấy cậu có mặt ở sân luyện tập)

Sau đó Lambert đáng thương còn chưa kịp ngủ đủ đã bị người ta la hét túm đầu đến sân huấn luyện. Anh ta cho rằng lần huấn luyện này sẽ đủ năm người, ai ngờ khi đến nơi chỉ thấy mình Warner mà cơ giáp của anh đang đứng chờ.

Bị ép lên cơ giáp, Lambert căn giận dùng máy truyền tin nói với Warner: “Không phải tớ nói cậu, tuy rằng bình thường tớ gọi cậu là lão đại, nhưng mới sáng sớm mà cậu phát bệnh thần kinh gì vậy.”

Tâm tình Warner vẫn còn hơi kích động, cho nên chỉ trong chốc lát mà cơ giáp của Lambert đã hỏng mất mấy chỗ rồi.

Lambert mới vất vả tránh thoát một đòn của Warner, thì một chiêu quét ngang chân lại đến, Lambert không thể không liên hệ với Warner, cảnh cáo: “Đây xem như là tai nạn nghề nghiệp nhé, sau trận này sẽ tìm cậu trả tiền, nếu cậu không kiểm chế lại thì đừng trách lát nữa tớ lòng dạ độc ác.”

Bởi vì lúc này là sáng sớm cho nên không có bao nhiêu người đến luyện tập, mãi đến tầm hơn chín giờ, trong sân huấn luyện mới có thêm hai đoàn đội nữa, mà sau khi những người này nhận ra cơ giáp của Warner và Lambert đang PK nhau, bọn họ cũng không huấn luyện gì mà cùng ngồi xuống xem hai người một chọi một.

Xem người khác thi đấu tại hiện trường cũng có lợi cho bản thân, đặc biệt là loại người có ngộ tính cao, mặc khác khi trận đấu loại bắt đầu, tất cả người hệ cơ giáp và phụ trợ đều phải tham dự thi đấu, cho nên lúc này hiểu rõ đối thủ là một chuyện rất cần thiết.

Đến hiện tại, đại đa số người còn không biết Mạc Văn là phụ trợ sư của Warner, mà đoàn đội Ronal dù đã biết trước nhưng không phải người miệng rộng, hơn nữa, bọn họ cũng rất vui vẻ muốn nhìn đám phụ trợ sư kiêu căng tự mãn kia trợn tròn mắt kinh ngạc.

Một phụ trợ sư hệ lịch sử lại treo đám phụ trợ sư chính quy lên đánh, nghĩ tới đây đã thấy sướng tê người.

Không thể chỉ cho đoàn đội chúng tôi phiền muộn được, mọi người phải cùng nhau phiền muộn thì chúng tôi mới cảm thấy cân bằng.

Chẳng qua nếu như Ronald biết Mạc Văn bắt được giấy chứng nhận phụ trợ sư đỉnh cấp, chỉ sợ sẽ không ngồi cười trên sự đau khổ của người khác như vậy mà phản ứng đầu tiên là phải gấp gáp bảo vệ bản thân mới đúng.

...

Tính tới lúc này thì cuộc thi đấu loại trong học viện chỉ còn ba ngày nữa là bắt đầu, các đoàn đội đang không ngừng gia tăng, tiến hành hạng mục huấn luyện cuối cùng.

Lúc trước lý do Mạc Vãn quyết định gia nhập vào đoàn đội của Warner là vì muốn có được giấy chứng nhận tư cách, bây giờ dù chưa thi đấu nhưng giấy chứng nhận cậu lấy được còn cao cấp hơn khen thưởng sau thi đấu, nhưng Mạc Vãn cũng không có ý định thay đổi ý định gia nhập lúc trước.

Đây là vấn đề nhân phẩm, nếu không phải video thi đấu của cậu và mấy người Warner bị lan truyền rộng rãi thì không biết cậu phải mất bao lâu mới có thể lấy được giấy chứng nhận tư cách, hơn nữa Mạc Vãn cũng tự nhận mình không làm được chuyện qua cầu rút ván như thế.

Khác với người khác luôn bận rộn đến ba ngày cuối cùng, những ngày này Mạc Vãn trôi qua cũng cũng không tệ lắm, bởi thi đấu luyện tập ở cường độ cao đã luyện xong trước đó mấy ngày, còn lại chỉ là huấn luyện thể năng cơ sở mà thôi.

Có điều đừng nghĩ rằng huấn luyện thân thể không quan trọng, ngược lại, thể năng mới là quan trọng nhất. Bởi hệ cơ giáp có nhân số đông đảo, cho nên sẽ có vài đoàn đội xui xẻo phải một ngày liên tục tranh tài với hai đoàn đội khác, đây tuyệt đối là thử thách tàn khốc đối với thể lực.

Đối cơ giáp sư mà nói, bọn họ có thể điều khiển cơ giáp tới lui giữa hai thành thị, nhìn thì rất lợi hại nhưng thực tế lại không cần thao tác cực hạn gì lắm, chỉ cần không phải kéo dài chạy trốn liên tục trong vòng mười lăm phút, thì loại vận động đường dài này không có vấn đề gì cả.

Nhưng trong thi đấu lại khác, thao tác không cho phép sai lệch dù chỉ một chút, hơn nữa còn phải làm ra những động tác phí thể lực có độ khó cao, gần như toàn bộ hành trình đều ở trong trạng thái bùng nổ, vì thế có rất ít những cơ giáp sư thể lực kém có thể duy trì hơn một tiếng đồng hồ, đại đa số người chỉ cần vượt qua 20 phút sẽ xuất hiện một loạt vấn đề như động tác chậm chạp gì đó.

Thể lực là khuyết điểm lớn nhất của Dick, cho nên mấy ngày nay anh ta cũng phải huấn luyện nhiều nhất, mỗi ngày đều mệt đến mức chỉ cần về tới ký túc xá là ngã đầu ngủ ngay, cũng không thấy anh ta chạy loạn ra ngoài vườn phòng nữa.

Điều này thường khiến Amber gờ gờ ngón cái khen ngợi Warner đã cứu vớt không ít thiếu nam đảng hoàng, mỗi khi đến lúc này, Mạc Vãn thường ngồi bên cạnh lén lút nén cười.

41. Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Thủy Lưu Ly

Thời gian huấn luyện vừa khổ sở mà cũng vui sướng, đương nhiên khổ sở đều do thể lực không theo kịp, điển hình là Dick, con vui sướng tất nhiên là Mạc Vấn.

Thân là phụ trợ sư, cậu không cần tốn quá nhiều thể lực, đối với huấn luyện cũng chỉ phối hợp với mọi người một chút là được.

Chẳng qua bất kể trong quá trình là khổ hay là hưởng thụ, bây giờ, thời khắc thử thách cũng đến rồi.

Đúng vậy, cuộc thi vòng loại cơ giáp đã bắt đầu.

Vì để chuẩn bị thời điểm tranh tài có thể có mặt bất cứ lúc nào, Mạc Vấn dứt khoát đến gặp giáo sư An tỉ mỉ nói rõ đầu đuôi câu chuyện, bởi vậy cũng đạt được đặc quyền có thể không lên lớp trong thời gian thi đấu.

Lúc này năm người Mạc Vấn đang đứng dưới màn hình thông báo ngừng đầu nhìn lên trên xem xét, bởi vì mỗi đoàn trưởng đoàn đội đều đã nhận số báo danh cho đoàn đội, cho nên muốn xem ngày thi đấu hôm nay đoàn đội mình có trận đấu hay không, chỉ cần dò số báo danh là được.

Vấn là Lambert tìm nhanh, anh ta chỉ ngắm vài lần đã phát hiện số báo danh đoàn đội trong một loạt các con số, lập tức lên tiếng nhắc nhở mấy người Mạc Vấn: “Thấy rồi, là hàng thứ ba đếm ngược.”

Ánh mắt Mạc Vấn lập tức dời xuống, quả nhiên nhìn thấy mã số 00162 của đoàn đội xuất hiện ở đó, mà đối thủ là dãy số 00787, nhìn kỹ lại, cũng phát hiện thời gian thi đấu là chín giờ sáng, ở sân đấu số ba.

Thời điểm và địa điểm thi đấu là tách ra, bởi vì khi thi đấu mọi người đều đặc biệt liều mạng, vì phòng ngừa mặt đất bị phá hoại đặc biệt nghiêm trọng mà lựa chọn vật liệu có giá cao trải lên, như vậy cho dù thi đấu xong cũng không phá hỏng mỹ quan của sân đấu.

Thế nhưng cũng không chứng tỏ loại vật liệu này không sợ cơ giáp công kích với cường độ cao, chỉ là khả năng chịu lực mạnh hơn vật liệu thông thường mà thôi, hơn nữa trong vòng một năm nhiều nhất chỉ thi đấu ba lần, bình thường không sử dụng thì duy trì năm năm là không thành vấn đề.

“00787? Biết ai dẫn đầu không?” Mạc Vấn khá tò mò đối với đoàn đội sau lưng số báo danh này, đây là lần đầu cậu tiếp xúc với phương thức thi đấu thần bí như thế.

Bởi vì đây là ngày thi đấu đầu tiên, mỗi người ngoại trừ biết số báo danh của mình và bạn bè, thì không biết gì khác, trừ khi tự mình kiên trì lần lượt hỏi thăm từng đoàn đội, bằng không đến tận khi vào sân đấu mới biết đối thủ của mình là ai.

Cũng giống như số số phúc lợi vậy, đối diện là newbie hay là cao thủ chỉ bằng vận may mà thôi.

Nghe thấy Mạc Vấn hỏi, Amber ngọe đầu, đáp lời: “Tôi không biết, thí sinh tham gia thi đấu quá nhiều, chờ sau ba ngày, còn lại gần như đều là những đoàn đội lợi hại cả.”

Những lúc suy nghĩ cái gì, cậu ta thường làm ra hành động đáng yêu như thế, phối hợp với một đầu tóc xoắn, quả thật giống hệt một chú cún hình người đáng yêu.

Lambert quạt một bàn tay lên ót của Amber: “Nói thì nói, ngọe đầu làm gì.”

Amber vừa định quay đầu lại phản kích, Warner nhè đã nhìn đồng hồ nói với mọi người: “Bây giờ đến sân đấu số ba đi, còn mười lăm phút nữa là đến giờ thi đấu.”

Sau đó Amber không thể làm gì khác hơn là trừng Lambert hừ hai tiếng rồi bước lên sòng vai với Mạc Vấn.

Dick cũng nhanh chóng sòng vai cùng Lambert, vừa đi vừa không quên nhìn Lambert khinh bỉ: “Sao cậu cứ thích trêu chọc cậu ta làm gì, cậu ta nhỏ mọn như thế...” Nói xong còn dùng ngón trỏ và ngón cái so đo cho Lambert nhìn, ý chỉ lòng Amber chỉ nhỏ bằng lỗ kim.

“Sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ trả thù lại.”

“Thật sao?” Lambert không thềm để ý cười cợt: “Sự trả thù đến từ chó Poodle*? Không ngờ người lớn như cậu mà còn sợ một con chó Poodle nho nhỏ.” Nói xong anh ta cũng bước nhanh rời đi.

(lời edit: Cảm thấy Lambert so sánh rất hình tượng =)))

Dick đứng tại chỗ chỉ vào Lambert không nói nên lời, trời ạ, có lòng tốt nhắc nhở lại bị cười nhạo, bằng vào loại tính cách này của cậu, đáng đời cậu đến hiện tại cũng không có bạn trai!

Năm người Mạc Vấn nghĩ bọn họ đến sớm, không ngờ khi vào sân số ba đã thấy đối thủ chờ sẵn bên trong.

Đối phương hẳn có quen biết với mấy người Warner, bởi vì khi ánh mắt hai bên chạm nhau, bầu không khí đột nhiên nghiêm nghị hẳn.

Thấy Mạc Vấn mơ mơ hồ hồ, Lambert lặng lẽ ghé sát vào Mạc Vấn, thấp giọng nói: “Là đối thủ cũ trước đây, lần thi đấu loại khi vừa vào học viện đã đụng phải họ.”

Thì ra là vậy, Mạc Vấn bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó cũng nhỏ giọng hỏi lại: “Vậy ai thắng ai thua?”

Nghe được câu này, mặt Lambert đỏ lên, âm thanh nhỏ như muỗi, quai dị nhè ra mấy chữ: “Chúng tôi thua.”

Chuyện này thật sự ngoài dự đoán của Mạc Vấn, nhìn dáng vẻ như lâm đại địch của đối phương còn tưởng rằng bên Warner thắng, ai ngờ lại là bọn họ thắng.

“Còn không phải do phụ trợ sư Dick tìm lúc đó sao, chỉ cần người ta cười với gã là cái gì cũng đồng ý, kết quả là khi Warner đối chiến, gã không để ý đại cục chỉ ưu tiên quảng skill lên người Warner.” Đến tận lúc này khi Lambert nhớ lại cũng còn muốn hung hăng mắng Dick một trận cho hả, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể dùng sức trừng Dick một cái rồi thôi.

Bị Lambert dùng ánh mắt đáng sợ trừng, Dick chợt dạ rút cổ lui về sau một bước, mọi người đứng gần nhau như thế, cho dù nói nhỏ hơn Dick cũng nghe thấy, hơn nữa, lúc trước đúng là vì bản thân mới khiến cả đội không có duyên tiến vào ngũ cường của học viện.

Mạc Vấn âm thầm mặc niệm thay Warner, sắc đẹp lắm người, chỉ một sai lầm như thế đã bỏ lỡ cơ hội thi đấu, không những thế còn phải đợi hai năm mới có cơ hội rửa sạch nhục nhã.

Đúng, là hai năm.

Cuộc thi tinh anh là cuộc thi quan trọng cỡ nào, sao có thể giống hàng trên phố chợ, mỗi năm tổ chức một lần. Hiện tại học đại học chỉ tốn ba năm, muốn tham gia cuộc thi tinh anh cũng chỉ có hai cơ hội, một lần là năm nhập học, một lần là năm tốt nghiệp.

Nếu như hai lần cơ hội đều bỏ lỡ, vậy chỉ có thể chờ sau khi tốt nghiệp rồi tự mình từ từ phấn đấu.

Trong nơi so tài, sau khi hai bên đối diện một hồi, là đoàn trưởng của đối phương dẫn đầu phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, hẳn mở miệng trước.

“Là Warner à? Sao lại khéo như vậy?”

Đối phương vừa mở miệng Mạc Vấn đã nghe ra ý khiêu khích Warner trong đó, đúng như dự đoán, ánh mắt đối phương quét một vòng qua mấy người Warner, sau đó mới lộ ra một nụ cười kỳ quái: “Vị phụ trợ sư trước kia đâu? Sao lại đổi người rồi thế?”

Bị đối phương châm chọc như vậy, Amber là người đầu tiên không nuốt trôi cơn giận này, cậu ta lập tức đứng ra, châm chọc ngược lại: “Terrence, nếu như tôi nhớ không nhầm, vị phụ trợ sư tiên sinh bên cạnh cậu không phải là cái gì kia chứ?”

Nụ cười trên mặt Terrence không hề thay đổi, nhìn Amber mở miệng nói: “Yo, nhóc lông xù, đừng dễ kích động như vậy chứ.” Nói xong còn cố ý nhìn Mạc Vấn một cái mới chuyển tầm nhìn về chỗ Amber, gây xích mích: “Người mới tới đều biết nhin nhất thời gió êm sóng lặng, sao kẻ ngốc như cậu lại vội vàng nhảy ra can thiệp thế.”

Warner không chờ Mạc Vấn lên tiếng, đã nhúu mày quát lớn với Terrence: “Cậu nên biết đủ.”

Ánh mắt Warner cực kỳ lạnh lẽo khiến Terrence rét run, giống như bản thân hắn đã rơi vào hầm băng vậy.

Mạc Vần đứng bên cạnh cũng có thể cảm giác được hơi lạnh bắt đầu lan tỏa từ trên người Warner, không khỏi âm thầm phối hợp phụ đề với Warner.

Player Warner phát động skill chung cực với player Terrence—— Rét lạnh ập tới.

Đúng lúc này thì một nhóm giáo viên học viện đi tới, nhìn thấy bầu không khí giữa hai đoàn đội vô cùng căng thẳng, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: “Thi đấu còn chưa bắt đầu sao lại căng thẳng như thế? Đều lấy cơ giáp ra đi, còn 3 phút nữa.”

Hai bên giật mình, đều có chút không cam lòng trừng nhau, sau đó mới lần lượt xoay người đi lấy cơ giáp.

Không có vật gì cất giữ cơ giáp là bất tiện như thế, lúc trước khi còn đi học Mạc Vần cũng có đọc không ít tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, trong đó viết cơ giáp người ta đều có thể cất vào vòng cổ hay vòng tay, lúc nào cũng có thể mang theo bên người.

Nhưng có lẽ hiện tại khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển tới mức đó? Hẳn còn chưa có ai nghiên cứu phát minh ra những thứ thần kỳ như vậy, nếu không, lúc trước Warner đã không phải vì không có cơ giáp mà bị người đánh bất tỉnh mang đi.

Hiện nay, người của hai đoàn đội đều đứng trong sân, chỉ chờ giáo viên ra lệnh một tiếng là lập tức vọt vào đả kích đối phương.

Thời gian đếm ngược vừa kết thúc, hai bên lập tức hành động.

Có thể nói là người hai đoàn đội đã tích oán đã lâu, Terrence nhìn Warner không vừa mắt, Warner cũng chưa chắc đã coi trọng Terrence, vì thế vừa mở màn không bao lâu, thi đấu đã tiến vào giai đoạn gay cấn tột độ.

Trong thi đấu, mấy người Terrence hoàn toàn không xem phụ trợ sư đối diện là Mạc Vần vào mắt, bởi vì đa số phụ trợ sư cũng không thể quấy rầy đối thủ, cho nên đối mặt với phụ trợ sư, cho dù có thể tăng thuộc tính cho đối thủ hẳn cũng không coi trọng lắm.

Phụ trợ sư trong học viện đều chỉ là phụ trợ sư sơ cấp mà thôi, dù thêm thuộc tính thì có thể thêm tới mức nào chứ? Nếu không phải quy định trong đoàn đội nhất định phải có một phụ trợ sư, Terrence tình nguyện năm người trong đội đều là cơ giáp sư.

Địa vị của phụ trợ sư cao thì thế nào, trong mắt hẳn, phụ trợ sư sơ cấp không khác gì rác rưởi cả.

Cho nên dưới tình huống đối phương không cho người quấy rầy mình, Mạc Vần vui vẻ, ném cho cơ giáp đối thủ mấy skill thương tổn.

Một người điều khiển cơ giáp, nếu Mạc Vần muốn đánh sẽ có hai lựa chọn, một là trực tiếp đánh người, hai là đánh cơ giáp.

Đánh người thì Mạc Vần tuyệt đối không dám, bởi dù sao cũng chỉ là thi đấu, nhỡ kéo dài thương tổn khiến đối thủ mất mạng thì sao? Cái chết không rõ lý do này nhất định sẽ lôi kéo sự chú ý của ban ngành liên quan, cho nên nếu không làm thì thôi, nếu làm sẽ tồn tại khả năng nguy hiểm rất lớn.

Cho nên Mạc Vần dứt khoát nhìn chằm chằm cơ giáp đối thủ mà tập kích, chậm rãi ném skill kéo dài thương tổn cho cơ giáp, đến khi đạt đến điểm giới hạn, cơ giáp đối phương nhất định sẽ không chịu nổi.

Chẳng qua nghề nghiệp viễn trình thế này rất tốt, hoàn toàn không sợ đối phương sẽ biết mình ra chiêu gì, bởi bất kể mấy người Warner hay mấy người Terrence, từ đầu đến cuối trong tai của họ đều chỉ nghe thấy mấy tiếng ting tang không thành giai điệu do Mạc Vần đàn ra, nghe vừa khó chịu lại nhứt ‘trứng’.

“Đệt!” Terrence phiền chán dùng sức nện một đấm lên đài điều khiển cơ giáp, chỉ nghe thấy giọng nói phẫn nộ của hắn vang vang trong kênh đoàn đội: “Không phải skill của phụ trợ sư này là chế tạo tạp âm chứ, thật CMN buồn bực!”

Loại tâm tình này không chỉ mình Terrence cảm nhận được, rất nhanh đồng đội của hắn cũng mở miệng hùa theo: “Đúng vậy, chỉ bằng kỹ thuật này còn không bằng đi đàn sợi bông.”

Mạc Vần cũng không biết mấy người Terrence đều hận không thể kín đáo đưa cho cậu một đồng sợi bông để cậu chơi, cậu chỉ cảm thấy chưa bao giờ cậu thả skill mà thoải mái như vậy, hận không thể để tất cả đoàn đội đều không tới quầy rầy phụ trợ sư như đối thủ trước mắt này.

Bởi vì rất nhiều skill thương tổn của Trường Ca đều cần đọc ‘chú ngữ’, một khi bị quầy rầy phải chạy ngay, lúc đó khẳng định không thể thả skill ra được.

Đọc ‘chú ngữ’ cũng có thể hiểu là ngâm xướng một đoạn nội dung nào đó.

Cũng giống như ma pháp thuật trong tiểu thuyết huyền ảo vậy, phải đọc một đoạn chú ngữ thật dài, sau đó skill mới phát ra được, à còn nhân vật chính thì ngoại lệ, không cần đọc chú ngữ cũng có thể phóng ma pháp trong nháy mắt, và tất nhiên nhân vật chính đều là những người đứng trên đỉnh nhân sinh.

Skill thương tổn của Mạc Vần giống như bên phản diện trong tiểu thuyết ấy, lúc cậu ném skill ra, đối diện sẽ không bị thương tổn ngay lập tức mà còn phải chờ một lúc, cũng giống như phải bỏ thời gian vận công, chờ vận công xong mới có thể đánh đối phương vậy.

Terrence không để skill của Mạc Vần vào mắt, cũng không phái người đi nhìn chăm chăm cậu, cho nên có thể tưởng tượng lúc này trong lòng cậu có bao nhiêu thoải mái.

Sau khi Terrence dùng một đám phá hoại ra một vết thương trên cơ giáp của Dick, đồng đội của hắn lập tức theo sát mà lên, khiến chỗ hỏng trên cơ giáp Dick càng lúc càng lớn.

Cơ giáp Dick thuộc loại hình nhẹ nhàng, linh hoạt, cũng đại biểu không phải loại hình phòng ngự, cho nên lúc dày nặng đối đầu mềm mại, thì bên chịu thiệt sẽ không phải là bên da dày thịt béo kia.

Thế như dù nói thế nào cũng không thể chỉ đơn giản dùng một đám đã có thể gây tổn thương lớn như vậy cho cơ giáp khác được.

“Terrence chơi xấu, trên tay cơ giáp của hắn có vật sắc bén!” Những người khác không thấy không có nghĩa là Dick không phát hiện, Dick là người tiếp xúc chính diện với Terrence, cho nên tuy rằng động tác của hắn rất nhanh vẫn bị Dick phát hiện trên nắm đấm của hắn có một loạt các vật bén nhọn nhô ra.

“Hắn dám làm trái quy tắc sửa chữa cơ giáp.” Warner nhíu chặt mày.

Tuy rằng trong thi đấu không có quy định rõ ràng nhưng đều ngầm thừa nhận không được cải tạo cơ giáp, nếu không sẽ bị cưỡng chế xóa bỏ tư cách, danh tiếng cũng sẽ vì chuyện này mà càng truyền càng khó nghe.

Xem ra lần trước Terrence bị dừng lại trong cuộc thi tình anh làm hắn rất không cam tâm, dự định năm nay không chừa bất cứ thủ đoạn nào để lộ mặt lần nữa.

“Mạc Vần?” Warner nghi ngờ gọi Mạc Vần, dựa theo năng lực mà Mạc Vần đã để lộ trước đó, nếu như cậu muốn, đối phương căn bản không thể chạm vào Dick được, đừng nói chi có thể gây thương tổn lớn như vậy.

“Được rồi tôi biết rồi, sẽ không để Dick rơi vào kết cục báo hồng.” Mạc Vần nhanh chóng mở miệng, từ lúc bắt đầu mục tiêu của cậu vẫn luôn là cơ giáp của đối thủ, cậu lần lượt công kích bốn cơ giáp, lúc Dick bị đánh, cậu còn đang đọc ‘chú ngữ’ mà.

Bỗng nhiên ánh mắt Mạc Vần nhìn thẳng, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong không rõ, độ lửa cũng gần đủ rồi.

“Đừng tập trung công kích như vậy, bốn người phân tán, đều tự tìm đối thủ đi.” Mạc Vần lên tiếng, chỉ lệnh này rất khó hiểu, cũng không có mục đích rõ ràng, bởi từ trước đến nay chưa có trận thi đấu đoàn đội cơ giáp nào lại PK 1V1 cả.

Thế nhưng uy tín của Mạc Vần trong đội cũng rất cao, chưa kể cậu còn có những skill xuất thần nhập hóa, nên trong tiềm thức sẽ khiến người khác không tự giác mà đánh giá cậu cao hơn một tầng, huống chi Mạc Vần là phụ trợ sư của bọn họ, trong tình huống Mạc Vần không mở miệng, thì không có người nào biết được Mạc Vần đang giữ trò gì.

Sau đó bốn cơ giáp, từng người chọn một người mà liều mạng công kích, đương nhiên Warner sẽ ưu tiên lựa chọn Terrence.

Terrence vừa thấy cánh tay Warner vung tới, không chút nào rụt rè mà đón đầu xông lên, hai cánh tay cơ giáp tráng kiện của hai người lập tức đối chiến với nhau.

‘Răng rắc ‘

Mấy tiếng vang rất nhỏ truyền ra, nếu như không chú ý thì gần như không nghe được, hơn nữa, người ở chỗ này đều hừng hực chiến đấu, cho nên chỉ trừ Mạc Vãn là không còn kẻ nào nghe thấy nữa.

Xa xa, Mạc Vãn dựa vào một thân nội lực hùng hậu, rõ ràng bắt được mấy âm thanh gần tan vỡ của cơ giáp, dù đang cúi đầu đánh đàn, cậu cũng không nhin được mà khẽ cười một tiếng.

Ném sill lâu như vậy, cho dù năng lực phòng ngự của cơ giáp có biến thái đến cỡ nào cũng không chịu được nữa, hiện tại mấy người Terrence đều đã lão đà lão đảo trong cơ giáp, chỉ thiếu một cộng cỏ đề chết lạc đà cuối cùng kia...

Rất nhanh, ‘Ầm ầm’ một hồi, tất cả những người ở chỗ này đều có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh này, tất cả học sinh và giáo viên xem thi đấu đều dồn dập mở to hai mắt, giống như đã nhìn thấy cảnh tượng nào khó tin lắm vậy.

Mà ngay cả mấy người Lambert đang thi đấu cũng không khỏi dừng động tác lại, sững sờ nhìn Amber đang ngốc tại chỗ.

Ngoại trừ Mạc Vãn, tất cả những người trong sân số 3 đều kinh ngạc đến ngây người.

42. Chương 42

Edit: Thủy Lưu Ly

Xảy, xảy ra chuyện gì vậy.

Trong nháy mắt Amber cảm thấy thế giới xung quanh như yên tĩnh hẳn, trong tầm mắt của cậu ta chỉ còn nhìn thấy tàn thể của cơ giáp đối thủ bay lượn trong không trung, sau đó, rơi xuống đất.

Nửa người đối phương đều lộ ra bên ngoài, nửa phần đầu cơ giáp đã không còn, chỉ có thể dựa vào đai điều khiển và hai chân cơ giáp khổ sở chống đỡ, đáng thương hai tay đối thủ thậm chí còn chưa kịp rời khỏi đai điều khiển, bản thân vẫn còn chìm trong trạng thái mờ mịt há hốc mồm.

Đây là mệnh mẽ để người trong cơ giáp lộ đầu ra ngoài hô hấp không khí mới mẽ à!

Amber giơ hai tay mình lên nhìn chút, trong lòng một vạn chiếc chiến hạm gào thét mà qua, chẳng lẽ chính mình bỗng nhiên thành đại lực sĩ? Không, đây là suy đoán khó tin nhất đầu năm nay.

Bỗng nhiên, Amber như ngộ ra điều gì, vội vàng xoay người, xuyên thấu qua cơ giáp nhìn Mạc Vấn đang đứng xa xa. Về mặt Mạc Vấn bình tĩnh, sau khi thấy Amber đột nhiên nhìn mình, còn tốt tính đáp trả cho đối phương một nụ cười thật tươi.

Amber xoay người lại thật nhanh, trái tim thành thịch nhảy lên, cả người đều cảm thấy kinh hãi.

Lần này Amber khẳng định tuyệt đối là do Mạc Vấn làm, chỉ là cậu ta dùng cách nào chứ? Thật sự quá nghịch thiên rồi! Trình độ phụ trợ như thế hoàn toàn không cần thiết đến hệ phụ trợ nghe giảng bài.

Vốn Amber còn thấy khó hiểu khi Mạc Vấn quyết định chọn hệ lịch sử, bây giờ cậu ta lại cảm thấy Mạc Vấn đến hệ phụ trợ mới là kỳ quái, nếu không thật sự không khác gì đang lãng phí thời gian cả.

“Đệt, lo lắng làm gì, tiếp tục tiến lên đi.” Sau khi lấy lại tinh thần, Dick mở miệng trước tiên. Cơ giáp của Dick bị ngược nghiêm trọng nhất, cho nên trong lòng tất nhiên sẽ không dễ chịu chút nào rồi.

Dick vừa nói xong đã không kịp đợi mà vọt đến trước mặt Terrence, giơ chân, nhắm ngay vị trí đầu cơ giáp Terrence mà quét ngang tới.

Terrence đương nhiên cũng không phải hạng ngồi không, ngay lúc Dick vừa tới gần đã vận sức chờ phát động, đến khi thấy chân Dick quét qua cũng nhanh chóng điều khiển cơ giáp nghiêng người ra sau né tránh.

Bởi vì lần này Terrence phản ứng rất nhanh, cho nên chân Dick chỉ quét đến vai Terrence, cái khác đều bị hắn né tránh hoàn mỹ.

Nhưng chỉ bằng cái quét ngang nhẹ nhàng này lại khiến vai cơ giáp Terrence bay đi!!! Cứ như thế mà bay đi...

Con mắt Dick gần như muốn rơi xuống đất, lúc mũi chân Dick đụng tới vai Terrence còn bao nhiêu sức lực trong lòng Dick tất nhiên hiểu rất rõ, cũng biết chỉ bằng chút sức lực cắn con ầy, đặt trên người bất cứ cơ

giáp nào, thậm chí còn không thể khiến đối phương rút lui, chứ nói chi đến tình huống lúc này, quả thật là đối mới thể giới quan của người ta đấy.

Bây giờ, tình huống trên sân chính là, đoàn đội Warner đánh nát một bộ cơ giáp của đoàn đội Terrence còn chưa đủ, lại đã bay cánh tay cơ giáp bản thân Terrence.

Tất cả mọi người ở ngoài sân đều xôn xao, bởi vì bọn họ cũng không nhìn ra được cơ giáp Dick đã dùng bao nhiêu sức mạnh, cũng không biết làm sao cơ giáp Terrence lại không chịu nổi một kích như thế.

Terrence, hôm nay thật ra các cậu lấy nhằm cơ giáp rồi đúng không, là lỡ tay lấy mô hình plastic trong nhà đến thi đấu hử?!

Tình huống như thế Warner cũng chưa từng thấy, có điều đã có mừng một anh cũng không ngại cho bọn hắn thêm cái mười lăm. Sau khi phát hiện Terrence né tránh được công kích của Dick, anh không chút nường tay mà ra chiêu.

Bản thân kỹ thuật cơ giáp của Terrence cũng không đến trình độ đại thần, nếu để Mạc Vấn nhận xét thì cậu cảm thấy hắn còn không bằng Xích Luyện trong đấu trường giả thuyết. Sở dĩ hắn tự tin hơn gấp mấy lần mà khiêu khích đoàn người Warner, hoàn toàn là do cơ giáp đoàn đội hắn đều có cài ám khí, chính là loại Dick đã phát hiện trước đó.

Sau khi tránh thoát được Dick, Terrence hoàn toàn không có cơ hội né tránh Warner, do đó chỉ có thể trở mắt nhìn cơ giáp mình chịu một đấm của Warner, sau đó bước theo gót chân hô hấp không khí mới mẻ của đồng đội.

“ ... ”

Warner lại một lần nữa trở mắt nhìn hài cốt cơ giáp bay lượn trên không trung.

Lần nao nhiệt này, cảm giác sân số 3 như vỡ òa, loại hiện tượng này nhìn siêu cấp HOT, chẳng qua nhìn thế nào cũng giống cảnh tượng trong phim chiến tranh.

Mấy câu hỏi kiểu như ‘Làm sao hay vậy?’ ‘Xảy ra chuyện gì?’ không ngừng có người hỏi ra, nhưng bọn họ biết không thể quấy rối thí sinh đang thi đấu, cho nên âm thanh cũng không quá lớn.

Thế nhưng Mạc Vấn vẫn nghe được, sau đó quay đầu nhìn họ một chút, ẩn sâu công cùng danh.

Mà cái này còn chưa hết, theo sát phía sau Terrence, là hai đồng đội khác của hắn.

Lambert cũng luôn nhìn chăm chăm đối thủ, chẳng qua vì cơ giáp bên Terrence yếu quá mức bình thường, cho nên đến tận lúc này Lambert vẫn không có ra tay.

Lambert không có ra tay không có nghĩa người khác cũng không muốn, đời này, đây là lần đầu Amber thể nghiệm cảm giác nổ nát cơ giáp đối thủ, sau đó cậu ta cảm thấy bản thân yêu sâu sắc cái cảm giác này.

Tuy rằng không phải dựa vào năng lực của chính mình, nhưng nhìn thấy cảnh tượng cơ giáp bay loạn vẫn khiến cậu ta không nhịn được mà cảm thấy tự hào. Xem đi, gia đánh xuyên qua cơ giáp của đối thủ nè!

Sau đó Amber thao túng cơ giáp của chính mình, vòng qua Lambert, lại một lần nữa đánh nát cơ giáp đối thủ.

Đúng là nát, bởi nắm đấm của Amber vừa đánh trúng vị trí giữa ngực của cơ giáp, đã nhìn thấy bắt đầu từ nơi đó không ngừng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện, giống như Amber đánh vào không phải cơ giáp mà mà pha lê.

Phía bên mình liên tiếp xuất hiện tình huống như thế, thì đến kẻ ngu cũng biết chuyện này không đúng lắm, hiện tại bên Terrence chỉ còn lại hai người, một phụ trợ sư và một cơ giáp sư.

Phụ trợ bên Terrence chỉ là một phụ trợ sư sơ cấp có thuộc tính bình thường, dù sao hắn còn đang đến trường, trong học viện nào có nhiều phụ trợ trung cấp như vậy chứ, hơn nữa phụ trợ sư thuộc tính tốt cũng không nhiều hơn số lượng nữ sinh bao nhiêu. Cơ mà cảm giác của phụ trợ sư này tương đối thấp, nếu không phải hắn không ngừng chạy tới chạy lui đến giữa sân thì Mạc Vấn suýt chút đã quên mất còn có người này.

Cơ giáp sư may mắn còn sống sót duy nhất trong lòng hơi tan vỡ, điều kiện gã không được khá giả lắm, cho nên gã vô cùng yêu quý bộ cơ giáp duy nhất này, vì thế, trước khi Warner di chuyển đến trước mặt, gã lập tức gấp gấp mở miệng.

“Không đánh, tôi chịu thua, tôi chịu thua, đừng đánh tôi.”

Chỉ thi đấu mà đối phương lại đánh ra hiệu quả đặc hiệu như thế, khiến trái tim vị cơ giáp sư đáng thương này không thể chịu đựng nổi, mới mồm miệng không rõ mà đầu hàng.

Sau đó, trận thi đấu đầu tiên của mấy người Mạc Vấn tuyên bố kết thúc, hiện tại thành tích là 1: 0, phá hoại cơ giáp đối phương là ba bộ, cộng thêm một người ngôn ngữ thác loạn.

Chuyện xảy ra trong sân số ba rất nhanh đã bao phủ toàn học viện, trên internet cũng đều lan truyền một lần, người người đều đang bình luận chuyện cơ giáp mấy người Terrence bị đánh đến mức không thể tái sử dụng.

Đây không phải xui xẻo bình thường, phải biết trình độ như thế thì cho dù có mang về xưởng cũng không nhất định có thể khôi phục như cũ. Đều rơi ra từng mảnh từng mảnh rồi, cũng không phải chỉ đơn giản ghép hình lại là xong.

Trước không nói có ghép được hay không, cũng không có mấy thợ sửa chữa là rảnh rỗi đến mức mò trên

đắt tìm lại linh kiện để ghép lại, nếu rảnh như thế thì không bằng bỏ tiền mua một bộ mới còn hơn.

Mấy ngày đầu của cuộc thi vòng loại là lúc nhân số nhiều nhất, hơn nữa học viện Horst là học viện cơ giáp cỡ lớn trong mười học viện đứng đầu, những học viện khác chỉ tiện thể ăn theo mà thôi, cho nên có thể tưởng tượng khi cuộc thi khởi động, rốt cuộc có bao nhiêu cơ giáp tham gia.

Cho nên cho dù muốn sửa chữa cơ giáp thì cũng không kịp, bởi phải tiếp tục tham gia trận đấu kế tiếp.

Thời gian lúc đầu, đại khái thể lực của thí sinh có thể chống đỡ 2-3 trận, cho nên kẻ đục nước béo cò cũng rất nhiều, chỉ có càng về sau, tỉ lệ gặp cao thủ càng tăng, mới xuất hiện tình huống thể lực trôi đi nghiêm trọng mà không có cách nào lại thi đấu.

Đương nhiên có thể nói học viên có trình độ bình thường khi đối đầu với nhau cũng là một hồi đánh giằng co tiêu hao thể lực, vì thế sau khi đánh xong căn bản không còn thể lực để tiến hành trận đấu kế tiếp.

Thế nhưng xưa nay cuộc thi này đều không phải tổ chức vì muốn chăm sóc sức khỏe, có một câu nói là ưu thắng liệt thái *.

*(*survival of the fittest (sự sống sót của loài thích hợp nhất), thuật ngữ Herbert Spencer, một triết gia; nhà lý thuyết chính trị tự do cổ điển; nhà lý thuyết xã hội học Anh, tạo ra trong Nguyên lý Sinh vật (Principles of Biology (1864), sau khi đọc Nguồn gốc muôn loài của Charles Darwin. Thuật ngữ này thừa nhận mạnh mẽ chọn lọc tự nhiên. Hay đơn giản hơn là giống loài thích nghi nhất, mạnh mẽ nhất sẽ sống sót.)*

Nếu thi đấu với học viên bình thường còn thấy mệt đến thở hồng hộc thì sao có thể tiếp tục tiến về phía trước, mà dù có cố chấp thì đến lúc không còn thể lực hay năng lực không bằng cũng sẽ bị đào thải mà thôi.

Lúc trước ở Horst, vì cuộc thi vòng loại hệ viễn cổ mà Mạc Vãn đã nổi bật một lúc lâu, bây giờ thanh danh của cậu lại vang dội thêm lần nữa, không những thế lần nổi tiếng lần hai này đã vươn lên một tầm cao mới.

Lần này không phải bởi vì cậu là học bá hệ viễn cổ mà nổi danh, bản thân Mạc Vãn là một thành viên trong đoàn đội của Warner đã thành một kỳ tích.

Một học viên hệ lịch sử, một đoàn đội cơ giáp, theo lý thuyết cho dù thể giới có tận thế thì hai bên cũng không thể dính chung một chỗ, nhưng cố tình, bọn họ lại cùng ở trong một đội ngũ

Bởi vì Mạc Vãn chính là một phụ trợ sư.

Khi nhận được tin tức, học viên và giáo viên hệ phụ trợ đều ‘ha ha’ trong lòng.

Rốt cuộc hệ phụ trợ có cái gì mới khiến Mạc Vãn bỏ qua mà chọn hệ lịch sử, tất cả giáo viên hệ phụ trợ đều âm thầm quyết định trong lòng, cho dù Mạc Vãn có hối hận cũng sẽ ngăn cản cậu đến hệ phụ trợ học

tập. Nhân sinh là phải biết chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình nhá thiếu niên, nếu đã lựa chọn thì cho dù quỳ cũng phải đi xong.

Nhưng Mạc Vấn hoàn toàn không có suy nghĩ muốn đến hệ phụ trợ, bởi hiện tại cậu đang rơi vào một chuyện khổ não không tên.

Là do sau khi bọn họ thi đấu xong với Terrence đến trận đấu buổi chiều, khi hai bên vừa lấy xong cơ giáp vào sân, đúng ngay lúc giáo viên vừa tuyên bố trận đấu bắt đầu thì năm người đối diện đã đồng loạt ôm bụng hô to: “Thưa thầy, em bị đau bụng, em xin bỏ quyền.”

Nói thật, đây là lần đầu tiên mọi người được chiêm ngưỡng cảnh cơ giáp cao lớn như vậy mà ôm bụng giả vờ đau, chưa kể ngoài sân người đến xem đông nghìn nghịt, thấy tình huống như thế, tập thể đều há hốc mồm, không tin nổi. Đã nói chiến đấu nhiệt huyết sôi trào là đây à?

Mấy cậu sợ sệt đối thủ như vậy mẹ mấy cậu ở nhà có biết không?

Đương nhiên câu này là nói thầm trong lòng, cơ mà nếu mấy người bỏ quyền có nghe được thì có khi họ sẽ trả lời ‘Tin rằng mẹ tôi cũng sẽ ủng hộ tôi, dù sao thì chi phí có hơi cao’.

Tình huống như thế nếu xảy ra một lần hai lần thì không có gì, có thể nói là trùng hợp, nhưng đợi đến lần thứ năm, thứ sáu, trên mặt Mạc Vấn đã bắt đầu mất cảm giác.

Tui chỉ muốn nghiêm túc cẩn thận thi đấu thôi, nhưng sao lại khó như vậy...

Các người đừng bỏ quyền mà! Thiếu niên, bụng cậu từ từ đau đã, tui đảm bảo sẽ không tiếp tục phá hoại cơ giáp của các cậu nữa đâu, thật đấy!

Liên tục ba ngày, trừ trận đấu với Terrence kia thì Mạc Vấn và mấy người Warner không thi đấu thêm trận nào nữa, bởi đều là kiểu vừa mở màn đã ngay lập tức không chiến mà thắng, hơn nữa lý do đối thủ dùng đều giống nhau như đúc.

“Thưa thầy, bọn em đau bụng, bọn em xin bỏ quyền thi đấu.”

Cậu đau bụng tự cậu biết, người khác đau bụng cậu cũng biết? CMN chứ đau bụng...

Các cậu dùng lý do trốn tránh thi đấu như vậy không thấy quá qua loa, không thấy quá không chịu trách nhiệm sao!

Đến cuối cùng đến ngay cả Lambert cũng cảm thấy bất đắc dĩ với tình huống như thế. Đúng là lúc bắt đầu Lambert thấy rất vui vẻ, không mất sức đã thắng, tiện lợi lại nhanh chóng, nhưng theo số lần bỏ quyền ngày càng nhiều, trong lòng Lambert dần dần xuất hiện cảm giác bị đè nén.

Còn có phải là đàn ông không vậy! Là đàn ông thì sẵn khoái đánh một trận đi chứ.

Từ xưa đến nay, người thích xem náo nhiệt có không ít, một khi tin tức đối thủ của đoàn đội Warner liên tục bỏ quyền truyền ra, thì mỗi lần đến lượt họ thi đấu, ngoài sân đều vây quanh cả đám người, so với lúc trước còn nhiều hơn một nửa.

Đánh cược từ đánh cược thắng thua thành đánh được đối thủ có bỏ quyền hay không.

Tình huống như thế chỉ ít cũng sẽ kéo dài bốn, năm ngày, bởi vì trong một tuần lễ vẫn có thể đựng độ với đối thủ có trình độ bình thường, loại đối thủ này vừa nhìn thấy đối diện là Warner, thông thường đều sạch sẽ lưu loát lựa chọn bỏ quyền.

Dù sao danh tiếng Warner đã sớm lan truyền ra bên ngoài, hơn nữa vừa bắt đầu đoàn đội của anh đã biểu hiện hung tàn như thế, đã gần như khiến những đối thủ tiếp theo mất đi ý chí chiến đấu.

Nếu như là trước đây thì còn có không ít người thiêu thân lao đầu vào lửa, nhào lên chiến đấu, bởi học tra luôn muốn biết sự chênh lệch giữa bản thân với học bá, mà luận bàn với học bá chính là một cách khiến học tra tiến bộ thêm không ít.

Nhưng hiện tại, học bá một lời không hợp liền đánh nát cơ giáp không thể không khiến nhóm học tra chùng bước, cơ giáp hỏng rồi còn có quốc gia trợ giúp, nhưng nếu cần thay mới, chẳng lẽ quốc gia sẽ giúp mua cái mới cho sao?

Cho nên sau đó khi năm người Mạc Vấn xuất hiện trong sân thi đấu, đối phương lập tức rũ đầu xuống, không sai, đối thủ lại muốn nói đau bụng bỏ quyền.

Cánh tay Amber lập tức khoát lên vai Mạc Vấn, ghé đầu lại gần, ử rử nói: “Mạc, lần này làm sao bây giờ, mỗi ngày đều lúc ẩn lúc hiện trong học viện, sắp thành hồn ma đến nơi rồi.”

Lambert gật gật đầu, liếc Mạc Vấn một cái: “Đúng vậy, giết gà dùng dao mổ trâu, cậu ra tay quá ác, lần này thì hay rồi, chỉ có thể tự mình chơi với chính mình.”

Mạc Vấn không thể làm gì khác hơn là cười gượng: “Là do tôi, là do tôi, tôi không ngờ cơ giáp lại yếu ớt như vậy.”

Dick nhìn Mạc Vấn thật sâu: “Không phải cơ giáp quá yếu ớt, mà là do cậu quá biến thái.”

Warner bên cạnh cũng gật gật đầu, vẻ mặt rất tán thành.

Mạc Vấn: “...”

Lúc này, đám người cách đó không xa bỗng truyền đến vài tiếng kết sợ hãi, âm thanh không phải đặc biệt to, chỉ là vị trí lúc này của mấy người Warner vừa vặn có thể nghe được mà thôi.

Dick nghiêng tai lắng nghe, xác định nói: “Bên kia đang thi đấu.”

“Phí lời.” Amber xem thường liếc Dick: “Bên kia là sân đấu số 6 được không?”

Trong nháy mắt Dick lập tức ngậm họng.

Dù gì rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, hơn nữa cùng ngày cuộc thi vòng loại bắt đầu toàn bộ học viên hệ phụ trợ và hệ cơ giáp đều được cho phép nghỉ học đến khi cuộc thi kết thúc, cho nên đoàn người dứt khoát quyết định chen vào sân đấu số 6 xem thử.

Amber đi trước mở đường, là người đầu tiên lên lên phía trước, sau đó chỉ thấy cậu ta túm lấy rào phòng hộ trợn to mắt.

“Là Ronald và Terrence, hai người bọn họ lại ghép chung một chỗ.”

Mạc Vãn nhìn xuyên qua rào phòng hộ, quả nhiên là đoàn đội của hai người này, mà giờ khắc này, hai bên cũng chém giết tương đối kịch liệt.

Mạc Vãn vẫn luôn cảm thấy nơi so tài bố trí rào phòng hộ giống như bố trí vây xem cạp, sư tử trong vườn bách thú vậy, thế như cũng hết cách rồi, dù sao người ngoài sân đều không điều khiển cơ giáp, nếu không có gì phân chia ranh giới phòng hộ mà nhờ sa chân vào thì có khi sẽ bị cơ giáp sư trong sân đấu ngộ thương, hay là đập chết.

Trình độ thao tác của đoàn đội Ronald không thấp, Mạc Vãn và mấy người Warner đã từng đấu luyện tập với bọn họ, cho nên cũng biết thực lực của đoàn đội Ronald cao hơn so với đoàn đội Terrence một đoạn.

Thế nhưng tình huống trong sân lúc này không giống như những gì Mạc Vãn nghĩ lắm, bởi mấy người Ronald bị bên Terrence đè đánh.

Warner cẩn thận nhìn mấy lần, đã lập tức chỉ ra mấu chốt của vấn đề, mở miệng nhắc nhở Mạc Vãn: “Em nhìn kỹ tay cơ giáp của mấy người Terrence xem, bọn họ có cài vũ khí vào.”

Mạc Vãn cẩn thận nhìn lại, quả nhiên dưới ngón tay có năm vật sắc nhọn, chính là thứ Warner đã nói, cũng không biết làm bằng gì, nhìn qua có cảm giác cực kỳ cứng rắn.

Cơ bản chỉ cần đụng tới cơ giáp bên Ronald đã có thể vẽ ra mấy dấu vết trên đó, nếu như dùng hết toàn lực, có khi cũng có thể rạch ra mấy lỗ hổng.

Mạc Vần nhú nhú mày: “Thật đê tiện.”

Amber đứng cạnh nhếch cao chân mày, nhìn Mạc Vần nở nụ cười: “Đừng nóng giận, cậu xem cơ giáp bốn người bộ đều là mới, e rằng đã phải tốn một khoản tiền không nhỏ.”

Lambert nghe vậy, hơi khó hiểu nhìn lại Mạc Vần: “Tôi nhớ đoàn đội Terrence chỉ nát ba bộ cơ giáp, sao bốn người họ đều đổi bộ mới thế.”

“Ha ha ha.” Mạc Vần khô cằn cười vài tiếng, đưa mắt thả lại vào sân đấu.

Tại sao bốn người đều đổi? Có lẽ là khi trở về, cơ giáp hiếm hoi còn lại tự mình làm vỡ nhĩ.

hết chương 42

43. Chương 43

Edit: Thủy Lưu Ly

Ngay trong thời gian Mạc Vần trò chuyện này, tình huống trong sân lập tức xảy ra thay đổi.

Xưa nay thi đấu cơ giáp không phải loại thi đấu có thể toàn diện áp chế đối thủ từ đầu đến cuối, trừ khi thực lực hai bên cách xa nhau, nếu không rất khó nói kết quả trận đấu sẽ thế nào.

Thực lực của đoàn đội Terrence kém hơn so với đoàn đội Ronald, thế nhưng người ta không cần mặt mũi nha, vì có thể thắng, đối với bọn hắn mà nói, mặt mũi là cái gì, có thể ăn được sao.

Thế nhưng mượn ngoại lực để áp chế đối phương chỉ là kế tạm thời, thủ đoạn của bọn hắn chỉ có thể quấy rối mấy người Ronald một hồi, bởi sau khi phát hiện bản lĩnh của đối phương không quá ghê gớm, thì lập tức có thể bình ổn hoảng loạn trong lòng, mà bắt đầu triển khai hành động trả thù toàn diện.

Đoàn đội của Terrence, nói khó nghe chính là bọn hắn ngoài bản thân Terrence thì những người còn lại hoàn toàn không đáng nhắc tới, cho nên bản thân Ronald tự mình đối đầu với Terrence cũng không có quá nhiều áp lực, đặc biệt dưới tình huống toàn đội Terrence đều đổi mới cơ giáp.

Cũng giống như người yêu game, bỗng nhiên đổi bàn phím máy tính mới, tuy rằng chữ cái vẫn ở vị trí ban đầu, nhưng luôn phải mất một ít thời gian để tìm lại cảm giác quen thuộc.

Vẫn là Warner tinh mắt so sánh tình huống và đưa ra dự đoán kết quả đầu tiên, chỉ thấy sau khi anh chăm

chú nhìn mấy phút đã cúi đầu nói với Mạc Vần: “Trận này Ronald thắng.”

Mạc Vần lập tức nhìn lại bên Terrence, bởi vì Ronald đã có đề phòng với ám khí của Terrence cho nên chưa bao giờ chính diện cứng đối cứng với Terrence, mà bắt đầu vừa chạy vừa đánh.

Lúc Terrence muốn cào Ronald, Ronald lập tức chạy, sau nhân lúc Terrence không chú ý sẽ vòng ra sau lưng Terrence đánh du kích một hồi.

Thực lực của Terrence vốn không bằng Ronald, cho nên khi ám khí không đất dụng võ, chênh lệch thực lực giữa hai người không khác gì cọp bị nhử mất răng nanh.

Trong lòng Mạc Vần cũng có kết quả, gật đầu đồng ý với Warner: “Đúng là Ronald.”

Trong vòng năm phút ngay sau khi Mạc Vần nói ra câu này, đoàn đội Ronald từ vừa bắt đầu yếu thế đã thành công đánh một hồi chiến nghịch tập đẹp mắt, kết quả không có gì bất ngờ, đoàn đội Ronald giành được chiến thắng.

“Cũng may là Ronald chiến thắng.” Dick lườm đoàn đội Terrence một cái: “Nếu không tớ sợ mình sẽ buồn nôn đến mức ngủ cũng không yên.”

Bình thường Amber không ngừng tranh cãi với Dick, nay khi nghe Dick nói xong, lại ngoài ý muốn mà gật đầu tán thành.

Sau khi kết thúc trận đấu, khác với sắc mặt tái nhợt bên Terrence, Ronald được đồng đội vây quanh xuống đài thi đấu, trên mặt mỗi người đều lộ rõ vui sướng không hề che giấu.

Vẫn là Ronald tinh mắt, cho dù quần chúng vây xem rất nhiều, nhưng hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã phát hiện mấy người Mạc Vần, cũng lập tức dẫn đội lại chỗ bọn họ.

Dù sao Ronald mới là nhân vật chính của sân đấu số 6, cho nên cho dù người dưới đài đông đúc, nơi hắn đến, mọi người đều sẽ tự động tản ra, chừa lại cho Ronald một khoảng đất trống có thể đi tới.

“Không ngờ các cậu lại đến xem so tài.” Ronald đứng Warner trước mặt mở lời trước.

“Trận đấu của các cậu rất đặc sắc, chúng tôi không uốn công đến đây.” Warner nhìn lại Ronald mà đáp lời.

Mạc Vần nghe vậy, trong lòng cũng tán thành lời nói của Warner, thật lòng thật dạ tiếp lời: “Chúc mừng các anh thắng trận, Terrence đã thua trong tay chúng tôi một lần, giờ lại bại trong tay các anh một lần nữa, lần này, coi như hắn vô duyên với những vị thứ đứng đầu rồi.”

Trong cuộc thi vòng loại này, thua một trận sẽ không bị đào thải ngay lập tức, mà sẽ có thêm một cơ hội thi đấu nữa, nếu đoàn đội đó thắng, thì có thể tiếp tục thi đấu bình thường, nhưng nếu thua, thì chỉ có thể nói tạm biệt với cuộc thi này thôi.

Thua một lần sẽ có thêm một lần cơ hội nữa, nhưng nếu tiếp tục thua thì dù cha mi có là Lý Cương thì cũng không có tác dụng, bởi dù sao nhân số thi đấu không ít, người người đều là Tiểu Cường* đánh mãi không chết, vậy phải đánh đến khi nào mới có kết quả.

*(*tên cún cớm là Tiểu Cường, đại danh là Gián đại gia =))*

Mặc khác dù lúc kết quả được công bố, hai trong năm vị trí đứng đầu đều không phải đoàn đội rất mạnh, mà dựa theo vận may dọc đường thăng cấp, trà trộn được vào cuộc thi tinh anh, nhưng đáng tiếc cuộc thi này cần thực lực tuyệt đối, cho nên những người may mắn đều chỉ có thể dừng lại ở đây.

Thấy thấy lời Mạc Vãn nói, Ronald nhìn cậu cười cười: “Tôi có nghe thấy chuyện các cậu đối đầu với Terrence, tuy rằng thủ đoạn của cậu hơi ác, nhưng tôi không thể không nói một tiếng làm tốt lắm! Đối phó với đoàn đội không biết xấu hổ phải ác một chút mới đã ghìen.”

Mạc Vãn chột dạ kéo kéo môi, bởi vì vừa bắt đầu cậu thật sự không biết Terrence đi đường tắt, có điều ánh mắt Ronald đúng là rất chuẩn xác, tuy rằng không xem so tài nhưng có thể đoán được là cậu ra tay.

Ronald nhìn Mạc Vãn nháy mắt một cái, tiếp tục nói: “Tôi và các cậu đã từng thi đấu qua, năng lực của bọn Dick, tôi biết rất rõ, chỉ trừ vị phụ trợ sư là cậu này là tôi đoán không được mà thôi.”

Tự tin như vậy? Có điều hần nói cũng không sai, chỉ bằng sức lực của mỗi người Dick mà muốn nổ nát một bộ cơ giáp quả thật là hi vọng xa vời.

Thấy Ronald nháy mắt với Mạc Vãn, mặt Warner lập tức đen thui. Anh nhìn chăm chăm Ronald, nói rằng: “Nếu thi đấu đã kết thúc, vậy chúng tôi cũng đi đây, hi vọng chúng ta có thể gặp lại lần nữa trong thi đấu.”

Có điều khi Ronald nghe thế, thái độ lại không lộ vẻ tán thành, ngược lại lại thở dài một hơi: “Nói thật, tôi hi vọng đừng đụng độ với các cậu thì hơn, lúc trước lúc đụng với Claude đã thua một lần, chúng tôi bây giờ không thể thua nổi nữa đâu.”

Mạc Vãn nở nụ cười: “VẬY chúc các anh may mắn.”

Lúc xoay người theo Warner rời đi, Mạc Vãn chợt nghe Ronald thấp giọng nói một câu, tuy rằng hoàn cảnh xung quanh rất âm ỉ, nhưng Mạc Vãn vẫn bắt được nội dung đối phương nói, cũng là lần đầu tiên khiến cậu nổi lên hứng thú với phụ trợ sư bản địa.

Ronald nói là, cần thận phụ trợ sư của Claude, có thể khiến người bị định thân trong vòng hai giây.

Xem ra Ronald bị thua trong tay vị phụ trợ sư này, dù sao trong tình huống không có chuẩn bị lại bị định thân hai giây thì không khác gì chuyện đòi mạng cả.

Không ngờ Ronald làm người cũng không tệ lắm, Mạc Vấn thầm nghĩ nói, không phải mỗi người đều tình nguyện nhìn thấy người khác tốt hơn mình, đặc biệt là khi hai đoàn đội còn tồn tại quan hệ cạnh tranh.

Có điều nói tới định thân, trong các môn phái Kiếm Tam, thì Thuần Dương mới là thủy tổ, chỉ cần một Tam Tài Hóa Sinh* đã đủ khóa 9 giây, chờ qua 9 giây thì đến món ăn cũng sắp nguội.

*(*một chiêu thức của môn phái Thuần Dương, không cần cụt ly thi triển, thời gian CD 20s, hiệu quả: Thi triển với tối đa 6 mục tiêu trong phạm vi 8 thước quanh bản thân, gây ra 780~858 điểm xác thương, cũng khóa chân mục tiêu, duy trì 9 giây. Mục tiêu đang bị khóa chân nửa phần sau thời gian nếu bị đánh trúng, thì có 50% tỷ lệ giải trừ hiệu quả khóa chân.)*

Đi trên đường, Mạc Vấn chợt chợt Warner: “Anh có nghe thấy Ronald nói gì không?”

“Có nghe thấy.” Giọng nói của Warner không có chút rung động nào.

Mạc Vấn nâng mắt đánh giá Warner: “Bình tĩnh như vậy.” Nếu như cậu đoán không sai, loại thuộc tính như thế rất hiếm có mới đúng.

Chỉ thấy Warner nhìn Mạc Vấn một lúc, sau đó mời dời đường nhìn, lạnh nhạt nói: “Anh có em, ai cũng không sợ.”

Đứng dừng về mặt đường hoàng trịnh trọng như vậy nói mấy lời tình tứ được không?

Thấy Dick và Amber khoa trương mà ôm lỗ tai, mặt già của Mạc Vấn không khỏi đỏ bừng, đến suy nghĩ muốn bóp chết Warner đều có.

Dừng một chút, Mạc Vấn mới mở miệng nói tiếp: “Nếu anh đã tự tin như vậy, khi gặp phải bọn họ thì đừng có thua nhá.”

Lúc Mạc Vấn nói xong câu này, lại không ngờ mình lại một lời thành sấm.

...

Thứ tư, Mạc Vấn đứng dưới màn hình thông báo, tầm mắt dừng thật lâu không muốn dời đi, chỉ vì nhìn thấy nội dung trên màn ảnh.

Sân đấu số 2, đoàn đội 00162 đấu với đoàn đội 00098.

00162 là số báo danh của đoàn đội Mạc Văn, còn 00098 là ai, chỉ cần lắng nghe các học viên xem thi đấu đang nói gì là biết rồi.

“Oa, lần này thì hay rồi, Warner đụng phải Claude, cuộc so tài này tuyệt đối có giá trị quan sát.”

“Phụ trợ sư bên Claude hình như là học bá hệ phụ trợ đấy, tớ thấy lần này bên vương tử Warner xong chắc rồi.”

“Mạc Văn cũng là học bá mà, chỉ là là học bá hệ viễn cổ mà thôi. Học bá pk học bá, ha ha.”

“Xuyt, cậu có thể nhỏ giọng một chút không, không nhìn thấy Mạc Văn đang đứng kia à.”

Warner thấy Mạc Văn không nhúc nhích hồi lâu, hơi lo lắng mà cúi đầu hỏi: “Sao vậy?”

Mạc Văn lắc đầu một cái: “Tôi chỉ đang suy nghĩ bây giờ tôi nói trên trời rớt xuống năm triệu còn kịp không.”

“...” Warner trầm mặc, một lúc sau, anh mới quay đầu, đằng hoàng trịnh trọng thương lượng với Mạc Văn: “Nếu như hiện tại em cho anh đáp án, thì anh lập tức cho năm triệu rớt ngay xuống trước mặt em.”

Mạc Văn chậm rãi kéo khóe môi, nhìn Warner: “Nếu như hiện tại anh cầm miệng, tôi cũng sẽ lập tức ký cho anh tờ chi phiếu năm triệu.”

Sau đó Warner yên lặng cầm miệng.

Mạc Văn: “...” Bây giờ tui đổi ý còn kịp không?

Những người xung quanh đương nhiên không nghe thấy đoạn đối thoại này, bởi lực chú ý của họ đều đặt hết lên người đoàn đội Claude.

Ở trong lòng bọn họ, có thể đoàn đội Claude lợi hại hơn đoàn đội Warner một chút, bởi vì Claude từng bắt được thành tích một trong ba đoàn đội đứng đầu trong cuộc thi tình anh, mà đoàn đội Warner chỉ vển vển dừng lại trong cuộc thi vòng loại tại học viện, đến ngũ cường đều không trà trộn vào được.

Thực lực cá nhân của Warner không thua kém Claude là không sai, đáng tiếc chỉ dựa vào sức mạnh của một người là không đủ. Trong đoàn đội Claude, có ba người đều là anh em ruột của hắn, loại ăn ý giữa anh em này, có rất ít đoàn đội có thể làm được.

Chuyện cơ giáp sư bên trong đoàn đội Claude là bốn anh em, Mạc Văn đương nhiên không biết, bởi vì cậu học hệ viễn cổ, bình thường trò chuyện với bạn học cũng sẽ không tán gẫu chuyện những người hệ cơ giáp.

Cho nên lúc Mạc Vấn thấy đối phương xuất hiện trong sân số 2, cậu không nhận được mà liên tục nhìn người này nhìn người kia.

“Bộ dạng của bọn họ thật giống nhau.” Mạc Vấn hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói với Warner.

Mắt Warner nhìn thẳng, đáp lời: “Bởi vì họ là anh em.”

Chân mày Mạc Vấn hơi giật giật, lúc này mới nhớ đây không phải là thời đại kế hoạch hóa gia đình, chỉ cần chịu nuôi, thì mười đứa cũng là chuyện bình thường.

Lần này quần chúng vây xem nhiều hơn trước đây nhiều, không riêng gì đám cổ động viên bên Warner, có vẻ như ở học viện Claude cũng có không ít fans, hiện tại giữa hai fans không ngừng chớp giật, tia lửa tung tóe.

Hai người Warner và Claude còn chưa làm gì mà fans của họ đã sắp nhào vào đánh nhau tới nơi rồi.

“Mạc Vấn, nhìn bên này!!!!”

Nghe thấy có người gọi mình, Mạc Vấn phản xạ có điều kiện quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

“A ~ quay đầu lại! Cậu ấy đang nhìn tôi! Phụ trợ sư đại đại thật đẹp trai!”

Hóa ra là mấy cậu bé đang gọi, Mạc Vấn xam mặt, quay đầu về.

Chỉ một cái quay đầu này cũng đủ khiến Mạc Vấn chú ý tới giáo viên cả học viện đã đến hơn một nửa, giáo sư An cũng ở gần đó.

Nhiều giáo viên đến sân số 2 như vậy, cũng không biết là đến vì Claude hay là vì Warner, nhưng Mạc Vấn chỉ biết giáo sư An đến đây, tám phần mười là vì muốn xem cậu thi đấu.

Mấy vị giáo sư hệ phụ trợ nhìn chằm chằm Mạc Vấn giữa sân, trong lòng âm thầm kìm nén một hơi, bởi vì bọn họ muốn nhìn xem rốt cuộc Mạc Vấn có thủ đoạn gì, mà dám bỏ qua hệ phụ trợ để chọn hệ lịch sử.

Không thể trách các vị này uất ức như thế, đối với hệ phụ trợ mà nói, ngoại trừ hệ cơ giáp thì những hệ còn lại đều là rác* cả.

(*QT là lạt kê (gà cay): nó đồng âm với rác:)

Trước đây, từ rất lâu trên thế giới đã hô hào người người bình đẳng, nghề nghiệp không phân quý tiện,

nhưng người có thể thật sự bình đẳng sao? Nghề nghiệp cũng thật sự có thể không phân quý tiện sao?

Hệ lịch sử tuy nghe qua rất cao lớn, nhưng thật ra chỉ là nơi của những người bình thường tụ tập, còn những phụ trợ sư tự cho mình siêu phàm, bình thường đều hận không thể tránh xa vị trí lớp học của những người bình thường, vì thế khi họ nhìn thấy Mạc Vãn, một đồng loại của mình lại đâm đầu xen lẫn vào những người bình thường, sao bọn họ không cảm tức, không cảm thấy bọn họ bị cậu xem thường cho được.

Đúng vậy, đa số phụ trợ sư đều là loại tính cách như vậy, bình thường đều dùng lỗ mũi nhìn người khác, nhưng lúc bị người khác ghét bỏ lại thấy không vui, diễn hình xem mình là mẹ thiên hạ.

Mà cổ tình nhân số đám người này lại có hạn, cho nên đa số mọi người vẫn lựa chọn nhường nhịn, còn những người không nhường nhịn thì hoặc là có đoàn đội, hoặc là có thực lực mạnh mẽ.

Giống như Warner vậy, cho dù anh không coi phụ trợ sư là gì, vẫn có một loạt người cầu xin đi vào, bởi Warner vừa có thực lực lại có bối cảnh, nhờ có thể relationship thì sao, đáng tiếc, bởi vì yêu cầu của Warner quá cao mà cuối cùng không có ai có thể vào đoàn thành công.

Mãi đến tận khi Mạc Vãn xuất hiện mới khiến những người này dập tắt tâm tư. Mà nhắc tới cũng kỳ quái, dù phụ trợ sư đều có tính cách coi mình hơn người một bậc, nhưng trước đến nay chưa từng làm chuyện quấy rầy bạn trai người khác, có lẽ là vì cảm thấy loại hành vi này rất mất thân phận chăng?

Bất kể quan hệ thật sự của Mạc Vãn và Warner là gì, ở trong mắt người ngoài, hai người chính là một đôi, còn là loại muốn đính hôn, cũng vì thế mà toàn bộ phụ trợ sư đều dời sang mục tiêu khác.

Claude cũng không tồi nha, đáng tiếc đã bị một tên bitch nhanh chân đến trước rồi_một đám người âm thầm cắn nát răng.

Mạc Vãn cảm thấy mình đợi rất lâu rồi nhưng vẫn chậm chạp không có người tuyên bố bắt đầu, không khỏi quay đầu nhìn đồng hồ thử.

Nhưng lúc Mạc Vãn vừa mới quay đầu, thì thi đấu đã tuyên bố bắt đầu. Nghe vậy, cậu nhanh chóng quay đầu về, cũng lập tức phát hiện Claude nhanh chóng chạy vội về phía mình.

Con người Mạc Vãn kịch liệt co rút lại, thật nhanh!

Cơ giáp của Claude có màu đỏ, là màu sắc bắt mắt nhất, hơn nữa tốc độ di động vô cùng nhanh, cho nên khi mắt còn chưa theo kịp tiết tấu, thì cơ giáp Claude đã như một ngọn lửa xuất hiện trước mặt Mạc Vãn.

Ngoài sân, tiếng la hét vô cùng chói tai, trong mắt fans Claude, hẳn như vậy là có mị lực nhất.

Ngay trong lúc đó, Mạc Vãn lập tức nhảy lên, lơ lửng trên không, kéo dài khoảng cách nhất định với Claude.

Cậu dùng kinh công mà Trường Ca có thể sử dụng trong khi thi đấu —— Thanh Tiêu Phi Vũ*. Sau khi đệ tử Trường Ca môn triển khai kinh công môn phái này, có thể trong thời gian nhất định ở trạng thái lơ lửng giữa không trung, là kỹ năng hữu hiệu dùng để thoát khỏi phạm vi cận chiến với mục tiêu đối địch.

*(*Kinh công môn phái, bay lên khỏi mặt đất khiến cho bản thân ở trạng thái lơ lửng trên không, không chịu chiêu thức khống chế, không thể di chuyển, duy trì 6s)*

Claude không chút suy nghĩ lập tức bay lên trời, cánh tay trực tiếp vung về phía Mạc Vấn.

Đây là muốn đập chết cậu sao? Mạc Vấn nhanh chóng chuẩn bị kỹ càng.

Ngay lúc đó, Warner cũng nhảy lên theo, thành công chặn lại đòn tấn công này của Claude, chẳng qua sau khi anh hạ xuống Claude đã trực tiếp mạnh mẽ vung tay về phía anh. Thì ra từ lúc bắt đầu mục đích của Claude là giương đông kích tây, nhân lúc Warner sơ hở, đánh Warner trở tay không kịp.

Warner xảo diệu điều khiển cơ giáp tách ra, lập tức đuổi về phía trước, dựa vào chân cơ giáp mà va chạm với Claude.

‘Ầm’ một tiếng, Claude lui về sau hai bước.

Phụ trợ sư của đối phương vẫn không có động tĩnh gì, co lại trong góc nhìn kỹ giữa sân, có lẽ là y đang tìm cơ hội cho mấy người Mạc Vấn một khống chế trí mạng.

Mạc Vấn hơi suy nghĩ, lập tức đứng cách phụ trợ đối phương không xa, khống chế khoảng cách giữa hai bên nằm trong phạm vi có thể phóng skill.

Phụ trợ sư kia ngẩng đầu nhìn Mạc Vấn một cái, dường như cảm thấy phụ trợ sư đối đầu với phụ trợ sư cũng không thể như thế nào, cho nên dứt khoát không thêm để ý tới Mạc Vấn, nên nhìn cái gì, nên làm cái gì thì cứ tiếp tục như thế.

Tôi cứ thích các người không để môn phái Trường Ca vào mắt đấy. Mạc Vấn nở nụ cười, thuận lợi ném cho kẻ đuổi theo Dick một skill giảm tốc độ.

Trước đây, khi còn trong game Kiếm Tam, Trường Ca vừa xuất hiện, người nào trong đoàn đội nào mà không tự giác đề cao cảnh giác chứ? Ngay cả trong chiến trường, trước khi vào đấu đều phải thống kê xem đối diện có bao nhiêu Trường Ca, nếu như vượt qua bốn người thì ước chừng trận này không cách nào đánh.

Giảm tốc độ vừa vút trên người đối thủ lập tức có tác dụng, rất nhanh Dick đã vòng ra sau lưng, đánh gục người trên đất.

Vòng thứ nhất hai bên giao chiến, đoàn đội Warner hơi có ưu thế.

Rất nhanh đoàn đội Claude đã lui về một phía, bắt đầu giằng co với mấy người Mạc Vấn.

Đây là lần đầu tiên Mạc Vấn nhìn thấy một đoàn đội nói ngừng tay là ngừng tay, mấy người cho rằng đang thi đấu quyền anh sao, giữa hiệp còn có thời gian nghỉ ngơi rồi mới đánh tiếp?

Không, bọn họ đang kéo dài thời gian, để mấy người Dick không còn ý chí chiến đấu nữa mới tiếp tục.

Bởi vì lúc mở màn Claude tỏ ra áp chế bọn họ, mới khiến mấy người Amber và Dick càng nghiêm túc, tiết tấu càng lúc càng ăn ý, trình độ phát huy vượt xa lúc bình thường.

Hiển nhiên hồ ly Claude đã nhìn rõ điều này, cho nên sợ dĩ hấn làm vậy là muốn đợi tâm tình mấy người Amber xuống bớt rồi lại bắt đầu đánh.

“Lên đi, đừng sợ bị vây nhốt, có tôi ở đây.” Mạc Vấn bình tĩnh nói.

Có câu nói này, Dick lập tức yên tâm ngay. Từ lần Mạc Vấn cứu anh ta ra trong đấu trường giả thuyết, anh ta suýt chút đã gọi Mạc Vấn là ba ba, cũng vì vậy mà lần này mặc kệ Mạc Vấn nói gì anh ta đều nghe lời làm theo.

Dick vọt vào đầu tiên, Warner theo sau phòng ngừa Dick bị cắt đường lui, Lambert và Amber thì len lỏi xung quanh nhiều loạn đối phương.

Bốn người phân ra ba phương hướng khác nhau để tấn công, Claude tìm đúng thời cơ, nhất định phải bắt một người trong số họ.

Mạc Vấn nhìn phụ trợ đối phương luôn đứng theo dõi bên cạnh, thấy ngón tay y nhẹ nhàng nhúc nhích một chút, Mạc Vấn bỗng nhiên ra tay.

Trong nháy mắt Bình Sa Lạc Nhạc đã khống chế được phụ trợ sư đối phương, trong lúc y còn chưa kịp phản ứng dùng thuật định thân.

“Cậu ta dùng định thân giống tôi!” Phụ trợ sư đoàn đội Claude kinh hãi đến biến sắc.

Ân thanh Claude hưởng ứng theo: “Quá chậm, bị định.”

Không ngờ vị này có thể khống chế quần thể, trong nháy mắt đoàn đội Claude bị đóng băng như khối băng, cả gương mặt đều cứng ngắc.

Thời gian không nhiều, chỉ hai giây, Warner cùng bốn người Lambert vốn cách rất gần, bốn người lập tức nhắm ngay Claude mà ra tay.

Sau khi Claude khôi phục hành động mới phát hiện, một cánh tay cơ giáp của hắn đã mất linh, giống như người bị cụt tay, rũ bên người không chút phát ứng.

Đây tuyệt đối là thương tổn trí mạng, tuy rằng hiện nay Claude còn có năng lực hành động, nhưng trình độ gây nguy hiểm đã giảm xuống một đẳng cấp.

“Mẹ!” Claude đâm một đấm lên đài điều khiển, nhin không được mắng một tiếng thô tục.

Nhân lúc hắn bệnh, đòi mạng hắn!

Bốn người vây nhốt Claude tiến hành một hồi vây đánh cực kỳ tàn ác, đội hữu Claude đương nhiên sẽ không bỏ mặc như thế, nhưng vừa giờ quả đấm chuẩn bị xông lên, thì một vòng sáng màu xanh lá đã bao phủ bọn họ trong đó.

Giang Trục Nguyệt Thiên, lại bắt đầu.

44. Chương 44

Edit: Thủy Lưu Ly

Skill vừa ra, đoàn đội Claude nhất thời mất đi năng lực phản kích. Trước khi thi đấu Claude căn bản không có nghiên cứu năng lực của Mạc Vãn, vì thế hắn cũng không biết Giang Trục Nguyệt Thiên vừa ra, chuyện đầu tiên cần làm chính là chạy trốn.

Lúc này đoàn người Ronald đang đứng từ xa quan chiến, khi nhìn thấy tình huống giữa sân thi đấu, bọn họ đều không đành lòng mà dùng tay che mắt.

Thảm, quá thảm! Đây chính là hậu quả không chịu tìm hiểu năng lực của Mạc Vãn mà ra, cảnh tượng này thật sự khiến người ta cảm thấy cực kỳ quen thuộc.

Phụ trợ sư đoàn đội Claude chính là học sinh xuất sắc hệ phụ trợ, cũng có thể nói là người lợi hại nhất hệ phụ trợ, bởi vậy sau khi Claude biết số báo danh của đối thủ xong mới ngay lập tức nghiên cứu cơ giáp sư mà không phải phụ trợ sư.

Hiện tại, khi nhìn thấy những skill đa dạng này của Mạc Vãn, hắn mới bắt đầu cảm thấy có chút không biết làm sao.

Thời gian không đợi người, ngay lúc đầu óc Claude trống rỗng, mấy người Warner lập tức đánh tới, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, cơ giáp Claude đã lồm không ra hình thù gì.

Ngoài sân không ngừng có người gào thét và hét lên kinh ngạc, bởi vì nhìn qua độ lồm quảy lợi hại, mới đoán rằng có lẽ khoang lái của Claude cũng đã biến hình.

“Còn có thể động, chân còn có thể động, nhanh chóng chạy đi cho tôi!” Claude gấp đến hai mắt sung huyết, lúc hần phát hiện còn có thể chạy, lập tức thông báo cho các anh em chạy trốn.

Dù lúc cơ giáp Claude chạy trốn đã phát ra từng tiếng cọt kẹt cọt kẹt, nghe như tiếng linh kiện bị lão hóa, thế nhưng Claude vẫn liều mạng chuẩn bị cùng anh em mình đồng thời chiến đấu tiếp.

Chẳng qua vị giáo sư đảm nhiệm chức trọng tài không cho phép loại hành vi tùy hứng này xảy ra, trong thi đấu có thể khiến học viên tránh bị thương vậy nhất định không thể để bị thương, cho nên trọng tài dùng máy truyền tin đặc thù thông báo cho Claude mau chóng xuống đài.

Claude vừa bắt đầu tất nhiên là từ chối, thế nhưng giọng điệu của trọng tài quá mức nghiêm túc, thông báo với hần nếu không xuống đài, sẽ cưỡng chế xóa bỏ tư cách thi đấu, lúc này, Claude mới ử rử cúi đầu xuống.

Khán giả toàn trường đều trầm mặt, bọn họ không ngờ Claude còn chưa bắt đầu tỏa sáng đã bị tàn nhẫn đánh bại như vậy.

Đang lúc này, một giọng nói vang lên.

“Bóng Dáng đại đại, là anh sao?”

Vì đối lập với sự yên tĩnh trong sân, cho nên giọng nói của người này cũng bị phần lớn người nghe được. Trong lúc nhất thời, các loại biểu cảm như khiếp sợ, không dám tin, cuồng nhiệt... không ngừng xuất hiện trên mỗi người yêu thích mạng giả thuyết.

‘Tôi có bóng dáng’ trong giới giả thuyết có địa vị gì? Quả thật so với đại thần còn đại thần hơn, chẳng qua sau hồi chiến đấu chung cực với Túy Ngọa Hồng Trần thì đã lâu chưa xuất hiện nữa..

Bao nhiêu người như điên như dại cả ngày lẫn đêm không ngừng phát lại video thi đấu, lại có bao nhiêu phụ trợ sư bởi vì video thi đấu này mà dẫn thân vào mạng giả thuyết. Bất kể cơ giáp sư hay phụ trợ sư, ID ‘Tôi có bóng dáng’ này đã bị thần hóa trong lòng họ.

Bộ dạng skill vừa xuất hiện kia không phải skill tất sát trong video thi đấu của đại thần Bóng Dáng sao? Nếu như thời gian lại kéo dài hơn một chút thì hoàn toàn giống hệt skill dùng để đánh bại Túy Ngọa Hồng Trần.

Trong giây lát đó, hàng loạt những tiếng hét chói tai lập tức vang lên, một tiếng so với một tiếng còn cao vút hơn, giống như có thể nhắc trần nhà trên sân đấu lên vậy.

“Bóng Dáng đại đại!!!!”

“Mạc Vần đại đại em muốn bày tỏ với anh! I love U!”

“Đại thần Bóng Dáng! Em muốn sinh khí con cho anh, sinh thật nhiều thật nhiều khí con!”

Giáo sư hệ phụ trợ kinh ngạc đến ngây người, nhìn Mạc Vần trên đài thi đấu, trong tai lại nghe đầy rẫy các loại cầu yêu, cả người lập tức không ổn.

Những vị giáo sư này rất ít khi vào mạng giả thuyết nhưng chuyện này cũng không trở ngại việc bọn họ nghe ra Mạc Vần chính là một cao thủ trong mạng giả thuyết, hơn nữa dựa theo trình độ ‘HOT’ này thì e rằng còn cao tay hơn bình thường.

Không chỉ là những vị giáo sư này bối rối, ngay cả Mạc Vần trên sân cũng rơi vào ngổn ngang, bí danh trong mạng giả thuyết lập tức bị lộ ra, trong lòng Mạc Vần có hơi sợ.

Theo Claude rời đi, kết quả của cuộc so tài này hoàn toàn không có chút hồi hộp nào, thế nhưng bởi vì Mạc Vần tồn tại, nhân khí trong sân không giảm còn mà lại tăng, càng lúc càng có nhiều khán giả ở những sân đấu khác nhanh chóng chạy về phía sân đấu số 2 này.

Thấy tình huống như vậy, Warner lập tức phát ra chỉ lệnh đánh nhanh thắng nhanh, sau, Mạc Vần liên tiếp thả ra mấy skill, đã hoàn toàn đánh cho đoàn đội Claude không còn năng lực tác chiến.

Sau khi trọng tài cộng thêm điểm số cho đoàn đội Warner, những học viên kia lập tức gấp gáp đứng lên, điên cuồng vỗ tay về phía Mạc Vần, không những thế còn có người không ngừng hưng phấn gào thét nữa.

Mạc Vần suýt chút nữa đã cho rằng mình là một siêu sao có vô số fans, bởi loại tình huống này thật sự quá mức điên cuồng.

Warner cũng sợ các học viên không kìm được nổi lòng, cho nên theo lý sau khi thi đấu phải thả cơ giáp về chỗ cũ, nhưng anh không có. Chỉ thấy cơ giáp Warner đi tới trước mặt Mạc Vần, duỗi bàn tay máy lạnh lẽo của cơ giáp mình đến trước mặt Mạc Vần.

Mạc Vần không từ chối, để mặc Warner thả mình lên vai cơ giáp, để mình ngồi bên trên.

Chẳng qua lúc này chợt nghe thấy một câu: “Tôi không muốn tiếp thu chuyện Bóng Dáng đại đại nhanh chóng thuộc về người khác như vậy!”

Câu này vừa dứt, lập tức kéo theo rất nhiều người đồng cảm, mọi người dồn dập chuyển mắt lên người Warner, kiên định nói: “Không thể để anh ta cứ nhẹ nhàng mang đại đại đi như thế được.”

Câu nói này giống như một tín hiệu, tình huống nhất thời có chút không khống chế được, cơ giáp sư cũng được, phụ trợ sư cũng thế, toàn bộ đều rút đi đáng vẻ kiêu ngạo bình thường. Nếu nơi này có máy quay, e rằng đến cha ruột đến tìm cũng không muốn thừa nhận đây là con của mình.

Nhìn đoàn người nhanh chóng chen lại đây, Mạc Văn sợ hết hồn, vội vàng vỗ vỗ cơ giáp dưới thân, ra hiệu Warner nhanh lên, nếu trễ nữa thì có lẽ thật sự không chạy thoát được.

Warner chậm rãi lùi lại mấy bước, sau khi chạy lấy đà trong cự ly ngắn, bỗng nhiên điều khiển cơ giáp bay lên trời, nhảy một cái đã vượt qua đỉnh đầu của mọi người.

Người trong sân lập tức ngẩng đầu lên xem, trong nhiều tiếng hô kinh ngạc, cơ giáp của Warner đã nhẹ nhàng chạm đất ngay trước cửa, sau đó liên tục vượt lên hai lần rồi biến mất không thấy bóng người.

Mọi người đầu tiên là hai mặt nhìn nhau, rồi bỗng dưng cùng ủa nhau chạy tản ra ngoài, từ hai người, ba người, sau đó đến mười người...

Người càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng tất cả mọi người đều chạy theo, sân số 2 từ tình trạng biến người đến lúc này thì hoàn toàn không còn một bóng người.

Nói không còn bóng người thì hơi quá, học viên điên cuồng không có nghĩa giáo viên cũng điên cuồng. Nhìn đoàn người mới một lúc đã biến mất không còn tăm hơi, các vị giáo sư nhất thời kinh ngạc há hốc mồm.

Trận đấu vừa rồi các vị giáo sư hệ phụ trợ nhìn rõ ràng nhất, sau khi xung quanh yên tĩnh lại, suy nghĩ của bọn họ cũng lập tức chuyển động lên.

Học viên Mạc Văn này, tuyệt đối không thể để trò ấy ở lại hệ viễn cổ nữa!

Nhưng mà phải làm cách nào mới khiến Mạc Văn chuyển đến lớp mình, đây mới là vấn đề.

Cái ý niệm này vừa ra, mấy vị giáo sư hệ phụ trợ lập tức cảnh giác dò xét nhau, cũng vì thế mà đã bại lộ suy nghĩ trong lòng nhau.

Hừ, các người đều nghĩ giống tôi à, nghĩ hay lắm! Để tôi nhìn xem ai dám cướp thức ăn trước miệng hổ!

Bầu không khí giữa các vị giáo sư nhanh chóng trở nên sôi sục, tia lửa tung tóe, thêm vào hiệu ứng sấm vang chớp giạt.

Thi đấu đã kết thúc, các nhân vật chính cũng đã rời đi cả, giáo sư An nghĩ ở lại cũng không còn ý nghĩa gì, có điều, cô thật không ngờ ở hệ phụ trợ Mạc Văn cũng xuất sắc như ở hệ lịch sử vậy, thật sự khiến cô nở mày nở mặt.

Mấy vị giáo sư hệ phụ trợ không ngừng trừng mắt với nhau, không ai nhường ai, mắt thấy tình thế sắp thăng thêm một bước, bỗng nhiên khoe mắt bọn họ liếc trúng bóng lưng bình tĩnh rời đi của giáo sư An.

Cả học viên không người nào không biết, học viên không chịu thua kém, cầm vị trí đứng đầu hệ viễn cổ trong cuộc thi tinh anh dưới tay giáo sư An, chính là Mạc Vấn, người gây nên tình trạng người người vây đuổi chặn đường kia.

Lập tức trên mặt mấy vị giáo sư này kéo ra một nụ cười tươi rói dán qua, còn suy nghĩ muốn ngáng chân Mạc Vấn mấy ngày trước đã sớm bị họ vò nát ném vào thùng rác rồi.

Cái gì mà tự chọn đường dù quỳ cũng phải đi hết, thiếu niên, nếu trò đến lớp chúng tôi, tôi sẽ chấp cánh cho trò để hai chúng ta cùng bay!

Mạc Vấn hoàn toàn không biết thái độ của các vị giáo sư này đã chuyển biến nhanh như vậy, hiện tại, cả khu ký túc đều bị vây quanh, trong học viện, cơ giáp trở thành mục tiêu quá lớn, vì thế hai người Mạc Vấn mới tìm thời cơ xuống khỏi cơ giáp, rồi nhanh chóng trốn vào khu dạy học hệ cơ giáp.

Chúng học viên theo đuôi đến gần lớp học, mọi người cùng thương lượng với nhau một chút, quyết định phân ra một nhóm người tiếp tục đi về phía trước, còn một nhóm người thì vào khu dạy học xem xem.

Những người vào trong khu dạy học tìm kiếm, chẳng mấy chốc đã tìm đến nơi Mạc Vấn ẩn thân.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong phòng học, Mạc Vấn càng ngày càng nóng ruột, nếu cứ tiếp tục như thế thì sớm muộn gì phòng học này cũng sẽ bị lục soát, tuy rằng không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Mạc Vấn có một loại dự cảm, nếu bị tìm được, e rằng đến quần sịp cũng sẽ bị lấy đi mất.

Warner bỗng nhiên kéo Mạc Vấn một cái, Mạc Vấn quay đầu nhìn lại, thấy Warner chỉ chỉ một chiếc cơ giáp màu đen.

“Cửa không khóa.” Warner nhỏ giọng nói.

Mạc Vấn hiểu ngay lập tức, thấy Warner dẫn đầu nhảy vào cơ giáp, Mạc Vấn cũng mượn lực kéo của Warner nhảy vào buồng lái

Không gian quá nhỏ, vóc dáng hai người đều không thấp, cho nên khi vừa chui vào đã nhanh chóng chiếm đầy không gian, vì để thân thể hai người đều có thể co vào trong, Mạc Vấn không thể không ngồi trên đùi Warner, hai người dựa vào nhau thật gần.

Sắp tới rồi! Mạc Vấn âm thầm suy đoán. =)))

Quả nhiên, cửa phòng học lập tức bị đẩy ra, tiếng bước chân cũng càng ngày càng gần, vị trí cơ giáp mà

Mạc Vần và Warner đang nấp ở tận cùng bên trong, chẳng qua cửa cơ giáp thì đối diện vách tường phía sau phòng học mà thôi.

Nếu như những người này kiên trì thêm một chút, vòng ra sau một vòng thì có khi có thể phát hiện hai người nấp trong cơ giáp.

Mạc Vần ngồi trong cơ giáp cũng không dám thở mạnh, còn hận không thể cuộn cả người vào sâu bên trong.

Cậu chỉ lo để ý đến tiếng bước chân mà không chú ý Warner phía sau, ánh mắt anh càng ngày càng sâu thẳm, bên trong cũng không có bao nhiêu tia sáng, chỉ thấy rõ đôi mắt màu xanh lam kia càng lúc càng sẫm màu.

Sắp đi qua! Trái tim Mạc Vần đập thành thịch, học viên này đứng bên trái cơ giáp, nếu đột nhiên vòng sang bên phải thì...

Cầm Mạc Vần bỗng dưng bị người dùng tay nhẹ nhàng nâng lên, Mạc Vần mở to hai mắt, quay đầu nhìn Warner, lần quay đầu này, môi Mạc Vần lập tức bị Warner cúi đầu ngậm lấy.

Kinh ngạc một hồi, Mạc Vần vừa muốn lui ra sau, lại lập tức nhớ ra bên cạnh còn có một đám người.

Lại còn dám dùng lưỡi!

Hai ngón tay của Mạc Vần hung hăng ngắt thịt trên đùi Warner, kết quả đối phương không hề bị lay động, Mạc Vần càng bấm càng ác, Warner càng liếm càng lợi hại.

Nhịp thở của Warner càng lúc càng gấp, còn Mạc Vần thật ra cũng không khá hơn chút nào, khoang miệng quá mẫn cảm, cậu cảm thấy mình sắp không khống chế được.

“Nhìn một vòng, không trốn ở sau cơ giáp, đi tìm gian khác xem.” Sau khi có người nói ra câu nói này, người bên cạnh cũng đi tới cửa, tiếng bước chân càng ngày càng xa, mà tiếng đóng cửa nhẹ nhàng sau đó cũng chứng tỏ Mạc Vần và Warner đã tránh được một kiếp.

Những người kia có lẽ cũng không ngờ, trong này lại có một chiếc cơ giáp chưa khóa.

Nguy cơ vừa giải trừ, hai tay Warner lập tức khóa chặt Mạc Vần, dùng đầu lưỡi của mình dùng sức quần lấy đầu lưỡi của Mạc Vần, phát ra tiếng nước mờ ám.

Mạc Vần có thể cảm giác rõ ràng dưới chỗ mình ngồi có một vật cứng nhô ra, mà chính cậu cũng không khá hơn được chút nào cả.

Nhưng Mạc Văn vẫn còn giữ lại một ít lý trí, cậu biết hiện tại là thời cơ tốt nhất để về ký túc xá, đến khi về ký túc xá đóng cửa lại thì cho dù viện trưởng có tự mình đi qua cũng không mở.

Cũng may chỉ mới đẩy Warner một cái anh đã chịu buông ra, hai người nhận lúc phần lớn người đều tìm kiếm trên lầu, nghiêng người, nép mình nhanh chóng ra khỏi lớp học, một đường trốn đông trốn tây trở về ký túc xá.

Cửa vừa đóng lại, Warner đã chờ không được mà tiến tới lần nữa.

Nếu như hiện tại bọn họ vào diễn đàn giả thuyết sẽ phát hiện trên diễn đàn đã xảy ra một vụ nổ lớn, tuy rằng tin tức cá nhân của Mạc Văn không có bị phơi bày ra hết, nhưng cụ thể tường trình đã để lộ học viện với học hệ.

(Khiếp sợ! Bóng Dáng đại đại học khu kế bên khu tôi học, thân phận đại thần thật sự là học sinh!) tiêu đề này vừa ra, trong nháy mắt đã hấp dẫn tầm mắt của vô số người, từ khi ‘Tôi có bóng dáng’ xuất hiện tới nay, có bao nhiêu người suy đoán rốt cuộc nghề nghiệp của đối phương là gì, có đoán quan quân, có đoán hiệp hội phụ trợ sư, có đoán là chính phủ cao tầng, nói chung cao lớn đa dạng gì cũng đều bị đoán hết cả.

Nhưng bọn họ lại hoàn toàn không ngờ, ‘Tôi có bóng dáng’ còn là học sinh, còn là loại vừa vào học không lâu.

Nhấn vào topic xem nội dung, chỉ thấy: (Tôi là một gã học sinh bình thường hệ cơ giáp trong học viện Horst, cũng là newbie mới vừa từ sơ cấp lên tới trung cấp không lâu, từ sau khi may mắn được ghép đôi cùng thi đấu với đại thần Bóng Dáng, tôi đã sùng bái đối phương.) Mới một đoạn mở đầu này, giữa những hàng chữ chủ topic đều đang giới thiệu chính mình, khiến trong lòng người xem đặc biệt không thoải mái.

Ai muốn xem chuyện xưa chuyện xưa của thím, nhanh chóng bấm món chính lên đi.

(Từng trò chuyện với đại thần trong kênh trò chuyện ở đấu trường, đáng tiếc xưa nay đại thần cao lãnh đều không trả lời tôi, nhưng từ khi đó lập tức một lòng một dạ cho rằng đại thần cũng là học sinh giống tôi, cho nên mới muốn hỏi thăm thử đại thần học ở học viện nào để ngấp nghé đi nhờ vả.

Sau đó thấy mọi người đều đoán nghề nghiệp của đại thần rất to lớn, cho nên tôi không dám lên tiếng trên diễn đàn, sợ các người nói tôi ngu ngốc.

Sự thật chứng minh ngu ngốc không phải là tôi ha ha ha, hôm nay, trong cuộc thi vòng loại ở học viện, một phụ trợ sư đã thành công gây nên sự chú ý của cục cưng, skill kia, thật sự giống đại thần như đúc, cục cưng còn chưa kịp hoài nghi thì đã có người lên tiếng trước rồi.

Sau đó...)

Một đám người xem tới đây, thấy bên dưới không còn gì, tức giận đến tóc cũng muốn dựng đứng cả lên.

Sau đó thì sao? Bên dưới là cái gì, chủ topic, phía dưới của thím không có rồi, thím là thái giám!!!

Tầng lầu nháy mắt comt hơn một nghìn tầng, dồn dập chỉ trích chủ topic là thái giám không tử tế. Qua không lâu chủ topic mới trở về lần nữa, lập tức nhấn lại phía dưới.

(Thật ngại quá, vừa rồi vẫn đang tìm đại thần, cho nên không có thời gian đánh hết.

Sau thì có người lên tiếng hô lên thân phận của Bóng Dáng đại nhân, học sinh toàn trường đều nổ tung, đến thi đấu cũng không thêm nhìn mà vây quanh gào gào gọi, có điều ngay khi thi đấu kết thúc, đại thần lập tức chạy mất.) Vị chủ topic vừa lên tiếng đến nơi này, đợi mười phút cũng không thấy hấn hồi phục nữa, một đám quần chúng vây xem dồn dập bình luận dò hỏi thật giả bên dưới, trong lúc nhất thời lại có không ít người đi ra giải thích nói chủ topic nói thật.

Lầu 1056: Tôi chứng thực lời của chủ topic là thật__ học tra hệ phụ trợ học viện Horst thổi qua.

Lầu 1071: Năm trước cuộc thi tinh anh được tổ chức ở học viện Horst, tôi có đi qua, nếu như tôi nhớ không lầm thì sát vách hệ cơ giáp là hệ lịch sử, hệ động vật, khoa học, lâm nghiệp gì gì lung ta lung tung các chuyên nghiệp khác mà. Đệt, đại thần là một người tùy hứng.

Lầu 1072: Tùy hứng + 1

Lầu 1082: Đại thần không chỉ là học sinh, mà còn không phải là học sinh hệ phụ trợ, thế giới này thay đổi quá nhanh, tui lựa chọn go die.

Lầu 1100: Lầu trên go die thêm tui một người__nơi này có hệ phụ trợ đi ngang qua.

Từ trên nhìn xuống, một loạt comt đều bày tỏ khiếp sợ đối với việc ‘Tôi có bóng dáng’ đi chọn chuyên nghiệp của người bình thường, ngay trong lúc mọi người kịch liệt thảo luận về chuyện này, chủ topic đáp trả ở lầu 3000 trong nháy mắt lại bùng nổ thêm một nhóm người.

Lầu 3000: Mấy người đều là kẻ ngốc sao, đến bây giờ mà vẫn còn xoắn xuýt chuyện này, dùng đầu óc nghĩ thật kỹ về người mà mấy ngày trước hiệp hội phụ trợ sư đã thả ra tin tức xem, chính là vị phụ trợ sư lấy được giấy chứng nhận phụ trợ sư đỉnh cấp ấy.

45. Chương 45

Edit: Thủy Lưu Ly

Phụ trợ sư đỉnh cấp, đây không phải là đẳng cấp cao nhất vừa mới tuyên bố sao? Có tờ giấy chứng nhận

tư cách kia, liền chứng tỏ skill của vị phụ trợ này hơn hẳn phụ trợ sư cao cấp. Trong tình huống phụ trợ sư đỉnh cấp chỉ có một, người bắt được giấy chứng nhận này chính là sự tồn tại của kẻ mạnh.

Có bao nhiêu người chưa từng mơ ước chính mình sẽ trở thành cao thủ đứng đầu thế giới, tùy tiện vẩy vẩy tay sẽ có vô số đàn em theo cùng, đáng tiếc khi trời vừa sáng vẫn phải rời giường đến công trường chuyển gạch.

Mà người mới được hiệp hội phụ trợ sư tuyên bố tin tức cá nhân tên là Mạc Vãn kia đã hoàn thành giấc mơ không tưởng của họ.

Phụ trợ sư số một = đại thần Bóng Dáng, đột, đột nhiên cứ muốn tin tưởng đây là sự thật thì làm thế nào giờ? Có lẽ trong lòng chính mình, chỉ có Bóng Dáng đại đại mới xứng với danh hiệu này chăng.

Sau đó trong topic càng xuất hiện nhiều người yêu cầu chứng cứ, cũng có người cầu tư liệu càng tỉ mỉ của đại thần, dẫn đến vừa mới bắt đầu topic còn chưa có bao nhiêu người, theo thời gian topic được đẩy lên trên càng dài, không ít học viên học viện Horst phát hiện chuyện này.

Theo mấy người không ngừng dùng ngôn ngữ duyên dáng để hình dung bề ngoài của Mạc Vãn, topic này đã hoàn toàn nóng sốt lên, không chỉ Hot trên diễn đàn giả thuyết, mà không ít kênh trực tiếp bên ngoài cũng giống như vậy.

Rất nhanh, topic này đã vượt qua 5000 lần, đây là chưa tính những lần trong lần đấy.

Lầu 5050: Chen trước một câu, nhìn lấy người học viện Horst lầu trên miêu tả bề ngoài của đại thần, trong đầu tôi vừa suy nghĩ đã thấy kinh diễm, xin hỏi, hiện tại học viện còn nhận người không? Là loại đang ở học viện hạng ba ấy. () (?)

Lầu 5051: Lầu trên, thím đang đùa tui à, đều đã lầu 5000 mà thím còn muốn nói chen trước, thuận tiện nói một chút là đại thần vô cùng dễ nhìn, đây cũng là lần đầu tiên tui thấy có người có bốt ở giữa trán đấy. _(:)_

Lầu 5100: Bắt được người anh em lầu 5051, người anh em, là bốt thế nào! Nếu như trên mặt có bốt không phải nên tính là tỷ vết sao, không ít mỹ nhân đều vì cái này mà giá trị nhan sắc bị giảm một cấp bậc đó. (")

Lầu 5111: Thay 5051L trả lời cái người không văn hóa kia, người ta là nốt ruồi son được không? Tự mình lên mạng tìm thử xem, không thể không nói nốt ruồi son của đại thần thật đẹp, liếm liếm liếm. (^ ^)

Lầu 5300: Nghe mấy thím vừa nói như thế, vậy, đại thần không chỉ có vóc người đẹp, là đại thần trong giới phụ trợ, lại còn là học bá trong phương diện học tập! Không xong rồi, đây quả thật chính là bạch mã vương tử trong mơ của tui. Xin hỏi các vị bạn học học viện Horst, tui là nữ sinh, hơn nữa, còn là phụ trợ sư, nếu tui đi theo đuổi đại thần thì tỷ lệ thành công có cao hay không? o ?

Lầu 5301: Oimeoi, thành công bắt được một nữ phụ trợ, lầu trên có thể nha, nhưng tại sao phụ trợ cứ sáp với phụ trợ chứ! Tạo nhiều nhiều phúc cho các anh em cơ giáp không tốt sao?

Lầu 5400: Đừng nghĩ nữa, đại thần đã có người rồi, hơn nữa còn là người mà mấy thím không thể so được, không nói nhiều nữa, lại nói tiếp thì có lẽ mọi người sẽ biết là ai mất, tui núp trước đây.

Lầu 5400 để lại một câu khiến người ta liên tưởng vô hạn rồi chạy mất dép, khiến bọn họ suy đoán nửa ngày đều không có kết quả.

Người học viện Horst đúng là cố ý đẩy, bọn họ cố ý lộ ra một ít đặc trưng Mạc Vãn rồi không nói nữa, chỉ âm thầm làm tổ trong ký túc xá cười trộm.

Đừng nói người yêu của Mạc Vãn là ai, đến chỉ tên gọi họ cũng không nói, cho nên tuy rằng vị nhân huynh lầu 3000 nói thật nhưng dưới tình huống không có chứng minh cụ thể người kia là Mạc Vãn thì suy đoán trong lòng mọi người vẫn cứ lộn tung phèo như cũ.

Tin người tất nhiên là tin, người không tin tuy rằng sẽ hung hăng la hét đòi chứng cứ nhưng cũng không có người nào thèm để ý tới kẻ đó.

Trên diễn đàn rung chuyển bao nhiêu, Mạc Vãn không biết, bởi số lần cậu lên diễn đàn có thể đếm được trên năm đầu ngón tay và hiện tại Mạc Vãn đang ngồi trên ghế sa lông cúi đầu suy nghĩ.

Suy nghĩ xem rốt cuộc cậu có thể ra cửa không, cũng suy nghĩ xem tại sao bản thân lại rụng tiết tháo mà chơi trò gặm nhau với Warner?

Hiện tại lại nói cậu là thẳng nam thì đến chính Mạc Vãn cũng không tin.

Warner từ trong phòng ngủ đi ra, thấy Mạc Vãn vẫn luôn duy trì tư thế này, đi tới, đứng sau lưng Mạc Vãn, dùng cánh tay vòng qua vai cậu, ôm lấy cậu.

“Cha gọi chúng ta đêm nay về ăn cơm, nói là mẹ rất nhớ em.” Warner cúi đầu, nói khẽ bên tai Mạc Vãn.

Mạc Vãn hơi chần chờ: “Bên ngoài yên tĩnh rồi à?”

“Cũng tạm tạm, buổi chiều là do quá bất ngờ nên họ hơi hưng phấn tí, sau thì lúc tìm người vừa vặn gặp phải viện trưởng, hẳn sẽ không xảy ra chuyện như trước đó nữa đâu.” Warner khẳng định.

“Vậy thì đi thôi.” Mạc Vãn gật gật đầu.

Quan hệ của hai người xem như đã xác định, lúc này Mạc Vãn cũng thẳng thắn hơn, bởi cậu nghĩ nếu đã

có cảm giác thì cần gì xoắn xuýt nữa.

Quả nhiên Warner nói không sai, dù trên đường hai người có gặp một ít người, ngoài chuyện hai mắt bọn họ lập lòe sáng rọi ra thì không có tình trạng chạy đuổi theo Mạc Vấn như trước đó.

Hai lần đến vương cung trước khiến cậu có cảm giác như là chuyện đã xảy ra rất lâu, khi đó Mạc Vấn và Warner còn chưa phải người yêu, cho nên lúc ở chung với cha mẹ anh luôn thấy rất lúng túng, bây giờ mới rốt cuộc cải thiện được không ít.

Mẹ Warner, hiện tại là đệ nhất phu nhân Yvette, vừa thấy thái độ giữa con trai và Mạc Vấn đã hiểu rõ tất cả, cũng biết bây giờ hai người mới thật sự quen nhau.

Cho nên trước khi đi, vị phu nhân này cầm chặt lấy tay Mạc Vấn, thân thiết nhìn cậu.

“Thấy các con cuối cùng cũng tâm ý tương thông, ta yên tâm. Cũng tại trong chuyện tình cảm, Warner ngốc như khúc gỗ vậy, cho nên ta suýt cho rằng tương lai nó sẽ độc thân đến già.”

Mạc Vấn nghe xong, quay đầu liếc Warner một cái, lại xoay đầu nhìn Yvette cười: “Ngài không thấy bộ dạng lúc thường của anh ấy thôi, Warner không hẳn là khúc gỗ đâu, trong chuyện này, anh ấy chủ động hơn con nhiều lắm.”

Warner nghiêng đầu qua một bên không nhìn Yvette kinh ngạc + trêu chọc trợn trắng mắt, chẳng qua lại không giấu được vành tai càng ngày càng đỏ ửng của mình.

Một lát sau, thấy Yvette còn không chịu thả Mạc Vấn ra, Warner lập tức xoay người cầu viện cha mình: “Cha, cha mau ngăn mẹ lại đi, mẹ túm tay Mạc Vấn quá lâu rồi đó.”

Thật là có vợ quên mẹ, Yvette trừng Warner một cái, thả tay Mạc Vấn ra: “Được rồi, mẹ không nắm nữa còn không được sao, xem con gấp đến độ nào rồi kìa.”

Nói xong cũng cẩn thận nghĩ lại cảm giác vừa rồi, ghé đầu thấp giọng râm rì với Mạc Vấn: “Mạc Mạc à, bình thường con dưỡng da thế nào thế, vừa trắng lại mịn màng.”

Mặt Mạc Vấn thoáng chốc ửng hồng, bề ngoài cậu vốn tinh xảo, cho nên dáng dấp trong trắng lộ hồng này vừa xuất hiện đã khiến Warner nhìn chằm chằm không dời mắt được.

Nào có phương thuốc bảo dưỡng gì, đây là da dẻ hệ thống ngầm thừa nhận mà.

Mắt thấy Mạc Vấn sắp không chống đỡ được, Warner đau lòng cậu bạn trai vừa theo đuổi tới tay không lâu. Anh kéo tay Mạc Vấn, nhìn Yvette nói: “Được rồi mà mẹ, có chuyện gì thì xong việc mẹ cứ hỏi con, giờ chúng con còn có việc, chúng con xin phép đi trước ạ.”

Hai người thừa dịp trời mới tối không lâu đã rời khỏi vương cung, lần này cẩn thận hơn rất nhiều, chỉ không biết có bị phóng viên nào tóm được đuôi như trước không nữa.

Mạc Vãn vừa trở lại học viện, đã bị viện trưởng khẩn cấp gọi đến phòng viện trưởng một chuyện, đây là lần đầu tiên Mạc Vãn nhìn thấy vị viện trưởng này, trước đây do phó viện trưởng Rudolph đứng ra tham dự hoạt động.

Vừa thấy mặt Mạc Vãn, viện trưởng lập tức trưng ra gương mặt hòa ái dễ gần chào hỏi cậu: “Đứa nhỏ, mau lại đây ngồi, thầy có chuyện muốn thương lượng với em.”

Chờ Mạc Vãn ngồi xong, mới biết được rốt cuộc vị viện trưởng thần long thấy đầu không thấy đuôi này tìm mình vì chuyện gì, thì ra các giáo sư hệ phụ trợ muốn viện trưởng thuyết phục cậu chuyển hệ.

“Xin lỗi viện trưởng, em rất hưởng thụ cơ hội học tập ở hệ viễn cổ, giáo sư An cũng là giáo viên em vô cùng yêu thích, cho nên em muốn tiếp tục ở lại hệ viễn cổ.” Suy nghĩ một lát, Mạc Vãn từ chối viện trưởng.

Mặc dù chức nghiệp của Mạc Vãn là phụ trợ, nhưng hoàn toàn không có chút quan hệ nào với phụ trợ sư nơi đây, cho dù đến hệ phụ trợ học, kiểu phát skill của bộ họ hoàn toàn khác Mạc Vãn, căn bản không có chút tri thức hữu dụng, còn không bằng ở lại hệ viễn cổ học tập đâu.

Viện trưởng trầm ngâm một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý quyết định của Mạc Vãn: “Được rồi, vậy thầy tiếp tục đi khuyên bảo các vị giáo sư kia vậy.”

Mạc Vãn vốn tưởng bây giờ có thể rời khỏi phòng viện trưởng rồi, lại không ngờ sau khi đề tài này kết thúc, viện trưởng lại nhắc đến đề tài khác, ông hỏi rốt cuộc giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư đỉnh cấp có phải là của cậu hay không.

Chuyện này xem như đã là chuyện rất rõ ràng, tuy rằng trang web hiệp hội không có ảnh chụp và địa chỉ, nhưng tuổi tác và họ tên, nếu như tính cách không quá đa nghi, thì gần như có thể lập tức xác định người kia là Mạc Vãn.

Còn những người đa nghi thì không cần nhiều lời chỉ cho tốn công, bởi dù có đặt chứng cứ đến trước mặt họ, bọn họ cũng nghĩ rằng mọi người đang kết phường lừa gạt bọn họ.

Nếu viện trưởng đã chủ động hỏi dò, vậy Mạc Vãn cũng không cần che giấu nữa.

“Đúng là em.” Mạc Vãn gật gù.

Tuy rằng trong lòng đã xác định từ lâu, nhưng viện trưởng vẫn hơi chút ngạc nhiên, tuổi Mạc Vãn còn nhỏ mà đã đạt thành tựu bậc này! Tiền đồ của cậu trong tương lai là không thể đo lường được.

Suy nghĩ một lát, viện trưởng nhìn Mạc Vấn nói: “Em đã nghĩ kỹ con đường phải đi sau này chưa? Nếu em muốn đến quân bộ thì thầy có thể đề cử em cho một người.”

Mạc Vấn hơi hơi suy tư đã biết viện trưởng có bạn bè trong quân bộ, muốn phối hợp với chính mình, chỉ là bây giờ cậu còn chưa suy nghĩ rõ ràng đến chuyện tương lai, quân nhân tuy được, cũng không phải tự do như vậy, nói thật thì bản thân cậu càng nghiêng về ý định mở một cửa hàng gì đó hơn.

Bởi vì đời trước là thương nhân, nếu bây giờ lại muốn tiếp tục thì lúc bắt đầu sẽ nhanh hơn một chút, quy mô lớn nhỏ không quan trọng, sống thoải mái tự tại là tốt rồi.

Nghĩ đến đó, Mạc Vấn tỏ ý xin lỗi, nói với viện trưởng: “Em vẫn chưa có quy hoạch cụ thể đối với tương lai, nếu như em có ý nguyện đến quân bộ, em nhất định sẽ đến nhờ thầy.”

Viện trưởng hiểu ý cười cười: “Cũng đúng, thời gian em cách lúc tốt nghiệp vẫn còn xa, hiện tại đã nghĩ đến những chuyện này thì đúng là quá sớm.”

Trên đường trở về ký túc xá, Mạc Vấn bắt đầu cân nhắc chuyện muốn làm sau khi tốt nghiệp, nghĩ đến nghĩ đi đều cảm thấy vô cùng xoắn xuýt, có điều trong nháy mắt khi mở cửa ký túc xá, quy hoạch gì đó đã bị cậu quên sạch.

Cửa phòng ngủ của Mạc Vấn đang mở, đứng ở ngoài cửa có thể nhìn thấy một nửa phong cách trang trí trong phòng, thế nhưng, rõ ràng trước đó phòng cậu không phải như thế.

Mạc Vấn say, sao cậu mới đến phòng viện trưởng một lúc mà Warner đã dọn toàn bộ đồ đạc của mình qua phòng cậu vậy.

Đóng cửa lại, Mạc Vấn tăng nhanh tốc độ đi vào phòng ngủ.

Quả nhiên, kẻ cầm đầu đang gói đầu lên hai tay, nhắm mắt nằm trên giường chợp mắt.

Mạc Vấn đánh giá bốn phía một hồi, đồ đạc chất chồng đầu đầu cũng có, nhìn một chút, cuối cùng vẫn không nhận được, dứt khoát vén tay áo lên bắt đầu thu dọn gian phòng.

Nhưng cậu lại không chú ý tới, Warner luôn nằm im trên giường, hai mắt lén lút hé ra một khe hở hẹp, lúc phát hiện Mạc Vấn sắp quay đầu lại, mới nhanh chóng nhắm mắt lại lần nữa.

Mạc Vấn là người có chút chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD), cũng không phải thích sạch sẽ cỡ nào, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế chính là nhất định phải tự mình khiến đồ đạc trong phòng đặt ở vị trí phù hợp với tâm ý của chính mình, nếu không thì làm chuyện gì cũng không hài lòng, nhất định phải hung hăng nhìn chăm chăm mới được.

Cũng may đồ đạc của Warner đều rất sạch sẽ, sau khi dọn xong chúng nó, Mạc Vấn đi đến trước giường, duỗi móng vuốt, bất ngờ đập lên trán Warner một cái.

Warner giả bộ ngủ chứ không phải ngủ thật, cho nên lúc này mới làm bộ trở mình né tránh.

Lần này thì hoàn toàn bại lộ sự thật anh vẫn còn tỉnh táo, Mạc Vấn không ngốc, thấy mí mắt Warner không an phận mà giật giật, còn có gì không hiểu đâu.

Vì thế, hai tay cậu nhanh chóng tóm chặt cổ áo Warner lắc tới lắc lui, đến lúc này thì Warner không giả bộ được nữa, mở đôi mắt màu xanh lam mang theo ý cười nhìn về phía Mạc Vấn.

Sức lực của Warner rất lớn, dù sao anh cũng là cơ giáp sư, nhân lúc Mạc Vấn không chú ý, bất ngờ đột kích eo đối phương, trực triếp kéo cậu lên giường, cũng trong lúc đó, thân thể anh cũng không chịu thua kém mà lật người, gọn gàng, dứt khoát đặt Mạc Vấn dưới thân.

Sợ Mạc Vấn bị đàn cổ cần đau, Warner còn sẵn sóc cầm đàn đặt qua một bên, cột skill của Mạc Vấn lập tức đều đen cả.

Đương nhiên, thứ còn đen hơn cả cột skill chính là sắc mặt của Mạc Vấn lúc này.

hết chương 45

46. Chương 46

Edit: Thủy Lưu Ly

Người chơi game đều biết, sau khi bị lấy đi vũ khí sinh tồn thì kỹ năng gì cũng không thể dùng được, cột skill toàn đen giống như cá bị ném lên bờ, cho dù trong nước có linh hoạt thể nào thì lên bờ cũng không có tác dụng đêch gì.

Warner lấy đàn của Mạc Vấn ra, giống như Mạc Vấn bị Minh Giáo tước vũ khí, nếu như còn trong game, hiện tại nhất định sẽ có giọng nói điên cuồng nhắc nhở: ‘Ngựa tốt không yên, binh khí không vừa tay’.

Warner mơ ước Mạc Vấn đã rất lâu, từ sau lần đầu tiên không cẩn thận nhìn thấy bóng lưng như ẩn như hiện của Mạc Vấn, anh đã có một quãng thời gian thật dài mỗi khi nhắm mắt đều sẽ mơ thấy cảnh tượng lúc ấy.

Vòng eo trong lòng bàn tay vô cùng mềm mại, đây là lần đầu tiên Warner phát hiện, thì ra hai từ tinh tế và dẻo dai còn có thể cùng dùng trên người nam giới.

Nam giới và nữ giới là không giống nhau, nữ giới trời sinh đã nắm giữ vòng eo mềm mại, còn nam giới, cho dù là người có thân thể gầy yếu, thì người cũng không quá mềm mại, trừ khi là thịt mỡ quá nhiều.

Nam giới có vòng eo lại mảnh lại dẻo dai như người yêu, trong lòng Warner chỉ có thể thốt lên hai chữ: Cực phẩm!

Nhưng đừng tưởng chỉ vẻn vẻn như vậy, tiếp tục dờ vào giữa có thể tìm ra cơ bụng mỏng manh, đường nét hoàn mỹ, thứ nam tử hán có, Mạc Vấn cũng không thiếu.

Bị người cách quần áo sờ tới sờ lui như thế giống như trên người có rất nhiều con kiến đang bò, Mạc Vấn nổi da gà, nhanh chóng dùng tay chống, lui người ra sau, sau đó cũng giơ tay đẩy Warner ra.

“Thứ em có, anh không phải không có, sờ cái gì mà sờ.” Không có đàn, Mạc Vấn không đủ sức lực, giọng điệu nói chuyện cũng không cứng rắn mấy. Cậu nhắc người lên, cố gắng mò đàn cổ về.

Warner cũng đã thấy không ít phụ trợ sư mang theo vật môi giới bên người, nhưng của bọn họ rất nhỏ, hoặc là lớn bằng trứng gà, hoặc cùng lắm thì lớn bằng quả táo, hoàn toàn có thể đặt bên gối.

Nhưng vật môi giới của người yêu thì khác, thả bên gối nhỡ không cẩn thận làm mất bị thương thì làm sao bây giờ.

ỷ vào thân cao tay dài, Warner bắt được đàn cổ nhanh hơn Mạc Vấn một bước, sau đó đặt nó trên bàn trong phòng.

Xoay người lại, Warner bình tĩnh nói với Mạc Vấn: “Anh quả thật có cơ bụng, nhưng không giống em, không tin, em sờ thử một chút xem.”

Oimeoi, anh dai, phong cách này của anh không đúng nha, anh xem em là kẻ ngốc mà đồ à.

Mạc Vấn lại dịch lại dịch lui về sau, mãi đến khi cảm thấy lưng đã tựa lên tường mới không thể không dừng lại.

Duỗi một tay ra, Mạc Vấn mở miệng khuyên nhủ: “Từ đã, chúng ta có gì thì từ từ nói, đừng động một chút là sờ sờ cơ bụng như vậy.”

Đúng là quan hệ giữa cậu và Warner là người yêu của nhau, nhưng tốc độ này cũng quá nhanh rồi. Mạc Vấn hãi hùng khiếp vía nghĩ, cậu còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đâu, nhỡ không lên nổi thì làm sao bây giờ, như thế sẽ rất mất mặt.

Warner quay đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lại nhìn lại Mạc Vấn, vẻ mặt hơi chần chờ: “Lúc em ngủ thì vẫn mặc quần áo à?”

Mạc Vần bối rối, hiện tại đã hơn chín giờ, sáng mai đoán chừng còn có cuộc thi xếp hạng, cho dù Warner muốn ngủ cùng cậu cũng không được, nghĩ lại đáng vẻ nhẹ rằng nhếch miệng của đối phương trên cơ giáp vào ngày mai, mặt Mạc Vần lập tức tỏ vẻ vô cùng thâm trầm, đúng, Mạc Vần xem mình là người bên trên.

*(lời edit: ha ha *ngoáy mũi*)*

Bởi vì vẻ mặt của Mạc Vần quá mức kỳ quái, Warner tiến lên kéo chăn mỏng ra, ngồi xuống, hỏi: “Em đang nghĩ cái gì vậy?”

“Cái gì cũng không nghĩ.” Mạc Vần lắc lắc đầu trả lời.

Đổi bộ quần áo rườm rà trên người thành áo ngủ thật mỏng, Mạc Vần liếc liếc nhìn gối đầu mình, không nhìn thấy chăn cậu ở đó.

Mạc Vần nghĩ rằng Warner đã đặt ở chỗ khác, sau đó ánh mắt lập tức quét nhìn khắp nơi để tìm kiếm chăn mỏng của cậu.

“Đừng tìm, chăn này là chăn hai người, mau vào đây.” Warner vén một góc chăn lên.

Mạc Vần hoài nghi nhìn Warner một cái, rồi mới ngoan ngoãn nằm xuống.

Chăn hai người mặc dù rất lớn, nhưng hai người cùng đắp chung cũng vừa vặn, Mạc Vần chỉ hơi động đẩy đầu gối đã đụng phải chân của Warner.

“Anh ngủ không mặc đồ à?” Mạc Vần kinh hãi, rõ ràng cậu nhìn thấy Warner mặc quần chui vào mà, sao mới chập đã mất quần rồi.

“Không mặc.” Warner tắt đèn: “Mặc đồ ngủ, ngày mai thức dậy sẽ rất mệt.”

Nói xong căn phòng lập tức rơi vào tối tăm, Mạc Vần vốn cho rằng Warner sẽ có động tác gì, nhưng sau khi nghe thấy tần suất hô hấp của đối phương dần đều lâu dài, mí mắt cậu cũng nặng nề hạ xuống.

Tuy rằng bên cạnh có thêm một người có chút không quen, nhưng cũng không phải là không thể tiếp thu.

Tốc độ ngủ của Mạc Vần cực kỳ nhanh, khoảng chừng nửa giờ đã ngủ say, nhưng cậu không ngờ, Warner lại giả bộ ngủ.

Tuy rằng tướng mạo Warner lạnh lùng, nhưng thật ra bên trong lại rất nhiệt tình, anh nhìn ra Mạc Vần hơi bối rối không biết làm sao khi quan hệ giữa bọn họ muốn tiến thêm một bước tiếp xúc thân phận, cho nên rất sẵn sàng mà chuyển một ít hành vi đến buổi tối.

Warner rón ra rón rén nhẹ nhàng vén chăn lên, mặt trắng vô cùng tròn, ánh sáng cũng rất mạnh, ánh trắng lọt qua cửa sổ kính, chiếu vào, khiến từng chi tiết nhỏ trên người đều rất rõ ràng. Mũi Warner hơi tỏa nhiệt.

Warner không khống chế được mà chôn đầu vào hõm cổ trắng nõn của Mạc Vần.

Khác những động tác lén lút thân mật với Mạc Vần lúc trước, lúc này, thân thể Warner cứng đờ, cẩn thận ngẩng đầu lên quan sát ngũ quan của người yêu, trong lòng càng lúc càng thỏa mãn, Mạc Mạc của anh luôn dễ nhìn như vậy!

Giấc ngủ này khiến Mạc Vần cảm thấy là lạ, hơi nghèn nghẹn khó thở, cũng khiến cậu nhanh chóng tỉnh dậy. Cậu nhìn xung quanh một chút, nửa trợn tròn mắt, không biết chuyện gì xảy ra

Một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán, gò má, chóp mũi, cuối cùng dừng trên môi cậu.

Mạc Vần tỏ vẻ ‘anh bị bệnh à’ nhìn Warner, không ngờ đối phương nửa đêm không ngủ là vì muốn hôn một chút.

Warner tuy rằng chưa thật vừa lòng với chuyện này, nhưng vì tương lai mà suy nghĩ, anh không thể không gắng gượng đi vào nhà tắm tự giải quyết vấn đề.

Lúc ngồi dậy, Mạc Vần lơ đãng nhìn quần Warner một hồi, nhất thời giật mình cũng có không phục.

Chẳng lẽ trong phòng tắm lúc trước là hoa mắt*? Mạc Vần tỏ vẻ không phục.

*(*lời edit: ta nghĩ là Mạc Vần nghĩ đến lần 2 ng gặp đầu tiên, có nhìn ‘sơ’ qua số đo của anh Warner cũng so với kích cỡ ‘em út’ nhà mình =)) cơ mà đoạn này dịch ko rõ lắm, nên ta cũng chịu thôi.)*

Nhưng mà không phục cũng không có tác dụng gì, lúc hùng đông, khi hai người mặc quần áo, Mạc Vần lại liếc một cái, sau đó cậu muốn trở lại thế kỷ 21 tìm người tạo ra trò chơi tố khổ.

Cả ngày chỉ cân nhắc làm sao tạo ra môn phái mới, ra môn phái mới nào, nhưng các vị có cỡi quần mô hình trò chơi ra nhìn không? Nam mười một đại môn phái đang khóc đó.

Trường Ca cũng thôi đi, các vị cho môn phái cả ngày chơi chim, uống rượu, đánh nữ nhân như Cái Bang thì sống thế nào? Mỗi ngày chơi chim như vậy thật sự không bị người ta cười nhạo sao?

Nói thật lúc này nội tâm của Mạc Vần là tan vỡ, nhưng dù tan vỡ thì vẫn phải tiếp tục thi đấu.

...

Đối thủ lần này vẫn là kiểu còn chưa thi đấu, người ngoài sân đã bắt đầu đánh cược xem bọn họ có muốn dùng lý do đau bụng để bỏ quyền không.

Trạng thái năm người của đoàn đội này rất không bình thường, bởi vì cùng là phụ trợ sư nên vẻ mặt hoảng hốt cũng có thể xem như trong dự đoán, nhưng vị cơ giáp sư bên cạnh là chuyện gì xảy ra.

Mạc Vần lùi về sau ba bước, để Warner che lại một nửa thân thể cậu.

Vị cơ giáp sư vừa bắt đầu hai mắt đã tỏa sáng kia thấy Mạc Vần trốn hẩn, cả khuôn mặt đều xị xuống, vô cùng đáng thương, mở miệng nói: “Đại thần Bóng Dáng, cậu đừng sợ, tôi là fans đáng tin của cậu mà.”

Mạc Vần vừa nghe, dán Warner càng chặt, thời đại này đáng sợ nhất chính là fans.

Sau đó đã nghe thấy vị cơ giáp sư kia tiếp tục mở miệng: “Đại đại, tôi không biết cậu còn nhớ tôi không, lúc còn ở đấu trường sơ cấp trên mạng giả thuyết, chúng ta từng gặp nhau, nickname của tôi là (Góc).”

Nói xong ánh mắt của hẩn nóng bỏng nhìn Mạc Vần, chờ mong đối phương nhớ ra chút gì đó.

Nhưng bất kể ở đấu trường sơ cấp hay trung cấp, Mạc Vần đều vội vàng cày điểm, hầu như vừa thi đấu xong đã rời khỏi bản đồ, nên sao có khả năng đi quan tâm xem người thi đấu cùng mình tên là gì.

Mạc Vần trầm mặc, đối phương chờ mong lại thất bại, cơ giáp sư mất mát cúi đầu, đồng đội bên cạnh an ủi vỗ vỗ vai hẩn.

Góc vừa vào học đã tuyên dương chuyện hẩn và đại thần Bóng Dáng đã từng tổ đội cho tất cả những người quen biết nghe một lần, có thể thấy hẩn sùng bái ‘Tôi có bóng dáng’ cỡ nào, đến khi phát hiện ‘Tôi có bóng dáng’ chính là học sinh học viện Horst thì vui sướng đến mức ngủ không ngon cả một buổi tối.

Nếu như hiện tại Mạc Vần nhớ đến Góc từng chiến đấu chung, thì không biết đối phương sẽ vui sướng bao nhiêu nữa.

Thấy Góc mất mát như vậy, Mạc Vần có chút hổ thẹn, sau đó cậu đứng dậy, đi tới, ôm nhẹ đối phương một hồi.

An ủi của thần tượng chính là dùng tốt như vậy, cái tên này lập tức lại nhảy nhót tung bừng như cũ.

Dù sao cũng đều thua, Góc dứt khoát để đồng đội không đi quấy rối Mạc Vần, muốn giữ khoảng cách gần trực tiếp quan sát skill của đại thần.

Còn Mạc Vần thì không phải cứ đối phương là fans mình thì nhường nhịn, trong lịch sử đã có bao nhiêu

người phải ngã chống vó trong tay người không bằng mình chứ.

Vừa bắt đầu, tiết tấu của đoàn đội Warner đã chưa từng chậm lại, tuy mấy người Góc cố gắng đuổi tới nhưng dù sao chênh lệch trình độ cũng đặt ở đó.

Trong lòng Góc nghĩ, nếu cứ đánh phân tán theo mấy người Warner thì nhất định bên mình sẽ chịu thiệt, dù sao thao tác của bất cứ người nào trong đối phương đều thành thạo hơn bên mình nhiều.

Suy nghĩ một lúc, Góc quyết định gương đồng kích tây.

Hắn đã xem qua tất cả các video thi đấu của đoàn đội Warner, đại khái muốn vây công một người thì đều lựa chọn loại hình cơ giáp nhẹ của Dick, có điều lần này hắn không chỉ không đi đánh Dick mà ngược lại muốn ra tay với Amber.

Bởi vì nhìn tới nhìn lui, cũng chỉ có Amber là giống như dễ rơi vào bẫy nhất.

Sau đó bốn người trải qua liên lạc bằng giọng nói, ăn ý mà bao vây Dick lại, vì để tránh Dick bị người bao như bao sủi cỏ, Lambert và Amber lập tức xông lên.

Bất kể thao tác kỹ thuật của Góc có kém, nhưng sức mạnh là trời sinh, cơ giáp cũng giống như người khác vậy, chỉ là lúc hắn nhảy lên xoay tròn thì có thể động tác sẽ hơi chậm một chút, chẳng qua, nếu cứ coi thường sức mạnh của học tra thì không chừng sẽ bị chịu thiệt.

Amber vốn định tùy tiện đánh một chút rồi kết thúc, thấy đối phương vung vẩy nắm đấm đánh về phía mình, Amber ngồi trong buồng lái bật cười, đưa tay định đỡ lấy.

Sức lực của đối thủ rất lớn, tốc độ cũng không chậm, theo nắm đấm của Góc đột nhiên tới gần, Amber lại nghe thấy tiếng ma sát điên cuồng giữa nắm đấm và không khí, sắc mặt Amber lập tức thay đổi hẳn.

Khinh thường đối thủ sẽ chỉ khiến bản thân phải trả bằng cái giá thê thảm, Warner hoàn toàn không ngờ Amber lại đắc ý đến mức dùng tay đón lấy cú đấm toàn lực kia của đối phương, hầu như trong nháy mắt, cánh tay cơ giáp của Amber đã hiện ra trạng thái uốn lượn không được không tự nhiên.

“Đệt!” Amber hối hận không kịp, cậu ta đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng nhất trong thi đấu, đó là phán đoán sai thực lực, coi thường đối thủ.

“Sau khi cuộc tranh tài kết thúc cậu không cần về ký túc xá nữa, đến sân luyện tập chạy tám mươi vòng, lúc nào chạy xong thì lúc đó mới được đi ngủ.” Âm thanh của Warner rất nghiêm túc, tuy rằng không có điểm danh nhưng mọi người đều biết anh nói ai, trong lúc nhất thời đều sợ không dám lên tiếng.

Quá ác, chạy tám mươi vòng sân luyện tập...

Mạc Vần nghe mà tắc lưỡi, sân luyện tập này không phải sân luyện tập thường, là loại dành cho cơ giáp, bởi một bộ cơ giáp đã cao gần 3m, cả thân thể cũng rất cao lớn, cho nên không gian cần hoạt động không hề nhỏ mà còn rất lớn, vòng tận cùng bên trong cũng đã một vòng 400m, tám mươi vòng chính là 32km.

Theo Mạc Vần tính, một vòng phạt này cũng tầm 1000m, này đều sắp gấp hai khoảng cách marathon* rồi.

(* chiều dài chính thức là 42,195km)

Toàn đoàn đều biết thể lực của Dick kém nhất, Amber so với Dick cũng không mạnh hơn bao nhiêu, cho nên sau khi nghe Warner lên tiếng, nhất thời mặt nhẵn như mướp đắng, không biết đêm nay bản thân còn có thể trở lại ký túc xá không.

Hiện tại là lúc không thể mất tập trung nhất, sau khi một kích của Góc thành công, hắn cũng không lui lại, mà dựa theo kế hoạch cũ vây quanh Amber, chỉ thấy bốn nắm đấm lập tức thẳng tắp vung lên người Amber.

Warner từ trên trời giáng xuống đánh bay một chiếc cơ giáp của đối phương, nhưng hiện tại vẫn còn lại ba chiếc nữa..

Mạc Vần nhanh chóng dùng (Tiểu Ngạo Quang Âm), quả đấm của Góc như đánh vào một bức tường trong suốt, rõ ràng Amber đứng trước mắt nhưng vẫn không đánh trúng đối phương được.

“Đại thần ra tay rồi!” Góc tỏ vẻ mừng như điên: “Chúng ta liên thủ bức đại thần không thể không dùng bản lĩnh giữ nhà.”

“Biết đại đại nhà cậu lợi hại, có điều chúng ta nên rút lui thôi.” Đồng đội bất đắc dĩ lên tiếng.

Hiện tại đứng bất động tại chỗ tuyệt đối là ám áp mà đại thần đưa cho bọn họ, có điều, tuy mấy người Góc không có hi vọng sẽ thắng được, nhưng cũng không hi vọng sẽ thua nhanh như thế.

Bọn họ chỉ hơi động Warner đã biết bọn họ muốn chạy, vừa muốn ra tay cản người, đã nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Mạc Vần: “Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, uống công các vị xem tôi như thần tượng, tôi vô dụng như vậy sao?”

Ý ngoài lời là nếu bọn họ đã đến rồi thì đứng lại cho cậu.

Mạc Vần không ở trong cơ giáp, nếu như cậu không hạ thấp giọng nói chuyện thì không chỉ đồng đội có thể nghe thấy mà đối thủ cũng có thể nghe được.

Trong nháy mắt Góc bị dọa đến mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hắn tôn sùng Mạc Vần là đại thần, đại biểu hắn tuyệt đối tán thành thực lực của Mạc Vần, thậm chí còn có khả năng thần hóa bản lĩnh của Mạc Vần,

đại thần nói muốn giữ hấn lại vậy tám chín phần mười là xui xẻo chắc rồi.

Sau đó tốc độ chạy trốn của đối thủ càng nhanh hơn, động tác của Góc cũng không chậm, lại phát huy vượt mức bình thường, nhảy mất đã nhảy lên giữa không trung.

Từ lúc Mạc Vấn vừa bắt đầu nói chuyện đã phục chế bóng dáng đối thủ, đúng, mọi người không nhìn lầm, Trường Ca không chỉ có thể phục chế bóng dáng chính mình mà còn có thể phục chế kẻ địch.

Hồi Mộng Trục Quang: Sau khi đệ tử Trường Ca triển khai chiêu thức âm vực này, thì trong phạm vi nhất định sẽ phục chế một số lượng bóng dáng nhất định của người chơi đối địch, triển khai chiêu thức lần hai có thể truyền tống mục tiêu đối địch về vị trí bóng dáng.

Skill này thích hợp đến không thể thích hợp hơn khi dùng để đối phó người chạy trốn, bất kể đối phương chạy thế nào, trong 8s phát động, sẽ lập tức trở về vị trí cũ trước lúc chạy trốn.

Vòng sáng hình tròn bày trên đất, vài đại chiêu của Mạc Vấn đều cần kèm theo vòng sáng này thì mới có thể thi triển, cái này chỉ cần người hiểu cậu đều biết.

Nhẹ nhàng nở nụ cười, Mạc Vấn thi triển (Hồi Mộng Trục Quang) lần nữa, thời khắc này, bất kể là Góc đang ở giữa không trung hay đồng đội đã chạy tứ phía từ lâu của Góc, toàn bộ đều đứng trước mặt Amber lần nữa, ngay cả tư thế trước khi chạy trốn cũng giống nhau như đúc.

Giống như đảo ngược thời gian vậy, trở lại lúc mấy người Góc còn đang vây công Amber.

“Đại thần chính là đại thần, đến skill giữ người đều đẹp trai bức người như thế.” Góc say mê.

Đồng đội của hấn lập tức quỳ, giới ạ không sợ đồng đội ngu như heo, chỉ sợ đồng đội là fan não tàn, đã là lúc nào rồi mà cậu còn khen đại thần nhà cậu vậy hử.

Amber đã sớm muốn báo thù, vừa nghĩ tới sau khi kết thúc phải chạy tám mươi vòng, khuôn mặt Amber lập tức dữ tợn, nhằm kẻ cầm đầu mà đập tới.

Bốn người Góc đã chạy không thoát, phụ trợ sư của bọn họ dù ở bên ngoài cũng không cứu vớt được đồng đội của mình, tình huống hiện tại như thế, có lẽ chỉ có phụ trợ sư đoàn đội Claude mới có thể ngăn cơn sóng dữ, đáng tiếc đây không phải là đoàn đội Claude.

“Thi đấu kết thúc, đoàn đội Warner thắng!”

Theo cơ giáp mấy người Góc bị mất đi năng lực hoạt động, trọng tài trên sân lập tức tuyên bố kết quả lần này.

Kết quả vừa ra, trong sân lại đồng thanh hét lên một câu khẩu hiệu.

“Đại thần Bóng Dáng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đại thần Bóng Dáng, đánh đâu thắng đó!”

Mấy người Lambert vừa nghe đã nhin không được mà bật cười thành tiếng trong cơ giáp, Mạc Văn cũng vừa buồn cười lại cảm thấy xấu hổ.

Giờ ạ, người nghĩ ra khẩu hiệu này đúng là một nhân tài .

Thi đấu hoàn toàn kết thúc, mấy nhân vật thần bí vẫn luôn ẩn ở trong đám người vây xem xoay người rời sân đấu, bọn họ vô cùng lạ mặt, vừa nhìn đã biết là nhân viên ngoài học viện, cho nên cũng không hấp dẫn bao nhiêu sự chú ý.

“Anh, người kia quả thật là ‘Tôi có bóng dáng.’ Một người trong đó mở miệng.

“Anh nhìn ra rồi.” Người được gọi là anh nhú nhú mày nói tiếp: “Lần này xong.”

47. Chương 47

Edit: Thủy Lưu Ly

Cuộc thi vòng loại trong học viện đã diễn ra hai tuần, một số lớn học tra đã sớm bị đào thải, còn lại hoặc là có bản lĩnh thật hoặc là có vận may vô cùng tốt.

Thông qua màn hình thông báo có thể thấy được hiện tại còn sót lại bao nhiêu đoàn đội, mỗi ngày vào thời gian cố định đều biểu hiện ai đấu với ai, ai thắng ai thua đều chạy phụ đề trên màn hình cả.

Mà hiện tại trên màn hình chỉ có mười đoàn đội, thắng thì có thể trực tiếp bước vào năm vị trí đầu, thua trực tiếp bị đào thải.

Đây có thể nói là một lần thi đấu cực kỳ quan trọng, cuộc thi tình anh lần trước mấy người Warner đã vì mất đi cơ hội mà tiếc nuối, năm nay nhất định phải toàn lực đối phó.

“Đây là lần thi đấu cuối cùng trong học viện.” Mạc Văn hí hóp mắt xem thông báo, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Amber: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Không phải vô duyên vô cớ mà Mạc Văn mở miệng hỏi câu này, sau khi tranh tài kết thúc Amber đã phải nhận mệnh mà đi chạy cự ly dài, đáng tiếc thể lực không được, vẫn chạy đến nửa đêm còn chưa chạy xong.

Nghe nói sau khi chạy xong cũng ngủ quên ở sân luyện tập, kết quả lúc rạng sáng bị viện trưởng đá về.

“Còn tạm tạm.” Amber lầu bầu: “Tôi chỉ thấy kỳ quái, viện trưởng lão nhân gia đến sân luyện tập làm gì, còn đến sớm như thế.”

Dick nhìn Amber nói: “Toàn học viện đều biết mỗi buổi sáng viện trưởng đều đến sân luyện tập rèn luyện thân thể.”

“Mới không phải toàn học viện đâu.” Amber kêu lên: “Có tớ không biết mà.”

“Ha ha.” Dick cười nhạo Amber, nói: “Nếu không phải lần này cậu trực tiếp ngủ quên ở đó thì e rằng mãi đến khi tốt nghiệp cậu cũng không biết.”

Amber hiềm thấy mà không tiếp tục tranh cãi, bởi vì trừ đi học, thì bình thường ít nhất cũng phải chín giờ cậu ta mới rời giường, có thể đụng mặt vị viện trưởng chịu khó này mới là lạ đấy.

Dick vừa nhắc tới tốt nghiệp, Mạc Vấn đã nghĩ mấy người bạn họ đều đã học năm thứ ba, tầm qua nửa năm nữa sẽ rời khỏi học viện, mà chính mình còn phải tiếp tục khổ sở giấy dựa thêm hai năm.

Mạc Vấn vỗ vỗ vai Warner: “Thiếu niên, vì vinh dự trước khi tốt nghiệp mà chiến đấu đi.”

Thiếu niên? Warner hơi nhướng mày, từ sau mười lăm tuổi, đã không còn ai gọi anh như vậy. Xoa xoa tóc Mạc Vấn, trong mắt Warner không tiếng động biểu đạt hai chữ, nghịch ngợm.

Từ sau khi hai người chính thức bên nhau, một số động tác giữa họ càng ngày càng chói mắt người khác, Lambert nghiêng đầu sang một bên, không thèm nhìn Mạc Vấn và Warner.

Bỗng dưng, Amber đứng một bên đột nhiên lên tiếng: “Mau nhìn, có rồi.”

Bắt đầu từ sáng sớm mà mấy người Mạc Vấn đã canh giữ trước màn hình thông báo tất nhiên là có mục đích, mỗi ngày thời gian xung đột thi đấu của bọn họ đều xuất hiện đúng tám giờ ba mươi phút, trước khi có thông báo thì cũng không có ai biết phải thi đấu với người nào.

Mạc Vấn ngẩng đầu nhìn lên, 00232.

“Ai là 00232?” Mạc Vấn nhẹ nhàng đụng Warner một cái.

Warner là đoàn trưởng, chỉ ít cũng có chút ấn tượng đối với một số số báo danh đoàn đội khác, hơi suy nghĩ một chút, đã biết đối thủ hôm nay là ai.

“Lại là Morris.” Về mặt Warner bình tĩnh, không nhìn ra là có vui vẻ hay không.

Lambert đứng bên vừa nghe xong, đầu tiên là trợn to hai mắt, sau đó lập tức vỗ tay cười lớn: “Quá khéo, lại là lớp phó, chúng ta và bọn họ đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Mấy người Warner và đoàn đội Morris là cùng chung một tiểu đội, đa số học sinh trong lớp khi đi học đều từng tỷ thí với nhau, như vậy, hiện tại có một vấn đề, Warner hiểu rất rõ mấy người Morris, ngược lại, Morris khẳng định cũng hiểu rất rõ mấy người Warner.

“Lần này có chút phiền phức.” Dick xoa cằm nói.

Lúc trước khi Mạc Vãn chưa có bao nhiêu tiếng tăm còn có thể nhân lúc chưa sẵn sàng mà quật ngã một người, hiện tại người người đều biết Mạc Vãn là một nhân vật rất khó đối phó, tất nhiên sẽ cẩn thận nghiên cứu mỗi skill của cậu.

Tự Mạc Vãn cũng nghĩ đến điểm này, nói thật thì Giang Trục Nguyệt Thiên không có bao nhiêu đáng sợ, lúc vòng sáng xuất hiện thì lập tức ra ngoài là có thể tránh né được.

Có điều cậu còn có Hồi Mộng Trục Quang, chỉ riêng một skill này, đối thủ muốn chạy cũng không dễ dàng như vậy, trong vòng 8s, dù có chạy bao xa cũng trực tiếp bị cậu kéo lại. Skill này trên cơ bản là rất khó giải, trừ khi Mạc Vãn không thể thả bóng dáng.

“Thi đấu còn chưa bắt đầu sao cậu biết sẽ phiền phức?” Warner bình tĩnh liếc Dick một cái: “Nâng cao chí khí người khác mà diệt uy phong của mình.” Nói xong nắm tay Mạc Vãn trực tiếp nhắc chân đến nơi so tài.

Dick theo sát phía sau, vừa đi vừa cố gắng thương lượng với Mạc Vãn: “Nếu không hôm nay cậu lại thử tan rã cơ giáp của đối phương đi?”

Mạc Vãn nghe xong không đồng ý: “Các anh có còn là bạn học, người tên Morris kia có phải là lớp phó các anh không vậy?”

Dick lúng túng ho khan một tiếng, cũng không nhắc đến chuyện này nữa.

Cố ý đánh nát cơ giáp cái gì, là có chút thiếu đạo đức.

Chờ đến nơi so tài, hiển nhiên Morris cũng biết đối thủ là Warner, mới vừa nhìn thấy bóng dáng năm người, đã để lộ nụ cười đầy răng.

Sở dĩ Mạc Vãn có thể vừa nhìn đã thấy ngay hàm răng của Morris, là bởi vì da Morris có hơi đen, đem so sánh với màu răng, thì đối lập vẫn tương đối nghiêm trọng.

Thấy Warner đến gần, Morris cười nói: “Không ngờ trong cuộc chiến cuối cùng này lại gặp phải cậu, đây là cái vận chó ngáp phải ruồi gì không biết.”

Warner gật gật đầu: “Tôi cũng không ngờ là các cậu, nể tình bạn học, tôi sẽ dốc toàn lực phó.”

Nghe Warner nói xong, vẻ mặt của Morris cũng nghiêm túc lên: “Muốn thắng chúng tôi cũng không dễ như vậy, cùng là bạn học, tôi sẽ để cậu thua tâm phục khẩu phục.”

Hai bên vừa dứt lời, các vị giáo sư quan chiến đã đến rồi, vẫn giống như lúc trước mà ngồi thành một loạt, quan sát cuộc tranh tài cuối cùng của cuộc thi vòng loại.

Hiện tại là năm sân bãi, mười tổ đoàn đội cùng tiến hành thi đấu, đoán chừng đến giữa trưa là có thể biết được kết quả, đến lúc đó ai được xếp vào ngũ cường của học viện, chỉ cần nhìn xem sẽ hiểu ngay.

Hiện tại Mạc Vấn là nhân vật nổi danh nhất của học viện Horst, đầu tiên là người lấy vị trí đứng đầu trong cuộc thi tinh anh của hệ viễn cổ, sau thì bị lộ ra chuyện tình cảm giữa cậu và Warner, cuối cùng lại bị người ta phát hiện là siêu cấp đại thần trên mạng giả thuyết.

Chuyện này quả thật là một quyển (Ghi chép ngụ ý trang của đại thần) đặc sắc, nhiều thêm mấy tình tiết, cao trào thì có thể đi xuất bản được đấy.

Bởi vì là người nổi tiếng, cho nên nhân số đứng bên Mạc Vấn là nhiều nhất, trước khí thế đội cổ động của Warner cũng không tệ lắm, chờ đến khi những người ái mộ Mạc Vấn đến nơi đã hoàn toàn yếu xuống.

“Đại thần Bóng Dáng, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đại thần Bóng Dáng, đánh đâu thắng đó.”

Toàn bộ sân bãi đều không ngừng tuần hoàn câu khẩu hiệu này, Mạc Vấn không biết nên nói gì để hóa giải sự lúng túng của bản thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người Morris và Dick không ngừng nén cười đến vai cũng run rẩy theo.

Cười em gái mấy người ấy. Mạc Vấn cắn răng, để xem lát nữa mấy người còn cười nổi nữa không.

Mạc Vấn có ý định hạ mã uy cho mấy người Morris, cho nên vừa bắt đầu đã điều khiển bản thân Morris một mình đi tới đại bản doanh của bọn họ.

Trong trạng thái bị điều khiển là không thể bị mấy người Warner công kích, theo thời gian khổng chế kết thúc, Morris lập tức liều mạng chạy trở về.

Hắn không cho đồng đội đến giải cứu mình, bởi vì hắn sợ một giây sau Mạc Vấn sẽ khiến bọn họ chịu không nổi, cho nên sau khi thoát thân mới cho hai người đi tóm lấy Mạc Vấn.

Thi đấu thực tế và giả thuyết khác nhau ở chỗ, trong thi đấu giả thuyết, mi nhìn phụ trợ sư đối phương không vừa mắt thì hoàn toàn có thể giết hấn, trong thực tế thì chỉ có thể quấy rầy quấy rầy, nếu như bắt cũng được, thế nhưng muốn bắt phải phân ra một người chuyên môn đi canh bắt phụ trợ sư.

Nếu nói như vậy tất nhiên đồng nghĩa với việc đội ngũ mất đi một sức chiến đấu, vì thế có rất ít đoàn đội đồng ý hi sinh đồng đội để đối lấy một người bên đối thủ.

Nhưng Morris cảm thấy, nếu như mất đi một sức chiến đấu mà có thể đối lấy Mạc Vấn thì tuyệt đối là lời mà không lỗ. Mạc Vấn và phụ trợ sư bình thường hoàn toàn không giống nhau, vừa phát một skill nếu không né được thì chính là trí mạng.

Thấy đối diện có ý định bắt giữ chính mình, trong lòng Mạc Vấn bình tĩnh, sau khi ném mấy vòng mộng bức tại chỗ đã nhanh chóng lôi bóng dáng đã chạy thoát của Morris về chỗ cũ, vừa vặn kéo vào phạm vi vòng sáng, Morris dù muốn phản kích cũng không có cách nào.

Chính là hiện tại!

Warner và Lambert đã chờ đợi từ lâu, thấy thế, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, cấp tốc kèm chặt Morris còn muốn chạy trốn ở giữa, đồng thời phối hợp ra tay từ hai hướng khác nhau.

Chỉ nghe một tiếng ầm ầm nổ vang, trước sau cơ giáp của Morris đều lồm một mảng lớn, sở dĩ hiện tại hấn vẫn còn đứng tại chỗ mà không có bay ra ngoài là vì Warner và Lambert đồng thời phát lực trước sau chặn lại.

Mà bên Mạc Vấn, sau khi vòng sáng Giang Trục Nguyệt Thiên biến mất, hai cơ giáp theo đuôi cậu lập tức hùng hổ mà đến, tình huống vừa rồi của Morris, bọn họ nhìn cả vào mắt, hoàn toàn không có cơ hội ra tay.

Trong lòng hai người kinh hãi, lúc trước đã biết Mạc Vấn lợi hại, bây giờ thật sự là danh bất hư truyền, ánh mắt hai người nghiêm lại, cùng lúc đó, Mạc Vấn cũng nghe thấy tiếng xé gió từ phía sau truyền đến.

Cơ giáp sư này đang ra tay với mình!

Hai mắt Mạc Vấn tối sầm, cậu hoàn toàn có thể đánh kẻ không hề biết nặng nhẹ này về lại chỗ cũ, nhưng hiện tại cậu đã quá rêu rao, hơn nữa, ở đây phụ trợ sư là nghề nghiệp không hề có năng lực phản kích, cậu tuyệt đối không thể vì nhỏ mà mất lớn.

Hiện tại cậu vẫn còn quá nhỏ yếu, chỉ có thể chờ đợi đến khi thân phận cậu cao hơn thì đến lúc đó cậu sẽ không cần trốn tránh nữa.

Lần đầu tiên ở đây, Mạc Vấn sinh ra khát vọng đối với quyền lợi.

Trận tranh tài cuối cùng rất dễ dàng khiến người ta đánh đến đỏ mắt, đây cũng là một hồi đánh cực, đánh cực thắng, tiền đồ không đong đếm được, thua, thì sau khi tốt nghiệp chỉ có thể phấn đấu từ cơ sở.

Mấy người Morris và Warner là cùng một ban, năm nay cũng là lần cuối cùng trong đời họ tham gia cuộc thi tình anh, giữa bọn họ có người đánh đến cuống cuồng lên là rất bình thường, nhưng tuyệt đối không thể ra tay với người không có năng lực phản kháng, đây là điểm mấu chốt.

Mạc Vấn nghĩ, may mà người đứng trên sân là mình, nếu như đổi thành bất cứ vị phụ trợ sư nào khác, nỗ lực của bọn họ không tốt bằng cơ giáp sư, càng không có một thân nội lực như cậu, khi cú đấm này hạ xuống, không chết cũng tàn.

Trong nháy mắt Mạc Vấn đột nhiên bay vọt lên trời, Warner bay nhanh xẹt qua người Morris, trong chớp mắt đã đứng dưới Mạc Vấn, đối đầu với vị cơ giáp sư phát cuồng kia.

Trong đầu Warner là lửa giận ngập trời, cho nên lực bộc phát sau đó cũng trực tiếp đánh bay đối phương.

Amber xông tới đánh kẻ sa cơ, nắm đấm từ trên xuống dưới, nhanh chóng xuất kích, trực tiếp đánh cơ giáp kia thành kẻ không có năng lực hành động nữa.

Mở màn còn không bao lâu, bản thân cơ giáp Morris đã chịu tổn thương nghiêm trọng, chứ nói chi lại tổn thất một người. Morris gấp gáp hét lên trong kênh liên lạc đoàn đội: “Xảy ra chuyện gì vậy! Sao hai lần đều bị đánh thành như vậy.”

Morris không thấy rõ không có nghĩa những người khác không nhìn thấy, cơ giáp sư nhận lệnh đi bắt Mạc Vấn còn có một người khác, y rõ ràng nhìn thấy đồng đội không để ý hậu quả ra tay với phụ trợ sư, kết quả chọc giận đối thủ.

Sau khi nghe đồng đội thuật lại chuyện lúc đó, sắc mặt Morris trong buồng lái tái nhợt, hắn không ngờ trong đoàn đội mình lại có người xem lợi ích là trên hết, loại suy nghĩ này xuất hiện lúc nào đây?

Thân là người dẫn đầu đoàn đội, là đoàn trưởng đoàn đội, bởi vì thiếu giao lưu mà để tình huống như thế xuất hiện trong thi đấu, bản thân Morris không thể không có trách nhiệm.

Morris dừng một lát, điều khiển cơ giáp ra ngoài rào chắn sân đấu, nơi này là nơi ra vào sân đấu, cho nên các trọng tài, giáo sư đều ngồi ở đây xem so tài.

“Thưa thầy, chúng em chịu thua, mời thầy lên đài tuyên bố đoàn đội Warner thắng lợi.”

Sau khi câu này vừa ra khỏi miệng Morris, bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng hừ cười nhạo, mắt khán giả không có vấn đề, lúc đồng đội hắn ra tay với Mạc Vấn bọn họ đều nhìn thấy rất rõ ràng, bây giờ nói vậy là để tìm bậc thang leo xuống chăng.

Người này đang giả mù sa mưa à, nói như mình không chịu thua thì đại thần không thắng được ấy.

Nghĩ như thế, tiếng cười nhạo xung quanh lại càng lúc càng lớn, thậm chí bên trong còn chen lẫn mấy câu ‘không biết xấu hổ; ‘không chừa thủ đoạn’ gì gì nữa. Morris mím môi thật chặt, một câu cũng không phản bác.

Nghe Morris nhận thua với trọng tài, đồng đội hân thốt lên kinh ngạc: “Đoàn trưởng, đừng.” “Đoàn trưởng cậu quên chúng ta từng hứa hẹn gì sao?”

Morris không đáp lời ai cả, lúc trọng tài yêu cầu hân xác định, mới gian nan mà gật gật đầu.

Mấy người Mạc Vãn thắng rồi, thành công thắng tiến vào ngũ cường của học viện, mấy ngày nữa sẽ đại biểu học viện tham gia cuộc thi tinh anh. Kết quả này nằm trong dự đoán của Mạc Vãn, chỉ không ngờ trong cuộc tranh tài cuối cùng này, Morris sẽ bỏ quyền giữa chừng.

Còn vị cơ giáp sư đã ra tay kia, khi thấy vậy không khỏi nhấm mắt lại, môi không ngừng run rẩy, gã biết vì sao Morris lại lựa chọn như thế.

Chính vì một suy nghĩ sai lầm của mình, mới gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế, Morris là đang giúp gã.

Gã liều mạng muốn thắng trận đấu, lại không ngờ sự thật đi ngược lại với lý tưởng, càng đi càng xa.

Lúc rời khỏi sân đấu, Morris cúi đầu nhìn đồng đội ngồi chồm hổm trên đất, lời nói ý vị sâu xa: “Bất kể con đường sau này thế nào, tôi chỉ hi vọng mọi người đừng quên mất ý niệm ban đầu.”

Nói xong, Morris cũng không quay đầu lại mà rời đi, đây là biểu hiện chứng tỏ Morris hết sức tức giận, đồng đội hân vỗ vỗ vai vị cơ giáp sư kia, sau đó nhấc chân theo sát Morris.

Giữa sân đấu, Mạc Vãn và Warner nhìn nhau một cái, cũng khẽ khàng ôm nhau. Tâm tình hai người lúc này khá là khác chế, Amber thì trực tiếp nhảy dựng lên, lên lại chỗ Lambert, giống như khỉ mà treo trên người anh ta.

“Chúng ta có thể tham gia cuộc thi tinh anh!” Amber cười tươi như bông.

“Đúng đấy, chúng ta sẽ được tham gia cuộc thi tinh anh.” Trên mặt Lambert cũng để lộ ý cười rục rờ.

Thấy tâm tình mấy người Mạc Vãn không bị đoàn đội Morris ảnh hưởng, tiếng hô ngoài sân đấu càng lúc càng lớn, khẩu hiệu lại bị người hét lên lần nữa.

“Đại thần Bóng Dáng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đại thần Bóng Dáng, đánh đâu thắng đó.”

Mạc Vần mỉm cười vẫy vẫy tay với mọi người: “Cảm ơn mọi người đã đến xem chúng tôi thi đấu, vất vả rồi.”

Chỉ nghe phía dưới lại đồng loạt vang lên tiếng la hét: “Đại thần, em không vất vả.” “Đại thần thấy cậu tiến vào cuộc thi tình anh, tôi yên tâm rồi.” “Đại thần, nghe câu nói này của anh, lúc trở về em có thể ăn nhiều thêm sáu cái bánh bao.”

Mạc Vần: “...”

hết chương 47

48. Chương 48

Edit: Thủy Lưu Ly

Lúc xế chiều, học viện sẽ thống kê tư liệu của ngũ cường thả lên trang web học viện, đương nhiên cũng thông báo trên màn ảnh trong học viện, mỗi người có thể tra được tin tức tuyển thủ dự thi cuộc thi tình anh trên internet hoặc trong học viện.

Mạc Vần ngồi dưới đất, tựa thành giường nhìn Quang Nảo, ngày thứ hai sau khi Warner chuyển đến, thảm sàn đã bị đổi hết thành thảm lông bù xù, bất kể ngồi hay nằm đều vô cùng thoải mái.

Buổi trưa Morris mang theo đồng đội của hắn đến tìm Mạc Vần xin lỗi, Mạc Vần không có nhận, không phải cậu quá hẹp hòi, mà tuy rằng đối phương còn chưa kịp làm ra hành động thực tế, nhưng dụng tâm hiểm ác thật sự làm người khác khinh thường.

Nếu như trong thi đấu thực tế, người người đều ra tay với phụ trợ sư, thì e rằng độ quý hiếm của chức nghiệp này có thể so với gấu trúc rồi, tạo sao ư? Cũng bởi vì có nguy cơ trong bàn luận sẽ bị người đánh chết.

Warner dán lại đây nằm trên đùi Mạc Vần, vươn tay nựng nựng mặt Mạc Vần: “Không vui à?”

Mạc Vần dời mắt đi, ánh mắt vẫn đặt trên màn ảnh Quang Nảo, giọng điệu bình tĩnh nói: “Không có.”

Đều thế này còn nói không tức giận, Warner dùng đầu cọ cọ đùi Mạc Vần, sau đó vươn hai tay ôm eo Mạc Vần: “Đừng vì người không liên quan mà tức giận, với lại chồng em đã bảo thủ tại chỗ cho em rồi mà. Hơn nữa, ý đồ của gã rõ ràng như vậy, ai ai cũng thấy, e rằng đêm nay gã sẽ bị dẫn đi thẩm tra.”

Còn lúc thẩm tra ăn đắng bao nhiêu, vậy thì phải xem người bên trên có ‘săn sóc’ không đã. Đáy mắt

Warner sâu thẳm, ý cười gần chột lóe.

Nếu như lần này dễ dàng buông tha gã, để gã nghĩ rằng mưu sát phụ trợ sư không tính là tội nghiêm trọng thì làm sao đây, cho nên dù là chưa thành cũng phải nghiêm trị.

Tâm tình Mạc Vấn còn chưa tốt lên đã bị cách dùng từ của Warner hấp dẫn sự chú ý: “Chồng em?”

Mạc Vấn cúi đầu nhìn chằm chằm Warner: “Anh lặp lại cho em nghe một lần nữa xem.”

Warner còn chưa ngốc đến mức tin Mạc Vấn nói vậy là thật sự muốn anh lặp lại một lần nữa, lập tức biết điều mà ngậm miệng, con mắt không ngừng đảo quanh.

Anh đã từng tỉ mỉ phân tích tâm tư của Mạc Vấn, cho nên mới đoán được có lẽ danh xưng này khiến đối phương có chút bài xích, bởi dù sao ở cổ đại ‘Chồng’ là xưng hô mà nữ tính dùng để gọi bầu bạn là nam tính.

Nhưng lần này Warner đoán sai rồi, Mạc Vấn có thể không bài xích danh xưng này, nhưng phải xem người bị gọi là ai thì mới được.

“Gọi chồng đi.” Vỗ vỗ mặt Warner, Mạc Vấn bình tĩnh nói.

Cậu đang trêu ghẹo Warner, để xem tiết tháo của anh còn sót lại bao nhiêu.

Nhưng trong tương lai, danh xưng ‘chồng’ này đã sớm không chỉ dành riêng cho nữ gọi, giữa những cặp yêu nhau là nam với nam cũng dùng từ này để xưng hô thân mật với nhau, từ đó mà cách gọi này cũng dần dần ‘bình dân hóa’, cho nên để Warner kêu một tiếng là hoàn toàn không có bất cứ áp lực nào cả: “Chồng.”

Mạc Vấn bị ngụm nước sặc cho một cái, kịch liệt ho khan, đến Quang Nãi cũng không để ý tới mà vút bừa trên thảm lông.

Bị một người thân cao mét tám, mét chín, thân thể cường tráng gọi là chồng là một chuyện vô cùng kinh sợ có được không? Mặt dù đẹp hơn cũng vô dụng, cảm giác tối ngủ chắc chắn sẽ gặp phải ác mộng đó.

Warner lôi kéo Mạc Vấn lặn khỏi chỗ cũ, trực tiếp đè lên người đối phương, sau khi hai người trao đổi cho nhau một ngụm nước, Mạc Vấn lập tức hất bay móng vuốt đang sở loạn mình của Warner ra.

Tiểu vương tử cao lãnh ha, anh trở nên háo sắc như thế, những người ái mộ anh có biết không?

Mạc Vấn mở Quang Nãi ra lần nữa: “Đừng nghịch, để em xem xem năm vị trí đứng đầu là ai với ai.”

Tuy rằng đều học cùng một học viện, nhưng khi vào cuộc thi tình anh có khi lại trở thành đối thủ của nhau, cho nên bốn đoàn đội còn lại vẫn cần phải tìm hiểu rõ ràng để đề phòng.

Nghe vậy, sắc mặt của Warner cũng nghiêm túc lại, theo tầm mắt Mạc Vãn cùng nhìn về màn hình phía trước.

(Chào mừng các vị đã đến trang web chính thức của học viện Horst, bên dưới là danh sách ngũ cường sẽ tham dự cuộc thi tình anh hệ cơ giáp của học viện năm 3516.

Hệ cơ giáp, ban một, đoàn đội Warner.

Hệ cơ giáp, ban ba, đoàn đội Claude.

Hệ cơ giáp, ban tám, đoàn đội Ronald.

Hệ cơ giáp, ban mười ba, đoàn đội Eric.

Hệ cơ giáp, ban mười tám, đoàn đội Alger.

Bên trên là toàn bộ nội dung thông báo, cảm ơn các vị đã quan tâm và ủng hộ bản học viện, nếu như có gì nghi vấn, xin mời đưa ra ý kiến, những người chịu trách nhiệm liên quan sẽ giải quyết vấn đề của các vị, cảm ơn đã phối hợp.)

Sau khi xem xong, Mạc Vãn kéo kéo khóe mắt: “Vận khí của chúng ta không tệ ha, Claude và Ronald trên bản đều bị chúng ta đụng tới.” Đây là cái vận may gì thế.

Warner gật gật đầu, đồng ý cái nhìn của Mạc Vãn: “Vận khí đúng là rất kém, có điều loại thi đấu này, chỉ bằng vận may là không thể thực hiện được.” Nói xong anh nâng tay chỉ hai đoàn đội sắp xếp dưới nhất: “Ban mười ba và ban mười tám anh chưa từng nghe nói, đoán chừng bọn họ là nhờ vận may mới đi được tới đây, nhưng sau khi cuộc thi tình anh bắt đầu thì nhóm đầu tiên bị đào thải chính là bọn họ.”

“Có mục ý kiến kia.” Mạc Vãn vừa liếc mắt đã nhìn thấy một thứ rất đáng ngạc nhiên, khi cậu còn đi học ở trường, đến trang web cũng không có chữ đừng nói chỉ là mục ý kiến, cho nên không nhận được tờ mờ mà ra hiệu cho Warner: “Nhấn vào xem xem.”

Warner ngoan ngoãn làm theo, chỉ thấy bên trong nhấp lại rất đa dạng, cái gì cũng có.

Khiến người ta không nhịn cười được chính là, bất kể nội dung nhấp lại có không mấy ý nghĩa thế nào, vị quản lý này đều làm hết phận sự mà trả lời.

(Đậu hũ ở cửa sổ số hai trong căng tin quá ngọt, món này tồn tại chẳng khác gì vũ khí sinh hóa có lực sát thương cực lớn, vậy mà học viện lại để bọn họ bán ra, em không phục, em muốn kháng nghị.) Nhân viên quản lý trả lời: Đã trò chuyện với cửa sổ số hai, bọn họ từ chối bán đậu hũ mặn, cũng nói ngọt mặn từ xưa đã không chung đường.

(Em cảm thấy em yêu học bá Mạc Vãn hệ viễn cổ, nhờ cái này mà bày tỏ với đối phương.) Nhân viên quản lý trả lời: Hacker quốc gia đã khóa chặt phòng ngủ của trò, người của vương tử Warner đang trên đường chạy tới.

(Đám người ban hai hệ phụ trợ kia quá xấu xa rồi, có thể dùng bắt cóc mấy mỹ nhân bỏ vào không, mỗi lần huấn luyện chung, con mắt đều muốn mù, trừ điểm.) Nhân viên quản lý trả lời: Học viên ban hai đều đang chat mật hỏi tôi địa chỉ IP của trò, bọn họ biểu thị muốn đánh trò chết tươi.

(Sao học viện không mua mấy người máy quét dọn vệ sinh? Mỗi lần trực nhật đều bị một ông già hỏi đầu quơ tay múa chân, hoặc là lau bàn một lần nữa, hoặc là mau đi đổ rác, Rudolph cả ngày ăn ‘phun’ sao? Dùng tiền thuê một ông già như thế đến buồn nôn chúng tôi? Thay cái người trẻ tuổi chút đi.) Nhân viên quản lý hồi phục: Đó là viện trưởng, hơn nữa mỗi ngày ngài ấy đều xem mục ý kiến.

Mục cuối cùng mà nhân viên quản lý còn trả lời lại quả thật cao thượng vô cùng, Mạc Vãn phù một tiếng bật cười. Viện trưởng, cậu đã gặp một lần rồi, còn rất thân thiết, sao lại bị hình dung thành một ông già nát rượu, bản tính như thế chứ.

Cầu diện tích bóng ma trong lòng viện trưởng.

Càng nghĩ càng buồn cười, chút khó chịu trong lòng lúc trước cũng bị tan thành mây khói. Mạc Vãn chợt chợt người ngồi bên cạnh: “Tiếp.”

Hoàng Đế đại nhân đã lên tiếng, Warner kéo xuống tiếp tục xem, nhưng mà lần này không biết có phải mạng không ra sức hay không mà đợi mất năm phút vẫn trống rỗng không hiện nội dung.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Mạc Vãn cầm Quang Nảo nhìn trái nhìn phải, cậu vốn không biết cấu tạo của vật này, đương nhiên không nhìn ra nó bị tật xấu gì.

“Chẳng lẽ đến tận bây giờ vẫn chưa giải quyết xong vấn đề mạng không ổn định?” Mạc Vãn vừa lẩn lộn qua lại nhìn Quang Nảo, vừa nhỏ giọng rù rì.

Trước kia, mạng Hoa quốc thường thường không ổn định, 20 triệu Broadband* không nói đến download thứ gì, bình thường chơi game online hẵn cũng được chứ? Thế nhưng có đôi khi lại rất kỳ quái, máy chủ căn bản không thành vấn đề, nhưng tốc độ mạng lại chậm chạp vô cùng, khiến nhân vật, sự vật trong trò chơi cũng không được tải đầy đủ.

*(*Thuật ngữ này ám chỉ đến internet tốc độ cao hay truyền dẫn băng thông rộng. Băng thông rộng trong viễn thông cung cấp một số lượng đa dạng các kênh dữ liệu trên một đường dây kết nối.__theo ComputerHope)*

Gọi điện thoại cho công ty chịu trách nhiệm lại không tìm được lý do gì, có điều bọn họ luôn có một cách giải quyết vạn năng chính là tắt máy, rút nguồn điện, chờ mười phút sau lại mở ra lên mạng lại.

Lúc này, Mạc Vấn thật sự nghi, nếu tắt Quang Não rồi chờ mười phút sau lại mở ra thì có khôi phục bình thường không?

Thế nhưng Warner đã nhanh chóng lật đổ suy nghĩ này của Mạc Vấn, dù sao Warner cũng là nhân sĩ bản địa, đương nhiên hiểu biết quốc gia mình hơn Mạc Vấn nhiều.

“Sao mạng có vấn đề được, hiện tại không tồn tại dây mạng vận chuyển mà.” Warner nói: “Có lẽ là trang web bị đơ.”

“Trang web nói đơ là đơ?” Mạc Vấn có hơi không tin, lúc trước Hoa quốc có 14 triệu nhân khẩu, người có thể lên mạng không biết có bao nhiêu, nếu tùy tiện mà bị đơ vậy mấy diễn đàn sinh viên, baidu hay tieba gì còn lẫn lộn được sao, chưa kể chỉ dưới danh nghĩa của baidu đã có hơn 20 triệu cú đơ thân rồi được không. (?)

“Có lẽ, vậy.” Warner trả lời hơi có chút không xác định, tuy rằng rất có khả năng là trang web chịu không nổi gánh nặng, nhưng tình huống như vậy vô cùng ít thấy, bởi sau khi người máy trí năng và cơ giáp xuất hiện, con người đã hoàn toàn tiến vào thời đại khoa học, khả năng chịu tải của máy chủ cũng trở nên khó có thể tưởng tượng được.

Trừ khi trong thời gian rất gần, cùng lúc có nhiều người tiến vào trang web của học viện, khiến máy chủ trong thời gian ngắn không thể chịu tải nhiều như vậy mà dẫn đến co giật, đơ máy.

Nhưng nhiều người tiến vào trang web như vậy là để làm gì? Warner lâm vào trầm tư.

Nếu như mấy người điên cuồng tràn vào này biết nghi vấn của Warner, tuyệt đối sẽ vừa lên mạng vừa nói: “Mục đích của tôi rất đơn giản, chính là vì tư liệu của đại đại mà chạy đến, cái khác, không có hứng thú.”

Đúng, những người này đều đến vì tư liệu của Mạc Vấn, mỗi học viện đều có thời gian thông báo về cuộc thi tình anh của mình, thời gian vừa đến, những người này lập tức dồn dập tiến vào.

Fans khổ, fans mệt, fans oan ức, muốn tìm tư liệu đại thần còn phải tự mình động tay thăm dò, cảm giác bản thân sắp biến thân thành Holmes nuôi rồi.

Ai bảo đại đại nhà tôi là một người rất khiêm tốn đâu, nhóm fans hâm mộ đang đau mà cũng vui sướng tìm tôi tư liệu trên trang mạng học viện Horst cho biết.

Thông báo của học viện không chỉ báo tên đoàn đội, mà còn tỉ mỉ công bố tư liệu, bức ảnh của mỗi học viên, chẳng qua phong cách ảnh chụp vẫn như cũ không thay đổi, vẫn xấu đến mức không muốn nhìn lại lần hai.

Trên diễn đàn bối dung mạo và học viện của Mạc Vần ra sạch sành sanh, học hệ cũng bị người ta đoán tám chín phần mười, tại một đám học hệ cơ giáp và hệ phụ trợ, học hệ viễn cổ của Mạc Vần quả thật quá rõ ràng.

Julian là học sinh mũi nhọn hệ phụ trợ của học viện Lenzburg, trước đây y không mấy hứng thú với mạng giả thuyết, hoặc là nói đa số phụ trợ sư đều không quá thích mạng giả thuyết, mãi đến khi y tận mắt nhìn thấy video thi đấu của Bóng Dáng.

Lần đầu tiên Julian mới biết thì ra skill phụ trợ sư còn có như vậy, không chỉ định thân hoặc giảm tốc độ, còn có thể văng vàng không chế người trong tay, muốn làm gì thì làm với đối phương cũng được.

Tuy rằng skill nghịch thiên như vậy không quá khoa học, nhưng không thể không nói, khiến người xem rất sáng khoái.

Julian cũng đăng kí mạng giả thuyết, chỉ vì muốn nhìn thấy đại thần Bóng Dáng trong truyền thuyết, đáng tiếc y đăng ký chậm một bước, lúc ngàn khổ vạn khổ bước lên đấu trường trung cấp, đối phương đã lên đấu trường cao cấp, còn đấu vài trận rồi núp lùm lôn, không lên lần nào nữa.

Hắn là vôi vàng tham gia thi đấu vòng loại, Julian nghi ngờ nghi.

Lúc trước trên diễn đàn có một topic rất Hot là (Khiếp sợ! Bóng Dáng đại đại học khu kế bên khu tôi học, thân phận đại thần thật sự là học sinh!) truyền khắp mỗi diễn đàn, Julian thân là fans đáng tin của Bóng Dáng, mỗi tầng lầu (comt) đều cẩn thận nhìn, tin tức cá nhân của 'Tôi có bóng dáng' cũng không hề để vuột mất.

Tuy rằng như vậy có hiềm nghi xâm phạm việc riêng tư cá nhân của đại thần Bóng Dáng, thế nhưng đối với người hâm mộ mà nói thì chuyện này cũng chỉ là chuyện bình thường thôi, bọn họ cũng muốn lý giải xem trên thực tế thần tượng là người thế nào, học tập có tốt không, bộ dạng có đẹp trai không...

Tuy rằng nếu đại thần không đẹp trai bọn họ cũng yêu cậu, nhưng nếu đẹp trai thì càng tốt.

Julian chờ ngày này đã rất lâu rồi, thông báo của học viện Horst vừa thả, y lập tức giống như sói đói ngửi thấy vị thịt mà nhào đến.

Đoàn đội Eric, không phải, đoàn đội Ronald, không phải, đoàn đội Alger...

Oh sh*t, rốt cuộc phụ trợ sư đoàn đội Alger là cái quỷ gì thế, gã là thật xấu hay chụp xấu, nếu như đại thần thật sự có bộ dạng như vậy, y cũng muốn nghỉ lại xem sau này có tiếp tục làm fan nữa hay không.

Trên mặt Julian lộ vẻ không đành lòng nhìn thẳng, nhanh chóng đóng tư liệu đoàn đội Alger lại, mở ra đoàn đội đứng đầu là Warner.

Đoàn đội Warner? Nhìn qua rất quen mắt, con trai út của thủ lĩnh, tiểu vương tử hiện tại của quốc gia không phải có tên này sao, năm nay hẳn thành công đột phá rồi à.

Khó trách Julian không có lòng tin với đoàn đội Warner, thật sự là hai năm trước mọi người đã kỳ vọng quá cao, nhưng không ngờ đối phương đến tư cách lọt vào cuộc thi tình anh cũng không có, nhìn bộ dạng phụ trợ sư lúc đó, năm nay mọi người đều không còn chờ mong gì với đoàn đội của vương tử cả.

Ngay cả báo chí cũng không đưa tin vương tử dự thi ngợp trời như trước kia, hai năm trước, các truyền thông cũng vì chuyện này mà tự đánh mặt mình sưng lên, cho nên bây giờ không dám lại khoe khoang khoác lác nữa.

Thực lực bản thân cao thì có ích lợi gì, nhìn ánh mắt tìm đồng đội kia, thật là đáng sợ.

Có lẽ vừa bị ‘sắc đẹp’ của phụ trợ sư đoàn đội Alger dọa đến, lúc Julian nhìn thấy phụ trợ sư đoàn đội Warne đã kinh động như gặp phải người trời.

Trên đời này còn có một mỹ nhân như thế.

Trái tim Julian đập thành thịch, lập tức đưa mắt nhìn tài liệu của vị phụ trợ sư này.

Họ tên: Mạc Vấn

Giới tính: Nam

Tuổi tác: 20 tuổi

Học hệ: Hệ viễn cổ

Hệ viễn cổ! Julian xem tới đây lập tức thở mạnh một cái, suýt chút nữa bật ngửa, trong topic (cách khu) kia là nói thế nào nhỉ?

Đúng rồi, một người từng đến học viện Horst thi đấu đã nói, cách vách hệ cơ giáp chính là hệ lịch sử, lâm nghiệp, lịch sử không phải bao gồm cả viễn cổ sao.

Julian cẩn thận nhìn ảnh chụp màu sắc rực rỡ kia, xuất sắc, bộ dạng của đại thần thật sự quá xuất sắc, dung mạo gần giống như những gì được hình dung trong topic, nốt ruồi son, mắt phượng và môi hồng.

Những điểm này là tiêu chuẩn thường dùng để hình dung mỹ nhân trong tiểu thuyết, nếu như không có môi đỏ sẫm kia cũng không xứng làm nhân vật phong hoa tuyết đại trong sách.

Lúc trước hình tượng như vậy đều là vừa đọc sách vừa tưởng tượng trong đầu, bây giờ khi nhìn thấy bức ảnh của đại thần Bổng Dáng, lại thấy như người giấy sống lại.

Loại người hiện tại, tóc hoặc mắt có đủ loại màu sắc, chính là cái gọi là tràn ngập phong tình dị vực như trước kia dùng để hình dung.

Đẹp thì tất nhiên là đẹp, nhưng người như vậy rất nhiều, cho nên ai lại không muốn nhìn thấy mỹ nhân cổ đại thuần khiết đây.

Hồi đầu nhất tiểu bách mị sinh

*Lục cung phần đại vô nhan sắc*_Trường hận ca – Bạch Cư Dị*

(*dịch thơ:

Một cười trăm vẻ thiên nhiên

Sáu cung nhan sắc thua hờn phần son_Bản dịch: Tản Đà)

Hiện tại có bao nhiêu người có thể sử dụng câu thơ như trên đây.

Đối với thiếu nữ tóc vàng mắt xanh hình dung thành ‘nhất tiểu bách mị sinh’? Đừng chọc cười tôi chứ.

Chỉ có người có huyết thống Hoa quốc thuần khiết, mới có thể diễn dịch nhuần nhuyễn câu thơ này thôi, dù sao xuất xứ của câu nói này là từ tay người Trung Quốc viễn cổ mà.

Sững sờ nhìn bức ảnh một hồi, nước mắt của Julian bỗng nhiên tràn mi, đây chính là dáng dấp của tình nhân trong mộng y, cứ như vậy mà xuất hiện một cách đột ngột như thế.

Xuất hiện thì xuất hiện, còn nhất định không thuộc về y.

Julian càng nghĩ càng đau lòng, cuối cùng khóc ngất trước Quang Nãi.

Trong những thành thị khác nhau, cũng có rất nhiều người đang than thở về dung mạo của ‘Tôi có bóng dáng’, có điều phản ứng của bọn họ không đồng nhất, người có cảm tình phong phú, đa sầu đa cảm như Julian thì sau khi cảm thán đều yên lặng rơi lệ, còn người có tâm tình trầm ổn, bình tĩnh thì cố gắng giữ tỉnh táo, đàng hoàng, trịnh trọng liếm màn hình.

Bọn họ đều không quên một sự thật, đó là Mạc Vãn và vương tử Warne sắp đính hôn.

Dù bọn họ muốn không phát hiện cũng không được, bởi lúc trước khi đưa tin đều rần rần cả lên mà.

hết chương 48

49. Chương 49

Edit: Thủy Lưu Ly

Bên này một đám người không ngừng liếm tới liếm lui ảnh chụp trên Quang Nãi, một bên khác, một đám người tâm tư kín đáo đã bắt đầu đăng nhập trang web chính thức của hiệp hội phụ trợ sư.

Tư liệu của hai trang Web giống hệt nhau, bằng vào skill phụ trợ của ‘Tôi có bóng dáng’, tám chín phần mười người lấy được giấy chứng nhận đỉnh cấp chính là cậu.

Tên cũng là Mạc Vấn, tuổi tác cũng đều 20 tuổi, còn đều là phụ trợ sư.

Nếu như những tài liệu này còn có thể nói là trùng hợp, vậy hai người dứt khoát gặp mặt đi, không chừng còn giống nhau như đúc đấy.

Lần này cuối cùng cũng coi như có được chứng cứ ‘Tôi có bóng dáng’ nhận được giấy chứng nhận đỉnh cấp, ‘Tôi có bóng dáng’ hiện chính là phụ trợ sư mạnh nhất giới phụ trợ sư.

Mà vị thanh viên vốn có địa vị cực cao này còn có một tầng bối cảnh thần bí, là vị vương phi bình dân được đưa tin lúc trước.

Nhớ tới những tin tức đã từng kia, những người canh giữ trước Quang Nãi đều không còn gì để nói.

Bình dân em gái mi, người viết báo linh tinh ra đây cho tôi, nếu như đây bị gọi là bình dân, vậy mi nói xem người nào mới được tính là quý tộc.

Trước thì có người đoán thân phận bối cảnh của ‘Tôi có bóng dáng’ nhất định không giống bình thường, đến lúc rõ ràng chân tướng lại cảm thấy có chút vi diệu.

Sao có khả năng, cậu ta mới 20 tuổi!

Hai mươi tuổi đại biểu cái gì? Đại biểu người ta mới vừa thành niên hai năm, thậm chí đến đại học còn chưa tốt nghiệp, trong lớp người bốn mươi, năm mươi, vẫn còn là một đứa bé.

Nhưng chính đứa bé này, thu được thành tựu mà vô số người lớn tuổi đức cao vọng trọng không có được.

Đây là tiết tấu một sóng kinh nghiệm ập tới ấy, những người thích dựa vào bài đăng trên diễn đàn kiếm lời kinh nghiệm, hai mắt đã sáng lên như đèn pha.

(Hot news: Xác định đại thần Bóng Dáng và phụ trợ sư có đẳng cấp cao nhất là cùng một người, tiến vào biểu tặng bát quái của đại thần, nhấn vào đi.) (Chào mọi người tôi là chủ topic này, hôm nay tôi ngàn khổ vạn khổ rút cuộc cũng tìm đủ chứng cứ, lầu dưới thả nội dung.)

Lầu 1: Sô pha! Ôi đệt, đây thật sự là một nội dung kinh thiên động địa, tuy rằng không thể tin tưởng nhưng vẫn cảm thấy ‘thực chí danh quy’*, tôi chính là một người mâu thuẫn như vậy đấy. _(:_))

*(*vinh dự dựa trên những thành tựu thực tế__baidu, có lẽ là nói Mạc Vấn giỏi như thế, có thành tựu như thế không hẳn là không có khả năng)*

(Được rồi đây là lầu 2, tin rằng hôm nay mọi người đều biết học viện Horst thả ra thông báo, không chỉ những người ái mộ đi vào, đẳng không sùng bái ai như tôi này cũng đi vào, chẳng qua không giống người hâm mộ muốn quỳ liếm nam thần, chủ topic chỉ đơn giản muốn xem trò vui mà thôi. (*^ 3^)

Trò vui này vừa xem đã không ra được, trước không nói, tôi liếm liếm ảnh chụp đại thần cái rồi lại tính. (- -))

Lầu 3: Chủ topic chế đang chọc cười mị đấy à, đây không tính là fans thì gì mới gọi là fans? (_ _)

(Liếm xong, đại thần vẫn đẹp đẹp đẹp như cũ. Không sai tôi là một nhan cầu*, nhưng là một nhan cầu có tiết tháo, bằng chứng là những gương mặt nổi tiếng tầm thường trên mạng không có bất cứ sức hấp dẫn nào với tôi. Vì không để cho một mình tôi cuồng liếm, phía dưới có thả ra ảnh chụp của đại thần. (ảnh trên trang web học viện, không phải chủ topic dùng thủ đoạn không đảng hoàng làm ra, cho nên yên tâm vậy xem đi) (_)) Nói xong, một tấm ảnh liền xuất hiện trong tầng lầu bên dưới.

*(*nhan cầu đại khái là thành thần cuồng cái đẹp, cuồng những người có giá trị nhan sắc cao, sẵn sàng chỉ vì nhan sắc của một người mà trở thành fan của người ta =))*

Bức ảnh vừa ra, nhất thời một đám người nổ tung.

Không có gì khác, người trong ảnh quá phù hợp với thẩm mỹ quan hiện tại, quanh thân có một loại khí chất thần bí, nhìn thấy cậu giống như được xuyên qua thời không, đến Đại Đường thịnh thế.

Chỉ mất mấy giây, tầng lầu nhấn lại lên đến 800 lầu, một đám cún độc thân không ngừng gào gào cầu cưới.

Lầu 836: Chỉ bằng giá trị nhan sắc này, tôi trở thành fan của cậu ấy! (° °)

Người có suy nghĩ này đâu chỉ có lầu 836, ở trong topic này, lại có bao nhiêu người từ người qua đường chuyển thành fans đâu.

Chỉ là, khuôn mặt này nhìn thật quen mắt.

Người trong topic lập tức giống như fans theo dõi trang web học viện, cảm giác tim đều nát.

Tình yêu còn chưa bắt đầu cũng đã kết thúc, tim thật mệt.

Lầu 1010: Đừng tiếp tục yêu nữa, tất cả giải tán đi, lúc mấy thím ôm ảnh chụp cuồng liếm, vương tử Warner đã ôm đại thần liếm sạch rồi. (”)

Lầu 1011: Lầu trên thật đen tối... __(:)__

Đọc tới đây, Lambert đang nằm trong ký túc xá lướt diễn đàn không nhận được bật cười đến mức mặt cũng xuất hiện nếp nhăn, thuận tiện sao chép địa chỉ topic, dán vào tin nhắn gửi cho Warner.

Mạc Vần mệt mỏi, cho nên đang nằm bên cạnh Warner nghỉ ngơi, Quang Nã vừa vang, cậu đã hơi tỉnh táo lại. Động tác của Warner vẫn chậm một bước, tiếng Quang Nã chỉ mới vang lên hai giây mà thôi.

“Sao vậy?” Mạc Vần chậm rãi mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt vẫn còn hơi mờ mông lung.

Sau khi Warner nhấn vào link, nhanh chóng lướt qua một lần nội dung topic này, cuối cùng dừng trên vị trí then chốt.

(Lúc mấy thím ôm ảnh chụp cuồng liếm, vương tử Warner đã ôm đại thần liếm sạch rồi. (”))

Warner: “...” Nói vậy, nguyên một buổi trưa đại thần nhà các người chỉ ngủ mà hoàn toàn không để ý đến tôi.

Sau đó, ngay lúc Mạc Vần dụi mắt tỉnh dậy, Warner lập cúi người hôn lên môi cậu một hồi, còn dùng Quang Nã chụp ảnh lại.

“Anh phát bệnh gì thế.” Mạc Vần đẩy Warner một cái.

Sau khi chọn xong một tấm hài lòng nhất gửi cho Lambert, Warner đáp: “Anh đang làm cho ‘danh xứng với thực’*”

(*đoạn này ko rõ lắm cho nên chém theo ý mình, đại khái nghĩ là anh bị ng ta nói ăn đậu hủ của em, nhưng

anh không có, cho nên anh quyết định làm thật để khỏi mang tiếng oan =))

Lời này không đầu không đuôi, hoàn toàn làm người ta không hiểu gì hết, Mạc Vấn nhìn Warner một lúc, tỏ ý muốn hỏi chuyện gì xảy ra.

Warner đầu hàng, anh đưa Quang Nãi cho Mạc Vấn, để tự cậu xem topic.

Mạc Vấn kéo Quang Nãi tới, vừa nhìn tiêu đề đã cả kinh đến mức mí mắt run rẩy một cái, sao những người này lại rảnh vậy, cả ngày không chịu kiếm tiền nuôi gia đình mà cứ lên mạng đăng đến lộn đi.

Vấn đề là vẫn bị bọn họ nói đúng rồi.

Theo số comt ngày càng nhiều, Mạc Vấn cũng nhìn thấy mình bị lộn đến mức chỉ còn vấn đề hôm nay cậu mặc sịp màu gì là chưa nói. Không thể xem thường dân mạng nha, chỉ hơi liên kết chút đã kết thành một cái lưới lớn như vậy.

Bỗng nhiên Mạc Vấn kéo kéo tay áo Warner, chỉ vào một comt trong diễn đàn, vẻ mặt khó dò: “Anh chỉ vì cái này?”

Mặt Warner đỏ lên, không được tự nhiên mà quay đầu sang một bên.

Lúc anh làm ra động tác này, lại không chịu nhìn thẳng cậu, cậu liền biết anh lại đang ngượng ngùng.

“Trẻ con.” Mạc Vấn tổng kết.

Xem xong toàn bộ topic, Mạc Vấn trả lại Quang Nãi cho Warner, thở dài một tiếng: “Lần này thì hay rồi, tin tức hoàn toàn bị bại lộ, xem ra sau này em không thể lên mạng giả thuyết nữa.”

Giống như chơi game online vậy, nếu như mọi người đều biết mi là ai, năm nay bao nhiêu tuổi, ở trường nào, vậy thì chơi không có ý nghĩa gì nữa rồi. Nền tảng của giới giả thuyết chính là bảo mật, nếu như thân phận thực tế bị lộ ra ngoài, mọi hành động sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Nếu như là người bình thường thì không sao, người ta sẽ không cố ý đi nhìn chăm chăm một người, nhưng mà bây giờ thân phận Mạc Vấn lại rất hấp dẫn, một khi xuất hiện một tin tức gì, nhất định sẽ bị đưa tin không ngừng.

Warner vỗ vỗ đầu Mạc Vấn, an ủi: “Không đi thì không đi, nếu em muốn làm nóng người, anh có thể đến sân huấn luyện luyện tập cùng em.”

Mạc Vấn nhẹ nhàng ‘Ừm’ một tiếng.

Cậu đầu có gì muốn làm nóng người đầu, skill này dùng mười năm một lần hay một ngày một lần cũng giống nhau, sẽ không có thay đổi, nó không giống tu luyện nội công trong tiểu thuyết võ hiệp, càng chăm chỉ, nội lực càng thâm hậu.

Trong một gian ký túc xá khác, Lambert nắm Quang Não trong tay nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn tấm ảnh Warner gửi tới khoe khoang, trong lòng tức giận nói, có gì đặc biệt đâu, không phải chỉ là có bạn trai sao, có bạn trai thì có thể trắng trợn không kiêng dè mà thương tổn bạn bè còn đang độc thân hả?

Lúc Dick từ phòng ngủ đi ra, vừa liếc mắt đã phát hiện sắc mặt Lambert biến thành màu đen: “Sao lại tức giận vậy?” Nói xong nhìn thấy hai người trên màn ảnh: “Đây không phải là Warner sao, cậu ấy gửi loại hình này cho cậu làm gì.”

Vừa nhìn chính là hai con cún ân ái, Dick vừa chia tay với bạn trai, nhất thời cũng không chịu đựng được. Thấy Dick kéo cửa ký túc xá muốn ra ngoài, Lambert phản xạ có điều kiện mở miệng hỏi: “Cậu đi đâu vậy?” Chỉ thấy Dick cũng không quay đầu lại mà trả lời: “Tâm tình quá kích động, tớ cần ăn chút cầu lương* để yên tĩnh một chút.”

“ ... ”

Không biết Dick có phải thật sự bị kích thích hay không mà trong vòng hai ngày đã tìm được một người bạn trai mới, lúc anh ta đưa người đến ra mắt mọi người, lúc này, Mạc Vãn mới phát hiện thì ra ánh mắt của Dick cũng không tồi lắm.

Tóc ngắn màu nâu, khi cười lên đôi mắt cong cong, nhìn thật sự là một mỹ thanh niên tươi non mọng nước, đáng tiếc lại bị kẻ đào hoa như Dick gặm đi mất.

“Đây chính là cầu lương cậu nói?” Lambert xóc mí mắt lên chọt một câu.

Dick sờ sờ mũi, lúng túng cười cười, trong cái nhìn khó hiểu của bạn trai, nhanh chóng giải thích: “Em đừng nghe cậu ta nói mò, sao em có thể là cầu lương được, ha hả.”

Bạn trai Dick cong cong mắt, không hề nói gì, cậu ta xoay người nhìn Mạc Vãn một cái, đưa tay ra tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi là Tân • Garvin, cậu có thể gọi tôi là Tân.”

“Xin chào, tôi là Mạc Vãn, gọi tôi là Mạc là được rồi.” Mạc Vãn nắm lấy tay Tân, gật gật đầu.

Mạc Vãn cảm thấy lúc cậu nắm tay Tân, cậu ta rất hồi hộp, bởi vì cơ bắp trên cánh tay cậu ta vô cùng căng thẳng, cộng thêm Tân mặc áo sơ mi trắng, cho nên càng thêm lộ rõ.

Lần này cũng không biết có phải Dick thật lòng không, có điều đây là lần đầu tiên Dick dẫn bạn trai giới thiệu cho đồng đội, còn trước kia, nhưng người khác đều là hẹn bên ngoài rồi thôi.

Tân không phải là học viên của học viện Horst, thời gian ở lại có hạn, cho nên sau bữa trưa, Dick đã phải đưa cậu ta trở về.

Mạc Vần vừa về ký túc xá không bao lâu lại nhận được thông báo của học viện, yêu cầu bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất đóng gói hành lý chạy đến học viện Illinois.

Lại là Illinois, chẳng lẽ lần rút thăm này Horst lại thất bại?

Mạc Vần quay đầu nhìn Warner, Warner tỏ vẻ anh cũng nhận được thông báo giống vậy.

Không ngờ thời gian thi đấu của hệ cơ giáp gấp gấp như thế, nhớ tới khi hệ viễn cổ thi đấu, hình như ở lại Horst gần một tuần mới phải đi, lúc đến nơi lại huấn luyện thêm vài tuần nữa mới chính thức thi đấu.

Đáng thương Dick, trừ khi hiện tại chạy về gấp, nếu không sẽ không kịp, chỉ có thể tự mình làm thủ tục chứng minh rồi tự mình chạy qua.

“Không cần để ý đến cậu ta, chúng ta đi trước.” Warner nhất theo hành lý hai người, bình tĩnh bước vào xe học viện chuẩn bị: “Cậu ta tự biết nặng nhẹ, trước giờ cơm tối chúng ta có thể thấy mặt cậu ta.”

Vốn cậu còn định thông báo cho Dick nhưng nếu Warner đã nói như vậy, Mạc Vần cũng không nói gì nữa mà yên tâm cất Quang Nã đi.

Vừa lên xe, Lambert và Amber đã ngồi sẵn bên trong, bên trong còn có người quen cũ của bọn họ, đoàn đội Ronald và đoàn đội Claude.

Mấy người Warner hiển nhiên thân thiện hơn với mấy người Ronald, chỉ cần xem hai người Lambert và Amber chọn chỗ ngồi gần Ronald là biết rồi.

Ronald vừa thấy Warner, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười: “Rốt cuộc cậu cũng đến rồi, tôi biết năm nay các cậu nhất định sẽ trở thành hắc mã mà.”

Giết vào cuộc thi tình anh, Warner đúng là rất vui vẻ, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười, nhìn Ronald gật đầu: “Các cậu cũng không dễ dàng, chúc mừng.”

Năm nay đoàn đội của Ronald rất gian nan, sau khi bị Claude thắng một lần đã tiến vào cuộc thi vòng loại, thật vất vả từ cuộc thi vòng loại giết ra ngoài còn muốn so may mắn nữa.

Bởi vì bọn họ đã thua một lần, không cho phép lại thua nữa, nếu như gặp phải đoàn đội có thực lực mạnh mẽ, còn thua, vậy thì chỉ có thể nói tạm biệt với cuộc thi tình anh.

Bất kể là bằng may mắn hay bằng thực lực, năm tổ dự thi năm nay đều đã đến đủ.

Có lẽ thời gian xuất phát quy định của mỗi học viện không chênh lệch nhiều, cho nên trên đường Mạc Vần còn nhìn thấy xe của những học viện khác, trong lòng có chút linh cảm không lành.

Linh cảm của Mạc Vần là đúng, xe của học viện Horst vừa dừng trước cửa học viện, một đám người đã vây lên.

“Đại thần đây rồi!” “Dừng chen, phía sau dừng đấy tôi được không? Đại thần, i love u!” “Có thể cùng chụp chung không đại đại? Tôi muốn gửi cho bạn bè để bọn họ thèm chết.”

Mạc Vần đứng do dự ở cửa, tình huống như thế, rốt cuộc là nên xuống hay không nên xuống sẽ tốt hơn.

Dưới tình huống này, chỗ tốt của Warner lập tức hiện ra, hai người một đường đẩy đẩy chen chen rút cuộc cũng chen lên trước được.

Chẳng qua lúc nghiệm chứng vòng mạc, vị giáo viên kia nói rằng, học viện thông cảm Mạc Vần và Warner là người yêu, cho nên cố ý xếp hai người vào chung một phòng.

Mạc Vần: “...” Thì ra tình yêu của chúng tôi thời thời khắc khắc đều được phía lãnh đạo giáo dục quan tâm sao?

Những người sự thi sau khi đến học viện Illinois đều được xếp mỗi người một phòng, chỉ có Mạc Vần và Warner là không khác gì lúc còn ở Horst.

Không thể không nói học viện này không hổ là học viện duy nhất thu nhận nữ sinh, chăm sóc rất tỉ mỉ, không chỉ giường là hai người, đến bồn tắm lớn đều là hai người.

Mạc Vần đứng trong phòng ngủ đánh giá một vòng, trong lòng không nhin được mà thầm chửi bậy một câu, mơ nhà nó chứ, thậm chí ngay cả ba con sói (BCS) cũng có sẵn, đây là quá sẵn sóc rồi đó!

Warner thấy cổ Mạc Vần đỏ lên, dùng sức nhìn chăm chăm một chỗ, anh cũng đi tới xem, vừa thấy, ánh mắt đã lóe lên, cũng bình tĩnh mà cất kỹ gì đó vào trong ngăn kéo.

“Đại khái là vị lãnh đạo hoạt bát nào đùa dai thôi.” Warner giải thích như vậy.

Mạc Vần nghi ngờ nhìn Warner một chút, thấy vẻ mặt đối phương rất bình tĩnh, lúc này mới xoay người đi thu dọn đồ đạc.

“Anh đừng lộn xộn, để em làm.” Người có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế như Mạc Vần chính là mệnh lao lực, phải tự tay sắp xếp đồ đạc thì cả người mới thoải mái được.

Cầm lấy khăn mặt và áo tắm, Mạc Vần chậm rì rì đi vào phòng tắm.

Dọn dẹp gian phòng cái gì, dưới ánh mặt trời đều có thể nhìn thấy lông tơ bay tới bay lui, cho nên Mạc Vần tuyệt không thể nhẫn nại, cứ như thế mà đi ngủ.

Cửa phòng tắm vừa đóng lại, Warner cũng đã cầm áo tắm của bản thân, bình tĩnh theo vào.

Lúc Mạc Mạc thu dọn đồ đạc, tôi đứng bên cạnh cũng bị bắn mà.

Chân trước Mạc Vần vừa điều chỉnh nước ấm, nằm vào bồn tắm, chân sau Warner đã mang theo vẻ mặt nghiêm chỉnh đi vào nhìn cậu, nói một câu: “Tắm cùng nhau.”

Những học viện này thật sự là một chút riêng tư cũng không có, ngoại trừ cửa phòng chính ở ngoài, bất kể phòng ngủ hay phòng tắm đều có thể dễ dàng đẩy cửa đi vào.

Mạc Vần sợ hết hồn, suýt nữa đã trượt dài trong bồn tắm lớn, cậu vội vã nhìn Warner, mở miệng: “Anh gấp như vậy làm gì, chờ em ngâm xong rồi sẽ đến lượt anh ngay mà.”

“Anh thích sạch sẽ.” Warner tỏ vẻ anh có bệnh sạch sẽ, anh có lý: “Một phút cũng không chờ được.”

50. Chương 50

Edit: Thủy Lưu Ly

Mạc Vần trợn mắt ngoác mồm nhìn Warner trước mặt, nhìn cái tên không biết xấu hổ này vừa dứt lời đã bắt đầu cởi quần áo, chỉ lo muện một bước sẽ bị ngăn lại, tốc độ động tác này, cậu cho max điểm.

Mạc Vần cũng coi như đã sống hai đời, cậu có nhu cầu gì đó đâu phải khi hai tám hai chín tuổi mới có, chừng hai mươi, thân thể thế nào, cậu đã vô cùng rõ ràng.

Trong độ tuổi này Warner đã là kiểu người vô cùng khác chế, Mạc Vần vốn phun một cậu Ninja rùa, thế nhưng nghĩ lại chính mình, cậu cũng chỉ có thể chịu đựng. Bảo vệ điểm máu chốt, chỉ dựa vào một mình Warner là khẳng định không được, nếu mắng anh là Ninja rùa thì không phải cũng tự lòi mình ra mà chửi chung luôn sao.

Bồn tắm lớn rất lớn, nhưng dù có lớn hơn nữa cũng không so được hồ bơi, cho nên khi hai người có thân cao tương đối cùng chen vào, không gian còn lại cũng không còn quá nhiều, huống chi vóc người của họ cũng không tính là gầy yếu.

Hai tay Warner chống thành bồn tắm lớn nhìn xuống Mạc Vần, nhìn da đối phương dần dần nhiễm đỏ ửng, trái tim anh thành thịch nhảy không ngừng, đồng thời trong ngực cũng có một luồng hơi nóng không ngừng bốc lên.

Người trước mắt này làm anh say đắm đã lâu, Warner chưa từng nghe rõ tiếng tim mình đập như thế, trong lòng như bị lửa đốt, lại nóng, lại ngứa... Rất nhanh, cái cảm giác này đã bao trùm toàn thân, rất mới mẻ rồi lại cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Mạc Vần thấy Warner nửa ngày chỉ nhìn mà không nói lời nào, trong lòng khẽ nhúc nhích, lại gần, chậm rãi hôn một cái lên khóe môi Warner.

Cậu là kiểu người thường che giấu tình cảm của mình vào trong lòng, cậu rất ít khi nói mấy câu như em yêu anh, hay em thích anh ra khỏi miệng, nhưng này không có nghĩa là cậu sẽ không có tình cảm. Giống như lúc này Mạc Vần cũng rất yêu thích Warner, nếu không sẽ không đồng ý tiếp xúc gần gũi với anh, ở trong lòng cậu, hôn môi gì đó, đã xem như là rất thân mật.

Warner nhắm mắt lại hôn trả cậu, cửa sổ bên cạnh chỉ đóng một nửa, rèm cửa sổ bị gió lùa qua mà lay động không an phận, bay tới bay lui, thỉnh thoảng có gió mát thổi qua người hai người, nhưng có lẽ vì cảm giác nóng bỏng trong ngực cho nên mới không hề cảm thấy lạnh lẽo.

Người thương của nhau, chỉ cần tình cảm hai bên đúng chỗ, chuyện tiếp theo lập tức nước chảy thành sông.

Rốt cuộc Warner cũng hoàn thành giấc mộng của mình, tuy rằng trước kia, mỗi lần, chính anh đều là nhân vật chính, nhưng mỗi khi đến chỗ kích động đều bật người tỉnh dậy, nên hoàn toàn có thể hiểu trong thời gian đó anh khổ bức thế nào.

Thời gian dài dù Warner không nói gì, nếu không phải mộng cảnh là hoạt động của đại não gây ra, anh sẽ cho rằng có người cố ý chơi anh, không thì tại sao mỗi lần đều tỉnh dậy khéo như thế chứ.

Đến lúc sau, Mạc Vần buồn ngủ quá đổi, trực tiếp nhắm mắt lại, ngủ mất.

Cả người Warner vô cùng tinh thần, hưng phấn, anh cũng không chê mệt, cứ như vậy mà nằm bên cạnh nhìn Mạc Vần, vừa nhìn là nhìn mấy tiếng liền, đồng thời ngón tay cũng không quên nhẹ nhàng vuốt nhẹ gò má của Mạc Vần, trên mặt còn lộ ra một nụ cười vừa thỏa mãn lại dịu dàng, ấm áp

Nếu như mỗi sáng sớm, đều có thể nhìn thấy em ấy đầu tiên, cuộc sống kia đúng là quá tươi đẹp.

Cha mẹ Warner vô cùng ân ái, cho nên khi còn bé Warner và anh trai mình thường thường bị bọn họ khoe khoang một mặt, nghĩ tới cuộc sống trong tương lai, Warner theo bản năng sẽ nghĩ đến hình thức ở chung của cha mẹ mình.

Nhưng có phải nó quá bình thản hay không, trong lòng Warner hơi không xác định, cuộc sống sinh hoạt vô

vị rất dễ dàng tiêu hao hết tình cảm, cho nên thanh thanh thản thản không nhất định thích hợp mỗi một đôi người yêu.

Nếu như có đứa nhỏ có lẽ sẽ càng tốt hơn một chút chăng? Warner nhớ lại cảnh tượng khi mình còn bé ngồi song song với anh trai, còn mẹ thì cẩn thận gỡ xương cá, cảm thấy suy nghĩ này không tồi lắm.

Cũng không biết Mạc Vấn của anh có thích đứa nhỏ không nữa, Warner mạnh mẽ dẫn ý niệm này xuống, cúi người hôn lên khóe môi Mạc Vấn, khẽ khàng nói ba chữ bên tai đối phương: “Anh yêu em.”

Vừa vặn lúc này, Mạc Vấn đột nhiên trở mình, chuyển người, quay lưng lại về phía Warner, Warner thấy vậy khẽ nở nụ cười, cũng nằm xuống, từ phía sau vươn tay ôm lấy Mạc Vấn, sau đó mới chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ đợi cơ hội thích hợp sẽ hỏi Mạc Vấn xem em ấy có thích trẻ con không, hẳn là sẽ yêu thích chứ?

...

Mặt trời treo cao, tiếng đồng hồ tích tắc quay vòng, từng cơn gió nhẹ xuyên qua cửa sổ, không ngừng thổi vào phòng, vẫn vút lấy hai người đang ngủ say trên giường.

Mạc Vấn cảm thấy mình đã ngủ rất lâu rất lâu, lâu đến nỗi cổ cậu có khả năng xuất hiện vấn đề sái cổ gì đó.

Cậu mở choàng mắt, lập tức nhìn thấy gương mặt phóng đại của Warner, hai người ở rất gần, chóp mũi chỉ chút nữa đã đụng phải nhau.

Ký ức ngày hôm qua như sóng biển ập đến, sắc mặt Mạc Vấn hơi hơi thay đổi một chút, thân thể mới vừa nâng lên đã nhịn không được mà hít vào một ngụm khí lạnh.

Cổ, cổ xảy ra vấn đề.

Mạc Vấn dùng ánh mắt giết người trừng Warner, nếu không phải Warner cứ cố chấp đưa tay luồn dưới cổ cậu làm gối, thì cổ của cậu có bị như vậy không.

Kể còn ngủ giống như tự có cảm giác mà giật giật thân thể, cánh tay còn tại vô thức sờ trên sờ dưới, thấy không tìm ra người lập tức mở choàng mắt ra.

“Chào buổi sáng.” Warner hơi híp mắt chào hỏi.

“Đã sắp tới giờ cơm tối mà còn chào buổi sáng.” Mạc Vấn liếc Warner một cái, tâm tình không phải quá tốt đẹp.

Warner vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên, nhìn cường độ ánh sáng lúc này hẳn đã tầm 13 giờ, đúng là hơi trễ một chút.

Anh vừa quay đầu lại đã thấy Mạc Vần dùng tay vịn cổ, sắc mặt không dễ nhìn.

Warner nhanh nhẹn nhào qua: “Cổ em bị sao vậy?”

Mạc Vần trừng trừng anh, không nói chuyện.

Warner hơi suy tư một chút, chợt cảm thấy chột dạ, anh cảm thấy ôm người yêu ngủ rất thỏa mãn, cho nên mới kéo Mạc Vần một buổi tối, không ngờ lại khiến cổ đối phương xảy ra vấn đề.

“Anh xoa xoa cho em nhé.” Warner vội vàng cứu tràng cho chính mình.

Chuyện này Mạc Vần không phản đối, sau đó hai người, một nghiêng cổ chơi Quang Nào, một người giữ tư thế ngồi như tiểu nha hoàng, ngồi trên giường xoa bóp cổ cho chủ tử.

Nha hoàng cường tráng như thế cũng không thấy nhiều.

Warner vừa xoa đã nghĩ tới một chuyện, là chuyện trước đó đã sớm để trong lòng nhưng không có cơ hội đi làm, hôm nay anh muốn thử một chút.

Nghĩ như thế, Warner ngừng động tác trong tay lại, sau đó lập tức vang lên âm thanh mặc quần áo.

“Mới đó mà đã mệt mỏi rồi à?” Mạc Vần cảm tức trừng Warner, còn chưa đến mười phút đâu, cho dù có lừa gạt người khác cũng không thể lừa gạt như vậy chứ.

“Em chờ một lát, anh sẽ về ngay.” Warner ném lại câu này rồi vội vã rời đi, bộ dạng thần thần bí bí.

Chờ đến khi anh trở về lần nữa, Mạc Vần phát hiện hai tay anh đã vòng ra sau lưng, về mặt xem chừng còn rất căng thẳng, cũng không biết sau lưng có che giấu thứ gì.

“Thần bí như vậy?” Mạc Vần quay đầu nhìn Warner.

Warner hơi hơi thả lỏng tâm tình, căng thẳng kéo khóe miệng lộ ra một nụ cười, sau đó mới duỗi một tay ra che mắt Mạc Vần, một tay khác lại cho tay vào hộp nhỏ lấy đồ ra.

Cái này do Warner tìm người làm riêng từ ngày hai người chính thức yêu nhau, chẳng qua vẫn không có cơ hội thích hợp để tặng đi mà thôi.

Mạc Vần cảm giác đầu ngón tay chạm phải một vật thể lạnh lẽo nào đó, sau đó vật thể kia chậm rãi di động hướng vào trong, cuối cùng dừng lại, vững vàng đeo vào ngón tay áp út.

Là một chiếc nhẫn.

Mạc Vần đột nhiên cảm thấy rất cảm động, Warner đột ngột lấy chiếc nhẫn này ra như thế, hẳn là đã sớm chuẩn bị sẵn từ trước.

Bất kể là nam hay nữ, đồng ý tổn tâm tư trên người một người, đã chứng tỏ họ xem người kia cực kỳ quan trọng, là người mà họ yêu.

Mạc Vần thích Warner, nhưng chưa bao giờ nhớ tới chuyện sẽ cho đối phương một niềm vui bất ngờ, nếu so với Warner, chức người yêu này, thật sự cậu làm rất không xứng chức.

Châm chậm cong cong ngón tay, kích cỡ nhẫn rất vừa vặn, môi Mạc Vần giật giật, mở miệng: “Thả tay ra đi, em biết là thứ gì rồi.”

Warner chậm rãi thả tay ra, trong lòng rất căng thẳng, đây là lần đầu tiên anh tặng người anh yêu vật tượng trưng cho tình yêu giữa hai người thế này, anh rất sợ người trước mắt có chỗ nào không hài lòng.

Thấy Warner nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, Mạc Vần âm thầm nở nụ cười, cổ ý nhú mào, quả nhiên, vẻ mặt Warner lập tức thay đổi.

Mạc Vần thấy vậy, nhin không được mà bật cười ra tiếng. Warner lập tức đoán được cậu cố ý, trong mắt chợt lóe bất đắc dĩ, đưa tay nựng mũi Mạc Vần: “Nghịch ngợm.”

Giời ạ!

Mạc Vần bị hai chữ này nổ đến mức linh hồn bé nhỏ sắp bay mất tiêu, im lặng một hồi, cậu nhìn lại Warner, trầm trầm nói một câu: “Anh nói lại lần nữa xem.”

Warner biết điều ngậm miệng, anh và Mạc Vần đã ở chung với nhau một thời gian, bình thường khi mạc vẫn nói anh nói lại lần nữa thì ý tứ chính là ‘Dám nói lại lần nữa thử xem.’

Chờ cổ gần như khôi phục bình thường, Mạc Vần mới cùng Warner đến căng tin ăn cơm.

Từ tối hôm qua đến bây giờ hai người đều chưa ăn gì cả, cho nên vừa mới tỉnh dậy đã thấy đói bụng gần chết, cơ mà nhắc lại cũng kỳ quái, càng bị đói lâu, hai người lại càng thấy không quá đói bụng như mình nghĩ...

...

Mạc Vần là người quen cũ ở Illinois, lúc cuộc thi tình anh hệ viễn cổ diễn ra, hơn một nửa học viên học viện Illinois đều đến vây xem, bây giờ đến hệ cơ giáp thi đấu, bên trong nhóm học viên ngoài học viện lại xuất hiện tên của cậu lần nữa.

Nhìn tiểu vương tử nắm tay Mạc Vần dắt đi, những người khác không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không ngờ người bình thường hay dùng gương mặt lạnh tanh đối xử với người khác còn có một mặt ôn nhu như thế.

Những học viên học hệ bình thường khác có thể không biết chuyện Mạc Vần là phụ trợ sư, nhưng không có nghĩa là đám người hệ cơ giáp cũng không biết. Mạc Vần thật sự không ngờ bản thân mình lại có sức ảnh hưởng lớn đến mức độ này, lúc cậu vừa vào căng tin, đã suýt bị tình huống bên trong dọa lui ra ngoài.

Nguyên nhân là bất kể xếp hàng mua cơm, đang ăn cơm hay không ăn, khi vừa thấy Mạc Vần đi vào, hơn một nửa số người lập tức chú ý tới, cả hai con mắt cũng cứ dán chặt theo từng hành động của cậu.

“Mạc Vần đại thần!!!!”

Một câu này vừa hét lên, đã xém dọa sư phụ căng tin quăng luôn cái muôi trên tay, có điều nước canh trong muôi vẫn vì chuyện này mà sái ra ngoài hơn một nửa.

Sư phụ nhìn vị bạn học trước mặt, có chút xin lỗi nói: “Xin lỗi, vừa rồi cảm không chắc, cậu chờ một lát tôi lại mức thêm cho cậu một muôi.”

“Không cần không cần.” Người này vội vàng phát phát tay, bưng hộp cơm lên, nhấc chân xông vội ra ngoài: “Đại đại, ký cái tên được không? Tôi là fan đáng tin của cậu.”

Có lẽ đây chính là sức mạnh của thần tượng, thân là một phụ trợ sư lại miễn cưỡng chạy ra tốc độ của cơ giáp sư, đúng là không dễ dàng.

Mạc Vần rơi vào cảm nín không biết nói gì.

“Nhưng mà tôi không có bút ký tên.” Mạc Vần nhìn người trước mắt, xòe hai bàn tay ra hiệu mình chẳng có gì cả.

“Đại thần, tôi có, dùng của tôi này!” Người bên cạnh có ‘lòng tốt’ nhanh chóng chuyển qua một cây bút, sau đó thời gian cơm trưa bi thảm của Mạc Vần bắt đầu.

Mạc Vần cũng rất buồn bực, đã hai tiếng trôi qua rồi mà nhân số trong căng tin không hề giảm bớt trái lại càng lúc càng tăng, thiếu niên, các người không đi học sao?

“Không đi học không đi học, tôi tới đây để dự thi mà.” Một thanh niên quơ quơ tay, nhìn Mạc Văn cười ngây ngô.

Mạc Văn: “...” Tôi cũng đến dự thi nữa.

Không biết có phải có người đùa dai không, lúc xếp hàng đến cuối cùng lại có một nhóm nữ sinh vây lên, từng người từng người đều nhìn Mạc Văn cười tươi như hoa, không ngừng ‘Anh Mạc Văn ký tên cho em với’ ‘Anh Mạc Văn, em thật sự rất thích anh.’

Warner đen mặt tại chỗ.

Mạc Văn đoán được đây nhất định là trò đùa dai của Fibbi, đúng như dự đoán, sau khi các nữ sinh bị sắc mặt dọa người của Warner dọa tránh ra, Fibbi lập tức từ phía sau nhô đầu ra, chào hỏi cậu.

“Hi...”

Mạc Văn dở khóc dở cười, thấy Fibbi tươi cười rạng rỡ đẩy bạn học mình ra ngoài, sau đó mới le lưỡi một cái rồi ngồi xuống bên cạnh cậu.

Warner chưa gặp mặt Fibbi lần nào, cũng chưa từng nghe Mạc Văn nhắc đến, cho nên anh lập tức hờn dỗi tròng Mạc Văn, tỏ vẻ nếu em không giải thích thì sẽ không giảng hòa với em.

Mạc Văn cười tủm tỉm, giới thiệu: “Đây là cô em gái nuôi em nhận ở Illinois, em ấy tên là Fibbi.”

Mạc Văn lại quay đầu nhìn Fibbi, chỉ chỉ Warner: “Đây là Warner, em cũng biết rồi đó.”

Fibbi gật gật đầu, nháy mắt với Mạc Văn, không tiếng động mà há mồm dùng khẩu hình nói: “Em, hiểu.”

Warner vừa nghe thấy đối phương nói biết đến sự tồn tại của mình, lúc này sắc mặt mới tốt hơn đôi chút, nhưng vẫn vươn tay nắm tay Mạc Văn làm như cố ý lại vô ý triển lãm chiếc nhẫn trên tay cậu.

Fibbi suýt chút nữa đã bật cười tại chỗ, chỉ vì đã lâu chưa gặp mặt anh trai nên cô mới trêu đùa chút thôi, không ngờ lại khiến Warner tức giận như vậy.

Fibbi túm lấy quần áo của Mạc Văn, làm một thủ thế, ra hiệu mình muốn rút lui.

Mạc Văn gật gật đầu.

Vừa về tức xá, Warner đã lấy lý do tâm linh bị tổn thương, lần thứ hai đẩy ngã Mạc Văn.

Không biết có phải là ảo giác của Mạc Vần hay không mà mỗi khi nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cậu, tâm tình Warner sẽ tăng vọt hơn một chút, cuối cùng cậu không thể không đưa tay đặt trên lưng đối phương, như vậy, Warner sẽ không nhìn thấy nữa.

Cuộc sống không tiết tháo như vậy kéo dài chừng mấy ngày, mãi đến khi hai người Lambert và Amber nhìn thấy chút chuyện này giữa bọn họ.

Này phải bắt đầu nói từ chuyện Mạc Vần tin tưởng chất lượng khóa cửa của học viện.

Bình thường lúc khóa cửa, mọi người đều cẩn thận đẩy đẩy một cái xem có khóa chưa mới yên tâm rời đi, lúc Mạc Vần mới đến thì cũng làm vậy mấy lần, sau thì quen rồi thì cứ vào là trực tiếp khóa lại, nhưng cũng không kiểm tra nữa.

Chuyện sẽ không có gì nếu không có một ngày kia.

Lúc hai người Lambert và Amber tìm đến chỗ họ chơi, vừa muốn gõ cửa, nhưng khi vừa đụng nhẹ vào thì cửa đã hé mở ra.

Hai người Lambert nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, chẳng qua ngay sau đó hai người đã không hẹn mà cùng lộ ra một nụ cười xấu xa, rón ra rón rén đẩy cửa ra bước vào.

Lambert thật sự không có nghĩ nhiều gì đâu, anh ta và Amber chỉ đơn giản muốn đột nhiên xuất hiện dọa hai người Mạc Vần chút thôi, ai ngờ lại đụng phải tình huống lúng túng như thế.

Mạc Vần là kiểu người khắc chế, rất ít khi phát ra âm thanh lúc làm chuyện gì đó, cho nên trong phòng cơ bản chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Lambert lại hoàn toàn không có ý muốn đi sâu tìm hiểu tại sao nhịp thở của hai người bên trong lại dồn dập như vậy, bởi bình thường tình huống lúc bọn họ luyện tập một mỗi cũng giống thế, cộng thêm Lambert rất ít quen bạn trai, cho nên trong thời gian ngắn anh ta không có suy nghĩ theo phương diện kia, vì thế chỉ trơ mắt nhìn Amber đập cửa phòng ngủ ra.

Mạc Vần kinh ngạc quay đầu, lập tức nhìn thấy hai người đã hóa đá ngay tại cửa.

Sau đó hóa đá biến thành ba người.

Lực xung kích quá to lớn, thấy hai người trong phòng vẫn ôm nhau không tách ra, hai người bên ngoài cứng còng tại chỗ, ánh mắt bay loạn chung quanh.

Hai tên ngọc Lambert và Amber cứ thế mà đứng sững sờ tại cửa, nhìn chỗ khác cũng không phải mà nhìn vào trong càng không được.

Mãi đến tận lúc Warner xoay đầu lại nổi giận rống ra tiếng: “Cút ra ngoài!”

Lúc này hai người mới lấy lại tinh thần, sợ muốn tè ra quần mà một đường bò ra phòng khách, đến cửa phòng cũng quên đóng lại luôn.

Thật vất vả bò được lên ghế sa lông, Lambert và Amber nhìn nhau, trên mặt hai người đều có chút ửng đỏ.

51. Chương 51

Edit: Thủy Lưu Ly

Vội vội vàng vàng mặc quần áo tử tế, mặt Warner tối sầm đánh đuổi hai người không mời mà tới này. Sau khi bị Amber và Lambert nhìn thấy cảnh làm tình, mỗi lúc Mạc Vấn gặp lại hai người đều cảm thấy vô cùng lúng túng, kéo theo đó cũng giận lây Warner luôn.

Đã rất nhiều ngày Warner không có cơ hội thân thiết với Mạc Vấn, người yêu bên cạnh lại không được ăn, đây thật sự là một câu chuyện bi thương.

Nhớ tới vị trí đứng lúc đó của Amber và Lambert, trong lòng Warner lập tức chua như đổ nguyên thùng dấm. Cái góc độ kia, vừa vặn có thể thu toàn bộ phần lưng và mông của Mạc Mạc vào mắt, thật sự là... Không nhìn được!

Năm năm năm đắm, ánh mắt Warner không có ý tốt nhìn chằm chằm hai người phía trước.

Amber một bên làm vận động nóng người, một bên lại run rẩy run rẩy, cậu ta dùng vẻ mặt sắp khóc đến nơi nhìn Lambert: “Tớ cảm thấy lão đại muốn lấy hai chúng ta ra khai đao rồi, hiện tại tớ không cần quay đầu cũng biết cậu ấy đang có ý đồ dùng ánh mắt giết chết tớ.”

“Phí lời.” Lambert liếc Amber một cái: “Tầm mắt mãnh liệt như vậy, đến kẻ ngu cũng có thể phát hiện, đều do cậu, đang yên đang lành thì đá cửa làm cái gì.”

Amber há há miệng không nói nên lời, thật vất vả mới vượt thuận suy nghĩ trong đầu, cả người đều xù lông lên: “Bây giờ cậu mới oán tớ đá cửa, vậy lúc tớ đá cửa cậu đừng có xem chứ, chính cậu là người xem hằng say nhất còn gì.”

“Cậu...” Lambert hít vào một hơi thật sâu, cương chế đè nén ngọn lửa sắp bùng lên trong lòng: “Đừng nói mình tớ, cậu nên nhớ mình cũng xem chung với tớ chứ? Cậu xem không ít hơn tớ đâu!”

Hai người tranh đến chấp đi lại quên điều chỉnh âm lượng, trùng hợp lúc này Dick đang vừa dùng khăn

mặt lau mồ hôi vừa đi tới chỗ bọn họ, dùng ánh mắt hứng thú nhìn hai người: “Cái gì mà đá cửa, cái gì mà nhìn không ít?”

Trong nháy mắt Lambert và Amber như bị dội một chậu nước lạnh, cả người cũng bình tĩnh hơn nhiều.

“Chuyện này không liên quan đến cậu.” Hai người trăm miệng một lời nói.

Warner đứng sau lưng ba người, nghe vậy, sắc mặt chợt xanh chợt đỏ.

Gân xanh trên trán nổi bần bật, Warner gằn từng chữ từng chữ với ba người: “Nếu các cậu vẫn còn sức lực để nói chuyện như thế, vậy tiếp tục chạy cho tôi, ba mươi vòng, một vòng cũng không thể thiếu!”

Dick chỉ là một đứa nhỏ xui xẻo nằm cũng trúng đạn. Dick đưa tay sờ đuôi ngựa thắt bím của mình, vừa định giải thích, nhưng khóe mắt lại nhìn thấy hai người Lambert đã ngoan ngoãn làm theo, lập tức ngậm miệng lại, bước nhanh theo đuôi.

Dick cho rằng Lambert và Amber là tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Warner, sao ngờ được thật ra là do hai người kia cảm thấy chột dạ trong lòng mà thôi..

Đừng nói chạy ba mươi vòng, cho dù Warner có bảo họ đuổi theo chó, bọn họ cũng tuyệt không dám đuổi theo gà.

Vừa chạy, Amber vừa dùng cánh tay đung Lambert một cái, khiến đối phương tức giận thoáng nhìn: “Cậu làm gì thế?”

“Cậu cảm thấy ba mươi vòng này có giá trị không?” Amber cúi thấp đầu, nhỏ giọng hỏi.

“Tớ thấy cậu không chạy nổi nữa thì có?” Lambert chọc ghẹo.

“Cậu mới chạy không nổi nữa ấy.” Ambert tức giận không nhìn Lambert nữa, tăng nhanh tốc độ, vọt lên phía trước.

Lambert theo sau, một bên vừa chậm rãi chạy, một bên vừa cân nhắc lời nói của Ambert, suy nghĩ hồi lâu, trong đầu hiện lên hai chữ, giá trị!

Lúc còn sống được nhìn thấy bản hiện trường của Warner, quả thật không phải chỉ ‘tiêu hồn’ bình thường đâu, hơn nữa vóc người của Mạc Vấn...

Ngừng, không thể nghĩ tiếp nữa, vợ của bạn không thể động.

Trong thời gian Warner huấn luyện này, Mạc Vần vẫn làm tổ trong ký ức xá chơi Quang Nãi giết thời gian, đây không phải cậu cố ý không tham gia huấn luyện mà là do cậu vừa hiện thân đã lập tức bị người vây xem rồi.

Hiện tại Mạc Vần giống như một ngôi sao, còn là loại ngôi sao hàng hiệu hạng nhất, đi đến đây cũng bị người vây xem, ở Horst là như thế, đến Illinois cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Thở dài một hơi, Mạc Vần nằm dài trên đất, lúc này mới bao lâu chứ, nếu như có thể tốt nghiệp sớm thì tốt rồi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng vang, tại Mạc Vần giật giật, là Warner trở về.

Warner mang theo một tin tức trở về, là cuộc thi tình anh sẽ bắt đầu sớm hơn một tuần.

Sớm hơn một tuần, Mạc Vần hơi suy nghĩ, vậy không phải là ngày kia sao? Cậu có chút không xác định, lập tức hỏi Warner ngay.

“Đúng, ngày kia.” Warner gật đầu.

“Sao lại gấp như vậy?” Mạc Vần nhíu nhíu mày, từ lúc tới Illinois đến nay mới gần một tuần thôi.

Warner suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nghe nói năm nay có tăng thêm môn thi, có lẽ là không có thời gian.”

Mạc Vần bỗng nhiên tỉnh ngộ, gật gù không nói gì nữa.

Bình tới tướng đồ nước đến đất ngăn, cuộc thi vòng loại trong học viện đều đã vượt qua rồi, cũng không thể lật thuyền trong cuộc thi tình anh này được.

Warner lại gần, gối đầu trên bả vai Mạc Vần, thỉnh thoảng cọ cọ, đây là biểu hiện lúc anh làm nũng.

Mạc Vần sợ nhất là chiêu này của Warner, anh đẹp trai bình thường mặt lạnh lại dán cậu bán manh, cậu có thể thờ ơ không động lòng sao?

Kéo mặt Warner lại đây, Mạc Vần cho anh một nụ hôn sâu.

Sau những lần tiếp xúc âm khoảng cách (*khư khư* =)) giữa hai người càng lúc càng nhiều, tiết tháo hiếm hoi còn sót lại của Mạc Vần cũng dần dần biến mất, tư thế kích thích gì cũng đã dùng qua, còn thiếu mấy nụ hôn nồng nhiệt này à.

Hôn xong, Warner ôm chặt Mạc Vấn, ghé bên tai cậu rầm rì: “Mạc Mạc, anh khó chịu.”

“Kim nén.” Mạc Vấn bình tĩnh đáp.

Warner oan ức: “Nhịn không được.” Nói xong nhanh nhẹn cầm tay Mạc Vấn thả lên nơi nào đó của mình.

Mạc Vấn chạm một cái, nhất thời cảm nín không biết nói gì, chỉ là một cái hôn thôi, vậy mà đã chào cờ rồi.

Mạc Vấn vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện xảy ra mấy ngày trước, cho nên cậu chỉ chịu dùng tay giúp Warner giải quyết vấn đề. Warner cầu nửa ngày không có kết quả, không thể làm gì khác là lui mà cầu việc khác.

Warner âm thầm nhớ thêm một bút cho hai người Lambert. Thích xông vào phòng ngủ của người khác phỏng, huấn luyện tăng gấp đôi.

Cũng vì thế mà hai ngày sau đó Lambert và Amber luôn sống trong nước sôi lửa bỏng. Theo lý thuyết cuộc thi tình anh nên bắt đầu càng muộn càng tốt, thế nhưng dưới cường độ huấn luyện cao này, hai người bọn họ lại vô cùng chờ mong ngày thi đến.

Bởi vì dù thi đấu có gian nan thế nào đi nữa thì cũng không thể biến thái giống hiện tại được.

Dưới sự chờ mong nóng bỏng của hai người, cuộc thi tình anh cuối cùng cũng bắt đầu.

Ghép đôi trong cuộc thi tình anh không khác mấy cuộc thi vòng loại trong học viện, chỉ có điều trong cuộc thi tình anh thì mỗi ngày chỉ có một trận, sẽ không xuất hiện tình huống một ngày ghép đôi thi đấu hai lần.

“00589.” Lambert sờ sờ cằm, quay đầu nhìn Warner: “Cậu có biết là ai không?”

“Không rõ lắm.” Warner đáp: “Không có tư liệu của bọn họ.”

Nghe đến đó, Amber toét miệng cười cười, vỗ tay chúc mừng với Dick: “Rất cuộc cũng có lúc chúng là gặp may.”

Đúng, gặp may. Cuộc thi tình anh không giống cuộc thi vòng loại trong học viện, gần như trình độ mỗi đoàn đội đều không thua mấy người Ronald, cho nên bọn họ mới sớm thu thập tư liệu của đối thủ.

Trình độ của những đoàn đội được điều tra đều là số một số hai, còn số đoàn đội còn lại, đại khái là dựa vào vận may mà tiến vào.

Đứng trên sân, lúc Warner thân thiện bắt tay đoàn trưởng đoàn đội đối phương, cũng là lúc thi đấu được tuyên bố bắt đầu. Anh chú ý tới tay của đối phương có hơi ẩm, có lẽ vì căng thẳng mà toát mồ hôi.

Warner suy đoán không sai, hiện tại, trong lòng vị đoàn trưởng này đang âm thầm kêu khổ, đừng ai không đừng lại đừng phải đoàn đội Warner, đúng là đời đen như chó mực.

Bởi vì dựa vào vận may mà một đường giết vào đây, cho nên vị đoàn trưởng này vô cùng cẩn thận, gần như video tác chiến của mỗi đoàn đội đều xem, cũng vì thế mà gã sẽ không coi thường vì năm ngoái đoàn đội Warner không tiến vào cuộc thi tỉnh anh.

Đây đâu phải là hắc mã trong thi đấu, đây rõ ràng là xe bay, còn là loại có tốc độ rất nhanh.

Gã xoa xoa mồ hôi trên trán, bình ổn tâm tình một hồi, mới mang theo cảm xúc bi thương vào cơ giáp.

Nhìn thấy hai bên bày ra trạng thái sẵn sàng đón địch, trọng tài tuyên bố cuộc thi bắt đầu.

Hai ngày nay, hai người Lambert và Amber vẫn luôn khổ sở giãy dụa trong khi huấn luyện, vì thế khi vừa mở màn đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà nhào đến, ý đồ muốn cho đám tay mơ trước mặt này đẹp mặt.

Khí thế của bọn họ hoàn toàn bùng nổ, lúc nhào vào đoàn đội đối phương như sói lọt vào bầy cừu, dọa đám cừu bé nhỏ sợ hãi vừa kêu vừa chạy tản ra bốn phía.

Cơ giáp của Lambert là kiểu cơ giáp hạng nặng, hoàn toàn có thể vừa đến đã đánh bay một người, cộng thêm Amber đi trước mở đường, cho nên anh ta chỉ cần theo sau lưng, nhìn thấy ai không hợp mắt thì phối hợp cho một đám là được.

Hiện tại hai người bọn họ hợp tác vô cùng ăn ý, có lẽ vì cùng chảy nước mắt chịu đựng nước sôi lửa bỏng cho nên quan hệ còn hòa hợp hơn trước nhiều. Nếu như nói trước đây họ là anh em, vậy bây giờ chính là tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần sịp.

Đừng tưởng rằng là anh em thì có thể mặc chung sịp, rất mất vệ sinh đó, cho nên trong lòng rất nhiều người vẫn để ý mấy chuyện này.

Không mặc quần lót của tui, chúng ta vẫn là anh em tốt!

Tốc độ tán loạn của đối diện thật sự quá nhanh, Mạc Vãn còn chưa kịp ra tay, Lambert đã giống hệt chó chặn cừu mà ngăn cản đám người kia oa oa gọi dậy.

Đoàn trưởng đối diện tức giận điên cuồng hét lên: “Không phải các cậu cũng có cơ giáp sao? Quay đầu làm thịt bọn họ đi! Chạy cái gì mà chạy, chạy thì có thể thắng lợi sao?”

Vừa mới dứt lời, một âm thanh yếu ớt vang lên: “Nhưng mà trừ tôi ra, các cậu đều đang chạy mà.”

Người nói chuyện là phụ trợ sư đối diện, bởi vì bên Warner không có người để ý hắn, cho nên hắn mới có thể đứng trong góc nhìn đồng đội điên cuồng chạy trốn mà không có gì để nói.

“Tôi, không phải tôi thấy bọn họ đang chạy sao, nếu chỉ mình tôi quay đầu đánh trả bên kia thì cả cục sẽ thất bại.” Khí thế đoàn trưởng yếu đi, giải thích thay cho mình.

“Nhưng mà đoàn trưởng, tôi nhìn thấy do cậu chạy trước nên tôi mới chạy theo mà.” Người bên cạnh không chút lưu tình mà vạch trần bộ mặt thật của đoàn trưởng.

Đoàn trưởng: “...”

Thực sự là một đám nhãi ranh không có mắt nhìn, lần này gã nên làm gì mới tìm được bậc thang đây, làm người không thể không khéo đưa đẩy như vậy được, thật không biết điều.

Gã hít vào một hơi thật sâu, đột nhiên rống lớn một tiếng: “Hiện tại lập tức xoay người, xông hết lên cho tôi!”

Lambert đang khổ cực đuổi theo, vừa thấy đám người kia bỗng nhiên chạy trở về, bị họ dọa hết hồn, có điều lại lập tức liên hợp với Amber, một người một chân, quét ngang, đá ngã một mảnh.

“Ai u.” Một chiếc cơ giáp bị đánh đổ, tìm đoàn trưởng kêu rên: “Đoàn trưởng, tôi không xong rồi, mau mau giúp tôi với.”

“Cậu tới đây để xiếc khỉ hả?” Đoàn trưởng mắng một câu, nhìn thấy người kia còn nằm trên đất giả làm người bệnh, lập tức lại chỗ hắn cho một đá: “Mau ngồi dậy đi.”

Khán giả vây xem trận đấu đều bị tình huống bất ngờ này chọc cười vui vẻ.

Ngoài sân thì cười đến hài lòng, nhưng trong lòng đoàn trưởng lại hơi đắng chát, mọi người được vào cuộc thi tinh anh, bất kể có bằng vận may hay không cũng phải có chút chân tài thật học, chẳng qua chút chân tài thật học này khi đụng phải đoàn đội Warner thì không khác gì lấy trứng chọi đá. Từ lúc bắt đầu, ý chí chiến đấu của bọn họ đã không có, bây giờ cũng chỉ đang tự mình giận mình mà thôi.

Cũng may vẫn còn một trận nữa, không cần tiếp tục đụng phải đoàn đội Warner.

52. Chương 52

Edit: Thủy Lưu Ly

Dự định của vị đoàn trưởng này vô cùng sáng suốt, sau khi cảm thấy không đánh lại đoàn đội Warner, gã dứt khoát không cố gắng nhào lên, cho nên rất nhanh đã thua cuộc.

Tại sao cảm thấy đánh không lại thì trực tiếp từ bỏ? Bởi vì thực lực của Mạc Vãn đã bị lộ gần hết trên internet rồi, hơn nữa thực lực của vị đoàn trưởng kia cũng không quá xuất sắc, cho nên khi đối mặt với ngọn núi lớn như mấy người Mạc Vãn, không thể không đơn giản tự tiện cho qua.

Nếu như gặp phải những đoàn đội khác thì có khi gã còn có thể lấy can đảm khiêu chiến một phen, nhưng khiêu chiến đại thần Bóng Dáng là thật sự không thể, không thấy kết cục của Túy Ngọa Hồng Trần và ‘Đạo nhân kể chuyện’ sao, trước đây hai người họ cũng là đại thần, hiện tại thì đến mặt mũi cũng không dám lộ ra.

Cuối cùng Mạc Vãn và mấy người Warner cứ như vậy mà ung dung bắt được điểm đầu tiên trong cuộc thi tình anh.

Lúc ra khỏi sân đấu, Amber nhìn quanh một hồi: “Không biết Ronald ở sân nào, nếu không chúng ta đi xem thử xem?”

Mạc Vãn vừa định đồng ý, đã nghe thấy tiếng Ronald từ đằng xa: “Uổng công tôi cố ý đến xem các cậu thi đấu, mà các cậu lại kết thúc nhanh hơn chúng tôi.”

Amber đứng thẳng lưng nhìn Ronald: “Ý cậu là thực lực của chúng tôi không bằng mấy cậu à?”

Ronald trợn to hai mắt, liên tục xua tay ra hiệu mình không có ý này, nòi này hán không gánh nổi đâu.

“Ý của tôi là chúng tôi gặp trúng đội newbie nên thắng rất nhanh, không ngờ các cậu cũng tình cờ gặp phải newbie.” Ronald giải thích.

Lúc này Amber mới nở nụ cười, nghĩ đến newbie cậu ta đã vui vẻ, có gặp nhiều hơn nữa cậu ta cũng không chê phiền.

Mới vừa kết thúc thi đấu, thể lực của mọi người không tránh khỏi có hơi tiêu hao, hai đoàn đội dứt khoát kết phường cùng đến căng tin ăn bữa cơm. Bọn họ đã từng thi đấu với nhau nên cũng hiểu rõ thực lực của đối phương, vừa ăn Ronald vừa lăm bầm lầu bầu: “Tôi đột nhiên có một loại linh cảm không lành.”

Câu này vừa dứt, đồng đội bên cạnh đã lập tức che miệng hán lại, nhưng động tác vẫn chậm một bước, Ronald đã nói hết lời muốn nói rồi.

“Cậu không biết miệng cậu là miệng quạ đen à!” Yulaier, cũng chính là phụ trợ sư đoàn đội Ronald, tức giận nhìn Ronald: “Biết rõ hể cậu nói gở là tám chín phần mười sẽ linh nghiệm mà cứ hay nói.”

Bị bốn đồng đội khác tức giận trừng mắt, Ronald để đũa xuống, lựa chọn đầu hàng, chỉ thấy hần giờ hai tay lên nói: “Tôi không nói nữa, không nói còn không được sao?”

Đây là lần đầu tiên Mạc Vãn nhìn thấy cảnh tượng này, cậu hơi ngạc nhiên nhìn Ronald một cái, sau đó mới quay đầu đi dò hỏi đồng đội của Ronald: “Sao mọi người không cho anh ta nói chuyện vậy?”

Mặt Yulaier đỏ ửng, giảm thấp âm lượng: “Đại thần, có phải cậu cảm thấy vừa rồi tôi quá hung dữ không?”

“Không có.” Mạc Vãn phủ nhận.

Yulaier ngượng ngùng cười: “Bởi vì lời của lão đại tốt không linh, xấu lại linh. Lúc trước khi gặp đoàn đội Claude, cậu ta đã nói một câu ‘Tôi có một loại dự cảm không lành.’”

Mạc Vãn: “...”

Nhìn trời, chuyện ngu xuẩn như vậy hình như cậu cũng từng làm một lần.

Mấy người Ronald thấy cậu nhìn trời không nhúc nhích, còn tưởng rằng trên đó có thứ gì hấp dẫn, cũng ngẩng đầu nhìn theo.

Nhìn hồi lâu cũng không thấy gì khác thường, Ronald lên tiếng hỏi: “Cậu đang nhìn cái gì thế?”

“Nhìn thời thanh xuân đã qua của tôi.” Mạc Vãn bí hiểm trả lời.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều không thể hiểu nổi kiểu kể chuyện cười lạnh này, chỉ có Warner là giật giật khóe môi, lập tức dùng tay che giấu ý cười đã không đè nén được.

Tuy vậy Mạc Vãn vẫn ôm tâm tình nghi vấn với cái miệng quạ đen của Ronald, bởi vì chuyện như vậy thường thường chỉ là trùng hợp mà thôi, không thể nói là chuẩn được.

Mãi đến tận lúc đi vào sân thi tài ngày ấy, nhìn đoàn đội Ronald đã ở sẵn bên trong ngẩng đầu nhìn kỹ bọn họ, Mạc Vãn hơi hơi không biết nói gì.

Nói thật, tuy rằng thực lực của đoàn đội Ronald không tệ lắm, nhưng so với bên Mạc Vãn thì vẫn kém một chút, không nói đến chuyện chênh lệch giữa các cơ giáp sư, chỉ riêng bên phụ trợ sư đã cách xa nhau một đoạn dài. Ronald nói hần có linh cảm không lành, đụng đến Mạc Vãn thì câu nói này cũng xem như ứng nghiệm.

Giờ khắc này, trong lòng Ronald vô cùng tan vỡ, nếu Mạc Vãn chỉ là phụ trợ sư bình thường thì hắn sẽ không sợ đâu, chỉ là sau khi hắn nghe Yulaier phổ cập giáo dục, biết năng lực phụ trợ của đối phương là hoàn toàn, tuyệt đối áp chế kẻ địch, nếu không đã không nhận được giấy chứng nhận tư cách phụ trợ đỉnh cấp.

Biểu hiện của Ronald trở nên nghiêm túc, tuy rằng thấy áp lực như núi nhưng hắn không thể để lộ loại tâm tình này ra được, bởi vì hắn là đoàn trưởng, nếu như hắn loạn trước, vậy đồng đội của hắn sao còn ý chí thi đấu đây.

Cẩn rằng một cái, Ronald nói với đồng đội: “Toàn lực không chế Amber, Amber nằm, chúng ta thắng, Amber không nằm, chúng ta sẽ thua. Nếu như đánh lên chưa thành công, lập tức phân tán dời mục tiêu.”

“Đã rõ.” Âm thanh của đồng đội vang vọng trong cơ giáp.

Thi đấu bắt đầu, Ronald đỏ mắt giết tới. Hắn giơ tay, khí thể bàng bạc, bốn cơ giáp phá tan đội hình của mấy người Lambert, Dick, năm năm đám đồng thời dùng sức đánh về phía Amber.

“Rống!”

Âm thanh gào thét quanh quẩn trong sân, loại âm lượng dùng hết sức mới phát ra này khiến tinh thần Mạc Vãn chấn động.

Không thể mất tập trung, Mạc Vãn nhắc nhở chính mình, loại lực lượng này một khi bị đánh trúng, đừng nói cơ giáp, ngay cả chính Amber cũng có khả năng bị thương.

Hiện tại chiêu Giang Trục Nguyệt Thiên không có công dụng, bởi vì năm đám của mấy người Ronald đã sắp lại gần Amber. Trong game, tình huống này sẽ được phán định là đã sử dụng skill, cho nên dù có thi triển Giang Trục Nguyệt Thiên thì cũng không thể khiến mấy cú đâm kia thu hồi được.

Mạc Vãn nhanh chóng suy nghĩ, mắt thấy Amber sắp bị đối phương đánh bay.

“Tiểu Ngạo Quang Âm.”

Cứ cân nhắc mãi, Mạc Vãn vẫn quyết định dùng skill này.

Tiểu Ngạo Quang Âm là một thần kỹ, nó đã từng được Mạc Vãn sử dụng để cứu vãn mạng nhỏ của Dick trong thế giới giả thuyết, thế nhưng trước mắt skill này lại không có quá nhiều tác dụng.

Đúng, Tiểu Ngạo Quang Âm vừa ra, ngoài phạm vi âm vực không thể tạo thành tổn thương cho người trong âm vực, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, trước sau trái phải quanh Amber đều là người của Ronald, cho nên âm vực không thể tách bọn họ ra mà đơn độc chống đỡ cho Amber được. Hơn nữa phạm vi của âm vực

là cố định, không thể tùy ý theo ý muốn của Mạc Vần mà thay đổi.

Thật là thành cũng âm vực, bại cũng âm vực, nhưng đây là skill giảm thương duy nhất của Mạc Vần, nếu đồng đội ở trong phạm vi âm vực thì sẽ được giảm thương 40%.

Đồng đội đúng lúc xử lý xong một cơ giáp giúp Amber, nhưng lại không kịp ngăn cản ba người khác. Amber nhanh chóng bày ra tư thế phòng ngự, mạnh mẽ đỡ lấy nắm đấm của ba người Ronald.

Theo lý thuyết thì cho dù chỉ bằng sức lực của ba người cũng đủ khiến cơ giáp của Amber vô dụng một nửa, thế nhưng sau khi Amber hoạt động cơ giáp, mới phát hiện vị trí bị đả kích chỉ có một phần, nhìn thì tổn thương vô cùng khủng bố, nhưng không nghiêm trọng đến mất đi năng lực hành động như trong tưởng tượng.

Lúc này Amber mới để ý thấy dưới chân có một vòng sáng.

“Không dùng sức sao? Sao cậu ta không có chuyện gì thế!” Ronald gấp đến mức đập thẳng tay xuống đài điều khiển. Cảm giác tồn tại của Mạc Vần quá mạnh, chỉ có ‘giết chết’ một cơ giáp sư thì bọn họ mới có cơ hội thắng lợi.

“Bọn tôi dùng toàn lực.” Đồng đội Ronald giải thích.

“Sao có thể.” Ronald không dám tin, sức lực của bọn họ mạnh bao nhiêu, hấn rất rõ, cho dù chỉ có hai người ra tay, nhưng hấn cũng tin sẽ khiến Amber không dễ chịu.

Trong đầu đột nhiên xẹt qua một tia sáng, hấn oán hận mắng một câu: “Đệt, Mạc Vần có giảm thương!”

“Mạc Vần, làm tốt lắm!” Amber vui sướng nói.

Mạc Vần cười cười, không nói gì, lại một vòng sáng rơi xuống, chỉ là mục tiêu lần này là mấy người Ronald.

“Tiến lên!” Warner lên tiếng.

Mất thấy mấy cơ giáp lấy Wanrer cầm đầu xông tới, Ronald lộn ngược ra sau, nhảy khỏi phạm vi âm vực Giang Trục Nguyệt Thiên.

“Nhanh nhẹn một chút, mau chạy ra đây.” Sau khi Ronald đứng vững, lập tức ra chỉ thị.

Thấy đối thủ rời khỏi phạm vi Giang Trục Nguyệt Thiên, Mạc Vần không nhanh không chậm phóng thêm một vòng sáng nữa.

“Mẹ kiếp, lần trước không có khó chơi như vậy mà.” Ronald chạy vội, đây là bản thăng cấp của skill à?

Bất kể bọn họ chạy đến đâu, đều có vòng sáng chụp xuống, hơn nữa đây là nơi so tài lại không phải phổ lớn trống trải, cho nên sớm muộn gì cũng có lúc hết đường chạy thoát.

Đầu tiên là xuất hiện skill giảm thương, sau đó là skill chạy không thoát, Ronald vỗ đùi: “Tôi hoàn toàn không ngờ lúc trước Mạc Vãn vẫn còn để lại lá bài chưa lật.”

Hiện tại Ronald hối hận không kịp, lần luận bàn trước hẳn cho rằng mình đã nhìn thấu toàn bộ skill của Mạc Vãn, lại không ngờ đó chỉ là một điểm nhỏ của tảng băng chìm.

Bị người đề xuống đất đánh đến đánh đi, bị thương trong lòng Ronald chảy ngược thành sông.

Tui sẽ không bao giờ tùy tiện nói ‘Tôi có một loại linh cảm không lành’ nữa.

Sau khi kết quả thi đấu của hai đoàn đội xuất hiện, đoàn đội của Warner dần được quan tâm nhiều hơn. Theo đó, khi video đoàn đội Ronald bị áp chế toàn diện được đăng trên internet, cũng khiến chúng học viên không ngừng thảo luận.

Mỗi học viện đều có diễn đàn của chính mình, có thể thông qua mã số học viên mà đăng ký, cho nên người ngoài học viện không thể nhìn, lại càng không thể bình luận.

Cũng không biết ai đã quay lại video ở học viện Illinois, sau đó đăng trên diễn đàn học viện Horst. Phần lớn người trong học viện đều đến xem đoàn đội Ronald cũng là vì thực lực của họ vô cùng mạnh mẽ, rất nhiều người suy đoán nếu Warner đụng phải Ronald hẳn sẽ là một hồi khổ chiến đáng xem, nhưng không ngờ thực tế lại cho bọn họ biết thực lực của hai đoàn đội lại chênh lệch lớn như thế.

“Lừa người khác chứ gì, tôi không tin.” Chúng học viên xem xong video, trợn to hai mắt.

Vừa bắt đầu đoàn đội Ronald chiếm hết ưu thế, nhưng khi skill của Mạc Vãn vừa ra, trong nháy mắt tình thế toàn trường đã hoàn toàn xoay ngược lại

Hóa ra là đại thần Mạc Vãn, rất nhiều người thấy thoải mái hẳn, chênh lệch giữ phụ trợ sư hai bên quá xa, xuất hiện kết quả như thế này cũng là chuyện bình thường.

Một ít người có ý đồ bắt đầu ôm Mạc Vãn giẫm Warner, không ngừng phun bày trên diễn đàn, nói nếu không có Mạc Vãn thì năm nay Warner vẫn sẽ bị cánh cửa cuộc thi tình anh đóng sầm trước mặt như cũ.

Lúc này Warner đang gửi tin nhắn về cho mẹ mình, quay đầu vừa thấy Mạc Vãn đang nhìn Quang Nãi, cũng vươn tay kéo Quang Nãi của cậu lại đây.

Vừa xem anh đã biết những người này có ý đồ gì. Warner trả lại Quang Nãi cho Mạc Vấn, bình tĩnh nói: “Không cần để ý bọn họ làm gì, chúng ta tự biết đây là chiến thuật là được.”

Không sai, đây là Warner đã quy định trước, dưới tình huống thực lực của đối phương tương đương bên mình, sẽ để đối phương lên trước, còn phía bên mình thì phòng ngự trước, tấn công sau.

Nghe thì có vẻ không được hay ho cho lắm, nhưng đây là chiến thuật ổn thỏa nhất, trừ việc thực lực của đối phương không lọt vào mắt, thì không có bất cứ ai muốn vừa mở màn đã liều chết xông lên.

Trừ khi bị ép không thể không lên.

Vừa mở màn thì có vẻ Ronald rất trâu bò, nhưng sự thật là bị ép đến mức đập nổi dìm thuyền, liều chết đến cùng, cũng vì lúc thi đấu còn chưa bắt đầu, Mạc Vấn đã cho hắn áp lực vô cùng lớn.

Trong trường hợp này nếu vừa mở màn đã giết chết một người của đối thủ thì có lẽ sẽ thắng được, nhưng cũng có nghĩa, càng kéo dài thời gian, thì tỷ lệ thua sẽ càng lớn.

Suy nghĩ của Ronald rất đúng, chẳng qua Warner không ngại kéo dài thời gian, còn thời gian phóng skill của Mạc Vấn lại rất nhanh, không cần lo sẽ bị ‘kẹt’ ở thời điểm mấu chốt, cho nên bình thường anh mới quyết định lấy bị động làm chiến thuật.

“Nhưng kiểu nói chuyện của bọn họ rất đáng giận.” Mạc Vấn không hiểu: “Đều là cùng một học viện mà, không phải sao?”

“Cũng là do cùng học viện mới như thế.” Warner lại gần hôn lên mí mắt của Mạc Vấn: “Bọn họ chỉ đang ghen tỵ anh mà thôi,”

Mạc Vấn nhìn Quang Nãi, thuận miệng hỏi một câu: “Ghen tỵ anh cái gì?”

Lời vừa hỏi ra miệng, Mạc Vấn lập tức hận không thể nuốt lại vô bụng, lấy trực giác của cậu mà xem, Warner tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội trêu chọc cậu này.

“Ghen tỵ anh có em~.” Warner chớp chớp mắt xanh với Mạc Vấn.

Quả nhiên...

Mạc Vấn quay đầu sang chỗ khác, coi như Warner chưa từng nói gì cả.

Warner thả Quang Nãi qua một bên, dán người lại: “Anh nói thật, bọn họ thấy quan hệ chúng ta rất tốt nên muốn châm ngòi ly gián chúng ta, nếu như giữa chúng ta có mâu thuẫn thì không phải sẽ khiến năng

lực phát huy không ổn định sao?”

Nghe cũng rất có lý, Mạc Vấn nghĩ nghĩ, thấy đúng là có chuyện như thế. Trong học viện không phải còn mấy đoàn đội dự thi khác sao, không chừng là do một trong số bọn họ đang quật gió thổi lửa.

“Ai, nhân tính.” Mạc Vấn lắc lắc đầu, cảm thán một câu.

“Đừng để ý đến bọn họ nữa. Chúng ta sắp kết hôn rồi, đến lúc đó, mọi chuyện sẽ đầu vào đó thôi.” Warner lại hôn Mạc Vấn một cái.

Mạc Vấn nghe vậy, cuối cùng cũng gật gật đầu, nhưng lập tức phản ứng lại: “Ai muốn đính hôn với anh, sao em không biết.”

Warner cũng ‘kinh hãi’: “Em đã nhận nhẫn của anh, lại không muốn đính hôn với anh sao.” Nói xong, anh nhìn Mạc Vấn lên án, giống như Mạc Vấn là một tên lừa giỡn lưu manh xong rồi bỏ chạy vậy.

“Anh thấy em mỗi ngày đều đeo nó trên tay, còn tưởng rằng em cũng giống anh, không thể chờ đợi được nữa.”

Mạc Vấn: “...”

Cái gì quý vậy! Tui chỉ nghĩ chiếc nhẫn này là một món quà bình thường thôi.

Có lẽ khiếp sợ trên mặt Mạc Vấn quá rõ ràng, Warner cẩn thận quan sát một hồi, phát hiện cậu không phải giả ngu, mới mở miệng nói: “Em không biết ý nghĩ tượng trưng của nhẫn?”

“Ý nghĩa gì?” Mạc Vấn liếm liếm đôi môi khô khốc.

Đương nhiên cậu biết ý nghĩa của nhẫn, trao nhẫn trong hôn lễ, có người nào không biết, nhưng cũng có rất nhiều người xem nó là một món đồ trang sức bình thường tặng bạn gái hoặc là bạn bè.

Ngay cả lúc trước Mạc Tri cũng kéo bạn bè của con bé, mỗi người mua một chiếc đeo chơi đấy thôi.

Với lại Mạc Vấn không thấy Warner đeo một chiếc khác, cho nên chỉ nghĩ đây là lễ vật trao tình đôi phương tặng mình. Chẳng lẽ trong đó có Càn Khôn khác?

Warner nhìn sâu vào mắt Mạc Vấn, chân thành nói: “Nếu một người đã nhận lấy chiếc nhẫn mà bạn trai đưa thì chứng tỏ người này đồng ý đính hôn với đối phương, cả đời không rời không bỏ.”

Em lớn tuổi hơn anh, cho nên anh không thể gạt em như vậy, Mạc Vãn trừng Warner. Chàng trai, được lắm, lúc trước khi đưa nhẫn, anh không hề nói đến một chữ nào liên quan đến chuyện đính hôn, anh xác định không phải cố ý hớ em chứ?

Warner vô tội nhìn lại, anh thật sự không biết Mạc Vãn không biết rõ chuyện này, nếu không sao lúc trước anh lại do dự lâu như vậy.

“Nếu như không tin em có thể dùng Quang Nãi tra cứu thử xem.”

hết chương 52

53. Chương 53

Edit: Thủy Lưu Ly

Cuối cùng Mạc Vãn cũng thật sự dùng Quang Nãi tra thử, cậu không tin trong tình huống đưa nhẫn mà không mở miệng gì là đại biểu cho ý tứ ‘Anh/em muốn kết hôn với em/anh’.

Nhưng kết quả tìm kiếm lại đúng là như vậy, trong tương lai không có ai đeo nhẫn vì cảm thấy mới mẻ đẹp đẽ cả, đưa nhẫn cho người yêu, là một lời cầu hôn không tiếng động.

Khó trách lại đặt làm kích cỡ ngón đeo nhẫn, bởi nếu đeo nhẫn vào ngón giữa thì có thể không phải là ý muốn cầu hôn.

Đều do khác biệt văn hóa gây họa cả, cũng vì thế mà Mạc Vãn chưa kịp chuẩn bị, đã được thông báo sắp phải đính hôn.

“Quá nhanh.” Mạc Vãn nhú mày, trong lòng có hơi chần chờ.

Đối với chuyện đại sự cả đời này, Mạc Vãn có thể xem là kiểu đàn ông bảo thủ điển hình của Hoa quốc. Mới yêu đương không bao lâu đã kết hôn khiến cậu cảm thấy tiến độ quá nhanh, bởi sau khi đính hôn thì chứng tỏ hai người sắp kết hôn, cũng có nghĩa là hai người sẽ chính thức trói chặt vào nhau, có trách nhiệm, nghĩa vụ với nhau.

Mạc Vãn còn muốn chờ một thời gian, để xem Warner có phải là người thích hợp với bản thân không. Tuy rằng Mạc Vãn thích Warner, thái độ yêu đương cũng rất chân thành, nhưng vẫn cảm thấy tốc độ thế này có hơi nhanh.

Bởi vì kết hôn không phải là chuyện đơn giản như vậy, không phải chỉ quan sát nhân phẩm của đối phương,

còn phải xem tình cảm của đối phương là lâu dài hay chóng vánh, trừ điểm này ra, cũng phải xem thử trong cuộc sống hai người sau này, đối phương có thể hòa bình sống chung với mình không nữa.

Trước đây Mạc Văn có nghe nói, có nhiều cặp đôi, trước khi kết hôn thì vui vẻ, hạnh phúc, quần quýt lấy nhau, nhưng sau khi kết hôn thì mỗi ngày đều cãi nhau, người vợ còn hay về nhà mẹ đẻ nhiều lần. Còn nguyên nhân thì do người vợ có bệnh thích sạch sẽ, mà người chồng lại hay mang bít tất nhiều ngày không thay đổi.

Cho nên khảo sát nếp sống người yêu cũng vô cùng quan trọng, đừng vừa ắm đầu đã kích động đi đăng ký kết hôn, trải qua thời gian mới hối hận không kịp.

Với lại yêu cầu đối với người cần kết hôn cùng và người yêu là không giống nhau, ít nhất, Mạc Văn cảm thấy hai người không giống.

Lúc yêu nhau chỉ cần đối phương dễ nhìn, hợp rơ là được, còn có phải là loại người có mới nới cũ hay không thì phải xem giá trị may mắn của bản thân. Bạn có thể lựa chọn yêu một người khi chỉ biết giá trị nhan mà không biết tính cách của đối phương, nhưng tuyệt đối sẽ không nói nhất định muốn kết hôn với người đó.

Trừ khi bị giá trị nhan rất cao của đối phương mê muội, choáng váng đầu óc.

Mạc Văn ôm thái độ chân thành nói chuyện với Warner. Cảm giác của cậu với anh rất tốt, nhưng tiến độ quá nhanh luôn khiến lòng cậu không chắc chắn, cho nên cậu vẫn chú ý tùy duyên hơn.

Phải trải qua một thời gian dài ở chung, mọi người đều yêu thích lẫn nhau, thì sau đó mới có thể bước vào giai đoạn kế tiếp —— đính hôn.

Hiện tại, Mạc Văn đang đối mặt với một vấn đề như vậy.

(Bạn trai có giá trị nhan cao vừa kết giao với tôi không lâu đã muốn đính hôn với tôi. Tôi phải làm cách nào để uyển chuyển nhắc nhở đối phương hiện tại còn quá sớm?) Gõ xong, lại dò xem có sai lầm chỗ nào không, Mạc Văn mới ấn một cái trên màn hình, đăng lên mạng, sau đó ngồi chờ những người bạn trên mạng trả lời lại.

Có lẽ không phải là chủ đề liên quan đến những tin tức Hot hiện nay, cho nên người vào xem cũng ít ỏi không có mấy, phải vất vả lắm mới có một người xuất hiện.

Lầu 1: Lúc hấn đưa nhẫn thì từ chối không phải được rồi sao? Hấn có thể ép lâu chủ nhận được à.

Đúng đấy, người này nói rất đúng, cầu hôn nhất định sẽ đưa nhẫn, lúc đó từ chối thì không có vấn đề gì, nhưng mà cậu đã đeo chườm mấy ngày rồi.

Mạc Vần phiền muộn một hồi, trả lời: Bởi vì nguyên nhân đặc thù nên đã nhận nhần, cho nên hiện tại mới không biết phải xử lý thế nào mới không làm đối phương tổn thương.

Cài này không trả lời còn đỡ, vừa trả lời, không tới mười phút, người nhần lại bắt đầu tăng lên.

Lầu 2: Oimeoi, nhìn thấy một nam cận bã, không muốn đính hôn thì nhận nhần làm đích gì.

Lầu 4: Không đề nghị lâu chủ từ chối, nếu như tính khí người kia không tốt, có thể trở mặt tại chỗ, đây là tiết tấu thím muốn bị đá.

Mạc Vần: “...” Từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên bị gọi nam cận bã, cũng không uống sống lại một đời.

Mạc Vần nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy lầu 4 còn có lý trí, sau đó trả lời y: Tôi rất xác định sẽ không như vậy, trước mắt anh ấy rất thích tôi, cầu hỏi 4L, bạn có cách nào không.

Lầu 6: Đúng là sống lâu mới thấy chuyện gì cũng có thể xảy ra, ý vào tình cảm đối phương mà trắng trợn không kiêng dè thả câu đối phương. Giá trị nhan của hắn rất cao sao? Cao thì giới thiệu cho tôi, buồn phiền của lâu chủ sẽ hoàn toàn không còn.

“...” Mạc Vần thật lòng trả lời: Cảm ơn, không cần, tôi cũng không phải muốn thả câu anh ấy.

Lầu 7: Không biết lâu chủ có thật lòng yêu thích đối phương không, lâu chủ có thể đặt mình vào vị trí của người kia xem. Nếu như lâu chủ yêu một người, lúc đưa nhần đối phương cũng nhận lấy rồi, đang lúc lâu chủ cho rằng mình cầu hôn thành công mà tràn ngập vui sướng, đối phương lại nói hiện tại còn quá sớm, không thể đính hôn, cầu hỏi, lúc đó phải ứng của lâu chủ thế nào. Mặc thái độ có uyển chuyển thế nào, khi lâu chủ đã tỏ ý như vậy, cũng là đã và đang tổn thương hắn.

Nhìn bình luận của lầu 7, Mạc Vần trầm mặt. Lầu 7 nói rất đúng, bất kể cậu biểu đạt uyển chuyển cỡ nào, thì đứng ở góc độ của Warner cũng chỉ có một ý tứ, nhận nhần nhưng không muốn đính hôn.

Tiếp tục nhìn xuống, thấy từ lầu 10 đến lầu 30, tất cả đều mắng cậu bạt điều vô tình, nói hành vi rõ ràng đã nhận nhần rồi lại đột ngột đổi ý của cậu quá đáng ghét.

Mạc Vần cẩn thận suy nghĩ một chút, việc này, đúng là cậu làm không đúng, trong khi Warner từng giây từng phút đều nghĩ đến tương lai, hoạch định tương lai, cậu lại chưa từng thật sự nghiêm túc suy nghĩ về tương lai của hai người, luôn có thái độ, mọi việc cứ từ từ, tới đâu hay tới đó là tốt rồi.

Rốt cuộc tình cảm của Warner nghiêm túc và lâu dài thế nào, Mạc Vần không thấy được, nhưng cậu cảm thấy nhất định sẽ lâu bền hơn chính mình. Chỉ cần nhìn thái độ của hai người là có thể nhìn ra, trong chuyện tình cảm này, Warner luôn là bên trả giá nhiều hơn.

Mạc Vấn bỗng nhiên nghĩ thông suốt, đính hôn không chỉ là một ràng buộc, càng là nền móng cho tương lai. Nếu Warner đã không sợ tình cảm giữa bọn họ sẽ nhạt dần theo thời gian thì cậu lo lắng cái gì chứ.

Lo lắng tình cảm mình bỏ ra nhưng không có kết quả tốt? Đây không liên quan gì đến chuyện kết hôn hay không, đến lúc đau lòng tổn thương thì dù làm gì cũng không tránh được, cho nên không thể vì lo lắng tương lai sẽ chia tay mà lại giảm bớt trả giá tình cảm lúc này được.

Suy nghĩ một lúc, Mạc Vấn mới chân thành trả lời: Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, tôi quyết định đính hôn với anh ấy.

Vừa đóng diễn đàn lại, Mạc Vấn đã thu được thông báo thi đấu. Cậu nhanh chóng liếc qua một cái rồi cất Quang Nào, rời khỏi ký túc xá.

Bài đăng của cậu còn đang được người bình luận, thấy Mạc Vấn đã nghĩ thông suốt, tiếng mắng người cũng càng ngày càng ít.

...

Thời gian thi đấu hôm nay là vào buổi chiều, bởi vì Mạc Vấn có tâm sự nên trọng tâm không thả trên thi đấu, cộng thêm trình độ của đối thủ cũng không yếu cho nên vừa kéo đã kéo dài đến thời gian ăn cơm.

Thấy Mạc Vấn lại đang ngẩn người, Warner lên tiếng nhắc nhở: “Mạc Mạc, vòng mộng bức.”

Sau khi Mạc Vấn lấy lại tinh thần, lập tức ném skill Giang Trục Nguyệt Thiên tới, theo đó mấy người Warner cũng thừa thế xông lên đánh bại đối thủ đối diện.

Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, trước khi Warner đi gửi cơ giáp, anh lặng lẽ ngồi trong buồng lái nhìn Mạc Vấn vài cái. Hôm nay Mạc Vấn phát huy quá thất thường.

Warner hơi lo lắng nghĩ, có phải bị bệnh không.

Lúc ăn cơm Mạc Vấn phải luôn mãi giải thích mình tuyệt đối không bị bệnh thì Warner mới yên lòng lại được.

“Lát nữa anh muốn tiếp tục huấn luyện với bọn họ, em muốn về ký túc xá sao?” Warner nhìn lướt qua mấy người Amber, rồi mới quay đầu nói với Mạc Vấn.

“À, về ký túc xá.” Mạc Vấn hơi khó hiểu sao hôm nay Warner vẫn còn muốn huấn luyện, có điều, cậu cũng không suy nghĩ nhiều. Nếu anh ấy đã nói huấn luyện thì chắc là cần huấn luyện, huống chi còn có mấy người Lambert theo cùng nữa mà.

“VẬY anh đưa em về.” Warner nói.

“Không cần, không phải em không biết đường.” Mạc Vấn lắc đầu một cái, từ chối Warner: “Anh cứ huấn luyện với mọi người đi.”

Một mình trở về ký túc xá, sau khi Mạc Vấn đổi áo ngủ cũng nằm nhũn trên giường đi ngủ, còn chuyện đính hôn, chờ Warner trở về lại thương lượng cũng không muộn.

Bởi vì mới kết thúc thi đấu, thân thể vô cùng mệt mỏi, nên Mạc Vấn không ngâm tẩm đã lựa chọn nghỉ ngơi.

Lần này vừa ngủ cũng không biết ngủ mấy tiếng, trong lúc mơ màng, Mạc Vấn cảm thấy dưới lầu có người gọi tên mình, lập tức bừng tỉnh, ngồi dậy, rướn người nhìn qua cửa sổ, mới biết trời đã tối hẳn.

Cẩn thận nghe thử, đúng là có người đang gọi tên cậu, hơn nữa, có mấy âm thanh là phát ra cửa sổ ký túc xá bên này, có lẽ là đang gọi giúp.

Cau mày, Mạc Vấn xuống giường, bước lại gần cửa sổ, dò dẫm ra.

Vừa nhìn, Mạc Vấn đã kinh ngạc đến ngây người, là Warner.

Cậu thật không ngờ Warner có thể nghĩ ra những hành động dễ dàng con gái như vậy. Tuy rằng ngoài trời tối thui, nhưng bên cạnh ký túc xá vẫn có ánh đèn chiếu xuống, Mạc Vấn nhìn thấy Warner tay cầm hoa, trên đất còn có một cặp nến. Nhìn tới đây, tư tưởng của Mạc Vấn lại chệch đường ray, cậu tự hỏi, đã là thời đại này mà còn có nhà máy sản xuất nến sao?

Thấy nhân vật quan trọng rốt cuộc cũng xuất hiện, một đám người xem náo nhiệt đều rít gào: “Đại thần, vương tử đang cầu hôn với ngài đây, ngài đừng đồng ý có được không.”

“Đại thần, nhanh chóng từ chối hần đi! Tôi không thể tiếp thu chuyện ngài đính hôn nhanh như vậy được.”

Sau khi hai câu này bị người hét lên, không biết ai bắt đầu, cả đám người đều cao giọng lặp lại ba chữ: “Từ chối hần!” “Từ chối hần!” “Từ chối hần!”

Mạc Vấn: “...” Sao tình tiết lại không giống trong kịch bản vậy, lúc này không phải nên nói ‘Đồng ý với hần’ sao?

Mặc quần áo tử tế, Mạc Vấn đi xuống lầu, đến bên cạnh Warner, nhìn đối phương: “Thì ra anh nói huấn luyện là huấn luyện như thế.”

Warner , có điều cũng may anh đã nhanh chóng phản ứng lại, quỳ một chân xuống đất, nâng bó hoa lên, nhìn Mạc Vần, chân thành nói: “Lần trước em không biết ý nghĩa của việc tặng nhẫn, cho nên lần này anh muốn cầu hôn thêm một lần nữa, Mạc Mạc, kết hôn với anh được không? Anh sẽ đối tốt với em cả đời.”

Mạc Vần: “...” Câu nói này nếu dùng trên người nữ sinh hẳn sẽ có cảm giác hơn, có điều, sao lại nhảy đến kết hôn rồi.

Đám người xung quanh đến thở cũng không dám thở mạnh, chỉ vì sợ sẽ ảnh hưởng đến quyết định của Mạc Vần, nhưng vẫn có không ít người cầm Quang Náo quay video lại.

Mạc Vần im lặng suy nghĩ một hồi lâu, lâu đến mức Warner suýt cho rằng sẽ thất bại, thì Mạc Vần đột nhiên vươn tay ra tiếp nhận hoa hồng, còn khê khàng trả lời một chữ: “Được.”

Âm thanh tuy rằng rất khê, nhưng chỉ cần nhìn khẩu hình cũng có thể nhìn ra cậu đang nói gì. Thấy vậy, tiếng thét chói tai lập tức truyền ra, thậm chí có nam sinh còn bị phẫn gào: “Tôi còn chưa kịp tỏ tình nữa, đại đại thật tàn nhẫn, một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho chúng ta.”

Mạc Vần cười tủm tỉm, rồi chợt bước lên trước một bước, vươn tay ôm lấy Warner.

Bức tranh này được Quang Náo trung thực ghi lại, sau này cũng được lưu truyền rộng rãi, trở thành vật chứng cho tình yêu của hai người.

Mà bài đăng từ lâu đã bị Mạc Vần quên sau gáy, bởi vì sau đó xuất hiện một bình luận mà càng bị đẩy lên cao, rất nhanh, trình độ hot của bài đăng này đã vượt xa những bài đăng khác.

Nội dung của mấy bình luận trước và sau quả thật chính là hai thái cực, trước đó đều đồng loạt mắng Mạc Vần là nam cận bã, còn sau đó thì ồ ạt đồng ý với ý kiến của Mạc Vần, nói việc đính hôn này tuyệt đối không thể vội vàng được.

Muốn hỏi tại sao thái độ trước sau lại khác biệt lớn như thế, đều này phải nói đến tài khoản trong diễn đàn của Mạc Vần.

Trước đây Mạc Vần không có tài khoản diễn đàn, thế nhưng bởi vì Túy Ngọa Hồng Trần lên diễn đàn khiêu khích, làm cậu không thể không đăng ký một cái, chẳng qua cậu chỉ hiện thân một lần, cộng thêm mỗi ID đều thông dụng với tất cả các diễn đàn, cho nên khi đăng bài, cậu cũng tiện tay dùng lại ID cũ.

Sau khi đăng ký ID, lại chỉ từng dùng một lần, nên lần này dùng lại, Mạc Vần mới không nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng chỉ một lần đó, khiến đông đảo người trên mạng cảm thấy ID cậu dùng thật quen mắt, lại rảnh quá nên kiên trì tìm lại từng bài đăng trong diễn đàn, sau đó, bài đăng duy nhất Mạc Vần đã từng đăng bị bọn họ tìm ra.

Tiêu đề là: (Nhận, thời gian cậu định. — Tôi có bóng dáng) ID ‘Tôi có bóng dáng’ này quả thật đã nổi tiếng khắp giới giả thuyết, tùy tiện tóm lấy một người hỏi xem có biết ‘Tôi có bóng dáng’ là ai, thì tuyệt đối sẽ không có ai lắc đầu nói không quen biết.

Đại thần siêu cấp, phụ trợ sư đứng đầu toàn quốc trẻ tuổi nhất, trong cái vòng này sao có người không biết được?

Lúc trước khi tuôn ra thân phận thực sự của ‘Tôi có bóng dáng’ một đám người đều đâm ngực giậm chân, đau khổ vì đại thần đã bị người khác cướp mất.

Bây giờ cái thiệp mời này, là tiểu vương tử tặng nhẫn cho đại đại? Quả thật không thể nhẫn nhịn! Anh gấp cái gì, đại thần là thuộc về fans được không! Người yêu gì gì cũng đứng qua một bên đi.

Linton chính là nhân sĩ rảnh rỗi đã bỏ thời gian ra để chạy vào diễn đàn mạng giả thuyết tra người, đương nhiên tự bản thân y cho rằng việc này rất có ý nghĩa.

Cho nên từ lúc phát hiện chủ nhân ID của bài đăng này chính là ‘Tôi có bóng dáng’, Linton lập tức choáng váng mờ mịt như nằm mơ. Thì ra đại đại cũng có chuyện buồn phiền về mặt tình cảm sao?

Đại đại đừng buồn phiền, đá vương tử đi thì buồn phiền cái gì cũng sẽ không còn nữa!

Linton trở lại bài đăng liên quan đến chuyện đính hôn kia lần nữa, y chỉ nhìn lâu chính lại không nhìn kỹ bình luận, vì thế khi vừa nhìn, xuýt nữa đã khóc mù hai mắt.

Mấy người là bọn khốn kiếp, sao lại vội vã đẩy đại đại vào trong ngực vương tử thế hả!!! Đại đại cũng không có nói muốn đổi ý không đính hôn, chỉ là muốn thêm thời gian chuẩn bị mà thôi, lại bị mấy người mắng.

Mà chờ đến khi nhìn thấy câu ‘Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ, tôi quyết định đính hôn với anh ấy’, Linton khóc không ra nước mắt.

Tại sao lại nhanh như vậy, tập thể fans khóc ngất trong nhà WC.

Mạc Vãn không phải ngôi sao, theo lý thuyết người yêu thích cậu cũng sẽ không quấy nhiễu chuyện yêu đương kết hôn của cậu, chẳng qua có lẽ là vì bề ngoài Mạc Vãn quá tốt, cho nên không ít người yêu thích cậu không chỉ bởi vì skill phụ trợ lợi hại, càng quan trọng hơn chính là... Xem mặt.

Vậy thì khi biết được tình nhân trong mộng sắp kết hôn, bọn họ sẽ cảm thấy thế nào, có lẽ là sấm sét giữa trời quang chẳng, phải biết rằng, rất nhiều người xem thần tượng mình là tình nhân trong mộng.

Cẩn rằng, Linton bình luận bài đăng này.

Lầu 30: Các người nói như thế không thấy khó nghe à? Cái gì là nam căn bã, cái gì là bạt đũa vô tình, loại chuyện đại sự cả đời như đính hôn này, đại đại muốn suy nghĩ chuẩn bị thêm mấy ngày không được sao! Đều do mấy người mắng đại đại, lần này thì hay rồi, đại đại không thuộc về chúng ta nữa, đã khóc mù. QAA

Bình luận này lập tức hấp dẫn tầm mắt của rất nhiều người, mấy người cảm thấy không hiểu ra sao với xưng hô đại đại của lầu 30.

Lầu 31: Tuy rằng không hiểu đại đại lầu trên nói là ai, nhưng có vẻ rất lợi hại.

Lầu 32: Lầu trên + 1.

40 lầu: Xin hỏi 30L, người anh em, vị cậu nói là ai vậy?

Linton suy nghĩ một chút, trả 40L: Có lẫn lộn trong mạng giả thuyết không, là người vừa nhắc đến mạng giả thuyết đã nghĩ tới đầu tiên ấy.

Sau đó lầu dưới nháy mắt nổ tung.

Lầu 50: Ôi đệt, là vị tui nghĩ đến kia sao? Là thật sao? Tui là lầu 4, tui thu lại câu nói trước đó, QAA đại đại ngài đừng nhận nhầm được không.

Lầu 60: ... Tôi là lầu 10... Hình như tôi cũng biết là ai, hiện tại tôi thu hồi lời nói trước đó vẫn kịp chứ... (o) cái gì cũng không muốn nói, thật ghen tỵ cái người đưa nhầm kia

Lầu 65: Đại đại ngài mau trở lại đi! Lầu trên đều là nói mò cả, đính hôn nhất định phải cẩn thận, không thể gấp như vậy!!!

Lầu 70: Tâm lạnh, sau khi đại đại nhìn bình luận của mấy người đã quyết định đồng ý đính hôn. Fan thuộc học viện Illinois đang xem trực tiếp đã sống không còn gì luyện tiếc.

Lầu 80: Tôi là 70L, là cái người nói đang xem trực tiếp ấy, ha ha ha ha ha đại đại đồng ý, đại đại đồng ý ha ha ha ha. Ngọn nến cái gì, hoa tươi cái gì, tất cả đều là giả! Đại đại vốn không có bạn trai!!! Đừng kéo tôi, tôi không có bị điên!!!!

Lầu 81: Lầu trên điên rồi, còn nữa không?

54. Chương 54

Edit: Thủy Lưu Ly

Beta: Ân Tịch Ly

Người trên diễn đàn có âm ỉ thế nào đi chẳng nữa thì Mạc Vấn cũng không vào nhìn lại, bởi vì cậu hoàn toàn không ngờ mình bị lộ tẩy. Mà trong khi đó, từ sau khi Warner cầu hôn thành công, mỗi ngày hai người càng quấn quýt lấy nhau hơn trước đây nhiều.

Dùng một câu nói của Amber thì là, chói mù mắt chó của cậu ta.

Cún độc thân cũng cần che chở được không? Bảo vệ động vật, người người có trách (nhiệm).

Lúc trước có không ít người nhìn thấy quá trình cầu hôn của Warner, cho nên truyền thông cũng nhanh chóng ngửi được mùi tin tức. Liên tiếp mấy ngày, bất kể là trang web hay báo chí, toàn bộ đầu đề đều là tin tức tiểu vương tử Warner thành công cầu hôn phụ trợ sư đỉnh cấp Mạc Vấn.

Đến ngay cả bản tin thời sự nghiêm túc chính trực cũng dùng giọng điệu hào hùng, cao lớn tự thuật tin tức này.

Thấy vậy, rốt cuộc những người hâm mộ Mạc Vấn cũng hết hy vọng. Lúc trước dù có lan truyền thế nào, bọn họ không tận mắt nhìn thấy, cộng thêm người trong cuộc cũng không chính mồm thừa nhận chuyện bọn họ đính hôn, thì đều xem như không phải thật, nhưng khi tin tức vừa ra, bọn họ lại không thể tiếp tục tự lừa mình dối người nữa.

Lên báo giấy còn có thể nói đây là tin tức giả, nhưng bản tin thời sự quyền uy cỡ nào, xưa nay bọn họ chưa từng tuyên bố tin tức giả.

...

Lại kết thúc một cuộc tranh tài, đứng trong sân giữa đầu nhìn mặt trời còn chưa lặn xuống, Mạc Vấn thở dài nói: “Thắng quá ung dung.”

Warner nắm tay Mạc Vấn dắt về phía trước: “Khiêm tốn khiến người tiến bộ.”

Đến hiện tại thi đấu đã tiến hành hơn một nửa, mỗi ngày năm mươi thí sinh đến từ mười học viện đều đang tiến hành cuộc thi vòng loại, vòng thứ nhất đã đánh rớt mất hơn 10 tổ.

Theo số đoàn đội ở lại càng ngày càng ít, tính chất cạnh tranh cũng càng ngày càng kịch liệt.

Học viện Horst lúc này chỉ còn lại hai đoàn đội, là đoàn đội Warner và đoàn đội Ronald, đoàn đội Claude thì mới vừa bị tuyên bố đào thải.

Đứng trước màn ảnh thông báo, Mạc Văn và Warner nhìn nhau, lập tức nhú mày.

Nếu nói đến thực lực thì mấy người Claude thậm chí còn mạnh hơn mấy người Ronald một chút. Thua một lần có thể do tình cờ gặp phải cao thủ, nhưng thua liền hai trận thì có hơi khó mà tin nổi.

“Có lẽ có người bị bệnh?” Mạc Văn suy đoán nói.

“Không thể.” Warner phủ quyết: “Đây là một cuộc thi nhân tính hóa, nếu như đồng đội đột ngột bị bệnh có thể tạm dừng thi đấu một ngày, nhưng vì giảm thiểu hành vi dối trá, sẽ có chuyên gia tới cửa khám bệnh.”

Thì ra là như vậy, Mạc Văn gật đầu, lại rơi vào trầm tư.

Lẽ nào trong những học viện này thật sự có siêu cấp cao thủ ẩn núp?

Lúc này, Quang Não Warner bỗng nhiên vang lên, anh cầm lên nhìn qua: “Là Ronald.”

Mạc Văn nhú mày: “Sao anh ta lại đột nhiên tìm anh vậy?”

“Không rõ nữa.” Warner lắc lắc đầu, sau đó ấn nút nhận, âm thanh của Ronald lập tức truyền ra.

“Warner, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cậu, hiện tại cậu đang ở trong ký túc xá sao?”

Giọng điệu của Ronald mang theo căng thẳng, bức bối cũng khiến Mạc Văn nghiêm túc hẳn.

“Cậu chờ đó, bây giờ tôi lập tức trở về ký túc xá.” Warner nói xong, nhanh chóng cùng Mạc Văn tăng tốc trở về ký túc xá.

...

“Được rồi, cậu có thể nói rồi.”

Hơi dừng một chút, Ronald mở miệng: “Cậu biết chuyện buổi chiều đoàn đội Claude bị đào thải không?”

“Biết.” Warner hơi động Quang Não một chút, bóng người của Ronald lập tức xuất hiện trên màn ảnh.

“Có người động chân động tay.” Sắc mặt Ronald rất khó nhìn, hẩn nhìn hai người Warner, nói tiếp: “Cơ giáp của Claude bị người trộm phá hỏng.”

Mạc Vấn kinh ngạc, ở loại thi đấu này còn có kẻ ném đá giấu tay.

Warner cũng trở nên nghiêm túc, anh nhìn Ronald hỏi lại: “Sao cậu lại biết chuyện này, đã xác định chưa?”

“Xác định.” Về mặt Ronald cũng nghiêm túc đáp lời: “Hôm nay đoàn đội chúng tôi thi đấu vào buổi sáng, thời gian thi đấu gần như cùng lúc với các cậu, sau thì Yulaier nói muốn đến xem Claude thi đấu, nên chúng tôi mới đồng ý đi theo.”

“Lúc tranh tài tôi đã phát hiện thao tác của Claude rất kỳ quặc, cả người đều gò bó, cứng nhắc, cho nên lúc chỉ huy cũng không phát huy tốt, dẫn đến kết quả bị bại cực kỳ nhanh.”

Càng nói sắc mặt Ronald càng kém: “Sau khi kết thúc, Claude không nói một câu, cứ như vậy mà im lặng ra ngoài, lúc thấy chúng tôi cũng chỉ cố ý nói một tiếng ‘cẩn thận cơ giáp’ rồi đi mất.”

Nhìn thấy Ronald lại nói cẩn thận cơ giáp....

Không cần nghĩ nhiều, Mạc Vấn cũng biết cơ giáp của Claude nhất định đã xảy ra vấn đề, nếu không anh ta sẽ không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

Đây là anh ta cố ý nói cho Ronald biết, để Ronald cẩn thận lật thuyền trong mương.

Warner nhú chặt mày: “Rốt cuộc ai đã làm chuyện này, tôi sẽ báo cho học viện đi thăm dò camera an ninh.”

Ronald thở dài một hơi: “Đúng là nên tra một chút, nếu không thi đấu sẽ đại loạn. Các cậu cũng phải chú ý bảo vệ cơ giáp, đừng đi theo vết xe đổ của Claude.”

Thấy Warner lại rơi vào trầm tư, Mạc Vấn thay anh trả lời: “Cảm ơn anh đã cố ý đến thông báo tin tức này cho chúng tôi.”

“Nên vậy, dù sao cũng quen biết nhau đã lâu rồi mà.” Xong, Ronald nhìn Mạc Vấn, nói tiếp: “Các cậu tiếp tục bận chuyện của mình đi, tôi đi ăn cơm.”

Sau khi kết thúc trò chuyện với Ronald, Warner muốn lập tức đến phòng quản lý xem xét, lại bị Mạc Vấn kéo ngay lại.

“Hiện tại cứ đi như vậy nhất định chỉ công toi, người kia chắc có che chắn camera an ninh, hoặc làm camera

xảy ra vấn đề.”

Warner bình tĩnh lại, loại hành vi phá hoại cơ giáp người khác trong cuộc thi đã tạo thành hành vi phạm tội, một khi phát hiện thì nhất định sẽ bị bắt, cho nên người làm việc này, hẳn IQ không thấp, là loại tội phạm có IQ cao.

Dưới tình huống tội phạm IQ cao gây án thì bình thường không hề dễ tra chút nào, bởi vì bọn họ biết làm cách nào để xóa sạch chứng cứ phạm tội, khiến người ta không nắm được manh mối.

Warner lộ vẻ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói với Mạc Vấn: “Vậy chúng ta đi ăn cơm đi.”

Chuyện tìm kiếm kẻ phạm tội này cần phải giao cho ban ngành liên quan đi điều tra, kinh nghiệm của bọn họ rất phong phú, muốn tìm ra kẻ này, tin rằng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Nhân viên điều tra rất nhanh đã đến nơi, bọn họ nhanh chóng giải tỏa những học viên không liên quan, cũng phong tỏa chiếc cơ giáp Claude đã sử dụng, không cho bất cứ ai đi vào.

Rất nhiều học viên đều đứng tại chỗ chỉ chỉ trỏ trỏ, đại khái là bọn họ còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Lúc Mạc Vấn và Warner rời khỏi căng tin, xung quanh sân đấu số 2 đã có không ít người, bọn họ đều muốn biết bên trong xảy ra chuyện gì.

“Warner.” Xa xa bỗng nhiên có người vẫy gọi Warner một tiếng.

Mạc Vấn ngẩng đầu nhìn lại, là một người trung niên xa lạ. Tuy rằng người đã trung niên, nhưng bảo dưỡng rất tốt, thân hình cao lớn lại có cơ bắp.

Warner dẫn Mạc Vấn đi tới, thấp giọng hô một câu: “Chú Macas.”

Người được gọi là ‘chú Macas’ này sau khi được gọi lập tức lộ vẻ mỉm cười, đầu tiên là nhìn Mạc Vấn một chút, sau đó mới chuyển hướng sang Warner, trên mặt mang theo trêu chọc: “Không ngờ người biết ăn nói như Amber nhưng đến giờ vẫn độc thân, còn cháu lại sắp đính hôn rồi, đã định thời gian chưa?”

Warner bình tĩnh nói: “Cũng nhanh ạ, cha mẹ cháu đang thương lượng. Lần này chú đến đây là vì chuyện cơ giáp bị phá hoại sao?”

Mạc Vấn cười thâm trong lòng, kiểu chuyển đề tài này thật cứng ngắt mất tự nhiên.

Macas cũng không ngại đổi đề tài nói chuyện, ông trả lời: “Chú tới thăm Amber, chú Roy của cháu ở nhà

luôn không yên lòng, vừa vặn lại gặp chuyện này nên chú mới tới xem thử một chút.”

Đang nói, bỗng dưng ông nhớ ra cái gì đó: “Hai đứa biết phòng quản lý ở đâu không, chú muốn đến đó xem thử.”

“Dạ biết ạ.” Mạc Vần gật gù.

Macas nói: “VẬY mang chú đi qua đó xem, chú muốn biết rốt cuộc kẻ kia có bản lĩnh thế nào mà lại dám đối đầu với luật pháp.”

...

Phòng quản lý.

Macas để công nhân viên trong học viện lấy ra video theo dõi ban đêm và sáng sớm, tuy rằng buổi tối động cơ gây án sẽ cao hơn một chút, nhưng cũng không loại trừ khả năng hung thủ sẽ ra tay vào sáng sớm.

Ba người nhìn video an ninh một lần cũng không phát hiện vấn đề, không thể làm gì khác hơn là lại bảo người tua lại xem một lần nữa.

Lần này thì Mạc Vần phát hiện không đúng.

“Vị trí lối vào sân, cành cây quá dài, đại thụ sân số 2 vốn không thể che khuất một nửa tầm nhìn của camera được.” Mạc Vần chỉ vào chỗ kia của màn hình: “Có khả năng có người dùng những cành cây khác chặn lên.”

“Có lý.” Macas gật gù đầu.

Nơi gửi cơ giáp so tài không có camera theo dõi, nhưng nơi so tài có camera, chẳng qua loại theo dõi này cũng có góc chết, nếu cẩn thận di chuyển trong góc chết, thì sẽ không bị phát hiện.

Nơi duy nhất không có góc chết là camera ở lối vào sân thi đấu, có thể ghi chép lại tất cả những người bước vào sân so tài, nhưng lại bị người dùng vật cản che đi một nửa.

Hơi bất đắc dĩ lắc đầu, Macas cười khổ: “Người có bên chuyên bên đoản, vẫn nên mời chuyên gia đến thì tốt hơn.”

Ý của ông là chính ông cũng không nhìn ra cái gì.

Trên đường về ký túc xá, Mạc Vấn mở miệng hỏi Warner: “Vừa rồi là cha của Pohl à?”

“Đúng, đang làm việc dưới quyền cha anh, chức vị không thấp.” Warner trả lời.

“Cũng không biết còn mấy ngày nữa mới có thể trở về học viện.” So với Illinois, Mạc Vấn vẫn quen thuộc với Horst hơn.

Nắm tay Mạc Vấn, Warner ôn hòa đáp lời cậu: “Nhanh thôi, chờ cuộc thi tình anh kết thúc, chúng ta lập tức đính hôn.”

“Nhanh vậy, em vừa tính thử, cách kết thúc chỉ có hai ngày thôi.” Đây đã được tính là tốc độ nhanh như tia chớp nhỉ.

“Nhanh à? Anh không thấy vậy.” Warner quay đầu nhìn Mạc Vấn: “Nếu như hôm nay kết thúc thi đấu luôn thì thật tốt.”

Mạc Vấn: “...” đây là bày tỏ trắng trợn đúng không, thiếu niên, lời tâm tình của anh đúng là hạ bút thành văn đó.

...

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Mạc Vấn mới nhớ chỉ có hai ngày thì lễ phục quá gấp, không biết có xuất hiện hiện tượng mặc không vừa không.

Hơi lo lắng nói điều này cho Warner biết, nhưng ai ngờ sau khi nghe xong anh chỉ cười tà, lại hiếm thấy mà không lập tức trả lời Mạc Vấn.

Mạc Vấn đẩy Warner một cái: “Nói đi, anh lấy số đo của em lúc nào vậy.”

Nhìn bộ dạng này của Warner là biết anh đã sớm cho người chuẩn bị lễ phục, nhưng Mạc Vấn thật sự không rõ rốt cuộc mình bị anh trộm đo khi nào.

“Không đo.” Warner lắc đầu không thừa nhận.

“Em không tin.” Mạc Vấn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Warner.

“Thật sự không đo.” Warner tà tà nhún vai, sau đó nói: “Nếu như em nói phải đo, vậy thì dùng tay đo.”

Mạc Vấn “...”

Chú cảnh sát, chính là anh ấy, anh ấy thường thường phun ra ngôn ngữ hạn chế cấp. (18+ =)))

Thấy Mạc Vấn không nói gì nữa mà nằm xuống giường, Warner vươn tay tới: “Không biết số đo phần eo có chính xác không, để anh sờ thêm một cái xem.”

Vừa nói hai móng vuốt đã đặt trên eo cậu, bỗng nhiên Warner giật mình biến sắc: “Sao em lại gầy thế này.”

Không thể nào, Mạc Vấn dùng tay sờ sờ.

“Không có cảm giác gì cả.” Mạc Vấn ngồi dậy xốc áo ngủ lên xem. (=))))

“Để anh thử xem.” Nói xong hai bàn tay không an phận của anh đã nhích tới nhích lui trên eo cậu.

Đến lúc này mà Mạc Vấn còn không biết Warner đang đùa giỡn lưu manh thì đầu óc của cậu chỉ để làm cảnh thôi. Cậu lập tức nhanh tay đẩy móng vuốt của anh ra, rồi chui vào trong chăn.

Còn Warner đầu thế cứ bỏ qua như vậy được, anh ăn chay quá lâu, hiện tại đã đói đến mức hai mắt lóe ánh sáng xanh rồi.

Mạc Vấn bắt đầu vùng vẫy, sau khi bị Warner châm lên lửa dục trong người, hai người cứ như vậy mà quần quýt lấy nhau, hăng hái chiến đấu.

Một lần vừa xong, Warner còn muốn nhào lên, lại bị Mạc Vấn thở hổn hển ngăn lại: “Ngày mai còn phải thi đấu nữa.”

Câu nói này có tác dụng hơn tất cả, Warner đau lòng Mạc Vấn, cho nên bản thân chỉ có thể chạy vào phòng tắm ngâm nước lạnh.

...

Lễ phục chuẩn bị xong, thời gian cũng đã định ra rồi, trình tự đính hôn do mẹ Warner sắp xếp, xử lý, Mạc Vấn không cần nghĩ gì hay làm gì, chỉ cần chờ đến thời gian rồi đóng gói chính mình qua đó là được.

Thời gian gấp gáp như vậy, nếu còn không thông báo cho bạn bè sẽ chậm mất, cho nên trước khi thi đấu Mạc Vấn đã thông báo khẩn cấp cho Pohl và giáo sư của cậu, đương nhiên có cả Fibbi nữa.

Fibbi là người đã từng đính hôn, có điều lúc cô đính hôn không có tổ chức nghi thức mà thôi.

Không phải tất cả những lễ đính hôn đều phải tổ chức rầm rộ, có mấy người cảm thấy quan hệ giữa hai

nhà rất tốt, có thể hiểu cho nhau, không cần thiết đính hôn phải tổ chức rầm rộ, cho nên trực tiếp bớt đi bước này, ngược lại coi hôn lễ mới là quan trọng nhất.

Đúng là Mạc Vãn muốn lén lút đính hôn, vậy mọi người sẽ bớt việc. Thế nhưng phóng viên dù có phải nghĩ đến nát óc cũng sẽ tìm cách trà trộn vào, cho nên, theo như lời mẹ Warner nói, so với che giấu, còn không bằng thoải mái bày ra cho bọn họ xem.

Vương cung cũng đã sớm tuyên bố tin tức này ra ngoài, cũng là đang nói cho các phóng viên, bảo bọn họ đừng sợ, đến lúc đó bọn họ đều sẽ có vị trí.

Sau khi các phóng viên thu được thiện ý của Vương cung, nhất định cũng sẽ ra sức tuyên truyền, vì thế báo chí đều đưa tin ngợp trời, mà còn là tin tức chính diện cả.

Lúc các phóng viên ra sức vẫn rất có hiệu quả, đến mức ngay cả đối thủ của Mạc Vãn đều biết ngày hai người đính hôn.

“Chúc mừng hai người đính hôn, có điều tôi sẽ không nường tay.” Trước khi mở màn, đoàn trưởng của đối phương đã bỏ lại một câu nói như vậy.

Nếu dọa có tác dụng vậy thì không cần cảnh sát làm gì. Nghe thì có vẻ rất lợi hại nhưng mấy người Mạc Vãn vẫn đánh đối phương thành cún.

Mặc dù Warner nói không cần để ý những lời đồn đãi trên mạng trong học viện, nhưng Mạc Vãn vẫn có chút canh cánh trong lòng. Không phải tiết tấu nhanh sao, cũng không phải là không đánh được.

Mạc Vãn theo thói quen che giấu skill của bản thân, cho nên ngay cả Warner cũng không biết rốt cuộc cậu có bao nhiêu thủ đoạn. Vì thế nếu Mạc Vãn nghiêm túc lên thì ngay cả bản thân cậu cũng không thể đánh giá được phạm vi ảnh hưởng sẽ lớn đến bao nhiêu.

Đoàn trưởng đối diện cũng là loại hình cẩn thận giống Warner, vừa mở màn thường sẽ bắt đầu bằng mấy hành động thăm dò lẫn nhau, nhưng lần này hần lại không ngờ vừa mở màn Warner đã phối hợp với phụ trợ sự giết họ trở tay không kịp.

Mãi đến tận khi rời khỏi sân thi đấu, vị đoàn trưởng kia vẫn còn có chút ngây người.

“Đại khái là tôi đã sáng tạo ra kỷ lục thế giới mới về thời gian sử dụng ngắn nhất trong cuộc thi tình anh.” Đoàn trưởng lẩm bẩm: “Đáng tiếc là thời gian thua ngắn nhất trong thi đấu.”

“Đoàn trưởng, cậu đang nói cái gì vậy, nên đi rồi.” Đồng đội nhắc nhở.

“À.” Hần lập tức lấy lại tinh thần theo sát đồng đội.

Sau khi lại thắng thêm một trận, điều này chứng tỏ Mạc Vần sắp phải đối mặt với BOSS cuối cùng rồi, cũng giống như chơi game ấy, rốt cuộc cũng đi tới cửa cuối.

“Cũng không biết lát nữa ai sẽ thi đấu với chúng ta đây.” Ngồi trên ghế sa lông, Mạc Vần hỏi.

“Rất có thể là Gerald của Illinois.” Warner vừa lướt qua tin tức vừa trả lời.

Bỗng nhiên tầm mắt của anh hơi dừng lại một chút: “Đại lão súng đạn Spencer đã mất tích năm ngày, hư hư thật thật bị bí mật điều tra.”

“Đại lão súng đạn?” Mạc Vần liếc mắt nhìn Quang Nào của Warner: “Chẳng lẽ còn buôn lậu?”

“Anh không rõ lắm, lúc ở nhà cha anh chưa bao giờ đề cập đến vấn đề chính trị.” Warner trả lời.

hết chương 54

55. Chương 55

Edit: Thủy Lưu Ly

Đối với Mạc Vần mà nói, cậu hoàn toàn không có chút hứng thú nào với vị đại lão súng đạn bị tóm kia cả, cho nên cậu đã nhanh chóng ném chuyện này ra sau đầu.

Warner dự đoán vẫn rất chuẩn xác, sáng sớm, lúc Mạc Vần đến căng tin mua cơm, đã nghe người ta nói hôm nay đoàn đội Ronald bị đoàn đội Gerald đánh bại.

Đoàn đội đứng thứ ba trong cuộc thi tình anh đã được sản sinh, đó là đoàn đội Ronald của học viện Horst, đồng nghĩa hiện tại vị trí đứng đầu và thứ hai đang còn trống, hoặc là nói quán quân sẽ là đoàn đội Warner hoặc đoàn đội Gerald.

Trước kia hai đoàn đội này chưa từng gặp mặt, hai bên đều không quen biết nhau, cho nên dù mặt đối mặt cũng không có gì để nói.

Mạc Vần cứ tưởng bầu không khí sẽ lúng túng đến tận khi thi đấu bắt đầu, không ngờ sau khi Gerald trầm mặt một hồi đã bỗng dưng mở miệng: “Không ngờ cậu lại bị Warner giành trước một bước.”

Câu nói này thật sự rất mờ ám, nghe qua giống như trước đó hai người từng có một chân vẩy, nhưng Mạc Vần thề với trời, trước lúc này, cậu chưa từng gặp mặt Gerald, cho dù cậu từng ở Illinois học tập một

quãng thời gian cũng chưa từng thấy.

Warner vốn không tỏ vẻ gì, khi nghe vậy, gương mặt càng lạnh lùng, anh lạnh lùng liếc Gerald một cái.

Lúc này Gerald mới phát hiện cách mình diễn đạt không đúng lắm, mới lật đặt giải thích với Mạc Vần: “Ý của tôi là lúc trước chúng tôi đã tìm cậu rất lâu trên mạng giả thuyết, không ngờ cậu lại đến chỗ Warner.”

Tuy rằng Gerald chưa từng gặp mặt Warner, nhưng có nghe nói qua, cũng từng nhìn thấy anh qua báo chí, cho nên y biết năm nay Warner cũng lọt vào cuộc thi tình anh.

Chuyện Mạc Vần đã sớm ồn ào truyền khắp học viện, tất nhiên Gerald cũng biết phụ trợ sư lúc trước mình coi trọng bị người khác tìm thấy.

Điều này không thể trách Warner nhanh tay, lúc trước y vừa nóng ruột sợ không tìm được ‘Tôi có bóng dáng’ cũng sợ phụ trợ sư khác sẽ bị người cướp mất, cho nên đã từ bỏ tìm kiếm rất sớm.

Lấy thiên tư của Mạc Vần, người kiên nhẫn tìm kiếm cậu chắc hẳn rất nhiều, vì thế chuyện cậu sẽ gia nhập vào đoàn đội khác là chuyện nằm trong dự liệu.

Chỉ là Gerald càng nghĩ càng thấy khó chịu, nếu như y tìm thêm một thời gian, có khi bây giờ Mạc Vần đã gia nhập vào đoàn đội của mình rồi.

Thấy Gerald ngần người, đồng đội y kéo kéo tay áo y, ra hiệu thi đấu sắp bắt đầu.

Gerald lập tức hoàn hồn, ném văng tạp niệm trong đầu ra ngoài.

Mặc kệ lúc trước có muốn kéo Mạc Vần vào đội thế nào, giờ cũng phải chấp nhận sự thật đối phương đã gia nhập đoàn đội khác, còn trở thành đối thủ của hắn nữa.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Gerald lập tức trầm xuống. Trận chiến này, y nhất định phải thắng!

Hai bên bắt tay hữu nghị, cơ giáp sư tiến vào cơ giáp, phụ trợ sư tìm vị trí thật tốt để đợi lệnh, ra lệnh một tiếng, hai bên nhanh chóng hành động.

Warner xông lên trước giao chiến chính diện với Gerald, Lambert theo sát phía sau, kịch liệt triển đấu với những người khác.

Trong nháy mắt trận đấu đã tiến vào giai đoạn gay cấn tột độ.

Thi đấu tiết tấu nhanh không cho phép xuất hiện sai lầm, bởi dù động tác chỉ có chút sai lầm nho nhỏ cũng sẽ bị đối phương phát hiện.

Trạng thái của Dick lại có chút không ổn, hơi hơi hoảng hốt, suýt chút nữa đã bị Gerald bắn trúng từ chính diện, may mà Mạc Vãn đứng lúc cứu được anh ta.

“Dick, lúc thi đấu đừng phân tâm.” Warner nhú mày, mở miệng nhắc nhở.

“Đã biết.” Dick trả lời.

Dick ép buộc chính mình tập trung tinh thần, đặt tâm tư lên thi đấu.

Sau khi trình độ của Dick khôi phục như thường ngày, lúc này chênh lệch skill giữa hai phụ trợ lập tức lộ rõ ra ngoài.

Skill của phụ trợ đối diện rất hiếm thấy, nếu không sẽ không được người có ánh mắt cao như Gerald nhìn trúng, là hai thuộc tính hiếm thấy, linh hoạt + sức chịu đựng.

Tuy rằng đây không phải là loại thuộc tính quấy rầy, nhưng cũng là một skill tăng cường sức chịu đựng vô cùng ít ỏi. Càng gặp đối thủ mạnh, thì sức chịu đựng lại càng quan trọng.

Trong trường hợp hai bên cùng lên, đánh nhau không phân cao thấp, sau nửa tiếng, thể lực của hai bên bị tiêu hao kịch liệt, đối phương không thể không vạn bất đắc dĩ mà thả chậm tốc độ, nếu nhờ phụ trợ sơ bỏ thêm sức chịu đựng thì có thể đột kích ngược, dành được thắng lợi.

Nếu lúc này bên đội Warner là phụ trợ sư khác thì kết quả sẽ không chắc được, bởi dù sao thể lực có hạn, mà thể lực của mấy người Gerald lại vĩnh viễn khôi phục nhanh hơn so với người khác.

Chẳng qua hiện tại người đang đứng bên đội anh chính là Mạc Vãn, một môn phái lớn như Trường Ca cậu sao có thể sợ hãi loại tiểu xiếc này, đây là môn phái đến Cái Bang cũng có thể treo lên đánh đấy.

Hơn nữa, người chơi game Kiếm Tam đều biết, skill khổng chế của Cái Bang đau ‘trúng’ cỡ nào, mà còn ít tới mức có thể bị những môn phái trâu bò, có lực sát thương cao khác ‘thịt’ trong vòng một nốt nhạc.

Tuy rằng Trường Ca cũng không có bao nhiêu skill định thân, không chế, nhưng năng lực quấy rầy thật sự rất mạnh. Mạc Vãn không cần skill thương tổn, lại có thể không ngừng quấy rầy đối phương như Giang Trục Nguyệt Thiên, như Bình Sa Lạc Nhạn gì gì, cứ ném về phía đối phương cũng có thể khiến đối phương khó lòng phòng bị.

Giống như lúc này, gần như ném Giang Trục Nguyệt Thiên một lần, mấy người Gerald sẽ bị đánh một trận, vút nữa, lại bị đánh.

Thật ra đối với cơ giáp sư thì bị đánh gì đó chỉ là chuyện thường như cơm bữa thôi, nếu chỉ bị đánh mấy lần đã ‘trái tim thủy tinh mong manh dễ vỡ’ thì bọn họ còn luyện cơ giáp sư làm gì, về nhà đóng cọc cho rồi.

Có điều kiểu thi đấu này quá oan uổng, mới phần khích một chút đã thành tình trạng đơn phương chịu đòn, hoàn toàn không có cách nào đánh trả.

Tinh thần đoàn đội Gerald dần đi xuống, từng người từng người ủ rũ cúi đầu như già trông thất bại, hoàn toàn không nhìn thấy đáng về bưng bưng phần chấn lúc mở màn nữa.

Cuối cùng, Warner là người đầu tiên tìm ra kẽ hở, đào thải một người trong đối phương ra khỏi trận đấu.

Sau khi ‘hứng đòn’ của mấy skill nhà Mạc Vần, đoàn đội Gerald đã ở thế hạ phong, bây giờ lại thiếu một người, vậy thì họ đừng mơ có thể trở mình nữa, cũng đồng nghĩa kết quả của cuộc thi tinh anh đã xuất hiện.

Cuộc thi tinh anh của hệ phụ trợ và cơ giáp càng được lãnh đạo coi trọng hơn cuộc thi tinh anh hệ viễn cổ lúc trước, cho nên khi thấy tình huống như vậy, viện trưởng và phó viện trưởng học viện Horst đều lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Top 3 tinh anh năm nay, học viện Horst chiếm hai vị trí.

Nếu như không phải cơ giáp Claude xảy ra vấn đề thì có lẽ ba vị trí đứng đầu này đều là của Horst bọn họ rồi, phó viện trưởng Rudolph kiêu ngạo nghĩ.

Nhắc tới Claude, Rudolph cũng thấy tiếc hận thay đối phương, tuy rằng cơ giáp bị người cố tình phá hỏng, nhưng cuộc thi tinh anh không có cơ hội làm lại, hiện tại chỉ hi vọng nhanh chóng bắt được thủ phạm, cũng nghiêm trị đối phương.

Người lãnh đạo mười học viện đã đến rồi, ngoài học viện Illinois và học viện Horst không có vấn đề về mặt mũi, thì những học viện khác tuy ngoài mặt vẫn giữ bộ dạng bình tĩnh, nhưng thực chất thì ai biết họ đang nghĩ gì.

Quan hệ của những vị viện trưởng này là quan hệ vừa hợp tác giúp đỡ vừa cạnh tranh, vì tranh thủ hạt giống tốt mà từng làm không ít chuyện đục vách tường, điển hình là bằng mặt không bằng lòng.

Nhìn Gerald sắp bại trận, viện trưởng Illinois lại không hề có chút không vui nào, bởi trong ba vị trí đầu, học viện của bọn họ cũng có một chân, thân là chủ nhà lần thi tinh anh này, chỉ cần không quá thảm thì đã tốt lắm rồi.

Sau khi Lambert đào thải cơ giáp sư thứ hai bên đối phương, trọng tài tuyên bố đoàn đội Warner thắng lợi.

Lãnh đạo học viện dồn dập đứng dậy, dẫn đầu vỗ tay, sau đó do đại biểu hiệp hội phụ trợ sư bước lên ban phát giấy chứng nhận phụ trợ sư trung cấp cho đoàn đội đứng đầu.

Theo lý thuyết đây là một thời khắc khích động, mỗi phụ trợ sư tiến vào học viện phụ trợ đa số đều là phụ trợ sư sơ cấp, nếu muốn lấy được tư cách đề cử nhận chứng nhận phụ trợ sư trung cấp từ giáo viên chỉ đạo, thì ít nhất phải đến lúc tốt nghiệp mới được, hơn nữa còn phải là nhân tài ưu tú nhất mới có tư cách này.

Vì thế nếu đổi thành bất cứ phụ trợ sư nào khác đứng ở chỗ này thì e rằng họ đã vui mừng đến bật khóc, nhưng vị đại biểu hiệp hội phụ trợ sư kia và Mạc Vấn chỉ có thể hai mặt nhìn nhau, câm nín không nói nên lời.

Người đến là người quen cũ của Mạc Vấn, là phó hội trưởng Mike lúc trước đã phát giấy chứng nhận phụ trợ sư đỉnh cấp cho cậu, một thời gian dài không gặp, Mạc Vấn chợt phát hiện mũi đối phương đỏ như say rượu.

Chớp mũi đỏ chót hơi giật giật, Mike há hốc mồm nhìn tình huống trước mắt.

Tuy rằng đã sớm biết Mạc Vấn là học viên học viện Horst, nhưng đúng là ông chưa từng nghĩ tới chuyện nếu Mạc Vấn đạt được vị trí đứng đầu thì nên làm gì. Nâng giấy chứng nhận tư cách trung cấp trong tay, Mike khó xử.

Giấy chứng nhận tư cách này cho hay không cho cũng không dễ nói, bởi dù sao đây cũng là phần thưởng cho vị trí đứng đầu, thế nhưng nếu cho, đối phương đã sớm nhận giấy chứng nhận đỉnh cấp, còn cần tờ chứng nhận trung cấp làm gì, không phải sẽ khiến người ta cười đến rụng răng sao.

Mike: “...”

Mạc Vấn: “...”

Người toàn trường: “...”

Viện trưởng học viện Horst là một nhân tình*, thấy tình huống như thế, lập tức biết tại sao Mike sẽ thấy lúng túng, nhưng những vị viện trưởng khác thì không biết.

*(*ý chỉ những người thông minh, sáng suốt, biết tính toán, không để mình chịu thiệt, đại loại thế.)*

Những ông già này, khi xem tin tức chỉ xem tin tức chính trị, cộng thêm lúc bên ngoài rầm rộ đưa tin Mạc Vấn tuổi còn trẻ mà đã nhận được giấy chứng nhận phụ trợ sư đỉnh cấp thì dưới tình huống không có ảnh chụp, những vị viện trưởng này cũng không nhận ra.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, viện trưởng học viện Truman nhìn quanh quất, phát hiện mọi người đều

đang nhìn Mike, không nhìn được mà mở miệng: “Mike, anh đang do dự cái gì vậy, nhanh chóng trao giấy chứng nhận tư cách cho quán quân của chúng ta đi, anh xem, cậu nhóc sắp không chờ đợi được nữa rồi kìa.”

Ông không mở miệng còn đỡ, vừa dứt lời, tiếng cười trong sân suýt xóc tung nóc nhà, âm thanh lớn đến mức khiến ông không biết làm sao.

Viện trưởng học viện Truman nhìn nhìn, túm đầu lão già học viện Horst cười to nhất trong đàn, tức giận đưa tay vỗ vỗ đối phương: “Đừng cười, mau nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi.”

“Ha ha ha.” Viện trưởng Horst cười ứa nước mắt, nhanh chóng dùng tay chỉ nơi nhiều người nhất: “Ông nghe kỹ xem bọn họ đang nói cái gì.”

Viện trưởng học viện Truman nghiêng tai lắng nghe, bởi vì mỗi người đều đang nói lời mình muốn nói, cho nên muốn nắm rõ nội dung của một người trong đó là chuyện không hề dễ dàng.

Dứt quãng, viện trưởng Truman nghe thấy một câu nói như vậy: Mạc Vãn đại thần, bọn em đang ở đây nè ~~~ viện trưởng: “...” Thời đại này làm phụ trợ sư cũng có thể có nhiều fans theo như vậy sao?

Suy nghĩ một lúc, ông càng lúc càng cảm thấy tên này quen tai, bỗng nhiên ánh sáng chợt lóe: Đây không phải là vị phụ trợ sư đứng đầu giới phụ trợ mới xuất hiện sao. Nhiều lần lên lớp, nhiều lần thuyết trình, những giáo viên hệ phụ trợ còn lấy người này làm mục tiêu cho học trò mình nữa mà.

Lấy mỹ danh là không có mục tiêu sẽ không có động lực, nên mới muốn cho học trò có một đỉnh điểm để nhìn lên mà phấn đấu.

Mike vội vàng lấy Quang Nào ra xin chỉ thị của hội trưởng hiệp hội, để hội trưởng nói cho mình biện pháp giải quyết, nếu không sao hội trưởng có thể làm được hội trưởng, tất cả đều phải xem năng lực ứng biến mạnh hay không này.

Cuối cùng giấy chứng nhận phụ trợ trung cấp cũng được trao ra ngoài, có điều không phải trao cho Mạc Vãn mà là trao cho viện trưởng, do viện trưởng tự mình trưng bày trong phòng danh dự ở học viện Horst.

Điều này vừa khiến người ta biết giấy chứng nhận thuộc về Mạc Vãn, lại tặng thêm mặt mũi cho học viện Horst, đúng là một mũi tên trúng hai con chim.

Thử hỏi có giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư lần thi tinh anh nào được đặt trong phòng vinh dự không? Không có, học viện Horst là nơi đầu tiên.

Viện trưởng học viện Horst cười cong mắt không nhìn thấy mặt trời, ông nhanh chân lại chỗ Mạc Vãn, cho cậu một cái ôm thật chặt, sau đó mới cùng cậu nâng tờ giấy chứng nhận nho nhỏ này lên.

Chín vị viện trưởng khác nhìn ông già ‘đường làm quan rộng mở’ trên đài, chưa đến ê rằng, chẳng qua chẳng làm gì được, vẫn phải vỗ tay hưởng ứng chúc mừng.

Hết cách rồi, phóng viên còn ở đây, không làm có khi sẽ bị đưa lên bản tin thời sự, đến lúc đó, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhận thưởng xong, Mạc Vấn thở phào nhẹ nhõm trong lòng, bởi sau khi các viện trưởng rời đi, người trong sân cũng không phải đông đúc chật ních như trước nữa.

Chẳng qua người vẫn còn rất nhiều, Mạc Vấn nhìn đám người trước mắt, đầu đầy vạch đen.

Người đến đều là người của học viện Illinois, bọn họ biết sau cuộc thi này, muốn nhìn thấy Mạc Vấn sẽ không dễ dàng, cho nên nhân lúc cậu còn chưa đi, đến xin chữ ký.

Nhận lấy bút và vở, Mạc Vấn thuận miệng nói một câu với Warner: “Anh về ký túc xá thu dọn đồ đạc trước đi, em ký tên xong sẽ về luôn.”

“Được.” Warner gật gù, đi trước với đám người Lambert.

Amber còn lưu luyến quay đầu nhìn lại: “Lúc nào thì tớ cũng được chào đón như thế.”

Lambert nhếch miệng: “Đơn giản, trở thành một vị cơ giáp sư đứng đầu.”

“Oh đệt.” Amber cảm nín, trở thành cơ giáp sư đứng đầu, đùa à, chưa kể quân bộ còn có nhiều tướng quân như vậy nữa.

Sau một hồi thì Amber yên tĩnh không nổi nữa, nhịn không được mà bắt đầu trêu chọc Dick.

“Dick, sao hôm nay cậu không mở miệng nói chuyện? Không giống cậu chút nào.”

Dick lấy lại tinh thần, cười cười: “Không có gì, dù sao cũng là trận chung kết, có lẽ đến hiện tại còn thấy căng thẳng.”

Warner liếc nhìn Dick một cái, có điều cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần cảm thấy trạng thái lúc này của Dick không đúng.

...

Mạc Vấn ký tên hồi lâu, cuối cùng cũng ký xong, cậu không chỉ ký tên, mà còn phải ôm ôm ấp áp mỗi

người một hồi, may mắn, tuổi trẻ, thân thể còn tốt, nếu không eo cậu đã sớm bị bẻ gãy.

Đứng lặng xoa eo một lúc, híp mắt nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, Mạc Vấn định trở về ký túc xá.

(Đồ đạc đã thu dọn xong, anh chờ em trước cửa học viện.— Warner) Cát Quang Nảo lại, Mạc Vấn đổi hướng, nhất chân đi ra cửa học viện.

Bên cạnh học viện Illinois có một con đường nhỏ, vị trí coi như không tệ, Mạc Vấn nhìn quanh lại không phát hiện Warner, cho nên nhắc chân tiếp tục đi thẳng.

Vừa đi vừa nhìn, cũng không phát hiện Warner ở đâu, Mạc Vấn dứt khoát đứng tại chỗ đợi.

“Mạc Vấn, cậu ở đây làm gì thế.” Sau lưng đột nhiên có một giọng nói quen thuộc gọi cậu, Mạc Vấn quay đầu nhìn lại, sau đó đã cảm thấy gáy tê rần.

Mạc Vấn sững sốt, sau đó chậm rãi ngã trên đất, trước khi hoàn toàn nhắm hai mắt lại, cậu nhìn thấy Dick càng đi càng gần, trên mặt không chút biểu cảm.

“Thiếu gia, người của chúng ta đã đến rồi.” Người mặc áo đen cúi đầu nói với Dick.

“Ừm.” Dick hồ hững đáp một tiếng mới ngồi xổm xuống ôm Mạc Vấn lên.

Người mặc áo đen kinh hãi biến sắc: “Thiếu gia, để tôi làm đi.”

“Không cần.” Dick lạnh nhạt từ chối.

hết chương 55

56. Chương 56

Edit: Thủy Lưu Ly

Mạc Vấn bị người mặc áo đen và Dick mang tới xe bay, xe bay là loại khoang dài, đại khái là sợ khi tiếp ứng gặp sự cố nên bên trong còn có khoảng bốn mươi người mặc đồ đen khác.

Dọc theo đường đi Dick rất ít khi nói chuyện, gã không nói chuyện, người mặc áo đen cũng không dám, cho nên bầu không khí vẫn luôn rất nặng nề, mãi đến tận khi xe bay dừng lại.

Nơi bọn họ muốn đi hẳn rất xa xôi hẻo lánh, cho nên tuy rằng có thể bay ngang qua nhưng không có nơi có thể dừng lại, vì thế bọn họ chỉ có thể tìm nơi đỗ tạm, rồi dùng chân đi bộ tới điểm đến.

Vẫn có người mặc đồ đen muốn nhận lấy Mạc Vãn từ tay Dick, nhưng đều bị ánh mắt của gã dọa lui. Tuy rằng bọn họ sợ thiếu gia một mỗi, nhưng càng sợ do không nghe theo mệnh lệnh mà bị trừng phạt.

Mạc Vãn cảm giác mình bị mang vào trong một tòa nhà bỏ hoang, bởi trong thời đại này, ở đây còn dùng cầu thang để lên xuống.

Phải biết hiện tại, sự tồn tại của cầu thang đã bị xem là vật phẩm trang sức, thường chúng nó chỉ xuất hiện trong những gia đình giàu có, bởi như vậy bố cục sẽ thấy mỹ quan và tự nhiên hơn một chút.

Nhưng nơi Dick dẫn cậu tới rõ ràng không phải biệt thự nhà giàu, bởi lúc lên lầu, gió lạnh có thể lùa vào cổ áo cậu, cho nên làm gì có nhà phú hào nào lại không gắn nổi cửa sổ pha lê.

Cũng vì trận gió mát đột nhiên này, Mạc Vãn suýt nữa đã bị lộ tẩy, không nói những chuyện khác, nào có người đang bất tỉnh còn có thể run lên? Bị người đánh ngất thì phải có bộ dạng lúc ngất, Mạc Vãn miễn cưỡng duy trì trạng thái hôn mê.

Đúng vậy, Mạc Vãn đang giả vờ, từ lúc bắt đầu cậu đã giả vờ, cũng vẫn luôn giả vờ đến hiện tại.

Thật ra vừa bắt đầu Mạc Vãn không hề nghi ngờ gì, vì người tìm cậu xin chữ ký quá bình thường, từ lúc cậu nổi danh, người tìm cậu xin ký tên chỉ nhiều không ít, chẳng qua khiến cậu nghĩ mãi không ra chính là mỗi người đều muốn cậu ôm một cái.

Nếu như fans cuồng nhiệt, muốn ôm một cái cũng rất bình thường, nhưng biểu cảm của một số người trong đó lại rất bình tĩnh, cho dù Mạc Vãn thật sự ôm kẻ đó, kẻ đó cũng chỉ mỉm cười, hoàn toàn khác biệt với biểu hiện ái mộ đến hai mắt tỏa sáng của những người khác.

Mạc Vãn vốn là một người dễ dàng đa nghi, cho nên lúc thấy tình huống như vậy, không khỏi nghi hoặc. Cho dù những người đó muốn xin chữ ký giúp người ta, thì cũng không cần thiết phải nằng nặc muốn cậu ôm một cái, như thế giống như đang cố ý kéo dài thời gian của cậu vậy.

Mỗi người đều muốn ôm, 30 người ít nhất cũng phải mất 30 phút, huống chi hiện trường không chỉ có 30 người.

Có điều loại nghi hoặc này rất nhanh bị cậu ném ra sau đầu, vì sau khi ký tên xong mọi người đều tản đi, cũng không có chỗ nào đáng chú ý, với lại bản thân Mạc Vãn ở tương lai là trẻ mồ côi, cho nên cậu cảm thấy bản thân không có điểm gì để người khác phải tốn công tốn sức bày âm mưu.

Chẳng qua suy nghĩ này rất nhanh đã tạt vào mặt cậu, bởi Mạc Vãn nhận được tin nhắn đến từ Warner, mặc dù thông qua Quang Nãi của anh gửi đi, nhưng cậu biết đây tuyệt đối không phải bản thân Warner

gửi.

Từ trước đến nay Warner đều hận không thể nhét cậu vào túi tiền mang đi, sao có thể để cậu lại một mình rồi rời đi trước, còn dùng tin nhắn bảo cậu đi tìm anh nữa chứ.

Trên thực tế, tuy thời gian hai người yêu nhau không lâu, nhưng trong phần tình cảm này, Warner tuyệt đối là bên mê muội, đánh người không tha, cũng vì điều này, nếu lúc này không phải Mạc Vãn mở miệng để Warner về ký túc xá thu dọn đồ đạc trước, thì chỉ sợ anh sẽ ở ngoài chờ cậu đến tận trưa.

Cũng do hiểu rõ Warner như thế, Mạc Vãn mới biết người gửi tin nhắn này hoàn toàn không phải anh.

Bởi không ai biết được bề ngoài Warner trầm mặc ít lời, nhưng trong thực tế lại giống hệt con cún to xác đánh người, dù biết rõ bạn đang làm việc cũng sẽ nhịn không được mà sắp lại cày độ tồn tại.

Tuy mỗi ngày Lambert và Amber thường gào thét mù mắt chó gì gì đấy, thật ra chỉ là nắm tay, sờ đầu gì gì mà chưa hề thật sự thấy ‘chó mù mắt chó’ đúng nghĩa.

Đương nhiên, lần xông bậy vào phòng ngủ kia thì trừ ra...

Chẳng qua khi nhìn thấy tin nhắn, vốn Mạc Vãn không định quan tâm, nhưng đột nhiên cậu nhớ đến lúc trước khi Warner bị bắt cóc, rõ ràng học viện Horst quản lý rất nghiêm ngặt, nhưng đám người kia vẫn có thể thần không biết quỷ không hay bắt Warner ra ngoài, có thể thấy bản lĩnh của bọn họ không hề đơn giản.

Trong mắt Mạc Vãn, Warner không có cơ giáp cũng giống như chú cún không còn răng vậy, lúc đó bị người điều khiển cơ giáp vây công không phải chỉ là chuyện tính theo phút sao, cho nên cậu mới muốn đích thân đi xem xem rốt cuộc ai muốn gây bất lợi với Warner.

Mạc Vãn quên bản thân cậu khi không còn đàn thì lực sát thương cũng không cao hơn bao nhiêu so với cún con, chẳng qua cậu lại rất yên tâm, bởi vì cậu chưa từng biểu diễn thủ đoạn cuối cùng trước mặt người đời.

Trong mắt mọi người, phụ trợ sư chỉ là phụ trợ sư mà thôi, chiến đấu vẫn là thiên hạ của cơ giáp sư.

Sau khi Mạc Vãn đến cửa học viện, phát hiện xung quanh vô cùng náo nhiệt, có lẽ vì cuộc thi tình anh vừa kết thúc, học viên ngoài học viện đều thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Điều này đâu có được, vậy sẽ không có cơ hội cho người xấu làm việc, dù sao bọn họ đều là người làm việc trong bóng tối, ở cửa học viện nhiều người như thế, bọn họ đâu có gốc mà chọn ra tay ở đây.

Sau đó Mạc Vãn quyết định chọn ngõ hẻm mà đi, và sau đó thì xảy ra chuyện thật.

Lúc con dao kia bổ xuống, Mạc Vãn suýt nữa không kịp phản ứng, bởi cậu cứ nghĩ bọn họ sẽ dùng thuốc

mê gì đó chứ, cơ mà đợi nửa ngày bọn họ lại cho cậu xem cái này?

Mạc Vần không ngờ mọi chuyện đều cho Dick làm ra. Bối cảnh, thân phận của Dick cậu hoàn toàn không biết, chỉ biết từ lúc Warner vừa vào học, Dick đã kết bạn, đồng hành với anh, vậy mà bây giờ, người bạn quen biết ba năm lại đâm Warner một dao.

Ba năm là khái niệm thế nào, cho dù một con chó hoang không quá thân thiện, thì sau khi bạn cho nó ăn ba năm, nó cũng sẽ vẫy đuôi khi gặp bạn.

Có lẽ tình bạn ba năm không là gì đối với Dick. Bỗng nhiên Mạc Vần nghĩ, có lẽ lúc vừa bắt đầu gã đã ôm mục đích mà tiếp cận anh.

Bước chân của Dick đột nhiên ngừng lại, Mạc Vần lập tức tập trung sự chú ý, sau đó, cậu bị đặt trên đệm trên sàn nhà, xong, Dick cũng đứng dậy tạm thời rời đi.

Tại sao lại nói là tạm thời, bởi vì trước khi đi gã đã nói với cấp dưới, nói gã đi liên hệ Warner, để bọn họ canh chừng Mạc Vần.

Xem ra mục tiêu của bọn họ vẫn là Warner. Mạc Vần cười gằn trong lòng, chẳng qua, Dick nghĩ xuống tay với cậu càng ổn thỏa hơn so với Warner một chút, bởi dù phụ trợ sư có trâu bò thế nào cũng chỉ là một phụ trợ sư mà thôi, tất cả kỹ năng có thể gây thương tổn đều triển khai quay quanh cơ giáp sư.

Chúc mừng anh, Dick, anh thành công bắt lấy Trường Ca Kiếm Tam hiểm hơi còn sót lại. Đánh chủ ý lên tôi, anh sẽ có kinh hỉ.

Mạc Vần mới nằm trên đất một hồi thì Dick đã trở lại, có lẽ Warner tỏ ra không tin lời gã, cho nên gã mới trở về cho Warner nhìn thấy Mạc Vần đã bị gã bắt cóc.

Khi Warner ở một đầu khác của Quang Nào nhìn thấy người yêu không chút phản ứng nằm yên trên đất, sắc mặt lập tức trầm xuống, đỏ mắt lớn tiếng quát Dick: “Có gì thì tới tìm tôi này, bắt cóc một phụ trợ sư thì được cái gì, xem như ba năm qua mắt tôi bị mù mới coi cậu là anh em.”

Dick bị mắng, vẻ mặt có hơi không tự nhiên, chỉ thấy gã cúi đầu liếc mắt nhìn Mạc Vần nằm trên đất một cái, rồi mới ngẩng đầu nhìn lại Warner: “Tôi không có làm hại cậu ta, nếu cậu muốn tôi trả cậu ta về, vậy dùng chính mình đến trao đổi đi.” Nói xong, mắt gã chăm chú nhìn Warner, giọng nói trầm xuống: “Phải đến một mình, thêm một người, thì đừng trách tôi làm gì Mạc Vần của cậu! Tuyệt đối đừng giở trò, xung quanh đây tôi có gắn rất nhiều máy quay.”

Warner nóng ruột lại đau lòng, dưới tình huống này anh chỉ muốn bảo vệ người yêu, dù sao Mạc Vần da mỏng thịt mềm, sao có thể chịu được vị đắng như thế.

“Nói địa chỉ, tôi sẽ tới ngay, hi vọng cậu giữ lời.” Warner trầm giọng nói.

Dick cười cợt: “Đương nhiên, dù sao tôi cũng từng thích Mạc Mạc, tôi sẽ không để cậu ấy chịu khổ.”

Warner xiết chặt nắm đấm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn kỹ Dick.

“Ha ha, đừng nhìn tôi như vậy.” Dick cười to: “Nếu không phải tôi đưa cậu ấy đến xem cậu thi đấu, hai người còn chưa biết đến lúc nào mới có thể quen biết nhau. Tính ra, tôi cũng xem như là ông mai của hai người, ha ha ha ha, đúng là tạo hóa trêu người, lúc đó rõ ràng là tôi nhìn thấy cậu ấy trước.”

Warner cau mày: “Tình cảm không phân thứ tự trước sau, huống chi tôi cũng không nhìn ra cậu thích Mạc Mạc chỗ nào.”

“Không nhìn ra?” Dick châm chọc: “Không nhìn ra là được rồi, lúc trước tôi cho rằng cậu ấy là người bình thường, cho nên đã nghĩ nếu hai người đến với nhau, thứ tôi chiếm được sẽ nhiều hơn thứ tôi mất đi, nhưng không ngờ cậu ấy lại ẩn giấu thân phận phụ trợ sư.”

Warner không muốn nói thêm gì nữa, vừa định đóng Quang Não nhanh chóng chạy tới, chợt phát hiện Mạc Vấn vốn đang hôn mê phía sau Dick, lén dùng tay phải ra hiệu.

Ngón trỏ và ngón giữa duỗi ra, có thể hiểu là ‘hai’, cũng có thể là ‘oh yeah’. Warner: “...”

Người yêu của tôi thích chơi trò chơi bị người bắt cóc, cầu hỏi tôi nên làm gì bây giờ, gấp, đang online chờ!

Warner lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, biết Mạc Vấn vẫn duy trì tỉnh táo, anh lập tức yên tâm hơn nhiều. Anh không dám nhìn nhiều sợ bị Dick phát hiện cái gì, cho nên sau khi lấy được địa chỉ liền vội vàng vàng khởi động cơ giáp tìm tới.

Dick không có nhấn mạnh bảo Warner không được dùng cơ giáp, bởi ở đây có rất nhiều người canh giữ, hoàn toàn không sợ Warner một người một ngựa xông tới, huống chi điều khiển cơ giáp thì tốc độ sẽ nhanh hơn một chút.

Không phải Dick coi thường Warner, chủ yếu là cơ giáp học sinh dùng và cơ giáp cải tạo chiến đấu không hề cùng một cấp bậc. Cơ giáp học sinh dùng không có vũ khí có mức độ tổn thương quá lớn, mà cơ giáp bên Dick đều xếp vào thiết bị quân dụng, cho nên không cần sợ cơ giáp học sinh của Warner.

Cứ tưởng tượng đi, một người cầm súng máy đối diện một người cầm dao phay, mi sẽ sợ hãi người chỉ dùng dao phay sao?

Sau khi đóng Quang Não, có vẻ nỗi lòng của Dick cũng không được bình tĩnh lắm, gã vẫn không ngừng đi tới đi lui. Theo lý thuyết, mục đích đã đạt được thì tâm tình của gã nên rất tốt mới đúng, nhưng dường như không phải như vậy.

“Thiếu gia, vẫn không có tin tức của chủ nhân sao?”

Trong nhóm người mặt đồ đen, Tân là tâm phúc của cha Dick, y vẫn nhớ mệnh lệnh của chủ nhân, lấy dũng khí mở miệng dò hỏi Dick.

Dick hạ mi: “Không có, cho nên tôi mới vội vã khống chế Warner, tám chín phần mười là cha đã bị lão Vick nham hiểm giam giữ.”

Lỗ tai của Mạc Vấn lặng lẽ dựng thẳng lên, Vick không phải là cha của Warner sao? Thủ lĩnh giam giữ cha của Dick làm gì? Hơn nữa vì sao lúc Dick nhắc đến thủ lĩnh một quốc gia lại không có chút tôn kính nào như thế? Đây là vấn đề mà cậu không nghĩ ra.

Trong đầu bỗng nhiên có một suy nghĩ xẹt qua, tin tức ngày đó trên Quang Nào của Warner dần rõ ràng lên, (Nghĩ ngờ đại lão súng đạn bị bí mật khống chế.)

Chẳng lẽ đó là cha của Dick? Nghĩ vậy, Mạc Vấn hơi hiểu ra động cơ gây án của Dick, hóa ra là muốn một đổi một, dùng Warner để ép thủ lĩnh thả cha mình ra.

Vậy đám người bắt cóc Warner lúc trước có phải là Dick không? Mạc Vấn nhắm mắt lại tiếp tục giả vờ hôn mê, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên lắng nghe mấy người Dick nói chuyện.

“Thiếu gia, nghe nói địa vị của vị phụ trợ này là cái này.” Một người áo đen giơ ngón tay cái lên cao, biểu thị địa vị của Mạc Vấn trong giới phụ trợ vô cùng cao thượng, mặt hẩn lộ vẻ lo lắng: “Nhờ cậu ta tỉnh lại sẽ không quấy rầy kế hoạch của chúng ta chứ.”

Tân nghe xong, rất tán thành mà gật gật đầu, tuy rằng khống chế người làm việc có thời gian hạn chế, nhưng nhờ trong thời gian này đột nhiên tỉnh lại quấy rối bọn họ thì làm làm sao bây giờ, suy nghĩ một chút, Tân nhìn Dick, hơi khó khăn mở miệng: “Thiếu gia, cậu xem...”

Dick quay đầu nhìn Mạc Vấn không chút cảm giác nằm yên trên đất: “Không cần, cứ để cậu ta ở đó đi, không yên lòng thì trối lại.”

Mới vừa quay đầu đi, đột nhiên Dick như nghĩ ra chuyện gì, gã đổi ý.

“Được rồi, lấy đàn của cậu ta ra, người thì không cần trối.”

Mạc Vấn đang nghe trộm: “...”

Mất thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhịp tim của Mạc Vấn lần sau lại kịch liệt hơn lần trước, xem ra đã đến lúc không thể không bại lộ.

Ngay lúc Mạc Vấn chuẩn bị nhảy dựng lên, thiết bị cảnh báo trong tòa nhà đột nhiên kéo vang, đây là trình tự Dick đã sớm cài đặt sẵn, nếu như có người tới gần trong vòng mười mét, thì máy cảnh báo sẽ vang lên.

Dick đứng bật dậy, trầm giọng ra lệnh: “Đến rồi! Lập tức khởi động cơ giáp!” Nói xong, gã cười gằn: “Đến thật nhanh, đưa máy truyền tin cho tôi.”

Tân đứng cạnh đưa Quang Não đến, Dick bắt đầu liên hệ Warner.

“Được rồi, tôi thấy cậu, bây giờ muốn lên, cậu phải xuống khỏi cơ giáp, tự mình đi bộ lên.” Sau khi kết nối được, Dick mệnh lệnh Warner.

Warner ngoan ngoãn xuống khỏi cơ giáp. Hết cách rồi, Mạc Vấn còn nằm trong tay đối phương, anh không dám không nghe.

Dick thấy Warner nghe lời như thế, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn: “Rất tốt, hiện tại cậu lên lầu đi, tôi và Mạc Vấn đều ở đây.”

Warner đánh giá xung quanh một hồi, trước mặt là một tòa nhà hai tầng bỏ đi, chiếm diện tích vô cùng lớn, căn bản không có ai đi ngang qua nơi này, là một nơi rất tốt để bắt cóc người ta.

“Đừng nhìn khắp nơi! Lên mau!” Không biết tại sao dù chỉ nhìn thấy Warner đến một mình, trong lòng Dick vẫn có chút hoảng hốt, thế nhưng gã đã nhanh chóng đè nén loại tâm tình này xuống.

Lúc nhìn thấy Warner xuất hiện từ chỗ ngoặc, Dick quý thần xui khiến quay đầu liếc mắt về phía Mạc Vấn, đối phương còn đang nằm yên trên mặt đất, nhưng trong lòng gã lại càng hoảng.

Hiện tại chỉ còn một mình Tân không vào cơ giáp, Dick mệnh lệnh Tân: “Nhanh chóng lấy đàn Mạc Vấn ra chỗ khác.”

Có lẽ Mạc Vấn và Warner hợp tác trong thi đấu đã khiến Dick có bóng ma trong lòng, nói chung hiện tại gã cảm thấy hơi sợ hãi, chỉ khi không nhìn thấy đàn của đối phương mới khá hơn một chút.

“Vâng thiếu gia.” Tân gật gật đầu, xoay người lại gần Mạc Vấn.

Tân cúi người xuống, đưa tay đặt trên người Mạc Vấn, chuẩn bị xoay người đối phương lại lấy đàn cổ sau lưng đối phương đi.

Mạc Vấn lại đột nhiên mở mắt, cũng tặng cho Tân một nụ cười không tiếng động.

Tân kinh hãi há miệng, trong chốc lát không kịp phát ra âm thanh, y hoàn toàn không ngờ, Mạc Vấn không

chỉ vô cùng tinh táo, hơn nữa còn cho y một loại cảm giác hết sức nguy hiểm.

Chính là lúc này!

Mạc Vần lập tức rút kiếm mà lên, rút vũ khí chưa bao giờ rút ra từ trong đàn cổ, đây là kiếm của Trường Ca môn, một thanh kiếm đặc thù có thể cất giấu trong đàn cổ.

57. Chương 57

Edit: Thủy Lưu Ly

Thanh Tuyệt Ảnh Ca, sau khi đệ tử Trường Ca Môn triển khai chiêu thức này có thể hóa thân thành Bóng cầm kiếm chiến đấu, cũng nắm giữ chiêu thức kiếm kỹ đặc biệt

Skill này là skill có độ thương tổn cao duy nhất của Trường Ca, cho nên có thể thấy uy lực của nó mạnh cỡ nào, càng quan trọng hơn là bản thân Bóng đánh không chết, bởi vì có 80% né tránh và 80% giảm thương.

Tân trọn to hai mắt, trơ mắt nhìn Mạc Vần đột nhiên nhảy lên, sau đó cầm kiếm vung về phía y.

Nhanh, quá nhanh! Con người Tân kịch liệt co rút lại, trong lúc hoàn toàn không kịp phản ứng đã cảm thấy cổ họng đau xót, ngã xuống, ngất đi.

Mạc Vần cố ý để Tân ngất đi, bởi từ đoạn đối thoại lúc trước giữa y và Dick, cậu hiểu Tân cũng là một trong những kẻ hiểu cha Dick rất rõ, nếu như ném Tân vào phòng cạy miệng tra hỏi thì có khi sẽ biết được rất nhiều tin tức hữu dụng.

Nhìn cơ giáp nháy mắt đã bao vây xung quanh, Mạc Vần cười khê, nhắc kiếm không khiêng dè mà nhào lên đối đầu chính diện với tám cơ giáp.

Warner đã đứng ở đầu cầu thang, vị trí này có thể nhìn rõ tình huống bên trong lầu hai, trong ánh mắt khiếp sợ của anh, Mạc Vần vung kiếm chém rụng hai tay của hai cơ giáp.

Nhìn bộ dạng Mạc Vần vô cùng ung dung, lợi kiếm trong tay nhìn như nhẹ nhàng quơ múa, nhưng đã có thể một phen thành ba, lần lượt là cánh tay trái, cánh tay phải và bộ phận còn lại của loại cơ giáp được xưng là dù có dùng bom cũng không cách nào thương tổn.

Hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ đã khiến Warner sớm biết sự lợi hại của cơ giáp quân dụng. Tuy cha anh vừa bắt đầu không phải là thủ lĩnh nhưng cũng là quan lớn cao tầng, cho nên lúc con cái nhà bình thường chỉ có thể đứng từ xa xa nhìn cơ giáp quân dụng, anh đã chạy long nhong khắp nơi trong quân đội.

Chờ đến khi hiểu chuyện, cha anh trở thành thủ lĩnh, anh càng lúc càng tự do chạy loạn trong quân ngũ, thậm chí còn có một bộ cơ giáp quân dụng đầu tiên trong đời.

Cũng vì thế Warner biết rất rõ trình độ rắn chắc của cơ giáp quân dụng. So với cơ giáp bình thường, trong tình huống dùng một nửa lực, cơ giáp quân dụng đã có thể đánh cho cơ giáp bình thường không thể tự gánh vác sinh hoạt. Không phải nói cơ giáp quân dụng có sức lực lớn, mà là dựa vào tính chất cứng rắn kia của cơ giáp quân dụng, cho nên lúc đối đầu với cơ giáp bình thường mới có thể chiếm thế thượng phong như thế.

Giống như khi hai chiếc xe bay va chạm vào nhau, sẽ luôn có một chiếc bởi vì chất lượng không bằng mà bị hỏng hóc nghiêm trọng.

Cũng vì Warner biết rõ cơ giáp quân dụng biến thái thế nào, cho nên hiện tại mới càng không dám tin tưởng chuyện Mạc Vấn đang làm. Ở trong mắt anh, Mạc Vấn đã là phụ trợ sự lợi hại nhất, nhưng nhìn biểu hiện bây giờ, năng lực của cậu còn vượt qua phạm vi hiểu biết của anh đối với phụ trợ sự nữa.

Warner cầm nín không nói ra lời, anh trở mắt nhìn hai cơ giáp bị chém rụng hai cánh tay lui về sau một bước, lộ ra càng nhiều cơ giáp ở phía sau.

So với Warner kinh ngạc đến ngây người, có thể nói Dick đã bị Mạc Vấn dọa sợ hết hồn.

“Nhanh, nhanh ngăn cậu ta lại cho tôi!” Dick sợ đến mức sắp khóc, Mạc Vấn không dùng cơ giáp, cậu ta chỉ dùng một loại vũ khí lạnh không biết đã bị đào thải từ mấy ngàn năm trước nháy mắt giết chết hai cơ giáp, còn là loại cơ giáp quân dụng tiên tiến nhất.

Cung cấp trang bị cho quân bộ ai dám ăn bớt nguyên vật liệu, cho nên Mạc Vấn bảo chém là chém chứng tỏ đối phương có thực lực tuyệt đối.

Đây tuyệt đối không phải phụ trợ sự, tuyệt đối không phải!!! Dick điên cuồng gào thét trong lòng.

Dưới ánh mắt tuyệt vọng của Dick, Mạc Vấn nhanh chóng bay lên không, vung kiếm nhắm thẳng vào sáu chiếc cơ giáp còn sót lại, dùng sức chém ngang, cơ giáp nhanh chóng bị xé ra một cái miệng lớn.

“Đánh cậu ta! Dùng lực đánh cho tôi!” Dick bắt đầu điên cuồng, nếu cứ để Mạc Vấn tiếp tục như thế, e rằng tình thế sẽ thay đổi, Mạc Vấn vươn mình thành người làm chủ, mà bọn gã sẽ bị bắt trở thành tù nhân.

Mạc Vấn dùng khoe mắt nhìn thấy cơ giáp nào ra tay, lập tức dùng tốc độ lóe lẹt bỏ cánh tay của đối phương, ngăn ngừa mấy giây, sáu cơ giáp hoàn toàn bước theo gót chân của hai người anh em lúc trước, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn một chân có thể động.

Hình tượng hiện tại của tám cơ giáp là như thế, vốn đây là một tình huống rất khôi hài buồn cười, lại khiến người ta cảm thấy không cười nổi. An nguy của thiếu gia là quan trọng nhất, tám cơ giáp dùng máy truyền

tin thương lượng với nhau, run rẩy chạy như điên lại chỗ Mạc Vần.

“Bọn tao liều mạng với mày!!!” Người mặt đồ đen trong cơ giáp rống to xông về phía trước, vẻ mặt tuyệt vọng giống như cô nương bị ác bá bắt nạt mà không thể đánh trả.

Bọn họ có ý định muốn dùng cơ giáp đâm chết Mạc Vần tại chỗ. Áp lực Mạc Vần cho bọn họ quá lớn, chỉ có con đường chết mới có thể trừ đi hoảng sợ.

“Mạc mạc!” Warner kinh hãi, không quan tâm bản thân không có phòng hộ gì, dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới, ý đồ muốn kéo Mạc Vần thoát khỏi hiểm cảnh này.

Lúc này Mạc Vần mới nhìn thấy Warner, mặc dù cậu biết Warner đến rồi nhưng không biết đối phương trốn nơi nào, bây giờ thấy anh không để ý sống chết xông lại bảo vệ mình, trong lòng Mạc Vần cảm động, nhưng ngoài miệng lại không quên mắng một câu ‘thật ngốc’.

Mất đầu, mất anh không thấy thân thể thật sự của cậu đang đứng bên cạnh Tân sao, cho dù muốn cứu cũng phải đến bên này, bảo vệ thân thể thật sự của cậu mới đúng.

Trong nháy mắt khi tám cơ giáp xông lại, Warner đã không kịp, anh nhìn Mạc Vần cách đó không xa, giống như đây là lần cuối cùng nhìn thấy cậu.

“Không được!” Mắt Warner trừng lớn như muốn rách ra, cổ họng thậm chí còn phát ra tiếng nghẹn ngào, trong mắt anh, thân thể nhỏ nhỏ của Mạc Vần đã bị cơ giáp bao phủ.

Còn chưa kịp tuyệt vọng, khóe mắt Warner đột nhiên phát hiện một Mạc Vần khác đang đứng trong góc.

Warner: “...”

Lúc này Mạc Vần đang khống chế cây đàn trong tay, bắt đầu gảy, âm phù chậm rãi thấm thấu vào cơ giáp, cũng khiến trái tim mấy người Dick phập phồng lên xuống.

Giống như Mạc Vần không phải đang đánh đàn mà đang khống chế sợi dây tính mạng của bọn gã vậy.

Vết nứt tinh tế dần lan rộng trên cơ giáp, một người áo đen thử nhấc chân cơ giáp lên, sau đó, cả cơ giáp đều sụp xuống, lộ ra người áo đen đang ngồi bên trong.

Người áo đen mờ mịt quay đầu nhìn kỹ những người khác, sau đó đối diện với tầm mắt sợ hãi của Dick.

Lúc này Dick đã hối hận không kịp, nếu như sớm biết sức chiến đấu thật sự của Mạc Vần, gã tình nguyện trực tiếp bắt trời Warner mà không đến trêu chọc Mạc Vần.

Đáng tiếc gã lại xem Mạc Vấn là quả hồng nhũn, kết quả không ngờ quả hồng nhũn này thật ra mới là kẻ lợi hại nhất.

(lời edit: không xem là hồng mềm mà xem là hồng nhũn nhé =)))

Trước khi đội hộ vệ đến, Mạc Vấn đã giải quyết xong một đám phần tử nguy hiểm này. Những người này chuẩn bị vô cùng đầy đủ, Mạc Vấn để Warner tìm dây thừng trong góc, rồi sau đó cũng trói chung bọn chúng như châu chấu trên cùng một sợi dây lại với nhau.

Chờ đến thời gian Warner đã định trước, đội hộ vệ mới khoan thai đến chậm, chẳng qua lúc này mọi chuyện đã xong. Đội trưởng đội hộ vệ nhìn Mạc Vấn lại nhìn Warner, cuối cùng lúng túng nói: “Xin giao những phần tử nguy hiểm này lại cho chúng tôi.”

Mạc Vấn giao đầu dây thừng lại cho đội trưởng, sau đó nhìn vị đội trưởng này ngổn ngang trong gió dắt một chuỗi người đi mất. Dick bị trói ở sau cùng, chỉ thấy gã cúi thấp đầu, bước chân cũng vô cùng nặng nề.

“Còn một người nữa.” Mạc Vấn liếc mắt lại chỗ Tân, ra hiệu đội hộ vệ đi trói người.

Chờ sau khi mọi người giải tán hết, Warner lẳng lặng nhìn Mạc Vấn. Ngay lúc Mạc Vấn cho rằng Warner sẽ tra hỏi cậu, đối phương bỗng nhiên ôm chặt lấy cậu, Mạc Vấn ngẩng ra, cũng vươn tay ôm ngược lấy Warner.

“Em thật hư.” Warner lăm bắm bên tai Mạc Vấn: “Em có biết sau khi em bị bắt cóc anh khó chịu bao nhiêu không? Nhất là khi anh biết mục đích của bọn họ là anh, là anh liên lụy em.”

Trong việc này, Mạc Vấn có hơi chột dạ, nếu như không phải cậu nhất định muốn biết những người này là ai, cậu hoàn toàn có năng lực tránh khỏi lần bắt cóc này.

“Không ngờ người nhắm vào anh lại là Dick.” Mạc Vấn hơi cảm khái: “Nếu không phải do lần này gã cuống lên làm bừa, thì chỉ sợ em cũng không nghĩ tới kẻ đứng sau là gã.”

Nhắc đến Dick, Warner lập tức im lặng, anh đã từng thật sự xem đối phương là bạn tốt, cũng dùng chân thành đối xử với gã.

“Cha của Dick là Simon, là người kinh doanh súng đạn, cũng là một nhân vật huyền thoại.” Warner nói cho Mạc Vấn biết tin tức anh vừa nhận được: “Lúc trước người cố gắng tìm cách bắt cóc anh là Simon, bây giờ đã bị không chế.”

Mạc Vấn nhíu mày hồi lâu: “Ông ta bán súng đạn của ông ta là được rồi, sao đang yên đang lành lại muốn bắt cóc anh.”

“Bởi vì Simon muốn cho cha một bài học, ông ta muốn nhắc bàn tay của cha đã vươn quá dài.” Đối với chuyện này Warner nhìn tương đối rõ ràng, sau khi Mạc Vấn bị bắt cóc anh đã liên hệ với cha mình ngay lập tức, cũng biết được đầu đuôi câu chuyện.

Không nghĩ nhiều nữa, anh lập tức nói rõ điểm quan trọng ra: “Simon luôn muốn tiêu thụ linh kiện cơ giáp quân dụng và lời đàn uy lực cực cao ở Coroner, phá loại ích lợi và sự ổn định bên trong quốc gia, cho nên lúc trước cha luôn hạn chế ông ta khắp nơi, nhưng bởi vì không có chứng cứ mà không thể trực tiếp tước nã quy án.”

(lời edit: cái này làm ta nhớ đến DL, cơ mà từ trước đến nay ta không thích truyện liên quan đến vấn đề chính trị, cho nên đến đây thôi =.=, sau này sẽ lựa kỹ hơn)

“Coroner....” Mạc Vấn xì cười một tiếng: “Chính là nơi to bằng móng tay trên bản đồ kia?”

Warner gật gù: “Bọn họ vẫn muốn tách ra, tự thành lập quốc gia độc lập.”

“Cho nên lúc Simon chế tạo linh kiện cơ giáp, không chỉ kiếm tiền lời từ quốc gia mà còn quay đầu bán cho Coroner.” Mạc Vấn hiểu rõ loại người làm ăn này, một khi bị lợi ích làm mê muội, đừng nói đại nghĩa quốc gia dân tộc, chỉ cần không uy hiếp đến bản thân thì cái gì cũng có thể làm, kiếm tiền càng nhanh càng tốt, càng nhiều càng tốt.

“Đúng.” Warner đáp: “Bởi vì gấp gáp muốn tách ra, bất kể chính phủ mua linh kiện và lời đàn bao nhiêu tiền, bọn họ cũng lấy giá cả gấp 1.5 lần mua từ chỗ Simon.”

Mạc Vấn nghe vậy tắc lưỡi không ngớt: “Không ngờ nha, nơi nhỏ như vậy lại có tiền như thế.”

Warner giải thích tiếp: “Không phải bọn họ có tiền mà lúc quốc gia chọn mua linh kiện không dùng giá quá cao, dù sao số lượng cần rất lớn, cho dù tăng thêm một đồng mua mỗi linh kiện thì tổng hợp lại cũng là một khoản tiền lớn, vì thế bản thân bên chế tạo cũng không kiếm được quá nhiều.”

Mạc Vấn hơi suy nghĩ một lát đã hiểu rõ, nếu như mi không chịu ép giá thì người khác ép, trên thế giới này không chỉ có một nhà bán, hoặc là kiếm ít một chút, hoặc là không kiếm được đồng nào.

Dù sao chỉ có một chính phủ, bọn họ không mua thì muốn bán cho ai được đây?

Dưới sự mê hoặc của tiền tài, Simon bí quá hóa liều.

Thế nhưng Simon thất bại, trong một lần giao dịch bởi vì không hoàn toàn xử lý tốt vấn đề bí mật nơi giao dịch, đã bị một đội ngũ sớm mai phục sẵn bắt sống.

Điều này khiến Dick đang tham gia cuộc thi tình anh không thể không bại lộ sớm, bắt cóc Mạc Vấn.

Dick nghĩ rất hay, muốn một đổi một với Vick, có điều thủ đoạn này quá non nớt, hoàn toàn không học được chút bản lĩnh nào của cha gã.

“Có lẽ bản thân Simon cũng không ngờ mọi chuyện sẽ bại lộ nhanh như vậy.” Leo lên cơ giáp, Warner đứng bên trên đưa tay ra, kéo Mạc Vấn lên.

“Người Simon có thể sử dụng hoàn toàn không chỉ như thế, chỉ vì muốn bảo vệ Dick mới không để gã biết ám hiệu liên lạc. Những người kia đều là kẻ liều mạng, lúc có năng lực khống chế bọn họ, bọn họ đương nhiên sẽ là một thanh đao tốt, nhưng nếu không thì bọn họ sẽ cản ngược lại một cái.” Warner để Mạc Vấn ngồi lên đùi mình, sau đó khởi động cơ giáp.

“Hiển nhiên, hiện tại Dick không đủ năng lực khiến những người kia sợ, cho nên Simon mới chưa dám để Dick tiếp xúc với bọn họ.” Cuối cùng, Warner dùng giọng điệu bình tĩnh tổng kết: “Simon, Dick lần lượt bị tóm, Coroner sẽ rối loạn.”

Mạc Vấn giả làm nhân sĩ hôn mê lâu như vậy, thân thể có hơi uể oải, cậu gác đầu lên vai Warner, vừa nghe anh nói chuyện vừa hé mắt nhắm nghiền.

Khoang lái trong cơ giáp là một không gian không lớn, Mạc Vấn cảm thấy bên trong đều là mùi vị của Warner, xốc mí mắt lên, Mạc Vấn mở miệng hỏi: “Anh giặt quần áo bằng loại nào vậy?”

“Hãng Bí Đỏ” Warner trả lời, sau đó cúi đầu ngửi ngửi mùi trên quần áo mình: “Không dễ ngửi sao? Không dễ ngửi thì anh đổi loại ngay.”

“Không, rất dễ ngửi, em cũng phải dùng.” Mạc Vấn nói.

Warner rút cục cũng lộ ra nụ cười đầu tiên từ lúc hai người gặp mặt trong lần bắt cóc này: “Được, em muốn dùng hãng nào, vậy chỉ dùng hãng đó.”

“Thật sao?” Mạc Vấn thuận miệng nói: “Vậy cho em cái hãng Warner đi.”

Warner: “...”

Một lát sau, âm thanh của Warner mới vang lên: “Hãng Warner không có bột giặt quần áo, chỉ có hôn hãng Warner, em có muốn không?”

“Đùng.” Mạc Vấn lập tức từ chối.

Đùng cơ giáp lại, Warner nâng cằm Mạc Vấn lên hôn, vừa hôn vừa mồm miệng không rõ nói: “Chậm, hãng này cường chế biểu tượng, không nhận cũng không được.”

Lập tức, trong cơ giáp chỉ còn lại tiếng hôn ướt át, ngọt ngào của hai người nào đó.

Mạc Vần nhắm mắt lại hôn trả Warner, cậu hôn rất mềm nhẹ lại ôn nhu, lập tức vượt lên những bất an đã nảy sinh trong lòng Warner vì chuyện trước đó, dần dần, một loại rung động mới cũng bùng lên trong lòng.

Thấy Warner đang cởi quần áo mình, Mạc Vần vội vàng lắc đầu ngăn lại: “Không được, không gian quá nhỏ.”

Nghe vậy nhưng động tác của Warner cũng không ngừng lại, đôi môi còn ghé lại gần tai Mạc Vần, cẩn thận liếm mát. Đây là khu vực mẫn cảm của Mạc Vần, anh rất có kinh nghiệm.

Thân thể Mạc Vần lập tức nhũn ra, Warner đầu tiên thăm dò phía sau mấy lần, sau đó mới chậm rãi chen vào.

Mạc Vần ngửa đầu ra sau, phát ra tiếng ghen ngào tình tể, ngón tay cũng bấu chặt lấy bả vai Warner. Trong nháy mắt, cảnh tượng bên trong cơ giáp trở nên cực kỳ nóng bỏng.

Mạc Vần bị động chịu đựng, trong lòng còn đang nghĩ đây được xem như là cơ (giáp) chán sao?

Chờ tất cả kết thúc, Mạc Vần có hơi mất sức tựa lên người Warner, mũi của cậu rất linh, mùi vị trên người Warner đã bị một loại mùi không thể nói che lấp, bỗng bình trong không khí.

Chỉ có thể chờ đợi chúng nó chậm rãi tản đi, dù sao lúc này đang ở bên ngoài, tuy rằng mở cửa cơ giáp ra sẽ tan càng nhanh hơn, thế nhưng sắc mặt hai người còn đang ửng hồng như vậy, vừa nhìn đã biết mới làm chuyện tốt đẹp gì.

Có lẽ Mạc Vần không muốn vì chuyện này mà lên đầu đề báo chí, sẽ rất mất mặt, cho nên sau khi chờ nhịp thở khôi phục như thường, mới để Warner tiếp tục điều khiển cơ giáp đi về phía trước.

“Chúng ta đang đi đâu?” Mạc Vần quay đầu liếc nhìn kiến trúc bên ngoài, vô cùng xa lạ, cậu cũng không nhận ra đây là chỗ nào.

“Trực tiếp về cung.” Warner vốn đang nhìn thẳng phía trước, sau khi nghe thấy Mạc Vần hỏi, lập tức cúi đầu nhìn cậu trả lời: “Em không quên lễ đính hôn của chúng ta chứ.”

“Đâu có đâu.” Mạc Vần lúng túng nở nụ cười, đúng là cậu đã quên mất.

Warner điều khiển cơ giáp chuyên chọn đường gần mà đi, không đến một hồi, Mạc Vần đã nhìn thấy con đường quen thuộc. Dưới sự nhìn kỹ của đội hộ vệ, Warner từ ngoài cung nhảy lên thật cao, nhảy thẳng vào trong cung.

Cũng may thủ vệ gác cổng rất quen thuộc ngoại hình cơ giáp của Warner, nếu không hai người rất có khả năng bị ngăn lại, có khi hôm sau báo chí còn giật gùt (Vương tử Warner bị đội hộ vệ Vương cung ngăn cản.) gì đó cũng chưa biết chừng.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, Mạc Vấn cứ nghĩ sẽ rất khó ngủ nhưng có lẽ do Warner quần cạo như bạch tuột, cho nên Mạc Vấn đã ngủ rất ngon.

....

Trời dần dần sáng, trong cung bắt đầu bận việc, công nhân viên đã rất lâu chưa bận rộn như vậy, hận không thể nhân thời gian làm hai mà sử dụng.

Trong hành lang, bên ngoài phòng, đâu đâu cũng có tiếng bước chân, mặc dù mọi người đều cố gắng để động tác của mình khẽ hơn một chút, nhưng vẫn phát ra âm thanh không nhỏ.

Trong phòng, Warner tỉnh ngủ trước, tốc độ anh ngủ nhanh hơn Mạc Vấn nhiều, cho nên sau khi nghe được động tĩnh đã bắt đầu tỉnh táo lại. Warner hôn lên trán Mạc Vấn một cái, xuống giường mặc quần áo rồi đi ra ngoài.

Nghi thức đính hôn rất rườm rà, vì thế đổi trang phục nên đổi sớm một chút, nếu không chỉ sợ đến giờ lại rối lên thì rất mệt.

Yvette tự tay cài nút lễ phục của con trai, ngẩng đầu nhìn con trai đẹp trai cao lớn, nước mắt không ngừng trào ra.

Warner sợ hết hồn, thấy mẹ mình rơi nước mắt, hơi luống cuống tay chân không biết làm sao: “Mẹ, đừng khóc.” Anh cố gắng an ủi bà, thế nhưng nước mắt của bà càng chảy càng nhiều.

“Con trai, rốt cuộc con cũng lớn rồi.” Yvette khàn khàn nói, trên mặt không giấu được vui mừng. Bà có tổng cộng hai đứa con, tuy đứa lớn nhất tới hiện tại chưa có tin tức gì, nhưng đứa nhỏ sắp đính hôn trước rồi.

Cecile vừa vào cửa đã thấy mẹ mình nhìn em trai vừa khóc vừa cười, lập tức tăng tốc đến chỗ ngon chỗ ngọt bà.

Yvette bị dăm ba câu của Cecile chọc bật cười, đẩy hẳn một cái, cố ý nhắc nhở: “Warner cũng đính hôn rồi, lúc nào thì con định lĩnh một người về nhà cho mẹ xem mặt hả?”

“Ôi chào.” Cecile vỗ đầu một cái: “Xem con này, con để quên lễ vật trong phòng mất rồi.” Xong xong lập tức chạy biến mất dạng.

Yvette lắc đầu một cái: “Cái thằng này.”

Nhìn đồng hồ, Yvette quay đầu hỏi quản gia: “Bên chỗ Mạc Mạc thế nào rồi, thằng bé rời giường chưa?”

Quản gia dùng máy truyền tin nhanh chóng liên lạc một hồi, lập tức cung kính trả lời: “Đã dậy rồi ạ, mấy người Frankish đang bận bịu giúp một tay.”

Yvette thoả mãn gật gật đầu, nghiêng đầu đánh giá quần áo Warner, phát hiện không có vấn đề gì mới nói: “Đi theo mẹ, hôm nay có rất nhiều người đến, con cũng phải học giao tiếp, đừng hờ một tí là bày mặt lạnh ra cho người ta xem.

“...” Warner câm nín.

Yvette thấy Warner không hề bị lay động, chỉ tiếc mài sắt không nên kim tròng đối phương. Bà có ý tốt muốn lột đường thay con trai, nhưng nó lại không muốn phối hợp.

Warner theo mẹ ra ngoài đón khách, Mạc Vấn ở trong phòng bị người xem là búp bê mà thay trang phục. Mạc Vấn cứ tưởng lúc đính hôn chỉ cần mặc lễ phục ra phòng khách đứng trưng một hồi là được rồi, không ngờ còn phải đề đầu cậu ra mà hóa với chả trang.

“Đây là son môi đúng không?” Mạc Vấn hơi ghét bỏ chỉ vào một loại mỹ phẩm: “Có thể không thoa được không? Nhơm nhớp khó chịu lắm.”

Đừng hỏi tại sao cậu biết cảm giác sau khi thoa son, trước khi không có em gái, khi còn bé, Mạc Vấn quả thật như sống trong địa ngục.

Chuyên gia trang điểm hé miệng cười: “Màu môi của ngài rất đẹp, đây chỉ là son dưỡng môi bình thường, yên tâm, sẽ không làm ngài không thoải mái.”

Mạc Vấn nghe vậy an tâm. Sau khi chuyên gia trang điểm vẽ vờ trên mặt cậu hơn nửa tiếng đồng hồ, mới để cậu xuống tỉ mỉ nhìn thành quả lao động trước mặt, thoả mãn gật gật đầu: “Da dẻ của Vương tử phi thật tốt, tôi làm nghề này hơn mười năm, lần đầu tiên gặp người có da mặt đẹp như vậy.”

Mạc Vấn khê cười, chuyên gia trang điểm lập tức nhìn thẳng mắt.

Trước khi trang điểm, ngũ quan của Mạc Vấn đã vô cùng tinh xảo, vừa trang điểm lên, ưu điểm của ngũ quan hoàn toàn nổi bật lên. Lông mi dài cong, nhẹ chớp chớp như cánh bướm, lúc cậu nháy mắt nhìn chuyên gia trang điểm, chuyên gia trang điểm lập tức bị một tên bạo kích ôm ngực.

“Không xong rồi, tôi không thể nhìn nữa, nếu không tôi sẽ cướp rở mắt.” Chuyên gia trang điểm cố ý né mặt qua một bên, đùa giỡn với Mạc Vấn.

Tiểu vương tử mà nhìn thấy Vương tử phi thì nhất định sẽ không chống đỡ được, chuyên gia trang điểm ác ý cười thầm.

Mạc Vãn không biết trong lòng chuyên gia trang điểm đang trêu ghẹo cậu, chờ khi xong việc, quản gia đã đến tiếp ứng cậu, bất kể có thân thuộc hay không, người đính hôn phải một mình đi vào, đứng bên cạnh người yêu.

Từ bên ngoài Mạc Vãn đã sớm nhìn thấy bóng dáng Warner trong đại sảnh, khí chất của anh có một loại phong cách rất riêng, cho dù xung quanh có rất nhiều người nhưng cậu cũng có thể nhanh chóng tìm được anh.

Rõ ràng lúc này Warner đang đứng quay lưng với Mạc Vãn, nhưng khi cậu xuất hiện, như có cảm ứng tâm linh, anh đột nhiên quay đầu lại, cũng chuẩn xác bắt được cảnh tượng Mạc Vãn buộc cao tóc lên đang tiến vào sảnh.

Đây là lần đầu tiên Warner nhìn thấy Mạc Vãn mặc lễ phục, nằm trong dự đoán, hoàn toàn tôn lên vóc người hoàn mỹ của cậu.

Yvette đứng bên cạnh, thấy con trai nhìn chằm chằm cửa lớn, hung hăng cười nhạo, lập tức biết chắc Mạc Vãn đến rồi. Yvette từ phía sau đâm đâm Warner: “Có vợ quên mẹ ha, chân ngoài dài hơn chân trong ha.”

Nếu như lúc trước Yvette tác thành hai người là do bà quá yêu con trai của mình, vậy bây giờ bà đã thấy thỏa mãn trăm lần vạn lần đối với Mạc Vãn. Cậu không chỉ tài năng, bộ dạng cũng rất dễ nhìn, có người như vậy làm người yêu là chuyện tốt dù có đốt đèn lồng cũng khó tìm.

Mạc Vãn đi tới trước mặt Warner, dừng lại, khẽ mỉm cười với anh, sau đó để mặc anh nắm tay mình mà không thả ra nữa.

“Hai đứa chú ý một chút, tiểu bối đều đang nhìn hai đứa kìa.” Cecile vỗ vai Warner trêu ghẹo.

Đây là lần đầu tiên Mạc Vãn nhìn thấy anh Warner, trước chỉ nghe nói, chưa bao giờ gặp mặt. Nghe nói Cecile theo nghiệp chính (trị), chức vị công việc ở ngoại địa, nếu không phải em trai ruột thịt muốn đính hôn thì anh cũng không có thời gian trở về.

Quay đầu nhìn vị trí Cecile ra hiệu, Mạc Vãn , quả nhiên có mấy đứa trẻ đang mở to đôi mắt ngây thơ trong sáng nhìn cậu và Warner.

Mạc Vãn lập tức rút tay về, bỏ lơ tầm mắt oán niệm của Warner, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, cha Warner, cũng chính là thủ lĩnh Vick, nhanh chân đi lên trước, giống như tất cả những buổi lễ đính hôn khác, sau khi cảm tạ các vị khách quý đã đến, mới tuyên bố chính sự.

Mạc Vần đính hôn, dưới sự chứng kiến của mọi người, hai người hôn môi lẫn nhau. Xung quanh máy quay không ngừng quay chụp, ghi lại cảnh tượng này.

Hiện tại mạng lưới trực tiếp đã điên rồi, mỗi kênh trực tiếp đều chật ních vô số người xem, bọn họ có người là fans thủ lĩnh, có người là fans Mạc Vần, cũng có không ít người là đến xem trò vui.

Khung bình luận vô cùng Hot, gần như chỉ cần màn ảnh quét qua chỗ Mạc Vần, lập tức có một lượng lớn phụ đề bắn ra: Ảnh đẹp như tranh của tui, không cho mấy người xem.

Nói thật phụ đề như vậy rất phiền, cho nên những người ngồi không cũng nhào vô cầu xé.

Amber và Lambert đứng dưới dùng sức vỗ tay, bối cảnh của hai người họ đều không đơn giản, đặc biệt là Amber, từ nhỏ đã quen biết Warner, giao tình vô cùng tốt, bây giờ khi nhìn thấy bạn thân của mình đính hôn, trong lòng cũng thấy vui sướng thay cho đối phương.

Đáng tiếc trong năm người lại có một người không bao giờ có thể đến được, rõ ràng cuộc thi tình anh chỉ mới qua một ngày, nhưng chính trong một ngày này, cái gì cũng đều thay đổi.

Hai người Amber và Lambert đã hiểu rõ những chuyện xảy ra, bọn họ vốn chỉ nghĩ Dick là một công tử nhà giàu, lại không ngờ cha của gã là Simon, là kẻ làm ăn xấu xa buôn bán vũ khí cho Coroner, khó trách khi hỏi về gia đình, đối phương đều đổi chủ đề. Tâm tình Amber còn hơi xuống dốc, nhìn thì tưởng hai người không hợp nhau, nhưng thật ra cảm tình lại vô cùng tốt. Warner bình thường trầm mặc ít lời, Lambert độc miệng muốn chết, chỉ có Dick là có thể hăng hái trò chuyện vài câu.

“Được rồi, đừng khổ sở, đây là sự lựa chọn của Dick.” Nhắm nháp ly rượu trong tay, Lambert trầm giọng nói: “Bắt đầu từ lúc cậu ta lựa chọn ra tay với Warner, cậu ta và chúng ta đã không phải là bạn bè nữa.”

Nói xong Lambert quay đầu liếc Amber một cái: “Cậu cũng đừng khổ sở, vẫn nên yêu quý em trai của cậu đi, tớ thấy thằng nhóc sắp bị tên nhãi Edward quyến rũ chạy mất rồi kia kìa.”

Nói đến chuyện này, tinh thần Amber lập tức rung lên, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra tên Edward này là ai, nhất thời nổi giận dùm dùm nói: “Một người bình thường lại muốn nhắm nhe Pohl, xem tớ có đánh gãy chân chó của thằng đó không!”

Người cuồng em trai thật hết chỗ nói, Lambert lắc đầu một cái: “Tớ thấy cũng rất tốt mà, Pohl là người bình thường, tìm một cơ giáp sư chưa chắc đã được hạnh phúc.”

Amber cắn tức Lambert: “Cậu nói vậy là có ý gì, em ấy là em trai của tớ, sao có thể không hạnh phúc được!”

“...” Lambert thấy Amber tức giận đỏ mắt, vội vàng đầu hàng: “Được rồi, nếu như đụng tới cậu, vậy nhất định sẽ rất hạnh phúc, được chưa.”

Amber không nói lời nào, cậu ta biết lời Lambert có đạo lý, nhưng trong lòng cậu ta, Pohl là tốt nhất, vừa nghĩ tới Pohl muốn tìm một bạn đời là hệ lịch sử, cậu đã thấy khó chịu trong lòng.

“Cậu xem, người ngồi đó có phải là Pohl không?” Lambert đung cánh tay Amber một cái, vẻ mặt hơi cười trên đầu khổ của người khác, lần này có náo nhiệt để xem rồi.

Quả nhiên, Amber vừa ngẩng, xác định người ngồi đó là Pohl, là đứa em trai cậu cạnh chừng từ nhỏ đến lớn, cho dù trang phục có khác lạ, cũng có thể nhận ra ngay lập tức.

Sắc mặt Amber xanh lại đỏ, nhìn Edward ngồi bên người Pohl, ý muốn lên đấu một trận đều có.

“Bình tĩnh, nếu lúc này cậu xông lên, Pohl sẽ ghi hận cậu cả đời.” Lambert ngồi bên lạnh lạnh nói.

Amber lập tức thành thật, không cam lòng trừng tên nhãi nào đó, cuối cùng quyết định mắt không thấy tâm không phiền, quay đầu qua một bên.

Mạc Vãn vừa xuống đài đã chú ý đến trạng thái của Pohl và Edward, xem ra trong lúc cậu không có mặt, Pohl trôi qua tương đối đặc sắc.

Hai người lúc trước gặp mặt hận không thể làm thịt nhau giờ lại....

Cậu lại tin tưởng tình yêu rồi.

“Warner và Mạc Vãn đính hôn thì cậu ta tới làm gì, giống như quen thuộc lắm vậy.” Amber thấp giọng phỉ nhổ Edward.

“Cha cậu ta thuộc bộ tài chính.” Lambert duỗi ngón tay cái ra, tỏ vẻ địa vị rất cao: “Tính ra thì môn đăng hộ đối với nhà cậu được không, đừng luôn ghét bỏ như vậy.”

Amber: “...” Có quan hệ với bộ tài chính thì còn học lịch sử làm gì, thế giới này thật phức tạp.

Amber bấm bụng nhịn đến trưa, lễ đính hôn vừa kết thúc, cậu ta đã vội vàng tìm bóng lưng Pohl mà vọt tới.

Mạc Vãn cũng mệt đến ngất ngư, đã rất lâu cậu không mang giày da, mặc lễ phục, cho nên lần này mặt lại mới thấy cả người không dễ chịu, đợi đến khi khách khứa đi cả cũng vội vàng vàng về phòng ngủ đổi quần áo.

Warner thấy hơi tiếc nuối, anh vốn định sẽ từ từ thưởng thức lúc hai người ở một mình.

Cuối cùng, dù không ở học viện Mạc Vần cũng không cần ở nhà trọ nữa, từ đây, phòng của Warner chính là phòng của Mạc Vần, hai người đã thương lượng cả rồi, chờ Warner tốt nghiệp sẽ mua nhà, đến lúc đó, hai người cùng dọn ra ngoài ở chung luôn.

Điều duy nhất khiến cậu không hài lòng là Warner sắp tốt nghiệp mà cậu còn phải chờ hai năm nữa.

Một đêm này hai người suy nghĩ rất nhiều về tương lai, mà Mạc Vần cuối cùng cũng có một gia đình.

hết chương 57

58. Chương 58

Edit: Thủy Lưu Ly

Ngày thứ hai sau khi đính hôn, Mạc Vần trở lại học viện Horst, trong sự chú ý của mọi người mà bình thản đến lớp hệ viễn cổ, điều này khiến những người quan tâm chuyện của cậu được mở rộng tầm mắt.

Trước có lời đồn nói sau khi Mạc Vần trở lại trường sẽ chuyển hệ tiếp tục hoàn thành học nghiệp, nhưng lúc này lời đồn đã tự sụp đổ, nhưng đại khái là mọi người cũng không thấy lạ, bởi dù sao lấy địa vị hiện tại của Mạc Vần, đến hệ phụ trợ thì cậu sẽ học hay dạy học đây?

Sau khi Mạc Vần đến phòng học mới phát hiện mình bị Pohl vứt bỏ, Pohl ngồi phía sau, dựa dẫm quần quýt với Edward.

Edward chính là lão tam vạn năm lúc trước ở hệ viễn cổ, chỉ cần có Mạc Vần và Pohl ở đây, thì cậu ta mãi mãi là người thứ ba, mà hai tháng này khi Mạc Vần xin nghỉ, cậu ta cũng mừng rỡ mà từ bỏ vị trí số ba nhảy lên số hai.

Có điều bây giờ người đứng đầu đã về, mọi người không khỏi liếc trộm phản ứng của Edward, chỉ thấy sắc mặt đối phương bình tĩnh, hoàn toàn không lộ bất cứ cái gì bất mãn, còn Pohl, người người đều biết cậu ta là bạn tốt của Mạc Vần, sau khi Mạc Vần trở về, cậu ta nhất định rất vui sướng.

Thấy Mạc Vần nhìn quét qua bàn học đã trở nên trống không, Pohl từ sau lưng Edward lộ ra nửa mặt lấy lòng nhìn Mạc Vần.

Mạc Vần nhúu mày nhìn lại cậu ta, sau đó như thường mà ngồi vào chỗ của mình. Bạn tốt có bạn trai gì đó, trong lòng cậu thấy vui mừng thay đổi phương, có điều thái độ của Edward thay đổi hơi nhanh chút....

Trong ấn tượng của Mạc Vần, Edward là loại hình cao quý lãnh diễm, tự mang kỹ năng châm chọc, khiêu

khích người khác, bây giờ thấy đối phương nhìn Pohl cười ôn nhu, cậu suýt nữa cho rằng mình đi lộn phòng.

Có điều, nếu cẩn thận nghĩ lại sẽ phát hiện sự cay nghiệt lúc trước mà Edward thể hiện ra chỉ chăm chăm nhắm vào Pohl, càng giống như kiểu không được Pohl quan tâm, nên mới nghĩ ra cách như vậy để thu hút sự chú ý.

Nếu không Mạc Vãn đã chẳng thoát nổi rồi nhỉ.

Lúc đi học, do Mạc Vãn ngồi trước hai người nên cũng không rõ trình độ quần quýt của hai người lắm, những những người ngồi sau lưng họ thì chỉ có thể khóc ròng, trong lòng thầm gào thét, hai người có dám càng buồn nôn thêm chút nữa không hả?

Sau khi lễ đính hôn của Mạc Vãn kết thúc, Amber đã phát hiện Pohl cũng đuổi theo, mục đích là muốn canh chừng em trai mình thật chặt, sợ cậu nhóc sẽ bị người khác bắt cóc mất, cho nên hiện tại cũng vậy, cậu ta không quan tâm mặt mũi mà yêu cầu cùng ăn cơm với Pohl trong căng tin.

Pohl đồng ý, sau đó, giờ nghỉ trưa, cậu ta dẫn theo Edward đến căng tin, ngồi trước mặt Amber, hoàn toàn không quan tâm sắc mặt xanh xám lúc này của anh trai đại nhân nhà mình.

Pohl làm vậy là chui lỗ hổng trong lời nói của Amber, tỏ vẻ ăn cơm cùng nhau, chẳng qua cậu ta chỉ mang thêm Edward đến ‘cùng ăn cơm’ mà thôi.

Lambert muốn cười mà không cười được, nhẩn nhẩn vô cùng khổ cực, Mạc Vãn thấy cảnh tượng dần co như thế cũng không nhịn nổi, còn Amber tuy rằng sắc mặt rất khó coi, nhưng cơm vẫn phải ăn, chỉ thấy cậu ta từng ngậm từng ngậm, hung hăng dùng sức nhai cơm, giống như thứ cậu ta đang ăn không phải cơm tẻ mà là Edward vậy.

Cái này chẳng lẽ là bản năng đề phòng của anh vợ đối với bạn trai của em trai sao? Vai Lambert run rẩy, anh ta rất tình nguyện nhìn thấy dáng vẻ này của Amber, bởi vì thật sự rất thú vị. (=))))))

Chẳng qua hiện tại Lambert hài lòng bao nhiêu, lát sau anh ta lập tức hụt hẫng bấy nhiêu, không vì cái gì khác, một bàn sáu người, có một đôi là mới đính hôn, một đôi khác chưa đính hôn nhưng hành động cũng quần quýt ngọt ngào, chỉ có anh ta và Amber là cún độc thân danh xứng với thực.

Anh ta nhìn Warner, bạn cùng tuổi với mình, lại nhìn Edward nhỏ hơn mình hai tuổi, bọn họ đều có bạn trai, chỉ có mình, mỗi ngày tan học đều một thân một mình.

(lời edit: sai rồi, chế còn có Amber mà =))))))

Warner gấp thức ăn cho Mạc Vãn, Pohl không thích ăn bánh bao, bị Edward nhận lấy ăn giúp, Lambert đột nhiên không muốn ăn cơm chung với đám người này, cũng không có gì, chẳng qua chỉ là tâm tình không được tốt mà thôi.

Toàn thế giới đều tràn ngập mùi chua thúi của ‘tình eo’, chỉ có bản thân tỏa ra mùi thơm ngát của cún độc thân! Lambert ăn qua loa vài miếng, sau đó dứt khoát đứng dậy rời khỏi mảnh đất khiến người khác ‘đau lòng không ngớt’ này.

Là lúc nên tìm một người bạn trai.

Warner không biết ‘nỗi khổ’ trong lòng Lambert, sau khi cơm nước xong xuôi, liền dắt tay Mạc Vấn về ký túc xá, hôm nay đi học anh hơi mất tập trung, vẫn luôn suy nghĩ xem mua nhà ở đâu thì thích hợp bọn họ.

Mặc dù nói tốt nghiệp sẽ mua nhà, nhưng không phải cứ nói mua là có thể mua ngay lập tức. Mua nhà cần cân nhắc rất nhiều nhân tố, không chỉ riêng vị trí địa lý, còn phải xem xem có thích kết cấu bên trong hay không nữa.

Có mấy người thích thêm cầu thang trang trí, có mấy người lại không hứng thú, nhưng thứ này lúc xây nhà đã quyết định, cho nên khi chọn lựa phải chú ý quan sát, tốt nhất hai người thương lượng thống nhất sớm, vậy sẽ hài hòa hơn rất nhiều.

Có bao nhiêu người muốn yên lặng tích góp tiền mua nhà, muốn cho người yêu một niềm vui bất ngờ, nhưng lại không cẩn thận đạp vào hố bom của đối phương, kết quả tình cảm không tốt lên lại thành lý do khiến hai bên chia tay, loại chuyện ngu xuẩn này, Warner tuyệt đối không bao giờ đi làm.

Trước tiên Warner dùng Quang Nảo cho Mạc Vấn xem những đoạn đường đang bán nhà, nếu như Mạc Vấn có ý, vậy sẽ tiếp tục kiểm tra căn kỹ tình huống nhà cửa. Nâng cằm nhìn hàng loạt nhà bán, Mạc Vấn khó lựa chọn.

Cậu cảm thấy hai toà nhà này cũng không tệ, sau đó bắt đầu do dự nên chọn cái nào, bởi bố cục không khác mấy, vị trí đều ở vùng trung tâm, muốn mua gì cũng vô cùng tiện lợi.

Warner thấy Mạc Vấn cau mày xoắn xuýt hồi lâu, anh quyết định dứt khoát xin nghỉ buổi chiều để đi xem nhà với cậu.

May mắn, sau khi nhìn thấy phòng thật, Mạc Vấn lập tức có quyết định, bởi vì nếu chỉ xem ảnh mẫu là không phát hiện được tỳ vết. Một tòa nhà khác tuy rằng cùng bố cục, vị trí cũng tương đối, nhưng ánh mặt trời không chiếu vào phòng ngủ được, khó trách giá cả rẻ hơn nhiều, có lẽ là do sau khi xây xong mới phát hiện vấn đề, nhưng mà lại không thể phá đi xây lại từ đầu.

Mạc Vấn vốn định đặt tên trước, còn mấy tháng Warner mới tốt nghiệp, đến lúc đó mới trả tiền đặt cọc cũng không muộn, lại không ngờ Warner trực tiếp trả đủ tiền luôn.

Thời đại bây giờ đặt tên trước rất tiện dụng, chỉ cần lấy chứng minh thân phận cho nhân viên ghi chép lại, sau đó xác định mình muốn mua nhà, hẹn trước thời gian, sau đó đến ngày thì giao tiền là được.

Cứ như vậy dù trong tay tạm thời chưa có tiền cũng không sợ nhà mình định mua bị người khác mua trước, bởi vì trong lúc dự định, căn nhà đó sẽ không thể tiêu thụ.

Có điều nếu như đặt trước rồi không trả tiền, hoặc ác ý đặt trước, vậy sẽ ảnh hưởng đến chữ tín mua nhà, sau đó người này sẽ nói lời từ biệt với loại phục vụ này. Đừng tưởng rằng đặt tên định trước chỉ dùng trong mua nhà, đặt trước xe bay hay cơ giáp cũng cần chữ tín đấy.

“Không phải anh nói tốt nghiệp xong mới mua sao?” Sau khi ký tên lên chứng nhận bất động sản, Mạc Vấn quay đầu hỏi.

“Anh nghĩ rồi, trang trí cũng cần một thời gian rất lâu, hơn nữa sau khi trang khí xong chưa thể lập tức dọn tới ở, cho nên anh định giờ mua rồi sửa chữa xong, đến khi tốt nghiệp lại dọn đến thì vừa lúc.”

“Với lại trang trí cũng cần thời gian suy nghĩ, em nghĩ kỹ rồi liệt kê ra cho anh, anh tìm người làm.”

Nghe giọng điệu này của anh là muốn giao hết tất cả việc bố trí nhà cho Mạc Vấn, Warner có yêu cầu rất cao đối với phẩm chất cuộc sống, cho nên quyết định này của anh hoàn toàn ngoài dự đoán của Mạc Vấn.

Đây mới là chân tình, đã từng có bao nhiêu người để người yêu tự mình bố trí ‘tổ ấm’, phía sau lại nhìn rèm hoa cửa sổ khóc không ra nước mắt.

hết chương 58

59. Chương 59

Sau khi Yvette biết chuyện Warner mua nhà, bà tỏ vẻ rất quan tâm, bà đã sớm chuẩn bị tâm lý sau khi đính hôn Warner sẽ dọn ra ngoài ở, dù sao không có mấy đôi là không nghĩ đến cuộc sống ngọt ngào của hai người.

Trong vấn đề sửa chữa nhà, bà cho Mạc Vấn rất nhiều đề nghị hay, với lại thường thức của bà vốn không tồi, cho nên Mạc Vấn vô cùng hài lòng với phương án trang trí cuối cùng, sau khi giao lại mọi chuyện cho người chuyên nghiệp, Mạc Vấn an tâm chờ ngày hoàn công.

Bản án của Simon đã được quyết định, bởi hành vi tham lam của ông ta tạo thành tổn thất rất nghiêm trọng đối với quốc gia và nhân dân, cho nên quán quyết cuối cùng là lưu đầy ông ta đến Sao Cô.

(lời edit: ta phân vân Sao Cô với Cô Tinh lắm =)))) cơ mà dựa theo Sao Hỏa, ta quyết định Sao Cô =)))) với lại đọc kiểu này nó cũng hài hài, nên.... tui thích thì tui bung lụa thôi =)))

Còn Dick, thân là con trai của Simon, đương nhiên không thể thoát khỏi liên quan, tuy rằng gã không tham gia vào chuyện buôn bán vũ khí phi pháp của Simon, nhưng gã hiểu rất rõ chuyện này, gã biết bình thường cha mình làm ăn với người nào, cho nên mới lập đi lập lại bày ra án bắt cóc với Warner.

Sao Cô là một hành tinh trong vũ trụ, từ ngàn năm trước đã được con người phát hiện bên trong có không khí và nước cơ bản nhất, còn có cả lục địa, nếu con người qua đó hoàn toàn có thể sống sót, thế nhưng chỉ là phát hiện không mà thôi, cũng không có người muốn tự mình đến hành tinh xa lạ mà thí nghiệm.

Mãi đến tận mấy trăm năm sau, có nhà khoa học kiến nghị đưa những tội phạm bị xử tử hình đến đó, một có thể khiến đám người đó cảm hòng, hai có thể thử xem con người có thể sống sót một thời gian dài trên hành tinh đó không.

Thấy nhóm phạm nhân đầu tiên có thể sống được, dần dần sau này mọi chuyện cứ theo đó mà tiến hành, đưa hết những người phạm tội đến Sao Cô, để bọn họ tự mình trồng trọt, tự mình ăn.

Bọn họ muốn làm gì trên Sao Cô thì làm, hoàn toàn không sợ bọn họ sẽ nghiên cứu phi thuyền vũ trụ, cho dù ngày nào đó thật sự có nhà khoa học phạm tội, thì vật liệu trên hành tinh kia cũng không đủ tạo ra thứ cần thiết. Hiện tại ngồi trên hành tinh này muốn nhóm lửa cũng phải cùng phương pháp nguyên thủy nhất, muốn sắc thép gì đó xuất hiện chắc cũng cần mấy trăm năm.

Ngày Dick phán quyết, Warner và Amber đều không đến, chỉ có mình Lambert đến xem, lúc trở về mới nói cho Mạc Vấn biết, ban đầu Dick vốn chỉ bị giam giữ hai mươi năm, hết hạn sẽ được thả ra, nhưng Dick yêu cầu muốn lưu đây với Simon, cho nên cũng bị lưu đây đến Sao Cô.

Kết quả này khiến người ta phải thở dài, có được thành tích đứng đầu cuộc thi tình anh khiến người ta kiêu ngạo thế này, vốn Dick nên có tương lai vô cùng rực rỡ, kết quả lại bị chính tay gã phá hủy, bị lưu đây đến Sao Cô.

Chuyện Dick bị lưu đây lập tức trở thành tin tức gây oanh động rất lớn, bức ảnh của gã còn nằm trong danh sách vinh dự của Horst. Ban đầu bên phía lãnh đạo học viện không rõ ràng về chuyện này lắm, nhưng sau khi thấy tin tức trên báo chí, đã lập tức cho người gỡ ảnh gã xuống.

Một thanh niên vốn là thiên tài cơ giáp, cũng là một thành viên trong đoàn thể đạt vị trí đứng đầu ở cuộc thi tình anh, lại bởi vì bắt cóc con trai thủ lĩnh chưa thành mà sắp ngồi tù, cuối cùng còn lên tiếng yêu cầu cùng lưu đây với cha mình là Simon đến Sao Cô, kết quả này sao không khiến người ta đau lòng được, nếu như cha của gã không phải là Simon thì có khi kết quả đã hoàn toàn khác.

Cuộc đời của Dick bị truyền thông lật cả ra, từ nơi gã sinh ra, bức ảnh khi còn bé, thầy dạy kèm ở nhà là ai, đều bị đưa tin một lần, cũng bởi rất lâu chưa có tin tức nào lớn như thế nên mỗi ký giả đều nhiệt huyết sôi trào, không ngừng tự cắt cánh bản thân.

(lời edit: tự cắt cánh bản thân, nói thông dụng chút là ‘bung lụa’ đó __(: __))

Đến lúc đào mà không còn có cái gì mới mẻ nữa, các kỹ giả mới nhào ra bu quanh Mạc Vãn vừa tan học.

Cũng không biết bọn họ vào học viện bằng cách nào, Mạc Vãn vừa ra khỏi phòng học, ánh đèn flash chớp trời đã đập vào mặt.

“Chào ngài, xin hỏi ngài có ý kiến gì đối với Dick, người đã từng là đồng đội lại trở thành tội phạm như hôm nay không?”

“Nghe nói lúc trước Dick bắt cóc ngài, xin hỏi lúc đó làm sao ngài thoát thân được?”

“Xin hỏi ngài có cảm thấy sâu sắc tiếc hận vì Dick không?”

Lấy thành tựu mà Mạc Vãn đạt được tại giới phụ trợ bây giờ, cậu tuyệt đối xứng đáng với danh xưng ‘ngài’ này, có điều một đám người ba mươi, bốn mươi tuổi lại dùng tôn xưng với một thanh niên chừng hai mươi tuổi vẫn rất buồn cười.

Trong tình huống lúc này, Mạc Vãn không dám mở miệng nói chuyện, đám người kia vì cấp trên mà cắt câu lấy nghĩa không phải chuyện một hai lần, tuy cậu rất bất mãn với Dick, nhưng cậu không muốn bị xem là công cụ trong tay người khác.

May mà bảo vệ học viện đến rất nhanh, những người này đều là quân nhân xuất ngũ, hai, ba lần đã giải tán các phóng viên kia đi. Những người đến đây đều là phóng viên mấy báo lá cải, vì có thể vào học viện mà dùng rất nhiều thủ đoạn đa dạng, ngay cả bảo vệ cửa đều bị lừa gạt.

Nhưng, nhớ tới câu hỏi khi bắt cóc làm sao thoát thân, Mạc Vãn đột nhiên nghĩ đến hơn mười cánh tay cơ giáp trên đất, cũng không biết sau khi đội hộ vệ trở về đã nói gì với thủ lĩnh.

Lúc đó những cánh tay cơ giáp này bị Mạc Vãn cắt rất gọn gàng nhanh chóng, vừa nhìn đã biết cầm vũ khí mới gọt thành như vậy. Tất cả những cơ giáp quân dụng đều được tạo thành từ vật liệu đặc thù, vũ khí gì có thể chém cơ giáp quân dụng như chém khoai tây như thế...

Nghĩ tới đây, Mạc Vãn thấy hơi say, lúc đó chém rất thoải mái, lại quên mất vụ khắc phụ hậu quả, đây quả thật là một câu chuyện xưa bi thương.

Cầu hỏi làm sao giải thích phụ sự vì sao có skill tấn công, đang online chờ!

Loại linh cảm không lành này đến buổi chiều đã được nghiệm chứng, Mạc Vãn nhận được thông báo của cha Warner, muốn một mình cậu đến văn phòng ông một chuyện.

Đây nhất định là tiết tấu muốn bại lộ, nếu không, cần chi tách Warner ra, mà gọi một mình cậu đến phòng làm việc, tuy vậy, Mạc Vãn chỉ có thể một mình nhắm mắt đến Vương cung.

Mãi đến tận khi đứng trước mặt Vick, Mạc Vấn vẫn còn suy nghĩ làm sao giải thích mới phù hợp nguyên lý skill của phụ trợ sư, tuy rằng đồ chơi này căn bản không thể dùng nguyên lý để giải thích, với lại sự tồn tại của phụ trợ sư vốn rất không khoa học được không.

Ngược lại Vick không có làm khó Mạc Vấn, dù sao hai người đã là người một nhà, ông ra hiệu Mạc Vấn theo mình, sau đó lập tức đẩy cánh cửa bên cạnh ra, Mạc Vấn vừa liếc mắt đã thấy cánh tay một cơ giáp yên, tĩnh, nằm, trên, bàn.

Mạc Vấn: “...” Sau khi đội hộ vệ mang Dick đi không phải trực tiếp trở về cung sao, xem tình hình trước mắt hình như đã trở lại một lần nữa. Vị anh dai đầu linh kia ơi, tín nhiệm cơ bản giữa người với người đâu?

“Đây là...” Mạc Vấn cố gắng giả ngu, trước khi chưa biết được mục đích Vick tìm cậu, cậu quyết định làm một ‘mỹ nam tử yên tĩnh’.

“Con không cần lo lắng, ta tìm con không phải chuyện lớn gì, chỉ muốn nghe thử mục tiêu và lý tưởng của con trong tương lai thôi.” Vick ở địa vị cao nhiều năm, Mạc Vấn đang nghĩ gì, sao ông không đoán được, vì thế mới mở miệng trước, cố gắng xoa dịu thần kinh đang căng thẳng của đối phương.

Mạc Vấn mới không tin Vick chỉ có chút dự định ấy, ông là kẻ già đời, không có nghĩa cậu là thỏ trắng nhỏ, nếu như chỉ đơn thuần muốn hỏi như thế thì hoàn toàn không cần thiết phải tìm cậu tâm sự. Có lẽ, ông muốn cậu ra sức cho quân đội.

“Vừa bắt đầu mục tiêu của con rất đơn giản, là muốn làm thương nhân.” Mạc Vấn mở miệng nói.

Câu này vừa nói ra, ánh mắt Vick lập tức thay đổi: “Thương nhân? Đây còn cần phải xem là mục tiêu sao?” Nói đến đây, ông tỏ vẻ thương tiếc nói thêm: “Nếu như Warner có bản lĩnh như con, cho dù nó có muốn chơi chính trị thì ta cũng sẽ không đồng ý, không tiến vào quân bộ, đúng là lãng phí thanh xuân, sống uổng đời người.”

Mạc Vấn: “...” Cảm giác mình lập tức trở nên cao lớn.

Vick cũng không hề dùng lệnh cưỡng chế muốn Mạc Vấn đi tòng quân, chỉ không ngừng dùng ánh mắt tiếc hận nhìn cậu, khiến người ta trào dâng một loại cảm giác áy náy như đã phụ lòng trưởng bối.

Mạc Vấn cũng biết sau khi cậu lộ thủ đoạn này ra ngoài, sẽ không có cơ hội làm thương nhân, cho nên, sau khi cậu suy nghĩ một lúc, mới mở miệng nói: “Vừa bắt đầu con cảm thấy thương nhân khá tự do, sau đó lại cảm thấy là đàn ông thì nên đi tòng quân, vì thế đã dự định sau khi tốt nghiệp sẽ theo nghiệp binh, xem thử có hợp lệ hay không.”

Muốn theo nghiệp binh, cần thể lực, sức khỏe, không thể để một người bình thường tay trái gà không chặt đi làm lính. Thân thể cơ giáp sư đều rất tốt cho nên bọn họ hoàn toàn không thành vấn đề, còn phụ trợ sư thì không dễ không qua như thế.

Phụ trợ sư ít, phụ trợ sư trong quân đội càng ít, không phải thượng cấp không hy vọng phụ trợ sư nhiều thêm, mà còn cần phải xem tình huống thực tế nữa, nhờ vừa khai chiến, thân thể yếu ớt của phụ trợ sư không chỉ không có tác dụng còn kéo chân sau của đại đoàn, thì cứ nói xem đi, loại người có thể trạng này, còn cần không.

Mạc Vấn nói sau khi tốt nghiệp cậu sẽ theo nghiệp binh, Vick lập tức không vui, thân là lãnh tụ, ông càng khát cầu nhân tài hơn người khác, huống chi trước mắt là trong vạn người chọn một, thật sự không tìm ra được phụ trợ sư thứ hai càng tốt hơn cậu.

Khóe mắt liếc qua bàn tay cơ giáp lẻ loi trên bàn, Vick yên lặng nghĩ, hay Mạc Vấn không chỉ là phụ trợ sư, bởi cậu ta đã đánh vỡ truyền thống phụ trợ sư chỉ có thể làm một phụ trợ sư từ trước đến giờ.

“Nếu như con thật sự có ý nguyện muốn tòng quân, hiện tại ta có thể thông báo cho quân bộ, để con lập tức đến quân bộ đưa tin.” Vick rất ít khi bật đèn xanh, ngay cả con lớn nhất là Cecile của ông cũng vậy, để có thể ngồi lên vị trí hiện tại đều dựa vào một tay mình dốc sức làm, ông không cung cấp bất kỳ sự trợ giúp gì cả.

Nhưng tình huống của Mạc Vấn đặc thù như thế, nếu như quân đội buông tha một người như vậy, đó không chỉ là tổn thất của quân đội không đâu. Hơn nữa, hiện giờ, Vick thân ở vị trí này, ông không chịu nổi nếu để chuyện như vậy xảy ra, cộng thêm thấy Mạc Vấn không chút ngóng trông với quân đội, cho nên mới tự mình muốn ra mặt làm công tác tư tưởng.

Thủ lĩnh tự mình thông báo để quân bộ cho một người miễn kiểm tra tiến vào, người này không phải ai khác mà chính là đối tượng đính hôn của con trai thủ lĩnh, đây không phải đi cửa sau thì là cái gì, sinh thời được thủ lĩnh quốc gia coi trọng như thế, đổi thành người khác chắc đã vui sướng muốn điên rồi mất.

Giống như trước kia thường lưu hành mấy tấm ảnh chế, trên công cụ trò chuyện xin thêm bạn tốt, khi vừa mở ra nhìn sẽ có ảnh chân dung của vị chủ tịch nào đó, bên trên viết: Chàng trai, tôi rất yêu quý cậu, sau này theo tôi đi.

Hiện tại Mạc Vấn đang gặp phải phiên bản thực tế của chuyện này, thủ lĩnh Vick vỗ vỗ vai cậu, vui mừng nói: “Ồ trong quân nếu làm tốt thì có rất nhiều cơ hội thăng chức, đừng phụ sự kỳ vọng của ta và mẹ con.”

“Nhưng con còn chưa tốt nghiệp mà.” Mạc Vấn tỏ vẻ khó xử.

“Tình huống của con quá đặc thù, ta sẽ nói với bọn họ, để con đến quân bộ báo tin.” Vick giải quyết dứt khoát.

Đi cửa sau thủ lĩnh mở đúng là rất nhanh, chân trước Vick vừa mới thông báo, chân sau không đến nửa tiếng đã có người đến đón Mạc Vấn, đưa cậu đến nơi tiếp nhận chỉ thị.

Thân là vị phụ trợ sư có địa vị tối cao từ trước tới nay, quân bộ không hề keo kiệt mà trao tặng quân hàm thiếu tá cho Mạc Vấn. Có điều hiện tại Mạc Vấn còn đang đi học, nếu nhận lấy chức vụ này thì rất ngại,

rất có lỗi với những người cố gắng huấn luyện nhưng còn chưa chiếm được quân hàm.

“Cậu không cần lo lắng, chỉ bằng giấy chứng nhận tư cách của cậu, chỉ cho cậu quân hàm thiếu tá vẫn còn oan ức cho cậu lắm.” Quan trên nói như vậy với Mạc Văn.

Cứ như thế, Mạc Văn chính thức trở thành quân nhân, còn là kiểu đang học đại học kia...

60. Chương 60

Edit: Thủy Lưu Ly

Chức trách của quân nhân là gì? Bảo vệ biên cảnh quốc gia, bảo vệ an ninh quốc gia.

Câu nói này không chỉ là khẩu hiệu mà thôi, mỗi một ngày làm lính đều là một ngày huấn luyện gian khổ. Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh nhất thời, trong khi huấn luyện sẽ không ngừng tôi luyện bản thân, như thế mới có cơ hội thắng trận được.

Hiện tại, năm 3516, giữa các quốc gia không còn đối đầu quá kịch liệt, theo lý thuyết đã không còn biên giới rạch ròi lắm, nhưng có một số nơi đặc biệt thì nhất định phải có binh sĩ trông coi, ví dụ như Coroner.

Sau khi Mạc Văn nhận huy chương và chế phục đã lập tức trở về học viện, không phải về tiếp tục đi học mà là muốn xin giấy xin phép. Không thể nói vào quân đội làm quan quân thì mỗi ngày có thể chỉ đi học mà không huấn luyện được, Mạc Văn cũng muốn huấn luyện cho nên cậu mới muốn xin phép, hai năm sau trực tiếp về học viện nhận bằng tốt nghiệp.

Viện trưởng học viện Horst vốn ủng hộ Mạc Văn đi tòng quân, lúc trước còn muốn giới thiệu cậu cho bạn cũ, cũng không biết cậu biết Vick, hiện tại, sau khi biết, về mặt cũng lộ rõ vui mừng.

Đến khi đơn xin phép được thông qua, viện trưởng trình trọng nói với Mạc Văn: “Em nhất định sẽ có tiền đồ, rảo bước, vững tin về phía trước, để thầy xem em có thể đi đến đâu.”

Mạc Văn cười đáp lại: “Dạ viện trưởng, em sẽ cố gắng.”

Mạc Văn trở lại ký túc xá, cậu chuẩn bị nói tin tức bản thân phải tòng quân cho Warner biết, hai người một năm nhất, một năm ba, không nghĩ tới người năm nhất lại rời học viện trước.

Trong ký túc xá không có ai, Mạc Văn tìm khắp nơi cũng không nhìn thấy bóng dáng Warner đâu cả, vừa định dùng Quang Não liên hệ đối phương, bỗng nhiên cậu nhìn thấy trên giường có một tờ giấy tinh mỹ.

Hiện tại là thời đại hiện đại hóa, có chuyện gì thì chỉ cần gửi tin nhắn là hoàn toàn có thể giải quyết, trừ khi gặp chuyện vô cùng trịnh trọng mới lấy phương thức gửi thư gửi cho người nhận.

“Thư thông báo?” Mạc Vấn cầm lấy trang giấy, ba chữ trên đầu đập ngay vào mắt.

Nhanh chóng xem xong phần thông báo trên tay, Mạc Vấn đã hiểu tại sao thời gian này Warner không ở trong ký túc xá. Thật khéo, bởi vì cuộc thi tinh anh, Warner đã sớm nhận được lời mời của quân bộ, yêu cầu anh lập tức đến quân bộ báo danh.

Warner đã là học viên năm ba, còn chưa tới nửa năm sẽ tốt nghiệp, cho nên quân bộ đưa lời triệu tập hoàn toàn không hề áp lực, chỉ cần trực tiếp gửi một phần thông báo là được, tỏ vẻ thiếu chút thời gian kia cũng không thiệt thòi gì lớn, các vị lập tức tới ngay bây giờ đi.

Đúng, là các vị.

Tham gia cuộc thi tinh anh là một đoàn thể, đạt được vị trí thứ nhất là nhờ cố gắng của mọi người, không có kiểu nói chuyện công lao của người nào nhiều hơn người nào, cho nên Warner nhận được thông báo, chứng tỏ Amber và Lambert cũng nhận được, chắc hẳn lát nữa ba người cũng phải quay về viết đơn xin phép.

Sớm nhập ngũ là một phần vinh dự, nếu quân bộ cảm thấy mi đáng giá bồi dưỡng, sẽ không thể chờ đợi mà đào móc mi, không đợi đến lúc tốt nghiệp mới chọn như chọn cải trắng, thì tới lúc đó, được chọn, chưa chắc được trọng dụng.

Hằng năm, trường quân đội và mười học viện lớn có nhiều học viên tốt nghiệp như thế, mỗi người đều vô cùng ưu tú, nếu như mỗi một người đều là quan quân, vậy vị trí sĩ quan không phải sẽ nhiều đến nổi tung sao. Nghĩa vụ nhập ngũ, mỗi người đều phải làm, nhưng chỉ có người tốt nghiệp ở trường quân đội thì khi nhập ngũ mới có quân hàm.

Mà chức vị kia, chỉ là sĩ quan mà thôi, không tính là quan quân.

Loại vừa vào đã là quan quân, hoặc là người đạt được thành tích đứng đầu trong cuộc thi tinh anh, hoặc là người đứng đầu trong cuộc thi tinh anh, nói tóm lại chỉ có một con đường, là cuộc thi tinh anh.

Cuộc thi này không phải mỗi năm đều tổ chức, một đội cũng chỉ có năm người, muốn từ trong cuộc thi tinh anh giết ra khỏi vòng vây trùng trùng không dễ dàng chút nào, cho nên mặc dù có người ghen tỵ đỏ mắt cũng không nói được cái gì.

Không biết cấp bậc của mấy người Warner là gì, trong lòng Mạc Vấn vẫn có hơi tò mò. Mọi người đều nói thắng cuộc thi tinh anh chẳng khác nào tiền đồ rộng mở, chỉ không biết rốt cuộc tiền đồ kia tốt cỡ nào mà thôi.

Thả thư thông báo xuống, Mạc Vấn thu dọn đồ đạc, sau đó ngồi xe vội vàng rời học viện. Cậu cố ý không nói với Warner cậu cũng vào trong quân, chờ đến khi hai người gặp nhau, chắc hẳn rất thú vị.

(~con chủ nhà đang bung lụa thôi =)))

Vào ký túc xá quan quân, đến khi Mạc Vấn sắp xếp đồ đạc xong, cậu mới nhận được tin nhắn muộn màng của Warner.

(Mạc Mạc, anh và mấy người Amber phải nhập ngũ sớm, sau khi vào sẽ không có thời gian liên lạc mỗi ngày, rất nhớ em!) Có lẽ cảm giác khi làm chuyện xấu rất tốt, Mạc Vấn càng đọc càng cảm thấy câu nói này buồn cười, nghĩ đến gương mặt đơ như cây cơ của anh có thể buồn nôn như thế cũng thấy khó cho anh rồi.

Suy tư một hồi, Mạc Vấn nhin cười trả lời: (Em biết rồi, anh phải chú ý thân thể, em cũng sẽ rất nhớ anh.) Không thể trách Warner không biết chuyện Mạc Vấn cũng vào trong quân, thật sự là tuổi cậu còn quá nhỏ, quân bộ có thể triệu tập sớm đối với học viên năm ba nhưng không có nghĩa cũng làm vậy với học viên năm nhất, dù sao chuyện học tập rất quan trọng, quân đội cũng cần người có ăn học.

Sau đó Mạc Vấn thành công lừa dối Warner, điều này khiến anh trong lúc thu dọn đồ đạc, và trước khi lên xe đều lưu luyến không rời nhìn về phía ký túc xá của hai người họ.

Anh hoàn toàn không chú ý đồ đạc của cậu còn ít hay nhiều, ai bảo Mạc Vấn thường để quần áo hai người trong hai tủ quần áo riêng chi.

Amber nhin cười vỗ vỗ vai Warner: “Vừa đính hôn đã phải chia lìa, người anh em, tớ đồng tình cậu.”

Lambert cũng cười trên sự đau khổ của người khác, bình thường anh ta bị đôi uyên ương này chói mù mắt, rốt cuộc bây giờ không cần ăn thức ăn cho cún nữa: “Quân hàm của chúng ta có thể để người nhà theo quân nhĩ? Đáng tiếc Mạc Vấn nhà cậu còn hai năm nữa mới tốt nghiệp.” Nói xong, anh ta thở dài một hơi: “Hai năm đấy, đáng thương cậu mà đã nhập ngũ thì chỉ có năm mới mới được về nhà một lần.”

Warner: “...”

Nghe vậy sao Warner không hiểu hai người này đang cố ý trêu chọc anh, vì thế, anh dứt khoát giả vờ cái gì cũng không nghe thấy, một đường cao lãnh đến ký túc xá được phân công.

Bọn họ vừa đến sẽ có một thời gian bước đệm để ‘làm quen’, mỗi ngày đều được sắp xếp huấn luyện, còn hạng mục thì thậm chí sẽ nhiều hơn một chút.

Sáng sớm lúc ba người Warner ăn cơm lập tức choáng váng, quân hàm cao thấp lúc ăn cơm sẽ không giống nhau, nhìn thấy người có quân hàm cao hơn mình, đầu tiên phải đứng lên cúi chào, sau đó mới có thể tiếp tục ăn cơm.

Cho nên các sĩ quan đều đến căng tin ăn cơm trước một bước, nếu hơi chậm chút có khi sẽ tình cờ gặp một đám thượng cấp, đến lúc đó chưa chắc ăn ngon được, cộng thêm trong quân đội, tập hợp sẽ có thời gian, cho dù có chậm một giây đồng hồ cũng không được.

Cũng vì thế mà các quan quân từ Thiếu tá trở lên đều tự giác tới căng tin trễ một chút, điểm ấy vị Thượng tá tiên sinh, cấp trên của Mạc Văn cũng đã nhắc qua với cậu.

Thiếu tá đã là quân hàm không nhỏ, quân nhân toàn quốc lại không tập trung một chỗ, cho nên trong khu này cũng chỉ lẻ loi mấy vị Thiếu tá, Trung tá như thế, nhưng đừng quên cấp trên còn có Thượng tá, Đại tá, bọn họ cùng gộp lại, số lượng có thể gần mười người, nhưng đối với sĩ quan binh sĩ mà nói thì dù là Thiếu úy cũng là thượng cấp, là cần cúi chào, cho nên Thiếu úy, Trung úy cái gì đều tính cả.

Mấy người Warner thống nhất đều là Thiếu úy, trong quan quân, quân hàm là thấp nhất, nhưng đã khá hơn nhiều so với quân giáo sinh, quân giáo sinh vừa tới chỉ là một sĩ quan nho nhỏ mà thôi.

Lúc ba người vừa tới căng tin đã có một đám người cúi chào với bọn họ, chờ binh sĩ gần như đi hết rồi lập tức đến lượt bọn họ cúi chào người khác.

Cấp bậc Trung úy Thượng úy đều cao hơn bọn họ, qua mấy lần thì Amber có chút không chịu nổi: “Tớ ngồi ngồi đứng đứng mấy lần rồi, lỡ không tốt cho tiêu hóa thì làm sao bây giờ?”

“Liên quan gì với chuyện không tốt cho tiêu hóa.” Lambert nhanh chóng ăn cơm, trong lúc bận bịu cũng kéo ra được chút thời gian đập cho Amber một câu. Nhìn tình huống anh ta cũng hiểu được đôi chút, ăn càng nhanh mới không cần cúi chào nhiều.

“Mỗi khi thấy thượng cấp đều phải vội vàng nuốt cơm xuống rồi mới chào đúng không? Cậu cứ đếm xem đi, từ nãy giờ có mấy lần rồi.” Amber cực kỳ oán niệm, xuyết nữa đã nghẹn chết còn gì.

Amber vừa vội vàng ăn miếng cơm vừa nhìn chằm chằm cửa ra vào đề phòng, vừa nhìn thấy thượng cấp cậu ta có thể chuẩn bị tinh thần trước, không cần chờ đến khi thượng cấp tới gần mới đột nhiên nuốt xuống.

Lại một bóng người lại đây, Amber căng thẳng chờ đối phương lộ diện. Ở đây huy chương đều gắn trên vai, chức vị cao thấp, đồ án huy chương sẽ không giống nhau, cho nên cho dù không biết vị trưởng quan này là ai cũng có thể biết rõ thân phận của đối phương.

Đối phương vào cửa, huy chương trên vai là một sao hai vạch, những người tới trước đó đều là hai sao một vạch, ba sao một vạch, Amber suýt đã không kịp nhận ra một sao hai vạch là chức vị gì.

Ôi chao, là Thiếu tá!

Đây là lãnh đạo trực tiếp nha. Hai má đang phình ra của Amber nhanh chóng ngọ nguậy, vừa định nuốt cơm xuống đã nhìn thấy mặt mũi của vị Thiếu tá này.

“Phụt!” Amber bất ngờ phun một miếng cơm ra.

Lambert ngồi đối diện hoàn toàn không đoán được Amber sẽ chơi dơ như thế, cho nên không hề phòng bị mà bị phun đầy mặt, may mắn Warner bên cạnh phản ứng nhanh, lập tức trốn sang một bên, cho nên chỉ có tay áo là bị bắn một chút.

Warner nhú mày nhìn Amber chăm chăm, đang nghĩ xem nên ném cậu ta đi hay là ném cậu ta đi đây.

(ta không có nhầm, ý ảnh đại khái là hiện tại chỉ muốn dùng 1 cách này để xử Amber thôi.)

“Cậu ta, cậu ta, cậu ta...” Amber lộ vẻ không dám tin, ngón tay chỉ thẳng về phía vị Thiếu tá kia, liên tục mở miệng mấy lần, cuối cùng đều thất bại. Hết cách, cậu ta bị nói lấp quá nghiêm trọng mà.

“Gì vậy hả!” Lambert vuốt mặt cái, ghét bỏ Amber, lại thấy cậu ta khác thường như thế, không khỏi quay đầu nhìn nhìn.

“Khụ khụ khụ...” Lambert bị sặc.

Mất thấy vị trưởng quan này càng đi càng gần, Lambert và Amber lập tức đứng dậy chào: “Thiếu tá, chào buổi sáng.”

Warner ngồi cạnh cũng nhanh chóng đứng lên, xoay người chào theo. Vị trí của anh quay lưng về phía cửa ra vào, nếu như không quay đầu lại thì hoàn toàn không biết lại có người đến, cho nên sau khi nhìn thấy hai người Amber đứng dậy chào, anh mới biết được mà đứng lên chào theo.

Warner vừa quay người đã nhìn thấy mặt Mạc Vấn, mới đầu còn tưởng hoa mắt, phải dùng sức chớp chớp mới xác định người trước mắt thật sự là Mạc Vấn.

Sau khi động tác cúi chào hoàn thành, tay Warner chậm chạp không buông xuống, từ xa nhìn lại giống như đang gờ tay cản trở lời vấn đề vậy.

Mạc Vấn giả bộ ho khan một tiếng, nghiêm túc nhìn Warner nói: “Anh có nghi vấn gì không? Muốn hỏi thì cứ hỏi, không cần nhắc tay.”

Warner lúng túng giấu tay ra sau lưng, sau đó ưỡn thẳng sống lưng, trả lời: “Báo cáo đồng chí Thiếu tá, tôi có nghi vấn!”

“Nói.” Mạc Vấn tỏ vẻ tâm tình không tệ.

“Tôi muốn hỏi ngài được triệu tập lúc nào.” Warner hạ thấp giọng hỏi, bởi vì thời gian Mạc Vấn dừng lại

quá dài nên vài vị Trung úy đã liên tiếp quay đầu lại xem.

Mạc Vần cười vỗ vỗ vai Warner: “Việc riêng của thượng cấp dễ dàng hỏi thăm như vậy sao? Chàng trai, cố gắng thể hiện thật tốt, tôi coi trọng anh.”

Nói xong Mạc Vần lập tức đi tìm những vị Thiếu tá khác, để lại ba người nháy mắt hóa đá sau lưng.

hết chương 60

61. Chương 61

Giáo quan, Ủy quan và Quan tướng, bất kể lúc ăn cơm hay nơi ở đều tách nhau ra, dù sao bên trong có phân chia cấp trên cấp dưới, sẽ không tùy tiện lẫn lộn với nhau, cho nên mấy ngày nay Warner đều không có cơ hội nói chuyện với Mạc Vần, điều này khiến anh gấp đến độ sắp bùng cháy.

Mạc Vần nhìn biểu hiện của Warner vào trong mắt, vui vẻ trong lòng, hiện tại mỗi ngày Mạc Vần cũng phải huấn luyện, bất kể Trung tá hay Thiếu tá, chỉ cần còn chưa ngồi lên vị trí Đại tá, đều phải tập hợp mỗi ngày.

Không phải mỗi người vừa nhập ngũ đã có thể làm Giáo quan, có rất nhiều người đều dựa vào tuổi tác và tư lịch mà leo lên, cho nên trong số những Giáo quan này, Mạc Vần càng bị chú ý, lý do là vì cậu quá trẻ tuổi.

Binh phụ trợ và binh cơ giáp được huấn luyện chung, hạng mục huấn luyện đại khái là lấy rèn luyện thể lực làm mục đích, như chạy cự li dài, hít đất, gập người.... đều là những động tác cơ bản nhất, sau vài hôm nữa còn phải học kỹ năng trinh sát và dã ngoại sinh tồn gì đó.

Một đám Giáo quan đều là người lớn tuổi, tuy không đến nỗi chừng năm mươi, nhưng ba mươi, bốn mươi vẫn có. Bên cạnh Mạc Vần có một vị Trung tá lớn tuổi, đã bốn mươi hai, cũng khó khăn khi mỗi ngày đều kiên trì hoàn thành tất cả hạng mục huấn luyện.

“Khó trách mỗi người đều liều mạng bò lên trên.” Mạc Vần cả người đầy mồ hôi, vừa đi vừa nghĩ: “Nhất định do huấn luyện quá gian khổ, những người này không chịu đựng được mới nghĩ leo lên địa vị cao để hưởng phúc.”

Huấn luyện bên Mạc Vần đã xem như rất ‘nhân tính’, bởi vì mỗi ngày bọn họ còn phải xử lý một ít chuyện vụn vặt, cho nên thời gian đã rút ngắn rất nhiều, so với các Giáo quan, khổ bức nhất vẫn là Ủy quan.

Mạc Vần đã sớm phát hiện vị trí chức vụ của Ủy quan nơi này có hơi lúng túng, nếu nói quân hàm thấp thì đúng là không thấp, nếu như nói cao thì lại là tầng lớp thấp nhất trong quan quân, bình thường chỉ huấn

luyện là được, bọn họ hoàn toàn không cần xử lý bất cứ quyền lợi quân vụ nào.

Các Giáo quan sắp thành một đội ngũ chỉnh tề đi vào tòa nhà, lần này Mạc Vãn đi ở hàng đầu, tất cả binh lính và Ủy quan đều phải dừng lại tất cả hạng mục huấn luyện mà cúi chào thượng cấp, vừa cúi chào, không ít người phát hiện trong đám người này có một Giáo quan không lớn hơn bọn họ bao nhiêu.

“Ôi đệt, Thiếu tá kia, trâu bò!” Một Trung úy nhìn thấy huy chương trên vai Mạc Vãn, cẩn thận quan sát gương mặt cậu một hồi, phát hiện tuổi cậu có lẽ còn nhỏ hơn y, lập tức không cẩn thận nói tục một câu.

Y hoàn toàn không có ác ý, từ trước đến giờ cách nói chuyện của lính đều rất thẳng thắn, nói tục gì đó đều là chuyện thường như cơm bữa.

Warner đứng ngay bên cạnh vị Trung úy này, đương nhiên nghe rõ những lời đối phương nói, rõ ràng là khen Mạc Vãn nhưng anh lại cảm thấy tự hào lây.

Loại cảm giác ngọt ngào này còn chưa kịp kiềm chế lại, vị Trung úy bên cạnh Warner lại mở miệng, lần này là nói với Warner: “Nếu không phải tôi quá quen thuộc khuôn mặt cậu, tôi sẽ cho rằng cậu ta là con trai của thủ lĩnh.”

Có lẽ nghĩ lời này chưa tạo thành thương tổn với Warner, y tự cho là hiểu biết lại cho nên một đòn: “Cha cậu góp không ít sức ha, tôi không tin nhà thằng nhóc kia không xuất lực, chức vị ông già nhà cậu ta có lớn hơn nữa tôi cũng không tin có thể lớn hơn ông già nhà cậu.”

Warner: “...” Đều là người một nhà thì có gì hay mà so.

Trong quân có rất ít người biết Mạc Vãn, bởi vì bình thường họ chỉ có huấn luyện và huấn luyện, Quang Nảo đều bị thống nhất quản lý, cho dù buổi tối có xem tiết mục giết thời gian cũng chỉ có thể xem tiết mục quân đội quy định.

Trong khi đó Mạc Vãn mới bỗng dưng nổi tiếng một năm nay, có nghĩa là chỉ có lính mới mới biết Mạc Vãn làm gì, còn những binh lính quan quân ở lâu trong quân thì thật sự không biết hiệp hội phụ trợ sư đã cải cách cấp bậc tư cách.

Cho nên tuy rằng ngoài mặt một ít sĩ quan và quan quân hành lễ với Mạc Vãn, nhưng trong lòng họ nghĩ thế nào thì người khác không quản được.

Không phải mỗi người trời sinh đã tự mang buff khiến người ta tôn trọng, cho dù mi là Tướng quân, trong tình huống không ai biết mi, đột nhiên nhảy dù vào, tuy rằng không ai dám phản kháng nhưng trong lòng sẽ không tránh khỏi có chút xâm xì.

Trừ khi khiến đám lính này chịu phục, bọn họ thấy mi trâu, có bản lĩnh, sẽ cam lòng nghe lệnh mi, nếu không tuy không đến nỗi bằng mặt không bằng lòng, trước mặt nghe lời, sau lưng thì chống lại, nhưng nếu

muốn dẫn dò bọn họ xử lý một ít chuyện riêng thì sẽ không dễ dàng như vậy.

Hiện tại Mạc Vãn đang rơi vào tình trạng như thế, Ủy quan dưới đây không phục cậu, đều là lính giống nhau, dựa vào cái gì bọn họ phân đấu một đường mới được một vị Thượng úy, mà một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch này nói nhảy dù là nhảy dù được.

Warner là con trai thủ lĩnh, bọn họ đều biết, dù sao từ lúc còn bé Warner đã vào trong quân chơi, nhưng tên Thiếu tá mới hai mươi tuổi này là thứ gì chứ, đại học còn chưa tốt nghiệp đã làm quan quân, không thấy không thích hợp sao?

Đám người kia hoàn toàn không có móc nối Mạc Vãn với Warner, không có cách nào, chức vị kém quá xa, một Thiếu úy, một Thiếu tá, ở giữa cách nhau vài cấp, nếu như đều từ cuộc thi tinh anh chạy đến thì cũng quá bất công rồi.

Mạc Vãn cũng không chú ý có người phục cậu hay không, phục hay không phục thì sao, cậu nghe theo chỉ huy của thượng cấp, thượng cấp phát mệnh lệnh gì, cậu liền truyền đạt như thế, phân đoạn nào xảy ra sai lầm tất nhiên phải đi tìm kẻ phạm sai lầm.

Mệnh lệnh đều là truyền đạt từng tầng từng tầng, không thể để Thượng giáo trực tiếp ra lệnh với Thiếu úy, không thể, trừ khi gặp phải trường hợp đặc biệt, giống như lúc làm việc trong công ty lớn vậy, bạn sai lầm, quản lý tất nhiên sẽ tìm chủ quản của bạn, để chủ quản trực tiếp giao lưu với bạn.

Hành động bỏ mặc không quan tâm này khiến lời đồn đãi bay múa đầy trời, chờ đến khi truyền vào tai mấy người Warner, thì đã có rất nhiều người có ấn tượng vị Thiếu tá mới đến là một bao cỏ. Tình huống như thế Warner lại không thể giải thích nhiều, bởi loại suy nghĩ này một khi đã cắm rễ thì trừ khi tận mắt nhìn thấy Mạc Vãn không phải bao cỏ, nếu không sẽ không có ai tin tưởng.

Trong quân ngũ thỉnh thoảng sẽ tổ chức một ít hoạt động cổ vũ mọi người tích cực huấn luyện. Trong ngày báo danh tham gia thì giữa quân nhân sẽ không có phân chia cấp trên cấp dưới, sau khi bắt đầu so tài thì tất cả đều bình đẳng, ai cũng không thể nói thêm cái gì, cũng vì vậy nếu như một sĩ quan thắng một quan quân, vậy sĩ quan kia sẽ được khoe khoang mấy ngày.

Do đó chỉ có người hết sức tự tin với thân thủ của mình mới có can đảm báo danh, thắng tất nhiên có chiến lợi phẩm, thua thì phải bị chiến hữu trêu chọc mấy ngày, có mấy người da mặt mỏng, cho nên chỉ tình nguyện làm khán giả ủng hộ.

Tuy vậy loại hoạt động này cũng có rất nhiều sĩ quan và binh sĩ tham gia, quan quân cũng có, nhưng từ Thiếu tá trở lên thì căn bản không có người chen chân, do tuổi đều không nhỏ, không tiện tranh giành với một đám nhóc con từ ba mươi tuổi trở xuống, còn chưa kể đám nhóc kia đều tuổi trẻ khí thịnh, nhỡ thua sẽ rất mất mặt.

Sau đó, bên Mạc Vãn một người báo danh cũng không có, mấy Thiếu úy, Trung úy đúng là rất tích cực, còn có một vị Đại úy cũng báo danh. Vị Đại úy kia tuổi đã không nhỏ, bị một đám nhóc dụ dỗ, cuối cùng máu nóng lên lập tức đi ghi danh, chẳng qua ghi danh xong đã hối hận ngay sau đó.

Xem xét xung quanh, vị Đại úy kia cười khở: “Đám nhóc các cậu chỉ biết hổ tôi, sao các cậu không đi tìm các quan quân trẻ tuổi đi, chỉ biết bày mưu với tôi, một đám nhóc lưu manh!”

Ý của ông là mấy Thiếu úy trẻ tuổi mới tới, muốn so tài thì có thể tìm bọn họ, nhưng ông không ngờ ông vừa dứt lời, một đám người đã cùng nhìn về một chỗ, im lặng không nói.

Đây là có người muốn so tài? Đại úy lập tức cười ha ha quay đầu xem, chuẩn bị dùng thân phận của mình khuyên cậu nhóc kia lên sân khấu, nhưng vừa nhìn ông lập tức khó xử, cấp bậc của đối phương còn cao hơn ông.

Người lớn tuổi thường cẩn thận, vừa thấy tình huống không đúng, ông lập tức không hòa theo đám nhóc này, trái lại cố gắng khuyên bọn họ đổi đối tượng. Khuyên nhủ nửa ngày, bọn họ lại không hề lay động, vẫn cố chấp nhìn vị Thiếu tá xa lạ kia, điều này khiến Đại úy lúng túng không thôi.

Đây là một trò chơi, nếu trong trò chơi mà dùng chức vị ép người thì sẽ rất vô vị, hướng chi vào thời điểm này còn chưa từng có quan quân nào dùng chức vị ép người, nếu như thật muốn ép, vậy tuổi thọ của trò chơi này cũng chỉ tới đó thôi, dù sao mảnh lời của trò chơi là so tài với thượng cấp mà.

Xem ra đám người kia thật sự không biết mình là phụ trợ sư, Mạc Vãn bật cười, sắc mặt thông dong không hoang mang. Nếu đoàn người đều hứng thú với cậu như vậy, vậy cậu cũng không thể làm bọn họ mất hứng được, cậu thoải mái nói: “Bảo tên cho tôi đi.”

Xung quanh lập tức vang lên hàng loạt tiếng khen hay.

Là lính thường rất thích những người sáng khoái, so với lúc trước nghĩ rằng Mạc Vãn là bao cổ, hành động này của cậu rõ ràng đã thắng được không ít thiện cảm của bọn họ.

Lambert ngồi xếp bằng trên đất, thấy tình huống như vậy, lén lút dùng cùi chỏ thọt Warner một cái: “Nhưng Mạc Vãn là phụ trợ sư mà, cậu cứ trơ mắt nhìn cậu ta vờ ngớ ngẩn như vậy sao?”

Warner không hề bị lay động, bình tĩnh trả lời: “Cậu cứ chờ xem đi, nhìn xem em ấy ngốc hay là cậu ngốc.”

Lambert: “...” Lòng tốt lại bị xem là lòng lang dạ thú, ông đây không thêm lo chuyện bao đồng nữa.

Thật ra thì lúc này Warner mới là kẻ khổ bức nhất, người khác không biết thủ đoạn của Mạc Vãn, anh còn không biết à? Xem cơ giáp như sashimi mà cắt gọt, chỉ sợ khắp thiên hạ chỉ có mình Mạc Vãn thôi, cho nên hiện tại anh chỉ muốn hỏi.

Trong lúc so tài, nếu ‘lỡ tay’ phá hỏng cơ giáp quân dụng, tạo thành hỏng hóc không thể cứu vãn, thì có cần bỏ tiền bồi thường một bộ cơ giáp mới không? Cảm thấy túi tiền có chút không chống đỡ nổi.

Không phải Warner nghèo, mới vừa thanh toán tiền mua nhà không bao lâu, trang trí gì đó cũng mất một số tiền lớn, chính anh lại không có bao nhiêu nguồn thu vào, tuy không nghèo đến nỗi cạp đất mà ăn, nhưng cơ giáp quân dụng đắt đỏ bao nhiêu, người bình thường cả đời cũng không mua nổi một bộ, nghĩ lại đã biết giá cả của nó cao bao nhiêu rồi đúng không.

Hiện tại Warner đã bắt đầu cầu khẩn người khiêu chiến ít một chút, vũ lực của người yêu quá mạnh cũng là một chuyện đau đầu.

Nhưng mà không như mong muốn, vừa nghe tin Mạc Vãn báo danh, mấy vị Trung úy vốn không có ý định báo danh cũng chen chân vô góp vui, trong đó có vị Trung úy nói cha Warner không ra sức trước đó.

Warner xem như quen biết y, biết trong nhà vị Trung úy này đều làm lính, không lên đại học đã được đặc cách nhập ngũ, sau khi trưởng thành vào quân đội luyện tập cơ giáp, Warner thường thường tình cờ gặp y, thường xuyên qua lại cũng quen biết chút đỉnh.

“Anh có yêu quý cơ giáp không?” Warner đột nhiên thình lình mở miệng hỏi một câu, vấn đề này cũng thành công khiến đầu óc vị Trung úy kia mờ mịt.

“Yêu quý, đương nhiên yêu quý, đây chính là bảo bối của tôi đấy.” Trung Úy đề phòng nhìn Warner: “Không phải cậu thấy bảo bối của tôi lợi hại muốn mượn để thi đấu chứ, không thể, tuyệt đối không thể!”

“Anh nghĩ quá nhiều.” Warner cao thâm khó dò liếc mắt nhìn y: “Tôi chỉ muốn nói nếu anh quý trọng bảo bối của mình như vậy thì đừng so tài với vị Thiếu tá kia.”

Trung úy sững sốt: “Tại sao, Thiếu tá kia rất lợi hại hả?” Nói đến đây y lập tức nhiệt huyết lên: “Nhưng lợi hại mới đã gì, đâu ai thích ngược newbie đâu.”

Warner thấy y không hề bị lay động, cũng không nói nhiều nữa, anh biết nếu như Mạc Vãn không tham gia so tài, vậy nhóm Úy quan này sẽ không có ai phục em ấy. Đã có người tình nguyện làm đá mài dao, vậy anh không cần ngăn cản nữa.

“Thế anh cứ đi đi, tôi sẽ không bồi thường cơ giáp mới đâu.”

Vị Trung úy này không hiểu câu nói cuối cùng của Warner có ý gì, nhưng vẫn mang theo tâm tình kích động đi khiêu chiến, mà quy tắc trò chơi này là một khi báo danh, bất kể có bao nhiêu người đến khiêu chiến đều không thể từ chối.

62. Chương 62

Edit: Thủy Lưu Ly

Giá thị trường chỗ Mạc Vần vô cùng tốt, so với những người khác chỉ lẻ loi một hai người, trước mặt cậu nhiều đến mười đầu ngón tay cũng đếm chưa hết.

Giáo quan không dễ dàng tham gia, thật vất vả có người tham gia còn là một bao cỏ, vì thế đám người này vô cùng hưng phấn chờ được nắn quả hồng nhũn là Mạc Vần này.

Trong số tài mà thắng Thiếu tá gì đó, nghe đã thấy rất lợi hại.

Nhiều người muốn khiêu chiến như vậy, Mạc Vần không thể tiếp nhận tất cả, nhìn quanh một hồi lâu, cậu chọn một vị Trung úy trong đó, tiếp nhận khiêu chiến của đối phương.

Nói cũng khéo, vị Trung úy này chính là vị quen biết với Warner, thấy mình được chọn, lập tức đi lấy cơ giáp quân dụng của mình. (=)))

Quân nhân muốn có cơ giáp quân dụng thuộc về mình không hề dễ, đại khái mọi người đều dùng cơ giáp quân dụng mà quân đội phân phối xuống, đến lúc đó gặp trúng cơ giáp nào, hoàn toàn dựa vào duyên phận cả.

Muốn nắm giữ một chiếc cơ giáp quân dụng thuộc về mình, thì phải dùng quân công đổi lấy, mà muốn có quân công phải biểu hiện hơn người trong huấn luyện. Chỉ có những người đứng đầu mới có thể có được, cho nên có thể tưởng tượng được vì chiếc cơ giáp quân dụng kia, vị Trung úy này đã cố gắng cỡ nào, cũng yêu quý nó cỡ nào.

Hiện tại hai bên đã đứng trên đất trống, người xem náo nhiệt đều ngồi ở phía xa, sau khi vị Trung úy này leo lên cơ giáp mới phát hiện Mạc Vần vẫn còn đứng tại chỗ.

“Cơ giáp của cậu đâu?” Trong lòng Trung úy hơi lộ bộ, không phải tên này muốn đổi ý đấy chứ?

Binh lính xung quanh cũng ồn ào lên, Mạc Vần đã đứng đó hồi lâu nhưng không đi lấy cơ giáp, tình huống này, xem ra có biến rồi.

Đại tá ngồi bên cười ha ha nhìn đám nhóc con còn vắt mũi chưa sạch xung quanh, trong lòng thầm nghĩ tuổi trẻ dễ kích động, Thiếu tá Mạc Vần là phụ trợ sư đấy.

Tư liệu của Mạc Vần mấy vị Thượng tá, Đại tá đều xem qua, có người nói cậu thân là phụ trợ nhưng lợi hại vô cùng, chẳng qua lợi hại thế nào, bọn họ đều chưa tận mắt nhìn thấy cho nên trong lòng vẫn mang nghi vấn.

Thân thể phụ trợ sư yếu ớt mảnh mai, còn có thể có đại sát chiêu gì nữa hay sao? Chưa từng nghe phụ trợ sư cũng có thể tham gia chiến đấu tuyến đầu như cơ giáp sư đâu.

Mạc Văn tháo đàn sau lưng xuống, nâng trên tay, hơi hờ hững gảy mấy lần: “Không có cơ giáp, trực tiếp lên đi.”

Không có cơ giáp là ý gì? Trung úy trong cơ giáp biến sắc, rốt cuộc y cũng biết tại sao vị Thiếu tá này đi đầu cũng công theo một chiếc đàn cổ cồng kênh rồi, hóa ra là phụ trợ sư!

Y lại khởi xướng khiêu chiến với một phụ trợ sư!

Sắc mặt Trung úy đổi tới đổi lui, lúc này y đã thấy hối hận không kịp. Chỉ có vô lại mới luận bàn với phụ trợ sư, bởi vì phụ trợ sư chắc chắn phải thua, cũng bởi bọn họ không có chút xú sức chiến đấu nào cả.

Nhìn thấy cơ giáp bất động nửa ngày, Đại tá đã nghĩ đến vấn đề mấu chốt trong đó, ông lập tức đứng ra nói với Trung úy ngồi trong cơ giáp: “Cậu yên tâm đi, đồng chí Thiếu tá của chúng ta không phải là phụ trợ sư bình thường. Nếu coi thường cậu ta, cậu có thể sẽ khóc nhè đó.”

Nghe Đại tá tự mình nói chuyện thay Mạc Văn, xung quanh lập tức xôn xao. Dù là một phụ trợ sư cũng không thể leo ngay lên vị trí Thiếu tá được, trong này nhất định có nguyên nhân mà bọn họ không biết.

Trung úy hơi an lòng một chút, hắng giọng một cái, nhìn Mạc Văn cách đó không xa, y nói: “Đắc tội, tôi bắt đầu đây.”

Một khi đã khiêu chiến thì không thể ngừng lại giữa chừng, cho nên dù nhắm mắt cũng phải theo đến cùng. Dù chính miệng Đại tá nói Mạc Văn là một phụ trợ sư lợi hại, Trung úy cũng cố khống chế động tác của mình nhẹ hơn một chút, tránh làm Mạc Văn bị thương.

Thấy vị Trung úy này tự gò bó tay chân, Mạc Văn lại không hề khách khí với y, dứt khoát ném một chiêu [Thanh Tuyết Ánh Ca] trực tiếp rút kiếm mà ra, hóa thành chức nghiệp cận chiến.

Bất thành linh từ một thanh niên văn nghệ trở thành một phần tử bạo lực cầm kiếm, một đám người suýt không kịp phản ứng. Gì vậy? Tại sao trong đàn còn có kiếm? Đặt kiếm trong đàn là muốn làm gì vậy?

Không, đây không phải là điểm quan trọng, điểm quan trọng là tại sao đến bây giờ còn có người dùng binh khí thời viễn cổ!

Mạc Văn nhẹ nhàng nhảy một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện trên đầu cơ giáp. Một đám người lập tức choáng váng: Anh dai, cơ giáp cao đến ba mét đúng không? Làm ơn nói cho tôi biết làm sao ngai lên đó được vậy!

Trung úy trong cơ giáp nghiêm mặt, lập tức biết y sai lầm rồi. Ngay từ đầu y nên xông lên ngay lập tức, không cho đối phương cơ hội mới phải, thế nhưng hiện tại cũng không tính là quá muộn.

Trung úy hoàn toàn không tỏ vẻ sợ hãi trước người đang vung kiếm kia, trực tiếp vung tay, chuẩn bị mạnh mẽ tiếp một chiêu này. Y không coi thường Mạc Vấn nữa, nhưng lại coi thường thanh kiếm trên tay Mạc Vấn, còn nghĩ như xe đối đầu với xe Tank, dù xe có rắn chắc thế nào cũng không đến mức đối đầu với xe Tank được.

Giữa không trung, ánh mắt Mạc Vấn không hề thay đổi, sau khi thấy đối phương vung tay ra lập tức gọt xuống, không ngoài dự liệu, cơ giáp nào đó chỉ còn sót lại nửa cánh tay, nửa khác đã sớm bay ra ngoài.

Đây chỉ là chuyện trong giây lát.

Đám quan binh vây xem chỉ thấy một luồng sáng trắng chợt lóe lên, cơ giáp quân dụng lập tức không trọn vẹn. Đây chính là cơ giáp quân dụng đấy, nhẹ nhàng dùng kiếm đã có thể cắt rụng, đây là chuyện người có thể làm ra à!

Trong vẻ mặt trợn mắt ngoác mồm của đám người bên dưới, Mạc Vấn lộn ngược ra sau, kéo dài khoảng cách với cơ giáp. Sau khi rơi xuống đất cậu đã lập tức biến mất không còn tăm hơi, xong lại đột nhiên hiện thân ở nơi khác, lúc này cậu không còn cầm kiếm, mà vẫn cầm cây đàn như lúc vừa bắt đầu.

Trung úy trong cơ giáp đầu tiên là không dám tin tưởng, sau đó nhìn cánh tay chỉ còn lại một nửa, khóc không ra nước mắt. Lúc này bị thương hoàn toàn bao phủ y, y đã không biết nên nói gì cho phải.

Chẳng lẽ muốn nói đây là cơ giáp tôi vất vả dùng quân công đổi lấy, cậu phải bồi thường? Không, nếu như y thật sự nói như vậy sẽ bị mọi người nói y không dám chịu thua, vậy càng không ngóc đầu lên được.

Cũng may chỉ bị gọt một chỗ, hẳn là có thể sửa chữa. Chữa trị tâm tình một hồi, Trung úy để bản thân bình tĩnh lại, sau đó y...

Lựa chọn chịu thua.

Y còn chưa quên những lời Warner nói với mình. Được lắm, rõ ràng đã sớm quen biết Thiếu tá, lại còn nói chuyện mơ hồ, che giấu, cậu sớm nói rõ cho tôi biết vị Thiếu tá này có thể gọt cơ giáp không phải được rồi sao? Có cần phải mờ mịt nói yêu quý cơ giáp thì đừng tới khiêu chiến không...

Trung Úy âm thầm học máu ba lần, sau khi ra khỏi cơ giáp, y hung hăng trừng Warner một cái, mới chạy khắp nơi tìm người hỏi ‘tàn chi’ cơ giáp nhà mình đã rụng đến chỗ nào.

Một chiêu này của Mạc Vấn chấn động tất cả mọi người ở đây, ngay cả Đại tá, khi thấy vậy, trong mắt cũng liên tục lóe ra tia sáng bảy màu. Cuối cùng ông cũng hiểu tại sao trong tư liệu lại cố ý tăng thêm một câu ‘Lực phá hoại cực kỳ mạnh’.

Có thể không mạnh sao, đây là cơ giáp chứ không phải khoai tây nhá! Loại lực phá hoại này, phụ trợ sư có thể làm được sao?

Không chỉ Đại tá không hiểu, tất cả mọi người ở đây trừ Warner cũng hoài nghi có phải mắt mình xuất hiện vấn đề không, nếu không sao lại thấy một phụ trợ sư trâu bò như thế.

Amber hồn vía lên mây kéo kéo Lambert: “Có phải tôi qua tứ ngủ quá trễ nên xuất hiện ảo giác không. Tôi thấy Mạc Mạc của chúng ta rút một thanh kiếm từ trong cây đàn ra, sau đó chém rụng cơ giáp.”

Hai mắt Lambert trống rỗng nhìn về phía trước, trả lời: “Thật khéo, chúng ta xuất hiện cùng một loại ảo giác.”

Warner đứng dậy dịch qua bên cạnh hai bước, không muốn lại đứng chung một chỗ với hai người này.

Thật ra lần đầu tiên khi nhìn thấy cảnh tượng như thế anh cũng choáng váng, hiện tại có thể bình tĩnh như vậy là do đã được chuẩn bị tâm lý trước mà thôi.

Warner nhìn Mạc Vấn mặc một thân quân trang tiếp tục đi, thừa dịp bây giờ chưa tới thời gian tập hợp, lập tức chạy lại tìm cậu.

Mạc Vấn trở lại vị trí của mình, rõ ràng cảm giác được ánh mắt của những người xung quanh đã thay đổi, đặc biệt là bên Thiếu úy và Trung úy, trước đó không hề nóng bỏng, hiện tại ánh mắt lại hùng hực như muốn đốt ra một cái lỗ trên người cậu.

Lúc này bỗng dưng có người nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu, Mạc Vấn quay đầu nhìn lại, là Warner. Mạc Vấn đã đoán Warner sẽ không nhịn được bao lâu mà, xem đi, hiện tại đã đến tìm cậu rồi còn gì.

Hai người dặt nhau đến một nơi hẻo lánh, lúc Mạc Vấn còn chưa há miệng nói câu nào đã bị Warner ôm chặt lấy.

Bị người ôm chặt, trên đỉnh đầu lại truyền đến âm thanh có chút ầm ục của Warner: “Em không có nhớ anh.”

Nên đến đã đến rồi. Mạc Vấn nhin cười vỗ vỗ vai anh, động viên: “Nhớ chứ sao không nhớ, nhưng giờ đang trong quân mà, em có cách gì đâu, chúng ta lại chưa kết hôn nên không thể xin ở chung được.”

Nhớ tới chuyện này, Warner lập tức cắn răng. Anh đã sớm viết đơn xin, không ngờ bên trên lại dùng ký do chưa kết hôn mà trả về. Bọn họ không thể nhân tính hóa một chút sao, rõ ràng hai người họ đã đính hôn rồi còn gì.

“Kết, chúng ta lập tức kết hôn!” Warner buồn bực day cấn vành tai của Mạc Vấn.

“Đừng nghịch, chúng ta tới đây chưa đến mấy ngày, hiện tại xin kết hôn không thích hợp lắm đâu.” Mạc Vấn trả lời.

“Nhưng em không chịu đến tìm anh, anh lại không thể đến chỗ em được.” Nói đến cái này, Warner lại tiếp tục oán niệm. Ký túc xá đều tách ra, một Thiếu úy như anh hoàn toàn không thể đến ký túc xá bên Giáo quan, còn Mạc Vấn đúng là có thể đến tìm anh nhưng cậu lại không đi.

“Tìm, đêm nay nhất định đến tìm anh.” Mạc Vấn đầu hàng Warner. Cọ cái gì mà cọ, sắp phản ứng tới nơi rồi kìa.

Rốt cuộc Warner cũng thấy thỏa mãn, ghé đầu lại gần hôn lên môi Mạc Vấn. Tại đây, trong một góc hẻo lánh này, hai người chậm rãi hưởng thụ khoảnh khắc thân mật hiếm thấy.

Thời gian rồi đi không thể quá dài, cho nên Warner chỉ mới lè mề một hồi đã không thể không trở lại, chẳng qua lúc ra ngoài, từ xa anh đã nhìn thấy Joseph đứng chống nạnh chờ anh.

Joseph chính là kẻ xui xẻo vừa khiêu chiến với Mạc Vấn. Y đã đưa cơ giáp đến đội sửa chữa cơ giáp nhìn xem, lúc nghe thấy con số báo ra, y đã trở mặt ngoác mồm hồi lâu. Giờ ạ, tiền trợ cấp một năm nay cứ thế mà hết sạch.

Cho nên vừa thấy Warner, y đã tức giận: “Cậu sớm biết vị Thiếu tá kia rất lợi hại sao không nói rõ với tôi, rốt cuộc chúng ta có phải là chiến hữu, có phải là bạn bè không hả!!!”

Warner vẫy vẫy tay, đáp trả Joseph: “Tôi đã nhắc anh rồi mà, là anh không có nghe, còn nữa, hiện tại anh là thượng cấp của tôi.”

“Thượng cấp thì làm sao?” Joseph trợn mắt: “Thượng cấp không phải là bạn bè.”

Nói đến đây, y phát hiện hình như mình đã quên cái gì, lập tức quét mắt nhìn Warner từ trên xuống dưới, vuốt cằm, nghi ngờ nói: “Cơ mà tại sao cậu lại hiểu rõ vị Thiếu tá kia thế, cậu yêu thầm cậu ta? Có điều, nói mới nhớ, gương mặt của người kia đúng là rất dễ nhìn.”

“Không đúng không đúng.” Joseph lại lắc đầu: “Tôi nhớ hình như cậu dính hôn rồi mà, lúc cậu dính hôn Đại tá của chúng ta còn tới dự.”

“Đúng, là dính hôn.” Warner gật gù thừa nhận.

“Vậy mà cậu còn có ý đồ với người khác.” Joseph nhắc ngón tay cái lên với Warner, nói tiếp: “Không hổ là vương tử, ăn trong bát còn nhìn trong nồi.”

Warner: “...” Nói bậy bạ cái gì thế hả.

63. Chương 63

Edit: Thủy Lưu Ly

Warner phải mất một thời gian dài mới khiến Joseph tin tưởng Mạc Vấn chính là đối tượng đính hôn của anh. Cũng vì thế mà hiện tại Joseph cực kỳ chột dạ với Warner, bởi chân trước vừa mới nói xấu thượng cấp với người quen, chân sau người quen đã nói với y đó là vị hôn phu của người ta. Nhân sinh thật sự rất gian nan!

Nhờ cả vào công lao miệng rộng của Joseph, trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, đại đa số người trong quân đều biết vị Thiếu tá danh tiếng lẫy lừng kia là danh ‘thảo’ đã có chủ, mà vị ‘chủ’ kia chính là tiểu vương tử Warner.

Hai ngày nay, hai chữ Mạc Vấn trở nên cực hot, có người có tâm hơn một chút đã dứt khoát hi sinh thời gian ăn cơm chạy đi tìm tư liệu của Mạc Vấn.

Quan quân từ cấp tá trở lên đều sẽ để lộ ảnh chụp và tư liệu cá nhân. Nay vừa nhìn, mọi người mới biết năng lực phụ trợ của Mạc Vấn đã đến mức độ nào.

Bọn họ không biết giấy chứng nhận tư cách phụ trợ sư đã bị thay đổi nhưng không có nghĩa bọn họ không biết trước kia chỉ phân ra ba đẳng cấp sơ, trung, cao. Hiện tại tư liệu hiện ra không nằm trong ba đẳng cấp này, nhất định quy tắc trong giới phụ trợ sư đã thay đổi.

“Khó trách.” Joseph bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Nghe người nói năm nay Thiếu tá Mạc Vấn mới học năm nhất đại học là tôi đã thấy rất kỳ quái rồi, dù sao tuổi nhỏ nhưng quân hàm cao vậy rất không phù hợp quy định, hiện tại nhìn tư liệu, tôi đã hiểu rõ cả.”

Xem ra vừa bắt đầu quân bộ đã biết năng lực của Mạc Vấn, cho nên mới trực tiếp trao tặng quân hàm Thiếu tá cho cậu, khác với những người khác sau khi nhập ngũ phải biểu hiện năng lực mới có thể thăng chức.”

“Được lắm, thật trâu bò.” Joseph nhướn mày nháy mắt với Warner, nói tiếp: “Đây là tiểu tấu Thiếu tá nhà cậu muốn một bước lên trời. Mới vào mà đã đến vị trí này rồi, chờ thêm một thời gian tích lũy kinh nghiệm và quân công, e rằng vị trí của cậu ta sẽ càng ngày càng cao. Thế nào, có phải cậu có cảm giác bởi thái tử đọc sách không?”

Câu nói này chỉ đơn giản muốn chọc ghẹo Warner mà thôi, ý muốn trêu đùa cùng một cha sao chúc vị lại chênh lệch lớn như vậy.

“Tôi sẽ không nói ông già nhà cậu không ra sức nữa, đây là rất ra sức mới đúng!” Joseph duỗi ngón tay cái ra, tiện tiện cười: “Chỉ có điều sức này không dùng trên người cậu mà thôi.”

Warner: “...”

Công phu nhẫn nhịn của Warner đã tu luyện đến cực hạn, cho nên dù bị trêu chọc như thế cũng mặt không đổi sắc, chỉ có Lambert và Amber bên cạnh là cười to đến mức xém chút đã ‘rụng’ xuống khỏi ghế ngồi.

Thấy Joseph còn muốn nói thêm, Warner cướp lời mở miệng trước: “Nói nữa sẽ bác bỏ yêu cầu của anh.”

Joseph lập tức câm họng. Tiền sửa chữa cơ giáp là nỗi đau trong lòng y, cho nên y mới viết đơn xin quân đội gánh chịu một nửa, đoán chừng những việc này là do Mạc Vấn xử lý.

“Được lắm, xem như cậu lợi hại.” Joseph phục, quân hàm của Warner thấp hơn y, nhưng người ta có một người yêu có cấp bậc cao à, muốn không phục cũng không có được.

Từ đằng xa đột nhiên Joseph phát hiện Mạc Vấn đang lại gần, lập tức biết điều nói với Warner: “Vị kia nhà cậu tìm cậu kia, tôi rút lui trước, đừng quên nói chút lời hay cho tôi đây.”

Hiện tại cơ bản mỗi ngày Mạc Vấn đều đến tìm Warner, tuy rằng không thể cùng qua đêm, nhưng thời gian hai người chung đụng đã nhiều hơn lúc mới vào rất nhiều. Quân đội có quy củ của quân đội, trừ cấp tá trở lên không cần kiểm tra phòng ra thì những cấp khác đều phải đúng giờ kiểm tra phòng, đến lúc đó nếu thấy trong phòng có hai người thì không ổn đâu.

Mặt mũi, Mạc Vấn tất nhiên cần, cho nên việc trái với quân kỷ này, cậu không thể làm.

Do vậy vừa cơm nước xong Warner đã trực tiếp kéo Mạc Vấn đến ký túc xá, thời gian gấp gáp, không biết lúc nào sẽ bị gọi tập hợp khẩn cấp, trong thời gian tư nhân hiếm thấy này, anh phải nắm chặt để giao lưu tình cảm với người yêu.

Cách giao lưu tình cảm có rất nhiều loại, một loại là hôn nhau, một loại là đề cập đến đề tài mà hai bên đều cảm thấy hứng thú.

Trò chuyện trò chuyện, bàn tay của Warner đã từ sau lưng Mạc Vấn tập kích gương mặt cậu, xoay mặt cậu qua chỗ mình, hôn lên mí mắt đối phương, thỉnh thoảng sẽ đón lấy nước mắt sinh lý vì kích động mà ứa ra của cậu.

“Thật ngọt.” Warner thấp giọng nói, đối với loại hành vi khiến người ta rơi nước mắt không thể để người khác biết này, không hề cảm thấy xấu hổ đỏ mặt chút nào.

Skill ve vãn này em cho anh chín mươi chín điểm, không cho một trăm là sợ anh kiêu ngạo.

Mạc Vấn có chút dở khóc dở cười, nếu như nước mắt của ai có vị ngọt thì đúng là phải nghiên cứu một chút, nói không chừng cơ năng thân thể đã có vấn đề gì đó cũng nên.

Hai người lè mề trong ký túc xá nửa ngày, thấy sắc trời đã tối đen, qua một hồi sẽ phải ra tập hợp sinh

hoạt văn nghệ tập thể, Mạc Vần lập tức chỉnh sửa lại bộ quần phục đã ngổn ngang trên người, có điều lúc nhìn thấy môi mình có chỗ bị rách da, cậu cảm thấy cả người đều không tốt.

“Có phải rất rõ ràng không.” Mạc Vần nhìn gương, soi trái soi phải, cứ cảm thấy quá dễ nhìn ra môi mình bị người khác cắn rách, đến lúc đó nếu thượng cấp có ý hỏi thì làm sao bây giờ.

Mạc Vần Thiếu tá, ăn cơm đừng có gấp quá, tuy rằng tôi biết thời gian ăn cơm hơi ngắn, nhưng cũng không cần ăn luôn miệng mình đúng không.

Đừng nghi ngờ, có mấy vị Thượng tá, Trung tá là loại hình lão ngoan đồng, luôn lấy sự lúng túng của thuộc hạ làm niềm vui.

“Không dễ thấy.” Warner lắc đầu phủ nhận, anh đâu phải kẻ ngốc, người là anh cắn, nếu như anh nói rõ không phải sẽ bị giận lây sao? Với lại lỡ làm em ấy thẹn quá thành giận mà mất phúc lợi thì làm sao bây giờ.

Từ sau khi phát hiện trên môi có vết thương, Mạc Vần nhìn đâu cũng thấy có vấn đề, như mắt mình đỏ như thỏ, hay như lúc trừng mắt nhìn cũng phát hiện nếp gấp trên quần áo có hơi nhiều.

May mắn lúc này là buổi tối, nếu như ban ngày mà ăn mặc như vậy đi ra ngoài nhất định sẽ khiến người ta phát hiện quần áo không chỉnh. Hiện tại số người biết được quan hệ của hai người đã nhiều hơn, vốn là chuyện gì cũng không có, nhưng sẽ vì quan hệ của hai người mà khiến người ta liên tưởng sâu xa.

Cộng thêm do vấn đề vải áo, cậu chỉ mới bị Warner ôm mà quần áo đã nhăn nhúm không ngay ngắn, huống chi anh không phải chỉ hơi chậm trễ.

Nếu như bị đảng thích sạch sẽ nhìn thấy, nhất định sẽ không chịu nổi tình trạng hiện tại của bộ quần áo này.

Không từ ký túc xá Warner ra còn đỡ, sau khi từ chỗ Warner ra, quần áo còn bị biến thành như vậy, không biết chuyện này sẽ bị lan truyền đến mức độ nào đây.

Mạc Vần quay đầu cảm tức trừng Warner: “Đều do anh, nói chuyện bình thường là được rồi, có cần phải luôn động tay động chân không. Giờ thì hay rồi, bộ dạng em thế này nếu bị người ta nhìn thấy thì muốn giải thích làm sao?”

Nói xong, Mạc Vần quay đầu bước đi, đã đến giờ, không đi nữa sẽ không kịp.

Trước khi đi cậu cũng không quên trừng Warner thêm một cái: “Lần này tha cho anh một mạng, lần sau mà còn như vậy thì trực tiếp đến sân huấn luyện chạy mười vòng đi.”

Warner nhìn bóng lưng Mạc Vấn, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Bị người yêu phạt chạy gì đó, tuy rằng cũng có thể coi là tình thú trong sinh hoạt nhưng sau đó sẽ kéo theo hàng loạt những vấn đề đau đầu khác.

Ngày nào đó anh chạy xong, hôm sau nhất định sẽ lên báo. Nhiều năm như vậy Warner đã hiểu rất rõ các phóng viên sẽ lựa chọn tiêu đề gì, đến lúc đó không chỉ trở thành trò cười của toàn dân, mà có khi đến cha anh cũng sẽ tức giận mà trực tiếp liên hệ với anh.

Chuyện Vick luôn phiền nhất là tin tức của các con trên báo giải trí, trong lòng ông là một người ngang bướng, cổ hủ, vì thế xem tin tức giải trí tai hại ngang bằng với tin tức đường viên hoa.

Nhưng mà một khi ‘thượng cấp’ lên tiếng anh vẫn không thể chối từ, nếu không sẽ gánh lấy tội danh không phục tùng mệnh lệnh.

Warner lại cảm thán tại sao cấp bậc của mình lại nhỏ hơn Mạc Vấn nhiều như vậy, không thì lúc gặp mặt đã có thể như vậy, như vậy rồi.

Có điều hình như Mạc Mạc rất tức giận. Warner đứng tại chỗ suy nghĩ thật lâu, lần sau gặp mặt cứ hòa theo em ấy đi.

Mạc Vấn thật sự tức giận sao? Thật ra cũng không phải vậy, lúc này trời tối thui thì ai sẽ cố ý chú ý người khác, mà bởi vì không có gây nên chú ý cho nên cậu cũng dần dần quên chuyện này luôn.

...

Mạc Vấn cho rằng đêm nay cứ bình tĩnh trôi qua như thế, sau khi sinh hoạt văn nghệ tập thể kết thúc trở về ký túc xá, lúc cậu vẫn còn đang đắm chìm trong cảnh trong mơ, âm thanh nghiêm túc của Thượng tá bỗng nhiên vang lên.

Lúc đang ngủ đột nhiên bị đánh thức là một chuyện vô cùng khó chịu. Mạc Vấn vừa hít sâu mấy lần để khôi phục tâm tình, đã nghe thấy Thượng tá nói như vậy.

“Đêm nay biên cảnh nào đó của quốc gia ta bị phần tử phản loạn tập kích, nuôi bình ngàn ngày, dùng bình nhất thời. Tổ quốc và nhân dân cần các đồng chí, hiện tại, tất cả mọi người hãy mang theo cơ giáp khẩn cấp tập hợp dưới lầu.”

Vừa bắt đầu Mạc Vấn còn sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, nhưng chờ đến khi công đàn chạy xuống, mới phát hiện Thượng tá dùng chữ ‘biên cảnh nào đó.’

Trời ạ, thì ra là diễn tập...

Diễn tập cũng tương đối quan trọng, có điều điều này không cần quan quân từ cấp tá trở lên tham dự.

Mấy Thiếu úy lần lượt đứng trong những phòng chỉ huy khác nhau, trên màn hình giữa không trung đang chiếu rõ toàn cảnh diễn tập trên đất trống.

Đây là đang bồi dưỡng năng lực chỉ huy sao?

Tham dự lần chỉ huy này có bốn Thiếu úy, lần lượt là Warner, Lambert mới tới và hai vị quân nhân đã nhập ngũ từ lâu, có người nói bọn họ đã dừng ở vị trí Thiếu úy này mấy năm rồi, lần này dù cẩn thận cũng phải liều mạng.

Nhân viên hai bên đều đã vào chỗ, theo tín hiệu phát ra, nhân viên chiến đấu nhóm đầu tiên đã xông lên phía trước.

Năng lực chỉ huy của Warner vô cùng mạnh, cha anh đã bồi dưỡng mặt này cho anh cộng thêm anh còn trải nghiệm trong quân từ nhỏ, nên lúc này nhất thời khiến đối phương phải chịu áp lực vô cùng lớn.

Lambert cũng là người rất có thiên phú, Warner làm tổng chỉ huy, anh ta làm trợ thủ, xử lý một ít các chi tiết nhỏ vô cùng tốt, không hề kém những người đã tốt nghiệp trường quân đội kia.

Diễn tập kéo dài ròng rã từ sáng sớm, từ rạng sáng bắt đầu đến mười giờ sáng mới kết thúc. Tuy rằng chỉ huy một trận chiến trong tình huống không chuẩn bị gì rất nhọc lòng tốn sức, nhưng sau khi diễn tập kết thúc, sắc mặt Warner lại ung dung hơn rất nhiều.

Warner và Lambert thắng rồi, thật ra không nên nói như thế, hẳn là thể lực bên bọn họ thắng rồi mới đúng.

Hai người Warner chỉ huy tất nhiên không có sai lầm, cộng thêm dựa vào sức chiến đấu của chiến hữu ở tiền tuyến, cuối cùng cũng thu thắng lợi vào túi.

Nhân viên ưu tú phe thắng lợi đều được phát huân chương vinh dự, những chiến sĩ cá biệt cũng được đề bạt, trong đó có Warner và Lambert.

Lambert được đề bạt đến Trung úy, Warner thì được nâng lên đến Thượng úy. Vốn quân hàm của Joseph còn cao hơn hai người họ một cấp, hiện tại thì hay rồi, một người cùng cấp, một người lại cao hơn một cấp.

“Có gì đó không đúng.” Joseph đúng là tới chúc mừng hai người họ, nhưng y đã làm lính một thời gian dài, khứu giác cũng rất nhạy bén, bình thường mà nói thì tốc độ thăng cấp không có nhanh như vậy, cho dù năng lực có tốt đến mấy cũng không đến mức một tháng thăng liền hai cấp.

“Chỉ riêng ngày hôm nay quân bộ đã đề bạt sáu người, không hợp quy củ lúc bình thường, có loại cảm giác cầu hiền như khát vậy.” Joseph đâm chiêu: “Lẽ nào Coroner có tình huống mới? Bọn họ mất đi con đường là Simon này, qua một thời gian, chẳng mấy chốc trang bị sẽ lạc hậu cả, e rằng vì điều này mà mới bắt đầu sốt ruột chẳng.”

64. Chương 64

Trong quân, kiểu diễn tập như vậy thường hơn một tháng mới tổ chức một lần, quá nhiều thì phí dụng cao, quá ít lại không có tác dụng luyện binh, cho nên quy định khoảng cách thời gian như vậy là hợp lý nhất.

Nhưng gần đây, nơi này lại không ngừng có động tác, các loại so tài quy mô nhỏ không nói, nghe ý Thượng tá là sắp tới còn tổ chức thêm một hồi diễn tập nữa.

Theo sát sau diễn tập vẫn là diễn tập, điều này đại biểu cho cái gì, Mạc Vãn không muốn nghĩ sâu thêm, nhưng cũng đã cảm thấy hơi không tầm thường. Thông thường mục đích một quốc gia diễn tập nhiều lần là muốn show bắp thịt, cho nước ngoài biết bọn họ không phải dễ trêu, nhưng hiện tại đã không có cái gọi là nước ngoài rồi mà.

Lúc này, diễn tập lại còn có thư thông báo chính thức, tham gia diễn tập lần lượt đến từ các khu vực đóng quân khác nhau, vị trí địa lý diễn tập cũng rất vi diệu, ngay trên quần đảo quân sự gần Coroner.

Mạc Vãn theo nhóm quan quân đi qua, một không cần cậu phóng lôi đạn, hai không cần cậu chỉ huy, cậu chỉ cần cùng các sĩ quan cấp giáo khác bình chọn và lựa chọn ra binh lính ưu tú nhất mà thôi.

Các thiết bị trên đảo này không được đầy đủ hết, lúc xem diễn tập không thể giám thị tất cả các mặt, cho nên mới cần tự mình tham dự trong đó.

Vừa thấy đã biết đây là diễn tập thị uy, bởi vì không có sắp xếp đội xanh đội đỏ đối chiến, chỉ đơn thuần biểu diễn tính sát thương của các loại lôi đạn. Mỗi một viên lôi đạn được phóng vào hải lý, uy lực của nó có thể khiến sóng biển nhất cao lên mấy chục mét, khiến người nhìn đều sợ hãi trong lòng.

Chỉ huy lần này là Warner, có lẽ quân bộ có ý định bồi dưỡng anh, cho nên buổi diễn tập nặng nề như vậy cũng để anh tới làm chỉ huy.

Đừng nhìn hiện tại không cần phải bày binh bố trận, nhưng chỉ huy lần này không được sai lầm, hơn nữa còn phải hiểu rõ cách sử dụng của các loại vũ khí, đặc biệt là phóng lôi đạn, ngay cả góc độ cũng nhất định phải nắm chắc nếu không lỡ trạch hướng về phía thành thị gần biển thì hậu quả khôn lường.

Bình thường học viên tốt nghiệp trường quân đội cũng chưa chắc có thể chỉ huy được tình huống này, có thể Warner rất chắc chắn, hơn nữa mệnh lệnh phát ra vô cùng chuẩn xác, cộng thêm giọng điệu tràn ngập tự tin khiến Mạc Vãn và những quan quân theo cùng không ngừng gật đầu khen ngợi.

Diễn tập tiến hành vô cùng thuận lợi, ngay lúc Mạc Vãn chuẩn bị trở về, một loại cảm giác hoảng sợ không biết tên đột nhiên dâng lên, khiến tóc gáy cả người cậu dựng đứng cả.

Mỗi người đều có giác quan thứ sáu, hoặc linh hoặc mất linh, nhưng thân thể Mạc Vấn không giống, bởi vì tràn ngập nội lực cho nên đối với nguy hiểm sắp đến, sức phán đoán rất rõ ràng chính xác.

“Không lên cơ giáp lập tức nằm xuống!” Mạc Vấn hét lớn một tiếng, lập tức ném một khí tràng giảm thương, để binh lính gần đây giảm thiểu thương tổn vì xung kích do vụ nổ sản sinh.

May mà chỉ nổ trong phạm vi nhỏ, hơn nữa nhờ hiệu quả giảm thương vô cùng đúng lúc mà tình huống người bị thương còn có thể khống chế. Tất cả những người còn lại đều leo lên cơ giáp, không có cơ giáp thì ngồi chung một chiếc với người khác.

Loại bom này không tính là gì với cơ giáp quân dụng, nhưng tại sao kẻ địch lại muốn ném bom không ngừng?

“Nguy rồi Thượng úy, bọn họ cho nổ mấy tín hiệu của chúng ta, hiện tại chúng ta đã không liên lạc được với tổng bộ.”

Mạc Vấn: “...” Thiết bị trên đảo rất lạc hậu, nhất định phải dùng máy mô phỏng tín hiệu thì Quang Nảo mới có thể liên hệ với bên ngoài, hiện giờ lại bị kẻ địch không biết làm nổ tung, lần này thì hoàn toàn mất liên lạc rồi.

“Hiện tại, không phải nhân viên chiến đấu lập tức xuống cơ giáp, nhân viên chiến đấu chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.” Warner nhanh chóng hạ chỉ lệnh, sau đó hỗ trợ đưa Mạc Vấn và những vị phụ trợ sư khác đến địa điểm an toàn.

Đội phương phá hỏng mấy tín hiệu nói rõ không muốn cho bọn họ còn sống mà rời đảo, một ít binh lính có tổ chất tâm lý kém, trên mặt đã có chút kinh hoảng.

Quốc gia này đã hơn trăm năm không có đánh giặc, huấn luyện là huấn luyện, tin rằng đến khi thật sự ra chiến trường còn có thể khiến một nhóm người rút lui có trật tự, những người này hoặc là nhát gan hoặc là rất sợ chết.

Một vị phụ trợ sư bên cạnh Mạc Vấn đã khóc sụt sùi bắt đầu nói di thư.

Hiện tại cũng chỉ có thể để hắn nói một chút, chứ nơi bụi bay đầy trời này đi đâu tìm bút cho hắn, cơ mà đàn ông đàn ông mà nước mắt nước mũi đầy mặt thế kia thật khiến người ta say .

Mạc Vấn nhìn hai vạch hai sao trên bả vai phụ trợ sư kia nghĩ, hắn thế này mà còn bỏ được lên vị trí Trung tá.

Mạc Vấn nhìn một vòng xung quanh, hay lắm, hơn một nửa phụ trợ sư đã xụi lơ ngồi bệt xuống đất từ lâu, chỉ còn lại cậu và một gã Thiếu úy là còn đứng.

“Thiếu tá Mạc Văn, chúng ta có thể chết ở đây không?” Một Trung tá cả người run rẩy hỏi, hẳn cũng muốn mình bình tĩnh như Mạc Văn, nhưng thân thể lại không nghe sai khiến.

“Không đâu, Thượng tá Stanford cũng ở đây, hẳn nhất định sẽ nghĩ ra cách.” Mạc Văn lên tiếng động viên bọn họ: “Đừng quên nơi đây vốn là đảo quân sự, vũ khí của những phần tử phản loạn kia cũng không tiến hơn bao nhiêu.”

Có lẽ là vẻ mặt trấn tĩnh của Mạc Văn đã cảm hóa bọn họ, những vị phụ trợ sư vừa bắt đầu đã bị dọa ngốc dần dần bình tĩnh trở lại, vỗ vỗ bụi đất trên người, vội vàng cầm lấy vật môi giới của chính mình.

Một thứ tương tự như du thuyền cỡ lớn càng lúc càng lại gần, Mạc Văn nhìn thấy bên trên lít nha lít nhít đầy cơ giáp, dưới tình huống này không thể là quân bộ phái người tới tiếp viện được, e rằng chiếc thuyền không rõ kia là phe địch phái tới.

“Trung úy Warner, lời đạn còn không?” Thượng tá Stanford trầm giọng hỏi.

Warner ngồi trong cơ giáp nhú mào: “Báo cáo Trung úy, lời đạn đã dùng hết trong diễn tập.”

Mẹ! Stanford thầm mắng một tiếng, đám đánh lén này rõ ràng đã tính toán kỹ, đến mức bên ta có bao nhiêu lời đạn cũng bị chúng hiểu rõ rõ ràng ràng.

Đạn pháo bình thường không tạo được thương tổn đối với thuyền và cơ giáp quân dụng, cơ giáp lại không thể chiến đấu trên biển, vì thế mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn thuyền địch càng lúc càng gần.

“Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.” Stanford cổ vũ tinh thần nói: “Chẳng mấy chốc người của chúng ta sẽ đến, phải chịu đựng đến lúc đó cho tôi.”

Câu này của Stanford chỉ thuần túy là lời nói dối, nhưng hẳn không thể không nói, nếu như binh lính phe ta không có sĩ khí vậy không khác gì tự đưa đầu cho người ta chém. Đây là chiến trường, không phải mạng giả thuyết, một khi thất bại sẽ không trở về được nữa.

E rằng tất cả mọi người đều không ngờ Coroner sẽ đột nhiên đánh lén. Một thành thị cố gắng đối kháng với một quốc gia hoàn toàn là lấy trứng chọi đá, bất kể tài lực, vũ lực hoàn toàn không nằm trên cùng một trục hoành, huống chi quốc gia đã sớm đề phòng Coroner, cấm tiêu thụ các loại thiết bị quân dụng với bọn chúng.

Dưới tình huống chênh lệch to lớn này còn có thể nói làm liên làm, đủ nói rõ đầu óc người dẫn đầu của đối phương không tỉnh táo, là thằng ngu.

Nhưng chính thằng ngu này, dưới tay lại có không ít chó săn, vọng tưởng thành lập cái gọi là hoàng thân quốc thích.

Sở dĩ bọn chúng có lá gan khiêu khích chỉ sợ cũng là dựa vào thị dân sinh sống bình thường trong thành phố, một khi quốc gia thật sự ra tay với bọn chúng, thì người bị thương trước hết chính là những quần chúng vô tội này, vì thế bọn chúng muốn đánh du kích, đánh xong lập tức thu về, tỏ vẻ, có bản lĩnh thì bọn bay thả bom vào thành thị đi!

Cơ giáp phe địch đã xuất hiện Thượng tá Stanford xuất lĩnh mọi người xông lên, phụ trợ sư ở phía sau phụ trợ cho chiến hữu.

Cơ giáp quân dụng của đối phương không phải hoàn toàn mới, nhưng ý vào chuẩn bị đầy đủ, nhân số đông đảo nên cũng không rơi xuống thế hạ phong.

Bản thân Mạc Vấn vốn không phải chỉ là phụ trợ sư, hiện tại đến thời khắc mấu chốt sao có thể làm rùa đen rút đầu, tuy rằng Thượng tá nói rất hay nhưng còn chưa đến mức lừa gạt được cậu. Cậu biết trong thời gian ngắn cứu viện không thể đến được, cho dù bỗng nhiên mất liên lạc thì ai có thể lập tức nghĩ đã rơi vào chiến tranh?

E rằng phải mất một lúc cảm thấy không đúng mới khẩn cấp khởi động vệ tinh, sau khi nắm rõ tình hình trên mặt đất mới điều động đại quân đến cứu viện, vì thế cho đến khi đó cũng phải cần chút thời gian, có nhanh vẫn phải mất nửa tiếng mới chạy đến được.

Nửa tiếng trên chiến trường có ý nghĩa thế nào, sơ ý một chút đã có thể bị thương trí mạng, nửa tiếng có thể sẽ hi sinh hơn trăm người, thậm chí hơn ngàn người.

Việc này không nên chậm trễ, Mạc Vấn lập tức bay lên không, ném ‘Giang Trục Nguyệt Thiên’ dưới chân các chiến hữu, đồng thời sáu ảo ảnh cũng xuất hiện ở những vị trí khác nhau ra tay với phe địch.

“Đại thần Bóng Dáng!” Có lính mới ngồi trong cơ giáp thấy cảnh này bỗng nhiên lệ nóng doanh tròng, lại là đồng đội Ronald lúc trước đã từng thi đấu với mấy người Mạc Vấn.

Đội ngũ đứng thứ hai và thứ ba trong cuộc thi tình anh cũng đã sớm nhập ngũ, có điều bọn họ bị phân đến những khu vực khác, lần này may mắn được tham dự lần diễn tập quan trọng, ai ngờ sẽ đụng phải chuyện đáng sợ như vậy chứ.

Có lẽ biểu hiện trước đây của Mạc Vấn trên mạng giả thuyết quá mức bá đạo, vị lính mới kia bình tĩnh lại như kỳ tích, dừng sức nhắm mắt, lại mở ra, lên tinh thần vọt vào đại đoàn lần nữa.

Âm phát tăng tính thương tổn của Mạc Vấn một tầng lại một tầng thấm thấu vào cơ giáp của kẻ địch. Từ khi cậu dùng biện pháp như thế hủy diệt cơ giáp một người thì chưa dùng lại lần nào nữa, bởi vì chiêu này quá ác, sau khi cơ giáp bị phá hoại như thế đều không có cách nào chữa trị.

Lúc Warner đánh một quyền lên người cơ giáp phe địch, đột nhiên phát hiện một số vị trí trên cơ giáp của đối phương bắt đầu buông lỏng, lập tức chớp thời cơ bù thêm mấy đấm.

Không phải ảo giác, cơ giáp đối địch từ chính giữa vị trí đánh dần dần nứt ra!

Warner xoay người nhìn lại, quả nhiên gần đó có ảo ảnh của Mạc Vãn, ảo ảnh và bản thể giống nhau như đúc, hoàn toàn không phân biệt được thật giả.

“Cơ giáp của bọn họ không xong rồi! Tiến lên! Chúng ta sắp thắng lợi!” Stanford ngồi trong cơ giáp cuồng loạn hô. Cơ giáp của hắn từ lâu đã ngàn thương trăm lỗ, lúc nhắc chân cũng nghe thấy tạp âm chói tai.

Nhưng không thể ngã xuống!

Không phải tất cả các chiến sĩ cơ giáp ở đây đều không chút tổn hại nào, so với đứt tay cụt chân bỏ quyền trong thi đấu, Mạc Vãn nhìn thấy cơ giáp tốt hơn một chút rõ ràng chỉ còn dư lại một đôi chân nhưng vẫn kiên trì xông vào kẻ địch.

Tiểu Ngạo Quang Âm và Giang Trục Nguyệt Thiên lần lượt rơi xuống chiến trường, sĩ khí tăng mạnh, trong lúc nhất thời mấy tên côn đồ Coroner càng không làm gì được bọn họ.

“Thiếu tá Mạc Vãn làm rất đẹp!” Stanford kích động, vung vẩy nắm đấm trong không khí: “Hung hăng đánh cho tôi, bên chúng ta có phụ trợ sư mạnh nhất thì sợ cái gì! Xông lên!”

Đúng rồi, phụ trợ sư mạnh nhất ở bên người.

Tại sao phụ trợ sư cao cấp lại được người vây đỡ và tôn kính? Hoàn toàn là do chỉ cần một người trong bọn họ đã có thể tăng gấp đôi sức chiến đấu cho một đám người. Nghe qua thì thấy khó mà tin nổi, nhưng tác dụng của phụ trợ sư cao cấp không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Tuy rằng thuộc tính phụ trợ của Mạc Vãn không phải tăng cường sức chiến đấu cho đoàn đội, nhưng trình độ bất kể phòng ngự hay gây ra hỗn loạn cho đối thủ đều hàng đầu, có thể nói khí tràng phòng ngự ngăn cách tất cả thương tổn, loại năng lực này, trong tất cả phụ trợ sư đều gần như không tồn tại.

Huống chi cậu không chỉ là phụ trợ.

Mạc Vãn không ngừng đổi mục tiêu mà ném skill kéo dài thương tổn, cơ giáp bị thẩm thấu rất nhanh sẽ bị các chiến sĩ đánh nát sau đó đánh chết người trong cơ giáp. Mạc Vãn cắn răng, quyết tâm trực tiếp ra tay với người trong cơ giáp.

Đây đều là người sống sờ sờ cả.

Từ nhỏ Mạc Vãn đã sống trong thời đại hòa bình, đừng nói tự mình ra tay, ngay cả người khác ra tay cậu cũng không tận mắt nhìn thấy, còn giết người gì đó cũng chỉ là tình tiết bên trong phim truyền hình.

Hiện tại đối mặt với loại tình huống một mất một còn này, cậu chỉ có thể dựa cả vào tố chất tâm lý mạnh mẽ mà chống đỡ.

Mất thấy lại một chiến sĩ bên mình bị thương nặng nề, Mạc Vấn cắn răng. Không quan tâm được nhiều như vậy, đây là chiến trường, không phải nơi làm từ thiện, từ ngày lựa chọn tiến vào quân đội kia nên chuẩn bị tốt tâm lý nhuộm máu.

Lại một lần nữa bày sẵn khí tràng, Mạc Vấn rút kiếm ra, trực tiếp xông lên phía trước. Vài giọt chất lỏng ẩm áp văng trên má, Mạc Vấn không biết đó là cái gì, cũng đã không rảnh bận tâm quá nhiều. Còn một bên, cơ giáp Warner yên lặng theo cùng, sống vai chiến đấu.

65. Chương 65

Không biết đã thả bao nhiêu vòng, bao nhiêu ảo ảnh cùng rút kiếm, theo lượng lớn quân hạm lái tới gần đảo, Mạc Vấn rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng, tiếp viện đã tới.

Người đến là địch hay ta chỉ cần nhìn một chút là có thể phân biệt được, bởi dưới sự khống chế nghiêm ngặt của quốc gia mà còn có loại quân hạm tinh xảo cỡ lớn thể này, Coroner tuyệt đối không thể nắm giữ được.

Thượng tá Stanford bỗng cảm thấy phấn chấn hẳn, liên hợp với viện binh mới tới, trước sau bọc đánh, một lưới bắt hết đám phản loạn trên đảo.

Những tên phản loạn kia ỷ vào nhân số nhiều mới đánh nhau không phân cao thấp với bọn họ, sau khi viện binh tới đã hoàn toàn mất đi ưu thế này, lúc này dù muốn chạy cũng đã muộn.

Có những hãng truyền thông lớn bằng con đường đặc biệt đã thu được tin tức kinh thiên nơi đây, cũng phái một số phóng viên nhanh chóng ngồi du thuyền chạy đến. Có người nói trước đó Vương tử và chuẩn vương tử phi có tham dự diễn tập trên đảo, không biết hiện tại bọn họ có bình an không.

Bình thường báo chí mỗi ngày chỉ in một kỳ, nhưng chuyện này liên quan trọng đại, có tòa soạn khi chiếm được tin tức tin cậy, đến bữa trưa cũng không kịp ăn mà nhanh chóng sửa sang tin tức, in phát ra ngoài.

Tin tức vừa ra lập tức khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, bởi vì hôm nay dân chúng trong thành thị đều sinh hoạt bình thường như thường ngày, nên đi làm thì đi làm, nên đến trường thì đến trường, hoàn toàn không hề phát hiện quân đội diễn tập bị Coroner tập kích.

Diễn đàn mạng giả thuyết vốn sóng êm gió lặng lại nổi sóng, chuyện Mạc Vấn nhập ngũ đã có rất nhiều người biết rồi, nhưng cụ thể đóng quân ở đâu thì không có tiểu thiên sứ nào đăng tin cho biết, cho nên mọi người vẫn luôn tha thiết mong chờ tin tức mới nhất, mãi đến tận khi một topic đột nhiên xuất hiện.

(Giờ phút này đại thần Mạc Vần đang ở ngay trên đảo chiến đấu, hi vọng đại thần bình an vô sự.) Trong quãng thời gian gần đây Fans của Mạc Vần đã không còn xưng hô Mạc Vần là đại thần Bóng Dáng nữa, bởi nói gì thì nói ‘Tôi có Bóng dáng’ cũng chỉ là một cái tên ảo thôi, lúc gọi lên có cảm giác rất xa xôi, hơn nữa trong cuộc thi tình anh, sự ưu tú của Mạc Vần đã chinh phục bọn họ lần nữa, cho nên bọn họ đơn giản trực tiếp gọi luôn là đại thần Mạc Vần.

Vừa nghe Mạc Vần đang ở trên đảo, tâm tình mọi người lập tức bị treo cao.

Lầu 1: Chủ topic, nói chuyện phải có chứng cứ, thím nói đại thần ở trên đảo thì ở trên đảo sao? Muốn câu like à.

Lầu 2: Lầu trên nói rất đúng, chủ topic lấy đâu ra tin tức này mà nói như đúng rồi vậy?

Tầng lầu càng lúc càng cao, ngắn ngủi trong vòng mười phút đã đột phá 800 lầu, nếu như vị chủ topic này đúng là muốn câu like câu kinh nghiệm thì e rằng hiện tại đã vui sướng muốn điên rồi.

Nhưng chủ topic thật sự không phải muốn câu like hay câu kinh nghiệm gì, y cũng là một trong các fans của Mạc Vần, do cha y là phóng viên đã chạy tới hòn đảo quân sự đang chiến tranh kia nên y mới nghe được chút tiếng gió.

Lầu 989: Tôi là [chủ topic], từ quan trọng để trong dấu ngoặc, tôi chỉ muốn nói tôi có nguồn tin xác thực, không tin mọi người cứ chờ xem đi, đoán chừng một hồi sẽ có một số phóng viên chụp ảnh hay tiến hành trực tiếp tại hiện trường đó.

Tuy rằng nơi xảy ra chiến tranh rất nguy hiểm nhưng cũng không thiếu phóng viên xung phong nhận việc đến đưa tin trực tiếp, giống như phóng viên chiến địa lúc trước, liều lĩnh dù biết nguy hiểm đến tính mạng cũng phải đưa tư liệu đến trước mặt mọi người.

Bởi vì thế giới đã hoà bình rất lâu, hiện tại không có cách nói phóng viên chiến địa này, bây giờ, bình thường, phóng viên đều không có quay chụp hay phỏng vấn nguy hiểm đến tính mạng gì, cho nên khi chiếm được tin tức chiến tranh, còn xung phong đến chiến địa đưa tin là một quyết định vô cùng dũng cảm.

Hiện vị chủ topic này rất lo lắng cho cha mình, lại mong nhớ sủng ái phụ trợ sư, nhưng mà y lo lắng cũng không có tác dụng gì, không thể làm gì khác hơn là mở topic cầu mọi người chúc phúc mới có chút an ủi tâm lý.

Xem ra lời y nói là thật, người nửa tin nửa ngờ thấy vậy trong lòng cũng cân nhắc, không phải chứ, lẽ nào đại đại nhà mình thật sự ở trên đảo?

Vừa nghĩ vừa mở ra các website quan phương chính thức.

Tốt nhất đừng lừa gạt tôi, hiện tại đại đại đã là quân nhân, dám tạo lời đồn với quân nhân, sẽ không có

quả ngon để ăn đầu!

Có lẽ là lúc phóng viên chạy đến chiến tranh đã kết thúc, website chính thức đã nhanh chóng thả ra một đoạn trực tiếp để mọi người quan sát tình huống trên đảo, rất nhanh, thời gian phỏng vấn các vị quan quân đã đến lượt Mạc Văn.

Vị phóng viên này là một ông chú cỡ tuổi trung niên, thể nhưng phong độ lại nhẹ nhàng, biểu hiện cũng bình tĩnh không căng thẳng quá độ như các phóng viên khác.

“Tình huống lúc đó hung hiểm như thế, tôi thay quảng đại những người ái mộ ngài hỏi một câu hỏi mà hiện tại bọn họ muốn hỏi nhất, xin hỏi Thiếu tá tiên sinh, bây giờ ngài thế nào, có bị thương không?”

Mạc Văn khẽ lắc đầu, vẻ mặt có chút khổ sở: “Cá nhân tôi không có bị thương, nhưng những chiến sĩ anh dũng phẫn đấu khác đã mãi mãi không thể mở mắt ra nữa, hi vọng mọi người đừng quá quan tâm đến cá nhân tôi, tất cả các chiến sĩ đều vô cùng ưu tú, vô cùng tuyệt vời.”

Xem tới đây, tất cả mọi người trước Quang Náo đều trầm mặc, lúc bọn họ bình an sinh hoạt thì có những người đang kiên trì chiến đấu ở tiền tuyến, những người ấy được gọi là quân nhân.

Lâu 1200: Năm nay tôi 19 tuổi, tôi muốn bao danh thi trường quân đội, không phải kích động.

Lâu 1201: 1200L khá lắm! Cố gắng học tập, tôi ủng hộ cậu.

Lúc phỏng vấn thường thêm vào ít câu thích hợp để sinh động bầu không khí, nhưng bởi vì vẻ mặt mỗi người ở hiện trường đều rất nghiêm túc, nên khiến tâm trạng của các phóng viên cũng rất ngột ngạt bị thương, có điều nói sao thì nói vẫn phải tìm một chút đề tài để hóa giải tâm tình hiện tại của mọi người.

“Xin hỏi Thiếu tá tiên sinh, Thượng úy Warner, người yêu của ngài có bị thương không? Sau khi cùng trải qua chiến tranh, có phải tình cảm của hai người càng thêm vững chắc?” ông chú phóng viên trung niên mở miệng hỏi lần nữa.

Trước giờ đối với những vấn đề thế này Mạc Văn luôn ngậm miệng không nói, mà giờ khắc này cậu lại thật sự suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Sau khi trở về tôi sẽ viết báo cáo xin kết hôn. Warner đã đề cập đến chuyện này nhiều lần nhưng tôi luôn cảm thấy vừa nhập ngũ đã làm vậy thì không quá thích hợp, cho tới hôm nay, tôi mới hiểu ra phải học quý trọng thời gian ở bên nhau, bởi vì chúng tôi là quân nhân.”

Câu nói sau cùng Mạc Văn không có nói ra, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý của cậu, là quân nhân đều phải tùy thời chuẩn bị chiến tranh, nói không chừng một ngày nào đó sẽ hi sinh trên chiến trường mà không bao giờ có thể trở về đoàn tụ với người nhà nữa.

Ông chú phóng viên này có con trai cũng có người yêu, chỉ thấy trong mắt ông chợt lóe nước mắt, lập tức vội vã quay đầu dùng khăn tay xoa xoa.

“Vậy thì tốt quá rồi, hi vọng sau khi kết hôn hai người sẽ sống thật vui vẻ hạnh phúc.”

Thời gian phỏng vấn mỗi quan quân đều có hạn, bên Mạc Vấn, sau khi hết thời gian, các phóng viên cũng nhanh chóng chạy về phía đối tượng phỏng vấn tiếp theo.

Cấp bậc cao được sắp xếp ở phía sau, hiện trường chỉ có một vị đồng chí Thượng tá, cũng chính là Stanford, cho nên hẳn được xếp ra sau cùng.

Hiện tại người được phỏng vấn là một Trung tá, nếu như Mạc Vấn quay đầu sẽ phát hiện người đó là vị Trung tá tiên sinh vừa bắt đầu đã xui lơ xuống đất nói di thư kia.

Lúc này gã không thấy sợ hãi nữa, lúc được phỏng vấn cũng mặt mày hớn hở tinh thần phấn chấn, giống như phải quơ hết tất cả công cao của các phụ trợ sư lên người mình thì gã mới cam lòng.

Phụ trợ sư gần đó nghe vậy cau mày không ngớt, nhưng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Lúc Mạc Vấn được phỏng vấn, Warner luôn ở bên cạnh nhìn, lúc nghe thấy cậu nói muốn kết hôn với mình, nụ cười trên mặt dù muốn kìm lại cũng không kìm được.

Rốt cuộc bọn họ cũng tu thành chính quả, lúc trước anh không từ bỏ là đúng, hiện tại không riêng gì anh yêu Mạc Vấn, Mạc Vấn cũng yêu anh.

Chờ đến khi mấy chuyện còn lại trên chiến trường được giải quyết xong xuôi, mọi người lên đường trở về, mà Mạc Vấn cũng làm đúng như những gì cậu nói, lập tức nộp báo cáo xin kết hôn.

Trong thời khắc căng thẳng này còn có người muốn kết hôn! Đám côn đồ Coroner để lại còn chưa dọn sạch hoàn toàn, kết cái gì mà kết!

Đại tá trong cơn giận dữ đã ném Mạc Vấn và Warner đến thường trú trong đội càn quét quân phản loạn Coroner, thuận tiện còn cất chức vị Trung tá phụ trợ sư kia.

Đương nhiên chỉ dựa vào bản thân Đại tá là không có quyền cất chức một vị Trung tá, nhưng ông có thể thông báo lên trên.

Người lãnh đạo trực tiếp của ông là Tướng quân, sau khi giao video quay lại cảnh tượng hèn nhát của Trung tá trước khi khai chiến cho Tướng quân, ông không thèm quan tâm nữa, bởi ông tin tưởng Tướng quân tự có phán đoán của mình.

Vị Trung tá nói bốt nói phét trước màn ảnh này giống như đã quên căn cứ diễn tập đều có máy quay theo dõi, nếu không tin tức truyền phát buổi chiều là từ đâu tới? Mà vừa vặn chỗ gã ngồi không phải là vị trí góc chết của máy quay.

Cho rằng thiết bị trên đảo không đầy đủ toàn vẹn là có thể mở mắt nói mò? Nằm mơ!

Cấp trên vô cùng coi trọng phần video này, bởi có khả năng nó đã ghi lại những hình ảnh chiến tranh quý giá, cho nên trước khi Đại tá nộp lên đã xem trước một lần, có điều vừa nhìn đã nổi trận lôi đình.

Trong quân của mình lại trà trộn vào kẻ như thế, còn để gã trèo lên được tới vị trí Trung tá, đúng là không thể nhẫn nhịn!

Đương nhiên tất cả những thứ này Mạc Văn đều không biết, vì cậu đã sớm bị đẩy đến Coroner, cái nơi chim không thèm ị này.

Nói chim không thèm ị là hơi quá, nhưng nơi này thật sự không phát đạt như những thành thị khác, cũng do có một số phần tử quấy rối xuất hiện công kích người du lịch từ nơi khác đến nên dần dần kinh tế thành phố này càng sa sút, vắng vẻ hắt hiu, đến thị trưởng cũng không có cách nào với tình huống như thế.

Những tên phản loạn Coroner đột nhiên phát động chiến tranh, người sợ hãi nhất không phải dân chúng bình thường mà chính là vị thị trưởng xui xẻo này.

Rõ ràng mọi chuyện không liên quan đến ông ta nhưng bởi vì mũ cánh chuồn trên đỉnh đầu ông ta là Coroner, nên ông ta không thể không sầu đến bạc tóc.

Bên thủ đô sẽ không cho rằng ông ta cấu kết với đám phản loạn kia chứ, thủ lĩnh tôi trong sạch, xin ngài hãy tin tưởng tôi!

Vị thị trưởng này không ngờ đám người kia lại to gan như vậy, nói chiến là chiến, hoàn toàn không cần nhắc nếu lỡ thất bại thì sẽ có kết quả gì.

Bởi vì vũ lực của đám người kia khá mạnh mẽ, hơn nữa bình thường đều chỉ hô khẩu hiệu kích động tâm tình quần chúng một chút mà thôi, còn có thể khống chế tình huống được, cho nên thị trưởng chỉ coi bọn họ là xã hội đen mà mở một mắt nhắm một mắt

Lần này thì hay rồi, xảy ra vấn đề rồi.

Thị trưởng hối hận không kịp rồi lại mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, bởi vì ông ta không có quyền điều động quân đội đối kháng với những tên phản loạn này, ngoài nhẫn nhịn chỉ có thể nhẫn nhịn. Tuy rằng lúc xảy ra chuyện chức vị của ông ta rất có khả năng khó giữ được, nhưng cuối cùng cũng không cần làm quan mà uất ức như thế.

Mấy người có thấy chỗ nào chính phủ lại ôm tồn khuyến khích người gây chuyện chưa? Cho nên ông ta thực sự rất khổ bức.

Sau khi đến nơi này Mạc Vần tăng thêm không ít kiến thức, nhờ phúc của đám phản loạn, Quang Nảo nơi đây đã không có cách nào liên hệ với bên ngoài, điều này chủ yếu nhằm vào nhóm người muốn thu tin tức quan trọng có liên quan đến quân bộ từ internet, từ đó bày ra âm mưu tiếp theo.

Lần đánh lén này khiến thủ lĩnh vô cùng tức giận, tự mình hạ lệnh muốn quân bộ phái ra một đội ngũ tinh anh để hoàn toàn tiêu diệt đám người kia.

Mạc Vần và Warner cũng ở trong đó, nhìn như có loại cảm giác bị đẩy đi biên cương, nhưng thực chất là cho hai người cơ hội lập công.

Đây là công lao thật sự, chỉ cần còn sống thì tiền đồ không thể đo lường được. Cơ hội này không giống với quân công thu được trong huấn luyện, đây chính là quân công thật sự!

66. Chương 66

Edit: Thủy Lưu Ly

Đây là lần đầu tiên Mạc Vần đến Coroner, non nước nơi đây cũng xem như hợp lòng người, nhưng lần này bọn họ đến đây không phải vì du lịch mà là mang theo nhiệm vụ gian khổ.

Có núi đại diện cho địa hình phức tạp, tuy rằng quanh thành thị Coroner không có nhiều núi, nhưng đến nơi nhìn xem mới biết địa hình phức tạp đến trình độ nào.

Lúc trước ở đây dựa cả vào du lịch để phát triển kinh tế, vừa bắt đầu có tiền cảm thấy đường đất nhỏ nguyên nước nguyên vị mới hấp dẫn khách du lịch, sau đó chờ khi khách du lịch không đến nữa, dù muốn sửa đường cũng không nở đào ra một khoản tiền lớn như vậy.

Cho nên đường nhỏ nông thôn ở đây rất giống thời không lúc trước Mạc Vần ở. Trong thời đại xe bay đầy trời, có thể nhìn thấy một con đường đất vàng đúng là không dễ dàng, khó trách lúc trước khách du lịch đều muốn chạy đến đây.

Chưa từng thấy, nên thấy mới mẻ!

Tuy rằng tốc độ phát triển của khoa học kỹ thuật càng nhanh, cuộc sống của con người cũng ngày càng thuận tiện, nhưng có một số người theo bản năng vẫn mê muội đối với lịch sử, rõ ràng xem không hiểu, mỗi tuần cũng muốn đến viện bảo tàng xem văn vật.

Lúc trước nhiều người đến đây là do hương trần trần ngập hương vị lịch sử ở Coroner. Thành thị có chỗ tốt của thành thị, nếu bàn về phát đạt, thành thị này sẽ không có chỗ xếp hạng.

Tuy rằng khách du lịch không còn đến Coroner nữa nhưng trên các diễn đàn lớn vẫn truyền lưu không ít hình ảnh núi non sông nước ở đây. Phong cảnh thuần thiên nhiên ai ai cũng thích, cả mấy vị bộ đội đặc chủng trẻ tuổi bên cạnh Mạc Vần cũng nhìn chăm chăm phong cảnh trước mặt không chớp mắt.

Riêng Mạc Vần thì không hứng thú gì với những thứ này, quá thường thấy, lúc trước tùy tiện xuống nông thôn một chuyến cũng không hề kém nơi đây.

“Cảnh giác một chút, cẩn thận bị người bắn nổ đầu.” Mạc Vần nghiêm túc mở miệng nhắc nhở.

Ngoạn núi hiện tại bọn họ đặt chân, đâu đâu cũng có đường nhỏ, không chỉ bọn họ không thể dùng cơ giáp, bọn phản loạn cũng không thể dùng, cho nên phải đề phòng đối phương trốn trong chỗ tối sử dụng súng laser.

Bề ngoài súng laser gần giống như súng lục trước đây, chỗ khác nhau là uy lực càng lớn, tầm bắn càng xa hơn. Trước kia còn có áo chống đạn gì đấy, hiện tại hoàn toàn không thể thực hiện được, trừ khi mi ngồi trong cơ giáp hoặc phản ứng nhanh trực tiếp dùng lá chắn đi chắn, nếu không lỡ trúng phải, tuyệt đối là một phát xuyên thủng.

Mấy cậu nhóc lập tức không dám nhìn đông nhìn tây nữa, ngoan ngoãn đứng thẳng lỗ tai đứng bên cạnh lão binh, ánh mắt cẩn thận rà quét không buông tha bất cứ nơi nào khả nghi.

Do ngọn núi này quá lớn, đường nhỏ lại nhiều cho nên đám người Mạc Vần và Warner thương lượng quyết định trực tiếp chia quân làm ba đường đi tìm người. Mạc Vần mang ít người nhất, cậu khẳng định có chính mình mới tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì, cho nên phân phối phần lớn người trong đội ngũ cho Warner và một gã quan quân khác.

Trong những quan binh nhận lệnh làm việc lần này, Mạc Vần có quân hàm cao nhất, có câu nói quân lệnh như núi, cho dù Warner có không yên lòng cũng chỉ có thể uất ức nhận lệnh, sau đó dẫn người rời đi trước.

Quân hàm của người yêu cao hơn chính mình thật sự là một câu chuyện bi thương. Warner đi rồi, trong lòng yên lặng định cho mình một mục tiêu, là nhanh chóng thăng chức.

Hiện tại đám phản loạn kia đều trốn trong núi, bọn chúng cũng không muốn hèn nhát trốn chui trốn nhủi như vậy, nhưng hết cách, ai bảo Mạc Vần đã tước hết những cứ điểm của bọn chúng trong thành thị ra chi, nếu còn không chạy, thì không thể trốn khỏi số phận bị bắt sống.

Sở dĩ Mạc Vần tìm được những người này nhanh như vậy là nhờ cả vào một số các thị dân nhiệt tình. Nơi đây không phải người nào cũng muốn độc lập, mỗi ngày những kẻ phản loạn đều ra ngoài gây sự đã sớm khiến thị dân bình thường khổ không thể tả, chưa kể đến những người lớn tuổi ở gần đó vì tạp âm mỗi ngày mà liên tục mất ngủ.

Mạc Vần đang đi trước đột nhiên dừng bước, điều này khiến tâm tình những người bên cạnh cậu lập tức nhẩy lên, cực kỳ cảnh giác nhìn xung quanh.

“Phía trước hai bên đường đều có đá tảng, nếu như tôi là bọn chúng, nhất định sẽ thả ở đó mấy người, giết đối thủ trở tay không kịp.” Mạc Văn nghiêm túc nói.

Mấy lão bộ đội đặc chủng gật gù đồng ý quan điểm của Mạc Văn. Bọn họ đều là những tay già đời, bình thường trong huấn luyện cũng thường thường mai phục chiến hữu.

“Như vậy, chúng ta cứ giả vờ không biết mà đi tới, dụ bọn chúng hiện thân, sau đó...” Mạc Văn híp mắt một hồi, lời còn chưa dứt nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Mệnh lệnh của thủ lĩnh Vick là đánh gục toàn bộ, không giữ lại ai.

Thật ra làm như vậy rất nguy hiểm, nếu như bình thường bên trên tuyệt đối sẽ không hạ loại mệnh lệnh này, bởi vì súng laser không phải dễ trêu, làm như vậy rất có thể phải hi sinh mấy người, nhưng Mạc Văn không giống người khác, cậu có tin tưởng tuyệt đối.

Tiền đề là trước khi đối thủ công kích, đã ném skill [Tiểu Ngạo Quang Âm] xuống, ngăn cách tất cả công kích ngoài vòng sáng, chờ sau khi vòng sáng biến mất, những người này đã chạy không thoát.

Đương nhiên người trong vòng sáng cũng không có cách nào công kích bên ngoài, nhưng không phải còn có Mạc Văn sao? Bản thể ở trong, ảo ảnh có thể đi ra ngoài.

Sau đó nhóm bộ đội đặc chủng trở mắt ngoác mồm nhìn thấy Mạc Văn cầm kiếm trong tay đại sát tứ phương, đuổi đánh phản loạn khiến bọn chúng phải gọi ba gọi mẹ.

Súng laser không ngừng quét qua người Mạc Văn, nhưng cậu giống như không cảm giác được đau đớn mà mặt không đổi sắc tiếp tục đuổi theo.

Có thể đau đớn sao? Đó chỉ là ảo ảnh mà thôi, huống chi ngay cả ảo ảnh cũng có 80% giảm thương và 80% né tránh.

80% né tránh đại biểu cho cái gì? Đại biểu tần suất súng laser quét qua có dày đặt, nhưng tỷ lệ trúng lại không cao. Tuy rằng thời gian tồn tại của ảo ảnh không phải rất dài nhưng còn có thần kỹ [Đảo ngược thời gian], có thể sắp đặt thời gian lặp lại lần nữa.

Quả thật giống hệt quỷ hồn bám dai như đĩa, không ngừng đuổi theo phía sau. Vì thế, trong lúc bộ đội đặc chủng ngốc tại chỗ không làm gì, mấy tên phản loạn đã bị khống chế.

Nhóm bộ đội đặc chủng: “...”

Mấy người nhìn Mạc Văn không nói nên lời, đợi đến khi ảo ảnh biến mất không còn tăm hơi, đợi đến khi bản thể Mạc Văn hiện thân, mấy người bọn họ giống như đã thương lượng trước mà cùng nhau lùi về sau

một bước.

Mạc Vần nhíu nhíu mày: “Mọi người đang làm gì vậy, sao không nhanh chóng xử lý những kẻ này?”

Nghe vậy mấy người lập tức tiến lên, mang từng kẻ phản loạn đã không còn hô hấp đi, giờ khắc này bọn họ không còn là một thành viên của bộ đội đặc chủng nữa mà đã trở thành công nhân chịu trách nhiệm vệ sinh sân bãi.

Không phải nói cần quét phản loạn là hành động rất nguy hiểm sao! Tôi còn chưa ra tay bọn chúng đã ngã xuống.

Mãi đến tận khi nhận được tin đã tìm bắt được tên đầu lĩnh nhóm phản loạn, lúc trở về đội ngũ, mấy người đi theo Mạc Vần đều bày ra vẻ mặt, các người dừng hỏi, tui cái gì cũng không muốn nói.

Đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt ước ao của các chiến hữu, nhưng người này càng không nói ra lời, bởi bọn họ biết điều các chiến hữu ước ao không phải công huân thu được, là cơ hội tự mình ra trận tranh đấu với phản loạn.

Có trời mới biết bộ độ đặc chủng bọn họ đã sắp chán ngấy những gương mặt quen thuộc lúc huấn luyện rồi. Bọn họ thật sự muốn tự mình ra tuyến tuyến để thử xem mình đã tới trình độ nào rồi.

“Lần đi này cảm giác thế nào? Có phải tình hình trận chiến rất kịch liệt không? Mọi người dùng bao nhiêu người để giải quyết hết đám phản tử phản loạn này?”

Nghe thấy những câu hỏi tò mò của các chiến hữu, nhóm người theo Mạc Vần dờ mắt, tỏ vẻ tui không để ý tới mấy người, tui chỉ muốn lẳng lặng, đừng hỏi tui lẳng lặng là ai.

Không phải những người này không thận trọng, mà thật sự do quốc gia quá an bình, mỗi ngày bọn họ chỉ có thể không ngừng luyện tập lăn lê bò trườn trong bùn lầy, có khi huấn luyện gần mười năm cũng không có bao nhiêu cơ hội ra ngoài thực chiến, dù là bắt trộm vặt cũng không nhiều, khiến bọn họ luôn ngứa ngáy khó chịu trong lòng.

So với nhóm binh do Mạc Vần mang đi, bên Warner và một quan quân khác ít nhiều gì cũng có mấy người bị thương, có điều đây là vết thương tràn ngập vinh dự, đợi đến ngày được khen ngợi, tuy rằng phải đeo băng nhưng đều thấy cực kỳ hài lòng.

Qua lần này Warner được toại nguyện, thăng chức lần thứ hai, tốc độ thăng chức của anh như ngồi tên lửa, điều này cũng hiển nhiên bởi anh bị đặt ở đây vốn là để được tôi luyện mà, chớ không, mấy người có thấy vị thiếu gia có bối cảnh có thực lực nào vẫn luôn phải trà trộn dưới tầng đáy không?

Bởi vì dẫn đội đánh giết thủ lĩnh đám phản loạn, Warner được thăng liền hai cấp, trực tiếp thay thế vị trí Trung tá của kẻ vô dụng kia.

Anh còn chưa kịp thở ra một hơi, lệnh điều động của Mạc Vần đã truyền xuống, lần này lại là cha Warner tự mình ra tay, trực tiếp điều Mạc Vần lên vị trí Đại tá.

Lúc trước bị đánh lén, thượng tá Stanford đã có công ổn định quân tâm, cân nhắc trong cùng một quân khu không thể có hai Đại tá, cho nên mới điều hấn tới một thành thị khác.

Đừng thấy hấn chỉ thăng lên một cấp nhưng trên thực tế quyền lợi của hấn lớn hơn nhiều so với Mạc Vần, bởi vì hiện bên quân khu kia chỉ có một Thượng tá, Stanford mà nhảy dù qua thì chính là vị Đại tá duy nhất.

Mặc vào quân phục Trung tá, Warner ngồi trong căng tin, hiện tại lúc ăn cơm anh gần như không cần cúi chào nữa.

Cửa căng tin đột nhiên xuất hiện một người, quân hiệu trên vai là hai vạch bốn sao, nơi đi qua không người nào không cúi chào, đến chỗ Warner cũng vậy, chỉ thấy anh đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn đối phương, âm thanh to rõ nói: “Chào buổi sáng đồng chí Đại tá.”

Hiện tại tất cả mọi người đều biết hai người họ là một đôi, không ít người đều nhin cười nhìn lại đây xem trò vui, xem ra thời điểm Vương tử Warner vươn mình vẫn còn xa lắm.

hết chương 66

67. Chương 67

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quốc gia khôi phục an bình lần nữa, báo cáo xin kết hôn lúc trước của Mạc Vần là do Đại tá xử lý, bây giờ Mạc Vần thành Đại tá, tất nhiên không thể tự phê chuẩn cho chính mình.

Sau khi các vị tướng quân bên trên thấy báo cáo xin kết hôn của Mạc Vần đều không có lập tức đồng ý, mà dứt khoát đá quả bóng cao su này cho thủ lĩnh. Đều là người một nhà, có muốn kết hôn hay không cũng tự mình xem mà làm đi.

Sau đó trong một sáng sớm nào đó, Vick vừa vào văn phòng đã nhìn thấy báo cáo xin kết hôn trên bàn làm việc, ông nhíu mày một cái, quay đầu hỏi thư ký: “Là ai đưa báo cáo xin kết hôn đến chỗ tôi?”

Mỗi ngày ngồi trên vị trí thủ lĩnh đều có vô số chuyện quan trọng chờ xử lý, nếu như chỉ một báo cáo xin kết hôn nhỏ nhỏ cũng muốn thủ lĩnh phê chuẩn, vị thủ lĩnh kia có thể tranh thủ xin nghỉ hưu sớm được rồi đó.

Vấn kiện rõ ràng quan quân có thể phê chuẩn lại xuất hiện trên bàn thủ lĩnh, đây tuyệt đối là thất trách của thư ký.

Từ trước đến nay thư ký này chưa bao giờ sai lầm trong công việc, cho nên dù thấy khó chịu Vick cũng không lộ ra ngoài, chỉ ra hiệu thư ký rời khỏi rồi mới bắt đầu làm việc.

Ông vừa định chuyển phần văn kiện đến đột ngột này qua một bên, bỗng nhiên liếc mắt nhìn thấy tên con trai của mình.

Lẽ nào là nhìn lầm? Vick liếc mắt nhìn lại nội dung bên trên, nhất thời cảm thấy bản thân phạm chứng lúng túng. Là ông trách oan thư ký, đoán chừng Tướng quân trong quân vừa thấy Mạc Vãn xin phép nên trực tiếp vứt lại chỗ ông. Vick mặt, phê chuẩn.

Sau khi báo cáo được phê chuẩn cần thương lượng thời gian cụ thể. Bình thường người trẻ tuổi sẽ không quan tâm chuyện như vậy, đều do trưởng bối một mình ôm lấy mọi việc, nhưng Warner rất nóng lòng, cộng thêm Yvette là một mẹ rất hiểu con trai mình, cho nên sau khi cố ý thương lượng với con trai mình một lúc, hai người đã nhanh chóng quyết định xong thời gian.

Ngày hai người kết hôn, số người đến dự còn nhiều hơn lúc đính hôn. Mạc Vãn nghĩ tốc độ của mình và Warner đã nhanh không ngờ người càng nhanh hơn lại là Pohl, người ta đến con cũng sắp sinh ra rồi.

Amber vẫn mặt nặng mày nhẹ với Edward như cũ, trong lúc cậu ta ở trong quân, hai người này cũng đã đăng ký kết hôn, hơn nữa thời cuộc lúc đó còn đang rất căng thẳng, căn bản không thể phê chuẩn cho về nhà, cho nên dù cậu ta muốn gây đánh uyên ương cũng không được.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Pohl nhẹ giọng nói với Mạc Vãn: “Cậu và Warner chuẩn bị sinh con sao? Tổ cho cậu biết, cục cưng thật sự rất đáng yêu, mỗi ngày tớ đều muốn đến nhìn bé.”

Đây là giục có con cùng lúc đến từ bạn bè thân thuộc trong truyền thuyết sao? Mạc Vãn dở khóc dở cười nhìn Pohl, nhún vai: “Chẳng lẽ cậu cho rằng tôi và Warner có thời gian nuôi nấng con cái sao?”

Câu này là lời thật, hai người đều là sĩ quan cấp giáo, vẫn chưa có quyền lợi được về nhà mỗi ngày, chờ lên trên nữa thì mới có khả năng có thời gian nuôi nấng con cái.

Dù sao nuôi con không phải nuôi thú cưng, cho ăn cho uống xong là có thể đi làm việc.

Nhà Pohl nghe vậy định nói gì thêm, Edward đã tìm đến mang cậu ta đi, hiện tại đôi chồng chồng này đã xưng bá cả hệ viễn cổ, thành chồng chồng học há danh xứng với thực.

Thời gian trước hay sau khi Mạc Vãn kết hôn không có khác biệt gì lớn, khác nhau có lẽ là hai người càng thêm danh chính ngôn thuận ở cùng nhau, mà trong quân bọn họ cũng được phân vào một phòng ký túc xá rộng rãi và to lớn hơn trước.

Do trở thành Đại tá, Mạc Vãn đã cùng cấp với Đại tá trước kia, cũng khiến hai người có thêm không ít cơ hội giao lưu. Đại tá Dulcie có sở thích sưu tầm văn vật, sau khi ngẫu nhiên nhớ đến học hệ của Mạc Vãn, lập tức mỗi ngày đều mang đồ trong phòng đến cho Mạc Vãn xem xét.

Ví dụ như máy thu thanh hay hộp mắt kính gì đó, thậm chí còn có bộ định tuyến (router)*, lúc Đại tá mang tới còn chỉ vào bộ định tuyến nói đây là máy thu hình.

(*Bộ định tuyến (Router) là một thiết bị mạng máy tính được thiết kế đặc biệt để đảm đương được vai trò xử lý truyền tải thông tin trên mạng_mọi người biết cục phát wifi chứ, hãy hình dung như thế

Bộ định tuyến 1 anten bộ định tuyến 3 anten)

Mạc Vãn nhìn một anten lẻ loi trên bộ định tuyến, lại phát hiện hàng chữ cái còn chưa bị cọ mờ bên dưới, ngờ ngờ có thể nhìn thấy chữ WPS, Wan* gì, đây quả thật là bộ định tuyến không thể nghi ngờ, mặc dù là loại thời kỳ đầu.

(*Giao tiếp WAN (hay còn gọi cổng serial): đảm bảo cho các kết nối diện rộng thông qua các phương thức truyền thông khác nhau như leased-line, Frame Relay, X.25, ISDN, ATM, xDSL... _theo tinsp211

Có thể xem chi tiết cấu tạo tại đây)

“Mạc Vãn, người anh em, có phải cậu nhận sai rồi không?” Dulcie còn có chút không tin: “Trên sách văn vật, hình ảnh bộ định tuyến rõ ràng có ba anten.”

Lẽ nào bộ định tuyến không thể đổi mới nâng cấp? Lúc đầu TV còn là trắng đen đấy, sau này mới cải tiến sáng tạo ra TV tinh thể lỏng.

Mạc Vần kiên nhẫn giải thích cho Dulcie, tri thức đồ cổ của ông đều do tự học, trên sách vở nói thế nào ông liền rập khuôn thế ấy, sau khi nghe thấy Mạc Vần nói có lý có chứng như thế, lập tức chịu phục, trong lòng cũng nghĩ, không hổ là hộ chuyên nghiệp.

“Còn máy thu thanh này là giả.” Mạc Vần kết luận lần nữa: “Tuy rằng người phỏng chế máy thu thanh này có tay nghề rất cao, nhìn bề ngoài vô cùng tương tự, nhưng y lại quên một manh mối quan trọng.”

Mạc Vần chỉ vào nút play, nhìn vẻ mặt sống không còn gì luyện tiếc của Dulcie nói: “Năm 2004, máy thu thanh đã từ từ bị đào thải, lúc đó nút ấn xuống ghi âm của tất cả máy thu thanh, nút play cũng chính là nút truyền phát này sẽ đồng thời ấn xuống.”

Nói xong, ngón tay Mạc Vần ấn xuống nút ghi âm, cái nút kia dễ dàng bị ghì xuống, nhưng lại không trói chặt với nút bấm truyền phát tin.

“Hiển nhiên là người tạo hàng nhái không có đi sâu nghiên cứu, nhưng tổng thể mà nói là đã rất đáng gờm rồi.” Mạc Vần mở nơi đặt cuộn băng ghi âm* nhìn qua: “Chỗ khác đều rất tỉ mỉ, chỉ có một chỗ lộ ra chân tướng.”

“Rất đáng tiếc, chỉ sợ ngài đã bị lừa.” Mạc Vần thả máy thu thanh xuống, tổng kết.

Nghe lý do này khiến người khác rất tin phục, Dulcie khóc không ra nước mắt nói: “Vì đồ chơi giả này tôi đã bỏ ra tiền lương một năm, còn chuẩn bị chờ đến lúc sinh nhật của trưởng bối trong nhà sẽ đưa tới, ai ngờ lại là hàng giả.”

Tiền lương một năm, Mạc Vần có chút đồng tình. Sau khi lên vị trí Đại tá, tiền lương mỗi tháng rất khả quan, có thể nói tiền lương của bộ đội cao hơn tất cả các nghề khác, quân hàm càng cao, lĩnh càng nhiều.

Đương nhiên trừ thủ lĩnh và thương nhân, nếu như tiền lương thủ lĩnh thấp hơn cả Tướng quân, vậy phỏng chừng người tranh cử vị trí này là dựa vào tình cảm.

Mạc Vần bật cười, bắt đầu bày chủ ý xấu cho Dulcie: “Ngài đừng quá khổ sở, thật ra hàng nhái này đủ để lấy giả tráo thật, nếu như ví tiền trong tay đang eo hẹp, thì có đưa cái này cũng không thành vấn đề. Bình thường người sưu tầm văn vật đều do hứng thú mới làm, lúc đó, chỉ cần vui vẻ là được.”

Cũng may hiện tại Mạc Vần cùng cấp với đối phương, nếu không cậu thật không dám đùa giỡn như thế.

Mạc Vần nói vậy cũng không sai, một hàng nhái thành công có thể lừa gạt đại đa số người, hơn nữa bây giờ còn có bao nhiêu người nhìn thấy máy thu thanh thật sự?

Năm đó khi Mạc Vần rời đi, máy thu thanh gần như đã mai danh ẩn tính, có rất nhiều đứa trẻ thậm chí còn không biết cuộn băng là cái gì.

Dulcie là người có tiết tháo, chỉ thấy ông kiên định lắc lắc đầu: “Không được, tôi không thể lừa dối cha tôi, cho dù nói dối thiện ý cũng không được.”

Xem ra đây là một người trung hậu thật thà, có thể thâm giao, Mạc Vần nghĩ thâm trong lòng.

Nhưng mà Dulcie đột nhiên chuyển đề tài, vẻ mặt khổ bức: “Ông cụ là giáo sư lịch sử, tôi không dám đánh cược, nhờ bị phát hiện, thì cho dù có đuổi theo vào quân khu thì ông cụ cũng nhất định đánh chết tôi.”

(*người tương lai tuổi thọ tương đối dài, hơn nữa ko phải ai cũng con ông cháu cha, nhờ quan hệ mà leo lên được chức vụ cao, thường thì đều đi theo đường tích lũy quân công kinh nghiệm, cho nên những người ở vị trí cao thường tuổi cũng đã 40 mấy, 50 mấy trở lên, cộng thêm tuổi Mạc Vần ở đây là mới tầm hơn 20, cũng có nghĩa còn nằm trong giai đoạn mới thành niên, còn ‘nhỏ’, do vậy nếu so sánh thì ‘già’ rồi cho nên mới gọi là ông thôi >...<>

“...” Mạc Vần nói: “Cha của ngài là giáo sư lịch sử, nếu ngài thích sưu tầm như thế sao không theo ông ấy học một ít kinh nghiệm?”

“Tôi là cơ giáp sư mà.” Dulcie nói: “Bắt đầu từ ngày kiểm tra ra thiên phú, ông cụ đã không cho tôi lại gần phòng sưu tầm một bước, sợ tôi theo chân chú.”

“Chú tôi cũng có thiên phú cơ giáp, nhưng lại quá mức si mê với những thứ này, cũng vì thế mà không thường đụng vào cơ giáp nữa, chờ đến khi chú phát hiện không xuất đầu được trong giới lịch sử, cũng không thu vào bao nhiêu, đã không thể điều khiển cơ giáp được nữa.”

Mạc Vần bình tĩnh, đúng là cơ giáp sư cần phải thường xuyên rèn luyện mới được, một khi xuất hiện tình huống nhiều năm không tiếp xúc cơ giáp, có thể sẽ xuất hiện hiện tượng tiêu hao thể lực quá mức hoặc bị ngộp như người bình thường.

Nghiep quân là một cái chén cơm bằng sắt, bình thường chỉ cần không phạm sai lầm lớn thì sẽ không để mi về nhà trồng trọt, nhưng bên lịch sử lại khác, không chỉ cần thiên phú tốt, còn phải có người dạy dỗ có kinh nghiệm, thu vào cũng không quá ổn định, trừ khi làm giáo viên ở học viện hoặc chuyên gia có danh vọng.

Nhưng đúng là có mấy người làm giàu dựa vào đồ cổ, nhưng số người này chỉ có mấy, đại đa số vẫn đang giãy giụa trong khổ sở.

Mạc Vần rất thông cảm cho cha của Dulcie, ai mà không hi vọng con trai mình càng có tiền đồ.

May mà hộp mắt kính là thật, tuy rằng giá trị không phải rất cao, nhưng tóm lại cũng là hàng thật, điều này an ủi Dulcie không ít, chỉ ít ánh mắt của ông còn có thể cứu vớt.

Mạc Vần đã không cần phải huấn luyện mỗi ngày nữa, sau khi tiễn Dulcie đi, cậu bắt đầu xử lý một ít văn kiện trong quân. Nói ra thì Dulcie cũng là ân nhân của cậu, lúc đó đúng là Dulcie có ý định đề bạt mới điểm danh để cậu đi Coroner.

Chỉ là chẳng ai ngờ lần cất nhắc này lại khiến cậu sóng vai cùng Dulcie, lúc cao tầng mở họp, hai hàng ngồi đều thuần người trung niên, vừa thấy Mạc Vần có mặt, còn tưởng là thư ký nhà ai trà trộn vào.

Mạc Vần đã hoàn toàn trở thành mục tiêu trong lòng của người trẻ tuổi. Tuổi còn trẻ đã ở địa vị cao như cậu quả thật chính là nhân vật chính trong tiểu thuyết thăng cấp, mà học viện Horst đương nhiên sẽ không quên một vị quan quân tuổi trẻ như vậy.

Mạc Vần nhận được lời mời của Horst, mời cậu về học viện diễn thuyết, điều này khiến Mạc Vần thụ sủng nhược kinh.

Cho dù thủ lĩnh cũng nhận được lời mời nhưng khi đó thủ lĩnh đã là thủ lĩnh, hiện tại Mạc Vần còn chưa có thành tựu kinh thiên động địa gì lắm, mà lời mời của Horst đã tìm đến nơi.

Đứng trên bục diễn thuyết, Mạc Vần bình tĩnh, rõ ràng, trình bày nội dung bản thảo đã chuẩn bị trước, giữa chừng có xen kẽ vài đoạn ngắn hài hước, khiến học viên và các giáo viên lắng nghe rất chuyên chú.

Chỗ ngồi nơi này đã chật ních, không ít người cố ý tự mang ghế tới nghe. Dưới đài có rất nhiều bạn học biết Mạc Vần, giờ khắc này, khi nhìn thấy Mạc Vần diễn thuyết trên đài, còn bọn họ vẫn là học sinh như trước, trong lòng không khỏi cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Có mấy người đã định sẽ phát sáng, cho dù ban đầu chọn đi làm đường, thì càng đi tới, sẽ dần dần tìm được con đường chính xác.

Giống như Mạc Vần, lúc đầu không làm rõ được tình hình đã đâm đầu vào hệ viễn cổ, cuối cùng vẫn đi tới con đường phụ trợ sư, đồng thời cũng đạt được thành công.

Trong những người trẻ tuổi bây giờ, có mấy người có quyền lợi lớn như Mạc Vần? Ngay cả hai người con trai của thủ lĩnh, thấy Mạc Vần cũng phải gọi một tiếng Đại tá.

Đến phân đoạn hỏi đáp, Mạc Vần bình tĩnh đáp trả các loại vấn đề, khi cậu gọi tên học viên cuối cùng, vấn đề của vị bạn học này lại khác hẳn với tất cả mọi người.

“Đại tá, tôi có một vấn đề không biết có nên hỏi không.”

Mạc Vần cười nhìn hắn, trả lời: “Cậu đã nói như vậy, lẽ nào tôi sẽ nói không nên?”

Toàn trường ầm ầm cười to, vị bạn học này lại ngượng ngùng sờ sờ sau gáy, lấy can đảm lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi tình cảm của ngài và Trung tá Warner thế nào ạ? Nghe người ta nói lúc hai người còn ở học viện là

Trung tá chủ động theo đuổi ngài, hiện tại cấp bậc của ngài cao hơn y, không biết ngài có ý nghĩ gì khác không?”

Vị bạn học này vừa ngồi xuống, các loại sói tru lập tức vang lên, tâm nhiều chuyện ai cũng có, đến viện trưởng cũng nhin cười hóng hớt.

Mạc Vấn cười khê: “Tôi tin rằng vị bạn học này đã biết tin tức kết hôn của tôi và Trung tá, ý của cậu tôi rất rõ, phiên dịch lại là Trung tá vô dụng như thế sao tôi còn yêu anh ấy.”

Câu nói này chỉ đơn thuần là trêu đùa, tất cả thầy cô trò nghe vậy xém chút đã ôm bụng cười mất hết hình tượng. Quân hàm của Warner thấp hơn Mạc Vấn một chút, nhưng nói như vậy ngài khẳng định y sẽ không khó chịu với ngài sao?

Thấy mọi người cười gần đủ rồi, Mạc Vấn hơi tạm dừng để tổ chức ngôn ngữ rồi mới tiếp tục: “Tình cảm không phân mạnh yếu, không thể nói chỗ ngồi của tôi cao thì cảm thấy hơn người một bậc, nếu thật sự yêu một người sẽ không có ai làm như vậy đâu. Tôi nghĩ cho dù cuối cùng Trung tá Warner vẫn dừng ở vị trí Trung tá này, tình cảm của tôi cũng sẽ không thay đổi.”

Mạc Vấn không biết buổi diễn thuyết của mình được trực tiếp toàn hành trình, lúc ăn trưa khi Warner nghe thấy cậu nói như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười yêu chiều hạnh phúc.

68. Chương 68: Phiên Ngoại 1

Edit: Thủy Lưu Ly

Thời gian thoáng cái đã qua, trong chớp mắt Mạc Vãn đã tốt nghiệp mấy năm, những năm này, cậu vẫn vững vàng ngồi trên vị trí Đại tá, cười xem người khác tới tới đi đi.

Hiện tại Mạc Vãn đã có thể tự mình chống đỡ một phương, năm ngoái Đại tá Dulcie đã rời nơi này tới quân khu khác, cho nên hiện nay chỉ có một Đại tá, đó là Mạc Vãn.

Thủ lĩnh Vick đã đến tuổi về hưu, ông dự định sau khi nhiệm kỳ kết thúc, tìm một chỗ thích hợp mà dưỡng lão, không tham dự những chuyện gì khác nữa, Yvette vô cùng ủng hộ quyết định của ông, chỗ để dưỡng lão cũng đã chọn xong.

Căn nhà hai người Mạc Vãn và Warner mua lúc trước, bởi vì hai người đều trì trệ không tiến, cho nên sau khi trùng tu xong cũng không đến nơi đó ở được.

...

Không biết có phải Mạc Vãn nghĩ nhiều không mà hai ngày nay cậu luôn cảm giác Warner như có tâm sự, lượng cơm ăn cũng ít, xem ra là bệnh không nhẹ.

Buổi chiều khi Mạc Vãn mở Quang Não tìm tin tức xem, Warner đang thành thật ngồi một bên, bỗng nhiên cậu cảm thấy có người đụng nhẹ chính mình, cậu quay đầu nhìn anh: “Sao thế?”

Đây là tiết tấu muốn tâm sự à. Từ khi hai người kết hôn tới nay, dường như Warner không có buồn phiền gì, có lẽ bình thường anh đều che giấu, cho nên Mạc Vãn không hề phát hiện, điển hình là tác phong của hũ nút.

Cát Quang Não qua một bên, Mạc Vãn dùng tay chống cằm, tỏ vẻ anh nói em sẽ lắng nghe.

Warner hơi tạm dừng trong chốc lát, mới chần chờ mở miệng: “Em nói xem, lần tổng tuyển cử tới anh có nên đi tranh cử không? Cha cổ vũ anh đi, nhưng anh cảm thấy mình còn quá trẻ tuổi, đợi thêm mấy năm nữa có thể sẽ khá hơn đôi chút... Anh muốn nghe thử ý kiến của em.”

Hóa ra là cái này, Mạc Vấn hơi suy tư. Hiện tại Warner chưa tới ba mươi tuổi, dựa theo quy định trước đây cần bản đến cơ hội cũng không có, mà tổng tuyển cử mười năm một lần, nếu như bỏ qua thì quá đáng tiếc.

“Anh thử xem đi, thật ra anh may mắn hơn người khác nhiều lắm. Cha ở vị trí đó ngay người lâu như vậy, coi như anh muốn nhìn xem, cũng xem gần đủ rồi.” Mạc Vấn đã lâu không nhìn thấy dáng vẻ do dự của anh, làm người yêu, đương nhiên muốn đưa ra lời cổ vũ thích hợp.

“Tuổi tác không thành vấn đề, em nhớ sau khi quốc gia mới thành lập, tuổi của vị thủ lĩnh thứ ba cũng không lớn đúng không? Bao nhiêu tuổi nhỉ?” Lúc đó Mạc Vấn chỉ nhìn thoáng qua, hiện tại đã sớm quên, thật sự là tri thức đến lúc sử dụng mới hận thiếu.

“29 tuổi.” Warner bổ sung.

“Đúng, ngài ấy 29 tuổi đã được chọn, tuổi anh và ngài cũng tương đương, chênh lệch không lớn, hướng chỉ anh còn có một ưu thế hơn so với ngài, đó chính là ngài không có một người cha từng làm thủ lĩnh.” Mạc Vấn càng nói càng cảm thấy có lý, suýt nữa đã thật sự cho rằng phần thắng của Warner rất lớn.

“Em đang trêu chọc anh à.” Warner thường thường bị Mạc Vấn chọc dở khóc dở cười, tuy rằng hiện tại Mạc Vấn dùng thái độ dàng hoàng trịnh trọng liệt ra các loại ưu thế của anh, nhưng không biết trong lòng em ấy đã nghĩ thế nào nữa.

Mấy năm này Warner càng ngày càng hiểu rõ Mạc Vấn, trên căn bản là đã mò thấu, bề ngoài người yêu anh luôn nghiêm trang chừng mực, nhưng thật ra là một bụng ý nghĩ xấu.

Nhớ tới cái này, Warner có nôn nước đắng ba ngày ba đêm cũng không nôn hết.

Lúc trước trong buổi diễn thuyết ở Horst, anh đặc biệt cảm động câu nói sau cùng của Mạc Vấn: cho dù cuối cùng Trung tá Warner vẫn dừng ở vị trí Trung tá này, tình cảm của tôi cũng sẽ không thay đổi.

Sau đó, sau đó, Warner càng ân cần.

Lúc hai người sống chung đều tự mình rửa chén nấu cơm, cơm trong căng tin tất nhiên không khó ăn, nhưng tóm lại không thơm bằng mình làm. Warner cũng vì những lời đó mà càng ra dáng một vị bạn đời đủ tư cách, trực tiếp bao hết hai hạng mục công việc này.

Trước đây anh chưa từng làm cơm, cho nên vừa bắt đầu không thể không ôm Quang Nãi nghiên cứu thực đơn, nghiên cứu miết thành ra cả người, cả đầu óc đều dầu muối dấm tương, sau đó anh dần dần phát hiện, Mạc Vấn là hận không thể để quân hàm của anh mãi mãi nhỏ hơn mình.

(~để tiện đề...đầu cười cổ =)))))

Ví dụ như rạng sáng nào đó, trong lúc còn mơ mơ màng màng, Quang Nãi đã vang lên.

“Warner, nhanh bắt máy đi.”

“Anh buồn ngủ quá, là Quang Nãi của em kêu mà.”

“Đồng chí Trung tá, đây là mệnh lệnh!”

Cánh tay để trần của Warner từ trong chăn chui ra, nhận mệnh xem Quang Nãi.

Hay sau khi Amber và Lambert đến ký túc xá chơi, lúc họ về, trên đất toàn vỏ, hạt.

“Warner, nhanh cho người máy đi quét rác.”

“Người máy hỏng rồi, hôm qua mới đưa về xưởng sửa chữa.”

“Há, vậy anh nhanh cầm chổi quét rác đi.”

“ ... ”

Ở một số chuyện nào đó thì.

“Thành thật nằm im, để em tới.”

“ ... ” Cái này thật không được, sau đó Warner trấn áp Mạc Vấn.

...

Mục đích Warner tham gia tranh cử là để tăng kinh nghiệm, tuy rằng anh cảm giác mình có thể đảm nhiệm được chức vị này, nhưng dù sao tuổi tác bày ra đó, không phải tất cả nghị viên đều có can đảm cho một thằng nhóc chưa tới ba mươi tuổi làm thủ lĩnh.

Muốn tranh cử chức vị thủ lĩnh phải từ đi chức vị vốn có, điều này cần can đảm thật lớn, bởi một khi không trúng tuyển, sẽ phải bắt đầu làm lại từ đầu.

Tuy rằng anh trai Warner đã qua tuổi ba mươi nhưng hắn không muốn làm thủ lĩnh, nhờ sau khi được tuyển hắn không có đệ nhất phu nhân, dân chúng trên internet thỉnh nguyện muốn một vị đệ nhất phu nhân thì làm sao bây giờ? Hắn còn muốn độc thân thêm mấy năm nữa.

Không phải Cecile buồn lo vô cớ, đời trước thủ lĩnh chỉ làm năm năm đã không làm nữa, làm một cún độc thân đi tới chỗ nào đều bị người ta hỏi: “Hôm nay thủ lĩnh có nói chuyện yêu đương không?”

Đối với người kiên trì làm cún độc thân mà nói quả thật là dằn vặt vô hạn, ngay cả sau khi phóng viên phỏng vấn xong, trước khi kết thúc cũng hỏi một câu: “Mọi người đều quan tâm đến vấn đề tình cảm của ngài, cảm thấy ngài luôn một mình quá cô đơn.”

Đúng, là luôn một mình...

Những quan quân khác lúc dự họp hay tham gia tiệc rượu đều sẽ mang theo người yêu, chỉ có vị thủ lĩnh tiền nhiệm luôn lẻ loi đến, lại lẻ loi về, tuy rằng hắn cảm thấy chuyện này rất bình thường không có gì, nhưng rơi vào trong mắt người khác lại quá buồn cười.

Sau đó rất nhiều người ra tay chế mấy tấm ảnh vô cùng khôi hài, thủ lĩnh mặt không cảm xúc xuất hiện sau hai con uông, mà ánh mắt hai con uông phía trước lại tràn ngập cảm giác quyến luyến nhau.

Cuối cùng vị thủ lĩnh này trở thành người trái tim thủy tinh nhất toàn thế giới, bởi vì không chịu nổi trên chọc mà chủ động từ chức.

Cecile không muốn bước theo gót chân vị thủ lĩnh này, quả thật đây chính là vị thủ lĩnh khôi hài nhất trong lịch sử, cho nên hắn tích cực cổ vũ em trai tham gia, cũng vì chuyện này mà ra sức kéo phiếu bầu cho em trai nhà mình.

Vốn Vick có kỳ vọng rất cao với con lớn, không ngờ thằng nhãi này lại không muốn, sau đó ông không thể làm gì khác hơn là lui mà cầu tiếp theo, đặt hết toàn bộ sự chú ý lên người Warner.

Có điều chẳng ai ngờ, cuối cùng Warner thật sự trúng tuyển, không chỉ mấy người Amber sợ hết hồn, ngay cả Mạc Vấn cũng không dám tin tưởng.

Sau khi trở thành đệ nhất phu nhân nên biểu hiện thế nào? Gấp, đang online chờ!

Nhiệm kỳ của Vick đã sắp kết thúc rồi, người nối nghiệp là con trai ông, ông cũng thấy vui sướng tự đáy lòng.

Trước khi Warner tranh cử đã đến quân bộ từ chức, làm thủ lĩnh đời tiếp theo, anh không thể không ở trong phòng làm việc nghe thủ lĩnh đương nhiệm giáo dục. Có lẽ đại đa số người chọn Warner là do xem trọng Vick, nhưng điều này không quan trọng, Warner được tuyển là đủ rồi.

Hai mươi năm Vick tại vị, kinh tế phát triển không ngừng, có thể nói đã quản lý quốc gia rất tốt, Warner là con trai ông, không đủ kinh nghiệm không sao, Vick kinh nghiệm phong phú sẽ ra tay giúp anh.

So với chọn những người khác cũng không có kinh nghiệm, không bằng chọn Warner, chỉ ít người ta còn có một người cha có thủ đoạn.

Điều này gần giống với những gì Mạc Vấn nghĩ, lúc trước Mạc Vấn đã nghĩ qua, nếu như Warner được tuyển, vậy nhất định là nhờ sự tồn tại của Vick.

Không đành lòng nhìn thủ lĩnh tương lai đã kết hôn những chỉ có thể một mình một người, một vị Tướng quân đức cao vọng trọng sắp về hưu cố ý phê chuẩn Mạc Vấn có thể ở ngoài quân đội, nhưng thời gian làm việc thì không được phép đến muộn.

Ngoài cách này cũng không có cách nào khác, không có khả năng để thủ lĩnh ở trong quân được, nếu thật sự như vậy mới là chuyện cười cho người khác đấy.

Căn nhà Warner và Mạc Vấn chọn mua lúc trước lại bị bỏ không lần nữa, từ sau khi mua hai người đã không ở đó một ngày, hiện tại thì hay rồi, trực tiếp dọn vào cung ở.

Warner thoát khỏi tên gọi tiểu vương tử, phải nói là từ ngày Vick kết thúc nhiệm kỳ, bất kể người được chọn là ai, con trai người kia sẽ được gọi là vương tử, đây chỉ là tên gọi, mà không phải chức vị.

Rốt cuộc Warner cũng nhận được lời mời của học viện Horst, buổi diễn thuyết của anh được trực tiếp toàn hành trình. Lúc Mạc Vấn xem Quang Nã mới phát hiện tất cả diễn thuyết đều trực tiếp, nói như vậy, chẳng phải lúc đó Warner cũng xem rõ rõ ràng ràng sao?

Rốt cuộc chức vị của Warner cũng ‘được’ cao hơn Mạc Vấn, tuy rằng không liên quan quân hàm, nhưng thủ lĩnh có thể trực tiếp ra lệnh cho quân bộ, cũng có nghĩa, từ nay Mạc Vấn không thể đùa giỡn uy phong được nữa.

Và trong rất nhiều ngày lẫn đêm sau đó, Mạc Vấn nước mắt giàn giụa luôn nghĩ, tại sao lúc trước cậu lại muốn cổ vũ Warner đi dự tuyển, đằng hoàng làm một Trung tá không phải rất tốt sao.

Lúc trước Mạc Vấn luôn xem kiểu đối thoại giữa cấp trên cấp dưới là tình thú mỗi ngày, nhưng có một ngày người yêu cậu đột nhiên vờn mình...

Đây thật sự là một câu chuyện xưa bi thương.

69. Chương 69: Phiên Ngoại 2

Edit: Thủy Lưu Ly

Sau khi Mạc Văn và Warner kết hôn nhiều năm vẫn hưởng thụ thế giới hai người, điều này khiến Yvette đã về hưu lo lắng không ngớt.

Vick cũng có chút chờ mong, nhiệm kỳ của ông đã sớm kết thúc, từ khi kết thúc nhiệm kỳ tới nay, trong lòng Vick luôn thấy vắng vẻ, có lẽ trước đây đã quen với bận rộn, cho nên khi rảnh rỗi mới chưa thích ứng ngay được.

Ông và Yvette thương lượng với nhau một hồi, sau đó, hai người dứt khoát chạy tới Vương cung.

Warner còn đang làm việc trong phòng, cửa đã bị Vick đẩy ra. Chỗ này ông đã ở hơn hai mươi năm, cho dù nhắm mắt cũng biết văn phòng thủ lĩnh chỗ nào.

Thư ký có lòng muốn cản nhưng không dám cản, trong lòng y nhất, dù sao vị này đã làm lãnh đạo trực tiếp của y thật nhiều năm, chỉ cần ông nghiêm mặt một chút y đã sợ vãi tè rồi nói chỉ dám ra mặt ngăn cản.

Thấy ông đứng trước mặt mình, Warner thềm thở dài một hơi, biết tránh không thoát, không thể không thả văn kiện trong tay xuống, nhanh chóng đứng dậy: “Cha, đường xa như vậy, sao cha lại tự đến đây, cha mau ngồi đi.”

“Xa như vậy?” Vick tức giận ‘Hừ’ một tiếng: “Nếu tôi không đến có phải anh sẽ làm như không biết tôi không?”

“Cha nói gì vậy.” Warner vội vàng yếu thế xin Vick bớt giận.

“Tin nhắn làm như không thấy, liên hệ Quang Nãi thì mới nói dăm ba câu anh đã nói có việc, tôi thấy nếu tôi và mẹ anh còn không đến đây một chuyến, không chừng cái đuôi anh cũng vểnh lên tới trời rồi!” Vick nén giận trong lòng, vốn cũng không tức giận mấy, nhưng càng nói, lửa giận càng vượng.

“Mẹ anh muốn cháu lắm rồi, anh thì hay lắm, giục một lần anh trốn một lần, Mạc Văn còn trượt nhanh hơn cả anh, hai người các anh muốn thì chạy với ai thế hửm?”

“Cha, cha hiểu lầm rồi.” Warner vội làm sáng tỏ: “Không phải bọn con không muốn, nhưng cha xem hiện tại hai đứa con đâu có thời gian đâu.”

“Hai đứa không có, chúng ta có.” Sắc mặt Vick dịu xuống: “Hiện tại chúng ta có rất nhiều thời gian, giao con cho chúng ta, hai đứa cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ chăm tốt.”

“...” Warner ghen.

Vick thấy thế, đen mặt trầm xuống: “Sao hữ, chẳng lẽ này giờ đang gạt ta?”

“Không phải, chủ yếu là Mạc Vãn không gấp, em ấy còn chưa chuẩn bị tốt để có con. Dù sao đây cũng là con của hai con mà.” Cá nhân Warner vô cùng yêu thích trẻ con, vừa nghĩ tới đứa trẻ là kết tinh tình yêu của hai người, trái tim anh đã nóng rực, đáng tiếc Mạc Vãn chưa bao giờ nói đến đề tài này, cho nên Warner mới cho rằng Mạc Vãn không thích trẻ con như vậy.

“Vậy bình thường con nên khuyên nhủ nhiều một chút.” Nói xong Vick nhìn chằm chằm Warner một hồi, rồi mới rời khỏi văn phòng tìm Yvette.

Không biết đứa nhỏ này giống ai, bị Mạc Vãn quản chặt, muốn nó đi hướng Đông, nó không dám đi về hướng Tây.

Vừa vào cửa, Yvette lập tức hỏi Vick: “Sao đi lâu vậy?”

“Ày.” Vick không chút nghĩ ngợi lập tức bật thốt lên: “Warner vốn không hề có ý tưởng kia, chúng ta vẫn đừng phí sức xen vào.”

Bị nhị lão trong nhà bắt tay giáo dục một buổi trưa, tâm tình Warner thẳng tắp giảm xuống theo lũy thừa. Sau khi Mạc Vãn nghe quần gia kể lại chuyện gì đã xảy ra, lúc ăn cơm cũng thường thường nhịn không được mà bật cười.

Buổi tối trước khi ngủ, chỉ lát nữa Warner đã chìm vào mộng, người bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng ném một câu: “Chúng ta đào tạo một đứa trẻ đi.”

Warner lập tức tỉnh ngủ, ‘xoạt’ một phát ngọt bật dậy nhìn Mạc Vãn: “Cái gì?”

“Em nói chúng ta đào tạo một cục cưng đi.” Mạc Vãn bình tĩnh lặp lại.

Sau đó trời vừa sáng, Warner đã không chờ đợi được mà mang theo Mạc Vãn đến căn cứ đào tạo trẻ con, sau khi hoàn thành những việc cần thiết thì hai người chỉ cần chờ đợi đến ngày có thể ôm con về nhà là được.

Tin tức thủ lĩnh đào tạo con nổi dòng là một tin tức lớn, trong mấy ngày đó, cách liên lạc với căn cứ đào tạo đã bị rất nhiều phóng viên tìm ra. Người phụ trách thật sự sắp bị phiền chết rồi, nhưng đây lại là một cách tuyên truyền miễn phí, cho nên không thể không miễn cưỡng lên tinh thần đối phó bọn họ.

Trước khi cục cưng đến, Warner vô cùng chờ mong, thường thường hễ rảnh rỗi đều muốn chạy đến căn cứ theo dõi trình độ phát dục của cục cưng, quả thật rất ra dáng một người cha, còn Mạc Vãn thì phần lớn

thời gian đều phải ở trong quân, nên số lần cậu đến đó ít hơn Warner rất nhiều.

Có thể nói, mãi đến tận ngày cục cưng được Warner mang về, Mạc Vấn mới có cảm giác mình đã làm ba, loại tâm tình này vô cùng vi diệu, khiến lúc cậu nhìn thấy đứa bé lập tức có thể cảm giác được đứa bé có liên kết huyết mạch với mình.

Ngoại trừ công việc, gần như tất cả sự chú ý của mình, Mạc Vấn đều cho đứa nhỏ, ban ngày có thể do quần gia vạ năng chăm sóc, nhưng đến buổi tối, Mạc Vấn kiên trì muốn tự mình đến.

Vick và Yvette được toại nguyện có cháu trai, nhưng cũng không có tác dụng gì, bởi vì sau khi có con, hai đứa nó mới biết đáng quý, căn bản không nỡ đưa đứa nhỏ đến nhà ông bà nội

Yvette thường xuyên xách một đồng hồ dùng trẻ con đến thăm cháu, trong cung cũng thường xuyên tràn ngập tiếng cười sung sướng của bé.

Mạc Vấn cảm thấy rất hài lòng đối với cuộc sống bây giờ, Yvette và Vick có cháu nội cũng rất hài lòng, tùy rằng không thể chơi đùa với cháu hằng ngày, nhưng thường xuyên có thể đến thăm một hồi cũng không tồi.

Ngoài Warner khổ bức có chút không vui ra, thì những người khác đều rất hài lòng, sau đó, Warner chỉ có thể trở mắt nhìn địa vị trong nhà của mình thẳng tắp giảm xuống, mà không làm gì được.

Từ lúc đầu là Mạc Mạc & anh, sau là cục cưng & Mạc Mạc & anh, đến hiện tại là cục cưng & Mạc Mạc & cún của cục cưng & rồi mới đến anh.

Đây là chuyện quái gì vậy! Thật ra lúc đầu Warner cũng không để thú cưng của cục cưng vào trong mắt, mãi đến tận một ngày nó vì chán ăn mà uể oải suy sụp, Mạc Vấn đã sốt ruột dạo Quang Nãi rất lâu, tìm cho được phương pháp tự chế thức ăn cho nó.

Từ đây, mỗi ngày con chó này đều có thể ăn cơm tự chế nóng hổi do Mạc Vấn tự tay làm. Có trời mới biết trước kia Mạc Vấn đến chén đĩa cũng rất ít dụng, tất cả đều giao cho người máy rửa.

Warner cảm thấy đây là lúc nên tùy hứng một chút, sau đó, có một ngày, sau khi thủ lĩnh đại nhân ăn xong bữa tối, dù trời còn chưa tối đã leo lên giường đi ngủ. Lúc đầu Mạc Vấn không phát hiện gì đâu, thấy cục cưng tè, vừa muốn gọi anh đổi tã cho bé, nhưng lúc quay đầu tìm mới phát hiện không thấy anh đâu cả.

Ra tay đổi tã mới, Mạc Vấn nhẹ nhàng đặt con xuống giường trẻ nhỏ, xong việc mới nhìn khắp nơi xem Warner đã đi đâu, vẫn là quần gia tử tử, nói Mạc Vấn trực tiếp vào phòng ngủ tìm.

Lúc vào phòng ngủ, Mạc Vấn quả thật tìm được Warner, cậu vừa mở cửa đã nhìn thấy Warner nằm trên giường mở to hai mắt nhìn trần nhà, cơ mà sau khi nghe thấy tiếng động lại nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Trong nháy mắt tuổi tác rút lui hai mươi tuổi, cái tên này!

Mạc Vần đỡ khóc đỡ cười, đi tới đẩy Warner một cái, Warner còn đang giả bộ ngủ, không để ý tới cậu.

“Warner, mau tỉnh lại.”

“...”

“Thủ lĩnh đại nhân, rời giường.”

“...”

Mắt thấy Warner quật cường như thế, Mạc Vần lập tức nở nụ cười, bên người gió lạnh từng đợt: “Em đến tới ba.”

Lần này Warner có phản ứng, trực tiếp ôm lấy Mạc Vần, đầu to cọ cọ lại cọ: “Em không yêu anh.”

“Ai nói, em yêu anh nhất.” Mạc Vần trả lời Warner.

“Nhưng mà hiện tại em chỉ yêu con trai em.” Warner càng nghĩ càng hối hận, lúc trước tại sao anh lại chờ mong đứa nhỏ như thế, lần này thì hay rồi, tự bẽ tăng đá đập chân mình.

“Nói như bé không phải con anh vậy.” Mạc Vần nhin cười, vỗ vỗ đầu Warner: “Anh đã bao lớn rồi mà còn ghen với con trai. Trước khi ôm về là con của chúng ta, sao sau khi ôm về lại thành con của em vậy?”

“Anh không ngờ nhóc con kia lại phiền phức như vậy, hiện tại em cứ rảnh rồi là ôm nhóc con, bỏ quên anh mất.”

Mạc Vần thành thật an ủi Warner: “Đâu nào, trong lòng em, hai người đều giống nhau.”

Lúc này Warner mới dễ chịu hơn nhiều, cảm giác đau lòng lập tức được an ủi.

Nhưng, quần gia đột nhiên tới gõ gõ cửa: “Vương tử khóc rất dữ, có lẽ là một khắc cũng không xa ngài được, nếu không ngài đến xem thử?”

Mạc Vần lập tức xoay người theo quần gia đi mất, để lại Warner hãy còn vươn tay níu kéo đằng sau.

Không phải nói anh và con đều giống nhau à? Em có lừa người cũng phải lừa cho đằng hoàng chứ!

70. Chương 70: Phiên Ngoại 3

Edit: Thủy Lưu Ly

Sau khi kết tinh tình yêu của hai người được ôm về nhà, Warner lập tức cảm giác địa vị của anh tuyệt đối không phanh, mỗi ngày đều bị cho ăn bơ. Tuy rằng sau khi bé con có thể bước đi, Mạc Vãn không sốt sắng giống như trước, nhưng Warner vẫn theo thói quen mà so sánh với con trai mình.

Tên Mạc Tầm là Mạc Vãn lấy, cậu vốn muốn gọi con trai là ‘Mạc Phương’, nhưng đối với chuyện này Warner đặc biệt kiên trì, nói nếu Mạc Vãn thật sự gọi con trai như vậy, bé con nhất định sẽ hận Mạc Vãn cả đời.

Sau đó vì không muốn con trai ghi hận, Mạc Vãn thỏa hiệp, bây giờ tên chính thức của con trai bọn họ là Mạc Tầm • Zener Naiya.

Zener Naiya là họ của Warner, Mạc là một trong hai chữ tên Mạc Vãn, tên Mạc Tầm vừa nghe đã biết bé con là con của hai người, tên cũng kết hợp từ tên của hai người.

Khi còn bé Mạc Tầm đặc biệt dính người, đặc biệt dính Mạc Vãn, Warner cứ tưởng sau khi bé con lớn hơn chút nữa sẽ có thể độc lập, không ngờ sau khi lớn lên, Mạc Tầm càng dính người trầm trọng hơn, hơn nữa rất nghịch ngợm.

Nhiều năm sau, Mạc Vãn thăng chức thành Tướng quân, trở thành vị Tướng quân là phụ trợ sư duy nhất, mà Mạc Tầm đã đến tuổi đi học.

Thân là đứa con duy nhất của thủ lĩnh đương nhiệm và Tướng quân, Mạc Tầm được người toàn thể giới quan tâm. Đương nhiên gen của Mạc Vãn và Warner không kém, cho nên bề ngoài Mạc Tầm quả thật cũng thuộc hàng đầu.

“Lớn lên con muốn kết hôn với Vương tử Mạc Tầm.” Lúc tan học, một nhóc shota ôm chặt đùi cha mình, vẻ mặt kiên định nói.

Cha nhóc còn chưa kịp nói gì, anh trai bên cạnh đã xì cười một tiếng: “Sao được, em xấu như vậy mà!”

Đây nhất định không phải anh ruột, lúc đó, nhóc Shota lập tức rụng nước mắt.

Sau khi về nhà Mạc Tầm lập tức hỏi Mạc Vãn: “Ba ba, tại sao các bạn học đều muốn kết hôn với con, con mới không muốn đâu.”

“Vậy thì không kết hôn với bọn họ.” Mạc Vấn đang bề bộn xem văn kiện, vì không để Mạc Tầm lúng túng, cũng thuận miệng hỏi: “Thế con muốn kết hôn với ai?”

“Với ba ba.” Mạc Tầm bật thốt lên: “Con yêu ba ba nhất.”

Warner ngồi bên lập tức đen mặt, thằng nhóc chỉ biết nịnh nọt mồm mép này, ngoài miệng giống như thoa mật vậy, đồ Mạc Vấn muốn gì được nấy.

Quả nhiên Mạc Vấn đã ngẩng đầu nhìn Mạc Tầm, trên mặt cười tươi như hoa: “Vậy cha con làm sao giờ? Đến lúc đó cha con sẽ không có ai muốn đâu.”

Mạc Tầm lập tức khó xử, trong thời gian ngắn rất khó làm ra lựa chọn.

Mạc Vấn vui vẻ cười ra tiếng, trẻ con vừa ngây thơ lại đáng yêu, Mạc Tầm thật là bảo bối của cậu.

Mạc Vấn không giống đại đa số người chọn gia sư về nhà dạy con trai, mà là khi Mạc Tầm vừa đến tuổi đến trường, cậu liền dẫn bé đến trường học báo danh.

Học tập ở nhà quá cô đơn, trẻ con nên có nhiều bạn chơi mới được, Mạc Vấn không hy vọng tính cách Mạc Tầm giống Warner, độc lai độc vãn, quá cao lãnh.

Hiện tại nào có nam thần cao lãnh, ả nam mới được hoan nghênh, Mạc Vấn chuẩn bị bồi dưỡng Mạc Tầm thành một tiểu ả nam hợp lệ.

Bộ dạng Mạc Tầm vốn đạt tiêu chuẩn, lúc cười còn ngọt hơn cả người khác, một câu chú, một câu dì, kêu lên khiến trái tim người ta đều nhũn ra, vì thế mà mỗi khi đến sinh nhật bé đều thu được rất nhiều quà tặng.

Chuyện này dù Mạc Vấn muốn ngăn đều ngăn không được, không thể làm gì khác hơn là chờ đến lúc sinh nhật con người ta, lại tặng quà lại gấp bội, thế nhưng năm sau tình huống như thế vẫn tiếp diễn tiếp,

Hơn nữa Mạc Tầm còn là con cưng của truyền thông, khi còn bé Warner cũng không được hoan nghênh bằng bé đâu, đến lượt Mạc Tầm, ngay cả quần khăn lông đi dạo phố đều được vô số fan ba ba khen thật đáng yêu, bởi vì số lượng click tin tức nhiều, cho nên chỗ nào nhóc xuất hiện, vô số phóng viên đều lập tức hớn hớn hử hử nhào tới.

Cũng vì thế mà nhiều lúc bọn họ sẽ bị hiểu nhầm là kẻ bắt cóc, rồi bị người nghi ngờ lập tức báo cảnh sát, sau đó kẻ đó sẽ được miễn phí vào cảnh cục dạo chơi xơi nước một ngày.

Tuy rằng quá trình rất gian nan, nhưng kết quả đáng giá, một vị phóng viên mới vừa rời khỏi cảnh cục nước mắt rơi đầy mặt nghĩ.

...

Hiện tại tỷ lệ xuất kính của Mạc Vãn và Warner không thấp, một người là thủ lĩnh, một người là người yêu của thủ lĩnh, không nói đến tin tức trên báo mỗi ngày, đến bản tin thời sự cũng tuyệt đối không thiếu hai người này.

So với trước kia khi xem bản tin thời sự, mỗi người đều mặt mày nghiêm túc quan tâm quốc gia đại sự, hiện tại đều thành mặt xem chồng chồng thủ lĩnh ngọt ngào ngược cún, thuận tiện quan tâm quốc gia đại sự.

Thật sự là không chịu nổi! Phóng viên phía sau làm cái gì vậy, vì cái gì mà đến hương trấn thăm cư dân cũng không quên khoe ân ái, thủ lĩnh, ngài bày bộ mặt chân chó như vậy trước màn ảnh thật sự được hả?

Về mặt đảng hoàng trình trọng cũng không thể che lấp được nội tâm trung khuỷu của ngài. Rõ ràng Thiếu tướng đã đứng lên muốn tự mình rửa hoa quả, ngài lại đưa tay ra nhận lấy sau đó tiến vào nhà bếp.

Rốt cuộc một nhà tiếp đón chồng chồng thủ lĩnh là ai! Mấy người rửa sạch hoa quả trước rất khó sao? Vì cái bíp gì muốn cho đám cún độc thân như chúng tôi thấy cảnh này, cảm giác hô hấp đều khó khăn mà.

Nè, chú cảnh sát, chính là một đôi này! Bọn họ là kẻ khả nghi ngược đãi động vật nhỏ.

Tuy rằng cún độc thân điên cuồng phỉ nhổ trước Quang Nảo, nhưng mỗi ngày đều như cuồng M mà tiếp tục theo dõi, giống như mỗi ngày không bị ngược một lần sẽ không thoải mái vậy.

Từ sau khi Warner lên đài, tỷ lệ người xem bản tin thời sự cấp tốc tăng vọt, người phụ trách tin tức suýt chút nữa đã cầm cờ thưởng đến Vương cung cảm tạ Warner với Mạc Vãn.

Phải biết trước đó, tuy rằng nghe thì thấy bản tin thời sự rất cao lớn, những người thật sự xem chỉ cố định một đám người, bình thường đều là trung lão niên, sinh thời rất ít khi thấy tỷ lệ người xem tin tức cao hơn tiết mục giải trí.

Đương nhiên Mạc Vãn không chú ý những chuyện này, từ trước cậu đã rất ít đi dạo diễn đàn, sau thì bận rộn công việc càng không nhìn, hơn nữa còn có sự tồn tại của Mạc Tầm, mỗi ngày chỉ chơi đùa cùng bé đã mất rất nhiều thời gian rồi.

Tinh lực của trẻ con là vô hạn, nếu không phải trụ cột của Mạc Vãn rất tốt thì e rằng đã sớm mệt đến xụi lơ.

...

Hằng năm thủ lĩnh đều có một tuần nghỉ ngơi, Warner thừa dịp này mang theo người yêu và con trai ra biển chơi, mà Mạc Tầm cũng thích trò bóng chuyền bãi cát đến điên rồi.

“Ba ba!” Mạc Tầm cách đó không xa hô to với Mạc Vấn, ý là bé chơi một mình rất buồn, muốn ba ba đến chơi cùng.

Mạc Vấn nằm nhoài trên ghế không muốn động, nghiêng đầu nhìn Warner: “Con trai của anh muốn chơi bóng chuyền kìa, mau tới đó đi.”

Warner còn mệt hơn cả Mạc Vấn, Mạc Vấn có nội lực duy trì, nhưng Warner thì chỉ dựa vào một thân chính khí mà chơi đùa với con trai.

“Mệt mỗi quá, thằng bé lấy đâu ra nhiều thể lực thế.” Warner quay đầu lại ngó Mạc Tầm, thở dài một hơi, nhận mệnh lại chỗ con trai.

Tuy rằng lúc đi bước chân rất nặng, nhưng lúc chơi với con trai thì cái gì cũng quên, trong lúc nhất thời, chỉ còn tiếng cười đùa, hò reo của cha con Warner theo gió truyền tới.

Mạc Vấn nằm trên ghế khể cong khoe môi, cuộc sống này trước đây cậu chưa bao giờ nghĩ đến, cha, mẹ, trong tương lai con sống rất thoải mái, cha mẹ yên tâm đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/den-tuong-lai-toi-la-hoc-ba>